
TUYỆT KIẾM LÔNG PHONG - 绝剑弄风

Tác giả : Ma Yên - 魔烟

Editor: ToujiFuu (Đông Chí Phong)

Dịch : QT, VDic, google...

Thể loại : Đam mỹ, cổ trang, giang hồ, nội chiến, nhất thụ nhất công, trung khuyến thụ, HE....

Tình trạng nguyên tác : 3 tự + 116 chương + một số phiên ngoại.

Tình trạng bản dịch : Hoàn

Tóm tắt:

Minh Sùng Trinh năm thứ 13 (1640), ven ngoại ô, Sơn Đông, Hà Nam, Sơn Tây, Thiểm Tây đại hạn, tạo thành thảm kịch “Nhân tương thực” (Người với người ăn thịt lẫn nhau)

7 tuổi, Liễu Như Phong vì mẫu thân cùng muối muối, bán mình cho Tứ công tử Tuyệt Cốc Nam Cung Thiên Mạc, gia nhập Tuyệt Cốc cùng lời thề vĩnh viễn trung thành.

Trải qua huấn luyện ngặt nghèo, Như Phong trở thành 1 cao thủ, 1 sát thủ, 1 ám vệ....

8 năm gặp lại, Nam Cung Thiên Mạc luyện công thất bại, trở nên điên dại... Lời thề xưa trói buộc, Liễu Như Phong nguyện ở lại bên Thiên Mạc, chỉ cần là vì hắn, giết người khác cũng được, giết chết chính mình cũng được, mạng này là thuộc về hắn...

Mục lục

(Ctrl + click vô chữ để đến chương cần đọc!)

Tự 1 – Tự 2 – Tự 3 – Chương 1 – Chương 2 – Chương 3
Chương 4 – Chương 5 – Chương 6 – Chương 7 – Chương 8 – Chương 9
Chương 10 – Chương 11 – Chương 12 – Chương 13 – Chương 14 – Chương 15
Chương 16 – Chương 17 – Chương 18 – Chương 19 – Chương 20 – Chương 21
Chương 22 – Chương 23 – Chương 24 – Chương 25 – Chương 26 – Chương 27
Chương 28 – Chương 29 – Chương 30 – Chương 31 – Chương 32 – Chương 33
Chương 34 – Chương 35 – Chương 36 – Chương 37 – Chương 38 – Chương 39
Chương 40 – Chương 41 – Chương 42 – Chương 43 – Chương 44 – Chương 45
Chương 46 – Chương 47 – Chương 48 – Chương 49 – Chương 50 – Chương 51
Chương 52 – Chương 53 – Chương 54 – Chương 55 – Chương 56 – Chương 57
Chương 58 – Chương 59 – Chương 60 – Chương 61 – Chương 62 – Chương 63
Chương 64 – Chương 65 – Chương 66 – Chương 67 – Chương 68 – Chương 69
Chương 70 – Chương 71 – Chương 72 – Chương 73 – Chương 74 – Chương 75
Chương 76 – Chương 77 – Chương 78 – Chương 79 – Chương 80 – Chương 81
Chương 82 – Chương 83 – Chương 84 – Chương 85 – Chương 86 – Chương 87
Chương 88 – Chương 89 – Chương 90 – Chương 91 – Chương 92 – Chương 93

Chương 94 – Chương 95 – Chương 96 – Chương 97 – Chương 98 – Chương 99
Chương 100 – Chương 101 – Chương 102 – Chương 103 – Chương 104
Chương 105 – Chương 106 – Chương 107 – Chương 108 – Chương 109
Chương 110 – Chương 111 – Chương 112 – Chương 113
Chương 114 – Chương 115 – Chương 116
Phiên ngoại cuối.

Toàn Văn Hoàn.

Tuyệt kiểm lộng phong Tựa 1 : ← Trở lại

Minh Sùng Trinh năm thứ mười ba (1640), ven ngoại ô, Sơn Đông, Hà Nam, Sơn Tây, Thiểm Tây hạn hán hoành hành tạo nên thảm kịch “Nhân tương thực.” (Người với người ăn thịt lẫn nhau)

Trong biên giới Hà Nam, tại bên cạnh một thôn trang nhỏ, bởi hạn hán, không nước không thực vật. Cỏ dại, vô cây.... Những thứ có thể ăn sớm đã bị dân trong thôn ăn hết, bọn họ không phải không muốn đi, không phải không muốn ly khai, chỉ là, đối với người trong thôn trang nhỏ này mà nói, nguyên bản chỉ có thể miễn cưỡng kiếm ăn qua ngày, làm sao có thể có tiền bạc để rời đi? Không có tiền bạc, không thể đi xa, mà bốn phía đều như nhau, không có thực vật.

Người chết đói mỗi ngày đều có, rớt cục, không biết ai dẫn đầu, mọi người đói đến mê muội quên tất cả, bắt đầu ăn thi thể người đã chết vì đói, ăn xong rồi, ánh mắt liền nhìn về phía đoàn người yếu nhược nhỏ gầy trong thôn.

“Ca ca.....” Chiếc cửa gỗ rách nát bị đẩy mạnh, một tiểu cô nương tóc tai bù xù, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem bùn đất đã không còn nhìn rõ nét mặt, nhưng vẫn làm cho người khác cảm nhận được nằng nặng sợ hãi cùng kinh hoàng.

Một tiểu nam hài chừng bảy tám tuổi khoác trên người một bộ xiêm y làm bằng vải thô rách nát, yên lặng mà xoay người, từ trong một ổ trống rách nát tại góc phòng —— ổ trống hỗn tạp là những vật miễn cưỡng còn có thể gọi là nồi bát, rút ra một thanh thái đao sáng rực —— thanh thái đao bởi thường được sử dụng cùng mài sắc, tuy rằng không có chuôi đao, nhưng sự sắc bén ấy không thể không đề phòng.

Đem tiểu cô nương bốn năm tuổi kia bảo hộ ở sau người, đôi tay nhỏ bé gầy đến như trúc khô của nam hài đang gắt gao cầm lấy chuôi đao quá ngắn kia, yên lặng hướng về phía một trung niên hán tử đang cùng đi vào từ phía sau tiểu cô nương.

Trung niên hán tử nhìn lướt qua gian phòng nhỏ cũ nát này, tận cùng bên trong gian nhà, trên một chiếc giường gỗ rách nát duy nhất, là nữ chủ nhân của căn nhà này đang nằm, một phụ nữ trung niên, do nhiều năm cực nhọc cùng đói khát, phụ nhân sinh bệnh, không có tiền, không có thức ăn, thần trí phụ nhân mơ hồ đã được hai ngày....

Trung niên hán tử liếm đôi môi khô khốc, một đôi mắt nhìn chăm chú vào đôi tiểu hài tử trong phòng — tuy rằng bởi vì đói khát, hai tiểu hài tử gầy chỉ còn da bọc xương, bất quá — cũng có thể ăn được hai ngày!

“Chung đại thúc, ngươi tới làm gì?”

Thanh âm trẻ con lãnh khốc, kéo về tinh thần của trung niên hán tử kia vì đói quá mà bay xa, vì vậy — hẳn rốt cuộc cũng thấy thanh thái đao sắc bén kia!!!

Tuy rằng không cho rằng một tiểu nam hài bảy tuổi, có thể làm gì mình, cho dù trong tay y còn nắm chặt một thanh thái đao. Bất quá — hẳn đã ba ngày không ăn thứ gì, trong ba ngày, không ngừng trốn, rất sợ mình sẽ bị tráng niên hán tử khác trong thôn bắt được, trở thành thức ăn trong bụng người khác.

“Tiểu Phong nhi, ngươi cầm đao làm gì? Mấy ngày nay, mọi người bên ngoài điên cả rồi, Chung thúc thúc là sợ các ngươi cô nhi quả phụ, không có khí lực, nếu như bị người bắt đi, sợ rằng sẽ bị mấy người điên kia ăn sống!!” Trung niên hán tử phanh ra khoe miệng, xả ra một tia tươi cười tự nhận là thân thiết, lại không biết khuôn mặt đói khát cùng nhàn thần màu xanh trôi nổi của hắn kia, không có chút sức thuyết phục.

Tiểu Phong — tiểu nam hài vẫn lạnh lùng nhìn trung niên hán tử, hai mắt để lộ kiên định cùng kiên quyết.

“Đa tạ Chung thúc thúc, bất quá, nương sắp tỉnh, ngươi cũng biết, nương ta không thích có người đến nhà chúng ta”

Trung niên hán tử, nhìn lướt qua phụ nhân đang hôn mê trên giường kia, tuy rằng biết rõ tiểu Phong đang nói hoang, nhưng cặp mắt nhỏ kia, lại vẫn khiến cho hắn có chút do dự.

“Tiểu Phong nhi, ngươi hãy nghe ta nói.....” Trung niên hán tử bước một bước về phía trước, chỉ cần để cho hắn tới gần một chút, hẳn nắm chắc có thể đoạt được thanh thái đao kia! Sau đó.....

Tiểu Phong một phen đẩy muội muội ra phía sau, không nói một tiếng mà cúi đầu hướng trung niên hán tử phóng tới.

Trung niên hán tử thật không ngờ tiểu hài tử này cư nhiên thực sự dám cầm đao hướng lại đây, hắn vươn tay, muốn đem tiểu Phong đẩy ra, chuyện này với hắn mà nói, là không có vấn đề gì, nhưng, nhất định do hắn đã đói bụng ba ngày, khí lực của tiểu Phong lại lớn ngoài dự đoán, hắn cư nhiên không thể một phen đẩy tiểu hài tử bảy tuổi này ra.

Thái đao, lưỡi hướng bên ngoài, Tiểu Phong gắt gao nắm thái đao, khua vào trong lòng của trung niên hán tử, bởi sự chênh lệch của chiều cao, ổ bụng của trung niên hán tử bị thái đao hung hăng đâm mạnh.

Trung niên hán tử nguyên bản đã đối diện miễn cưỡng đứng thẳng, kêu thảm dưng không được, ngã ra cửa.

Vị tanh của máu, tiếng kêu thảm thiết sắp chết của con người, rất nhanh đã dẫn đến một đám người. Tiểu Phong cảnh giác nhìn mọi nơi xung quanh, cực nhanh trốn trở về phòng nhỏ của mình, đóng cửa phòng lại.

Đám người kia không kịp nhìn thấy tiểu Phong đóng lại cánh cửa rách nát, nhần tình của bọn họ đều nhìn chăm chăm vào trung niên đại hán hữu khí vô lực kêu thảm trên mặt đất.

“A a a.....”

Đã hoàn toàn không còn là tiếng hô của con người, bạo phát từ trong đám người, đoàn người lấy tốc độ nhanh nhất của cuộc đời vọt qua, kéo, cào, cắn...

Khi nhóm người trên mặt đất tản đi, trung niên hán tử trên mặt đất đã không còn tăm hơi, chỉ để lại một bãi máu.....

“Ca ca..... Ca ca ta sợ.....” Tiếng khóc của muội muội rất thấp, hiển nhiên nàng cũng biết không thể để cho người bên ngoài phát giác.

Tiểu Phong đem thái đao cẩn thận mà đặt tại nơi thuận lợi cho mình, xoay người lại ôm lấy, nhẹ nhàng mà dỗ dành, tay không thể tự khống chế mà run rẩy, kinh hãi cùng lo sợ bao phủ đỉnh đầu y, chỉ là, y biết, y không thể biểu hiện ra ngoài, mẫu thân nằm ở trên giường, muội muội rất cần y.

Cẩn thận mà lấy ra từ trong lòng một mảnh thịt lớn còn đẫm máu, xé xuống một miếng nhỏ, nuốt vào trong miệng muội muội —— đây là do khi y lăn trốn về, thuận lợi cắt lấy từ trên đùi đại hán.

Tiểu Phong lại cẩn thận mà xé xuống một miếng nhỏ, bỏ vào trong miệng, tinh tế nhai nát, leo đến bên đầu mẫu thân, từng chút nuốt vào trong miệng mẫu thân đang trong hôn mê.

“Bình” một tiếng, cửa phòng rách nát kia đột nhiên biến thành vụn gỗ. Ánh dương quang lần thứ hai chiếu vào căn phòng nhỏ hắc ám này, cũng chiếu sáng hai tiểu hài tử trên miệng còn dính huyết tinh.

Tiểu Phong cực nhanh mà leo xuống từ trên giường, không nhìn muội muội bên cạnh, lần thứ hai cầm lấy thanh thái đao còn nhuộm đầy máu kia.

Hai đại hán một thân y phục màu xanh bó sát, liếc mắt một cái thấy rõ tất cả trong phòng, hai người bất giác nhíu nhíu đầu mày.

Một tiểu nam hài chậm rãi đi đến, trên mặt mang theo một tia tiểu ý lãnh đạm, nhìn tiểu Phong, mặt nhăn mày nhú, nhưng lại mỉm cười gật gật đầu.

“Thịt người sống không thích hợp cho người bệnh!” Tiểu nam hài một thân hoa lệ mở miệng, thanh âm cùng nét tươi cười trên mặt hân như nhau, lạnh lạnh, không chút lên xuống.

“Người... là ai?”

Không ai trả lời, tiểu hài tử hoa phục (trang phục hoa lệ) lạnh lùng cười.

Tiểu Phong khẩn trương nhìn bọn họ, ba người này không phải người trong thôn, bởi vì y chưa từng gặp qua bọn họ, bất quá, hai đại hán thanh y kia vừa nhìn liền thấy thân cường thể tráng, tiểu Phong thực sự tin bản thân không có khả năng khiến cho bọn họ đi ra ngoài. Tuy rằng hai đại hán không chút thay đổi nét mặt, nhưng tiểu Phong vẫn từ trên gương mặt cứng nhắc kia của bọn họ thấy được một tia chán ghét, sắc mặt ba người rất bình thường, cùng mọi người đối diện phát điên trong thôn hoàn toàn không giống. Tiểu hài tử phong mạo cao quý, nhìn hân trong lòng tiểu Phong nảy sinh tia hy vọng. Tiểu hài tử kia một thân y phục bằng lụa đẹp đẽ quý giá, trong lòng tiểu Phong hiện lên một tia hy vọng —— có lẽ, hân có thể dẫn bọn y ly khai chốn địa ngục nhân gian này.....

“Thiếu gia!” Tiểu Phong không chút do dự vứt đi thái đao bảo mệnh y, đột nhiên quỳ gối trên mặt đất. “Cầu ngài cứu chúng ta!”

“Dựa vào cái gì?” Tiểu hài tử hoa phục nở nụ cười, trên mặt hài tử không có chút phản ứng ngay thơ, mà là cười lãnh đạm.

“.....” Tiểu phong ngẩn ngơ, nhưng thấy tiểu hài tử kia không lập tức bỏ đi, hy vọng trong lòng như hồng thủy vỡ đê gào thét mà trút ra, không thể, quyết không thể tiếp tục ở lại chỗ này, nếu không, không biết một ngày nào đó, mình cùng muội muội sẽ trở thành thức ăn của kẻ khác, tuy rằng, bọn họ sợ sinh bệnh, sẽ không ăn mẫu thân, nhưng mẫu thân sinh bệnh không ai dứt ăn, cũng sẽ không trốn thoát khỏi tử vong.

“Ta, ta có thể đem bản thân bán cho ngài” Tiểu Phong cẩn thận mà quan sát biểu tình của tiểu hài tử kia, “Chỉ cầu ngài, đem mẫu thân cùng muội muội ta rời khỏi nơi này.....”

“Ta, ta biết, yêu cầu của ta thực quá mức, ta biết mua một tôi tớ ở đây chỉ cần vài đồng.....” Thấy trên mặt tiểu hài tử hoa phục hiện lên nét cười trào phúng, tiểu Phong vội vàng mà nói, rất sợ một tia hy vọng này sẽ bị chặt đứt “Nhưng, nhưng ta thề, ta quyết sẽ không phản bội ngài, ta..... ta.....”

Tiểu Phong đột nhiên thấy thực mờ mịt, bản thân xác thực không có thứ gì có thể đáng giá làm chi phí ly khai, nhưng, mẫu thân cùng muội muội phải làm sao bây giờ? Có lẽ, vị thiếu gia trước mặt này có thể sẽ thu muội muội, nhưng nếu như vậy, mẫu thân phải làm sao bây giờ??? Hi vọng vừa mới dâng lên trong nháy mắt biến mất, tiểu Phong chỉ cảm thấy tuyệt vọng vô hạn.

“Ha ha,” Tiểu hài tử hoa phục mở miệng “Ta có thể đưa cả hai nàng ly khai nơi này, cho các nàng chút bạc, để cho các nàng sống sót...”

Tiểu Phong không thể tin được nhìn phía tiểu hài tử kia.

“Nhưng ngươi! Từ hôm nay trở đi, ngươi là của ta! Ta sẽ cho người mang ngươi đến Tử Điện, bất luận xảy ra chuyện gì, ngươi phải nhớ kỹ, tất cả của ngươi đều là của ta, ta không lệnh ngươi chết, ngươi quyết không thể chết.”

Nghe thanh âm hít không khí của hai đại hán thanh y khi nghe đến Tử Điện, với sự thương hại cùng sợ hãi che giấu không được trong ánh mắt, Tiểu Phong hiểu rõ, Tử Điện kia, nhất định là địa phương rất kinh khủng...

Tuyệt kiếm lộng phong Tự 2: ← [Trở lại](#)

Nhị công tử, Nam Cung Thiên Tà.

Nhìn lướt qua tờ giấy trong tay, Liễu Như Phong hơi nhíu nhíu đầu mày, chỉ một cái chớp mắt, liền tiêu trừ. Mặt không chút thay đổi nhìn về phía những quân sự trên đài cao, đáy lòng không ngừng nghĩ: phân phối chết tiệt, giờ thì tốt rồi, nên tìm Tứ công tử thế nào đây...

“..... Mẹ nó thực chết tiệt.....” Tiếng chửi bới thấp trầm vang lên bên cạnh, một niên thiếu không quen biết đang phẫn hận, “Tên Tứ công tử này đã điên ba năm, thế nào mà ta lại đen đủi như thế, rút phải cái phân phó cho hắn?”

Khóe mắt Liễu Như Phong hơi nhảy dựng, điên rồi? Tứ công tử? Tâm tư không tự chủ được quay về thôn trang nhỏ ngày ấy...

“Từ hôm nay trở đi, ngươi là của ta. Ta sẽ cho người mang ngươi đến Tử Điện, bất luận xảy ra chuyện gì, ngươi phải nhớ kỹ, tất cả của ngươi đều là của ta, ta không lệnh ngươi chết, ngươi quyết không thể chết!” Khóe miệng tiểu hài tử hoa phục hơi nhếch, lấy thanh âm lãnh khốc hoàn toàn không thích hợp với niên kỷ của hắn tiếp tục nói, “Ta là con thứ tư của cốc chủ Tuyệt Cốc, ngươi phải sống sót từ trong Tử Điện quay về hầu hạ ta, là hạ cấp, thị tòng, nô bộc của ta.”

Thấp giọng chửi bới bên người duy trì liên tục, gọi tâm tư như đi vào cõi thần tiên trở lại, Liễu Như Phong mỉm cười, huých nhẹ thiếu niên vẫn đang tiếp tục oán trời trách đất kia.

Thiếu niên có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua tờ giấy mà Liễu Như Phong đặt thấp giữa góc áo của hai người, nhanh nhạy mà quét nhìn bốn phía, ngón tay nhẹ nhàng khều, cấp tốc rút lấy tờ giấy viết Nhị công tử trong tay Liễu Như Phong. Đương nhiên, trong tay Liễu Như Phong cũng có tờ giấy viết Tứ công tử...

Thiếu niên mỉm cười mà liếc mắt hướng về phía Liễu Như Phong gật gật đầu, truyền lại ý tứ ta nhớ kỹ người.

Liễu Như Phong thoáng nhìn tờ giấy “Tứ công tử, Nam Cung Thiên Mạc” trong tay. Cười đáp lại thiếu niên, làm ra một bộ biểu tình ung dung lười nhác.

“Chính là ở đây,” Người dẫn đường biểu tình đồng cảm dùng vẻ mặt người không xong rồi nhìn Liễu Như Phong, “Gặp Lễ phu nhân phải cung kính chút, Lễ phu nhân chính là hi nộ vô thường có tiếng!”

Liễu Như Phong hơi hơi ngần ra, vội vàng gọi lại người dẫn đường chuẩn bị ly khai: “Lễ phu nhân? Xin hỏi, ta là phân cho Tứ công tử a.....?”

Người dẫn đường thở dài, “Tứ công tử ba năm trước đây khi luyện công tẩu hỏa nhập ma, mất thần trí, hiện giờ đương nhiên là Lễ phu nhân ở đây, trong ngoài đại điện này, tất cả đều do Lễ phu nhân quản. Tiểu tử, nhìn người đáng thương, ta nhắc người, vì Tứ công tử mắc bệnh điên, tính tình Lễ phu nhân khó tránh khỏi có chút ức chế như vậy, đi vào, ngàn lần đừng tranh luận, Lễ phu nhân không vui, cái mạng nhỏ của người này sẽ nguy hiểm!” Nói xong, không quản Liễu Như Phong nữa, tự lắc đầu, xoay người đi.

Liễu Như Phong ngờ ngác nửa ngày, chỉ đành gắng gượng da đầu, gõ gõ cánh cửa viện chậm khắc tinh tế kia.

Thủ vệ mở cửa, nhận tờ giấy trong tay Liễu Như Phong, nhìn nhìn, gật đầu nói: “Đi theo ta.” Liền xoay người hướng trong viện mà bước đi.

Thủ vệ kia đem Liễu Như Phong tới ngoài cửa một đại sảnh hoa lệ, liền phân phó y đợi ở đây, tự đi vào bẩm báo.

Liễu Như Phong nhú mi, rũ đầu xuống, vẫn duy trì tư thế yên lặng đứng, nhưng lại âm thầm điều động công lực toàn thân, thả lỏng tinh thần lắng nghe.

Trong đại sảnh cách một bức tường, tựa hồ có không ít người, nhưng có lẽ vì tính khí của Lễ phu nhân, nhân số trong phòng tuy nhiều, nhưng người người đều nhẹ tay nhẹ chân, đến mức dùng cả khinh công, càng không nói không có người nào dám nói chuyện. Trong phòng yên lặng cực kì, người người bẽ tức trữ khí, rất sợ không cẩn thận một cái,

gây ra động tĩnh gì, Lễ phu nhân trên đại sảnh kia quyết sẽ không lưu ý trong hoa viên của nàng sẽ nhiều thêm một chút thịt làm phân bón.

Lễ phu nhân nhẹ nhàng nhu nhu cái trán, thở dài một tiếng, nói: “Lần này là lần thứ tám của Mạc nhi? Lần này có người nào biết vì sao Mạc nhi lại phát bệnh?”

Một trung niên tỳ nữ bên cạnh Lễ phu nhân vội vàng đè thấp thanh âm nói: “Chúng nô tỳ cũng không biết, sáng hôm nay, Tứ công tử còn rất tốt, ăn xong bữa trưa, công tử đột nhiên phát bệnh, lúc ấy Lan nhi Trúc nhi đang ở bên người hầu hạ..... Đợi công tử ngủ xong, chúng tỳ nữ mới dám đi vào nhìn, Lan nhi Trúc nhi sớm đã nằm trên mặt đất, khí tuyệt đã lâu.”

Những người bên dưới đều lặng lẽ cùng cúi thấp đầu, ai cũng không dám tiếp nối câu chuyện này.

Lễ phu nhân nhìn, lại thở dài một tiếng, nói: “Đem thi thể hai tỳ nữ kia an táng, Mạc nhi... Aiz.....”

“Bẩm báo phu nhân!” Thủ vệ dẫn Liễu Như Phong vào kia nhẹ tay nhẹ chân mà đứng tại cửa đại sảnh, không dám bước vào nữa.

“Nói!” Lễ phu nhân có chút mệt mỏi dựa vào chỗ dựa lưng bằng da phía sau, nhắm mắt lại.

“Phu nhân, trong năm nay, quân sự trong cốc phân cho Tứ công tử một người....”

“Nga?” Lễ phu nhân mở mắt, dường như kinh ngạc, dường như trào phúng mà lạnh lùng cười: “Cuối cùng đến giờ mới không còn xem ta như khoảng không?! Gọi hắn tiến vào!”

Liễu Như Phong nghe xong, không đợi thủ vệ kia đến kêu, chậm rãi đi vào.

“Liễu Như Phong, kiến quá Lễ phu nhân.” Nửa quỳ xuống, rồi thi lễ, dịu ngoan mà hơi rũ lông mi, dựa theo quy củ trong cốc. Nhưng ở trong chớp mắt khi vào phòng, đường nhìn đã đảo qua Lễ phu nhân một cái.

Thoạt nhìn Lễ phu nhân kia cũng là mỹ nhân chừng hai bảy, hai tám tuổi, khuôn mặt yêu mị, lúc này hiển lộ ra vài phần ngoan lệ, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Liễu Như Phong. Nhãn thân như vậy, trong lòng Liễu Như Phong biết, Lễ phu nhân này là nhân vật khi đã chinh người là dù chết sống cũng khó cầu xin. Càng thu liễm khí tức toàn thân, cung kính mà quỳ gối trong sảnh, mặc cho đôi mắt ngoan lệ kia của Lễ phu nhân chậm rãi đánh giá mình.

Nửa ngày, phía trên sảnh truyền đến thanh âm thanh thúy lành lạnh của Lễ phu nhân.

“Xuất thân từ điện nào?”

Liễu Như Phong vẫn cung cung kính kính mà quỳ, cung cung kính kính mà đáp lời: “Quy củ của Tuyệt Cốc, chủ tử hầu hạ mới có thể biết xuất thân của hạ cấp.”

Lời nói cung cung kính kính này vừa xuất ra, trong đại sảnh tức thì xuất hiện vài tia thanh âm hít lãnh khí, trong nhất thời, toàn bộ đại sảnh một mảnh tĩnh lặng, châm rơi cũng có thể nghe. Mặc dù lời này của Liễu Như Phong nghe thực cung kính, nhưng lại đang nói Lễ phu nhân không có quyền quản chế y. Từ khi Tứ công tử phát điên, tính tình Lễ phu nhân càng ngày càng bạo ngược, chỉ sợ, tiểu tử không biết trời cao đất rộng này, thực muốn làm phân bón trong vườn hoa của Lễ phu nhân.

Lễ phu nhân biến sắc, âm ngoan dữ tợn mà nhìn thẳng người đang quỳ nhìn như có vẻ cung kính kia, sát khí không chút che giấu mà thẳng hướng mục tiêu.

Thân hình Liễu Như Phong không hề di động, dường như không kinh hãi phát giác ra sát khí bạo ngược kia, lẳng lặng mà cung kính quỳ.

Một lúc lâu, khi mấy tỷ nữ bên người Lễ phu nhân đã sắp chịu không nổi sự băng lãnh này, Lễ phu nhân lại đột nhiên nở nụ cười, sát ý nơi gương mặt tức thì hóa thành cảnh xuân sáng đẹp. Trong khoảng khắc mọi người trong sảnh đều lộ vẻ không thể lý giải.

Lại nghe Lễ phu nhân cười nói “Hảo! Liễu Như Phong đúng không? Bản cung lập tức dẫn người đi gặp Tứ công tử!”

Mọi người đều không hiểu ra sao, thực không rõ Lễ phu nhân thế nào mà một tâm tràn đầy sát khí lại hóa thành tiểu ý. Mắt thấy Lễ phu nhân rút cuộc tự mình đứng lên, muốn dẫn Liễu Như Phong kia đi. Mọi người không để ý nhiều nữa, mới đi theo phía sau Lễ phu nhân, lại bị Lễ phu nhân huy phát tay áo hương, ngừng cước bộ.

Liễu Như Phong thầm than một tiếng, cũng hiểu được, Lễ phu nhân này thật đúng là thông minh cơ trí, không hổ là người dưới tình hình nhi tử phát điên, tại trong Tuyệt Cốc chỉ có tranh thủ tình cảm này, có thể an an ổn ổn mà bảo vệ nhi tử sống nhiều năm như vậy.

Lễ phu nhân dẫn theo Liễu Như Phong, tiến vào một viện lạc, vẫy lui đám thủ vệ, hai người một trước một sau tiến vào một căn phòng trúc trúc tinh tế.

Trong phòng trải da lông hoa mỹ, một cảm y thiếu niên đang lười biếng mà nằm trên mặt đất, thấy Lễ phu nhân bước vào, trong mắt sáng ngời, nhảy dựng lên, kéo lấy một bên tay áo của Lễ phu nhân: “Nương, người đem người xấu bên ngoài giết được không? Bọn họ không cho hài nhi ra ngoài một bước...” Nói xong, cuối cùng khóc rống lên.

Thần tình Lễ phu nhân ôn nhu, vẻ bi ai chợt lóe rồi mất, kéo thiếu niên kia, nhẹ lời mềm giọng: “Mạc nhi chớ khóc, một hồi nương sẽ mang người ra ngoài chơi được không?”

“Thực sự?” Thiếu niên vừa nghe liền mừng rỡ, trên mặt còn vương lệ đã nở nụ cười.

“Bất quá, Mạc nhi phải giúp nương làm chút chuyện nga!” Lễ phu nhân một bên đỡ dành thiếu niên, một bên nhân thần âm u nhìn về phía Liễu Như Phong từ khi vào phòng liền quỳ gối trên mặt đất.

“Mạc nhi, hỏi hẩn một chút, xuất thân từ điện nào?” Lễ phu nhân ôn nhu lấy khăn tay lau nước mắt trên mặt Nam Cung Thiên Mạc.

Liễu Như Phong thở dài, trong lòng biết không thể tiếp tục chống đối Lễ phu nhân, lấy thủ đoạn trước đây của Lễ phu nhân, chỉ sợ sẽ chính mình đến mức sinh tử lưỡng nan, nàng lại là mẫu thân của Tứ công tử, mình thế nào cũng không thể đối nàng hạ độc thủ.

Không đợi Nam Cung Thiên Mạc đáp, tự mình đã trả lời “Như Phong xuất thân Từ Điện”

Lễ phu nhân đầu tiên là kinh ngạc, sau lại cười lạnh rộ lên: “Lúc này sao người lại đồng ý đáp lời? Từ Điện? Ha ha a, quân sự Tuyệt Cốc từ bao giờ lại nổi lên thứ hảo tâm này? Mười năm nay khó khăn lắm mới có một người ra khỏi Từ Điện lại có thể cấp cho nhi tử đã điên của ta sao?”

Từ khi Nam Cung Thiên Mạc luyện công tẩu hỏa nhập ma nổi điên, Tứ công tử ở Tuyệt Cốc không có nửa điểm địa vị gì đáng nói, hiện giờ các vị công tử đang tranh quyền, nếu không nhờ Lễ phu nhân toàn lực bảo vệ, thêm việc công tử đã nổi điên, chỉ sợ sớm đã biến thành nhúm xương khô. Hiện giờ, rốt cuộc quân sự lại cấp cho Tứ công tử một người, Lễ phu nhân đã vô cùng ngạc nhiên, lại còn là hạ cấp xuất thân Từ Điện, nơi bồi dưỡng ngoan tuyệt nhất trong Tuyệt Cốc, Lễ phu nhân thế nào cũng không thể tin.

Liễu Như Phong thở dài, giải thích nói: “Lúc phân phối vẫn chưa ghi danh, quân sự cũng không biết Như Phong xuất thân từ Từ Điện. Như Phong được phân đến chỗ Tứ công tử là do đối với người có tên là Trán, còn nữa, Từ Điện vốn không cho phép kiểm chứng, khi phân đến đều tùy các công tử cải danh, trừ khi công tử tự mình báo ra, người khác không thể biết được ai xuất thân nơi nào.” Trong lòng biết Lễ phu nhân đương nhiên nghi ngờ, lời chưa dứt đã tự kéo y phục bên vai trái xuống, để lộ ra một đôi mắt to màu lam.

Các cung Tuyệt Cốc đều có dấu hiệu riêng, mà dấu hiệu của Nam Cung Thiên Mạc là một đôi mắt to màu lam.

Tuyệt kiểm lộ phong Tự 3: ← Trở lại

Các cung Tuyệt Cốc đều có dấu hiệu riêng, mà dấu hiệu của Nam Cung Thiên Mạc là một đôi mắt to màu lam.

Lễ phu nhân thở ra nhẹ nhõm, sát khí như có như không trong không khí kia cũng tan biến không thấy, lại một lần nữa lên tiếng, trong giọng nói không tự giác mang theo một chút ý mừng: “Mạc nhi từ khi nào cho người vào Tử Điện?”

Nam Cung Thiên Mạc dường như nhìn thấy vật hảo ngoạn, từ bên mình Lễ phu nhân chạy tới, ngồi xổm trước mặt Liễu Như Phong, ánh mắt nhìn chăm chăm vào dấu vết kia, dùng ngón tay dăm dăm chơi.

“Tám năm trước.” Thân hình Liễu Như Phong bất động, nhưng đã không còn vẻ lạnh lùng kia, thân hình cả người trở nên ôn ôn nhu nhu.

Lễ phu nhân thật sâu mà nhìn Liễu Như Phong một cái: “Hiện giờ Mạc nhi như vậy, ta làm nương không khỏi đau xót, chắc người có thể hiểu?”

Trong mắt Liễu Như Phong hiện lên một tia ám quang, trầm mặc không nói.

Lễ phu nhân cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ im lặng đưa mắt nhìn Nam Cung Thiên Mạc đang hiếu kì đi đến phía sau Liễu Như Phong, xem xét dấu vết hình vẽ trên vai y.

Nửa ngày, Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên vỗ tay cười nói: “Lan nhi, sao hơn nửa ngày không đến chơi với ta?” Nói xong, liền từ phía sau đuổi tay ôm chặt cổ y, khi Liễu Như Phong thuận theo mà ngẩng đầu lên, cười nhẹ, một hơi cắn trên chỗ dấu ấn, một sợi đồ tươi, chảy ra từ khoe môi Nam Cung Thiên Mạc, theo da thịt chảy xuống.

Sắc mặt Lễ phu nhân đại biến, đứng lên, hiện giờ ngay cả người bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc cũng không thể nhận ra? Chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân mình không khỏi lung lay, vô lực mà ngã ngồi xuống.

Liễu Như Phong vẫn không chút kháng cự, cảm thụ răng nhọn kia cắm vào da thịt, chỉ rũ mặt xuống, thấp giọng nói: “Lan nhi hiểu ý phu nhân, nếu phu nhân có gì phân phó, Lan nhi không dám cự tuyệt, chỉ cầu phu nhân, chấp thuận Lan nhi hầu hạ công tử.”

“Người...” Lễ phu nhân không nói gì, diên ngôn loạn ngữ của Nam Cung Thiên Mạc, người này cũng nhận, tuy rằng nói công tử có quyền cải danh cho hạ cấp, nhưng cái tên của nữ nhân này, căn bản là do bệnh điên của Nam Cung Thiên Mạc nên nhận sai người, Lễ phu nhân vốn không để ý, lại không nghĩ tới nam nhân này lại chấp nhận.

Lại nghe Liễu Như Phong cúi đầu cầu xin nói: “Lan nhi biết sai, cầu công tử tha cho lần này.”

Lúc này Nam Cung Thiên Mạc mới buông miệng, đắc ý dào dạt ôm lấy Liễu Như Phong, “Lan nhi bây giờ mới biết học ngoan, xem ngươi về sau còn dám không gặp ta hay không!”

Liễu Như Phong thở dài nói: “Lan nhi không dám nữa.”

Nam Cung Thiên Mạc tâm tình tốt, chỉ hung hăng mà hôn một hơi trên môi Liễu Như Phong, bật cười.

Ánh mắt Liễu Như Phong hơi ám trầm, không nghĩ tới thị nữ Lan nhi cùng công tử là loại quan hệ này, tâm tư hỗn loạn nhìn phía Lễ phu nhân. Lại thấy thần sắc Lễ phu nhân phức tạp mà nhìn về phía này, đổi mắt, trong nháy mắt lại chuyển về hướng khác.

Lễ phu nhân đứng lên, nói: “Như vậy... Lan nhi ngươi hảo hảo hầu hạ công tử...”
Hiển nhiên Nam Cung Thiên Mạc tự đắc tự tiêu khiển ôm Liễu Như Phong không hề phản kháng mà giờ trò, dường như đã quên trong phòng còn có mẫu thân của hắn, Lễ phu nhân hai mắt ngân lệ, quay đầu đi.

Nam Cung Thiên Mạc chuyển thân qua, đi đến trước mặt Liễu Như Phong, khó hạ đã nhô lên, rồi lại không biết làm thế nào cho phải, chỉ đành kéo Liễu Như Phong, ma sát trên thân thể y. Trên tay dụng lực, muốn đem thân thể đang quý của Liễu Như Phong ấn xuống, nhưng thần trí hắn đã điên loạn, không biết sử dụng nội lực như thế nào. Rốt cuộc không thể đem Liễu Như Phong áp đảo.

Tâm trạng Liễu Như Phong có chút phức tạp, muốn y hầu hạ dưới thân một người nam nhân, mặc dù ở Tử Điện đã được học qua, nhưng tự thân vẫn không muốn, huống hồ là một thiếu niên thần trí đã hóa điên.

Tâm tư không tự chủ được, lại nhớ tới thôn nhỏ thê lương kia, tiểu hài tử cao ngạo, cao cao tại thượng kia, dùng ánh mắt khinh thường nhìn y, lạnh lùng mà nói: “Ta có thể đưa các nàng rời khỏi nơi này, cấp các nàng một chút bạc, để cho các nàng sống sót... Nhưng ngươi! Từ hôm nay trở đi, ngươi là của ta. Ta sẽ cho người mang ngươi đến Tử Điện, bất luận xảy ra chuyện gì, ngươi phải nhớ kỹ, hết thảy của ngươi đều là của ta, ta không lệnh cho ngươi chết, ngươi quyết không thể chết!”

Khi đó, mình đã trả lời thế nào? Đúng rồi, khi đó lòng mình tràn đầy cảm kích cùng hết sức chân thành, nặng nề mà hướng hắn đập đầu ba cái, “Tất cả của Liễu Như Phong đều là của công tử, tuyệt không hai lòng.”

“Lan nhi, thật khó chịu...” Tiếng nói Nam Cung Thiên Mạc vì dục vọng mà trở nên khàn khàn, kéo lại tâm tư bay xa của Liễu Như Phong trở về.

Nhìn lên khuôn mặt ửng hồng của Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong khẽ thở dài, buông xuống tôn nghiêm, một thứ với y mà nói là vô cùng xa xỉ.

“Công tử, Lan nhi hầu hạ người được chứ?” Nghiêng người dựa vào phía trước, môi dán trên khó hạ của Nam Cung Thiên Mạc, tận lực mà gần kề nói chuyện, khi môi nhu động nói chuyện tỏa ra nhiệt khí, xuyên qua lớp vải dệt bằng lụa, tác động trực tiếp trên phân thân đã sớm nóng rực như sắt của Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc không khỏi rên rỉ ra tiếng: “Nhanh....”

Liễu Như Phong duỗi tay, cởi ra dải đai lưng màu trắng bên hông Nam Cung Thiên Mạc, trong nháy mắt khi khó lụa rơi xuống, một cổ nhiệt khí kéo tới, phân thân sưng trướng đã nhảy ra, đánh vào trên mặt y. Liễu Như Phong nhắm mắt, mở miệng, đem nam tính trước mắt ngậm lấy, hơi hơi hồi tưởng lại khẩu kỹ (kỹ năng miệng) học ở Tử Điện, tận lực mút, đem nguyên căn nuốt vào, lại không ngờ tới độ dài phân thân của Nam Cung Thiên Mạc, trực tiếp chạm vào tận yết hầu, để trên niêm mạc non mềm. Bên tai trong dự liệu, truyền đến tiếng rên rỉ sảng khoái thỏa mãn của Nam Cung Thiên Mạc. Cường chế ý muốn nôn vì phân thân mà sản sinh, bắt đầu chậm rãi rồi nhanh hơn phun ra nuốt vào, lưỡi phối hợp tiết tấu, cuốn quấn liếm lộng phân thân trong miệng, hàm răng nhẹ nhàng cắn. Đỉnh đầu, truyền đến tiếng rên rỉ không chút che giấu của Nam Cung Thiên Mạc.....

Tuyệt kiểm lộng phong 1: — Trở lại

Nam Cung Thiên Mạc đau đớn tỉnh lại, trán rất đau, được một dải băng trắng dày quấn chặt, mở mắt, là một gian phòng vô cùng đơn giản, trong phòng có một chiếc giường bằng đàn mộc, giường rất lớn, đủ cho ba người trưởng thành nằm mà vẫn thấy thoải mái, trên giường là tấm nệm bằng lụa hoa mỹ, trên mặt đất trải thảm lông dê dày dày, ngoại trừ những thứ này, không hề còn những đồ vật khác, mà bản thân, lại đang nằm trên chiếc giường lớn bằng đàn mộc đó.

Nhớ rõ bản thân đang bế quan trong mật thất, bởi vì gần đây cảm giác được tu luyện Tuyệt Thiên thần công có dấu vết đột phá, vì vậy đi thỉnh giáo phụ thân, phụ thân phi thường cao hứng, nói hẳn là người mười ba tuổi duy nhất trong cốc có thể đem Tuyệt Thiên thần công luyện đến tầng thứ sáu, gần đột phá đến tầng thứ bảy, phụ thân nói đây là thành tựu cao nhất trong cốc từ trước đến nay, thực sự là một thiên tài luyện võ. Sau đó? Khi đang bế quan, tựa hồ ngủ thấy một cổ hương khí đậm đặc, sau đó —— dường như nằm một giấc mộng rất dài, trong mộng có bóng người lui tới, là ai, là dạng mộng gì, nhớ không rõ...

Một cơn đau mãnh liệt, truyền đến từ trên đầu, toàn thân mềm nhũn, hoàn toàn không có khí lực, trong phòng trống rỗng, ngoại trừ bản thân nằm trên giường, không có

một người nào khác. Miệng rất khô, đầu rất đau, cũng không rõ bản thân xảy ra chuyện gì, mở miệng, muốn kêu người đến, nhúc nhích môi nửa ngày, lại không phát ra được bất luận thanh âm gì, vô lực mà nhắm mắt lại, Nam Cung Thiên Mạc chỉ đành lẳng lặng mà nằm ở trên giường chờ đợi.

Từ hừng đông đợi đến khi bầu trời tối đen, vẫn không có ai, Nam Cung Thiên Mạc không khỏi nhú mày, chẳng lẽ, mình bị nhốt? Dự định bỏ đói mình đến chết? Âm thầm vận khí điều tức, hoàn hảo, nội lực vẫn còn, không bị người cấm chế (kiềm chế giam cầm), tay chân cũng hoàn toàn không bị ràng buộc. Nam Cung Thiên Mạc có chút không hiểu.

Đợi cho thân thể khôi phục chút khí lực, cố gắng thì đã đến đêm khuya giờ Sửu, đang muốn đứng dậy xem xét, thình lình nghe thấy một tiếng động vạt áo mang theo gió cực nhỏ ngoài cửa sổ, vội vàng bình tức tĩnh khí, nhắm mắt lại, giả vờ bộ dáng như ngủ say.

Cửa phòng nhẹ vang, người tới đã đến bên giường, Nam Cung Thiên Mạc âm thầm nhú mày, võ công người này không tầm thường, nhưng không biết là địch hay bạn.

Người nọ đứng yên lặng bên giường một hồi, xoay người thấp sáng nền trong đèn lồng nơi đầu giường, duỗi tay, dò xét hướng mạch cổ tay của Nam Cung Thiên Mạc. Hắc kinh hãi, nếu mạch môn bị khống chế, chẳng phải là mặc người làm thịt? Không kịp suy nghĩ, cổ tay xoay chuyển, né qua bàn tay của đối phương, phản thủ bắt lấy mạch cổ tay của đối phương. Người nọ dường như không nghĩ tới Nam Cung Thiên Mạc đang giả vờ ngủ, không kịp đề phòng, bị hất một phen khống chế mạch môn.

Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi mở mắt, ngồi dậy, dưới ánh nến, là khuôn mặt tràn ngập ngạc nhiên, đang mở to hai mắt kinh nghi bất định mà nhìn nhìn mình.

Đó là một thiếu niên đầy người phong trần, giữa đôi lông mày, còn mang theo một mối nồng đậm, trên người là một thân hắc y bó sát người, sớm đã bị sương đêm làm cho ẩm ướt, đôi môi hơi lộ vẻ tái nhợt, hẳn là đã ở lâu trong đêm, bên hông đeo một thanh trường kiếm, Nam Cung Thiên Mạc ngửi thấy được một cỗ hương vị máu tươi đậm đậm, người này vừa mới giết người cách đây không lâu... Cổ tay bị khống chế dưới ngón tay, làn da lạnh lẽo, mạch đập có chút hơi vội, hẳn là y đã vội vã chạy tới, còn có chút hơi loạn, hẳn là y cũng bị thương...

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc âm thầm nghi hoặc, xem ra không phải là bị nhốt, nếu không, sẽ không để một người như vậy đèn xem xét mình. Nhìn nhìn gương mặt người nọ, rất kì quái, rõ ràng là không quen biết, nhưng lại có một loại cảm giác quen thuộc.

“Người là ai? Đây là đâu?” Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng hỏi, nhưng vẫn không buông tay, nhất định phải biết rõ tình huống bất minh hiện tại.

“.....” Người nọ khẽ nhếch miệng, nhưng không nói gì, chỉ càn thêm kinh ngạc mà nhìn nhìn hắn.

“Nói!” Nam Cung Thiên Mạc trầm mặt, thấp giọng quát, ngón tay siết chặt, nhẹ xuất nội lực, nặng nề mà đánh qua.

Người nọ kêu rên một tiếng, trong mắt hiện lên tia đau đớn, dường như tỉnh táo lại, trên mặt nhất thời nảy lên một vẻ mừng như điên, run giọng nói: “Công tử đã tỉnh? Ngài...” Nói xong như muốn làm cái gì, đã thấy ý vị cảnh giác nồng đậm trong mắt Nam Cung Thiên Mạc, chỉ đành yên lặng thân mình, không dám có hành động gì khác, chỉ càn dục dục mà đánh giá sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc, hỏi: “Vết thương trên đầu ngài....”

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, nguy hiểm mà nửa híp mắt, nói “Trả lời câu hỏi của ta!”

Người nọ kinh hi đan xen mà nói: “Công tử không nhớ rõ thuộc hạ?”

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, ngón tay xiết chặt, lần thứ hai đem một cỗ nội lực đánh qua, lạnh lùng nói: “Người là ai? Tốt nhất người nên thành thành thật thật trả lời câu hỏi của ta, hay là muốn ném thử Thất Tuyệt Suu Hồn thủ pháp của ta?”

Thân mình người nọ run rẩy, nhưng không rên ra tiếng, cẩn thận mà nhìn hắn, hỏi đáp: “Thuộc hạ một năm trước được sự chấp thuận của Lễ phu nhân đến hầu hạ bên người công tử, vốn tên Liễu Như Phong, công tử ban thưởng danh Lan...”

“... Ngô...” Một cơn đau buốt bất chợt dâng lên, buông tay không chế người nọ, hai tay ôm đầu. Trong nháy mắt nghe đến chữ ‘Lan’, Nam Cung Thiên Mạc nhớ lại, gương mặt người này, cùng bóng người trong mộng kia hoàn toàn trùng khớp. Giác mộng kia rất dài, lại mơ mơ hồ hồ tựa hồ bỗng chốc trở nên rõ ràng.

Khi bế quan người thấy được một hương vị, trong lúc tâm thần bất định mà bị tẩu hỏa nhập ma, thị nữ Lan nhi từ nhỏ vẫn lớn lên bên mình, không biết từ lúc nào đi vào mật thất, bị mình nắm chặt yết hầu, trong tay nàng, đang cầm một loại đàn hương khi tản ra mang theo ảo giác. Bản thân trong khi phát cuồng phá quan mà ra, giết chết hết thấy những người trong viện bản thân gặp phải. Điên điên loạn loạn trong một ngày, nhìn thấy gương mặt mẫu thân khóc. Mẫu thân đem mình giam vào tiểu viện này, bản thân vẫn luôn luôn tìm kiếm Lan nhi nhỏ nhắn xinh xắn luôn biết săn sóc kia, đó là thị nữ lớn lên từ nhỏ bên mình, cũng là khi sinh nhật mười ba tuổi của bản thân, là nữ nhân đầu tiên của cuộc đời. Từng người từng người thị nữ tên Lan nhi được đưa đến bên cạnh mình, thường thường, hương vị mang theo ảo giác kia, luôn luôn quanh quẩn bốn phía bên mình, sau đó, khi nhớ tới Lan nhi tay cầm đàn hương mang theo ảo giác kia trong mật thất, từng người lại từng người Lan nhi bị mình giết chết. Mãi cho đến một năm trước, nam nhân này đến bên mình, có lẽ bởi vì y là nam nhân, cho dù trong lúc phát cuồng, cũng không đối y hạ thủ giết chết, trực giác cảm giác được y không phải Lan nhi, cũng có thể, là do

trong một năm nay, trong tiểu viện này, ngoại trừ nam nhân này, ngay cả mẫu thân, không hề có ai lui tới, ngoại trừ thủ vệ canh giữ thâm nghiêm bên cửa viện, cũng có thể là do, trong một năm nay, không còn người thấy được hương vị chết tiệt kia nữa.

Đầu rất đau, là do hôm qua mình vô ý té ngã, đầu đập vào đá. Nhưng, đau nhức trên đầu, không bì kịp nỗi đau trong lòng, người trong tiểu viện, đều do mẫu thân bố trí, còn nhớ rõ Lan nhi ôn nhu tri kỷ kia, cũng là mẫu thân an bài... Nam Cung Thiên Mạc muốn ngẩng mặt lên trời cười to, hoặc khóc lớn, bi phẫn trong lòng bạo ngược mà gào thét, muốn phát tiết, muốn giết người....

Tuyệt kiếm lộ phong 2 : ← [Trở lại](#)

“Công tử? Công tử? Ngài làm sao vậy?”

Thanh âm kêu gọi lo lắng vang lên, kéo thần trí gần như phát cuồng của hắn quay trở lại, Nam Cung Thiên Mạc phát hiện bản thân chỉ qua một hồi, đã ra mồ hôi toàn thân, thở hổn hển, quay đầu nhìn chằm chằm người bên giường. Người đó, cư nhiên không ly khai sau khi mình đã buông tay.

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ, biểu tình hiện tại của bản thân nhất định vặn vẹo rất dữ tợn, trong nháy mắt đối diện ánh mắt tràn ngập sát khí của mình, rõ ràng Liễu Như Phong đã rùng mình một cái, nhưng không đào tẩu, chỉ rũ mắt, yên lặng mà quỳ bên giường.

Ánh nến không biết từ khi nào đã tắt, trong phòng một mảnh hắc ám, Nam Cung Thiên Mạc trầm mặc nhìn nhìn Liễu Như Phong, chậm rãi tỉnh táo lại, sự tình còn cần kiểm chứng thực hư, nhưng quan trọng nhất hiện nay là người trước mắt này! Mẫu thân đã một năm nay không đến, trong viện chỉ có một mình y, là tai mắt? Hay là vì đã điền bốn năm, nên yên tâm? Hay là... Nhưng bất luận thế nào, bản thân hiện tại thể đơn lực mỏng, muốn sống sót, muốn biết rõ chân tướng, phải tiếp tục giả điên, nhưng hiện tại, người trước mắt này, đã biết hắn thanh tỉnh... Nếu bị người muốn hại hắn biết được...

Thận trọng hồi tưởng lại một năm vừa qua, người này ngoại trừ thỉnh thoảng biến mất vài ngày, phần lớn thời gian vẫn ở bên cạnh hắn, cũng không có hành động gì cổ quái, sau vài lần phát hiện trong cơm nước có độc vào đầu năm nay, cơm nước sau này, đều là tự y làm.

“Hai ngày nay, người đi đâu?” Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng tra hỏi.

Thân mình người nọ giật giật, có chút bất an rũ đầu, thấp giọng hồi đáp: “Lễ phu nhân phân phó, muốn thuộc hạ đến viện của Tam công tử, giết một người, hôm qua người nọ không ở trong viện, thuộc hạ đợi đến đêm nay, mới tìm được cơ hội hạ thủ...”

“Liễu Như Phong, chủ nhân của người là ai?” Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên đề cao thanh âm, lớn tiếng quát hỏi.

“Chủ nhân của thuộc hạ từ trước tới nay chỉ có một, là công tử ngài...” Liễu Như Phong mạnh ngẩng đầu, dưới ánh trăng, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt bình tĩnh, thẳng thắn mà đôi diện ánh mắt giận dữ của Nam Cung Thiên Mạc.

“Ta muốn ngủ.” Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, xem ra muốn lấy được sự thật từ trong miệng Liễu Như Phong, thực không phải là chuyện dễ dàng, nhắm mắt lại lui vào trong chăn lụa.

Hắn mới vừa thanh tỉnh, lại một ngày đêm không ăn cơm, thực sự là không có tinh thần. Hơn nữa hiện tại toàn thân hắn vô lực, trên đầu lại còn bị thương, người cũng vừa thanh tỉnh từ trong điên cuồng. Mà võ công của Liễu Như Phong không thấp, khi trở về, đáp xuống đất không hề gây nên một chút tiếng động, nếu không phải bản thân trong vài năm điên loạn này, vẫn giữ thói quen mỗi ngày ngồi luyện công, nội lực không chỉ không hạ xuống, trái lại còn ngày một tinh tiến, bằng không, chỉ sợ cũng không nghe được tiếng gió thổi vạt áo cực nhỏ kia. Muốn giết Liễu Như Phong, hiện tại Nam Cung Thiên Mạc không có gì nắm chắc. Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó! Nam Cung Thiên Mạc yên lặng mà nghĩ.

“Từ mười một năm trước, công tử mua thuộc hạ từ trong thôn trang kia, còn đem mẫu thân cùng muội muội của thuộc hạ rời khỏi chốn địa ngục đó, khi đó thuộc hạ đã hướng công tử mà thề, cả đời này của Liễu Như Phong, hết thảy, kể cả sinh mệnh, đều thuộc về chủ nhân ngài, nếu công tử muốn thuộc hạ chết, chỉ cần phân phó một tiếng, thuộc hạ liền đem tính mạng vốn thuộc về công tử này trả lại cho ngài.” Thanh âm của Liễu Như Phong, chậm rãi vang lên bên giường, y hiển nhiên đã phát giác ra sát khí của Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc trợn mắt, nhìn nhìn y. Liễu Như Phong lẳng lặng mà quỳ bên giường, thân hình thẳng tắp mà thả lỏng, hoàn toàn không chút đề phòng, trên khuôn mặt tái nhợt, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt chân thành, nhìn không ra chút giả tạo, hơi ngẩng đầu, để lộ ra phần cổ trọng yếu, ngay tại tâm với của Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng nhìn nhìn y, vươn tay ra, không chế, dùng sức nắm chặt, nhìn nhìn trên gương mặt tái nhợt kia, vì hít thở không thông mà chậm rãi nhuộm đầy ửng đỏ, thân thể bên giường, thống khổ mà run rẩy, nhưng vẫn không có nửa phần giãy dụa cùng phản kháng.

Thực sự muốn giết người rất có thể là giám thị bên người mình này! Nhưng ban nãy y nói gì? Mười một năm trước? Thôn? Mua y? Tựa hồ trong trí nhớ còn có chút ấn tượng, trong căn nhà tắm tối rách nát, tiểu nam hài khéo miệng nhuộm đầy máu, một thanh thái đao rách nát không có chuôi đao, thân hình nho nhỏ bảo hộ một tiểu cô nương ở phía sau, cùng với một phụ nhân hôn mê bất tỉnh trên chiếc giường nát... Có lẽ bởi vì tuổi tác không sai biệt nhiều, bản thân liền động tâm thương hại, nửa là tội nghiệp y, nửa là ác ý

muốn nhìn xem y có thể từ trong Tử Điện hung ác kia đi ra hay không, mới mua y. Nhớ lúc đó bản thân tự mình động thủ, ở trên vai trái y, lưu lại dấu vết của bản thân.

Duỗi tay giặt ra hắc y trên vai trái y, một dấu vết màu lam giống như con mắt trên vai trái, ấn vào trong mắt. Sát ý trong lòng hần dần bình ổn, buông bàn tay đang nắm chặt yết hầu y, nhìn nhìn y vô lực mà ngã nhào trên mặt đất, thống khổ mà dòn dập thở hổn hển.

“Như Phong, chủ nhân của ngươi là ta! Thế nhưng hai ngày nay ngươi làm cái gì?” Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng! Thuộc hạ biết sai, thỉnh công tử nghiêm phạt.” Liễu Như Phong nhúc nhích, nâng thân trên lên từ trên mặt đất, một lần nữa quỳ lại, vì yết hầu vẫn còn đau, thanh âm có chút khàn khàn.

“Tối nay ngươi ở trong này tự hồi lỗi đi. Ta mệt.” Nam Cung Thiên Mạc mệt mỏi rũ rùi mà nhắm mắt lại.

Liễu Như Phong trầm thấp mà lên tiếng, rồi không phát ra thanh âm nữa, ngay cả hô hấp, cũng cố gắng cực nhẹ cực chậm.

Ngày hôm sau.

Nam Cung Thiên Mạc mở mắt, trời đã sáng tỏ, trên nhánh cây ngoài viện, một con hỉ tước đang đậu, líu ríu mà kêu to, ánh mặt trời sáng rực ảm áp chiếu vào. Đầu tựa hồ đã không còn đau, nhưng người vẫn còn mềm nhũn, không có chút khí lực, Nam Cung Thiên Mạc nghĩ, hẳn là do đói bụng. Quay đầu, người quỳ bên đầu giường, hiển nhiên một đêm không chợp mắt, vành mắt có chút thâm đen, phần mệt mỏi trên trán đêm qua nhạt đi không ít, thân mình vẫn duỗi thẳng, đang mở to mắt, không hề nháy mắt mà nhìn hẳn.

Nam Cung Thiên Mạc yên lặng mà nhìn y một hồi, đêm qua chưa nhìn rõ, tuy rằng hiện tại Liễu Như Phong có chút tiều tụy, nhưng khuôn mặt góc cạnh phân minh, mày kiếm mắt sáng, thực sự cũng được cho là một nam tử anh tuấn. Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn biểu tình trên mặt y, có chút bất an, nhưng tầm mắt lại không dám lảng tránh, mang theo sự sợ hãi cần cần dục dục, mặc hần đánh giá mình. Nhịn không được có chút muốn cười, lại nhớ tới trên người y còn đang mang thương tích, đêm qua ngay cả y phục cũng chưa kịp thay, liền chạy tới đây trông nom, tâm không khỏi có chút mềm mại.

Nam Cung Thiên Mạc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng thở dài nói: “Ta đói bụng!”

Thân hình Liễu Như Phong khẽ lay động, muốn đứng lên đi nấu nước làm cơm, lại sợ Nam Cung Thiên Mạc cho rằng y muốn chạy trốn xử phạt, cuối cùng không động nữa, có chút bất an, chậm rãi mở miệng: “Thuộc hạ đi chuẩn bị bữa sáng?”

“Đi đi.” Nam Cung Thiên Mạc cười cười, đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Liễu Như Phong.

Lúc này Liễu Như Phong mới đứng lên, khom người thi lễ, xoay người ly khai.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn y đi tới cửa, duỗi tay đang muốn mở cửa, chợt nhớ tới một chuyện, vội gọi y lại, nói: “Như Phong, chuyện ta thanh tỉnh, không cần nói cho bất kỳ ai!”

“...Vâng.” Liễu Như Phong xoay người lại có chút chân chừ ứng thanh, định hỏi điều gì, lại ngậm miệng không hỏi, mở cửa ra ngoài, quay người nhẹ nhàng đóng lại.

Nam Cung Thiên Mạc thở phào nhẹ nhõm, mở to mắt nhìn đỉnh giường bằng lụa gấm, âm thầm tính toán nên điều tra người hại hấn kia như thế nào, nhưng lực lượng của bản thân thực sự hữu hạn, nếu thực sự là mẫu thân, Liễu Như Phong lại không phải người của đối phương, chắc chắn có người âm thầm giám thị, xem ra vội vàng không được a... Vẫn là chờ thăm dò xong tiểu viện này, lại tính toán tiếp, có lẽ, lấy tình chế động cũng là một chủ ý không tồi! Yên lặng mà suy nghĩ một hồi, không khỏi cười lạnh, nếu thực sự đã xác nhận mình triệt để điên loạn, cùng sử dụng một người điên, không chế người vốn không cách nào bị nàng khống chế, chủ ý này không thể nói không cao minh, chỉ là... Rốt cuộc là vì sao? Có lý do gì, khiến cho nàng hạ thủ với cả con ruột của mình? Hay thật sự mình đã nghi sai cho nàng?

Tuyệt kiểm lộ phong 3: ← Trở lại

Đang khi suy nghĩ khổ não, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa đến gần. Cửa phòng mở ra lại đóng, Liễu Như Phong xuất hiện trong một thân xiêm y màu xanh đen sạch sẽ, bụng một chậu nước ấm, đặt trên mặt đất cạnh giường, nhúng một cái khăn ướt.

“Bữa sáng sẽ lập tức xong, thỉnh công tử lau mặt trước.” Liễu Như Phong một bên nói, một bên đưa qua khăn tay.

Nam Cung Thiên Mạc hơi ngồi dậy, tiếp nhận, lau, nhìn nhìn xung quanh, hỏi: “Sao không có gương?”

Liễu Như Phong tiếp nhận lại khăn tay, khom người bưng thủy bồn lên, xích lên gần một chút, thuận tiện cho Nam Cung Thiên Mạc rửa tay, hỏi đáp: “Nghe nói trước đây bị rớt bể qua vài lần, còn khiến công tử bị thương, sau đó Lễ phu nhân không cho đặt gương nữa.”

Nam Cung Thiên Mạc rửa sạch tay, dùng khăn lau, vén chăn, đứng trên mặt đất,

ánh mắt chuyển vòng quanh căn phòng trống rỗng, cười nói: “Những thứ khác cũng là như vậy? Trước hay sau khi ngươi đến?”

Liễu Như Phong đem thủy bồn đặt cạnh cửa, xoay người lại lấy ra một bộ trường sam bằng lụa lam sắc từ tủ giường, một mặt giúp Nam Cung Thiên Mạc mặc vào, một mặt hỏi đáp: “Sau khi thuộc hạ đến, những thứ khác cũng là như vậy.”

Nam Cung Thiên Mạc đứng không nhúc nhích, mặc cho Liễu Như Phong đem y phục trên người chỉnh phẳng lại, nhìn nhìn y quỳ xuống, chỉnh sửa lại vạt áo, lại hỏi: “Tình hình trong viện thế nào? Ta không muốn có người thứ ba biết được tình hình của ta!”

Tay Liễu Như Phong đang vuốt thẳng vạt áo, hơi dừng lại, hỏi đáp: “Mỗi ngày vào giờ Mẹo sẽ có người trong viện đến xem xét tình hình. Bình thường chỉ có thuộc hạ hầu hạ công tử, có khi Lễ phu nhân có việc phân công thuộc hạ, khi đó Lễ phu nhân sẽ cử a hoàn thân cận tên gọi Tiểu Ngọc đến hầu hạ công tử. Trong sân bốn phía đều có người của phu nhân canh gác, sợ công tử đi ra ngoài, gặp phải chuyện bất trắc... Công tử, người nghi ngờ?”

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh một tiếng: “Nếu ta không muốn chết, hoặc lại phát điên, sao dám dễ dàng tin tưởng người khác? Hiện giờ chính ngươi tự tay làm cơm canh, đừng nói ngươi không có bất luận lòng nghi ngờ gì!”

Liễu Như Phong ngẩng đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, thấp trầm mà kêu: “Công tử.....”

Nam Cung Thiên Mạc hướng cửa mà đi, không để ý đến chân chưa bản thân còn để trần, tóc tai bù xù, chỉ nói: “Ra khỏi cửa phòng này, ta vẫn là một kẻ điên, ngươi phải nhớ cho kỹ!”

Phía sau vang lên thanh âm xen lẫn kinh hoàng của Liễu Như Phong: “Thuộc hạ làm việc cho Lễ phu nhân, nguyên bản là do yêu cầu lúc mới đến của Lễ phu nhân, sau là do trong cốc càng ngày càng loạn, nếu không có Lễ phu nhân, một mình thuộc hạ, khó mà bảo hộ công tử chu toàn, cho nên đối sự phân phó của Lễ phu nhân, không dám không tận tâm tận lực, nếu công tử muốn trách tội, thuộc hạ nguyện lĩnh bất luận nghiêm phạt nào! Sau này, thuộc hạ tuyệt không dám có nửa phần làm trái công tử nữa, thỉnh cầu công tử tin tưởng.”

Cước bộ Nam Cung Thiên Mạc dừng một chút, nói: “Nhớ kỹ lời thề của ngươi!”

“Thuộc hạ không dám quên” Liễu Như Phong thở phào nhẹ nhõm, đổi bóng lưng của Nam Cung Thiên Mạc, trọng trọng khấn đầu. Nghĩ nghĩ, có chút bất an mà nói: “Chỉ là hôm nay, thuộc hạ có cần đi đến chỗ Lễ phu nhân hỏi báo hay không?”

“Chỗ mẫu thân, ngươi vẫn cứ đến như cũ đi! Tối nay quay lại đây thị tẩm, có vấn đề

hay không?” Nam Cung Thiên Mạc không quay đầu lại. (Thị tâm: nói chung là đến ‘ngủ chung’, nghĩa sâu xa tự hiểu.)

“Vâng, tất cả của thuộc hạ nguyên bản đều thuộc về công tử, thân mình này đương nhiên cũng vậy.” Liễu Như Phong không có nửa phần chần chừ mà hồi đáp.

Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng nở nụ cười, đẩy cửa bước ra, một bên chậm rãi bước dọc hành lang, một bên đưa mắt nhìn trái nhìn phải.

Liễu Như Phong từ dưới giường lấy ra một đôi giày vải, bước nhang đuổi kịp, cùng Nam Cung Thiên Mạc sóng vai, thấp giọng nói: “Thuộc hạ đắc tội.”

Hai tay ôm Nam Cung Thiên Mạc, dựa vào tường nửa ngồi xỏ xuống, thay hẳn mang giày vào. Lại duỗi tay vuốt thẳng tóc dài rối tung, dùng một dải lụa trắng buộc lại.

Nam Cung Thiên Mạc hồi tưởng một chút, liền duỗi tay kéo cổ Liễu Như Phong, đeo lên mặt một nụ cười ngu ngốc, nói: “Lan nhi, ta đói bụng!”

“Vâng, thuộc hạ mang công tử đi ăn cơm.” Sắc mặt Liễu Như Phong có chút xấu hổ, thanh âm cứng ngắc, đem Nam Cung Thiên Mạc nửa ôm lấy, hướng phòng khách mà đi đến.

Nam Cung Thiên Mạc đem mặt vùi vào ngực Liễu Như Phong, thở dài, duỗi tay hung hăng ngắt ở bụng y một cái phen, đè thấp thanh âm nói: “Tự nhiên một chút! Trước kia ngươi làm như thế nào, hiện tại cũng làm như thế.”

Liễu Như Phong cố nén đau, không dám lên tiếng, chỉ ôm Nam Cung Thiên Mạc, tăng nhanh cước bộ.

Nam Cung Thiên Mạc cũng không tiếp tục làm y khó xử, nắm lấy một sợi tóc đen rũ xuống trước ngực Liễu Như Phong mà đùa nghịch.

Bước vào đại sảnh, Liễu Như Phong cẩn thận đem Nam Cung Thiên Mạc đặt vào một chiếc ghế siêu lớn phủ đầy lông thú êm ái. Có lẽ do hành vi của Nam Cung Thiên Mạc, khiến cho Liễu Như Phong cảm giác được vài phần tình hình ngày xưa, để cho Liễu Như Phong điều chỉnh tốt tâm tình. Lúc này, trên mặt Liễu Như Phong cũng hiện lên một nụ cười ôn nhu thập phần tự nhiên, ôn nhu dịu dàng nói: “Công tử, chúng ta làm ảo thuật được không? Người bịt kín mắt, sau đó đếm đến mười, thuộc hạ sẽ làm cho trên bàn xuất hiện bữa sáng thơm ngào ngạt, được không?”

“Hảo a! Ta đây sẽ bịt! Một, hai, ba...” Nam Cung Thiên Mạc nói xong, tay bịt chặt hai mắt của mình, trong lòng khẽ rung mình, trực giác mách bảo có chút không đúng, âm thầm điều động nội tức, bên tai nghe được bên người có tiếng gió ma sát vạt áo, đó là Liễu Như Phong đề khí thả người rời đi.

“Năm, sáu, bảy...” Nam Cung Thiên Mạc kiên trì đếm, bỗng phát giác trong góc đại sảnh vang lên một tiếng cười nhạo cực nhỏ, nếu không vận nội tức, tuyệt khó có thể nghe được.

“Tám, chín...” Quả nhiên! Nam cung Thiên Mạc âm thầm cười lạnh trong lòng. Tiếng gió lần thứ hai vang lên trong không trung, là Liễu Như Phong đã trở về.

“Mười!” Nam Cung Thiên Mạc buông hai tay, trên bàn đã bày ra một chén cháo nóng hổi, cùng hai món ăn sáng thơm ngát.

“Hảo a, hảo... Lan nhi giỏi quá!” Nam Cung Thiên Mạc vỗ tay cười to.

Liễu Như Phong cầm lấy chiếc thìa nhỏ bằng bạc trong chén, múc một muỗng, nhẹ nhàng thổi thổi, chạm nhẹ trên môi, cảm giác độ ẩm thích hợp, một mặt ôn nhu dễ dàng, một mặt dứt cho phía Nam Cung Thiên Mạc ăn.

Đút xong cháo, Liễu Như Phong lại đem Nam Cung Thiên Mạc ôm trở về trong phòng, nhẹ nhàng đặt hắn lên giường, quỳ cúi xuống đầu, thấp giọng nói : “Thuộc hạ vượt phép.”

“Không sao, nếu không làm như vậy, khó có thể qua mặt được người khác. Người trong sảnh kia là ai?” Nam Cung Thiên Mạc khẽ mỉm cười nói.

“Là một cao thủ do cóc chủ an bài.” Liễu Như Phong ngẩng đầu lên.

“Nga? Nếu đem so với người thì sao?” Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn mắt y cười hỏi.

“.....” Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, hồi đáp: “Trong vòng ba trăm chiêu, khó phân thắng bại. Nếu lấy mệnh cùng độ sức, thuộc hạ cũng chỉ có năm phân thắng.”

“Đã giao thủ?” Nam Cung Thiên Mạc có chút kinh ngạc.

“Vâng... Một tháng trước, khi hắn mới đến, giữa đêm có ý muốn đột nhập vào phòng công tử.” Liễu Như Phong đậm đậm đáp.

“Kết quả?” Nam Cung Thiên Mạc có chút hứng thú.

“Đầu được nửa trận, thuộc hạ thấy ảnh bài trên lưng hắn, thu tay.” Liễu Như Phong cúi thấp đầu.

“Ảnh vệ?” Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, hôm qua đói bụng cả ngày, sao không thấy hắn đi ra? Mắt thấy Liễu Như Phong cúi đầu, không khỏi cười nói: “Chịu thiệt? Nhìn không thuận mắt?”

“Không phải... hấn...” Liễu Như Phong phần nộ mà nâng đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, môi động động, lại không nói tiếp.

“Ha ha, hấn khinh thường ta?” Nam Cung Thiên Mạc tâm tình tốt mà cười nói, không chút nào bất ngờ. Theo một tiếng cười nhạo trong đại sảnh kia, là có thể suy ra, bắt quá, muốn để cho một cao thủ, thuần phục đối một kẻ điên, đúng là có chút làm khó.

Liễu Như Phong cắn môi trầm mặc một hồi, cúi đầu nói: “Là thuộc hạ vô năng.”

“Đứng lên đi, chuyện không liên quan ngươi.” Nam Cung Thiên Mạc nhịp nhịp ngón tay bên giường, nhìn y đứng dậy, lại nói: “Hôm qua, mẫu thân muốn ngươi giết là ai?”

“Là người bên cạnh Tam công tử, xuất thân Dược Điện, Lễ phu nhân nói, hấn có ý đồ hạ độc trong Trác Tiêu Cung chúng ta.”

“Hấn võ công tốt? Ngươi làm sao lại bị thương?” Nam Cung Thiên Mạc không phủ định.

“Võ công người nọ bình thường, chỉ là kẻ đơn có chút lợi hại, thuộc hạ trúng mê dược của hấn, bị hấn trong lúc sắp chết đánh một chưởng.” Biểu tình trên mặt Liễu Như Phong có chút xấu hổ, nói: “Lúc đó vội trở về, không điều tức ở trên đường, mới bị công tử nhìn ra. Hiện tại đã không còn việc gì.”

Nam Cung Thiên Mạc ân một tiếng nói: “Ngươi đến chỗ mẫu thân hỏi báo trước đi. Đúng rồi, tìm cho ta cái gương.”

“Vâng.” Liễu Như Phong xoay người đi ra ngoài, không bao lâu sau, cầm một mặt gương đồng đến, giao đến tay Nam Cung Thiên Mạc, rồi thi lễ, rời đi.

Tuyệt kiếm lộ phong 4: ← Trở lại

“Vâng.” Liễu Như Phong xoay người đi ra ngoài, không bao lâu sau, cầm một mặt gương đồng đến, giao đến tay Nam Cung Thiên Mạc, rồi thi lễ, rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc tựa vào đầu giường, cầm mặt gương đồng, soi soi. Trong kính là một thiếu niên có mái tóc dài rối tung, do nhiều năm ở trong phòng, làn da có vẻ phi thường trắng, có thể bởi vì bốn năm điên điên, không có luyện kiếm, ngón tay tinh tế bóng loáng, ngay đến một vết chai cũng không thấy..... Mà gần một năm, lúc nào cũng bị người hảo hảo che chở, trên người cũng không có vết thương nào, hiện ra gương mặt có vẻ mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng..... Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhu, trong lòng thật sự không vui, giấu lại Liễu Như Phong, gương mặt góc cạnh rõ ràng,

mười phần khí khái nam nhi, thân hình thon dài, vai rộng lưng thon. Muốn luyện kiếm, quan trọng phải tránh được tai mắt của ngoại nhân trong ngoài viện. Nhân rồi lâu rồi vẫn là nên trở về? Vậy nếu muốn thì phải tìm biện pháp không chế được những người đó, nhưng dùng biện pháp gì? Làm như thế nào? Còn có huyền hương, thật sự là mẫu thân làm?

Ném chiếc gương trong tay xuống đệm giường mềm mại cho hả giận, chiếc gương nảy lên vài cái rồi lẳng lặng nằm ở trên giường, bất động. Tâm trạng hỗn loạn, ngồi xếp bằng, lẳng lặng nghe ngóng, bốn phía toàn bộ không hề có động tĩnh, nhắm mắt lại, yên lặng bắt đầu điều động nội tức.

Qua thời gian hai nén hương.

Nam Cung Thiên Mạc mở mắt, nhin không được lộ ra chút sắc mặt vui mừng, nguyên lai Tuyệt Thiên thần công trong cơ thể, đúng là đã gần đạt tới tầng thứ bảy, xem ra, có thể tỉnh táo lại, cũng là vì vậy. Nhìn sắc trời, đã đến buổi trưa, ngẫm lại Liễu Như Phong cũng có thể sẽ nhanh chóng trở lại, không bằng đi xem xét chung quanh một chút.

Xuống giường, đem ngoại sam vuốt cho hết nhăn, đẩy cửa, trên mặt bày ra vẻ tươi cười ngu ngốc, điên điên rồi đi ra ngoài. Sân không lớn, không bao lâu, Nam Cung Thiên Mạc đã đi dạo một vòng, buổi sáng thì ăn cơm ở phòng khách, ngủ ở chủ ốc của chính mình, bên cạnh có ba gian sườn phòng, trước chủ ốc là một dải đất bằng phẳng, có rất nhiều cây ngô đồng*, phía trước có một cái hồ nước, đi lên cầu sẽ đến một cái đình nhỏ, thật đúng là mỹ quan tinh xảo, bên cạnh có một mảnh hoa viên, bên cạnh hoa viên là sài phòng cùng phòng bếp.

Đi vào đình, một trận gió lạnh thổi tới, thần tình nhanh chóng thư thả, xoay người ngồi ở đình lan(lan can của cái đình), nước ao xanh biếc điểm xuyến bằng những đóa hoa lục bình nổi trên, vài mảnh lá sen tùy dạng dập dờn bồng bềnh, nhìn qua, cảnh trí thật sự cũng có vài phần tinh thơ ý họa. Con người Nam Cung Thiên Mạc thẳng tắp nhìn vào trong ao, như là ngắm người. Trên thực tế, Nam Cung Thiên Mạc tĩnh tức nghe động tĩnh ở đường biên tường ngoài viện.

Viện này tựa hồ được xây dựng ở địa phương hẻo lánh, nghe xong hồi lâu, cũng không nghe có người đi ngang qua, càng không ai canh giữ ở bên ngoài. Nghĩ đến mình vài năm nay điên điên, ý niệm phòng bị chắc cũng không còn, những người đó chắc cũng không ở lại đến cùng bên người hẳn.

Một con ếch xanh nhảy lên một mảnh lá sen, hướng về phía hán 'oa, oa' kêu. Có tiếng hít thở cực nhỏ từ trên cây ngô đồng bên cạnh ao truyền đến, một chuỗi tiếng bước chân nhẹ nhàng theo cạnh cửa viện hướng kiêu đình (cây cầu của cái đình) đi tới, Nam Cung Thiên Mạc lộ ra vẻ tươi cười, nhìn con ếch kia, tựa hồ nó là chuyện thú vị nhất trên đời.

Khóe mắt Nam Cung Thiên Mạc hiện dư quang, liếc mắt thấy một bóng dáng màu xanh đen đứng ở bên cạnh ao, tựa hồ không bắt kịp ý của chủ nhân, không dám lại gần.

Nam Cung Thiên Mạc khoát hai chân lên đình lan một cách mạnh mẽ, người lập tức mất đi cân bằng, đầu hướng xuống phía dưới mặt hồ. Hiện nay thời tiết là đầu hạ, tuy ánh mặt trời chiếu trên cao, nhiệt độ không khí cũng không cao, nhưng nếu ngâm qua nước ao này, có thể bị cảm lạnh phát sốt hay không? Nam Cung Thiên Mạc không khỏi cảm thấy buồn cười, lúc này, cư nhiên còn suy nghĩ đến chuyện đó.....

Tiếng gió vút lên, một đạo thanh ảnh xẹt qua, Nam Cung Thiên Mạc rơi vào một cái ôm ấm áp, đảo mắt, đã đến bên bờ.

Tính toán khoảng cách thời gian rất tốt! Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc thầm nghĩ: không dính một giọt nước. Bên tai là bờ ngực thực dày, sáng sớm nghe thực rõ tiếng tim đập chính tề vững vàng, thoáng có chút nhanh. Cái ôm ở khuỷu tay cùng trên lưng, có chút run rẩy.

"Công tử..... có làm sao không?" Thanh âm đã qua kinh hoàng từ đỉnh đầu rõ ràng truyền đến, Liễu Như Phong cúi thấp đầu vội vàng hỏi, muốn kiểm tra, lại không dám buông hai tay.

Nam Cung Thiên Mạc nâng đầu, nhìn gương mặt trước mắt có chút trắng bệch, đột nhiên nhớ tới, khi rơi xuống dưới, trong chớp mắt tựa hồ hô hấp của y dừng lại một khắc, tới khi bắt được mình, trở lại bên bờ, mới lại vang lên.

Đột nhiên không hiểu sao, cảm thấy an tâm. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tựa vào trước bờ ngực ấm áp này, mỗi một như thủy triều vọt tới, chìm ngập thể xác cùng tinh thần.

"Công tử..... Công tử....." Tiếng hô kinh hoàng cùng lo lắng vang ở bên tai.

Nam Cung Thiên Mạc không kiên nhẫn nhíu mày, không muốn động, lại càng không muốn nói chuyện, tay duỗi ra, ôm ở phía sau cổ y, đem mặt ở trước ngực y cọ cọ, tìm tư thế thoải mái, thần tình mờ mịt, muốn ngủ.

Liễu Như Phong kêu vài tiếng, không thấy hần phản ứng, vội vàng cẩn thận ôm hần, hướng chủ ốc lao đi.

Vào phòng, từ từ đem người đang nhắm hai mắt trong lòng ngực cẩn thận đặt trên giường, muốn rời đi, lại bị hai tay chặt chẽ chế trụ.

Liễu Như Phong không dám dùng sức tránh, đành phải cúi thân xuống, một bàn tay chống tại trên giường, đảm bảo không đè lên người phía dưới. Tay còn lại cẩn thận kiểm tra thân thể Nam Cung Thiên Mạc.

Ngón tay nhẹ linh hoạt, bàn tay ấm áp hữu lực, ở chỗ tứ chi cùng các đốt ngón tay nhu nhu, lại chuyển qua trên người. Lực tay rất nhẹ, cơ hồ không có cảm giác, nhưng sẽ quấy rầy người không thể đi vào giấc ngủ.

Biết rõ Liễu Như Phong là kiểm tra mình có bị thương hay không, nhưng vẫn nhịn không được mà sinh khí, hai tay dùng sức, áp chế y, vừa lúc ở bên miệng, cắn một cái. Thân mình trong tay run lên, cứng lại.

Nam Cung Thiên Mạc mở mắt ra, thân thể Liễu Như Phong vẫn còn duy trì tư thế một khắc trước đó, cả người cứng còng, không cử động, nghiêng mặt, nhãn thần rũ xuống, nhìn không ra cảm xúc gì, sắc mặt còn có chút trắng bệch, địa phương bị cắn vừa lúc là bên cạnh chiếc cổ thon dài của y, răng nanh cắn ở trên da thịt ôn nhuận còn có thể cảm giác được rõ ràng phía dưới làn da là các mạch máu thành thịch nhảy lên.

Là bởi vì nơi này, là phần yếu hại sao? Nam Cung Thiên Mạc giật mình, nở nụ cười, trên người Liễu Như Phong, có cảm giác sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, có hương vị cỏ xanh tự nhiên. Liên cứ như vậy mà lưu luyện căn, mài mài răng, liếm liếm, nhiệt khí thở ra rơi xuống trên da thịt chưa bao giờ bị người tới gần, chậm rãi nổi lên nhiều điểm ứng đỏ. Thân mình trong tay hơi hơi sợ hãi run lên, Nam Cung Thiên Mạc buông tay ra, nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Liễu Như Phong thở phào một hơi, thần kinh cùng toàn thân căng thẳng đến cực hạn, chậm rãi thả lỏng, mới vừa rồi, một chút không kịp đề phòng, bị Nam Cung Thiên Mạc cắn cổ, thiếu chút nữa phản xạ theo bản năng trong quá khứ. Huấn luyện lại thói quen cần phải mất rất lâu, Liễu Như Phong nhìn chăm chăm vào người vừa rời khỏi cổ mình, nghĩ như thế nào vẫn thực nhỏ bé. Mà thời điểm bị người khác nhìn chăm chăm vào cổ mình, bình thường Liễu Như Phong sẽ lập tức ra tay, nắm thiết kiếm nhắm thẳng vào chỗ yếu hại của đối thủ.....

Có trời biết, vừa rồi y dùng rất nhiều khí lực cùng nghị lực mới đưa bản năng giữa sinh cùng tử áp chế xuống. Mà Nam Cung Thiên Mạc lại điên điên bốn năm, lại vừa mới thanh tỉnh, Liễu Như Phong thực không nắm chắc, nếu mình toàn lực phản kích, Nam Cung Thiên Mạc có thể sống hay không. Nhìn hai tay của mình, qua lâu như vậy, vẫn còn run rẩy.....

Nhắm mắt lại, hô hấp thật sâu, âm thầm vận khí điều tức một lần, cho đến khi hai tay vững vàng lại, xoa xoa mồ hôi trên trán, tâm vững vàng, mới thật sự cẩn thận đem toàn thân Nam Cung Thiên Mạc kiểm tra lại một lần, xác nhận cũng không có gì không ổn.

Thay hăn cởi giày, đắp lại chăn, thối lui vài bước, nhìn Nam Cung Thiên Mạc ngủ say, hai mắt nhắm chặt, hô hấp vững vàng. Đôi môi đỏ tươi, lông mày đen tinh xảo, lông mi dài, khuôn mặt trắng như ngọc, tóc dài đen như tơ tán loạn trên đệm giường. Liễu Như Phong không tự giác được vươn tay, thay hăn vuốt thuận sợi tóc.

Trong trí nhớ, mình lúc đó nhìn thấy một tiểu nam hài mặc hoa phục, cao ngạo, ánh mắt hữu thần. Hắn là công tử, cũng là chủ nhân, thật sự là trưởng thành a, trở nên tuấn mỹ như thế.....

Nhớ tới câu nói buổi sáng "Tối nay lại đây thị tẩm, có vấn đề hay không?" Không khỏi đỏ ửng mặt, như thế nào có thể có vấn đề? Nếu không có Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong mười một năm trước đã chết a, trên hết là tánh mạng của cả mẫu thân cùng muội muội! Thân mình đã hạ, tự tôn còn lại bao nhiêu? Hiện có thể sống đến bây giờ, còn sống được rất tốt, vốn chính là do hắn ban ân cho, đừng nói đến y phải tự mình dùng thân thể đến chứng minh, ngay cả Nam Cung Thiên Mạc muốn đem hết thấy thu hồi, y cũng không có tư cách cự tuyệt.....

Liễu Như Phong ở trước giường yên lặng đứng trong chốc lát, thu hồi nỗi lòng mạc danh kỳ diệu*, thay hắn dịch dịch góc chăn, nhẹ nhàng xoay người rời đi.

* Cây ngô đồng:

* Mặc danh kỳ diệu: sự việc xảy ra không rõ nguyên nhân

Tuyệt kiểm lộng phong 5: ← [Trở lại](#)

Liều Như Phong ở trước giường yên lặng đứng trong chốc lát, thu hồi nỗi lòng mặc danh kỳ diệu, thay hẳn dịch dịch góc chăn, nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc thư thư phục phục (từ từ, thoải mái) uể oải duỗi thắt lưng, vừa ngủ dậy cảm giác phi thường thoải mái, cảm giác cả người đều có tinh thần hơn rất nhiều.

Cửa phòng khẽ vang, Liều Như Phong bụng một mâm đồ ăn tỏa đầy nhiệt khí đến, đi đến trước giường, quỳ xuống hành lễ, nói: "Công tử tỉnh, muốn dùng cơm?"

Nam Cung Thiên Mạc ân một tiếng, hỏi: "Hiện tại là giờ nào?"

Liều Như Phong không tiếng động mà hành lễ, đặt mâm xuống, đứng dậy, nghiêng thân mình cúi hạ thắt lưng, đi vòng ra phía sau lưng Nam Cung Thiên Mạc, thay hẳn sửa thuận lại mái tóc, dùng sợi tơ màu trắng cột lại, hồi đáp: "Đã gần giờ Dậu, công tử."

Nam Cung Thiên Mạc xuống giường ăn cơm, không nghĩ đến lại rất hợp khẩu vị, nghĩ đến Liều Như Phong vì mình nấu cơm cũng đã có một khoảng thời gian rất dài, thật cũng không có gì kỳ quái. Trên tay Liều Như Phong còn bụng một chậu gỗ.

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, hướng về phía Liều Như Phong đang thu thập đồ vật, đang muốn rời đi, nói: "Người để kiếm của người lại, lấy một thanh khác, luyện kiếm ở bên ngoài phòng này đi!"

Liều Như Phong khom người đáp ứng, cúi xuống trường kiếm bên hông, cung kính đặt ở mặt đất, mở cửa đi ra ngoài.

Nam Cung Thiên Mạc vươn mũi chân, tại nơi thân kiếm khều lên, trường kiếm nhảy dựng lên, nhanh tay bắt lấy, rút ra xem xét, thân kiếm sáng trong, hàn khí bức người, thật là một thanh hảo kiếm, đủ thấy được chủ nhân nó thường xuyên giữ gìn.

Chỉ chốc lát, tiếng lưỡi đao sắc bén huy động, tiếng gió ngút hỗn loạn, vang lên ở ngoài phòng.

Khóe miệng Nam Cung Thiên Mạc nhếch lên, lộ ra một nụ cười, tay cầm trường kiếm chuyển động ngược lại, thân tùy kiếm mà chuyển, ở trong phòng tùy nghi mà bắt đầu huy động.

Động tĩnh ngoài phòng tạm dừng trong chớp mắt, lần thứ hai vang lên, động tĩnh lại lớn hơn lần trước.

Nam Cung Thiên Mạc múa trong chốc lát, trên người dần dần nóng lên, lúc đầu chiêu thức có chút trúc trắc, cũng dần dần mượt mà trở lại.

Luyện trong chốc lát, cảm giác được toàn thân đều đã mờ hôi đầm đìa, tứ chi lâu rồi không vận động kịch liệt như thế, nên có chút đau nhức, Nam Cung Thiên Mạc thu tay, dù sao hấp tấp quá cũng không được, luyện qua vài ngày, vẫn có thể khôi phục.....

Tiếng vang ngoài phòng đúng lúc ngừng lại. Nam Cung Thiên Mạc có chút vừa lòng, tâm tư người này coi như có chút linh hoạt, thu kiếm vào vỏ, ném qua một bên, trực tiếp ngồi trên tấm thảm lông thú, chậm rãi điều tức nghỉ ngơi.

Cửa phòng mở ra, Liễu Như Phong đi đến, quỳ xuống hành lễ, nói: "Nước đã được đun nóng, công tử hiện tại có cần tắm rửa?"

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nhìn y đến bên giường lấy một kiện áo ngủ bằng tơ lụa đến, lại bồi tội, mới cúi người ôm hăn lên, đi vào một gian sườn phòng cách vách.

Trong phòng là một cái bồn tắm bằng gỗ thật lớn, hơi nước nóng hằm hập xông lên, Nam Cung Thiên Mạc nhìn trái nhìn phải, bên kia bị bình phong ngăn cách, đã được đổi thành một gian phòng bếp giản dị, trên bếp còn đang nấu một ấm nước, đang tản phát ra một ít làn khói nhẹ cùng hương trà.

Nam Cung Thiên Mạc để Liễu Như Phong hầu hạ, bỏ đi quần áo toàn thân, lỏa thể tiến vào bồn tắm, nhiệt khí ôn nhu vây quanh toàn thân, ngay cả đau nhức do vừa rồi luyện kiếm cũng không còn rõ ràng. Nam Cung Thiên Mạc nhin không được mà thoải mái nhắm mắt lại.

Một bàn tay cầm khăn mặt, mềm nhẹ đặt tại trên lưng, mở mắt ra, nguyên lai là Liễu Như Phong đang vì hăn chà lưng, thủ pháp không nhẹ không nặng, khiến Nam Cung Thiên Mạc rất thoải mái. Nghĩ đến một năm nay, áo com cùng tắm rửa, cũng đều là một mình y ôm hết mọi việc, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút mềm mại.

Sau lưng, trước ngực, mặt cùng cổ, tứ chi, nhất nhất cẩn thận lau sạch, Liễu Như Phong giữ lại một cái bồn nhỏ cạnh dục dũng, treo khăn mặt lên trên bình phong, lấy ra một cái khăn sạch sẽ khác, mang trong tay, lẳng lặng đứng ở một bên.

Nam Cung Thiên Mạc ngâm mình trong chốc lát, cảm thấy mỗi một chỗ trên toàn thân đều thoải mái cực kỳ, lười biếng đứng dậy, ra khỏi dục dũng, lập tức được một cái khăn khô ráo mềm mại bao lấy, lau khô bọt nước trên người, phủ thêm trường bào tơ lụa, vẫn là bị Liễu Như Phong ôm về trên giường bên trong chủ ốc.

Liễu Như Phong chân chừ trong chớp mắt, thấp giọng nói: "Công tử, để thủ hạ đi rửa sạch huyết tử." (huyết tử = hậu huyết)

Nam Cung Thiên Mạc mới vừa hạ mình xuống giường, thân ảnh y liền biến mất.

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn người một chút, không khỏi bật cười.

Sắc trời đã gần hoàn toàn tối đen, nhớ tới hôm nay, thời gian bản thân đi đường ít đến đáng thương, không khỏi buồn cười, nhưng trước kia khi còn mắc bệnh (bệnh điên), sẽ không ngoan ngoãn thành thật đi ăn cơm, tắm rửa, quay về ốc, cũng đều là bị Liễu Như Phong ôm. Không khỏi có chút phiền não, cứ để từ từ đi, đây cũng là biện pháp không chế tin tức trong ngoài viện, những ngày làm phế nhân cũng không đến nỗi tồi.

Cửa phòng khẽ mở, dưới ánh trăng, Liễu Như Phong bùng âm trà cùng vài chén trà tiến vào, đặt ở chỗ xa giường hơn một chút, quay người tinh tế đóng cửa phòng, hạ màn cửa sổ, gạt đi những chiếc lá rơi bên song cửa, dùng then cài cửa lại.

Trở lại trước giường, thấy Nam Cung Thiên Mạc mở to mắt, nhìn y, ngẩn ra, cuối cùng có chút xấu hổ, rũ mắt, giấu đi tất cả cảm xúc, mở y kết, cởi xiêm y, đứng ở bên giường, chưa được sự chấp thuận, không khỏi có chút không biết làm thế nào cho phải.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn qua màn cửa sổ, thấy một tia ánh trăng, tinh tế đánh giá khối thân thể trước giường, thân hình thon dài mà tinh tú, không có một vết sẹo lồi; hai vai rộng, kí hiệu màu lam trên vai trái đối diện ánh trăng thoát nhìn phi thường rõ ràng; tấm lưng căng mềm mà dẻo dai; tứ chi cân xứng; hơi hơi có cơ bắp, thân hình tràn đầy khí lực, cơ bụng cứng cáp, có hai vết sẹo cũ, nhưng không có vẻ khó coi, ngược lại còn hiện ra vẻ nam nhân cường hãn sắc bén.

Nam Cung Thiên Mạc hí lại mắt, đối với vẻ nhu thuận của y phi thường vừa lòng, xóc góc chăn qua một bên.

Liễu Như Phong tựa hồ cứng hàm, động tác cực nhanh chui vào, nằm thẳng ở bên cạnh hắn.

Nam Cung Thiên Mạc khẽ cười một tiếng, cánh tay xóc ngược mở ra áo ngủ bằng lụa, khiến Liễu Như Phong trần trụi. Một bàn tay vuốt ve đi lên, thân thể trong tay thập phần cứng ngắc, có thể tưởng tượng ra chủ nhân của thân thể khẩn trương cùng bất an. Tay vuốt ve chung quanh, cảm giác được y có một chút thả lỏng thân thể.

Nam Cung Thiên Mạc để mắt sát vào hai mắt đang nhắm nghiền kia, cúi đầu ghé vào lỗ tai y hỏi: "Đã từng chạm qua người nào hay chưa? Hoặc là? Bị người chạm qua?"

Trong đầu Liễu Như Phong oanh một tiếng, kêu gọi tinh thần cùng lý trí trở về, vừa rồi đã quá căng thẳng đến cực hạn. Nhắm chặt mí mắt run rẩy, cố nén cảm giác then thừng, đáp lời bằng thanh âm chất xít: "Không, không có....."

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên ác ý bắt lấy nơi trái tim yếu nhược của y, mệnh lệnh nói: "Tách hai chân của ngươi ra!"

Liễu Như Phong đặt hai tay mạnh xiết chặt thành quyền ở bên cạnh người, các đốt ngón tay nổi lên gân xanh, trên mặt xẹt nhanh qua một tia sỉ nhục, rồi sau đó..... chậm rãi tách hai chân ra.....

Rõ ràng là động tác vô cùng phức tạp, Nam Cung Thiên Mạc lại nhạy cảm cảm giác được có chỗ nào đó không đúng, không hiểu sao có chút tức giận, lạnh lùng nói: "Mở to mắt, nhìn ta!"

Mí mắt run rẩy lặng lẽ mở ra, đôi nhãn tinh kia hướng nhìn hắn, đồng tử màu đen ôn hòa mềm mại, thần trí mờ mịt mà khuếch tán, giấu cũng giấu không được vẻ khuất nhục, ần ần.....

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay đặt tại chỗ ngực nơi trái tim, cảm giác được cơ thể dưới tay nháy mắt căng thẳng, cả thân mình Liễu Như Phong đều bày ra vẻ căng thẳng cực độ cùng tư thái phòng bị, ánh mắt trở nên có chút điên cuồng mà nguy hiểm.

Trước mặt Nam Cung Thiên Mạc, đây là lần đầu tiên Liễu Như Phong hiển lộ ra tư thái công kích dẫn theo sát khí sắc bén.

Nam Cung Thiên Mạc không thu tay lại, vẫn đang ở chỗ trái tim y thông thả nhu lỏng, cười lạnh nhìn y, nói: "Người nói, người là thuộc về ta?!"

Phía trên truyền đến tiếng nói hàm chứa tức giận, cùng với bốn phía nháy mắt lạnh như băng dẫn theo vài tia không khí lạnh thấu xương, Liễu Như Phong đột nhiên rung mình, nhãn thần nháy mắt thanh minh.

Nhìn ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt Liễu Như Phong thanh tỉnh, tất cả tình tự nháy mắt thối lui, chậm rãi lộ ra một ít áy náy, bất an thấp giọng nói: "Vâng..... Thuộc hạ là, là thuộc về, công tử..... Thuộc hạ thất thần..... Thực xin lỗi....."

Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng nhìn y, lại cảm giác được trái tim dưới bàn tay đang nhảy lên, phải mất một khoảng thời gian mới khống chế được sự mãnh liệt của nó, thân thể cũng chậm chậm trầm tĩnh lại, dần cởi bỏ tất cả sát khí sắc bén cùng phòng bị.

Nội lực Nam Cung Thiên Mạc nhẹ xuất nơi lòng bàn tay, sẽ không thương đến Liễu Như Phong, nhưng lại làm y dị thường khó chịu, xuyên thấu qua làn da trần trụi dưới bàn tay, trực tiếp tác dụng tại trên trái tim vừa mới bị chế trụ.

Hô hấp Liễu Như Phong cứng lại, cắn chặt răng cố nén không phát ra tiếng, ngay cả thân thể cũng khống chế không chút nhúc nhích. Mặc dù trái tim bị va chạm thông khổ, nhưng khiến Liễu Như Phong khó có thể chịu được hơn chính là, cảm giác sinh mệnh cùng thân thể này hoàn toàn bị người khống chế. Chỉ là, Liễu Như Phong biết, Nam Cung Thiên Mạc cũng có loại cảm giác hoàn toàn khống chế này!

Hắn là chủ nhân của y, vô luận hắn muốn y làm gì, bản thân đều phải hết sức phối hợp! Trong lòng một lần lại một lần cảnh cáo bản thân. Liễu Như Phong biết rõ, bản thân vừa rồi cảm thấy cực độ khản trương cùng hổ thẹn, mất thần trí theo bản năng mà hành

động, dĩ nhiên đã làm Nam Cung Thiên Mạc tức giận. Cố gắng khống chế bản năng phản kích của bản thân, không phản kháng, không giãy dụa.....

Tuyệt kiểm lộ phong 6: ← Trở lại

Hắn là chủ nhân của y, vô luận hắn muốn y làm gì, bản thân đều phải hết sức phối hợp! Trong lòng một lần lại một lần cảnh cáo bản thân. Liễu Như Phong biết rõ, bản thân vừa rồi cảm thấy cực độ khẩn trương cùng hồ thẹn, mất thần trí theo bản năng mà hành động, dĩ nhiên đã làm Nam Cung Thiên Mạc tức giận. Cố gắng khống chế bản năng phản kích của bản thân, không phản kháng, không giãy dụa.....

Nhè nhẹ thở ra một hơi, nhìn thấy ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc lạnh như băng, bằng thanh âm nhu thuận, Liễu Như Phong nói: "Công tử..... Chủ nhân thỉnh bớt giận, thuộc hạ chỉ là, chưa bao giờ như thế..... Thuộc hạ mất tâm trí, mới có thể làm ra, hành động như vậy, nguyện nhận trừng phạt....."

Nói xong, Liễu Như Phong duỗi tay, tiến vào trong áo thăm dò, chạm đến hạ thân của Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ nhàng cầm lấy hạ thân mềm mại của người đang nổi giận kia, thấy hắn không phản đối, bắt đầu lấy lòng. Ngày xưa, vì thường hầu hạ khi Nam Cung Thiên Mạc mắc bệnh, Liễu Như Phong sớm đã rõ ràng như thế nào mới có thể làm cho Nam Cung Thiên Mạc đạt được khoái cảm lớn nhất, lúc này vì lấy lòng Nam Cung Thiên Mạc, cũng là vì tránh cho Nam Cung Thiên Mạc có thể sẽ có hành động bạo ngược, dùng hết tất cả các động tác cùng kỹ xảo.

Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng nhìn cặp mắt kia biểu lộ nhu thuận, không hề che giấu thân hình, căng tấm lưng, hai chân thon dài mở rộng, khoảng giữa hai chân, nhìn một cái hết thấy không sót gì, nhục nha (nhục = thịt, nha = chồi....., tự ráp tự hiểu đi -.- !!!) mềm nhũn, trong bụi cỏ ẩn hiện hai khỏa tiểu cầu, cùng với mật động phía dưới, chặt chẽ khép kín.

Nhãn thần Liễu Như Phong hiện giờ nhìn chăm chú phía dưới, cơ hồ ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, có cảm giác bị một loại rắn độc cực đại nhìn chăm chú, hơn nữa, độc này chính là loại tuyệt độc, tính toán đem mỗi một khối xương trên toàn thân mình, chậm rãi cắn nát rồi ăn, nhưng vẫn là trực tiếp mà bắt đầu hạ khẩu men theo thân thể y.....

Trêu ngươi thay, bản thân cũng không thể có nửa phần động tác thoát ly hoặc phản kháng, bởi vì con rắn độc này, cũng chính là chủ nhân của y.....

Một bên tay khống chế hết sức để lấy lòng Nam Cung Thiên Mạc, không bởi vậy mà mất đi lực đạo; một bên ép xuống bản năng muốn thoát ly thân thể hắn, khó khăn duy

trì tư thế ngay cả bản thân cũng cảm thấy thực hồ thẹn. Thậm chí, còn ngẩng đầu, lộ ra cổ họng yếu ớt.

Hàn ý trong không khí dần dần biến mất, thân thể trần trụi, mẫn cảm cảm giác độ ẩm trong phòng chậm rãi tăng trở lại. Phần thân nóng rực trong tay cực lực chậm rãi mà ngẩng cao đầu..... Liễu Như Phong nhìn thấy ánh mắt kia dần dần dịu đi, dưới đáy lòng trộm nhẹ thở phào.

Tư thái như vậy, thực rõ ràng là lấy lòng Nam Cung Thiên Mạc, tình tự nổi giận chậm rãi dịu đi. Nguyên nhân phải chăng là do đã lâu không được người đụng chạm qua như thế? Phản ánh bản năng chính là bản mệnh? (bản mệnh theo ngũ hành, ở đây ý nói Mạc ca 'chế' ra một bản mệnh mới tên là 'bản năng' --!!!) Nam Cung Thiên Mạc hí mắt lại, nhìn khối thân thể không chút nào phòng vệ trước mắt.

Bàn tay đặt tại ngực Liễu Như Phong, tại trái tim nhẹ nhàng miết tim, ngón tay không an phận thăm dò, mân mê khóa nhũ lap nho nhỏ, nhìn chiếc cổ thon dài mà yếu ớt kia, đúng vậy, yếu ớt! Chỉ cần xóc nhẹ, căn bản không cần phí nhiều khí lực, là có thể làm cho sinh mệnh y biến mất khỏi thế gian! Nhịn không được mà cúi đầu, môi áp sát, khê cắn mỗi một tắc. Thân mình dưới thân run rẩy; ngón tay lấy lòng nơi hạ thân tạm ngưng lại trong chốc lát. Quả nhiên với y, địa phương trí mạng nhất, cũng là địa phương mẫn cảm nhất.

Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi thở hỗn hển, kỹ xảo của Liễu Như Phong quả thật không tồi, như vậy trong chốc lát, dục vọng nơi hạ thân, đã cứng rắn nóng rực lên, đuổi tay dò xét nơi cửa cúc huyết tư mật kia, một ngón tay không chút do dự mà đâm vào.

Cả người Liễu Như Phong đều cứng đờ, nhưng không phát ra tiếng vang gì, chỉ là trên mặt hiện ra cảm giác hồ thẹn cực độ, cổ nén đau đớn, khó khăn cùng yếu ớt, biểu tình hỗn tạp đan xen.

Nam Cung Thiên Mạc có chút hứng thú tới gần đầu Liễu Như Phong, gần gũi quan sát biểu tình trên mặt y. Ngón tay ác ý chuyển động, bên trong thông đạo là cảm giác non mềm, ẩm áp, chặt chẽ, khô ráo, bóng loáng, khiến hạ thân y sung sướng lên, rõ ràng không thể chịu được đãi ngộ trước mắt. Mà biểu tình trên mặt Liễu Như Phong, lại kích thích dục vọng của Nam Cung Thiên Mạc.

Vô luận trong lòng vẫn chưa hết lửa giận, hạ thân vẫn sung sướng dâng trào, Nam Cung Thiên Mạc quả thật có dục vọng muốn lập tức tiến vào khối thân thể này. Trong đầu xét qua hình ảnh Liễu Như Phong vì phòng bị mà lộ ra sát khí sắc bén, Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, hấn đối với bản thân phát hạ lời thề, nếu y làm không đến nơi, liền trực tiếp giết y đi!

Rút ngón tay ra, nhẹ nhàng cảm cánh tay còn đang lấy lòng kia, bàn tay thuận theo mà buông ra. Nam Cung Thiên Mạc xoay người phủ lên trên khối thân hình dịu ngoan

này, đem dục vọng bản thân để tại nơi huyết khẩu căn bản không có chuẩn bị tốt, phần eo mạnh mẽ, mạnh chinh đỉnh vào.....

"....." Liễu Như Phong cắn chặt răng, đem tiếng kêu thảm cơ hồ muốn thốt ra mà nuốt trở về, hai tay sờ soạng chặn đệm dưới thân, thanh âm xé lụa vang lên, thân thể không thể điều khiển mà tự động run rẩy, cơn đau bạo liệt không thể mở miệng kia, thổi quét toàn thân, thừa nhận thân thể bị nam nhân xâm nhập, nguyên bản có thể yên lặng nhẫn nại thống khổ, nhưng không khống chế được mà cảm thấy hồ thẹn, trong khoang miệng tràn đầy hương vị huyết tinh. Tuy rằng tinh tường biết người gây cho mình sỉ nhục cùng đau đớn kia là ai, nhưng vẫn cơ hồ phải dùng hết khí lực toàn thân mới khống chế bản thân không giẫy dụa phản kích.

Nam Cung Thiên Mạc biết rõ hành động của bản thân, nơi ấy chưa bao giờ cất chứa qua dị vật, bị một ngón tay xâm nhập qua gần bị thương, lại không dừng lại cho Liễu Như Phong có cơ hội thích ứng, liền thô bạo tiến vào, mà huyết dịch do bị xé rách lại làm tăng thêm độ thấm ướt, một bên mạnh mẽ rút ra, lại hung hăng dụng lực mà tiến vào, một bên lạnh lùng nhìn phản ứng trong mắt Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong gần như chết lặng, không tiếng động nhẫn nại chịu đựng màn tra tấn lăng trì này, môi dưới cơ hồ bị chính mình cắn nát. Nói hâu hạ, còn không bằng nói là một hồi hình phạt không cho phép có nửa phần chống cự! Công tử! Chủ nhân của ta, người đã lừa lòng?

Đêm tối bao phủ trong phòng, im lặng mà trầm mặc, chỉ có thanh âm va chạm nặng nề, vang tại trong căn phòng trống.

Nam Cung Thiên Mạc bình tĩnh nhìn người dưới thân, mặt trắng bệch, một cổ máu đỏ tươi theo khoe môi uốn lượn chảy xuôi xuống dưới, đọng lại mà hiển hiện đầy đủ trên chiếc cổ thon dài của người đang đau đớn cao cao ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy cảm giác hồ thẹn cùng đau đớn, nửa người trên do nhẫn nại thống khổ mà hơi hơi căng cứng, các múi cơ bụng phân minh, hiện ra khối thân thể cường hãn đầy khí lực, bàn tay hai bên nổi lên gân xanh, gắt gao nắm chặt đệm giường dưới thân, cứng cỏi, thừa nhận dục vọng ở phía dưới huyết khẩu ỹ, đệm giường trắng như tuyết đã bị máu nhiễm đỏ một mảnh, đôi chân dài cường kiện mà rắn chắc, hơi hơi co quắp, vẫn dịu ngoan tách ra một bên, thân thể bị bao phủ dưới thân vì đau mà chảy ra mồ hôi lạnh, theo động tác của hắn mà như không xương, chuyển động theo.....

Nội vách non mềm mà nóng rực, gắt gao hút vào dục vọng của hắn, thông đạo chặt chẽ ướt mềm, run rẩy bao vây lấy phần thân hắn mà chôn vùi thật sâu, khiến người sáng khoái phát cuồng. Ánh mắt thống khổ mà ẩn nhẫn, biểu tình kiên cường mà yếu ớt, tư thái hoàn toàn thân phục, tia lửa giận nơi đáy lòng Nam Cung Thiên Mạc rốt cục cũng tiêu hết. Nam Cung Thiên Mạc dùng hai tay giữ chặt tấm lưng không có một tia nhu nhược mà kiên cường dẻo dai kia, không hề dụng tâm khống chế lực đạo bản thân, theo bản năng, kịch liệt trừu tống. (rút ra rút vào....)

Đột nhiên, Nam Cung Thiên Mạc ngẩng cao đầu, hai tay siết chặt nắm tại trên lưng, khoái cảm mạnh mẽ vọt lên, toàn thân cơ thể đều căng ra, một cỗ chất lỏng nóng rực bắn vào chỗ sâu bên trong thân thể Liễu Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc thở ra một hơi thật sâu, thân mình mềm nhũn, ngã vào trên thân thể Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tùy ý Nam Cung Thiên Mạc ở trên người mình. Một bên dồn dập hô hấp, một bên duỗi tay gắt gao ôm mình.

Yên lặng nằm một hồi, nghe thấy hô hấp của Nam Cung Thiên Mạc đã khôi phục bình thường, Liễu Như Phong giật giật thân mình nhưng hai tay của Nam Cung Thiên Mạc lại mạnh mẽ ôm chặt, Liễu Như Phong đành phải ngừng lại, ngoan ngoãn để mặc hắn ôm, không có ý định đứng dậy rời đi.

Miệng vết thương nơi hậu đình vẫn còn đổ máu, nếu cứ để như vậy, có thể mất máu mà chết hay không? Liễu Như Phong có chút tự giễu mà cười khổ.

Nam Cung Thiên Mạc ôm thân mình trong lòng, lẳng lặng nằm trong chốc lát, phân thân vẫn chôn tại bên trong cơ thể nóng bỏng cùng non mềm kia, tư vị tốt ngoài dự liệu, tuy rằng lúc mới bắt đầu, dẫn theo phát tiết lửa giận, Liễu Như Phong hoàn toàn không có kỹ xảo đáng nói, thân mình chỉ cứng ngắc, bị động thừa nhận, nhưng sau khi làm xong, vẫn khiến mình vô cùng sảng khoái. Cứ để như vậy trong chốc lát, vừa mới phát tiết qua, phân thân đã mềm đi, tại bên trong hậu huyết, được tràn vạch mềm mại mà chặt chẽ bao vây lấy, không ngờ lại căng cứng lên.....

Nam Cung Thiên Mạc không thể không buông hai tay ra, nếu cứ ôm như vậy, hắn không thể cam đoan mình có thể không làm y một lần nữa hay không.

"Công tử....." Liễu Như Phong cúi đầu kêu, muốn đứng dậy, tuy rằng Nam Cung Thiên Mạc đã buông y ra, thế nhưng y lại còn ngồi chồm hồm ở hai chân hắn.....

Tuyệt kiếm lộ phong 7: ← Trở lại

"Công tử....." Liễu Như Phong cúi đầu kêu, muốn đứng dậy, tuy rằng Nam Cung Thiên Mạc đã buông y ra, thế nhưng y lại còn ngồi chồm hồm ở hai chân hắn.....

"Đừng nhúc nhích!" Nam Cung Thiên Mạc quát khế một câu, giữ yên thân thể y còn tay hướng ra phía ngoài.

Hướng về phía địa phương trong trí nhớ mà sờ soạn, quả nhiên đầu giường vang lên tiếng mở ra. Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn, chọn một lọ thuốc trị thương có thể giảm đau đến.

Liễu Như Phong thấy, vội đứng dậy nói: "Xin để thuốc hạ tự mình....."

Nói còn chưa dứt lời, hai người đồng thời thở ra một ngụm khí lạnh. Vật kia còn chôn ở trong huyết, bị động tác như vậy đột nhiên kích động, ma sát mãnh liệt khiến Nam Cung Thiên Mạc nhận không được theo bản năng ưỡn thẳng lưng.....

"A....." Liễu Như Phong vốn tưởng rằng hết thủy đều đã chấm dứt, toàn bộ không phòng bị mà phát ra nửa tiếng kêu thảm thiết, ngay lập tức nghẹn lại trong cổ họng. Thân mình vô lực mềm nhũn quay vào bên trong giường.

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, cố nén dục vọng đang mạnh mẽ bạo khởi, nửa khép mắt, hướng thụ cơn đau do nội vách mãnh liệt co rút lại, đè ép phân thân mang đến cho mình cực hạn khoái cảm.

Nhấn nài nửa ngày, Nam Cung Thiên Mạc mới mở miệng trêu đùa nói: "Như Phong, nếu ngươi lại cử động, ta không cam đoan ngươi có còn sống trên giường hay không!"

Liễu Như Phong ngây người ngẩn ngơ, hiểu được ý tứ của câu nói này, trên gương mặt tái nhợt nhiễm vài tia đỏ ửng, có chút xấu hổ nói: "Công tử thủ hạ lưu tình, thuộc hạ hiểu được..... So với thị vệ của nhiều vị công tử khác bị chơi đùa đến chết, thuộc hạ đã thấy đủ....."

Nam Cung Thiên Mạc nghe xong lời này, cảm được bình yên lặng một hồi, một bên chống thân mình, gian nan đem vật ở chỗ sâu bên trong chậm rãi lui ra, một bên chậm rãi nói: "Nếu không bị ngươi chọc giận, ta căn bản cũng không nguyện đối đãi ngươi như vậy!"

Liễu Như Phong hiểu được thâm ý của hắn, đứng lên, xoay người thối lui quỳ gối trên giường, nói: "Vâng, là thuộc hạ thất lễ."

Nam Cung Thiên Mạc đem một ít nước thuốc đến, tách ra cặp móng rắn chắc, lộ ra cục huyết chát vật sưng đỏ, nhìn qua đúng là diễm lệ hấp dẫn khác thường, Nam Cung Thiên Mạc không khỏi nuốt nước miếng.

Ngón tay nháy mắt chạm vào huyết khẩu, huyết khẩu mạnh co rút lại, chặt chẽ khiến ngón tay vô pháp tiến vào.

Nam Cung Thiên Mạc biết y nhất định rất đau, không nghĩ sẽ mạnh mẽ đi vào, đành phải thấp giọng nói: "Thả lỏng, nếu không muốn đổ máu quá nhiều mà chết như ta đã nói."

"Công tử, bên trong..... Thuộc hạ sợ làm dơ đệm giường..... Thuộc hạ trở về tự mình xử lý là tốt rồi....." Liễu Như Phong cúi đầu trả lời, trong thanh âm dần theo chút khập khểnh cùng xấu hổ.

"Chính người thì lỏng như thế nào? ('lỏng' có nghĩa là đùa giỡn, mân mê ngấm nghĩa....!! Càng lúc ta càng thấy Mạc ca 35 chịu ko nổi X(((!!!) Ở chỗ sâu bên trong thân thể người cũng cần thượng dược, thả lỏng!" Nam Cung Thiên Mạc có chút vừa bức mình vừa buồn cười, khó trách bên ngoài huyết khẩu nhìn qua trừ bỏ sưng đỏ không còn gì khác, nguyên lai là do cơ mông cơ rút lại đem chất lỏng lưu lại trong thân thể.

Thân hình trước mặt cứng đờ, huyết khẩu chậm rãi thả lỏng rồi rời ra, một cổ chất lỏng trắng đỏ hỗn tạp trào ra, y tựa hồ cảm thấy rất khó chịu, huyết khẩu lại đóng bết, lại buông ra, một cổ lại chảy ra.

Hô hấp Nam Cung Thiên Mạc cứng lại, tình cảnh này thật sự quá mức mê người, dục vọng còn chưa biến mất lại ần ần có chút trướng đau lên.

Cực lực đè ép hạ phúc nóng bỏng, Nam Cung Thiên Mạc duỗi ngón tay, từng chút từng chút mà đẩy vào.

Thật vất vả đem chất lỏng kia cùng máu tươi ra tới sạch sẽ, hai người đều đã đổ mồ hôi toàn thân, chẳng qua, một bên là vì đau, một bên là vì nóng.....

Nam Cung Thiên Mạc lấy ngón tay tiếp nước thuốc, phủ kín ngón tay, hình thành tư thế quỷ xống, đem nước thuốc nhẹ nhàng mà đi vào.

Ngón tay mỗi một tắc lại mơn trớn trảng vách mềm mại, ở chỗ sâu bên trong mềm mại nhẵn nhụi, đem ngón tay đang xâm nhập kia gắt gao quăn quanh, cảm giác ở đầu ngón tay khiến thân thể hắn như bị đốt nóng. Nam Cung Thiên Mạc một bên tinh tế cử động, một bên hưởng thụ lại còn thở hổn hển như bị tra tấn.

Hiệu quả của nước thuốc bắt đầu dần dần nổi lên tác dụng, thân thể Liễu Như Phong rõ ràng không hề yếu nhược. Nam Cung Thiên Mạc rút ngón tay ra, lại đổ chút nước thuốc, tận lực tìm kiếm tận sâu bên trong.....

"....." Toàn thân Liễu Như Phong mạnh run lên, toàn thân vô lực ngã rũ vào đệm giường, hô hấp tựa hồ tạm dừng một lát, đột nhiên, thở gấp gấp lên.

Nam Cung Thiên Mạc có chút nghi hoặc dừng ngón tay, chẳng lẽ miệng vết thương lại đau? Ở chỗ cũ mà sờ sờ, trảng vách bằng phẳng sạch sẽ bóng loáng, không cảm giác có miệng vết thương, chỉ có một chỗ nổi lên cực nhỏ bé, ngón tay nháy mắt chạm đến

chỗ lồi nhỏ bé kia, phát hiện toàn thân Liễu Như Phong rõ ràng đều run rẩy, nhục nha trong bụi cỏ lặng im như nửa đêm, bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, hiểu được, ngón tay nhịn không được ác ý đè lại một chút, nhẹ nhàng xoa nắn.....

Thân mình trước mắt kịch liệt rung động, tiếng hít thở khi có khi không, gian nan nói không nên lời, nhục nha trong bụi cỏ rất nhanh lớn dần, lộ ra vẻ ngoài bóng loáng nhẵn nhụi, thân nhỏ dài mà khỏe mạnh, rũ xuống ở giữa hai bên đùi thon dài rắn chắc, tròng vách mềm mại mạnh căng thẳng, lại chậm rãi thả lỏng mở ra, độ ẩm bốn phía ngón tay càng ngày càng tăng, theo cánh tay truyền tới, vừa mới hưởng thụ qua khối thân thể mang đến tư vị khoái cảm này, Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy cả người mình đều bị độ ẩm đó đốt nóng lên.....

Biết rõ thân thể Liễu Như Phong khó có thể lại thừa nhận dục vọng của hắn, không khỏi thảm hận động tác vừa rồi quá mức. Ngón tay chậm rãi rút ra, đem thân thể bản thân lật lại nằm ở một bên trong giường, chậm rãi hít vào, thở ra.

Quay đầu nhìn lại, Liễu Như Phong vẫn cứng còng quỳ gối như cũ, nhắm chặt mắt, cắn đệm giường dưới thân, trên gương mặt tuần lãg nhiễm vài phần ửng đỏ, nhưng ở trong mắt Nam Cung Thiên Mạc, vẫn hiện ra vài tia quyến rũ hoàn toàn bất đồng với nữ tử.

Duỗi tay đưa thân mình y qua, làm cho y nằm thẳng ở bên cạnh người hắn, mí mắt run rẩy nhắm chặt kia hơi hơi mở một ít, lộ ra vài phần thủy sắc mờ mịt cùng sợ hãi, làm y thoát nhìn có vẻ dị thường yếu ớt. Nam Cung Thiên Mạc trầm hạ mi mắt cố gắng bình tĩnh.

"Công tử....." Cặp môi nhiều lần bị cắn đến đỏ tươi diễm lệ kia, giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì.

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên xoay người, một tay giữ lấy chiếc cổ thon dài, hôn lên đôi môi chưa kịp khép kín.

Đầu lưỡi nhanh chóng dễ dàng tiến vào, mang theo ý tứ hàm xúc chiếm đoạt cùng cường ngạnh bá đạo, chiếm cứ mỗi một phân lãnh địa bên trong khoang miệng y.....

Liễu Như Phong nhịn không được mà run rẩy, nhưng vẫn không chống cự.....

Ở Tuyệt Cốc, hôn chủ nhân, là biểu thị công khai quyền sở hữu! Nhưng bình thường, chỉ đối súng cơ mới có, biểu thị này, chủ nhân đối súng cơ thừa nhận cùng súng ái. Hơn nữa, người tiếp nhận nụ hôn này, cũng sẽ không thể cùng những người khác thân cận.....

Liễu Như Phong trầm mặc trong chốc lát, một bên thừa nhận nụ hôn kịch liệt, một bên trức trắc đáp lại. Cảm giác được có vật cứng rắn nóng bỏng áp sát một bên đùi mình, duỗi tay, nhẹ cầm lấy.....

Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi buông lỏng môi ra, thờ gấp, có chút kinh ngạc nhìn mắt y, nói: "Người nguyện ý?"

"Vâng....." Bản thân..... tựa hồ..... căn bản không có quyền cự tuyệt? Liễu Như Phong giật giật đầu, giống như muốn chuyển qua một bên, cuối cùng lại không dám, nhân thân đảo quanh, không dám chống lại tầm mắt hắn, có chút khó khăn mà đáp lại.

Nam Cung Thiên Mạc ngăn người, hỏi tưởng lại vừa rồi, Liễu Như Phong rõ ràng không thể tiếp nhận sự việc như vậy, cứ thế thất thố để lộ ra sát khí lạnh thấu xương!

Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy khó có thể lý giải liền hỏi lại: "Cam tâm tình nguyện?"

Liễu Như Phong nâng mắt, lẳng lặng nhìn hắn, nói: "Nếu đây là ý muốn của công tử, thuộc hạ cam tâm tình nguyện!"

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc phức tạp nhìn y, lại trực tiếp hung hăng cúi xuống cắn hôn.

Tay nguyên bản chống giường, theo thân thể dưới thân, sờ soạng đi xuống, cảm, thân mình dưới thân mạnh giật nảy.

Tuy rằng chưa từng làm qua chuyện như vậy, bất quá, giao lộ có sẵn, tại chính giữa phân thân chính hắn mà ra.....

Liễu Như Phong kinh hãi mở to hai mắt, nhìn hắn hô hấp vững chắc, có vẻ cực kỳ bất an lại có chút phức tạp nói: "Công tử không cần như thế....."

Nam Cung Thiên Mạc trấn an cười cười, ít phần thô bạo, nhiều phần ôn nhu, một lần nữa bao phủ lên hai phiến môi vẫn còn hơi có mùi huyết tinh, đem lời nói còn chưa nói xong của y, ngăn trong khoang miệng hai người đang gần bó tương giao.....

Liễu Như Phong là từ Tử Điện đi ra, tuy nói là phụng mệnh mình, nhưng y quả thật là từ Tử Điện còn sống đi ra.

Tuyệt Cốc, trong việc bồi dưỡng cấp dưới, Tử Điện cùng Ảnh Điện do cốc chủ nắm giữ đều cùng được xếp đứng đầu, Tử Điện rất khó có ai có thể còn sống mà ra khỏi, người của Ảnh Điện toàn bộ thuộc về cốc chủ, trừ phi, cốc chủ ban thưởng xuống.

Đối với mười ba vị công tử đều có được quyền kế thừa như nhau trong cốc mà nói, bắt đầu từ lúc địa vị công tử được xác lập, hoặc là trở thành cốc chủ đời kế, hoặc là —— chết!

Đương nhiên thực lực so với mỹ nhân trọng yếu hơn!

Liễu Như Phong tựa hồ cũng không thể tính là mỹ nhân.....

Dáng người thon dài, trong số mỹ nhân bản thân đã từng thấy qua, chỉ có thể tính là trên trung bình.....

Nếu so với nam sủng ở bên ngoài, còn có thể xem như vô cùng tốt.....

Bản thân..... nguyên bản không nên đối y như vậy.....

Nhưng tư vị của khối thân mình này, chỉ có bản thân mới biết được đến tận xương.....

Tuyệt kiếm lộ phong 8: ← [Trở lại](#)

Trời dần dần sáng lên.

Gian phòng bị bịt kín, một tia hắc ám cuối cùng cũng bị ánh mặt trời nhuộm thành một dải màu xám. Nam Cung Thiên Mạc không thể không vì chói mà mở mắt.

Cảm giác lúc này, hoàn toàn thả lỏng, từ sau ngày hôm trước tỉnh táo, chưa từng có bao giờ!

Nhìn nhìn, người bị mình ôm trong ngực nguyên một đêm, dưới mí mắt khép chặt, con ngươi chuyển động cực nhỏ. Có lẽ y đã sớm tỉnh lại, phát hiện bị mình ôm, rồi lại không dám giẫy ra.

"Thân mình ra sao?" Nam Cung Thiên Mạc nhin không được mà nở nụ cười, ở trên môi y nhẹ trác hôn một chút (trác = mổ (chim mổ)), buông y ra, đứng dậy phủ thêm ngoại sam.

Phía sau truyền đến thanh âm vật áo lay động. Nam Cung Thiên Mạc vừa mới bắt đầu buộc đai lưng trên y sam, Liễu Như Phong đã xuống giường, quần áo chỉnh tề quỳ xuống bên cạnh hắn, một bên đem dây đai buộc cho hắn, một bên hỏi đáp: "Công tử dùng 'Ngưng Lộ'? Huyệt tử đã không còn trở ngại."

"Sao không nghỉ ngơi thêm một hồi?" Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay khều một sợi tóc dài rơi tăn mát của y, thưởng thức giữa các ngón tay.

"Thuộc hạ nên đi làm cơm, để tránh khiến người nghỉ ngơi!" Tay buộc đai lưng dừng một chút, Liễu Như Phong thấp giọng nói.

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc biết y nói có lý, mặc y đem mái tóc dài của mình chải thuận, buộc cao, thở dài nói: "Người đi đi, chú ý nhiều đến bản thân!"

Thân phận mình khác biệt, Nam Cung Thiên Mạc chưa nói, nhưng Liễu Như Phong đương nhiên đã hiểu được. Ứng thanh, Liễu Như Phong mở cửa rời đi.

Thần sắc Nam Cung Thiên Mạc phức tạp nhìn cửa phòng trong chốc lát, không muốn đi ra ngoài giả ngây giả dại, liền ngồi xếp bằng trên mặt đất, trữ thần tĩnh khí, yên lặng điều tức.

Tính toán thời gian không sai biệt lắm, thu công, nhưng không vội đứng dậy, vẫn với tư thế ngồi xếp bằng, một tay chống cằm, yên lặng mà trầm tư.

Tuy rằng hết thầy chứng cứ, đều chỉ hướng về phía mẫu thân, nhưng Nam Cung Thiên Mạc vẫn không thể tin, trong trí nhớ, tuy tính tình mẫu thân có chút thanh lãnh, nhưng đối với mình vô cùng tốt! Huống chi năm ấy, mình vừa mới được phụ thân tuyên bố, từ thân phận con thứ tư của cốc chủ, chính thức đổi danh thành Đệ Tứ công tử của Tuyệt Cốc! Theo lễ thường cũng tự động cùng trưởng huynh Đệ Nhị công tử, cùng với mười một vị khác do trưởng lão các điện đề cử ra, đồng thời trở thành mười ba vị công tử Tuyệt Cốc được đề cử trở thành cốc chủ Tuyệt Cốc đời kế. Mẫu thân thật sự không có lý do gì, cũng không có đạo lý đối mình hạ thủ.....

Cửa mở ra, Liễu Như Phong bụng khay tiến vào. Thấy Nam Cung Thiên Mạc nhíu mi, hơi chút buồn rầu, nghĩ đến nhập thần. Không tới quấy rầy, chỉ đem đồ ăn nhẹ nhàng mà đặt ở trên mặt đất, ngồi quỳ ở một bên, lặng lẽ chờ.

Hay là, hẳn phải ngẫm lại, trong mười hai vị công tử, là ai có thể từ việc mình bị thương tổn mà đạt được lợi ích lớn nhất?!

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc đảo qua gương mặt bình tĩnh của Liễu Như Phong bên cạnh.

Liễu Như Phong đoan chính ngồi quỳ ở một bên, thu liễm khí tức toàn thân, dường như không tồn tại, rừ mi mắt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Vừa không có ý đồ nhìn trộm biểu tình trên mặt hắn, cũng không có ý đồ quấy rầy hắn trầm tư.

Tuy rằng từ xa nhìn qua, vẻ mặt Nam Cung Thiên Mạc khổ sở ngăn người, nhưng tới gần bên người hắn, lại có thể cảm giác được hàn ý trong không khí áp lực nặng nề.

"Bốn năm qua, trong cốc đã xảy ra chuyện gì?" Nam Cung Thiên Mạc dẫn mi, mang ra một tia ý cười ấm áp, hữu ý như vô ý mà hỏi han.

Hàn ý kia nháy mắt mất đi, trong phòng lại khôi phục không khí đầu hạ, độ ẩm phù hợp.

Liễu Như Phong khiêm cung hạ thấp người, đem thức ăn bưng tới trước mặt Nam Cung Thiên Mạc, nhìn hắn cầm đũa, động tác thông thả mà tao nhã.

Liễu Như Phong hơi hơi nhớ lại một chút, mở miệng, thanh âm thông thả mà trầm thấp, một bên nhớ lại, một bên cẩn thận châm chước từ ngữ.....

Ba năm trước.

Tháng năm: Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc phát điên.

Tháng bảy: Lễ phu nhân tra ra thiếp thân thị tòng của Thiên phu nhân có ý đồ hạ độc đôi Trác Tiêu Cung.

Tháng tám: Cốc chủ tức giận lãnh khốc đem Thiên phu nhân mình vô cùng sùng ái ra oan nhân đoạn chỉ (khoét mắt, chặt ngón tay), tra tấn suốt một ngày, mới để cho nàng đoạn khí.....

Trong cung của mười hai vị công tử khác thoát nhìn gió êm sóng lặng.....

Hai năm trước.

Tháng ba: Cốc chủ cự tuyệt yêu cầu triệt tiêu thân phận Đệ Tứ công tử của Nam Cung Thiên Mạc do các trưởng lão cùng các điện đưa ra, cũng như yêu cầu xử tử Nam Cung Thiên Mạc!

Các nơi trong cốc, tựa hồ đối bệnh điên của Nam Cung Thiên Mạc có hứng thú rất lớn, cả quang minh lẫn lén lút, Trác Tiêu Cung trở thành nơi náo nhiệt nhất trong cốc.

Tháng tư: Đệ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, hướng Trác Tiêu Cung đưa ra đề nghị dẫn đệ đệ hắn đi Lạc Dương Cung, bị Lễ phu nhân cự tuyệt!

Tháng năm: Người hầu trong cốc được phân cho Đệ Tứ công tử bỏ trốn, lại bị Lễ phu nhân bắt về.

Tháng tám: Biễn hoa trong hoa viên của Lễ phu nhân, nở động lòng người dị thường, có người nói là bởi vì bùn đất trong hoa viên của Lễ phu nhân quá mức phì nhiêu.

Một năm trước.

Tháng hai: Cốc chủ tuyên bố, Tuyết Thiên thân công của hắn đã đạt đến tầng thứ chín, ba năm sau sẽ nhường lại vị trí cốc chủ, vào cấm địa Tuyết Cốc bế quan, vô luận thành hay bại, đều sẽ không ra khỏi cấm địa.

Trong mười ba vị công tử, ngoại trừ cốc chủ đời kế, các công tử khác kể cả mọi người trong cung của các công tử, đều bị đem vào cấm địa!

Lễ phu nhân mang theo Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc diên đại, trước tiên vì cốc chủ chúc mừng!

Sau khi hồi cung, Lễ phu nhân phân phó Trác Tiêu Cung toàn diện cảnh giới, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào.

Sự tranh đoạt của mười ba vị công tử Tuyết Cốc từ chỗ tối chuyển ra chỗ sáng, càng thêm thâm liệt.

Tháng năm: Không biết Đệ Thập công tử trúng độc thể nào, toàn thân thối rữa mà chết.

Cốc chủ hạ lệnh, đem tất cả tội tử người hầu còn sống trong cung Đệ Thập công tử xử tử toàn bộ!

Nghe nói, động thủ chính là Ảnh Điện trực thuộc cốc chủ.....

Chỉ vùn vùn một đêm, nguyên là Tiêu Mai Cung của Đệ Thập công tử, đã trở thành một tòa cung chết, toàn bộ một trăm tám mươi người trong cung, không một ai có thể trốn thoát.

Tháng tám: Đệ Bát công tử khi ra ngoài, bị người ám sát bỏ mạng. Cốc chủ lần thứ hai hạ lệnh diệt cung.

Tháng mười một: Đệ Ngũ công tử đang khi sủng hạnh một danh mỹ nữ, bị mỹ nhân kia đâm chết. Ngày thứ hai, cung Đệ Ngũ công tử bị diệt.

Năm nay.

Đầu tháng một: Liễu Như Phong mới tới Trác Tiêu Cung.

Giữa tháng một: Đệ Thập Nhị công tử xuất thân Tàn Điện, khi đến Tàn Điện phía sau Tuyết Cốc, bị người phục kích, Thập Nhị công tử bị trúng bốn mươi lăm vết đao, tính cả người hầu tùy thân mang theo, tổng cộng mười tám người toàn bộ tử vong.

Tiếp theo, cung Thập Nhị công tử, bị cốc chủ hạ lệnh giết sạch.

Cuối tháng một: Liễu Như Phong bảy lần phát hiện trong thức ăn có độc.

Giữa tháng hai: Đệ Thất công tử ở trong cung bị người ám sát. Cung Đệ Thất công tử bị diệt.

Cuối tháng hai: Trác Tiêu Cung bị người không rõ thân phận đột nhập mười tám lần, Trác Tiêu Cung tử vong ba mươi sáu người.

Đầu tháng ba: Đệ Cửu công tử trúng mật dược (dược vật bí mật) của Độc Điện — Thực Hồn Đan, cung Cửu công tử bị diệt.

Lễ phu nhân hạ lệnh hết thầy sự vật trong Trác Tiêu Cung, khi sử dụng nhất thiết đều phải nghiệm độc. Cũng hạ lệnh ám sát một gã thị vệ xuất thân Độc Điện trong cung Thập Nhất công tử.

Tháng năm: Hoàn Kiếm Cung của Đệ Nhất công tử, trong một đêm, cả người lẫn cung điện, bị một phen đại hỏa vô danh thiêu thành một phiến tro tàn.

Cốc chủ tức giận, nghiêm khắc cảnh cáo các công tử còn sống, không được hủy hoại cung điện trong cốc! Cũng vì sáu vị công tử còn sống, mỗi người được ban thưởng một danh ảnh vệ.....

Các cung, vô luận là phòng thủ hay là cảnh giới, đã đến mức ngay cả con muỗi đều khó có thể ra vào. Các công tử xuất cung, lâu thì toàn bộ cung xuất động, chậm thì cũng có trên dưới một trăm người.....

Giữa năm vị công tử, tranh đoạt càng thêm kịch liệt.....

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhú, chỉ còn lại có Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà — đại ca, Tam công tử Dương Kính Thiên, Lục công tử Trữ Thanh, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, Thập Tam công tử Đình Tường cùng với mình sao.

Tuyệt kiếm lộng phong 9: ← Trở lại

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhú, chỉ còn lại có Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà —— đại ca, Tam công tử Dương Kính Thiên, Lục công tử Trữ Thanh, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, Thập Tam công tử Đinh Tường cùng với mình sao.

Đại ca từng hướng mẫu thân đòi người, là muốn bảo hộ? Không có khả năng! Cốc chủ đời kế, chỉ có một vị! Vậy là..... mưu hại? Cũng không thể, tuy nói công tử tử vong, toàn bộ cung bị cốc chủ hạ lệnh tuyệt sát chôn cùng, nhưng phụ thân vẫn có thể tha cho mẫu thân, hẳn không sợ mẫu thân trả thù sao? Như vậy? Là giam cầm? Sau đó thừa cơ thu phục cấp dưới của mình?

Mặt khác trong khoảng thời gian này, bốn vị công tử còn lại đang sắm vai diễn gì?

Vì sao ba năm trước huyền hương xuất hiện? Lại trong một năm gần đây không xuất hiện lại? Là bởi vì không có cơ hội xuống tay? Hay là cho rằng không cần thiết?

"Công tử, công tử....." Thanh âm hỏi han thăm dò vang lên, là Liễu Như Phong.

Nam Cung Thiên Mạc dẫn theo điểm trầm tư mờ mịt, nhìn y.

"Công tử có cần thêm cơm?"

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn cái bát trong tay sớm đã không còn gì, cùng với toàn bộ thức ăn trên mặt đất đã không còn nhiệt khí, tỉnh táo lại. Không khỏi bật cười. Buông bát đĩa, nói: "Không cần, thu đi."

Nhìn Liễu Như Phong thu thập xong khay chén, quỳ hành lễ, mở cửa đi ra ngoài.

Suy nghĩ hỗn loạn dần dần an tĩnh lại! Có thể đổi mình động thủ, chỉ có thể là mấy vị công tử kia, nhưng, vì sao chỉ là huyền hương? Mà không phải khiến cho Lan nhi trực tiếp sử dụng khó độc?

Lan nhi!!!

Nam Cung Thiên Mạc có chút phiền não đứng lên, ở trong phòng chậm rãi bước đi thong thả.

Lan nhi từ nhỏ cùng mình lớn lên! Vì sao hãm hại mình? Sau khi đốt huyền hương, vì sao còn lưu lại mật thất, mà không lập tức rời đi? Là bị lừa? Hay là bị người sai khiến?

Thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, Lan nhi mình thâm ái nhất, chỉ biết đổi lời nói của mẫu thân cùng mình thâm tín bất di (tin tưởng ko thay đổi)! Không có khả năng cũng không có cơ hội cùng các công tử khác tiếp xúc!

Mẫu thân..... Từ khi diên tới nay, vẫn là mẫu thân chủ trì Trác Tiêu Cung, bảo hộ mình.....

Đều không có khả năng!!! Đau đầu!

Quên đi, mình chỉ là kẻ điên, cũng không phải ngốc tử, vẫn là nên đi ra ngoài tản bộ một chút!

Trong viện không người, có vẻ một mảnh tĩnh mịch. Mặt đất coi như sạch sẽ, chắc là sáng sớm có người tới quét tước qua.

Hiện tại, bản thân ngay cả tại trong cái viện nho nhỏ này, vẫn phải cẩn thận, trong viện, còn ẩn tàng một ảnh vệ đối mình có thái độ không biết tốt xấu ra sao!

Nam Cung Thiên Mạc cười xuy một tiếng, rõ ràng là ảnh vệ của mình, lại ngay cả nguyện dâng lên ảnh bài trung thành cũng không có.....

Chỗ phụ thân, cầu không được, cho dù phụ thân biết mình thanh tịnh, thân là cốc chủ, hẳn cũng sẽ không phá bỏ quy củ trong cốc.

Chỗ mẫu thân..... Quên đi, vẫn là trước tiên đừng nên nghĩ đến.....

Các vị công tử tranh đấu, càng ngày càng kịch liệt, là do mẫu thân canh phòng nghiêm ngặt tốt? Hay là cho rằng mình không có uy hiếp, mà thả lỏng mưu đoạt đối với mình? Thật sự là buồn cười, mình điên điên mà vẫn có thể sống đến tận bây giờ!

Chỉ còn một năm sao..... Thời gian thật sự là quá ngắn.....

Nước trong hồ lắng lắng lưu động, vũng vàng mà thông thuận, trong ngoài viện, đều yên tĩnh, ngẫu nhiên có vài tiếng chim hót, cắt qua ngôi viện quanh quẽ này.

Viện này thật sự là không thú vị, ao nước lúc này miễn cưỡng cũng có thể để vào mắt.....

Chậm rãi đi vào kiêu đình, đột nhiên, một cỗ lửa giận phần hận, thẳng hướng mình mà đến!

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc căng thẳng, nhưng không ngẩng đầu, vẫn như trước mà lắng lắng nhìn nước chảy, âm thầm thập phần đề phòng.

Trong viện, có Liễu Như Phong cùng một ảnh vệ, nếu người này có thể giấu được bọn họ đi vào bên người mình, trừ phi là cao thủ cùng trình độ với bọn họ!

Gió nhẹ bên người khẽ vuốt, một thiếu niên một thân hắc y ổn định đứng bên sườn.

Nam Cung Thiên Mạc vẫn rũ đầu như trước, chỉ dùng dư quang khóe mắt đánh giá hắn.

Toàn thân đều là hắc y dạ hành bó sát người, hoàn toàn nhìn không ra tung tích vũ khí, hai tay trống trơn nắm chặt thành quyền, gương mặt do hàng năm ẩn vào chỗ tối mà có vẻ tái nhợt, mày liễu dài nhỏ dựng thẳng, hai mắt trừng thật to giống như muốn phun ra lửa.

Ảnh vệ? Thật sự là..... thật can đảm..... Thân là ảnh vệ, làm ra cử chỉ như vậy, không biết hấn làm như thế nào mà ra khỏi Ảnh Điện! Phụ thân như thế nào lại phân cho mình một người như vậy?

"Người....." Thiếu niên túm vạt áo Nam Cung Thiên Mạc, kéo hấn nhoáng lên, tức giận phun ra một chữ, lại không biết nói tiếp như thế nào.

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc âm thầm tức giận, trên mặt lại mặc danh kỳ diệu cười hì hì nhìn hấn.

"Người đang làm cái gì?" Rất xa, thanh âm Liễu Như Phong mang theo kinh sợ truyền đến, thanh âm kia phát ra từ phía phòng khách, dứt lời, thân ảnh màu xanh đen đã đến bên kiệu đình.

"Người hôm nay, động tác rất không thích hợp....." Thiếu niên nhìn Liễu Như Phong, vẻ giận dữ trên mặt hơi hơi dịu đi, ánh mắt không tự chủ được quét về phía trên cổ Liễu Như Phong.

Nam Cung Thiên Mạc theo ánh mắt hấn nhìn lại, trên cổ Liễu Như Phong, có một phiến dấu hôn rất rõ ràng.

Liễu Như Phong hơi hơi cứng lại, trên nét mặt hiện ra vài phần chật vật.

"Buông công tử ra!" Khẽ quát một tiếng, Liễu Như Phong mặt mang xấu hổ cùng bức tức chuyển thân đánh qua, một chưởng đánh về phía ngực thiếu niên, một tay đoạt lấy Nam Cung Thiên Mạc.

Tựa hồ..... cảm tình không tồi..... Nam Cung Thiên Mạc một bên làm ra vẻ si ngốc, một bên hơi nghiêng ngẫm yên lặng quan sát lời nói và việc làm của hai người.

"So với ngày xưa chậm nửa phần!" Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, lắc mình qua một bên nhường, tùy ý Liễu Như Phong đem người cướp đi, chắn phía sau.

Thiếu niên không nhìn ánh mắt đề phòng của Liễu Như Phong, oán hận nhìn Nam Cung Thiên Mạc một cái, nói: "Không biết chúng ta có thể còn sống mà bị đưa vào cấm địa hay không! Ta thật không rõ, vì sao người đôi kẻ điên này để bụng như thế?"

Thấy Liễu Như Phong không nói gì, thiếu niên dừng một chút, lại nói: "Ngày xưa, thấy người đôi hấn ngoan ngoãn phục tùng, nhưng cũng thôi, ta chỉ nghĩ tâm địa người

thiện lương, nhưng hôm nay, thì như thế nào, việc gì phải lấy thân phụng bồi? Hấn chính là người điên!"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, nói: "Mặc kệ người có thừa nhận hay không, hẳn thủy chung vẫn là chủ nhân của chúng ta!"

Thiếu niên đứng nửa ngày có chút nhụt chí nói: "Không sai! Coi như chúng ta không may! Chỉ là..... cũng không nhất định phải vì người điên..... Aiz..... Ta nhớ rõ lần trước Tâm Nhân cô nương của Lạc Dương Cung kia, người không phải nhìn nàng rất vừa mắt sao? Nếu không đêm nay....."

Thân mình Liễu Như Phong run lên, chuyển nhanh đầu, kinh sợ liếc mắt nhìn Nam Cung Thiên Mạc một cái.

Oán khí rất nặng a..... Mặt Nam Cung Thiên Mạc không chút thay đổi mà nhìn nước chảy ở ngoài đình, tựa hồ hoàn toàn không quan tâm đến đoạn đối thoại của bọn họ.

Thiếu niên đối sự kinh sợ của Liễu Như Phong cười nhạt, khinh miệt nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Một kẻ điên, sao có thể nghe hiểu chúng ta đang nói cái gì? Người đề cao hẳn thái quá!"

Liễu Như Phong không thể nhịn được nữa, trầm mặt, lớn tiếng nói: "Người đừng quên, người ta hiện giờ đều là người của công tử, nếu người lại đối công tử bất kính, đừng trách Liễu Như Phong ta nhận ra người, nhưng kiếm trong tay lại nhận không ra người!"

Thiếu niên giống như không nghĩ tới Liễu Như Phong lại quyết tuyệt như thế, trong lúc nhất thời, kinh hoàng sửng sờ.

Liễu Như Phong xoay người đối Nam Cung Thiên Mạc nói: "Công tử, bên ngoài gió lớn, vết thương trên đầu ngài mới tốt chút, vẫn là nên quay về ốc!"

Nam Cung Thiên Mạc tiếp tục nhìn nước ao, tựa hồ nghe không rõ ý đang nói cái gì.

Liễu Như Phong duỗi tay nâng cánh tay Nam Cung Thiên Mạc, lôi kéo hẳn, hướng chủ ốc mà đi.

Mới vừa đi xuống đầu cầu, lại nghe phía sau, thanh âm thiếu niên mang vẻ không thể tin, nói: "Chẳng lẽ..... Người cư nhiên lại..... thích hẳn?"

Cước bộ Liễu Như Phong đột ngột dừng lại, suýt chút nữa ngã sấp xuống, quay đầu lại cảm giận trừng mắt liếc hẳn một cái. Không để ý tới thiếu niên kia nữa, lập tức hướng chủ ốc mà đi.

Phía sau, vẫn truyền đến thanh âm thiếu niên thì thào tự nói: "Không đúng, không đúng..... Điều đó không có khả năng..... Lần trước ta thấy khi người nhìn Tâm Nhân cô nương, ánh mắt rõ ràng là muốn ăn người ta....."

Liễu Như Phong tức giận, chỉ hận không thể trở lại xé cái miệng không biết lựa lời kia, nhưng, Nam Cung Thiên Mạc bên cạnh lại cơ hồ đem tất cả sức nặng thân thể treo trên người y, làm y không dám thối lui nửa phần. Nhớ tới thủ đoạn đêm qua của Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng chỉ có sợ hãi nói không nên lời.

Cố nén sợ hãi cùng nguyện vọng muốn thoát đi trong lòng, động tác Liễu Như Phong cứng ngắc, nâng Nam Cung Thiên Mạc trở về chủ ốc.

Nâng Nam Cung Thiên Mạc ngồi ở mép giường, nháy mắt trở lại đóng cửa, Liễu Như Phong gương mặt trông kiêu đình, trống không, thiếu niên kia đã không biết ẩn thân nơi nào.

Liễu Như Phong trộm đánh giá một chút, Nam Cung Thiên Mạc đang nhìn mình, trên mặt mang vẻ tựa tiểu phi tiểu.

Liễu Như Phong kiên trì, đi đến bên người hắn, sát bên mép giường, quỳ, gục đầu xuống, trong lòng không yên, không biết sẽ bị chịu hình phạt gì.....

"Người sợ hãi? Ta thực khủng bố như vậy sao?" Trên đỉnh đầu, thanh âm Nam Cung Thiên Mạc mang theo trêu đùa truyền tới.

Thân mình Liễu Như Phong run rẩy, không trả lời, chỉ rũ đầu xuống càng thấp.

Một bàn tay duỗi xuống, nhẹ nhàng nâng cằm y lên, Liễu Như Phong thuận theo mà nâng đầu, đón nhận ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc hơi mang một tia tiếu ý.

"Quan hệ của người cùng ảnh vệ kia, theo ta nghĩ, tựa hồ rất không tệ?" Nam Cung Thiên Mạc dùng ngữ khí phi thường ôn hòa, chậm rãi nói.

Rõ ràng Nam Cung Thiên Mạc không có một tia tức giận, ngược lại, còn thập phần ôn hòa, nhưng Liễu Như Phong lại nhẹn không được mà run rẩy, lại không dám cúi đầu che giấu tình tự của mình.

"Thuộc hạ..... bình thường chưa từng cùng ảnh vệ nói chuyện với nhau. Chỉ là..... một tháng qua, hắc đối an toàn của công tử, cũng coi như tận tâm tận lực....." Liễu Như Phong tận lực châm chước câu từ mà hồi đáp.

"Ha ha..... Tận tâm tận lực sao? Bất quá là sợ ta chết đi, hắn cũng sống không được mà thôi?!" Nam Cung Thiên Mạc cười có chút lạnh. Trong mắt lộ ra tia sát khí: "Tìm một cơ hội, đưa hắn đến trong phòng này, đỡ phải luôn vương bận về hắn!"

Tuyệt kiếm lộng phong 10: ← Trở lại

"Ha ha..... Tận tâm tận lực sao? Bất quá là sợ ta chết đi, hắn cũng sống không được mà thôi?!" Nam Cung Thiên Mạc cười có chút lạnh. Trong mắt lộ ra tia sát khí: "Tìm một cơ hội, đưa hắn đến trong phòng này, đỡ phải luôn vương bận về hắn!"

"Chỉ là..... hiện giờ bên người công tử thiếu người để sai sử, tóm lại hắn cũng là từ Ảnh Điện đi ra, năng lực coi như không tồi, công tử chỉ cần nói cho hắn tình hình thực tế, có lẽ hắn cho dù là vì bản thân, cũng không thể không trung thành cùng công tử?" Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, thật cẩn thận uyển chuyển góp lời.

Mặt Nam Cung Thiên Mạc không chút thay đổi nhìn y trong chốc lát, lạnh lùng thốt: "Hắn đã biết sinh tử quan hệ tới ta, lại còn bắt kính! Loại người này không biết đúng mực, không biết phân biệt, lưu lại dùng làm gì?"

Sắc mặt Liễu Như Phong đại biến, không dám lên tiếng nữa.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn sắc mặt y, biết y nghĩ ngợi nhiều, một tay khẽ vuốt đường cong cương nghị trên gương mặt Liễu Như Phong, thanh âm chậm lại, nói: "Về phần hắn nói cái kia..... nữ nhân?"

Trong mắt Liễu Như Phong lộ ra mấy phần thấp thỏm lo âu, lại căng cứng thân mình, không dám có chút nhúc nhích, chỉ run giọng đáp: "Chỉ vì nàng nói là phụng mệnh Nhị công tử, nhất định phải tận mắt xem công tử có mạnh khỏe hay không. Lễ phu nhân cho người đưa nàng tới nơi này, chỉ có thời gian nửa nén hương, liền rời đi. Giữa thuộc hạ cùng nàng không có gì....."

Nam Cung Thiên Mạc hiểu rõ gặt đầu, hữu ý vô ý mà trêu đùa: "Nương ta như thế nào lại không an bài nữ nhân cho các người?"

"Thuộc hạ..... Thuộc hạ không dám..... Bọn họ..... không biết sự tồn tại của ảnh vệ....." Liễu Như Phong đoán ý tứ Nam Cung Thiên Mạc, cẩn thận hồi đáp.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn thấy sắc mặt y không yên cùng bất an, nhin không được không tiếng động mà nở nụ cười, nói: "Ta chỉ là hiếu kì, người kia kêu là..... Tâm Nhân? Ân, là kêu Tâm Nhân! Cô nương kia rốt cuộc động lòng người như thế nào..... Bất quá ta cũng là nam nhân, ta hiểu được! Huống chi, ta tin tưởng người, sẽ không ngu xuẩn mà lừa gạt ta!"

Nói xong, cúi đầu, hôn xuống đôi cánh môi ẩm áp mềm mại kia.

Liều Như Phong nhẹ nhàng thở ra, trong ánh mắt mang theo chút cảm kích, thuận theo đôi môi, tùy ý hân hân càng thêm sâu.

Khi ánh chiều tà soi chiếu vào ao nước trong viện tử ánh thành một mảnh màu vàng, Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng mà vuốt ve để Liều Như Phong tìm trường kiếm, nằm trong chăn, hướng về phía Liều Như Phong đang đứng cạnh bên người gật đầu tỏ ý.

Liều Như Phong yên lặng đi tới cạnh cửa, ngẩng đầu huyết dài.

Tiếng huyết gió chưa dứt, cửa sổ đã chuyển động, thiếu niên một thân hắc y thu thân nhào vào, hai mắt rất nhanh đảo qua bốn phía, không thấy dị trạng gì, thiếu niên nghi hoặc đứng dậy, nhìn phía Liều Như Phong, đang muốn mở miệng hỏi.....

Nghênh đón hắn là một thanh trường kiếm sắc bén, cùng sát khí đập vào mặt mà đến!

Thiếu niên kinh hãi, vận người né qua mũi kiếm đoạt mệnh, nhìn Liều Như Phong, không thể tin được hỏi: "Vì cái gì?"

Liều Như Phong không trả lời, cổ tay run lên, trường kiếm vẽ ra bốn đạo kiếm khí, cao thấp trái phải, nháy mắt phong kín tất cả đường tiến trước mặt thiếu niên, thân kiếm sáng trong, tiến thẳng đến ngực thiếu niên!

Thiếu niên nhú mày nhanh chóng lui ra sau, đứng ở trước giường. Hai tay khê huy động, nhưng không ra tay.

Dùng sự hiểu biết của hắn đối Liều Như Phong, Liều Như Phong hẳn là sẽ sợ thương tổn đến Nam Cung Thiên Mạc ở trên giường, mà hoãn lại kiếm thế.

Không nghĩ tới, kiếm thế của Liều Như Phong không thay đổi, gia tăng thêm vài phần nội lực, sát khí sắc bén tiến thẳng mà đến.

Thiếu niên thêm phần kinh sợ, hai tay liền giương lên, hơn mười cây thiết châm cực nhỏ bắn ra.

Liều Như Phong biết rõ sự lợi hại ám khí của thiếu niên, vội quay kiếm về hộ thân, nghe tiếng gió vang lên, "Leng keng đing....." Một tiếng giòn vang! Mặc dù Liều Như Phong đã đánh bay tất cả thiết châm, nhưng vẫn bị buộc lui về phía sau hai bước.

Liều Như Phong ngẩng đầu, lại thấy thiếu niên quay người đánh về phía trên giường, muốn bắt Nam Cung Thiên Mạc, lấy ngón tay uy hiếp. Nghĩ đến Nam Cung Thiên Mạc mới vừa tỉnh lại không lâu, chiêu thức võ công không biết đã quen lại chưa, tình thế nhất thời cấp bách, một lần nữa bắt chấp phòng hộ tự thân, trường kiếm thành một đường, cả người lẫn kiếm, hướng thiếu niên mà đánh tới.

Thiếu niên quay đầu bắt gặp tình thế nhưng cũng không vội, chỉ cần bắt được Nam Cung Thiên Mạc, không sợ Liễu Như Phong không thu tay! Liền cầm một cây thiết châm trong tay, giữ lấy mà không bắn ra.

Không nghĩ, trước mắt tối sầm, một giường đệm chần chụp xuống đầu, ngực đau xót, trường kiếm sau lưng tới nơi đã đâm thủng ngực!

Thiếu niên rên rỉ một tiếng, ra sức kéo đệm chần xuống, tay trái đang muốn phóng thiết châm.....

Cánh tay trái chợt vừa lạnh vừa đau, trước đệm chần, là Nam Cung Thiên Mạc tay nhắc trường kiếm chặt đứt cánh tay của mình!!!

Thiếu niên không thể tin nổi, ngơ ngẩn nhìn thiếu niên áo trắng trước mặt.

Lúc này Nam Cung Thiên Mạc nào có nửa phần điên dại? Mặt chứa sát khí, đang lạnh lùng nhìn hắn mà cười!

Tim bị trường kiếm vừa xoắn vừa kéo, ngực rách ra thành một hang động to bằng cái bát lớn, máu tươi điên cuồng phun trào ra!

Thiếu niên giống như tỉnh táo lại, khó trách Liễu Như Phong đột nhiên đối hắn hạ thủ! Khó trách một người giữ sự trong sạch cấm dục như Liễu Như Phong lại chịu ủy khuất thân mình thị chủ (phục vụ chủ nhân, ở đây ý nói đến ‘việc đó’)! Khó trách lời nói và việc làm của Liễu Như Phong ở trong kiểu đình! Bản thân cư nhiên lại không hiểu rõ ý trong câu nói mạo hiểm đắc tội công tử của y.....

Thiếu niên bừng tỉnh đại ngộ, cười ha ha, trong miệng phun máu, nói: "Không oan! Không oan! Là ta sơ suất....." Lời còn chưa dứt, đã khí tuyệt mà chết.

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, chán ghét một chương đem thi thể nửa ngã vào trên giường đánh bay ra ngoài, đi xuống giường, lạnh lùng phân phó nói: "Chỉnh lý một chút, đưa hân quăng đi chỗ tối trong đại sảnh, không cần để ý tới!"

Muộn nhất không quá đêm mai, chỗ phụ thân hắn là sẽ có phản hồi..... Nam Cung Thiên Mạc đi đến trước cửa sổ hơi thở dài, đã gần bốn năm, người cũng như vật đã không còn như xưa, chẳng qua, theo như lời Liễu Như Phong nói, phụ thân quyết định tận hết khả năng không vi phạm quy định, bảo hộ mình.....

Mặt Liễu Như Phong không chút thay đổi yên lặng thay đệm chần nhiễm huyết, mang nước trong tẩy rửa vết máu trên mặt đất, mở cửa sổ để thở. Cúi người ôm thi thể cứng ngắc dần dần lạnh như băng của thiếu niên, ra cửa, hướng phòng khách mà đi.

Tuy rằng chưa bao giờ nói chuyện với nhau, nhưng đã có thể hiểu nhau cùng tiếc nuôi, ở trong cung viện lạnh như băng này, chân chính có thể làm cho mình yên lòng,

cũng chỉ có thiếu niên ảnh vệ này. Từ sau khi hắn đến, bản thân quả thật thoải mái không ít, không giống như trước, ban đêm cũng không dám chợp mắt. Hai người cũng không dám tin tưởng người bên ngoài, chỉ có thể dựa vào nhau, ngày ngày cẩn thận phòng hộ công tử. Mặc dù bất mãn sự khinh mạn của hắn đối công tử, nhưng lại không thể chán ghét cùng oán trách. Nếu không phải công tử đối mình có đại ân trước, chỉ sợ bản thân cũng cùng chung số phận giống như hắn.

Đem thiếu niên cẩn thận đặt ở góc tối trong phòng khách mà ngày thường hắn hay ẩn thân. Liễu Như Phong lặng lẽ nhìn hắn một hồi.

Quả thực, nếu không phải thiếu niên không nghĩ tới công tử thần trí thanh tỉnh, sao có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà dễ dàng giết hắn?

Liễu Như Phong ở trong lòng thầm than một tiếng, có lẽ, thiếu niên hắn là rất hận y, nếu không phải ban ngày thiếu niên vì y bất bình, như thế nào có thể chọc ra sát khí của công tử?! Chỉ là hắn không biết, công tử đối mình có đại ân, đừng nói công tử muốn thân thể này, dù cho công tử muốn tính mạng của y, y cũng sẽ không cự tuyệt.....

Đứng lên, Liễu Như Phong bỏ xuống một tia khổ sở cuối cùng trong lòng, xoay người rời đi.

Hầu hạ Nam Cung Thiên Mạc ngủ xong, Liễu Như Phong hành lễ, đang muốn xoay người ra khỏi cửa, trên giường truyền đến một tiếng thở dài sâu kín.

Liễu Như Phong dừng chân một chút, thấp giọng nói: "Công tử, thuộc hạ bảo hộ ngay ngoài cửa, nếu công tử có việc, chỉ cần gọi thuộc hạ một tiếng!"

Đang muốn cất bước, một bàn tay nhẹ nhàng mà kéo cánh tay y lại.

"Đêm ngoài phòng lạnh, đã không yên tâm, thì đi lên bồi ta nghỉ đi!" Thanh âm Nam Cung Thiên Mạc trầm thấp cô đơn, mang theo một tia mờ mịt.

Liễu Như Phong hơi chần chừ, cõng bỏ ngoại sam, đem kiếm treo bên giường, nhẹ nhàng leo lên, nằm bên người Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc xoay người đè lên nửa thân người y, hai tay ôm chặt, tựa đầu chôn tại bên cổ y, cũng không có thêm động tác gì khác, thanh âm trầm thấp mà cô đơn, nói: "Người oán ta tự tôn hại thực lực?"

Liễu Như Phong ngăn người, nói: "Thuộc hạ không dám!"

Nam Cung Thiên Mạc tự giễu mà cười, ở tại căn cổ y mà cợt cợt, có chút thê lương mà nói: "Bốn năm trước, ta trúng huyền hương, điên điên không biết gì! Hiện giờ chuyện huyền hương chưa điều tra rõ, ngay cả mẫu thân ta cũng không dám hoàn toàn tin tưởng! Tính tới tính lui, trong cốc chân chính sẽ không hại ta, cũng chỉ có phụ thân!"

Liễu Như Phong nghe thấy mà trong lòng đau xót, không tự giác duỗi tay, nhẹ nhàng ôm lấy người trên thân.

Nam Cung Thiên Mạc cảm thụ được y lo lắng cùng thân thiết, trong lòng ấm áp, nhẹ nhàng hôn cắn cổ y, nói: "Ngôn hành của anh vệ kia như thế, giết hấn, cũng là đang muốn nhìn phản ứng của phụ thân một phen!"

Nói xong, Nam Cung Thiên Mạc nhìn không được thấp giọng chua xót cười, nói: "Lại nói tiếp, trên dưới một trăm người từ trên xuống dưới của Trác Tiêu Cung, khiến ta dám tin tưởng, lại chỉ có một mình người....."

Thân mình Liễu Như Phong chấn động, chỉ cảm thấy khổ cực phải chịu mấy ngày nay, vì một câu này, khiến cho hết thấy đều đáng giá.....

Muốn làm cho hấn quên sầu khổ, muốn làm cho hấn vui vẻ.....

Nhưng lúc này, có thể an ủi hấn, tựa hồ chỉ có.....

Nhẹ nhàng mà cạo thân thể trên người, lặng lẽ duỗi tay xuống phía dưới mà sờ soạng.....

Mới vừa đụng tới, phân thân lập tức cứng rắn ngẩng cao đầu, thân mình Nam Cung Thiên Mạc cứng đờ, một bàn tay bắt xuống dưới, chế trụ cái tay không quy củ, đem nó ngăn lại.....

"Công tử?" Liễu Như Phong khó hiểu nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

Hơi thở Nam Cung Thiên Mạc hơi thô, yên lặng bình ổn hơi thở một hồi, buông tay đang ôm Liễu Như Phong ra, đem bản thân ngã vào trong đệm giường trống trơn bên người hấn, nói: "Đêm qua thân mình người bị thương không nhẹ, nghỉ ngơi vài ngày đi!"

Trong lòng Liễu Như Phong cảm động, nói: "Dùng ‘Ngưng Lộ’, huyết tử đã không còn đáng ngại....."

Nam Cung Thiên Mạc dùng môi ngăn lời y, khẽ hôn một cái, nói: "Ta hiểu được ý tứ của người, không cần như thế! Ngủ đi!"

Tuyệt kiếm lộ phong 11: ← [Trở lại](#)

Nam Cung Thiên Mạc dùng môi ngăn lời y, khẽ hôn một cái, nói: "Ta hiểu được ý tứ của người, không cần như thế! Ngủ đi!"

Nhìn Nam Cung Thiên Mạc bên người chìm vào giấc ngủ.

Liễu Như Phong nào dám ngủ, hiện giờ trong viện, chỉ còn lại có một mình y.....

Liễu Như Phong nhắm mắt, điều hoà hô hấp, một bên chợp mắt nghỉ ngơi, một bên lắng lắng cảm giác động tĩnh bên ngoài phòng.....

Thẳng đến rạng sáng, mới mơ mơ màng màng có chút buồn ngủ.....

Đột nhiên, trong viện có tiếng gió động cực nhỏ, trong lòng Liễu Như Phong đề phòng, có người! Mở mắt, ngoài cửa sổ có hai người đang tiếp cận với tốc độ cực nhanh!

Tay Liễu Như Phong duỗi ra, bắt lấy chuôi kiếm, xoay người muốn đứng lên.

Hai tay bên hông siết chặt, đem Liễu Như Phong ấn ngồi xuống.

Hai dải bóng đen từ cửa sổ lướt vào!

Bây giờ muốn chống cự địch nhân bên ngoài phòng đã không kịp! Trường kiếm Liễu Như Phong ra khỏi vỏ, che trước người Nam Cung Thiên Mạc, hai mắt căng ra nhìn chăm chăm động tác của hai người kia, toàn thân căng thẳng, vận sức chờ phát động!

Hai gã hắc y nhân vượt qua cửa sổ mà vào, ánh mắt đảo qua trên giường, lập tức rũ mắt quỳ xuống, cùng kêu lên nói: "Thuộc hạ Dạ Thất (Dạ Bát) bái kiến công tử!"

Liễu Như Phong chú ý tới, bọn họ xưng hô chính là 'công tử', mà không phải 'Tứ công tử', đây chính là phản hồi mà công tử nói sao? Tâm thần nhẹ thả lỏng, nhưng vẫn không buông đề phòng.

Nam Cung Thiên Mạc ân một tiếng, trong thanh âm mang theo tia mềm mại chưa tỉnh ngủ, ôm y, chậm rãi ngồi dậy, tựa đầu để ở đầu vai Liễu Như Phong, lười biếng mà nhìn qua, nói: "Là ai phái các người tới?"

Nghe được ngữ khí Nam Cung Thiên Mạc có vẻ không chút nào ngoài dự tính, Liễu Như Phong rốt cục thu khí lại. Thấy hai người quỳ lạy, Liễu Như Phong lại chắn ở trước người Nam Cung Thiên Mạc, giật giật, muốn tránh qua một bên, lại bị người phía sau cố định, không thể di động, chợt cảm thấy xấu hổ, chỉ đành căng thân mình, thấp giọng kêu: "Công tử?"

Nam Cung Thiên Mạc ở vai y cọ cọ trấn an, rốt cục buông y ra.

Liễu Như Phong đứng dậy, đứng im bên giường.

Hai gã hắc y nhân cúi đầu rũ mắt, làm như không thấy.

Hắc y nhân bên trái cung kính đáp: "Cốc chủ biết Dạ Thập Tam dám mạo phạm công tử, bị công tử xử tử. Phân phó Ảnh Điện tuyển người khác hộ vệ công tử an toàn, điện chủ Ảnh Điện vì tỏ lòng xin lỗi, đặc biệt lệnh hai người ta đến, tùy ý công tử chọn lựa!"

Nói xong, hai người gỡ xuống ảnh bài bên hông, hai tay cung kính trình lên.

Trong lòng Liễu Như Phong thầm than, nguyên lai, hắc gọi là Dạ Thập Tam.....

Chọn lựa? Dùng được sao? Đây chắc là chủ ý của phụ thân! Nếu đã tới, mình cũng sẽ không khách khí mà nhận toàn bộ!

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, nói: "Đem lại đây!"

Hai gã ảnh vệ đều cùng ứng thanh, dùng đầu gối đi tới bên giường, đợi Nam Cung Thiên Mạc lấy đi ảnh bài trong tay, nhất tề cúi người khấu đầu vang ba cái, tiện thể chính thức nhận chủ.

Nam Cung Thiên Mạc thưởng thức ảnh bài trong tay, nhìn đến hai người quỳ trên mặt đất, đều là người vì hàng năm ân thân chỗ tối mà hiển hiện rõ ràng sắc mặt tái nhợt, người bên trái gương mặt dài nhỏ tinh xảo, vẻ mặt khôn khéo cường hãn, người bên phải mặt chữ điền mày rậm, có vẻ thành thật mộc mạc.....

Nam Cung Thiên Mạc hỏi: "Ai là Dạ Thất? Ai là Dạ Bát?"

Người bên trái trả lời: "Thuộc hạ Dạ Thất!"

Ảnh vệ bên phải trả lời: "Thuộc hạ Dạ Bát!"

Nam Cung Thiên Mạc gật đầu, nói: "Khi các người đến, có được phân phó dặn dò gì?"

Dạ Thất trả lời: "Cốc chủ có phân phó, khi đến thượng bẩm công tử: Ảnh vệ nguyên bản chỉ phụ trách sự an toàn của sáu vị công tử, không nhận chủ, cũng không nhận chỉ lệnh của các công tử. Nhưng do Dạ Thập Tam mạo phạm công tử trước, lệnh hai người ta nhận công tử là chủ nhân!"

Nói như vậy, chính là có được quyền hoàn toàn tri phối hai ảnh vệ này! Nguyên lai năm vị công tử khác cũng không thể sai sử ảnh vệ!

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc mừng thầm, trên mặt lại là vẻ mặt nhàn nhạt mà nói: "Đi ra ngoài! Sau này nếu không có chuyện bất ngờ, hai người các người mỗi người canh giữ một ngày, không cần vào ốc."

Dạ Thất Dạ Bát ứng thanh, khấu đầu hành lễ, xoay người lại từ cửa sổ mà nhảy ra, biến mất trong bóng đêm.....

Trong phòng im lặng mà trầm mặc. Hai người đều đã không còn buồn ngủ.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn về phía Liễu Như Phong đứng yên một bên, duỗi tay, nhẹ nhàng ôm lấy.

Liễu Như Phong giật mình, không nói gì.

Nam Cung Thiên Mạc nhích thân mình đến, lại gần bên tai y, nhẹ giọng cười, trong lòng vui mừng kích động, thân mình không khỏi run nhè nhẹ.

Liễu Như Phong thử thăm dò thấp giọng nhẹ kêu: "Công tử?"

Nam Cung Thiên Mạc đề thấp thanh âm, cắn vành tai y, cười nói: "Phụ thân quả nhiên không bỏ rơi ta..... Như Phong, chúng ta không phải chỉ có hai người..... Ha ha....."

Liễu Như Phong hiểu được, hai tay chân chùng nhẹ ôm lấy phía sau lưng nam nhân, cũng không khỏi cao hứng.

Nam Cung Thiên Mạc vô thanh nở nụ cười một hồi, lại nói: "Người xem xem có cơ hội tiếp xúc Tâm Nhân kia, thăm dò cô ta, xem đại ca có chủ ý gì! Chú ý năm vị công tử kia ai có loại trí huyễn đàn hương này....."

Liễu Như Phong ứng thanh, thấy Nam Cung Thiên Mạc buông lỏng tay ra, vội thu hồi tay, lấy ngoại bào mặc vào thay hần.

Nam Cung Thiên Mạc suy nghĩ một hồi, hơi đề cao thanh âm, kêu: "Dạ Thất!"

Một thân ảnh rơi xuống cửa sổ, thanh âm Dạ Thất trầm thấp truyền đến: "Có!"

Trong mắt Nam Cung Thiên Mạc hiện lên một đạo tinh quang, nói: "Nói cho Dạ Bát, ta cho các người thời gian ba ngày, đem Trác Tiêu Cung tra xét kỹ càng! Tìm cơ hội sao một phần bản ghi chép về mọi người trong cung cho ta!"

"Vâng!" Bóng người ngoài cửa sổ chợt lóe, biến mất không thấy.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong bên người, một tay khẽ vuốt lên vầng trán hơi mỏi mệt của y, nói: "Bây giờ đã có Dạ Thất Dạ Bát canh giữ, người có thể an tâm nghỉ ngơi!"

Liên tiếp năm ngày, Nam Cung Thiên Mạc đều ở kiêu đình trong sân, bây giờ toàn viện, trừ bỏ trước cửa viện có mấy người thủ vệ, hoàn toàn không còn người khác.....

Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc phát giác, như vậy xem ra, nếu muốn ra ngoài, thật sự cũng không thành vấn đề..... Chỉ là những ngày gần đây, cơ hồ khó có thể nhìn thấy Liễu Như Phong, chẳng lẽ là đi tìm hiểu Tâm Nhân kia?

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, hôm nay là phiên trực của Dạ Bát, đang muốn mở miệng hỏi, trong bóng râm trên đỉnh lương (lương = xà nhà), một người hạ xuống, khoe mắt Nam Cung Thiên Mạc quét sơ qua, chính là Dạ Bát.

Dạ Bát yên lặng quỳ lễ hướng về Nam Cung Thiên Mạc, hai tay dâng một quyển sách nhỏ giấy trắng hơi mỏng lên, mặt bìa không chữ!

Nam Cung Thiên Mạc đuổi ta lấy, đậm đậm hỏi: "Mấy ngày nay có thấy Liễu Như Phong?"

Thanh âm Dạ Bát hơi khàn khàn, đáp: "Đêm khuya, xác nhận công tử không việc gì, rồi đi....."

Nam Cung Thiên Mạc cầm quyển sách mỏng, kinh ngạc xuất thần, gật gật đầu.

Dạ Bát lặng lẽ khấu đầu, thân hình tung lên, lại ẩn vào đỉnh lương.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn quyển sách mỏng trong tay, vô thanh cười, mẩu thân..... Trác Tiêu Cung này, thủy chung vẫn là của ta a! Ha ha..... Ta thực sự hy vọng huyền hương kia không phải do người hạ.....

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, tựa vào trên đỉnh trụ, nhẹ nhàng mà mở bìa quyển sách không chữ ra.....

Trong quyển sách hơi mỏng, tất cả đều là bản ghi chép cơ bản về những người trong Trác Tiêu Cung, một tờ bốn hàng, mỗi hàng một người.

Trang thứ nhất:

Thủy Liên, nữ, thị nữ Lễ phu nhân, theo Lễ phu nhân vào ở Trác Tiêu Cung.

Thủy Nhan, nữ, thị nữ Lễ phu nhân, theo Lễ phu nhân vào ở Trác Tiêu Cung.

Thiên Hành, nam, thị vệ Lễ phu nhân, theo Lễ phu nhân vào ở Trác Tiêu Cung.

Lan, nữ, cha mẹ không rõ, khi hai tuổi được Lễ phu nhân thu dưỡng! Vì thấy người này thông tuệ động lòng người, Lễ phu nhân rất sủng ái. Từ nhỏ cùng Tứ công tử làm

bạn, vào cung chỉ năm tháng, cùng Tứ công tử luyện công trong mật thất, nguyên nhân tử vong: vì Tứ công tử điên cuồng gây nên!

Ngón tay nhẹ nhàng di chuyển tới một hàng chữ ‘Lan’ kia, hơi hơi nhẹ gõ, Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, cha mẹ không rõ? Thật đúng là chết không còn một mảnh! Mà ngay cả một tia manh mối cũng không lưu lại! Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhún mi, nếu đều không phải là mẫu thân sai sử, thủ đoạn của người phía sau này, thật sự phi thường cao minh!

.....

Một trang đảo qua, thẳng đến tờ cuối cùng.

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc hơi tạm dừng.

Trang thứ bốn mươi hai:

Thành Dịch, nam, tước Trác Tiêu Cung.

Liễu Như Phong, nam, xuất thân Tử Điện, thân cận Tứ công tử.

Vương Tang, nam, xuất thân Võ Điện, hộ vệ Tứ công tử.

Lí Thụ, nam, xuất thân Võ Điện, hộ vệ Tứ công tử.

.....

Tâm tình Nam Cung Thiên Mạc trầm trọng, nhẹ nhàng mà khép danh sách lại, hơi hơi cười khổ, nghiêng người tựa vào đỉnh trụ bên cạnh, nhắm mắt, lắng lắng lắng nghe gió thổi động nước ao phát sinh thanh âm dao động trong suốt dễ nghe.

Bốn mươi hai trang, tổng cộng một trăm sáu mươi tám người, hiện giờ chỉ còn lại một trăm mười hai người.....

Bỏ qua hai mươi bảy phó dịch ngay cả tự bảo vệ mình đều không được.....

Trong chín mươi lăm người, lại trừ bỏ người nguyên bản trung thành với mẫu thân.....

Người còn lại, cố hết sức cũng chỉ còn vẹn vẹn người phòng thủ Trác Tiêu Cung.....

Nếu bị người biết mình thần trí thanh tỉnh.....

Năm vị kia tất nhiên sẽ không làm ngơ.....

Ha ha..... Tình thế hiểm ác ngoài ý muốn a.....

Thời gian chỉ còn một năm.....

Tuyệt kiếm lộ phong 12: ← Trở lại

Thời gian chỉ còn một năm.....

"Công tử, công tử....."

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, Liễu Như Phong?

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên thanh tỉnh, thất thần đến tận bây giờ! Đúng là quá sơ suất, hay là đã đối y quá quen thuộc?

Nghiêng đầu nhìn lại, Liễu Như Phong một thân trường bào màu xám đứng ở bên cạnh, trên mặt dần theo nhiều điểm sầu lo.

"Đã trở lại?!" Nam Cung Thiên Mạc đăm đăm nói một câu.

"Vâng!" Liễu Như Phong hơi hơi chần chừ, nói: "Nếu công tử thấy mệt, hay là trở về phòng nghỉ ngơi đi!"

Nam Cung Thiên Mạc không trả lời, chỉ cúi đầu, trầm mặc, chậm rãi nói: "Trong các huynh đệ, ta có hình dáng giống phụ thân nhất! Kể từ lịch đại Tuyệt Cốc tới nay, cũng là người có tiến độ tu luyện Tuyệt Thiên thần công nhanh nhất....."

"Công tử....." Liễu Như Phong khản cập gọi một tiếng.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu, nhìn đỉnh lương liếc mắt một cái, nhìn Liễu Như Phong, cười cười nói: "Không sao! Đều là người một nhà!"

"Vâng! Thuộc hạ lo lắng nhiều!" Liễu Như Phong khom người thi lễ.

"Cho nên, phụ thân đối ta luôn luôn sủng ái có thừa, đặc biệt đem ta liệt vào Tuyệt Cốc Đệ Tứ công tử." Nam Cung Thiên Mạc một bên nhớ lại, một bên cực thông thả tự thuật, "Phụ thân thường nói, ta là thiên tài võ học, ta là kiêu ngạo của hân! Mặc dù không dám nói hậu vô lai giả, nhưng vẫn có thể nói là tiền vô cổ nhân!" (Người ta thường nói 'Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả' ý chỉ một người siêu phàm mà đời trước chưa từng có ai được đến thế, kể cả sau này cũng chẳng ai được như vậy)

Biểu tình Nam Cung Thiên Mạc không tự chủ được mà trở nên ôn hoà, thanh âm mềm mại, tiếp tục nói: "Phụ thân vì ta..... coi như là hao hết tâm cơ!"

Nam Cung Thiên Mạc ly khai đình trụ, đứng thẳng thân mình, nói: "Cho nên, ta tuyệt không thể để cho hấn thất vọng! Một năm sau, hoặc là ta chết! Hoặc là ta trở thành cô chủ, Dạ Thất Dạ Bát tiếp chương Ảnh Điện, Như Phong tiếp quản Tử Điện!"

Dạ Bát thả người nhảy xuống, quỳ gối trong đình, cung kính cấp Nam Cung Thiên Mạc khấu đầu, nói: "Tạ ơn công tử!"

Liễu Như Phong không lên tiếng, cũng chỉ cúi người quỳ lễ.

Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Nói cho Dạ Thất một hồi đến phòng ta một chuyến, ta có việc nhờ hấn đi lo liệu!"

"Vâng!" Dạ Bát lên tiếng trả lời rồi biến mất.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong vẫn còn đang quỳ, hơi kinh ngạc hỏi: "Như Phong?"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, do dự mà thấp giọng nói: "Thuộc hạ tạ ơn công tử....."

Nam Cung Thiên Mạc nhìn y, ý cười trên mặt chậm rãi nhạt đi, lời hứa hẹn nói suông vừa rồi, bất quá chỉ là thủ đoạn tất yếu thu nạp hạ cấp, nhưng hạ cấp quá mức thông minh, cũng không khiến người thích! Nhìn sang ngoài đình, Dạ Bát vẫn chưa trở về.

Nam Cung Thiên Mạc trầm hạ mặt, chuyển thân, đậm đậm nói: "Ta biết hiện giờ nói lời này, bất quá chỉ là lời nói suông! Người..... đứng lên đi!"

Liễu Như Phong rũ mắt, không đứng dậy, vẫn quỳ trên mặt đất, nói: "Vô luận trong lòng công tử tính thế nào, thuộc hạ tuyệt không làm trái ý tứ công tử! Chỉ là công tử, thuộc hạ không vì quyền thế địa vị....."

Nam Cung Thiên Mạc nhìn y, đáy lòng dần dần nảy lên một cỗ lo lắng, kéo cánh tay y, bắt y đứng dậy, nói: "Tâm tư của ngươi, ta đương nhiên biết rõ. Thu tâm người chính là như vậy, nếu không có nửa điểm hy vọng, làm sao đề khởi được tinh thần cố gắng? Về phần ngày sau..... Ha ha....."

Nam Cung Thiên Mạc nói tới đây, trên miệng chỉ hơi hơi cười, một đạo thân ảnh nhạt màu xẹt qua ao, tiến vào đình lương.

Nam Cung Thiên Mạc ngồi trở lại đình lan, quay về dựa vào trên đình trụ, đem toàn thân Liễu Như Phong đánh giá lại một lần từ trên xuống dưới, ôn hòa nói: "Nhiều ngày ta

đã tính toán đối người lui tới trong viện này động thủ, người lưu lại đi, người đối viện này so với chúng ta quen thuộc hơn. Người đi ra ngoài đã nhiều ngày, tìm hiểu được những gì?"

Liễu Như Phong hạ thấp người ứng thanh, nói: "Thuộc hạ tìm hiểu được, Lạc Dương Cung Mẫn Tâm Nhân cô nương xuất thân Độc Điện, dụng được cao thủ, thuộc hạ nguyên tính toán đêm nay đi thám thính được phòng của Mẫn Tâm Nhân cô nương."

Nam Cung Thiên Mạc như có chút hiểu rõ, gật gật đầu nói: "Nếu như thế, tối nay người cứ đi!" Dừng một chút lại nói: "Chỗ mẫu thân, cũng biết người ra cung?"

"Thuộc hạ không dám kinh động Lễ phu nhân, không bẩm báo, chỉ dịch dung ra cung!" Liễu Như Phong cung thanh đáp.

"Nga? Thuật dịch dung?!" Lần này Nam Cung Thiên Mạc thật sự giật mình, "Từ Điện ngay cả việc này cũng biết? Vào trong phòng, cho ta xem!"

"Vâng!"

Vào phòng, Liễu Như Phong từ trong lòng ngực lấy ra một cái túi vải nhỏ nhỏ, bày ra trên giường bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, mở ra, bên trong là sáu cái mặt nạ mỏng như cánh ve.

"Tất cả đều là người làm? Như thế nào lại có sáu cái?" Nam Cung Thiên Mạc đuổi tay cầm lấy một tấm, nhìn nhìn, lại hoàn toàn nhìn không ra cái gì.

"Vâng! Hai cái phía dưới, là diện mạo của thị vệ Vương Tang thủ vệ viện này cùng người hầu Thành Dịch trong cung; hai cái mặt trên, vì tiếp cận Mẫn Tâm Nhân, phỏng chế hai gã tôi tớ trong cung Lạc Dương không thường thấy. Hai cái khác, một cái là một gã hạ phó trong Thiên Nguyệt Cung của Tam công tử; một cái là tạp dịch trong Vân Thanh Cung của Lục công tử." Liễu Như Phong rũ mắt, hồi đáp.

"Đeo lên cho ta xem!" Nam Cung Thiên Mạc cầm một cái nhân bì diện cụ, tùy tay đưa cho Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong nhận, cúi đầu dán lên mặt, lại ngẩng đầu —— Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc phát hiện người trước mặt đã thay đổi, không chỉ là gương mặt, người trước mặt này, khí chất cả người đều trở nên hoàn toàn xa lạ! Rõ ràng một khắc trước, đứng trước mặt là Liễu Như Phong bản thân phi thường quen thuộc! Nhưng hiện tại, gương mặt hiện ra thần sắc hơi có vẻ bệnh hoạn, con người cùng cái mũi đều nhỏ, thân thể dưới áo bào màu tro hoàn toàn đã không còn vẻ thon dài cao ngất của Liễu Như Phong, mà có chút thấp bé trắng kiện hơn.

Y run run nhìn Nam Cung Thiên Mạc một cái, chột dạ cố gắng mở to mắt, tựa hồ như sợ hãi điều gì, dùng thanh âm rất nhỏ, thô khàn nói: "Lạc Dương Cung, hạ phó sai phòng, Vu Sinh Đông bá kiến Tứ công tử!"

Nam Cung Thiên Mạc thú vị vòng quanh y đạo qua một vòng, nói: "Thật đúng là nhìn không ra, nếu không là người ở trước mặt ta đeo lên, chỉ sợ ta cũng khó nhận ra được! Chỉ là..... thân hình như thế nào cũng thay đổi?"

Nam nhân trước mặt cung thân, trên gương mặt tầm thường đầy vẻ tươi cười, cúi đầu khom lưng nói: "Đa tạ Tứ công tử khen ngợi! Chỉ là dùng nội lực làm rộng y vật, rồi co thân thể lại....."

"Người....." Nam Cung Thiên Mạc bỗng nhiên cảm thấy khó có thể chịu được, đuổi tay giật lấy nhân bì diện cụ, nhìn nhìn lại, thuận mắt hơn nhiều.

"Công tử?" Liễu Như Phong khó hiểu nhìn hắn.

Thanh âm quen thuộc, đây mới là thanh âm của Liễu Như Phong!

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, nói: "Nói như vậy không phải tốt hơn nhiều sao? Ở trước mặt ta, còn ngụy trang?"

"Vâng..... Chỉ là khi học thuật dịch dung, sư phụ từng nói, kỹ thuật vô ngã (không có cái tôi)! Chỉ là thói quen của thuộc hạ....." Liễu Như Phong khoanh tay cung kính.

"....." Mắt Nam Cung Thiên Mạc đảo qua, áo bào màu tro vừa người, trong áo là thân thể thon dài tinh tú, người quen thuộc kia đã trở lại. Nhịn không được nâng gương mặt y lên, thật sự cẩn thận quan sát một hồi, néo néo nói: "Đây là khuôn mặt thật?"

Liễu Như Phong có chút xấu hổ, đầu muốn nghiêng qua một bên nhưng lại thôi, cung thanh đáp: "Vâng! Kỳ thật, mặt nạ này mặc dù nhìn qua rất giống, nhưng nếu lấy tay tinh tế xoa nắn, vẫn có thể cảm giác được."

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, trên tay lại nhịn không được cẩn thận xoa nắn, xúc cảm da thịt dưới ngón tay rất tốt, không giống sự mềm mại của nữ tử, nhưng cũng không có một chút thô ráp của nam nhân, da thịt ấm áp trơn nhẵn.....

"Đợi khi người rảnh rồi, cũng thay ta chuẩn bị một tắm! Đêm nay người đi, bản thân phải cẩn thận một chút....." Nam Cung Thiên Mạc thu hồi tay, nhìn y ôn tồn nói.

"Vâng!" Liễu Như Phong lên tiếng, đẩy lòng xẹt qua một tia ấm áp, đợi chờ, thấy hắn không có phân phó gì khác, liền hành lễ xoay người rời đi.....

Mới ra đến cửa, thân hình Liễu Như Phong dừng một chút, đang muốn mở cửa ra, quay đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc trong phòng một cái, ly khai.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, hiểu rõ, hướng chỗ cửa phòng kêu: "Dạ Thất sao? Vào đi!"

Dạ Thất lên tiếng trả lời xuất hiện ở cửa, đóng cửa, đi đến trước mặt Nam Cung Thiên Mạc.

Theo cửa phòng đóng lại, ánh sáng trong phòng cũng tối sầm xuống. Nam Cung Thiên Mạc nhẹ cười, mặt không chút thay đổi nhìn Dạ Thất trước mặt, nửa ngày, mới từ trong lòng lấy một phong thư ra, chậm rãi nói: "Đêm nay người đem thư này cấp cốc chủ. Nhớ kỹ, giao tận tay cho cốc chủ! Tuyệt không thể có người thứ ba biết nội dung thư này!"

Mắt Dạ Thất dài nhỏ, tinh quang chợt lóe, vẫn quỳ mà hai tay tiếp nhận phong thư hơi mỏng kia, cất vào bên người, khấu đầu, nói: "Chỉ cần thuộc hạ còn một hơi thở cuối cùng, tuyệt sẽ không để thư rơi vào trong tay người nào ngoài cốc chủ!"

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, không nói gì, chỉ là mặt âm trầm, lặng lẽ nhìn Dạ Thất quỳ trên mặt đất.

Dạ Thất nghĩ nghĩ, lại nói: "Nếu có chuyện ngoài ý muốn, cho dù thuộc hạ chết, cũng sẽ phá hủy thư này trước!"

Trên mặt Nam Cung Thiên Mạc lúc này mới nhu hòa một chút, gật gật đầu, nói: "Tuyệt Thiên Cung của cốc chủ cách nơi này không gần, người hiện tại nên đi ngay!"

Dạ Thất cúi đầu ứng thanh, đứng dậy ra khỏi cửa.

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nhẹ đề cao thanh âm, kêu: "Dạ Bát, nếu thấy Liễu Như Phong trở về, kêu y trước tiên trực tiếp tới gặp ta!"

Ngoài phòng truyền đến một tiếng trả lời khàn khàn, rồi chợt yên tĩnh không tiếng động.....

Tuyệt kiểm lộ phong 13: ← [Trở lại](#)

Trong mật thất u tĩnh, ánh nến lập lờ, tranh tối tranh sáng. Trong lư hương, trường hương trử thần đặc chế đã đốt được một nửa.

Nam Cung Thiên Mạc ngồi xếp bằng trên giường đá bạch ngọc, đã điều tức được ba ngày, là thời điểm đánh mạnh vào Tuyệt Thiên thần công tầng thứ bảy.....

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, trên trán Nam Cung Thiên Mạc đã chảy ra mồ hôi rậm rạp, còn kém một chút! Phi thường thuận lợi, tại trong mật thất tĩnh tọa ba ngày, tập niệm trong tâm thần đã sớm được thanh trừ, lại cố gắng dụng lực! Có lẽ sẽ thành công!

Nam Cung Thiên Mạc hít vào một hơi thật sâu, điều động công lực toàn thân, nhắm phía hai mạch Nhâm Đôn.....

Hương vị đậm đặc xông vào mũi, nhãn thần nhắm chặt, vừa rõ ràng vừa hỗn tạp, gương mặt quen thuộc từng bước từng bước thoảng qua trước mắt, trong tai vang lên tiếng thét chói tai, lời nói chế nhạo nghe không rõ lẫn lộn truyền đến, tâm thần rung mạnh! Xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc không thể khống chế được nội lực nghịch chuyển, huyết khí toàn thân dậy sóng.....

Đau! Thật là khó chịu! Sự tình đã nắm chắc được như thế nào lại thất bại?

"Công tử..... Công tử....."

Ai? Ai đang gọi? Đau đầu quá, không được ồn!

"A....." Nam Cung Thiên Mạc không thể chịu đựng được hô to một tiếng, mở mắt.

Ngọc thạch phía đối diện phản ra ánh sáng chiếu lên gương mặt đỏ đầy mồ hôi, là ai? Đó là ai? Nhãn thần màu đỏ, vẻ mặt dữ tợn.....

Nam Cung Thiên Mạc kêu lên một tiếng, hai tay đánh ra, ngọc thạch ứng thanh mà vỡ!

Phía sau ngọc thạch, một mảnh tơ lụa chột lóc rồi biến mất.

Nam Cung Thiên Mạc hừ lạnh một tiếng, phóng người đánh tới, ngăn người nọ lại, hương vị thật nồng! Tiếng thét chói tai bên tai càng thêm lớn cùng hỗn độn, đầu càng ngày càng đau!

Đau..... Một phen chế trụ cổ họng người nọ! Ta cho người lại ồn! Ta muốn giết người!

"Công tử....."

Thanh âm kinh hãi mà duyên dáng hô to, là..... Lan nhi?

Mở to hai mắt, ngần ngại lại gần gương mặt người nọ, lông mày tinh xảo cong cong, hạnh nhãn xinh đẹp, da thịt tuyết trắng như ngọc —— là Lan nhi!

Không! Không thể giết nàng!!!

Hì hì..... Ha ha.....

Đừng ồn! Lan nhi? Vì cái gì mặt của ngươi lại xấu như vậy? Xoắn thành như vậy?

Hắc hắc..... Hừ hừ.....

Không được ồn! Hương vị thật nồng.....

Lan nhi? Ngươi cầm trên tay là cái gì?

Ngửi ngửi? Là hương vị này, hương thơm nồng đậm khiến người phiền muộn phát cuồng!

Có người âm thầm đánh lại đây, muốn giết ta?

Muốn chết!!!

"A....." Tiếng kêu hoảng sợ thảm thiết cắt qua vành tai.

Đây là? Thanh âm của Lan nhi! Không.....

"Lan nhi!" Đầu Nam Cung Thiên Mặc đổ đầy mồ hôi, đột nhiên trợn mắt ngồi dậy! Trước mắt, là giường lụa màu lam nhạt.....

"Công tử? Công tử ngươi làm sao vậy?" Thanh âm lo lắng từ bên giường truyền đến.

Nam Cung Thiên Mặc quay đầu, hai mắt đăm đăm nhìn thẳng bóng người bên giường, trường bào màu xám, khuôn mặt tuấn lãng, một đôi con ngươi đen như sao soi rọi —— Liễu Như Phong!

Thở hổn hển, tâm thần dần dần bình lặng xuống, lại mơ thấy tình hình ngày ấy.....

"Công tử? Là gặp ác mộng?" Liễu Như Phong cẩn thận tra xét biểu tình trên mặt hắn, nhẹ giọng hỏi.

"Không sao! Ngươi trở về khi nào?" Nam Cung Thiên Mặc dụng lực nhắm mắt, bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, chỉ là, thật lạnh, toàn thân rét run. Lan nhi! Vì cái gì?!

"Thuộc hạ vừa trở về, Dạ Bát nói, công tử phân phó thuộc hạ trước tiên tới gặp công tử." Ánh mắt Liễu Như Phong lo lắng, lấy ra một dải khăn trắng, ở trên mặt hắn đảo một vòng, thay hắn lau đi mồ hôi lạnh. Rũ mắt, cung thanh đáp.

Cảm giác ấm áp! Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười gật gật đầu, ý bảo thực sự có việc, đề nhẹ thanh âm, hỏi: "Thuận lợi?"

"Thuộc hạ vào dược phòng của Mẫn Tâm Nhân, không phát hiện huyễn hương công tử nói, bất quá, ở trong phòng, thực sự có đan dược thuộc loại mang theo hiệu quả thần trí hư ảo....." Liễu Như Phong lấy một cái bình sứ ra.

Nam Cung Thiên Mạc nhận, đổ ra một viên, ngửi ngửi, không có vị đạo nào. Hơi nghi hoặc nhìn về phía Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong giải thích nói: "Bên ngoài viên thuốc này được bao phủ bởi một lớp dược phấn không vị, chỉ ngửi sẽ không thấy được, công tử đem nó mở ra liền biết."

Nam Cung Thiên Mạc theo lời đem viên thuốc bóp nát, một cỗ hương vị đặc hơn xông vào mũi, Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, cùng hương vị trong trí nhớ có chút tương tự, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Hương vị truyền ra, Liễu Như Phong run rẩy, giống như nhớ tới cái gì, sắc mặt đại biến, cúi thấp đầu, nói: "Nếu công tử không còn phân phó gì khác, thuộc hạ cáo lui trước!"

Thanh âm khô khốc khàn khàn ngoài ý muốn.

Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc nhìn y, trực giác thấy có chút không đúng, nghi hoặc hỏi han: "Làm sao vậy?"

Liễu Như Phong chần chừ trong chớp mắt, không trả lời.

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay nắm cổ tay y, làn da trong tay nóng như lửa. Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, nâng mặt y lên, sắc mặt Liễu Như Phong cũng là một mảnh ửng hồng!

"Trúng dược?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn ánh mắt y hỏi.

Trong lòng Liễu Như Phong biết tránh không khỏi, chỉ đành đáp: "Dược phòng của Mẫn Tâm Nhân, còn có một loại..... thôi tình dược (thuốc kích thích). Thuộc hạ đã từng chịu qua huấn luyện kháng dược độc, thật sự cũng không có gì, nhưng nếu lại ngửi được huyễn dược này....."

Liễu Như Phong có chút khô khốc mà nuốt nước bọt, hầu kết không ngừng cử động, không tự giác liếm liếm đôi môi khô khốc, trong ánh mắt đã dẫn theo tia cầu xin, thấp giọng nói: "Thuộc hạ cản trở về bức dược tính ra, thỉnh công tử ân chuẩn!"

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc thoáng động, không khỏi nhớ tới một đêm kia, Liễu Như Phong nằm ở dưới thân mình, cũng là ánh mắt cầu xin như vậy, chỉ là sắc mặt quá mức trắng bệch, hoàn toàn khác xa mị thái tối nay.

Ngón tay Nam Cung Thiên Mạc không tự chủ được mà xoa cánh môi khô ráo mềm mại kia, nhẹ nhàng cọ xát.....

Nguyên bản đêm đó chỉ là nghĩ muốn một cái chứng minh, tuy nhiên không dự đoán được lại hôn y..... Sau đó cũng từng hối hận, không nên đối y như thế, cũng muốn buông tha y. Chỉ là..... Nam Cung Thiên Mạc thờ dài, vẫn là không vứt bỏ được sự ôn nhu ấm áp hoàn toàn thuộc về mình kia a.....

Duỗi tay bắt lấy cánh tay y, dùng sức kéo.

Liễu Như Phong không kịp phòng thủ một đầu ngã quy ở trên giường, cả kinh nói: "Công tử?"

Nam Cung Thiên Mạc xoay người đè lên y, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn đạt, nói: "Người tỉnh rồi nước lạnh sao? Hay là tự mình giải quyết?"

"Thuộc hạ....." Liễu Như Phong muốn nói, tuy rằng y tính toán hướng nước lạnh giải quyết, nhưng biểu tình trên mặt Nam Cung Thiên Mạc rõ ràng đang nói người dám như vậy thử xem!

Khóe môi Nam Cung Thiên Mạc cong lên, lộ ra một nụ cười tà, nhẹ nhàng mà hôn lên môi y, nói: "Ta giúp người?"

Liễu Như Phong nhắm mắt lại, mở miệng để đầu lưỡi vào xâm lược, trong lòng cười khở, hy vọng sẽ không thảm hơn so với lần trước, bất quá, lần này có được, hẳn là..... sẽ dễ dàng vượt qua hơn một chút?

Tuy Nam Cung Thiên Mạc hỏi, nhưng một bàn tay đã lặng lẽ men theo thắt lưng y tiến vào giữa hai đùi. Cách một tấm vải, cảm nhận được hình dạng của hình trụ dài duyên dáng nổi lên, bàn tay nhẹ nhàng nắm chặt.....

Thân mình dưới thân nảy lên, mặt ửng đỏ trên mặt càng thêm diễm lệ, mi mắt nhắm lại run nhẹ, lông mày tinh tế hỗn loạn nhẹ nhúu chặt, nhìn qua, quyến rũ động lòng người ngoài ý muốn.

Nam Cung Thiên Mạc buông lỏng Liễu Như Phong sắp hít thở không thông ra, nhìn nhìn đôi môi bị mình cắn đến sưng đỏ, vừa lòng gặm cắn cổ y, đuổi theo sự lên xuống của hầu kết, nhẹ nhàng cắn, trên đỉnh đầu truyền đến nửa tiếng thở nhẹ hỗn hển. Âm thanh trong trẻo ngày thường khi nhiễm tình hết sức liêu nhân.

Tiết tấu trên tay hơi hơi nhanh hơn, tại trên chiếc cổ mẫn cảm ẩm áp của y khẽ mút cắn, thân mình dưới thân run rẩy không ngừng, nhưng thủy chung không có nửa phần tiếng động.

Nam Cung Thiên Mạc bắt mẫn, bàn tay nhẹ dùng sức nắm chặt, Liễu Như Phong nhú mi, trên mặt hiện lên một tia đau đớn, nhưng vẫn cắn chặt môi, yên lặng không tiếng động.

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, tại trên môi y nhẹ trác, ôn nhu nói: "Đừng nhin! Cho ta nghe thanh âm của ngươi một chút."

Liễu Như Phong hơi hơi cứng lại, môi rời ra, tiếng thở dốc trầm thấp từ trong môi bật ra.....

Nam Cung Thiên Mạc cười, yêu thương mà hôn hôn môi y, buông tay, một ngón tay mở đai lưng buộc y sam của y ra, bờ ngực xích lửa nhiễm lên tình sắc đỏ ửng hiện ra, nhẹ nhàng mà vuốt ve trên da thịt màu tiểu mạch, cùng sự mềm mại của nữ tử hoàn toàn bất đồng, cơ bắp dưới tay thực tinh tế mà xinh đẹp, chứa đầy khí lực, lại không có một chút thịt dư thừa. Không khỏi nhớ tới đêm đó, tại chỗ sâu bên trong khối thân thể này thít chặt, hạ thân Nam Cung Thiên Mạc càng thêm nóng rực.....

Đẩy đai lưng ra, một phen kéo xuống. Thân mình dưới thân cứng đờ, tiếng thở dốc thật sâu nhọt nhọt nháy mắt biến mất.

Nam Cung Thiên Mạc sùng sốt, thanh tỉnh lại, nghĩ lại đêm hôm đó đồng thời bản thân hưởng thụ, y lại khắc sâu đau đớn quá mức, bây giờ cứ thế kháng cự theo bản năng.

Nam Cung Thiên Mạc cúi người hôn đôi môi Liễu Như Phong do không tự giác mà lại cắn, ôn nhu mút, đầu lưỡi khẽ liếm từng phân từng tấc, một tay nhẹ nhàng cầm phân thân hình dạng xinh đẹp kia, mềm nhẹ nhu động.....

Thân thể dưới thân dần dần mềm trở lại, Nam Cung Thiên Mạc nuốt môi dưới của y, nhẹ nhàng hôn cắn, nói: "Ngoại trừ ta, ngay cả chính ngươi, cũng không cho cắn nó một lần nữa!"

Trên mặt Liễu Như Phong càng đỏ, nhẹ giọng xác nhận, lại bị Nam Cung Thiên Mạc một lần nữa xâm nhập bên trong môi.

Nam Cung Thiên Mạc một bên liếm hôn mỗi một chỗ nhỏ mềm bên trong môi y, một bên lẳng lẽ duỗi tay, tại bên ngoài cúc huyết đóng chặt nhẹ nhàng nhuấn.

Thẳng đến khi hô hấp Liễu Như Phong đã trở nên gian nan, cúc huyết u tĩnh kia cũng dần dần mềm ra, Nam Cung Thiên Mạc rút cục buông Liễu Như Phong ra, tự tay thăm dò từ ám cách (hộp tử ngậm) lấy ra một cái hộp ngọc, duỗi ngón tay khoét ra một khối, trong lúc y còn thở, nhẹ nhàng mà đè ép đi vào.....

"Ách....." Liễu Như Phong phát ra một tiếng kinh sợ hồn hên, thân thể theo bản năng căng thẳng.

Nam Cung Thiên Mạc dùng động tác nơi đầu ngón tay, ngón tay nông nông tiến vào, dùng bụng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nội vách non mềm, cổ nén xúc cảm vì sự kìm chặt nóng rực kia khiến dục vọng rực rộ, cúi người ngậm một khoả anh đào trước ngực y, tinh tế nhấm nháp trên đầu.....

Tuyệt kiểm lộ phong 14: ← [Trở lại](#)

Phiên ngoại a phiên ngoại, lừa phỉnh chơi.....

Ma Yên sẽ tiếp tục lừa phỉnh.....

Nói Nam Cung Thiên Mạc gần đây thực vui vẻ, vì cái gì?

Bởi vì Tuyệt Thiên thần công của hắn sắp đạt đến tầng thứ bảy, mà ngày hôm qua thị nữ Lan nhi từ nhỏ cùng nhau lớn lên đã xấu hổ nói cho Nam Cung Thiên Mạc rằng nàng yêu Nam Cung Thiên Mạc.

Mà sáng sớm hôm nay, phụ thân —— cốc chủ Tuyệt Cốc đem Nam Cung Thiên Mạc gọi vào Tuyệt Thiên Cung, phụ tử mật đàm nửa ngày, phụ thân liền hướng toàn bộ cốc tuyên bố, đem Nam Cung Thiên Mạc trở thành Tuyệt Cốc Đệ Tứ công tử!

Nam Cung Thiên Mạc thực vui vẻ, cước bộ cũng nhẹ nhàng hơn, đem tin tức này nói cho Lan nhi, nàng nhất định sẽ rất cao hứng.....

"Mạc ca ca, thật sự?" Lan nhi quả nhiên lộ ra biểu tình kinh hi.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn thấy Lan nhi xinh đẹp ôn nhu, nhịn không được nhẹ nhàng kéo hai tay mảnh khảnh của nàng, chân thành nói: "Lan nhi, chờ ta lên làm cốc chủ, nhất định cho ngươi trở thành cốc chủ phụ nhân."

Lan nhi then thùng cười, đem bản thân vùi vào trong lòng ngực Nam Cung Thiên Mạc.....

Nhuyễn hương tràn đầy cõi lòng, Nam Cung Thiên Mạc mười bốn tuổi kích động khó kìm lòng nổi, yêu nhau đã lâu giờ phút này ôn nhu ôm nhau.....

Trời dần dần tối xuống..... Trời dần dần sáng lên.....

Thiếu niên nam nữ mới nếm thử tình vị, không biết thời gian, trong mắt nhau chỉ còn lại đối phương, một đêm nồng tình mật ý, chỉ hận quá ít, triền miên ôm, tri hoãn không muốn tách ra.....

"Các người đang làm cái gì?" Một thanh âm nữ nhân sắc nhọn đột nhiên đánh vào phòng.

Hai người đảo mắt nhìn lại, Lễ phu nhân xưa nay ôn nhu từ ái đứng trước phòng, một đôi đôi mắt đẹp trừng trừng nhìn hai người, trên mặt lộ ra biểu tình không tin nói không nên lời, tức giận, xấu hổ cùng giận dữ, bi ai, tuyệt vọng, bạo ngược cùng điên cuồng.....

Chưa bao giờ biết, mặt của một người, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn lại có thể hiển lộ nhiều tình tự như thế.....

Chưa bao giờ biết, mẫu thân luôn luôn ôn nhu, cũng sẽ có một khắc đáng sợ như thế này.....

.....

Lan nhi hoa dung thất sắc, tuy rằng nàng luôn luôn coi Lễ phu nhân như mẫu thân, nhưng nếu là Lễ phu nhân xa lạ này.....

Lan nhi run rẩy trốn về phía sau Nam Cung Thiên Mạc.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn mẫu thân tức giận đến nỗi thay đổi cả hình dáng gương mặt cùng với thân thể phát run, khó hiểu nói: "Nương, ta muốn lấy Lan nhi làm vợ!"

Lễ phu nhân chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm rung động, nửa ngày, gian nan mở miệng, nói: "Người..... Các người..... Sao có thể như thế..... Sao có thể....."

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng ôm lấy Lan nhi sợ hãi đến không dám ngẩng đầu, nhìn mẫu thân phẫn nộ, cười đến kiên định mà ôn nhu: "Nương, ta biết ngài luôn coi Lan nhi như nữ nhi, nhưng nàng dù sao cũng không phải thân sinh cốt nhục của ngài, ta yêu Lan nhi, nương! Lan nhi cũng yêu ta, sau này, Lan nhi liền thực sự trở thành nữ nhi của ngài....."

Lễ phu nhân thất hồn lạc phách về tới phòng mình, hai mắt thẳng tắp nhìn ngoài cửa sổ..... Lễ phu nhân không biết bản thân là như thế nào mà trở về phòng, cũng không biết bản thân trở về phòng khi nào.....

Thẳng đến khi —— ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của Nam Cung Thiên Mạc: "Nương, con đến mặt thất, lần này con tính toán bế quan mười ngày....."

Lễ phu nhân khẽ đảo mắt, không trả lời.

Nam Cung Thiên Mạc chờ đợi, đành phải thở dài, xoay người rời đi.

..... *Vốn nghĩ muốn viết tình hình cụ thể tỉ mỉ, chỉ là ngẫm lại, viết rõ sẽ bại lộ.....*

Năm ngày sau, Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc luyện công tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến tin tức phát điên truyền khắp cao thấp trong Tuyết Cốc.....

Tuyệt kiểm lộ phong 15: ← [Trở lại](#)

Nam Cung Thiên Mạc mở mắt ra, trời đã sáng.

Trước mắt rõ ràng là đường cong gương mặt tuần dật, nhãn tiệp khép kín, có thể tinh tường đếm được từng sợi lông mi không hề ngắn, màu da khỏe mạnh, trên mặt mang theo vẻ an tường ngủ say.

Xúc cảm da thịt nơi cánh tay mềm dẻo ấm áp, nhãn thần Liễu Như Phong nhắm chặt, vẫn chưa tỉnh lại.

Không khỏi nhớ tới đêm qua, trong lúc hoan hảo, trên khuôn mặt này hiện lên biểu tình thư sướng thỏa mãn mà ản ản hổ thẹn.....

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, hẳn cực thích nhìn biểu tình khi đó của Liễu Như Phong.

Ôm lấy y, nằm một hồi, tính tính, Dạ Thất cũng đã nên trở lại, lúc này chưa đến báo cáo, có lẽ là bị Dạ Bát ngăn ở ngoài phòng!

Nhẹ nhàng thu hồi cánh tay đặt tại bên hông y, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lướt qua y, rời khỏi giường, khoác ngoại sam, trên giường truyền đến một tia động tĩnh, quay đầu lại, đối diện là đôi mắt Liễu Như Phong còn có chút mê man.

Nam Cung Thiên Mạc ôn hòa cười cười, nói: "Sao không ngủ thêm chút nữa?"

Liễu Như Phong tỉnh táo lại, thấy Nam Cung Thiên Mạc đã thức dậy, bản thân lại còn nằm ở trên giường, không khỏi tự trách mình thế nào lại ngủ quên. Hơi xấu hổ, chịu đựng cảm giác không khỏe, tùy tay phủ thêm ngoại bào, quỳ đến bên cạnh người Nam Cung Thiên Mạc, thay hắn sửa sang lại xiêm y, nói: "Thuộc hạ thất lễ, không thể phục vụ công tử thức dậy, thỉnh công tử trách phạt!"

"Không cần giữ lễ tiết như thế, đợi Dạ Thất trở về, lại có việc phải bận rộn." Nam Cung Thiên Mạc cười cười, duỗi tay khẽ vuốt tóc y, sợi tóc đen mềm mại theo kẽ ngón tay lướt qua, xúc cảm như tơ lụa.

"Công tử, thuộc hạ Dạ Thất."

Quả nhiên, ngoài cửa hợp thời vang lên thanh âm của Dạ Thất.

"Vào đi!" Nam Cung Thiên Mạc ngồi ở bên cạnh giường, tạo điều kiện cho Liễu Như Phong thay hân chải tóc.

Cửa phòng ứng thanh mà mở ra, Dạ Thất lách mình vào, đi tới trước người Nam Cung Thiên Mạc, quỳ xuống, từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, hai tay dâng lên, nói: "Hồi bẩm công tử, thư của công tử thuộc hạ đã chính tay giao cho cốc chủ, đây là hồi âm của cốc chủ."

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, duỗi tay tiếp nhận, một bên mở thư, một bên hỏi: "Cốc chủ có nói điều gì?"

Tốc độ tay Liễu Như Phong nhanh hơn, buộc xong dây cột tóc, thối lui năm bước, rũ mắt đứng bên cạnh.

Dạ Thất nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Cốc chủ nói, vật công tử cần, đại bộ phận các cung đều có, chỉ có vài thứ cần phải yêu cầu Độc Điện! Nếu công tử thấy không tiện, trước tiên đợi tìm được một người đáng tin cậy!"

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn vài tờ giấy thư trong tay, cười nói: "Như vậy, ta hiểu được, người làm rất tốt! Đi ra ngoài đi!"

Dạ Thất ứng thanh, quỳ lễ, đứng dậy rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc vuốt trang giấy trong tay, khẽ cười nói: "Phụ thân cho ta một nan đề a....."

Được liệu tốt của Độc Điện cần phải yêu cầu? Bản thân không thể ra mặt, Dạ Thất Dạ Bát là do phụ thân phái tới, lại đã nhận chủ, tuy rằng có thể tin tưởng, nhưng tuyệt đối không phải người có thể thay mình làm chuyện này. Liễu Như Phong là lựa chọn tốt nhất, chỉ là..... Một không thể sử dụng danh nghĩa của mình, hai không có bằng chứng của phụ thân, y như thế nào có thể tiếp cận được được liệu trong Độc Điện?

Nam Cung Thiên Mạc thờ dài, rút trang thư thứ hai ra, đưa cho Liễu Như Phong, nói: "Người trước tiên nhìn xem!"

Liễu Như Phong tiến lên tiếp nhận, con mắt đảo qua, nhất thời chấn động, phối phương (phương pháp bào chế) của 'Huyết Hoàn Đan'? Nhớ rõ Tử Điện có ghi chép

‘Huyết Hoàn Đan’ là dược dưỡng sinh bổ khí vô cùng tốt, nhưng nếu mỗi tháng không thể đúng hạn dùng ‘Huyết Hoàn Đan’ cùng một phối phương, lại dùng ‘Huyết Hoàn Đan’ có phối phương bất đồng, sẽ dẫn đến huyết khí mãnh liệt, phá hư hết lục phủ ngũ tạng, kêu rên thống khổ suốt ba ngày mới có thể tử vong.....

Ngẩng đầu nhìn thần sắc Nam Cung Thiên Mạc, ở bên cạnh người hẩn quỳ xuống, đề thấp thanh âm, dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe được, nói: "Thuộc hạ ở Tử Điện đã từng nhìn qua ghi chép ‘Huyết Hoàn Đan’ này, chỉ cần cải biến mỗi một phân lượng dược liệu trong đó, liền thành dược vật chỉ có công tử biết đến! Chỉ là —— công tử nếu muốn dùng dược này, nói cho thuộc hạ, chỉ sợ không thuận tiện....."

Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc liếc y một cái, nhìn nhẵn thần y, mặt không chút thay đổi, hiểu được, duỗi tay đem vài sợi tóc rũ xuống trên mặt y vén lên, cười nói: "Nếu ta muốn ngươi là người đầu tiên dùng dược này, ngươi có dùng?"

Liễu Như Phong nhìn nhìn mắt hẩn, nhìn không ra thực giả trong lời này của Nam Cung Thiên Mạc, đáy lòng hơi hơi có chút phát lạnh, nghĩ lại một hồi, ánh mắt thần nhiên đối Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nếu công tử môn thuộc hạ dùng ‘Huyết Hoàn Đan’ này, thuộc hạ liền dùng!"

Nam Cung Thiên Mạc cẩn thận nhìn ánh mắt y, chân thành tha thiết, thành khẩn, thần nhiên, không hề giả dối..... Vừa lòng cười cười, nói: "Ta đương nhiên tin ngươi, ngươi trước tiên nhìn xem dược liệu bên trong, ngươi có thể không kinh động bất luận kẻ nào mà lấy được?"

Liễu Như Phong cúi đầu nhìn kỹ một lần, ngẩng đầu nói: "Nếu công tử không muốn kinh động Lễ phu nhân, đại bộ phận dược vật trong cung đều có, thuộc hạ cũng đã xem qua dược phòng của Mẫn Tâm Nhân Lạc Dương Cung, chỉ là có hai vị dược liệu trong hai cung đều không có!"

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nói: "Độc Điện có! Về phương diện dược tính, người hẩn là biết một chút? Mặt trên chính là liều lượng ‘Huyết Hoàn Đan’, ngươi có thể nắm chắc sẽ không tính sai?"

Liễu Như Phong rũ mắt, nói: "Phương diện dược tính, thuộc hạ chỉ biết đại khái, so ra kém xa người xuất thân Độc Điện! Nhưng nếu chỉ là sưu tập dược liệu, thuộc hạ tự tin có thể làm được. Chỉ là..... tuy thuộc hạ chỉ thông hiểu sơ về dược lý, nhưng công tử nếu muốn thuộc hạ đi tìm dược liệu trên phối phương này, chỉ sợ dược này sẽ đòi thuộc hạ mất tác dụng....."

Nam Cung Thiên Mạc nghe xong lời này, trong lòng ảm áp, nhin không được kéo y đứng lên, hung hăng ôm lấy, hỏi: "Như Phong, ngươi hầu hạ ta đã bao lâu?"

Liễu Như Phong chịu đựng bị lực đạo quá nặng đè ép các bộ phận đến phát đau, trả lời: "Bẩm công tử, bảy tháng."

"Nhu Phong, bảy tháng này, ngươi tận tâm hết sức hầu hạ ta khi điên dại. Hiện giờ, ngươi cũng làm đến nơi lời thề của ngươi." Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng mà căn trên cổ Liễu Như Phong, cười nói: "Ngươi đã hoàn toàn thuộc về ta, ta lại như thế nào lo lắng về ngươi? Được liệu đó ngươi đi nghĩ biện pháp lấy về, không thể để cho bất luận kẻ nào phát giác, phối phương cùng việc điều chế viên thuốc ta sẽ tự mình xử lý. Chỉ là —— ngươi phải nhớ kỹ, được này đối ta quá mức trọng yếu, quan hệ trực tiếp đến sinh tử tồn vong của ta, tuyệt không thể tiết lộ ra ngoài....."

Thân mình Liễu Như Phong run lên, tầm quan trọng của ‘Huyết Hoàn Đan’ y đương nhiên hiểu được, lập tức ứng thanh nói: "Thuộc hạ hiểu được, thuộc hạ tuyệt không đem việc này tiết lộ ra ngoài....."

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, ôm lấy y, ở trên môi y nhẹ nhàng hôn một cái.

Liễu Như Phong chần chờ một hồi, thấp giọng nói: "Chỉ là công tử, cóc chủ đã hạ nghiêm lệnh, sự tồn vong của các công tử Tuyệt Cốc, cũng đại biểu cho sự tồn vong của các cung, công tử hà tất phải dùng đến ‘Huyết Hoàn Đan’ này?"

Nam Cung Thiên Mạc buông lỏng tay ra, cười nói: "Nhu Phong, ngươi quá coi thường các vị công tử kia, phụ thân tuy có nghiêm lệnh, nhưng môn môn đạo đạo trong cốc nói thật ra nhiều lắm, ai có thể cam đoan bọn họ hoàn toàn trung thành với ta? Ai có thể cam đoan bọn họ sẽ không bị công tử khác khống chế? Như Phong, Trác Tiêu Cung thanh tĩnh đã lâu, ngươi không thấy kỳ quái sao?"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, khom mình hành lễ, nói: "Vâng! Thuộc hạ lo lắng không chu toàn."

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, đột nhiên hiểu được, phụ thân, nguyên lai ngươi là đang cảnh cáo ta a..... Ha ha..... Đây mới thực là phản hồi phụ thân đối mình khi giết Dạ Thập Tam! Quả nhiên, bên người có tai mắt của phụ thân a..... Trước kia Dạ Thập Tam, hiện giờ Dạ Thất Dạ Bát, khó trách Dạ Thập Tam thân là ảnh vệ cũng dám đối mình vô lễ như thế. Ảnh Điện dù sao vẫn là phụ thân nắm giữ a.....

Cũng may bản thân ngay từ đầu không có ý nghĩ muốn cho ảnh vệ tham dự đến việc này.....

Nam Cung Thiên Mạc có chút dăm chiêu nhìn Liễu Như Phong, nói: "Hai vị được liệu kia trong Độc Điện, ngươi có thể nắm chắc?"

Liễu Như Phong cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: "Mặc dù thủ vệ Độc Điện sâm nghiêm (nhiều và nghiêm ngặt), nhưng vẫn đỡ hơn cung của các công tử cùng Tử Điện, theo như tính toán vẫn có thể, chỉ là không biết chỗ để được liệu kia, chỉ sợ phải phí một ít thời gian."

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói: "Đáng tiếc chúng ta thiếu nhất chính là thời gian..... Thôi, người tận lực đi làm, đừng nóng vội cầu thành, ngược lại phá hỏng việc!"

"Vâng!" Liễu Như Phong thấp giọng đáp.

※※※

"Công tử! Lễ phu nhân mang theo một thị nữ cùng tổng quản, cùng với hai gã người hầu đã vào cửa viện!" Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm trầm thấp của Dạ Thất.

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, mẫu thân? Nàng tới làm cái gì?

"Công tử?" Liễu Như Phong nhìn Nam Cung Thiên Mạc, hỏi ý tứ của hắn.

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, một phen xả đứt dây cột tóc trên đầu, đem một đầu tóc dài vừa mới chải thuận nhu loạn.

Liễu Như Phong thấp giọng thỉnh tội, thay hắn đem ngoại sam xả loạn một ít, lui ra.

Ngoài phòng đã mơ hồ có thể nghe thấy được tiếng vang bước chân của đoàn người hướng nơi này đi tới.

Nam Cung Thiên Mạc trầm mặt, bắt lấy vạt áo Liễu Như Phong, kêu lên: "Ta muốn đi Điệp Cốc phía sau núi....."

Liễu Như Phong luống cuống tay chân đỡ hắn, khuyên can nói: "Trong viện cũng có con bướm, công tử nếu muốn, thử hạ đi bắt đến được không?"

Nam Cung Thiên Mạc giận dữ, mạnh mẽ kéo, quát: "Ta nói, ta muốn đi Điệp Cốc phía sau núi!"

"Công tử....." Liễu Như Phong một mặt phải cố không ném Nam Cung Thiên Mạc đi, một mặt lại không dám giãy ra.....

Khi hai người đang giằng co, 'Bình' một tiếng cửa phòng bị đẩy mở ra. Lễ phu nhân dẫn theo ba nam một nữ đứng ở trước cửa.

Tuyệt kiếm lộ phong 16: ← [Trở lại](#)

Khi hai người đang giằng co, 'Bình' một tiếng cửa phòng bị đẩy mở ra. Lễ phu nhân dẫn theo ba nam một nữ đứng ở trước cửa.

Liều Như Phong biến sắc, bất chấp Nam Cung Thiên Mạc đang cơ hồ vịn ở trên người, quỳ thân hành lễ, nói: "Liều Như Phong khấu kiến Lễ phu nhân!"

Nam Cung Thiên Mạc thỉnh linh bị y kéo ngã vào trên lưng y, trong lòng âm thầm tức giận, một mặt kêu to, một mặt cúi xuống cắn một ngụm ở phía sau cổ y.

Thân mình Liều Như Phong run lên, không biết làm sao lại đắc tội Nam Cung Thiên Mạc, lúc này lại là thời điểm không tốt để hỏi, chỉ đành phải âm thầm nhin.

Lễ phu nhân đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua, mặt nhăn mày nhíu, hướng trung niên thị nữ bên người liếc mắt một cái, dẫn theo trung niên nam tử bên người đi đến, ở bên giường ngồi. Hai người khác tự động canh giữ ở cửa.

Trung niên thị nữ kia đầy mặt mang ý cười, nhẹ nhàng đi tới, kéo Nam Cung Thiên Mạc, ôn nhu nói: "Công tử, để Thủy Liên mang người đi bên ngoài xem con bướm được không?"

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu nhìn nhìn nàng, tò mò hỏi: "Người là ai?"

Năm người trong ngoài phòng đồng thời biến sắc.

Trung niên thị nữ giật mình, sắc mặt trắng bệch, run giọng nói: "Công tử..... Tỳ nữ là Thủy Liên theo người từ bé đến lớn a..... Công tử..... Người nhìn lại tỳ nữ....."

Lễ phu nhân phản diện thất sắc, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc trong lòng cười lạnh, hắn đương nhiên biết nàng là Thủy Liên, miệng lại vẫn không kiên nhẫn nói: "Ta cần con bướm, không cần Thủy Liên!" Nói xong, lại xoay người kéo chặt lấy Liều Như Phong.

Thân mình Lễ phu nhân nhoáng lên một cái, suýt nữa lão đảo, trong đôi mắt đẹp lệ quang trong suốt, kinh hãi vô lực kêu một tiếng: "Mạc nhi....."

Nam Cung Thiên Mạc xoay người, nhìn nàng nửa ngày, vỗ tay cười nói: "Nương! Người theo giúp ta nhìn con bướm được chứ?"

Lễ phu nhân đứng dậy, trên gương mặt đẹp lộ ra một ít bi thống cùng một ít vẻ an lòng, từ trong tay áo lấy ra một hộp điểm tâm hương vị rất thơm, ôn nhu nói: "Mạc nhi, đến bên cạnh nương, nương có mang theo điểm tâm người thích ăn nhất....."

Nam Cung Thiên Mạc cười hì hì rồi đi đến, cầm lên một miếng, nhét vào miệng — vẫn là hương vị cũ từ khi còn nhỏ đã nếm qua, chỉ là bên trong tựa hồ có thêm một chút gì đó.....

Lễ phu nhân đau lòng ôm hấn, ôn nhu nói: "Chậm một chút, coi chừng nghẹn....."

Nam Cung Thiên Mạc trong lòng cười lạnh, giật lấy cái hộp, đứng ở bên cạnh Lễ phu nhân, chậm rãi thưởng thức điểm tâm trong miệng..... Đây là —— hương vị mã kết thạch (1 loại đá kết tinh lấy từ ruột ngựa, là một vị thuốc điều trị rối loạn thần kinh, động kinh...), còn có —— bách tử (một loại hạt có tác dụng nhuận tràng, trị sợ hãi, mất ngủ, táo bón....).....

Lễ phu nhân lấy ra khăn thơm, lau hốc mắt, quay đầu nhìn về phía Liễu Như Phong, ánh mắt chứng tỏ đang trong cơn giận dữ, "Liễu Như Phong, ta hỏi ngươi, Mạc nhi mấy ngày nay có hảo hảo ăn cơm?"

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc chợt ngưng đọng, chẳng lẽ là Liễu Như Phong rời đi mấy ngày nay bị phát hiện?

Chỉ nghe Liễu Như Phong cung thanh đáp: "Trước đây vài ngày công tử bị thương ở đầu, ăn uống không tốt lắm, ăn rất ít, thuộc hạ sợ công tử trúng gió, mỗi ngày đều đem đồ ăn đưa vào trong phòng công tử."

Lễ phu nhân hừ lạnh một tiếng, xoay người sờ sờ mặt Nam Cung Thiên Mạc, động tác mềm nhẹ mà cẩn thận, vết thương trên trán Nam Cung Thiên Mạc sớm đã không còn dấu vết, Lễ phu nhân tất nhiên là nhìn không ra được gì.

Lễ phu nhân chuyển thân, lạnh lùng thốt: "Đưa vào trong phòng? Sau đó thì sao? Không cần nói cho ta biết, ngươi mấy ngày nay vẫn ở trong phòng Mạc nhi, chưa từng xuất môn!"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, thấp giọng đáp: "Thuộc hạ thấy công tử vô sự, liền trở về phòng luyện công....."

Lễ phu nhân cười lạnh, nói: "Vì vậy? Ngươi không biết Mạc nhi một mình ở kiêu đình bên ao? Hừ! Liễu Như Phong, lúc trước là ngươi tự mình yêu cầu hầu hạ Mạc nhi, sao? Hiện giờ phiền? Không muốn hầu hạ Mạc nhi nữa?"

Liễu Như Phong cả kinh nói: "Thuộc hạ không dám!"

Lễ phu nhân cả giận nói: "Không dám? Như thế nào Mạc nhi bệnh càng ngày càng nặng? Ngươi thế nhưng lại để cho hấn một mình ở kiêu đình, nếu có gì vạn nhất..... Người đâu! Đem Liễu Như Phong lôi ra ngoài cho ta, đánh nặng ba mươi roi!"

Là quan tâm? Là giận chó đánh mèo? Hay là thù? Nam Cung Thiên Mạc thưởng thức điểm tâm trong hộp, dư quang khóe mắt phiêu phiêu nhìn Liễu Như Phong đang quỳ.

Liễu Như Phong rũ đầu, thấy không rõ biểu tình, không nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc, cũng không nhìn về phía Lễ phu nhân.

Ngoài cửa hai người ứng thanh, tiến vào mỗi người trụ một bên, đem Liễu Như Phong lôi ra ngoài. Theo sát ngoài cửa vang lên tiếng xé gió của roi da huy động, trầm đục quất trên cơ thể người.

Thủy Liên đi tới, nhẹ giọng nói: "Phu nhân bớt giận! Không bằng đổi người tới hầu hạ công tử....."

Lễ phu nhân mặt mày xoa thái dương, nói: "Hữu dụng sao? Nếu không phải từ khi hấn hầu hạ Mạc nhi tới nay, Mạc nhi không lại phát cuồng đả thương người, ta sớm đã đưa hấn điều đến cung..... Động thái những vị công tử kia càng lúc càng lớn, nếu muốn bảo trụ Mạc nhi bình an qua trọn thời gian một năm này, thật sự là rất cần nhân thủ!"

Thủy Liên lo nghĩ, nói: "Không bằng để cho tỳ nữ chiêu cổ công tử? Liễu Như Phong xuất thân từ Tử Điện, đối phu nhân hấn là rất có tác dụng."

Lễ phu nhân thở dài, lắc đầu, nhìn Thủy Liên nói: "Tuy nói Mạc nhi lâu như vậy không lại phát cuồng, nhưng ta làm sao nhẫn tâm cho người mạo hiểm sinh mệnh? Liễu Như Phong không phải người ngốc, ta sai sử hấn, hấn cũng không dám không đáp ứng!"

Lễ phu nhân quay đầu nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc, hốc mắt đỏ lên, âm thanh thê lương nói: "Huống chi Mạc nhi hiện giờ..... Những vị kia hiện nay cũng không tha chúng ta bên này....."

Nói xong, duỗi tay, kéo Nam Cung Thiên Mạc qua, thay hấn sửa sang lại mái tóc dài tán loạn, lại đem nếp nhăn trên áo hấn san phẳng, trong mắt lại nhin không được rút xuống dòng lệ.....

Thủy Liên một bên nhìn thấy, trong mắt cũng đau xót, rơi lệ.

Nam Cung Thiên Mạc vẫn như cũ tò mò mà đem điểm tâm trong hộp chơi đùa, như không có nhìn đến thần tình của hai người.

Trung niên nam tử một bên ho khan một tiếng, khuyên giải an ủi nói: "Phu nhân không cần thương tâm, chỉ cần mỗi ngày đem chút điểm tâm đến, có lẽ công tử sẽ nhanh khôi phục thanh tỉnh, hiện giờ chỉ cần đề phòng những người bên ngoài cung!"

Lễ phu nhân gạt lệ, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, nói: "Người nói phải! Ta không nên sa vào trong bi thống, nếu để cho người trong cung nhìn thấy, chỉ sợ bọn người có tâm xấu xa....."

Tiếng bước chân từ ngoài phòng vang lên. Là hai gã thị vệ đã hành hình xong, lại đem Liễu Như Phong lôi trở về.

Hai người đem Liễu Như Phong lôi tới trong phòng, buông tay, nhất tề khom người nói: "Hồi phu nhân, ba mươi roi đã xong."

Lễ phu nhân thu lại thần sắc, bộ dáng có nửa phần yếu nhược. Hơi hơi gật đầu. Lãnh lệ nhìn Liễu Như Phong trên mặt đất, trường sam màu xám trên lưng đã bị roi da quất đến rách mướp, huyết dịch thấm ra ngoài xiêm y rách nát nhiễm thành một phiến đỏ lớn.

Hai gã thị vệ cung kính rời khỏi cửa phòng, vẫn như cũ canh ở cạnh cửa.

Lễ phu nhân lạnh lùng nhìn Liễu Như Phong đang gian nan quỳ lên, lớn tiếng nói: "Ta mặc kệ ngươi có lý do gì, không để ý đến an nguy của Mạc nhi, ba mươi roi này, ngươi có phục?"

Liễu Như Phong không phát ra một tiếng chịu đựng tiên thương (vết thương do roi gây ra) trên lưng, gian nan quỳ, rũ đầu, để mặc mồ hôi trên trán rơi xuống, nói: "Tạ ơn phu nhân dạy bảo, thuộc hạ tâm phục. Thỉnh Lễ phu nhân cho phép thuộc hạ tiếp tục hầu hạ công tử."

Sắc mặt Lễ phu nhân hơi trầm xuống, quay đầu yêu thương nhìn Nam Cung Thiên Mạc, lấy ra khăn thơm thay hắt nhẹ nhàng lau đi thức ăn dính trên khóe miệng, đậm đậm nói: "Ngươi đã có tâm hầu hạ Mạc nhi, đừng một lần nữa để cho ta phát hiện ngươi lại để cho Mạc nhi một mình một chỗ, nếu không, hình phạt sẽ không lại nhẹ như ngày hôm nay đâu! Đi ra ngoài đi."

Liễu Như Phong cúi đầu ứng thanh, chậm rãi đứng dậy, hít vào một hơi thật sâu, có chút tập tễnh đi ra ngoài.

Dư quang nơi khóe mắt Nam Cung Thiên Mạc vẫn hướng theo thân ảnh nhè nhẹ run rẩy của Liễu Như Phong, lại không biết mẫu thân là như thế nào phát hiện y đã nhiều ngày chưa từng xuất hiện, là thủ vệ ngoài cửa viện? Hay là phó dịch sáng sớm đến quét tước?

Lễ phu nhân không nhìn Liễu Như Phong một cái, toàn tâm toàn ý đều ở trên người Nam Cung Thiên Mạc. Thấy hắt đổi mình không chút nào để ý tới, mãi cũng thành thói quen, chỉ là thần sắc trên mặt tránh không được hơi hơi tối sầm lại.

Thủy Liên thấy trong phòng chỉ còn lại có vài người bên mình, tiến lên vài bước, nhìn Lễ phu nhân.

Lễ phu nhân gật gật đầu, từ trong hộp lấy ra một khối điểm tâm, ôn nhu nói: "Mạc nhi, lại ăn một khối đi, ngươi trước đây thích nhất là ăn điểm tâm chính tay mẫu thân làm....."

Nói xong, hốc mắt nhịn không được lại đỏ lên.

Thủy Liên nhẹ nhàng mà dặt tay phải Nam Cung Thiên Mạc, ba ngón bắt mạch, ngưng mi trầm mặc nửa ngày, thở dài, nói: "Phu nhân, huyết mạch công tử bình thường, đúng là nhìn không ra được tính kia."

Nam Cung Thiên Mạc âm thầm kinh hãi, trong bản ghi chép về Thủy Liên ngắn ngủn sơ lược, đều không xuất thân từ điện nào, theo quy củ, chỉ có người xuất thân tạp phó, mới có thể có bản ghi chép như thế, mà người xuất thân tạp phó, cũng không có khả năng tinh thông y dược, trừ phi xuất thân từ Độc Điện.....

Mã kết thạch:

Bách tử:

Tuyệt kiểm lộ phong 17: ← [Trở lại](#)

Nam Cung Thiên Mạc âm thầm kinh hãi, trong bản ghi chép về Thủy Liên gần gần nguồn sơ lược, đều không xuất thân từ điện nào, theo quy củ, chỉ có người xuất thân tạp phó, mới có thể có bản ghi chép như thế, mà người xuất thân tạp phó, cũng không có khả năng tinh thông y dược, trừ phi xuất thân từ Độc Điện.....

Lễ phu nhân tinh thần âm đạm thương tâm nói: "Nếu là bình thường, vì sao Mạc nhi ngay cả người cũng không nhận ra? Làm sao có thể tốt được chứ?"

Thủy Liên cũng là vẻ mặt buồn bã, thấp giọng nói: "Hiện giờ chỉ có thể chậm rãi điều trị, hy vọng công tử cát nhân thiên tướng, có thể sớm ngày phục hồi như cũ....."

Lễ phu nhân lau nước mắt, vẻ mặt dần dần trở nên kiên nghị, nhẹ nhàng ôm Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nương nhất định bảo vệ người thật tốt, Mạc nhi! Mạc nhi của ta....."

Trung niên nam tử một bên thở dài, đi tới, hạ thấp người hành lễ, nói: "Thỉnh Lễ phu nhân hồi cung."

Thủy Liên nhú mày thấp gọi một tiếng: "Tổng quản!"

Lễ phu nhân quay đầu, trên mặt vẻ mặt ai oán, nhìn trung niên nam tử, nói: "Thiên Hành, người oán ta?"

Trung niên nam tử —— Thiên Hành mặt nhăn mày nhú, nhìn nhìn hai gã thị vệ ngoài cửa, sắc mặt lạnh nhạt nói: "Ta sớm đã nói qua, tại sao oán hận? Chỉ có thể trách thiên ý trêu người! Chỉ là người hôm qua, cần cẩn thận đề phòng, lúc này người quả thật không thể ở lâu."

Lễ phu nhân nhắm mắt, thanh âm bình tĩnh, nói: "Người nói phải! Nếu muốn bảo vệ được Mạc nhi, ta không thể yếu đuối như thế!"

Lễ phu nhân đỡ Nam Cung Thiên Mạc đến bên giường ngồi xuống, ánh mắt biến đổi, lãnh khốc nói: "Đi thôi! Nhớ xem xét Trác Tiêu Cung cẩn thận, ta muốn cho bọn họ tới được mà đi không được!"

※※※

Một hàng năm người Lễ phu nhân dần dần rời đi. Lòng mày Nam Cung Thiên Mạc cau có nhíu chặt.

Điểm tâm chứa mã kết thạch, bách tử, mẫu thân đau lòng quan tâm mình, theo góc độ bình thường mà nhìn, tựa hồ hết thấy đều thực bình thường. Nhưng theo góc độ người ‘bình thường’ mà nhìn, lại hoàn toàn không bình thường.

Mẫu thân cử chỉ hoàn toàn ‘bình thường’, thị nữ Thủy Liên ‘bình thường’ tinh thông y dược, còn có một tổng quản Thiên Hành ‘bình thường’.....

Xem ra bản ghi chép trong cung thật đúng là.....

Kỳ quái nhất chính là ba người các nàng nói mấy câu cuối cùng, oán? Có oán đương nhiên sẽ có hận, tại sao oán? Tại sao hận? Đã có chuyện gì từng phát sinh?

Đối với ‘chủ nhân’ hiện giờ của Trác Tiêu Cung, đệ tam phu nhân của cốc chủ Tuyệt Cốc, như thế nào thị nữ Thủy Liên không hề tôn kính mà cảm thấy như là đương nhiên? Mẫu thân vì sao lại mang ngữ khí cầu xin? Còn vị tổng quản kêu Thiên Hành, đến tột cùng là ai? Lại có thể có khả năng làm cho mẫu thân hạ mình như thế?

Có lẽ, trước nên đi xem tình hình Liễu Như Phong.

"Dạ Thất?" Nam Cung Thiên Mạc trầm giọng kêu.

"Công tử, trong viện đã không còn ngoại nhân!" Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm ghìm thấp của Dạ Thất đáp lại.

Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy trong lòng phiền muộn khôn cùng, từ ám cách lấy ra ‘Ngưng Lộ’, đi tới cửa, dừng lại, nói: "Phân phó Dạ Bát đi thăm dò xem hôm qua trong cung phát sinh chuyện gì!"

"Vâng" Từ nơi bóng tối trên xà nhà truyền đến một tiếng trả lời.

Nam Cung Thiên Mạc xoay người hướng sườn phòng cách vách đi đến.

Thực đáng chết! Mình thiếu nhất chính là thời gian, người duy nhất bên người có thể làm cho mình yên tâm, lại bị phạt đến bị thương. Sự trì hoãn này, cũng không biết tốn mất mấy ngày, mới có thể luyện tốt ‘Huyết Hoàn Đan’.....

Thật sự là hoài nghi, mẫu thân đến tột cùng thật sự là vô ý, hay là đã nghe được phong thanh gì đó.....

※※※

Đẩy cửa ra, trong sườn phòng trống rỗng không có một bóng người. Cái bàn cùng đệm giường, mặc dù sạch sẽ, nhưng vẫn nhìn ra được sườn phòng này căn bản là đã có một khoảng thời gian dài không người ở lại.

Nam Cung Thiên Mạc không khỏi trầm mặt, tâm tình vốn đã vô cùng kém lại càng thêm buồn bực hơn. Tiểu viện này, chỉ có một gian sườn phòng này, mà Liễu Như Phong

hiển nhiên sẽ không ly khai mình quá xa. Bởi vậy, hấn vẫn nghĩ Liễu Như Phong sẽ ở nơi này, cũng liền không hỏi.

Ánh mắt lại nhìn quét một vòng, xác nhận ý nghĩ của mình không lầm, Nam Cung Thiên Mạc bước ra cửa phòng.

"Dạ Thất, Liễu Như Phong đâu?" Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu hỏi.

"Hồi công tử, ở một gian sườn phòng khác." Thanh âm bình đạm không có một tia dao động từ xà nhà truyền đến.

Nguyên lai..... Nam Cung Thiên Mạc nhú chặt mi, gian phòng kia không phải đôi thành phòng bếp sao?

Đẩy cửa ra, bếp lò nho nhỏ, hơi nước ẩm áp từng đợt từng đợt bay lên, sau bình phong bằng gỗ, đục đẽo trống rỗng.

"Như Phong?" Nam Cung Thiên Mạc thấp giọng kêu.

"Có thuộc hạ." Âm thanh trong trẻo hơi một tia khàn khàn đau đớn, một khối tấm ván gỗ bên cạnh bếp lò trượt mở ra, bức tường hẹp đóng lại ngăn cách căn phòng bên trong, Liễu Như Phong khoác nhất kiện ngoại sam màu xanh đen thu tay lại, từ trên một chiếc giường gỗ đơn bạc chuyển thân đến —— nếu tấm ván gỗ ép mỏng đơn bạc kia, cũng có thể kêu là ‘giường’.

Trên bờ ngực đã quấn vải trắng thật dày, những nơi để trần lộ ra từng đợt xanh tím, hẳn là dấu vết tối hôm qua Nam Cung Thiên Mạc lưu lại.

Trên đầu giường treo một kiện y sam nhiễm huyết.

Nam Cung Thiên Mạc cước bộ nhanh nhẹn đem Liễu Như Phong ấn xuống, nhú mày nói: "Không cần đứng dậy, bị thương như thế nào?"

Một mặt hỏi, một mặt tùy tay mở ra ngoại sam khoác trên lưng y.

"Tạ ơn công tử quan tâm, thuộc hạ không có việc gì." Liễu Như Phong theo ý của hấn, nằm trở lại, thấp giọng trả lời.

Vải trắng trên lưng đã bị máu thấm xuyên qua nhiễm thành một phiến lớn màu đỏ. Lòng mày Nam Cung Thiên Mạc nhú chặt.

"Thế này mà kêu không có việc gì?" Tâm tình Nam Cung Thiên Mạc vốn không tốt, khẩu khí đương nhiên cũng kém đến cực điểm.

"Chỉ là bị thương ngoài da, hai người kia xuống tay rất đúng mực, không thương đến gân cốt." Liễu Như Phong rũ đầu, đáp.

Vị đạo huyết tinh nồng đậm, Nam Cung Thiên Mạc nhìn dấu vết trên lưng y càng ngày càng ẩm ướt, tựa hồ sau khi thanh tỉnh, hắn càng ngày càng chán ghét vị huyết tinh.

"Đã thượng qua dược chưa? Như thế nào còn xuất huyết?" Nam Cung Thiên Mạc chịu đựng phiền muộn chán ghét nơi đáy lòng cùng không kiên nhẫn, hỏi.

"..... Quy củ trong cung, người chịu hình không được dùng dược." Liễu Như Phong thấp giọng đáp.

"....."

Cái quy củ rách nát gì! Lúc này còn giữ quy củ làm cái gì? Nếu Liễu Như Phong không thể nhanh tốt lên, ai đi lấy dược liệu?! Chỉ là quy củ này vẫn là do chính mình định ra, Nam Cung Thiên Mạc rất muốn mắng chửi người, nhưng cũng chỉ có thể mắng ở trong lòng.

Nam Cung Thiên Mạc cưỡng chế lửa giận trong lòng, duỗi tay rút ra trường kiếm của Liễu Như Phong, cổ tay vung lên, trường kiếm phi nhanh xuống, lẳng lẳng xẹt qua lưng Liễu Như Phong nằm ở trên giường, vải trắng bị huyết nhiễm đỏ ửng thanh mà đứt, nhưng không có nửa phần thương đến y, lực đạo vừa phải.

Sử dụng mũi kiếm đẩy ra vải trắng, trên lưng da tróc thịt bong đến huyết nhục mơ hồ, một phiến màu đỏ sậm, thỉnh thoảng có vài dòng máu mới chảy ra, theo đường cơ trên lưng y uốn lượn xuống.

Vị tanh càng thêm nồng hơn! Nam Cung Thiên Mạc mặt mang chán ghét nhú chặt mi, chỉ là Liễu Như Phong đang nằm úp mặt xuống nhìn không thấy.

Cái này gọi là không có việc gì? Còn không thượng dược, thương thế như vậy mệnh không biết còn giữ được hay không!

Nam Cung Thiên Mạc cố nén vị tanh nồng đậm kia, ngồi xuống, tìm một dải vải trắng khác, không dùng vải đã hút máu kia, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên lưng y. Thân thể dưới tay hơi hơi run rẩy, mắt Nam Cung Thiên Mạc đảo qua, nhãn tiệp rũ xuống, nhìn không thấy vẻ mặt y, sắc mặt xanh trắng, đầu đầy mồ hôi lạnh, nhớ lại lời nói của mình tối hôm qua, gắt gao cắn đệm giường bên môi, không nói một tiếng yên lặng nằm.

Đột nhiên nhớ tới, khi y ở dưới thân mình, cũng là yên lặng ảm đạm như vậy. Không hiểu sao, đáy lòng có một tia mềm mại nổi lên, mềm nhẹ dùng vải trắng hút đi dòng máu mới chảy ra, lấy dược bình từ trong lòng ngực, đem nước thuốc trong bình đổ một ít lên trên.

Miệng vết thương bị nước thuốc tẩm vào khiến y co rút lại, Liễu Như Phong vùi đầu càng sâu, cơ hồ đem nguyên khuôn mặt đều vùi vào trong đệm chăn, nhưng vẫn không phát ra nửa điểm tiếng động.

Động tác Nam Cung Thiên Mạc càng nhẹ nhàng chậm chạp hơn, qua nửa ngày, cuối cùng đã rửa sạch sẽ miệng vết thương. ‘Ngưng Lộ’ trên quý không hề do dự đổ vào trên lưng đã huyết nhục mơ hồ.

Nhìn thấy tấm lưng đã không còn đỏ máu, Nam Cung Thiên Mạc bắt giác hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, tìm vải trắng, thay y một lần nữa băng bó lại miệng vết thương.

Liễu Như Phong tựa hồ có chút giật mình, đến khi Nam Cung Thiên Mạc giúp đỡ y đứng lên, nửa ngồi xem miệng vết thương đã được băng bó, mới cúi đầu, khàn khàn nói: "Thuộc hạ..... làm phiền công tử....."

Nam Cung Thiên Mạc xoay người, lấy ra bát sứ đến bên bếp lò, rót chút nước ấm, đưa đến bên môi y, nói: "Chuyện lần này, là ta lo không chu toàn, liên lụy người bị phạt, người có lẽ oán ta?"

Liễu Như Phong vội vàng ngẩng đầu, nói: "Là thuộc hạ không lường trước, sao dám trách công tử! Ngược lại công tử còn đích thân thương được, thuộc hạ cảm kích còn không kịp....."

Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng giúp y cúi người nằm xuống, đứng dậy, nhu nhu mi tâm (vùng giữa 2 lông mày), hơi mệt mỏi nói: "Người trước nên nằm nghỉ ngơi đã, điều dưỡng tốt thân thể mới lại đi lấy dược liệu. Bình ‘Ngưng Lộ’ này, người mang theo trên người đi."

Liễu Như Phong nhìn dược bình trước mắt, im lặng nửa ngày, ‘Ngưng Lộ’ này hiệu quả phi phàm, nhưng điều chế lại không dễ dàng, trong Tuyệt Cốc, nguyên cũng chỉ có cốc chủ, các điện chủ, mười ba vị công tử mới có thể đụng đến. Ngay cả Nam Cung Thiên Mạc, bên người cũng chỉ có một lọ, nhưng Nam Cung Thiên Mạc lại hai lần dùng trên người y, hiện tại lại đem thuốc này trực tiếp ban cho y. Nhớ tới Nam Cung Thiên Mạc vẫn vội vã muốn dược liệu trên phối phương ‘Huyết Hoàn Đan’ kia, nhưng lại để cho mình dưỡng thương tốt mới đi. Trong lòng không khỏi vừa cảm kích, vừa áy náy.

Mắt nhìn bóng dáng Nam Cung Thiên Mạc biến mất ở ngoài cửa phòng, Liễu Như Phong âm thầm hạ quyết tâm.

Ngoài cửa, Nam Cung Thiên Mạc một bên hướng phòng mình đi tới, một bên âm thầm so sánh lòng trung tâm của một thuộc hạ cùng giá trị một bình ngưng lộ. Tựa hồ, không bị lỗ! Nam Cung Thiên Mạc đi vào phòng, hít thật sâu một ngụm không khí sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Tuyệt kiếm lộng phong 18: ← Trở lại

"Tri tri....."

Con ve mùa hạ không biết ẩn nấp nơi đâu trên cây, vui sướng kêu lên. Thời tiết đã càng ngày càng nóng lên, lá sen trong ao xanh đậm lay động, đôi khi, sẽ có một giọt nước ở trên lẫn qua lẫn lại, giọt nước sáng trong suốt chiết xạ ánh nắng, năm màu hiện ra, trông rất đẹp mắt.

Gió nhẹ hơi hơi xuy động, nước gợn lăn tăn. Đưa tới một trận thơm ngát của cỏ xanh.

Nam Cung Thiên Mạc dựa lưng vào mộc trụ hình tròn nơi thủy đình, nhìn như thần du thiên ngoại mà ngơ ngẩn. Dư quang khỏe mắt lại quét đến thân ảnh màu xanh đen chuyển ra từ bên phòng khách.

Đã có thể tùy ý đi lại sao, được hiệu của ‘Ngưng Lộ’ quả thật phi thường không tồi, thương thể như vậy, mới mười ngày, Liễu Như Phong đã có thể ở trong tiểu viện này chậm rãi đi lại. Đợi vài ngày nữa, thương thể của y tốt hơn một chút, hẳn là có thể hành động.....

Thân ảnh màu xanh đen chậm rãi đi qua sân, biến mất ở bên căn phòng.

Nam Cung Thiên Mạc giật nhẹ khóe miệng, thoát nhìn, động tác của y vẫn chưa được thông thuận a. Mẫu thân, người thật đúng là ‘yêu thương’ ta a.

"Công tử." Thanh âm khàn khàn truyền đến.

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn thấy Dạ Bát quỳ trong góc tối nơi kiêu đình.

"Chuyện gì?" Vị trí này thật không tồi, hoàn hảo là góc chết nơi tầm mắt, từ bên bờ cũng nhìn không thấy, Nam Cung Thiên Mạc âm thầm nghĩ.

"Mười một ngày trước, người xâm nhập Trác Tiêu Cung là do Lục công tử phái tới, xuất thân Võ Điện." Dạ Bát hai tay dâng lên một tờ giấy, thấp giọng hồi bẩm.

Nam Cung Thiên Mạc tiếp nhận, gật gật đầu, nhìn không ra hi lộ, đạm đạm hỏi một câu: "Sao lâu như vậy?"

Dạ Bát trầm mặc trong chớp mắt, khấu đầu, nói: "Hồi bẩm công tử, đã nhiều ngày Lễ phu nhân tự mình thăm vấn, bên người Lễ phu nhân có cao thủ, ngày đầu tiên thuộc hạ đến tra xét, suýt nữa bị phát hiện, thẳng đến hôm nay mới có cơ hội điều tra."

Nam Cung Thiên Mạc nhượng mào, quay đầu.

Trong bóng râm phía sau, Dạ Bát lại khấu đầu hành lễ, thân hình khẽ động, trong góc đã không còn một bóng người.

Lục công tử? Vân Thanh Cung? Trữ Thanh? Mấy ngày nay hẳn thực nhàn rồi? Như thế nào lại có thể nhàn hạ thoải mái mà phái người đến Trác Tiêu Cung?

Cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, đây là tin tức Nam Cung Thiên Mạc để cho Dạ Thất Dạ Bát tùy thời tìm hiểu bên ngoài cung.

※※※

Cốc chủ bế quan được ba tháng.

Lạc Dương Cung vô sự.

Thiên Khuyết Cung giết ba gã thích khách. Tam công tử Dương Kính Thiên vô sự.

Vân Thanh Cung Lục công tử Trữ Thanh trở về Độc Điện, ba ngày sau quay về Vân Thanh Cung.

Bách Tiểu Cung Thập Nhất công tử Âu Dương Tín hạ lệnh xử tử năm tên thị vệ.

Giếng nước trong Tầng Kiếm Cung bị người hạ độc, do Thập Tam công tử Đinh Tường phát hiện sớm, Tầng Kiếm Cung tử vong hai mươi bảy người.

※※※

Nhìn đến dòng cuối cùng, khoe miệng Nam Cung Thiên Mạc nhếch lên, Trữ Thanh, thật đúng là một người không chịu cô đơn a.....

Khép lại tờ giấy, Nam Cung Thiên Mạc tùy tay nắm chặt, tung một chuông, bột phấn nhỏ vụn bay xuống, xoáy vào nước ao, biến mất không thấy.

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt lại, đem sức nặng thân thể toàn bộ giao cho đình trụ.

Xem ra phòng bị của đại ca rất không tồi. Ba gã thích khách trong Thiên Khuyết Cung kia, mưu kế cố tình đắc tội công tử nhà mình, bị phái đi chịu chết! Đã không có

thời cơ, cũng không lập mưu. Trữ Thanh, có lẽ độc trong Tàng Kiếm Cung cùng hẳn cũng thoát không được quan hệ, còn không yên tâm về Trác Tiêu Cung? Âu Dương Tín xử tử năm người kia, bốn người trong số đó hẳn là gian tế.....

Bất quá, đối với chuyện ngoài cung, Nam Cung Thiên Mạc thật cảm thấy được chuyện trong Trác Tiêu Cung tựa hồ càng thêm thú vị.

Cao thủ suýt nữa phát hiện Dạ Bát? Bên người mẫu thân? Nam Cung Thiên Mạc chỉ có thể nghĩ đến tổng quản Trác Tiêu Cung thái độ kỳ quái ngày ấy —— Thiên Hành!

Kỳ thật, Thiên Hành này, Nam Cung Thiên Mạc trước kia rất quen thuộc, chỉ là từ sau ngày ấy, Nam Cung Thiên Mạc cũng không dám xác nhận bản thân thật sự quen thuộc người này.

Trong ký ức, lúc còn rất nhỏ, Thủy Liên, Thủy Nhan, Thiên Hành, là người đi theo bên người mẫu thân, chỉ là trong ký ức bình thường, thị nữ Thủy Liên bất quá chỉ nhận biết chút chữ thể nhưng lại biết y lý?! Thiên Hành kia trầm mặc ít lời biết sơ võ công lại có thể khiến mẫu thân kiêng kị vài phần?! Còn có Lan nhi vẫn luôn ôn nhu sẵn sàng, không hiểu thế sự.....

Đáy lòng đau xót, nghiêng đầu, không nghĩ nữa.

Nghĩ đến Thủy Nhan yêu kiều mảnh mai như mật kia cũng sẽ không đơn giản như vậy.....

Bên người mẫu thân, đến tột cùng còn có bao nhiêu lực lượng bản thân không biết đến? Như vậy, phụ thân có biết không? Phụ thân vừa bề quan, không tính toán tiếp tục can thiệp, hay chỉ là trùng hợp?

Có lẽ mình hẳn là nên đi ra ngoài một chuyến, nhiều chuyện, cần chính mắt xác nhận.

Nam Cung Thiên Mạc đứng lên, chậm rãi đi ra kiêu đình. Mặc dù Liễu Như Phong có thương trong người, nhưng nếu y đã có thể xuất môn đi lại, làm một tám mặt nạ hẳn là không có vấn đề gì đi!

※※※

Đẩy cửa ra, hơi nước bay đầy phòng, lửa trong bếp được đốt thịnh vượng. Đáy lòng Nam Cung Thiên Mạc xẹt qua một tia không vui, hoàn cảnh như thế, miệng vết thương sao có thể tốt mau được. Mà mình có chuyện cần y đi lo liệu, còn có rất nhiều chuyện, không tiện để cho ảnh vệ ra tay.....

Thân ảnh màu xanh đen đang ngồi ở bên bếp lò chuyển đầu qua, Liễu Như Phong tựa hồ thật không ngờ Nam Cung Thiên Mạc lại tiến vào, trên gương mặt tuấn lãng hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức rất nhanh đứng dậy quỳ xuống.

Sương khói liêu liêu, Nam Cung Thiên Mạc có một khoảnh khắc tưởng như thân ảnh quỳ trên mặt đất tựa hồ không chân thực.

"Ta không phải đã phân phó Dạ Thất thay ngươi làm việc này sao? Miệng vết thương của ngươi chưa khỏi hẳn, hảo hảo tĩnh dưỡng mới đúng!" Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày nói.

Liễu Như Phong rũ đầu xuống, không dám nhìn sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc, cũng không dám lên tiếng.

Nam Cung Thiên Mạc đợi một hồi, lại nhíu mày, nói: "Làm sao vậy? Câm hay điếc? Nói chuyện!" Trong thanh âm, đã dẫn theo một tia tức giận.

Liễu Như Phong có vẻ kinh hãi, thì thào mở miệng, thanh âm trầm ồm mà do dự, nói: "Thuộc hạ....."

Đây không phải là thanh âm của Liễu Như Phong! Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc trầm xuống.

Vô luận người này là ai, có thể giả mạo Liễu Như Phong xuất hiện lúc này, Dạ Thất Dạ Bát Liễu Như Phong, đều hẳn là muốn tìm cái chết! Tuy rằng tình hình hiện tại, không có khả năng thật sự xử tử bọn họ! Xem ra bản thân thật sự là quá mức phóng túng bọn họ, cuối cùng bị người mò mẫm tới bên người, còn không hề phát giác! Tuyệt không thể để cho người phát giác mình thần trí thanh tỉnh này còn sống rời đi!

Mũi chân Nam Cung Thiên Mạc dùng sức, thân hình nhoáng lên một cái, tay áo trái bay lên, kinh phong hướng tới cửa phòng, "Bình" một tiếng, cửa phòng đóng lại, trong phòng nháy mắt tối sầm, chuông tay phải Nam Cung Thiên Mạc đã đến đỉnh đầu của 'Liễu Như Phong'.

'Liễu Như Phong' chấn động, cùng thân vội vàng lui lại. Một chương tràn ngập sát khí đánh nát cái ghế gỗ hắt đang ngồi.

Nam Cung Thiên Mạc cũng không để ý đến gỗ vụn trên mặt đất, thân hình theo sát mà lên, lại là một chương.

Trong phòng chật hẹp, 'Liễu Như Phong' đã muốn tránh cũng không thể tránh.

'Liễu Như Phong' trên mặt nổi lên một tia cười khổ, song chuông lần lượt thu lại, có gắng tiếp một chương của Nam Cung Thiên Mạc. Trong miệng thấp giọng vội hô: "Thuộc hạ Dạ Thất....."

Chưởng kinh đụng nhau, vô thanh vô tức. ‘Liễu Như Phong’ lại như bị một cỗ mạnh mẽ đẩy đi, một tiếng vọng lại, thân thể đánh lên vách tường kiên cố.

Dạ Thất? Bàn tay Nam Cung Thiên Mạc ngưng lực, không tiếp tục công kích, lãnh nhãn nhìn ‘Liễu Như Phong’ bên tường há mồm phun ra một ngụm máu.

‘Liễu Như Phong’ tùy thời nâng tay, trong ánh mắt đề phòng của Nam Cung Thiên Mạc, từ trên mặt kéo xuống một tầng da mỏng, quả nhiên đúng là Dạ Thất!

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng thở ra, tản đi chưởng kinh trong tay, Dạ Thất là ảnh vệ, ngoại nhân tuyệt không thể biết được bộ dạng của hắn mà giả trang.

Sắc mặt Dạ Thất tái nhợt, hiển nhiên mới vừa rồi bị thương bởi một chưởng kia. Thấy sát khí trên người Nam Cung Thiên Mạc tản đi, lập tức quỳ xuống đất thỉnh tội, nói: "Thỉnh công tử thứ tội, thuộc hạ tuyệt không lừa gạt công tử. Chỉ là bị Liễu Như Phong lôi kéo, giả thành y, dùng để mê hoặc tai mắt của Lễ phu nhân."

"Hừ! Lá gan các ngươi thật không nhỏ!" Nam Cung Thiên Mạc trong lòng tức giận, chẳng lẽ thương thế Liễu Như Phong quá nặng? Vì sao không báo cáo mình, lại phải một mình thông qua Dạ Thất?

Dạ Thất quỳ trên mặt đất, không dám biện bạch.

Nam Cung Thiên Mạc giận dữ xoay người, một phen bẻ gãy tám ván gỗ đỡ bếp lò. Bên trong gian phòng rộng tuếch, không có một bóng người!

"Liễu Như Phong đâu?" Khóe mắt Nam Cung Thiên Mạc khẽ nhếch, cười lạnh liên hồi, nhìn Dạ Thất trên mặt đất, thanh âm đã lạnh như băng.

Dạ Thất quỳ phục trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, nghe được ngữ khí của Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng kinh hoàng, vội vàng đáp: "Năm ngày trước Liễu Như Phong đã có thể đi lại, y nói có chút việc gấp, quan trọng phải đi làm, nhưng sợ công tử không đồng ý. Đề cho thuộc hạ dùng mặt nạ giả làm y, dùng để lừa gạt tai mắt của Lễ phu nhân. Thuộc hạ tuyệt không lừa gạt công tử....."

Nam Cung Thiên Mạc giận dữ nhưng ngược lại lại cười, nói: "Tốt lắm! Y khi nào thì thành chủ tử của Dạ Thất ngươi?"

Dạ Thất nghe được trong lời này của Nam Cung Thiên Mạc đã dẫn theo sát khí nồng đậm, nhớ tới thảm trạng của Dạ Thập Tam, lại hoảng sợ, liên tục dập đầu, nói: "Thuộc hạ không dám! Chủ nhân của thuộc hạ chỉ có một mình công tử! Chỉ là thấy công tử cực kỳ sủng ái y, thuộc hạ sợ công tử sinh khí, mới không dám cự tuyệt y."

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc híp lại, đã hiểu được ý trong lời nói của Dạ Thất, trong lòng mặc dù vẫn phần hận, nhưng lúc này bên người chỉ còn ba người này, nếu bởi vậy mà xử tử Dạ Thất, không tránh khỏi chỉ vì việc nhỏ mà lỡ việc lớn.

"Đứng lên đi! Lần này không tại ngươi, nhưng đừng để cho ta phát hiện còn có lần sau!" Nhịn xuống lửa giận trong lòng, Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng nói, cũng không nhìn đến Dạ Thất còn đang dập đầu, xoay người ra cửa.

Tuyệt kiểm lộ phong 19: ← Trở lại

Khi ánh trăng sáng trong hiện lên, đêm tối bao phủ cả một vùng rộng lớn, so với độ âm ban ngày, gió đêm liền có vẻ có chút lạnh.

Ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng xuyên qua cửa sổ, rải vào trong nhà, chiếu lên hết thảy mờ mông lung mà mơ hồ.

Nam Cung Thiên Mạc nghiêng người dựa vào mép giường, nghiêng đón bóng trăng, lười biếng ngồi trên thảm lông hoa lệ, ánh mắt mờ mông lung mà mê mang, giống như thế giới không có gì rõ ràng này.....

Thanh lãnh, yên tĩnh!

Dạ Thất Dạ Bát sớm đã bị hất đuổi đi xa khỏi căn phòng. Nam Cung Thiên Mạc một mình lẳng lặng ngồi ở trong phòng, tùy ý ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng ôm lấy bản thân.

Nam Cung Thiên Mạc yên lặng nhớ tới thật lâu trước kia, mẫu thân ôn nhu, phụ thân từ ái, Thủy Liên, Thủy Nhan, Thiên Hành thân thiết, còn có —— Lan nhi nhỏ xinh.....

※※※

Liễu Như Phong phong trần mệt mỏi vào phòng, liền thấy Nam Cung Thiên Mạc như vậy.

Một ngày trước, nhận được thư của Dạ Thất, Liễu Như Phong không thể không hành động trước, mặc dù theo kế hoạch của mình thì có hơi vội vàng, chỉ nắm chắc được bảy phần, nhưng lại không thể chậm trễ.

So với chịu lửa giận của Nam Cung Thiên Mạc, hoặc giả nói rằng, không muốn nhìn đến vẻ mặt thất vọng của Nam Cung Thiên Mạc, mạo hiểm một chút, tương đối mà nói, cũng là đáng giá.

May thay, không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thực dễ dàng lấy được thứ mong muốn. Không hề nghỉ ngơi, suốt đêm chạy trở về.

Nghĩ tới tình hình khi đối mặt Nam Cung Thiên Mạc, Nam Cung Thiên Mạc phần nộ, Nam Cung Thiên Mạc lãnh khốc —— chỉ là thật không ngờ, lại nhìn thấy Nam Cung Thiên Mạc như vậy.

Nam Cung Thiên Mạc tựa hồ căn bản không phát giác trong phòng có thêm một người, vẫn như cũ hơi ngẩng đầu, ánh mắt đại ra nhìn nóc nhà, trong ánh mắt, rõ ràng chiếu rọi xà ngang bằng gỗ, nhưng lại tựa hồ cái gì cũng không có.

Ánh trăng nhẹ chiếu vào trên y sam thuần trắng của hắn, càng có vẻ lạnh lẽo trong suốt.

Trong lòng Liễu Như Phong không hiểu sao lại cảm thấy đau xót, đột nhiên nhớ tới, công tử ngày thường cường thế lãnh khốc, kỳ thật, bất quá chỉ là một thiếu niên đau thương tình mịch, một thiếu niên yếu ớt so với mình còn nhỏ tuổi hơn.....

Bi thương đậm đậm quần quanh nhiễu loạn trong trái tim, Liễu Như Phong thu lại hơi thở, nhẹ nhàng mà đi qua, đi đến bên người thiếu niên bạch y đang xuất thần, quý xuống, ôn nhu ôm lấy hắn.

Nam Cung Thiên Mạc không biết đã ngồi như vậy bao lâu, cảm giác băng lãnh khiến Liễu Như Phong rung mình một cái, bi thương trong lòng cháy càng thêm mạnh. Liễu Như Phong nhin không được nắm thật chặt hai bàn tay, dùng nhiệt độ ấm áp của cơ thể mình, lừa đi sự rét lạnh trên người hắn.....

Có lẽ, chỉ có tại thời khắc không người này, Nam Cung Thiên Mạc mới có thể cho phép bản thân có một tia yếu đuối.....

※※※

Hơi thở ấm áp mà quen thuộc, nhẹ nhàng mà quần quanh bên người. Nam Cung Thiên Mạc chậm chậm hoàn hồn, mới phát giác bản thân thế nào lại bị người gắt gao ôm. Nghiêng đầu, đối diện là một đôi con ngươi hắc diệu.....

Nam Cung Thiên Mạc nhếch nhếch mi, nhìn về mặt ôn nhu của y, đậm đậm nói: "Người đang thương hại ta?"

Không thể tha thứ bản thân lại để một người tiếp cận như thế, mặc dù người nọ là Liễu Như Phong.

Tình hình hiện tại, tuyệt không thể để có nhược điểm gì, nếu không, hậu quả khó có thể tưởng tượng.....

Ngữ điệu nguy hiểm, khiến Liễu Như Phong thiếu chút nữa buông lỏng tay ra. Nhìn ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc âm u không rõ, trong lòng Liễu Như Phong, chỉ có thân ảnh tĩnh mịch đau thương vừa rồi.

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, Liễu Như Phong cứ nhiên không buông tay?! Đáy lòng hơi hơi tức giận. Nhưng khiến hắn càng thêm tức giận chính là, bản thân cứ nhiên luyến tiếc đẩy ra, chìm đắm trong cái ôm ấp ấm áp của kẻ khác..... Rõ ràng mình có thể cho y một chưởng, tin tưởng Liễu Như Phong không dám vận khí hộ thân tuyệt đối sẽ bị mình đánh bay.....

Bên tai truyền đến nhiệt khí nhẹ nhẹ, thanh âm Liễu Như Phong trong trẻo, cúi đầu nói: "Thuộc hạ vô lễ, mặc cho công tử xử phạt, chỉ là..... Thỉnh cho phép thuộc hạ, sau khi công tử ấm áp trở lại, mới buông tay....."

Lúc này Nam Cung Thiên Mạc mới phát giác tay chân lạnh như băng, thân mình được y ôm lấy, hơi hơi ấm áp.

"Rất tốt!" Nam Cung Thiên Mạc hơi khó chịu nói, duỗi hai tay, dò xét tiến vào vạt áo của y.

Thân thể ấm áp mềm dẻo, đốt nóng hai tay lạnh như băng, thật thoải mái! Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng thở dài.

Thân hình mảnh mai bị sự băng lãnh đông lạnh đến run nhẹ, nhưng vẫn gắt gao ôm lấy mình.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười nhìn ánh mắt y, hai tay băng lãnh tại da thịt bóng loáng di động qua lại, hưởng thụ thân thể kẻ sát tại bên người, không nhận được run rẩy nhưng lại không dám tránh né.

"Cuối cùng đã trở về?" Nam Cung Thiên Mạc không chút để ý nói, đầu ngón tay vô tình mà cố ý mơn trớn điểm nhô lên trên ngực y.

Thân mình trong tay cứng đờ, hô hấp bên tai cứng lại, lại chậm rãi vang lên, vũng vàng, đều đặn, tiết tấu được khống chế.

"Thuộc hạ biết công tử sinh khí. Chỉ là dược liệu kia sớm một ngày được thu hồi thì tốt hơn." Thanh âm Liễu Như Phong chậm rãi phát ra, mỗi một chữ chậm rãi nói, vẫn duy

trì thân thể cùng ngũ diệu vững vàng, cường chế sự sợ hãi nơi đáy lòng cùng cảm giác trên người.

Nam Cung Thiên Mạc thuận theo nhãn thần của y, mới phát hiện bên người có một cái bao không nhỏ đậm đậm tản phát ra được hương.

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc híp lại, trong lòng Liễu Như Phong biết không tốt. Có lẽ bản thân Nam Cung Thiên Mạc cũng không phát giác, đáy lòng hắn chưa biết đến, nhưng đây chính là điềm báo trước cơn tức giận.

Trong lòng Liễu Như Phong có một chút hoảng sợ..... Nhưng cũng chỉ rũ mắt, lẳng lặng chờ đợi.

"Đây là người một mình quyết định, cũng là nguyên nhân giấu diếm Dạ Thất?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn y nửa ngày, nhẹ giọng cười, hai tay ở bên trong vạt áo y, một tay di chuyển lên, hai ngón tay hợp lại kẹp lấy một bên nhũ tiêm, một tay trượt xuống cầm lấy phân thân mềm mại. Nhìn thân hình thẳng tắp trước mắt không dám có chút né tránh, hai tay lạnh như băng ở bộ vị mẫn cảm nhất của y nhẹ nhàng nhu lỏng.

"..... Vâng....." Liễu Như Phong cơ hồ mềm nhũn, miễn cưỡng duy trì tư thế thân thể, cực lực xem nhẹ hai tay lạnh như băng ở phân thân mình mang đến kích thích mãnh liệt, không dám cắn môi, cúi đầu ẩn nhẫn thở dốc.

Nam Cung Thiên Mạc giận mà cười nói: "Như vậy, người có nghĩ tới hay không, người bị thương chưa lành, chỉ có thể miễn cưỡng hành động, nếu bị người bắt được, Trác Tiêu Cung này từ trên xuống dưới, chẳng phải đều phải chết trong tay của người?"

Nam Cung Thiên Mạc càng nói càng giận, hai tay mạnh dùng sức.....

Đau đớn cực liệt từ bộ vị yếu ớt nhất của nam nhân truyền đến. Liễu Như Phong kêu lên một tiếng đau đớn, rốt cuộc không thể bảo trì thân thể, chưa kịp cầu xin Nam Cung Thiên Mạc, chỉ kịp buông lỏng tay đang ôm hắn ra, thân thể đã nặng nề mà ngã xuống trên tấm thảm thật dày, thân thể co lại, lại phát hiện tay của Nam Cung Thiên Mạc theo thân mình tiến lại, chỉ đành lại run rẩy đuổi thân ra.

Liễu Như Phong giương mắt, nhìn hai mắt Nam Cung Thiên Mạc phẫn nộ, tận lực đuổi thẳng thân hình, áp chế ý nguyện muốn tránh khai nguyên nhân gây ra đau đớn cường liệt kia.

Có lẽ, để cho công tử đem tức giận phát tiết ra, sẽ đỡ hơn. Về phần mình, Liễu Như Phong hơi hơi cười khô, sinh mệnh vốn là do hắn ban cho, bản thân làm sao có thể đối nghịch hắn.....

"Người..... không muốn giải thích sao?" Nam Cung Thiên Mạc đánh giá gương mặt y vì đau mà trắng bệch, nhưng vẫn đuổi thẳng thân thể.

Đầu ngón tay lạnh như băng tại trong bờ ngực trần của y do vạt áo bị mở khai mà nhẹ nhàng lướt qua, nhìn thấy thân ảnh mạnh mẽ trước người tự giác khổng chế mà giao ra thân thể, Nam Cung Thiên Mạc bị mê hoặc trong nháy mắt.....

Liễu Như Phong nhẹ nhàng bình ổn hơi thở hỗn loạn, thấp giọng đáp: "Thuộc hạ có mang theo 'Hóa Cốt Tán' bên người, nếu không địch lại được, chỉ cần nửa khắc, cả cơ thể sẽ hóa thành máu, cho dù bị bắt, cũng sẽ không bị người phát giác thân phận....."

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc chấn động, buông tay, nói: "Người....."

Nói được một chữ, chỉ cảm thấy trong lòng tắc nghẽn, rốt cuộc nói không ra lời.

Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc nhìn về mặt y đau đớn ần ần rồi lại ôn nhu phục tùng, trong tim từng chút từng chút bắt đầu nhu nhuyển đau đớn.

Nhìn không được chậm rãi cúi xuống, ở trên môi y nhẹ nhàng hôn, dọc theo cằm y, thuận thể hôn xuống cổ y.

Có lẽ, cũng chỉ có người này, là toàn tâm toàn ý trung thành với mình..... Nam Cung Thiên Mạc liếc mắt một cái lên cái bao bên cạnh tản ra dư hương, hàn quang trong mắt lóe ra, nhẹ nhàng mà cắn xuống mạch máu đang đập mạnh trên cổ, nên đem Dạ Thất Dạ Bát bắt đầu trước đi!

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ giọng cười, đem thân thể Liễu Như Phong chuyển lại, động tác ôn nhu nhẹ vỗ về vết roi đã thành sẹo trên lưng y, hiệu quả của 'Ngưng Lộ' quả nhiên không tồi, mười một ngày trước, vết thương thoát nhìn nghiêm trọng như vậy, đều đã thành sẹo, ngẫu nhiên có đôi chỗ, dưới vết sẹo, lộ ra thịt non màu phấn hồng.

Nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đùi y, ý bảo y quỳ xuống, Nam Cung Thiên Mạc cúi xuống, nhẹ nhàng liếm hôn da thịt mới non mịn, phát giác thân thể dưới thân run nhẹ, cởi bỏ khổ hạ của y, đem phân thân bản thân đang sung sướng chậm rãi đi vào.

Cảm giác nóng rực chặt chẽ chật hẹp, Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà thở hỗn hển. Trước đây bản khoản về thương thể của y, sau y lại rời đi.

Rốt cuộc đã mười một ngày không chạm đến thân thể tuyệt không cự tuyệt mình này, Nam Cung Thiên Mạc phát giác bản thân đúng là có chút nhớ nhung tư vị này, buồn cười lắc đầu, không còn nghĩ đến sự hỗn loạn xung quanh chỉ còn lại phóng túng dục vọng bản thân.

Ánh trăng mờ lung, một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng rên rỉ hơi thống khổ tại trong phòng đèn đèn thiền thiên (nông nông thấp thấp) nhợt nhạt vang lên.....

Tuyệt kiếm lộ phong 20: ← [Trở lại](#)

Ném qua cơm trưa, Nam Cung Thiên Mạc mắt nhìn chăm chú Liễu Như Phong đem bát đĩa thu thập xuống.

Sờ sờ hai cái dược bình trong lòng ngực, đó là ‘Huyết Hoàn Đan’ buổi sáng mới luyện xong, bên môi Nam Cung Thiên Mạc nổi lên một nụ cười lạnh lùng. Thuốc này, hắn điều chế thành hai phần riêng biệt, trừ bỏ người có thể làm cho hắn dễ mất là Dạ Thất Dạ Bát có một loại ‘Huyết Hoàn Đan’, còn riêng vì người khác trong cung mà điều chế thêm một loại.

Những người đó, không cần hắn tự mình động thủ.

Cửa phòng nhẹ vang, Liễu Như Phong mang theo Dạ Thất đến, khom người nói: "Công tử, Dạ Thất đã đến."

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, ý bảo Dạ Thất tiến lên.

※※※

Trong lòng Dạ Thất cảm thấy kỳ quái, ngày xưa, Nam Cung Thiên Mạc nếu có phân phó, cũng không gọi trực tiếp ảnh vệ, đều là giao phó một tiếng, để cho ảnh vệ tự mình đi làm. Rất ít để bọn hắn vào phòng, chỉ có Liễu Như Phong được Nam Cung Thiên Mạc cho phép, có thể tự do ra vào. Hôm nay như thế nào lại gọi mình tiến vào. Có lẽ, có chuyện trọng yếu gì đó cần bản thân mình đi làm.

Đi tới trước người Nam Cung Thiên Mạc, Dạ Thất cúi đầu quỳ xuống, lại nhìn không được trộm liếc mắt một cái phía sau, trong lòng cả kinh, Liễu Như Phong cứ nhiên lại vô thanh vô tức đi theo phía sau cách hắn hai bước chân, khí tức toàn thân thu lại, đã che lại tất cả đường lui của hắn.....

※※※

Trong lòng Dạ Thất kinh hãi nghi hoặc, bất động thanh sắc, động tác tự nhiên trôi chảy cúi người hành lễ, yên lặng đợi Nam Cung Thiên Mạc mở miệng.

Nam Cung Thiên Mạc thường thức một khối ảnh bài nho nhỏ trong tay, nhìn Dạ Thất trước mặt, cười nói: "Ta nhớ rõ, ảnh bài của ảnh vệ chỉ có một khối, chủ nhân của ảnh vệ, cũng chỉ có một người."

"Vâng." Dạ Thất cung thanh đáp, tâm niệm thay đổi thật nhanh, rất nhanh hồi tưởng lại một lần, xác nhận bản thân cũng không làm gì sai, trừ bỏ nguy trang thành Liễu Như Phong. Nhưng Nam Cung Thiên Mạc đã hiểu được còn nói qua, sẽ không truy cứu

khuyết điểm của hắn. Còn nữa, sai lầm như vậy, nhiều nhất bất quá cũng chỉ trách phạt một phen, không đến mức vì thế phải lấy mạng của hắn.

Trên mặt Nam Cung Thiên Mạc hơi có một tia nghiền ngẫm, nói: "Như vậy, ngươi ăn vào đi!"

Một bàn tay duỗi đến trước mặt Dạ Thất, đó là một bàn tay trắng nõn sạch sẽ, trong lòng bàn tay nâng một viên đan dược màu đỏ, đang đậm đậm tản phát ra dược hương.

Đây là tay của Nam Cung Thiên Mạc.

Sắc màu cùng hương vị này, là ‘Huyết Hoàn Đan’!

Dạ Thất nháy mắt hiểu được, phía sau có Liễu Như Phong ngăn chặn đường lui, trước người là Tuyệt Cốc Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc, nếu chỉ chống lại một người, vẫn có thể đào tẩu, nhưng hai người liên thủ, chỉ có một con đường chết.

Thần sắc Dạ Thất không thay đổi, tiếp nhận dược kia, nhãn thần cũng không nháy mắt một chút, ngẩng đầu, nuốt xuống, rồi sau đó..... Cúi người khấu đầu, cung thanh nói: "Tạ ơn công tử ban thuốc!"

Liễu Như Phong phía sau nháy mắt thối lui.

Mặt Nam Cung Thiên Mạc mang mỉm cười, gật gật đầu, nói: "'Huyết Hoàn Đan' bổ khí dưỡng sinh, đối với thân mình ngươi có lợi rất lớn, ngươi thường xuyên bôi ba lao khổ, về sau cứ mỗi một tháng, đến nơi này lấy một viên đi. Được rồi, ngươi đi ra ngoài canh đi."

Dạ Thất cúi đầu tạ ơn, đứng dậy xuất môn, lần thứ hai ẩn vào bóng tối nơi xà nhà.

Lại thấy Liễu Như Phong yên lặng ra khỏi phòng, xoay người rời đi, chỉ chốc lát, Dạ Bát đi theo phía sau Liễu Như Phong, vào phòng.

Dạ Thất hơi hơi cười khổ, xem ra công tử đã sớm biết, cốc chủ từng lệnh bọn họ đúng hạn hồi báo tin tức của công tử, chỉ là từ nay về sau, chỉ sợ lần hồi báo thứ hai, đã là tin tức mà công tử muốn để cho cốc chủ biết đến.

Cửa phòng mở ra, đi ra chính là Dạ Bát.

Sắc mặt Dạ Bát không tốt lắm, chỉ là phiền não ngẩng đầu nhìn chỗ ẩn thân của Dạ Thất một cái, liền xoay người rời đi.

Dạ Thất cười khổ, không khỏi nghĩ đến, Liễu Như Phong tựa hồ còn chưa đi ra, không biết y có ăn dược này hay không.....

※※※

Trong phòng, tâm tình Nam Cung Thiên Mạc hiển nhiên rất tốt, tùy tay đem một cái bình nhỏ màu xanh ném cho Liễu Như Phong đứng bên cạnh.

Liễu Như Phong nhìn cái bình này cùng với cái bình màu trắng vừa rồi cấp ‘Huyết Hoàn Đan’ cho Dạ Thất Dạ Bát hoàn toàn bất đồng, hơi hơi nghi hoặc, đan dược trong cái bình này hiển nhiên không chỉ có một viên, nếu là y ăn, vì sao không chỉ cấp một viên? Có nhiều viên, công tử sẽ không sợ y tìm ra phối phương của đan dược này?

Lại nghe thiếu niên bạch y ngồi bên giường cúi đầu cười yếu ớt, nói: "Cái bình này có mười hai viên ‘Huyết Hoàn Đan’, vừa mới điều chế xong, thủ vệ viện này có sáu người, tạp dịch sáu người, người xem có cơ hội, bọn họ đồng ý dùng cũng tốt, không đồng ý dùng cũng được, nhất định phải để cho mỗi một người bọn họ đều phải ăn."

"Vâng." Liễu Như Phong giật mình, đem dược bình thu lại. Yên lặng đợi nửa ngày, cũng không thấy Nam Cung Thiên Mạc phân phó gì thêm, không khỏi nghi hoặc nhìn hắn.

"Đi đến trong đình xem phong cảnh đi." Nam Cung Thiên Mạc đứng dậy, lại thấy vẻ mặt của Liễu Như Phong, không khỏi dừng chân một chút, khó hiểu nói: "Làm sao vậy?"

"Công tử..... Thuộc hạ....." Liễu Như Phong phân vân, tuy nói y tự giác ăn cùng không ăn cũng không có khác biệt gì quá lớn, chẳng qua là muốn công tử được an tâm thôi, nhưng ‘Huyết Hoàn Đan’ này phát tác thực ác độc, có thể không ăn, nói chung cũng tốt.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn vẻ mặt trên mặt y, hiểu được, không khỏi bật cười, nói: "Như thế nào? Người thấy thuốc này bổ khí dưỡng sinh, cũng muốn?"

"Thuộc hạ....." Liễu Như Phong há mồm, nói phải cũng không đúng, nói không phải cũng không xong, chỉ phun ra hai chữ, liền nói không được nữa.

Nam Cung Thiên Mạc tất nhiên hiểu được ý nghĩ trong lòng y, trong lòng âm áp, một phen kéo y lại, ôn nhu hôn, nâng mở cằm cùng môi y, mang theo ý tứ hàm xúc mãnh liệt, lướt qua mỗi một phân lãnh địa trong khoang miệng.

Nửa ngày, rời môi.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn ánh mắt y, duỗi ngón tay nhẹ nhàng cọ xát cánh môi hơi sưng của y, cười cười nói: "Nếu sau này, người thật dám phản bội ta, thì ta sẽ cho người biết, cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong."

Liều Như Phong lẳng lẳng nhìn hấn, trong mắt từ từ nóng lên, nói: "Tình cảnh công tử hiện giờ, làm theo nguyên tắc bắt quá là tự bảo vệ mình. Mạng của Liều Như Phong này, vốn là được công tử cấp cho. Công tử tín nhiệm thuộc hạ như thế, nếu thuộc hạ thực sự phản bội, cũng chỉ có thể là mệnh lệnh của công tử."

Khóe môi Nam Cung Thiên Mạc gợi lên, cười nói: "Nhớ kỹ lời hứa của người, đi làm việc đi."

"Vâng." Liều Như Phong không có dấu hiệu dừng nửa bước phía sau Nam Cung Thiên Mạc, theo hấn, ra cửa, cúi người hành lễ, xoay người rời đi.

※※※

Dòng nước thanh trong chảy nhẹ, hòa với lá sen xanh đậm, ngẫu nhiên có vài phiến lá cây bị gió thổi lạc, rơi vào nước ao, xoay vòng vài cái, được dòng nước nâng đỡ, lẳng lẳng đi xa.

Nam Cung Thiên Mạc hô hấp thật sâu, ít nhất, trước mắt có thể thoát khỏi nhà tù bên người. Hơn nữa, đây là nơi của mẫu thân, như thế nào mới có thể không kinh động năm vị công tử kia, lén lút nắm trụ Trác Tiêu Cung! Hiện tại, ưu thế lớn nhất của mình là năm người kia bận rộn việc tranh đấu, xem nhẹ một kẻ điên như hấn.....

"Công tử." Thanh âm thô khàn khàn trầm thấp vang lên tại vùng tối nơi góc đình.

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại, là Dạ Bát.

Dạ Bát thấy hấn quay đầu lại, vội cúi thấp đầu, thấp giọng bẩm: "Tối nay cần hồi báo Dạ Nhất bên người cốc chủ, thỉnh công tử cho chỉ thị."

"Như thường." Quả nhiên! Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, nếu không phải buộc Dạ Thất Dạ Bát ăn vào 'Huyết Hoàn Đan', cho dù dâng ảnh bài, bọn họ cũng sẽ không thông báo việc này.

"Vâng." Dạ Bát lên tiếng trả lời rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc ngồi một hồi, đứng dậy trở về phòng.

Lấy ra trường kiếm, Nam Cung Thiên Mạc lẳng lẳng đứng ở giữa phòng, yên lặng điều tức, đợi thân thể vào trạng thái tốt nhất. Thân hình đột ngột cử động, trường kiếm sắc bén cắt qua không khí. Lúc này Nam Cung Thiên Mạc tâm vô tạp niệm, bình tức ngưng khí, trường kiếm trong tay tùy thân mà động, nâng, đâm, cách, chắn, theo thân thể nâng lên hạ xuống, nội lực xuyên qua trường kiếm, tận lực phá không, ầm ầm truyền đến âm thanh kim loại vang vọng.

Trong đoạn thời gian này, kiếm thể của Nam Cung Thiên Mạc sớm đã khôi phục tiêu chuẩn năm xưa, theo sự tăng tiến của Tuyệt Thiên thần công, ầm ầm có xu thế đột phá.

Lúc này tâm thần Nam Cung Thiên Mạc hoàn toàn chìm vào bên trong kiếm thể, thân kiếm huy vũ, xuất ra đạo đạo tàn ảnh, mũi kiếm rung động, nứt ra đóa đóa kiếm hoa, phóng nhanh thân hình, bạch y phiêu phiêu, xuyên qua bóng kiếm đầy phòng.

Kiếm phong băng lãnh sắc nhọn, giống như tình nhân ôn nhu trí mạng, theo tâm ý Nam Cung Thiên Mạc, tại trong bàn tay hắn mà thanh thoát múa.

Cửa phòng vang vọng. Thân hình Nam Cung Thiên Mạc thu lại một chút, vận thất lung, kiếm thể vì vậy mà biến đổi, mượt mà vẽ xuất một hình cầu nhỏ, từ bên hông xuyên qua, phản thủ đâm hướng về phía sau thân.

Hàn quang bốn phía mũi kiếm, dừng lại bên cạnh cổ họng Liễu Như Phong một thân trường bào xanh đen.

Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng nhìn Liễu Như Phong mặt không đổi sắc nửa ngày, cười, thu kiếm, quay thân lấy khăn, lau đi mồ hôi trên trán, ôn tồn hỏi: "Đã trở lại?"

Tuyệt kiếm lộ phong 21: ← [Trở lại](#)

Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng nhìn Liễu Như Phong mặt không đổi sắc nửa ngày, cười, thu kiếm, quay thân lấy khăn, lau đi mồ hôi trên trán, ôn tồn hỏi: "Đã trở lại?"

"Vâng." Thanh âm sáng trong mà ôn thuận trả lời, Liễu Như Phong cầm một cái bọc nhỏ trong tay đặt ở bên đầu giường, quay người duỗi tay tiếp nhận trường kiếm trong tay Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng hỏi: "Công tử có cần tắm rửa?"

Động tác trên tay Nam Cung Thiên Mạc ngưng lại, nhìn y nói: "Đó là cái gì?"

Liễu Như Phong đem trường kiếm để vào áo cách, nói: "Là mặt nạ công tử phân phó làm."

"Nga?!" Nam Cung Thiên Mạc hưng trí đi qua, mở ra cái bao, bên trong là hai tấm da mỏng, cùng một cái bình nhỏ.

Liễu Như Phong đi tới, giải thích nói: "Tấm phía trên này, là tạp dịch trong Trác Tiêu Cung, tên gọi Thành Dịch, bất quá chỉ có thể đi lại ở chung quanh trong cung. Một tấm khác, là tạp dịch dọn dẹp trong cốc, là một lão nhân câm điếc, có thể hoạt động ở trong cốc, nhưng không thể tiến nhập các điện các cung. Cái chai này chứa nước thuốc, khi sử dụng mặt nạ, đổ một ít ở trên mặt, thuận tiện cho việc dán lên."

Nam Cung Thiên Mạc tinh tế vuốt mặt nạ, gật gật đầu, nở nụ cười, nói: "Như vậy thuận tiện không ít!"

Nam Cung Thiên Mạc đem cái bao bọc lại, bỏ vào áo cách, nhìn y, cười nói: "Nước đun được chưa?"

Liễu Như Phong khiêm cung hạ thấp người, nói: "Chuyện công tử phân phó, thuộc hạ đã làm tốt. Khi vừa mới trở về, thấy công tử đang luyện kiếm, liền đi đun nước, có lẽ hiện tại hẳn là đã nóng."

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, xoay người đi hướng sườn phòng, hơi chút kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy?"

Nam Cung Thiên Mạc tuy rằng không nói rõ, nhưng trong lòng Liễu Như Phong hiểu được, Nam Cung Thiên Mạc hiển nhiên không phải đang hỏi về vấn đề nước. Vừa mới vào phòng, hầu hạ Nam Cung Thiên Mạc thoát y vào bồn.

"Thủ vệ cùng tạp dịch luôn luôn ngụ cách tiểu viện này không xa, thuộc hạ ngày xưa cũng thường đến nơi đó, cũng không phí sức." Liễu Như Phong một mặt đáp lời, một mặt cầm khăn tắm, muốn thay hắn chà lau.

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay nắm tay cầm khăn tắm của Liễu Như Phong, túm lấy cổ áo của y, mở ra, ngửi ngửi, mặt nhăn mày nhu, nói: "Đã không phí sức, sao một thân toàn hương vị mồ hôi?"

"Dạ Thắt Dạ Bát ăn xong ‘Huyết Hoàn Đan’ sợ là tối nay sẽ vận công điều tức. Bên người công tử không ai hộ vệ, thuộc hạ không dám rời đi lâu, vội vàng quay lại, nên ra chút mồ hôi." Liễu Như Phong không kịp phòng bị, thân trên bị Nam Cung Thiên Mạc lôi kéo, vội vàng duỗi tay chống tại mép dục dũng, để tránh không khống chế được sức nặng thân thể mà đè lên Nam Cung Thiên Mạc.

"Nga....." Nam Cung Thiên Mạc tùy ý lên tiếng, ngẩng đầu, đã thấy Liễu Như Phong bị hơi nước hun đến sắc mặt ửng đỏ, nhãn tiệp hơi hơi rũ xuống ôn thuận theo.....

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc quét xuống, Liễu Như Phong trước khi tới gặp hắn tựa hồ có thay qua quần áo, một kiện y sam hơi mỏng, vì bị mình lôi kéo, cổ áo mở rộng ra, thoát nhìn, hơn phân nửa ngực trên đập vào mắt, trên bờ ngực dày cường kiện tinh tinh điểm điểm hồng ngân, cơ bắp xinh đẹp tinh tú lưu sướng nhập sâu trong y sam.....

"Tiến vào, người cũng cần tẩy trừ." Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc nhạt nhạt mờ ám, buông tay, thanh âm dẫn theo tia trầm thấp.

Liễu Như Phong ngẩn ra, hiểu được, hơi hơi có chút do dự nói: "Việc này rất không hợp quy củ, chỉ bằng đợi sau khi công tử tắm rửa, thuộc hạ tẩy sạch thân mình rồi lại đến hầu hạ công tử?"

"Vấn lời cũ, ta không muốn nói lần thứ hai! Người có thể lựa chọn, tiến vào, hoặc không tuân theo!" Trên mặt Nam Cung Thiên Mạc hiện lên một tia không vui, ánh mắt nhìn thẳng chiếc cổ thon dài hình dạng xinh đẹp của y, hàm răng ngứa ngứa.

Liễu Như Phong nhìn nhìn ánh mắt ám chước (mờ ám - thiêu đốt) của hắn, hiểu được bản thân không có quyền lựa chọn đường sống, lưu loát cởi bỏ quần áo toàn thân, nhẹ nhàng khéo léo tiến nhập dục dũng.

Cũng may dục dũng này nguyên bản thật sự lớn, hai đại nam nhân ngồi ở bên trong, cũng không ngại chật chội.

"Như vậy không phải tốt sao?" Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng nghiêng thân trên về phía trước, cái răng ngứa ngứa một ngụm cắn trên chiếc cổ thon dài.

"Ách....." Liễu Như Phong trong lỗ mũi hừ ra nửa tiếng, lại cố gắng nhin xuống, ngẩng cao đầu lên, tùy ý Nam Cung Thiên Mạc ở trên cổ y gặm cắn. Chỉ là nhớ tới trên người còn chưa tẩy trừ, thấp giọng xin khoan dung nói: "Công tử, trước tiên nên tắm rửa được không?"

Nam Cung Thiên Mạc làm bầm vài tiếng, lại hôn cắn một trận, thẳng đến khi đem mấy cái dấu hôn màu hồng hiện lên, lúc này mới buông miệng, lùi về phía sau, dựa lưng vào dục dũng, để cho Liễu Như Phong vì hắn tẩy trừ thân thể.

Con người chậm chậm ở trên thân thể hắn chạy qua. Thân hình mạnh mẽ mà cường hãn, kết cấu bằng phẳng, thắt lưng mềm dẻo, hai chân thon dài tinh tú.....

Liễu Như Phong cẩn thận chà lau thân thể Nam Cung Thiên Mạc, trải qua khoảng thời gian rèn luyện này, thân thể Nam Cung Thiên Mạc nguyên bản có chút yếu nhược đã gần khôi phục sự cường kiện của người tập võ, cơ thịt trên thân không còn là sự bình nhuyển do thiếu khuyết vận động. Cơ thể lúc này thực rõ ràng rắn chắc mạnh mẽ thả lỏng tựa vào trên dục dũng.

Ngón tay từng chút từng chút chà lau thân thể nóng bừng trước mắt, tầm mắt nóng rực trên đỉnh đầu vẫn chặt chẽ tập trung vào mình. Nước trong dục dũng có phải quá nóng hay không? Liễu Như Phong nghĩ như vậy, mặt chậm rãi nóng đỏ lên.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn sắc mặt y ửng hồng, càng thêm khó nhịn, duỗi tay, ở rên tám lưng trần sáng của y nhẹ vẽ vờ.

Liễu Như Phong run rẩy, cố gắng không để ý đến ngón tay đang chạy trên lưng, tận lực vững vàng chà lau thân thể trước mắt.....

Thật vất vả tẩy trừ xong cho Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong rất nhanh thanh trừ cho bản thân, hầu hạ Nam Cung Thiên Mạc thay quần áo. Lại bị Nam Cung Thiên Mạc một phen kéo qua, đặt ở dưới thân.

Đỉnh tiểu phúc bộ đã nóng rực cứng rắn, thân thể Nam Cung Thiên Mạc bá đạo chen vào giữa hai chân y, trong lòng Liễu Như Phong biết trốn không khỏi, thả lỏng thân thể, tùy ý xiêm y từng kiện từng kiện rời đi, cho đến khi không còn gì.

Nam Cung Thiên Mạc cúi người hôn tại đôi môi mềm mại cùng hàm của y, chậm rãi liếm hôn. Hai tay nhẹ nhàng mà vẽ quanh đường cong thân thể của thân hình thon dài đang uốn cong dưới thân.

Nhìn nhìn mí mắt Liễu Như Phong khép hờ rung động nhẹ nhàng, Nam Cung Thiên Mạc duỗi lưỡi, thuận tiện tham nhập khai mở môi cùng hàm răng bên trong, liếm liếm hàm răng chính tề trắng nõn, quán lấy cái lưỡi mềm an tĩnh của y. Ngón tay hoạt động, theo đường cong lưu sướng nơi các múi cơ bụng, trượt vào khoảng giữa hai chân.

Đùi Liễu Như Phong giật giật phản xạ, lại bị thân hình giữa hai chân ngăn trở. Tay Nam Cung Thiên Mạc không có chút trở ngại vuốt ve trên nhục nha mềm mại.

Hô hấp Liễu Như Phong hơi hơi dồn dập, mí mắt rung động, cũng không dám mở mắt.

Nam Cung Thiên Mạc vuốt ve qua lại bộ vị mẫn cảm nhất của thân thể kia, tay thăm dò lấy ra hộp thuốc, một tay xoa nắn trên hạt châu hồng đỏ trước ngực, một tay khoét thuốc mỡ, tại nơi bên ngoài cục huyết đóng chặt nhẹ nhàng nhu ấn.

Liễu Như Phong một bên thở hổn hển, cố gắng thả lỏng thân thể bản thân, một bên ôn thuận để mặc cho Nam Cung Thiên Mạc quán thật sâu hấp dẫn đầu lưỡi mình.....

Một ngón tay chậm rãi đâm vào bí huyết ảm áp, tròng vách non mềm lập tức quán quanh, gắt gao bao lấy, thật giống như sợi ly khai, gắt gao giữ chặt.....

Nam Cung Thiên Mạc hít một hơi thật sâu, kiềm chế dục vọng đang sung sướng, trườn động ngón tay. Môi theo cảm của y hôn xuống, cắn cắn hầu kết cử động không ngừng, xuống đến xương quai xanh, bờ ngực tinh túy, dờn tới khóa châu đỏ bị bỏ rơi, mút lấy.....

"Ngô....." Liễu Như Phong thấp giọng thở dốc, hai tay gắt gao nắm chặt đệm giường dưới thân, tại chỗ sâu bên trong thân thể, ngón tay xâm nhập giống như con rắn nhỏ, linh hoạt khoan động, giống như đang tìm kiếm cái gì, cảm giác ngứa ngứa tê dại, theo động tác ngón tay, từng đợt nổi lên.....

Khoang miệng nóng ảm trước ngực cùng ngón tay nhu động, khoái cảm như thủy triều đánh úp lại, rồi nhấn chìm.....

Bản thân, như thế này là làm sao vậy? Liễu Như Phong mở mắt ra, có chút mờ mịt không thể giải bày. Tuy nói hầu hạ dục vọng công tử, y không có quyền cự tuyệt. Nhưng ở dưới thân một người nam nhân, lại nổi lên khoái cảm.....

Dần dần gia tăng lên tới ba ngón tay, Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy được bản thân đã sắp chịu không nổi, bên trong bí huyết kia, độ ẩm đốt nóng làm tan chảy thuốc mỡ, ngón tay thoáng mạnh mẽ trườn tổng một chút, liền phát ra thanh âm dính dấp ẩm ướt, nội vách non mịn run rẩy, nhiệt độ áp sát ngón tay. Thân mình dưới thân hiển nhiên đã bị khơi dậy dục vọng, da thịt nóng bỏng, phân thân ngẩng đầu một nửa, cùng với —— thanh âm thanh lãng đã trở nên khàn khàn.....

Nam Cung Thiên Mạc rút ngón tay ra, nâng thân đến, nhìn nhìn thân thể ôn thuận dưới thân, hai chân mở rộng, phân thân ngẩng đầu một nửa, đầu nhũ bị mình mân mê mút cắn đến sưng đỏ, hồng ngân che kín ngực cùng cổ, khuôn mặt tuần tú nhiễm lên tình sắc, nhãn tiệp dài tình xảo khép kín vẽ ra bóng râm đậm đậm.....

Nam Cung Thiên Mạc đem phân thân nhẹ nhàng mà để trên huyết khẩu, chậm chậm tiến vào.....

Thân mình Liễu Như Phong run lên, nhãn tiệp run rẩy mở ra, do dự một chút, vẫn là mở miệng cầu tình nói: "Công tử, viện này tối nay không người bảo hộ, thỉnh công tử cấp thuộc hạ lưu chút khí lực, để ngừa vạn nhất."

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, tuy rằng thực vừa lòng sự cẩn thận đề phòng của Liễu Như Phong, nhưng giờ này khắc này, nói như vậy, không khỏi có chút mất hứng.

"Người hoài nghi năng lực của ta?" Phần eo Nam Cung Thiên Mạc mạnh ưỡn ra một cái, hung khí tiến vào một nửa hung hăng tiến vào toàn bộ.

"..... A....." Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên thừa nhận dục vọng của Nam Cung Thiên Mạc, nhưng xâm nhập mãnh liệt như vậy, cùng với trên người người nọ đậm đậm tàn mát ra tức giận, khiến Liễu Như Phong theo bản năng cắn chặt răng, nhẫn nại muốn tránh đau đớn không thể tránh khỏi này.

Nam Cung Thiên Mạc căn bản không cho Liễu Như Phong thời gian thích ứng cùng giải thích, nâng cao hai chân thon dài rắn chắc của y, mạnh mẽ trườn tổng.

Nam Cung Thiên Mạc kỳ thật cũng không sinh khí nhiều, ngược lại là do lời nói của Liễu Như Phong làm hắn nhớ tới đêm đó, Liễu Như Phong khi ở dưới thân hắn thân thái mê mang mà vô lực mê người.

Tuyệt kiểm lộ phong 22: ← Trở lại

Nam Cung Thiên Mạc kỳ thật cũng không sinh khí nhiều, ngược lại là do lời nói của Liễu Như Phong làm hấn nhớ tới đêm đó, Liễu Như Phong khi ở dưới thân hấn thần thái mê mang mà vô lực mê người.

Hai tay đảo quang đầu gối của y, ác ý mạnh mẽ xoa nắn hai hạt chu quả, dục vọng cứng rắn hướng về một chỗ trong trí nhớ, hung hăng đánh mạnh.

"Ách..... A....." Thân mình Liễu Như Phong giật nảy, nguyên bản tiểu thông đạo, bị hung khí thật lớn kia làm đến phát đau, cũng may có khuếch trương trước, động tác Nam Cung Thiên Mạc mạnh mẽ sắc bén, tuy rằng vẫn không thể tránh khỏi đau đớn nóng cháy, nhưng cũng không bị rách đến xuất huyết..... Cho dù là đau đớn như vậy, vẫn che giấu không được điểm mẫn cảm ở chỗ sâu trong thân thể bị chà đạp thích (vừa đánh vừa đâm).....

Nam Cung Thiên Mạc một mặt nhìn chăm chú biểu tình trên mặt Liễu Như Phong, một mặt không lưu tình chút nào mạnh mẽ va chạm chỗ kia, lại ngay ngắn rút ra, lại tiến vào.....

Liễu Như Phong thả lỏng hết sức thân mình, nhưng thần trí lại ở điểm mẫn cảm trong cơ thể bị va chạm kích thích.....

Thân thể dần dần thích ứng cự vật nóng rực trong cơ thể, đau đớn dần dần biến mất, Liễu Như Phong rốt cuộc khắc chế không được khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể, lý trí không thể lý giải dục vọng nháy mắt bao phủ, trong mắt Liễu Như Phong hiện lên một tia tuyệt vọng hồ then.....

Nam Cung Thiên Mạc thỏa mãn thở ra một hơi, hưởng thụ cục huyết nóng ẩm mềm mại kia chặt chẽ bao bọc, nhìn khối thân hình trước mắt hoàn toàn đối mình mở khai sự sung sướng này, thỏa mãn không chỉ là trên thân thể, trong lòng cũng cảm nhận được thỏa mãn.

Mắt thấy trên đỉnh dục vọng của Liễu Như Phong, dần dần chảy ra thủy lộ trong suốt, Nam Cung Thiên Mạc cười tà đầy tốc độ nhanh hơn, y không khống chế được rên rỉ, mỗi một lần đâm vào, đều thâm thâm tiến vào chỗ sâu nhất bên trong thân thể y, mỗi một lần đâm vào, đều nặng nề mà va chạm chỗ kia.....

"Không..... A a a....." Liễu Như Phong đột nhiên cất cao thanh âm, tại một cái đánh vào thật mạnh của Nam Cung Thiên Mạc cong lên thắt lưng, một đạo bạch trọc vẽ xuất, rơi trên bụng hai người.....

Nam Cung Thiên Mạc cắn chặt răng, cố gắng ngừng động tác trều tống. Động tác Liễu Như Phong càng như khích lệ kịch liệt nghênh hợp, kích thích mãnh liệt, khiến bí

huyết nguyên bản căng chặt nóng rực kia kịch liệt co rút lại, tròng vách run rẩy gắt gao đè ép dục vọng —— không được, nhin không được.....

Nam Cung Thiên Mạc cố không làm gì hơn, hai tay nắm chặt phần eo căng mà mềm dẻo dưới thân, rất nhanh mạnh mẽ trừu tống.....

Đột nhiên, Nam Cung Thiên Mạc mạnh cúi xuống, nặng nề mà một ngụm cắn trên chiếc cổ thon dài xinh đẹp kia, phân thân cứng rắn nóng rực dưới bụng tại trong sự bao bọc non mịn mềm mại cự liệt nảy lên, dục dịch nóng bỏng bắn vào chỗ sâu bên trong thân thể.....

Nam Cung Thiên Mạc từ từ nhắm hai mắt, nằm ở trên người Liễu Như Phong, lẳng lẳng nghỉ ngơi một hồi, bình ổn sự hưng phấn nơi hạ thân.

Đột nhiên cảm thấy miệng có tia đậm đậm hương vị huyết tinh, Nam Cung Thiên Mạc buông miệng, nhìn nhìn, hoàn hảo, chỉ là rách da, không đến mức lấy mạng của y.

Ngược lại trên chiếc cổ bóng loáng kia, hai dấu răng màu đỏ xếp thành hàng, làm cho Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy được phi thường thuận mắt, cúi đầu duỗi lưỡi liếm liếm. Theo đường cong trên cằm y, hôn lấy môi răng khê nhếch.....

※※※

Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi rời khỏi thân thể Liễu Như Phong, xoay đồ người vào trong đệm giường.

Liễu Như Phong yên lặng bình tức dòng chảy kích thích vẫn rối loạn trong cơ thể, giật giật thân thể, chịu đựng đau nhức nơi hậu huyết, động động thân, lấy ra bố khăn thấm ướt sớm đã được chuẩn bị tốt bên cạnh, thay hai người thanh trừ.

Liễu Như Phong đang định mặc vào quần áo đi ra ngoài phòng, đã thấy Nam Cung Thiên Mạc nằm ở trên giường, hướng y duỗi tay. Chỉ đành phải buông quần áo nằm đến bên cạnh người Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc một tay ôm, nhẹ nhàng mà cắn nhai vành tai y, nói: "Ta nói rồi, nếu ngươi lo lắng, không cần phải đi ra ngoài phòng thủ, bởi ở bên người ta, không phải tốt hơn sao!"

"Vâng." Liễu Như Phong ứng thanh, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại nói: "Thuộc hạ tuyệt không hoài nghi võ công của công tử."

Nam Cung Thiên Mạc cười, buông miệng, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ y, nói: "Ngô, ta hiểu được, ngủ đi!"

※※※

Liễu Như Phong mở nhãn thần khép hờ, nhìn một mảnh hắc ám ngoài cửa sổ, hiện tại —— có lẽ là giờ Mẹo. Tối nay, trong viện tựa hồ im lặng bất thường, ngay cả côn trùng bình thường kêu vang cũng không có nửa tiếng, bởi vậy —— tiếng vang rất nhỏ rơi xuống đất kia, liền có vẻ hết sức rõ ràng!

Liễu Như Phong nhẹ nhàng mà nâng mở tay Nam Cung Thiên Mạc đặt ở trên người, phản thủ lấy ra quần áo mặc vào, lấy trường kiếm, lẳng lặng chờ đợi.....

Thời gian lẳng lặng trôi qua, tiếng bước chân rất nhỏ kia đã đến gần cửa phòng.

Liễu Như Phong lạnh lùng nhìn về phía cửa gỗ, âm thanh rơi xuống rất nhỏ, tiếng hít thở hơi rõ ràng ồ ồ, võ công người tới đúng là rất kém! Chẳng lẽ thực nghĩ đến Trác Tiêu Cung không đáng được đề mắt sao? Bất quá có thể chuẩn xác tìm tới nơi này, cho dù nghĩ ảnh vệ sẽ không ở trong này, nhưng lại như thế nào có thể không biết sự tồn tại của y?

Người tới đứng ở ngoài cửa phòng, tựa hồ có chút do dự, một lát sau, mới từ ống tay áo, lấy ra một ống trúc.

Một cỗ hương vị tựa như có như không truyền đến.

Cư nhiên là khối mê! Liễu Như Phong thầm mắng bản thân một tiếng sơ suất, bàn tay chống giữ mép giường, mượn lực mà động, thân hình chợt lóe, chớp xạ tới trước cửa, một cước đem ống trúc kia đá bay, phản thủ không tiếng động mở ra cửa phòng, toàn thân né sang bên, trường kiếm tay phải duỗi ra, liền muốn đâm hướng ngực của bóng người ngoài cửa kia.

Ý tưởng mặc dù tốt, nhưng cước bộ bước ra, lại dẫn động đau nhức nơi hậu huyệt, một bước này, liền lỡ mất nửa phần, trường kiếm thẳng để ở ngực người nọ —— thể tiến đã mất.

Cũng may võ công người tới thật sự quá kém, cư nhiên trốn tránh không kịp, bị trường kiếm chế trụ, nếu đổi lại là một người võ công thâm hậu chút.....

Tối nay trong ngoài viện, ảnh vệ cùng hộ vệ đều do ăn xong ‘Huyết Hoàn Đan’ mà không thể không tỉnh tọa điều tức.

Bản thân chết thật không quan trọng, công tử cũng sẽ không có việc gì, nhưng bí mật công tử thần trí thanh tỉnh, có lẽ sẽ không bảo trụ được!

Hiện giờ công tử còn chưa thể hoàn toàn nắm giữ Trác Tiêu Cung, như thế nào ứng phó được thủ đoạn của năm vị công tử kia?

Liễu Như Phong hơi hơi hít sâu một hơi, cổ tay run lên, đang muốn giết người tới, lại nghe một tiếng thét kinh hãi ——

"Là người?"

Tiếng nói thiếu niên thanh thúy tề nhuyển, người tới một phen kéo xuống miếng vải đen che mặt, lộ ra một gương mặt thanh tú ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi.

Liễu Như Phong tỉnh tề đánh giá, giống như đã từng quen biết! Nhưng lại nhất thời nhớ không nổi là ai, mặt nhăn mày nhíu, hỏi: "Người là ai?"

Thiếu niên lộ ra vẻ mặt vui vẻ, hạnh nhãn câu hồn sáng ngời mà mềm mại đáng yêu, "Người đã quên? Đầu năm, ở chỗ quán sữ, ta đứng ở bên cạnh người, người còn thay ta đến Trác Tiêu Cung này!"

Liễu Như Phong giật mình, nguyên lai là hã.....

Thiếu niên nhẹ giọng cười, nhìn nhìn cổ Liễu Như Phong hơi lộ ra, lại nhìn bên trong cánh cửa, mi nhãn mang một tia ám muội, cười nói: "Nguyên lai là người ở nơi này, ta đã nói như thế nào một thủ vệ cũng không thấy, sau khi Tứ công tử điên rồi, Lễ phu nhân cũng không đến nổi đối với con trai của nàng như thế!"

Liễu Như Phong đi tới chính giữa, chắn tầm mắt loạn ngấm của thiếu niên, thu kiếm, đậm đậm nói: "Người tới nơi này làm gì?"

Thiếu niên cười đến càng phát ra ám muội hơn, nhãn châu xoay động, thanh thúy nói: "Lại nói tiếp, người coi như là ân nhân của ta. Hiện nay ta ở chỗ Lục công tử, coi như cũng khá, thế nào, muốn đi theo ta hay không? Mang luôn tiểu tình nhân của người! Giúp các người hai người chuyển tới Vân Thanh Cung Lục công tử, việc ấy, ta có thể làm. Đúng rồi, Cơ Thanh, tên của ta, người có thể gọi ta Tiểu Thanh."

"Liễu Như Phong." Hã là xuất thân Thị Điện (thị = thân cận, gần gũi), Liễu Như Phong âm thầm đoán, nghi hoặc nói: "Lục công tử Vân Thanh Cung Trữ Thanh? Người không phải đi chỗ Nhị công tử sao? Sao lại là chỗ Lục công tử?"

Cơ Thanh lộ ra vẻ mặt đắc ý, nói: "Liễu Như Phong? Tên này không tồi, hã là người xuất thân từ Võ Điện! Về phần ta như thế nào tới Vân Thanh Cung, ha ha....."

Cơ Thanh giao hoạt nháy mắt mấy cái, nói: "Điều này ta cũng không thể nói, chờ người chính thức thành người Vân Thanh Cung, tự nhiên sẽ biết được! Thế nào? Theo ta đi đi, chúng ta trước giết kẻ điên kia, đến lúc đó, chỗ Lục công tử, người ta đều xem như có công lao. Người đôi ta có ân tình, ta cũng không nhẫn tâm trợ mắt nhìn người cùng kẻ điên kia vĩnh viễn không có ngày mai....."

Ân tình? Buồn cười! Có lẽ thiếu niên thật sự là cảm kích hành động của mình khi đó, bất quá, chỉ sợ là thiếu niên cũng không được như ý, mới có thể biết rõ bản thân võ công cực kém, còn mạo hiểm ám sát công tử, mong được Lục công tử nhìn với một con mắt khác!

Về phần mình, báo ân chỉ sợ chỉ chiếm một phần mười trong đó! Thiếu niên càng muốn chính là sự giúp đỡ của một người võ công không tồi!

Liễu Như Phong do dự, nên một kiếm giết thiếu niên này, hay là chậm rãi như lời.....

"Như Phong, là bằng hữu của ngươi sao? Bên ngoài sương nặng, sao không vào phòng?" Nam Cung Thiên Mặc dùng thanh âm uể oải mang nồng đậm buồn ngủ truyền đến.

Liễu Như Phong dĩ nhiên hiểu được, công tử là muốn như lời.

Cơ Thanh nghe tiếng ngăn ra, kinh dị nhìn nhìn Liễu Như Phong, rõ ràng là vẫn chưa dự đoán được người trên giường cư nhiên lại không phải nữ tử. Trong lòng tính toán, vài cái ý niệm nảy ra trong đầu. Bản thân xuất thân Thị Điện, tuyệt đối so với người trên giường của người võ công không tồi trước mắt này càng có thể tốt hơn.

Cơ Thanh tin tưởng, người Thị Điện luôn luôn chỉ hầu hạ chủ nhân của các cung các điện, không có khả năng sẽ xuất hiện trên giường một người xuất thân Võ Điện, cho dù Liễu Như Phong bộ dạng rất tuấn lãng, cũng như nhau, dù sao không có thị cơ nào lại mạo hiểm đắc tội chủ nhân đi làm loại sự tình này.

Nếu muốn Liễu Như Phong tận tâm trợ giúp mình, hẳn là không khó! Bất quá, điều kiện tiên quyết của hết thấy, phải là Liễu Như Phong này có giá trị mới được!

Cơ Thanh cũng không đợi Liễu Như Phong lên tiếng, liền tự hướng phòng trong đi đến, một mặt cười nói: "Liễu đại ca cũng thật là, Tiểu Thanh xuất thân Thị Điện, chẳng lẽ còn có thể chê cười ngươi hay sao."

Liễu Như Phong không nói gì nhẹ nhàng đóng cửa phòng, tùy thân bước nhanh vài bước, chặn lại ánh mắt tò mò của thiếu niên.

Sắc trời giờ Mẹo, vẫn là tối đen một mảnh, bất quá không làm khó được nhãn lực người luyện võ. Chỉ là Cơ Thanh chưa thể thấy rõ hình dáng người trên giường, liền bị Liễu Như Phong chặn lại tầm mắt.

Cơ Thanh cười, y hẳn là không muốn bị người nhìn thấy thân mình của ái nhân. Dù sao tiểu viện này một thủ vệ cũng không có, hoàn toàn không thể dự đoán được, người trên giường này là mục tiêu của việc hắn đến lần này.

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, hỏi: "Tiểu Thanh, người có thể nói rõ ràng một chút không? Người cũng biết, Lễ phu nhân cũng không dễ chọc vào, chúng ta cũng không muốn chôn cùng vị nào trong năm vị công tử kia."

Tuyệt kiếm lộ phong 23: ← [Trở lại](#)

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, hỏi: "Tiểu Thanh, người có thể nói rõ ràng một chút không? Người cũng biết, Lễ phu nhân cũng không dễ chọc vào, chúng ta cũng không muốn chôn cùng vị nào trong năm vị công tử kia."

Cơ Thanh nghiêng nghiêng đầu, cười nói: "Cũng phải. Bất quá các người cứ yên tâm đi, ngày sau, Tuyệt Cốc tuyệt đối ở trong tay Nhị công tử cùng Lục công tử, ba vị khác, bất quá chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi....."

Trong lòng Liễu Như Phong cả kinh, xem ra Nhị công tử cùng Lục công tử đã lên có hiệp nghị, chẳng qua, cốc chủ sớm đã nói qua, người thất bại không chết cũng sẽ bị đưa vào cấm địa, cũng không biết bọn họ thương nghị như thế nào.....

Một bàn tay, nhẹ nhàng mà đặt phía sau lưng Liễu Như Phong. Nam Cung Thiên Mạc tiến đến gần, nhẹ giọng hỏi: "Vậy người là phụng mệnh Lục công tử đến ám sát Tứ công tử?"

Cơ Thanh bị Liễu Như Phong chặn, thấy không rõ mặt Nam Cung Thiên Mạc, cũng không để ý, cười khỏ một tiếng, nói: "Điều này ngược lại không phải, chỉ là ta vừa ở Vân Thanh Cung, phạm sai, khiến cho Lục công tử rất không cao hứng, chỉ đành nghĩ ra một biện pháp như vậy."

Ngón tay trên lưng nhẹ nhàng mà vẽ động —— phải để sống! Liễu Như Phong yên lặng tâm niệm một lần! Không thể nhìn nên căng căng cơ thịt trên lưng, ý bảo mình hiểu được.

"Xem ra, người ở Vân Thanh Cung bất quá cũng không như ý." Nam Cung Thiên Mạc một tay chống đầu, trong lòng hiện lên một chủ ý. Nhẹ nhàng mà đẩy đẩy trước lưng Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong yên lặng xoay người rời đi, đem mặt Nam Cung Thiên Mạc lộ ra.

Cơ Thanh kinh ngạc giật mình, không thể tin được lắm bầm nói: "Tứ công tử..... Nam Cung Thiên Mạc....."

Trong lòng Cơ Thanh căng thẳng, lại còn cẩn thận đánh giá, quả thật cùng bức họa trong cốc giống nhau như đúc.....

Chỉ là thực hiện nhiên, thần thái cử chỉ của Nam Cung Thiên Mạc, hoàn toàn không giống một người điên. Là khôi phục thần trí, hay ngay từ đầu là giả điên?

Tâm tư Cơ Thanh nhanh chóng chuyển động, bản thân phát hiện bí mật này, có lẽ Nam Cung Thiên Mạc sẽ không tha cho mình sống rồi đi?!

Sợ hãi dần dần lan khắp toàn thân, Cơ Thanh quay đầu nhìn sang Liễu Như Phong, chỉ cần một người này, bản thân đã không phải là đối thủ, nghe nói bốn năm trước, Tuyệt Thiên thần công của Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc đã luyện đến gần tầng thứ bảy! Nhìn thế nào, cũng không có hy vọng đào tẩu.....

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, ôn hòa nói: "Thật khó tin khi người nhận ra ta."

Cơ Thanh thấy vẻ mặt Nam Cung Thiên Mạc ôn hòa, không hề có sát ý, tâm hoảng sợ dần dần bình ổn.

Cơ Thanh rất rõ ràng, tuy rằng tạm thời Nam Cung Thiên Mạc không có sát ý, đơn giản là muốn lấy được bí mật từ trong miệng mình, nếu mình nói ra, có thể sống sót hay không, đã là một vấn đề! Nhưng nếu cần chết không nói.....

Cơ Thanh bắt đầu hồi tưởng lại đủ loại thủ đoạn chinh người của Vân Thanh Cung, trong lòng không rét mà run. Có lẽ thủ đoạn của Nam Cung Thiên Mạc cũng sẽ không tốt hơn là bao, đến lúc đó, không muốn nói cũng không được. Nói không chừng, đến lúc đó, sẽ thành phân bón trong hoa viên của Lễ phu nhân.....

Trong lòng Cơ Thanh vội nhớ lại, ánh mắt lạnh lẽo khẽ chuyển, quét mắt nhìn đầu răng trên cổ Liễu Như Phong rõ ràng có thể thấy được, nhãn tình sáng lên, giật mình hiểu ra. Tâm tư khẽ chuyển, rồi lại nổi lên tâm tư khác.

"Tiểu Thanh như thế nào không nhận ra được công tử, thỉnh công tử không nên trách tội vô lễ của Tiểu Thanh lúc trước!" Thanh âm Cơ Thanh thanh thúy, đã dẫn theo vài tia kiều mỹ. Mị nhãn chứa đựng vẻ trách cứ nịnh nọt, sâu sa trông về phía Nam Cung Thiên Mạc.

Tuy rằng không phải đối thủ của Liễu Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc, nhưng nếu luận về công phu trên giường, Cơ Thanh tin tưởng, bản thân so với một người xuất thân Võ Điện càng hiểu được như thế nào là lấy lòng.

Cơ Thanh có chút hưng phấn, nếu có thể vì lần này mà lấy được sự tín nhiệm của Nam Cung Thiên Mạc, chẳng những bản thân có thể sống sót rời khỏi Trác Tiêu Cung, đem chuyện Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc thần trí thanh tỉnh, cấp báo Lục công tử sẽ là một đại công; có lẽ từ nay về sau còn có thể có được sự che chở của Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc.....

"Nhu thế nào có thể?! Dù sao trong mắt người bên ngoài, ta bắt quá chỉ là người điên mà thôi. Nghe lời nói mới rồi của các người, người nguyên bản là người của Nhị công tử?" Nam Cung Thiên Mạc cười có chút bí hiểm.

Nam Cung Thiên Mạc đánh giá gương mặt thanh tú của Cơ Thanh, lúc này đuôi lông mày mang vẻ xuân tình, hai mắt như nước, đang gắt gao nhìn chằm vào mình.

Cơ Thanh khoa trương nghiêm mặt, lộ ra sắc mặt ai oán, nói: "Ngày ấy Tiểu Thanh nguyên bản chỉ là đi phụng trà trong thư phòng của Nhị công tử, không nghĩ lại gặp được Lục công tử ở đó, Lục công tử liền hướng Nhị công tử muốn Tiểu Thanh. Tới Vân Thanh Cung rồi, Tiểu Thanh mới hiểu được....."

Nói tới đây, Cơ Thanh ngừng miệng, liếc mắt nhìn trộm Liễu Như Phong.

Nam Cung Thiên Mạc hiểu được ý tứ của hắn, vẻ mặt không chút nào để ý, chậm rãi nói: "Không sao, Như Phong cũng tính là người trong nhà, người nói thẳng đi!"

Cơ Thanh nhu thuận gật đầu, làm bộ như miệng khô, vươn cái lưỡi, mị hoặc liếm liếm đôi môi đỏ, con ngươi thu thủy nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Lục công tử Trữ Thanh, nguyên lai là một nữ tử!"

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ngơ, cười to, nói: "Cái gì? Trữ Thanh là nữ tử?!"

Thật đúng là một tin tức tốt! Chỉ không biết phụ thân cùng các trưởng lão có biết hay không, nếu không biết, hừ hừ! Người Độc Điện đề cử, tuy nói Tuyệt Cốc cũng không cấm nữ tử tiếp nhận vị trí cốc chủ, nhưng giấu diếm tình hình thực tế, như vậy là một trọng tội!

Nam Cung Thiên Mạc nhanh chóng tính toán tin tức này có mang đến chuyện tốt cho mình hay không.....

Lại nghe thấy Cơ Thanh cũng cười nói: "Đúng vậy, hơn nữa, Trữ Thanh cùng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hiệp định, hai cung liên thủ, ngày sau Nhị công tử trở thành cốc chủ, Trữ Thanh tất nhiên là cốc chủ phụ nhân!"

Đồng tử Nam Cung Thiên Mạc mạnh co lại, ánh mắt nheo lại, nói: "Tin tức này cũng thật không tồi! Tiểu Thanh, người muốn ta ban thưởng người như thế nào?"

Đại ca cùng Độc Điện Trữ Thanh liên thủ?! Thực đáng chết! Xem ra không thể chờ bọn họ tự giết lẫn nhau, nhất định cần phải khuấy nước càng thêm hỗn độn mới được!

Cơ Thanh chớp chớp nhãn tình, sóng mắt lưu chuyển, giòn thanh nói: "Nếu công tử muốn ban thưởng Tiểu Thanh, không bằng để cho Tiểu Thanh làm người của công tử được không?"

Thành bại quyết định chính là lúc này! Thành tức là từ nay về sau phú quý dễ như trở bàn tay, bại tức là —— chết!

Trong lòng Cơ Thanh nhanh chóng tính toán, bàn tay đều là mồ hôi lạnh, trên mặt lại càng tản ra vẻ kiêu my.....

Nam Cung Thiên Mạc cẩn thận đánh giá Cơ Thanh, cười nói: "Người không sợ bị ta liên lụy?"

Nguyên lai là tính toán việc này?! Nam Cung Thiên Mạc âm thầm buồn cười, nếu không phải người còn có giá trị lợi dụng, có lẽ hoa viên trong tiểu viện cũng nên phì nhiều hơn.....

Cơ Thanh cười, đi từng bước về phía trước, thấy Nam Cung Thiên Mạc cũng không hờn giận, liền đánh bạo đi đến bên giường, hòa thân ôm ấp, thấp giọng nói: "Thủ đoạn các cung đều có, mười ba công tử hiện giờ chỉ còn sáu vị! Năm cung khác tranh giành đến người chết ta sống, công tử nơi này lại gió êm sóng lặng! Tiểu Thanh tin tưởng công tử, chỉ cầu công tử có thể thương xót Tiểu Thanh, Tiểu Thanh tịnh không có lòng tham, chỉ cần công tử thương thương Tiểu Thanh nhiều chút là được!"

Nam Cung Thiên Mạc cũng không cự tuyệt, duỗi tay đem Cơ Thanh kéo vào ổ chăn, lấy ra một viên thuốc, duỗi tay uy Cơ Thanh ăn xuống. Giương mắt nhìn hướng Liễu Như Phong, thần nhiên nói: "Đi ra ngoài."

Cơ Thanh nhu thuận há miệng nuốt vào, cũng không biết đây là được gì, bất quá giờ này khắc này, cũng không thể không ăn. Có lẽ, cũng bất quá chỉ là chút độc được không chế thời gian, chỉ cần trở ra Trác Tiêu Cung, Lục công tử Trữ Thanh xuất thân từ Độc Điện, còn sợ không giải được độc được này?!

Liễu Như Phong thấy rõ, đó là một viên 'Huyết Hoàn Đan' cùng với viên Nam Cung Thiên Mạc giao cho Dạ Thất, Dạ Bát dùng giống nhau như đúc! Đây là loại duy nhất chỉ có ở Tuyệt Cốc, ngay cả điện chủ Độc Điện cũng vô pháp có thể nghĩ tới 'Huyết Hoàn Đan' có phối phương khác nhau!

Liễu Như Phong cúi người hành lễ, nhìn lướt qua Cơ Thanh, xoay người rời đi. Luận võ công, mười Cơ Thanh cũng không phải đối thủ của Nam Cung Thiên Mạc, luận tâm kế, nếu Cơ Thanh có chủ ý khác, chỉ sợ về sau khóc cũng không kịp.

※※※

Viện tử trữ tĩnh, lặng yên không một tiếng động.

Liều Như Phong ngẩng đầu, nhìn nơi phía chân trời xa xa, một đường trắng sáng, nắm thật chặt vạt áo đơn bạc, tuy rằng đã gần đến giữa hạ, nhưng lúc này sắc trời chưa sáng, gió đêm thổi lên, nhẹ nhẹ xâm nhập vào trong áo.

Cũng may Liều Như Phong hàng năm tập võ, cũng không cảm thấy lạnh, thuận thuận kéo chặt áo, hai tay khoanh trước ngực, ôm kiếm, dựa nghiêng vào tường, im lặng mà đứng.

Khi hùng đông, Dạ Thất, Dạ Bát có lẽ cũng sẽ ổn?! Lúc này, so sánh an toàn vẫn nên canh tại chỗ này. Liều Như Phong âm thầm tính toán.

"Ách..... Công tử..... nhẹ..... nhẹ một chút....." Trong phòng ốc truyền ra tiếng Cơ Thanh nũng nịu kêu đau.

Liều Như Phong ngẩn ra, đột nhiên nở nụ cười, công tử tại loại sự tình này, luôn luôn thô bạo, chỉ lo đến cảm thụ của bản thân. Khi công tử điên chẳng qua mới mười ba tuổi, với việc này, biết không nhiều lắm, bất đồng với những công tử khác, từ sớm đã luyện được thủ đoạn lão luyện trên người vô số thị cơ. Chỉ sợ Cơ Thanh phải chịu khổ sở.....

"..... Ân..... Ân..... A..... Công tử....." Thanh âm Cơ Thanh đứt quãng truyền ra, thanh âm thiếu niên thanh thúy liêu nhân mị hoặc câu hồn nói không nên lời.

Liều Như Phong lại thính tai nghe ra trong thanh âm kia che giấu đau đớn cùng ra vẻ mềm mại đáng yêu.

Liều Như Phong một mặt cực lực không để ý đến từng trận tiếng thở dốc cùng rên rỉ khiến kẻ khác mặt đỏ tai hồng kia, một mặt cảnh giác chú ý động tĩnh bốn phía.

Trong đầu cũng không khống chế được thất thần: thời điểm công tử ôm mình, có lẽ cũng không thoải mái, mình cũng không có kinh nghiệm về phương diện này. Hy vọng tối nay, Cơ Thanh xuất thân Thị Điện có thể khiến cho công tử một hồi tình sự vui thích.....

Nghĩ lại khi rời cửa, công tử cho Cơ Thanh ăn ‘Huyết Hoàn Đan’, có lẽ, công tử tính toán lưu lại Cơ Thanh, có vật thay thế như Cơ Thanh, có lẽ, về sau công tử sẽ không lại để cho mình, một đầu gối chỉ biết nghe lệnh đi thị tẩm.....

"..... Ách..... A..... A..... Nhanh, nhanh lên..... Công tử....." Bên trong cánh cửa, Cơ Thanh không thể tự điều khiển hét chói tai, trong thanh âm đã không còn thống khổ, loại tình cảm vui thích khó nhận biểu lộ không thể nghi ngờ.

Liều Như Phong không hiểu sao có chút miệng khô lưỡi khô, không khỏi ngẩng đầu, nuốt nuốt nuốt bọt.

Sắc trời đã sáng, Liễu Như Phong nhìn ánh sáng trong không trung, bất giác nhớ lại đêm qua, gương mặt Nam Cung Thiên Mạc trên cao nhìn xuống, dẫn theo tia tà ý lãnh mị, bá đạo biểu thị công khai lĩnh vực chiếm hữu của hắn.....

Trong phòng, tiếng rên rỉ mê người không ngừng truyền ra.

Liễu Như Phong nhắm mắt, dục vọng đêm qua chưa hoàn toàn tiêu tán tựa hồ lại bắt đầu dâng lên.

Tuyệt kiếm lộ phong 24: ← Trở lại

Công tử lúc này, tựa hồ thời gian rất dài..... Quả nhiên, vẫn là người từ Thị Điện đi ra hầu hạ tốt hơn.....

Nhớ tới lần đầu tiên khi thị tẩm, Nam Cung Thiên Mạc hôn tuyên cáo, Liễu Như Phong sờ sờ môi, cười khổ trong lòng, có lẽ bất quá chỉ là trường hợp ngoài ý muốn, công tử mới tỉnh, đôi mắt hoàn cảnh quý dị không thể phân biệt này, chẳng qua là muốn một cái gì đó hoàn toàn thuộc về hắn mà thôi, không quan hệ tâm cùng tình, bất quá chỉ là dục vọng cùng chiếm hữu.....

Một cái gì đó hoàn toàn thuộc về hắn..... Thôi, mệnh này, thân này, nguyên bản chính là thuộc về hắn, cần gì phải nghĩ đến muốn hay không?

Chợt nhớ tới ‘Huyết Hoàn Đan’ hôm qua, ít nhất..... công tử đối với mình luôn tốt.

Cho dù cuộc đời này cô độc sống suốt quãng đời còn lại, chỉ cần —— công tử có thể hạnh phúc là tốt rồi.....

Liễu Như Phong lắc lắc đầu, muốn ném đi suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu, cùng với ở trong nơi rên rỉ mê người, dục vọng vẫn dần dần tăng vọt. Mở mắt, sau đó —— cứng đờ!

Trước mắt, tại chỗ không đến một thước, là người vốn rất thân cận, mà có vẻ mặt đặc biệt rõ ràng —— Dạ Thất!

※※※

Khi sắc trời dần sáng rõ, Dạ Thất đã thu công. Mắt nhìn Dạ Bát còn đang điều tức, Dạ Thất thờ dài, ăn xong ‘Huyết Hoàn Đan’, đúng là lại có dị tâm, nếu không lấy được phối phương của ‘Huyết Hoàn Đan’ kia, cũng không thể không nguyện toàn lực trung thành với công tử.

Nguyên bản Dạ Thất cũng không xem trọng Nam Cung Thiên Mạc, nhưng hiện tại —— cũng chỉ đành hy vọng Nam Cung Thiên Mạc có thể vui vẻ đến cuối cùng, tuy rằng cũng hiểu rõ, lời nói ngày ấy công tử nói cho Dạ Bát nghe, bất quá chỉ là thủ đoạn của người thượng vị muốn thu mua lòng của thủ hạ, nhưng chỉ cần bản thân cẩn thận làm việc, không để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến cuối cùng, nếu công tử thực sự trở thành cốt chủ, có lẽ cũng sẽ không nuốt lời?!

Dạ Thất dời bước hướng chủ ốc mà đi, xa xa liền thấy Liễu Như Phong một thân áo đơn, ôm kiếm đứng ở ngoài phòng.

Không khỏi cảm thấy kỳ quái, công tử không phải luôn luôn đều để cho Liễu Như Phong ở trong phòng sao? Sao.....

Đang nghĩ ngợi, đã thấy Liễu Như Phong ngẩng đầu lên, mắt nhắm lại, trên mặt có chút ửng hồng không bình thường —— đó là sắc mặt nhiễm tình! Trên chiếc cổ ngẩng cao, thấy được có một dấu răng, hầu kết cử động không ngừng, động đến dấu vết kia, nảy lên một chút.

Tựa hồ Liễu Như Phong mỗi một lần thị tẩm, trên cổ luôn mang dấu vết hoặc nhiều hoặc ít, xem ra công tử rất thích gặm cắn cổ y.....

Trong sắc trời mờ lung, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy Liễu Như Phong nhiễm tình, đầu ngẩng cao, mắt nhắm chặt, hoàn toàn bất đồng với ngày thường kiên cường mà ôn hòa, mà có vẻ phong tình dị thường —— một nam nhân cường hãn khi toát ra bộ dáng phong tình như vậy, càng có thể khơi mào ham muốn chinh phục của người khác.....

Dạ Thất liếm liếm môi, không khỏi cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô. Nhịn không được hồi tưởng lại đêm đó khi trở về, từ trong cửa sổ nhìn thấy, Liễu Như Phong ở dưới thân Nam Cung Thiên Mạc, toát ra vẻ quyến rũ làm hấn ngay người một trận cũng vô pháp có thể tin.

Cho tới nay, nghi hoặc bản thân khi đó vì sao biết rõ sẽ bị trách phạt, nhưng vẫn bị lôi kéo mà đáp ứng giả trang thành y.

Giờ khắc này, tựa hồ đã có đáp án.

Đi đến gần một chút, Liễu Như Phong tựa hồ có chút thất thần, cư nhiên không phát giác mình đã đến, thường ngày là hoàn toàn không thể tưởng tượng.

"Ngô..... A a a..... Công tử..... Chính là nơi đó..... Ân..... A a....." Thanh âm thiếu niên thanh thúy, hàm chứa khóc nức nở, từ trong phòng truyền ra.

Dạ Thất nháy mắt hiểu được, trong phòng công tử có người, nguyên lai, thay đổi người thị tẩm a..... Mặc dù đoán không ra người nọ là ai, bất quá xem Liễu Như Phong canh giữ ở ngoài phòng, có lẽ cũng có thể không có vấn đề.

Chẳng lẽ, công tử nhanh như vậy liền chán ghét Liễu Như Phong?

Dạ Thất đi đến phía trước, nguyên bản nghĩ muốn vỗ vỗ bả vai Liễu Như Phong, hỏi một chút, nhưng khi đến gần, lại thay đổi chủ ý.

Liễu Như Phong hiển nhiên không phát giác có người đã đến, lộ ra chiếc cổ thon dài mà yếu ớt, vết cắn tím đỏ có thể thấy được rõ ràng, hô hấp hơi hơi thở dốc dần theo tia đục vọng, sắc mặt mê ly mà ửng đỏ, nhìn lại bên mặt, nhãn tiệp dài nhỏ khép hờ bao trùm ở trên mặt, dần dần in ra bóng mờ, gương mặt tuần tú hiện ra vẻ nhẽm tình mị hoặc.....

※※※

Trước mắt, tại chỗ không đến một thước, là người vốn rất thân cận, mà có vẻ mặt đặc biệt rõ ràng —— Dạ Thất!

Trong lòng Liễu Như Phong xẹt qua một tia bối rối, hấn đến đây lúc nào? Cư nhiên lại thất thần đến tận bây giờ.

Nhìn nhìn thần tình Dạ Thất mê hoặc mà giật mình, nghĩ chắc biểu tình của mình vừa rồi thập phần dọa người.

Liễu Như Phong nhìn Dạ Thất, sắc mặt dần dần từ hồng chuyển trắng, đúng là nói không ra lời.

Dạ Thất hoàn hồn, lúc này mới phản ứng lại, bản thân cư nhiên lại ngây dại.....

Mất thấy Liễu Như Phong nhìn mình chăm chú, Dạ Thất há miệng thở dốc, lại không biết nên nói gì.....

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều có chút xấu hổ trầm mặc.

"..... Ách..... A a..... Không, không được..... A..... Công tử....." Tiếng rên rỉ trong phòng đột nhiên tăng cao. Truyền đến sự xấu hổ cùng trầm mặc bên ngoài phòng.

Liễu Như Phong nhìn nhìn ánh mắt nghi hoặc của Dạ Thất, thì thào giải thích nói: "Ách, là thị cơ mới mà công tử thu....."

Dạ Thất giật mình, lui ra, thấp giọng nói: "Thủ vệ là chức trách của ảnh vệ, người..... đi nghỉ ngơi đi."

Liều Như Phong lắc đầu, nói: "Công tử hẳn chưa muốn cho hẳn biết sự tồn tại của các người."

Dạ Thất trầm mặc, liếc y một cái, mũi chân chợt điểm, phóng thân lên xà nhà, thân ảnh biến mất.

Tiếng vang trong phòng dần dần yên tĩnh xuống, Liều Như Phong thở dài nhẹ nhõm một hơi, bỗng nhiên sắc mặt trắng nhợt, nhớ tới hiện giờ bản thân ở ngoài phòng có thể nghe thấy rành mạch, ngày xưa Dạ Thất, Dạ Bát có phải cũng đã biết, đã nghe thấy rõ ràng hay không?

Nhịn không được ngẩng đầu nhìn một cái chỗ Dạ Thất ẩn thân.

※※※

"Làm sao vậy?" Nam Cung Thiên Mặc một tay chống đầu, trên mặt mang theo đầy vẻ thỏa mãn.

Cơ Thanh đang cố gắng di động thân thể, chậm rãi xuống giường, một bên mặc quần áo vào, một bên quay đầu lại, lộ ra một khuôn mặt tươi cười quyến rũ, nói: "Công tử, Tiểu Thanh còn có chút đồ vật đặt ở Vân Thanh Cung, đợi Tiểu Thanh lấy trở về, rồi ở lại bên người công tử được không?!"

Tay Cơ Thanh run rẩy, ngàn vạn lần phải đáp ứng! Trong lòng Cơ Thanh kêu to.

Nam Cung Thiên Mặc hơi hơi nhú nhú mày.

Cơ Thanh tra xét sắc mặt, vội dịu dàng nói: "Chuyện đã như bây giờ, công tử thế nào còn sợ Tiểu Thanh có tâm khác? Nếu Tiểu Thanh thực sự có dị tâm, sẽ chờ vài ngày, đợi công tử lơ lửng tâm mới lại trốn đi không phải hơn sao? Tiểu Thanh chỉ là thiệt tình nghĩ muốn ở lại bên người công tử." "

"Nga?!" Nam Cung Thiên Mặc nhếch mày nhìn Cơ Thanh, ý vị thâm trường (tâm ý sâu xa) phun ra một chữ.

Cơ Thanh giận hờn giậm giậm chân, đưa lưng về phía Nam Cung Thiên Mặc, ngồi xuống bên giường, nói: "Nếu công tử hoài nghi Tiểu Thanh, Tiểu Thanh không đi!"

Nam Cung Thiên Mặc cười cười, đứng dậy kéo Cơ Thanh lại, sủng nịch hôn hôn mặt hẳn, nói: "Ta như thế nào lại hoài nghi người? Tiểu Thanh, người chính là sủng cơ đầu tiên của ta, ta thương người còn không kịp! Người xem, ta ngay cả 'Huyết Hoàn Đan' trân quý đều cho người ăn....."

"‘Huyết Hoàn Đan’?!" Sắc mặt Cơ thanh nháy mắt trắng bệch.

Nam Cung Thiên Mạc cười đến vô cùng ôn nhu, hắc giống như hoàn toàn nhìn không thấy sắc mặt Cơ Thanh biến hóa, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: "Nguyên lai Thanh nhi người cũng biết ‘Huyết Hoàn Đan’ a! Cũng đúng, người xuất thân Thị Điện, cho dù chưa gặp qua, nhưng chắc cũng luôn nghe nói đến. Đây chính là dược tốt bổ khí dưỡng thân a....."

Cơ Thanh miễn cưỡng vẽ ra một khuôn mặt tươi cười, thanh âm run rẩy nói: "Tiểu Thanh tạ ơn công tử ban thuốc, Tiểu Thanh không hiểu chuyện, không nên đi lấy mấy cái vật không quan trọng gì đó, Tiểu Thanh từ bỏ, Tiểu Thanh nguyện ý ở lại bên người công tử, hầu hạ công tử....."

Nam Cung Thiên Mạc ôm Cơ Thanh, lại hôn hôn mặt hắc, nói: "Thanh nhi, đừng sợ! Ta cũng không nói không cho người quay về Vân Thanh Cung a, nói đi cũng phải nói lại, nếu người không quay về, khó tránh khỏi Trữ Thanh chú ý tới Trắc Tiêu Cung. Ha ha..... Thanh nhi, người thật đúng là bảo bối của ta! Đi đi, quay về Vân Thanh Cung đi, chú ý động tĩnh của Trữ Thanh....."

Cơ Thanh ngây người ngẩn ngơ, trăm triệu không dự đoán được Nam Cung Thiên Mạc lại vẫn để cho hắc đi, chỉ bất quá là đi làm tai mắt.

"Công, công tử, Tiểu Thanh hiểu được, chỉ là nếu vạn nhất Tiểu Thanh không thể đúng hạn đi ra, ‘Huyết Hoàn Đan’ kia....." Nhân châu Cơ Thanh chuyển quanh, khát vọng nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, nói: "Dược này người biết, yên tâm, nếu người ra không được, vào thời điểm từng tháng kia, ta sẽ để cho người mang đến cho người! Bất quá, người cũng không nên nói cho ta biết, người suốt một tháng đều không ra Vân Thanh Cung nga! Nếu Vân Thanh Cung phòng bị cẩn mật như vậy, như vậy có lẽ dược cũng sẽ không thể đưa vào....."

Cơ Thanh tuyệt vọng, trong lòng hiểu rõ, Nam Cung Thiên Mạc đang cảnh cáo hắc, nhất thiết phải thường xuyên tới đây báo cáo tình hình, nếu không cũng đừng mong có được ‘Huyết Hoàn Đan’.

Cơ Thanh vội vàng đáp lại nói: "Công tử yên tâm, Tiểu Thanh có cơ hội nhất định sẽ trở về hầu hạ công tử!"

"Ân." Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng gật đầu, gương giọng kêu: "Như Phong, tiến vào."

Cửa phòng ứng thanh mà mở, Liễu Như Phong rũ nhãn thần, vào liền đóng cửa, không liếc mắt một cái hướng hai người trên giường.

"Công tử." Liễu Như Phong khom mình hành lễ, đáp.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn y, vén sợi tóc bên tai Cơ Thanh lên, khẽ hôn, nói: "Người đem Thanh nhi quay về Vân Thanh Cung đi, trên đường cẩn thận chút!"

"Vâng." Liễu Như Phong ứng thanh, lắng lặng chờ đợi.

"Công tử....." Trong mắt Cơ Thanh chứa đựng nước mắt, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, lưu luyến không rời.

"Đi đi, cẩn thận chút, người chính là sủng cơ đầu tiên của ta....." Nam Cung Thiên Mạc buông tay, cười nói.

Mắt Cơ Thanh tỏ rõ cầu không được được kia, nghĩ lại bản thân tham công lao, kết quả lại hy sinh thân mình, kèm luôn cả tánh mạng, trong lòng không khỏi không cam lòng. Đảo mắt nhìn thấy Liễu Như Phong rũ mắt quỳ bên cạnh, liền dùng khẩu khí làm nũng, không vừa lòng: "Tiểu Thanh thật sự là sủng cơ đầu tiên của công tử? Thế hắn thì sao?"

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, hiểu được tâm tư của Cơ Thanh, hơi có tia không kiên nhẫn, nói: "Hắn làm sao có thể giống như ngươi, ngươi là thị cơ, hắn là thị vệ, cho dù hắn từng thị tẩm, ta cũng không nghĩ để cho hắn trở thành thị cơ, như thế nào? Người ăn dấm chua?"

Thân mình Liễu Như Phong run lên, từ khi thần trí Nam Cung Thiên Mạc thanh tỉnh tới nay, quá bận rộn bên ba hộ vệ, Liễu Như Phong lại quên nghĩ đến, làm người hầu, nếu được chủ nhân coi trọng, làm sủng cơ, quy củ trong cốc, cần phải phé đi võ công, cắt đứt gân mạch tứ chi, để ngừa khi hoan ái làm tổn thương đến chủ nhân.....

Trên lưng Liễu Như Phong xông lên mồ hôi lạnh, đáy lòng lại càng cảm kích, lời nói Nam Cung Thiên Mạc lúc này, tỏ rõ là sẽ không đối xử với y như thế.....

Chỉ là trong lòng nháy mắt hiện lên một ý niệm: nụ hôn của công tử..... Nếu là như vậy, mình có còn cần giữ quy củ của thị cơ hay không?

Cơ Thanh là người xuất thân Thị Điện, tất nhiên biết rõ ở trước mặt chủ nhân tranh sủng là một chuyện ngu xuẩn cỡ nào, tuy rằng hắn nguyên lai bất quá chỉ là mượn chút khẩu khí mà thôi, mắt thấy Nam Cung Thiên Mạc có chút mất hứng, lập tức không dám nói thêm gì nữa, sợ Nam Cung Thiên Mạc lại sinh hiểu lầm.

"Vậy tiểu Thanh đi." Cơ Thanh nhu thuận đứng lên, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, thấy hắn gật đầu, mới xoay người đi ra cửa.

Liễu Như Phong trong phòng hướng Nam Cung Thiên Mạc trên giường khom mình hành lễ, dễ dàng đuổi kịp Cơ Thanh, yên lặng rời đi.

Tuyệt kiểm lộ phong 25: ← Trở lại

Nam Cung Thiên Mạc ở trên giường lẳng lẳng nằm một hồi, trong phòng yên tĩnh không tiếng động.

"Công tử, thị vệ canh phòng cùng tạp dịch đã đến, công tử có cần gặp?" Ngoài cửa sổ, truyền đến thanh âm trầm thấp của Dạ Thất.

Nam Cung Thiên Mạc ngẩng ra, lập tức hiểu được, chắc là hôm qua Liễu Như Phong khiến cho bọn họ tới..... Cười cười, đứng lên, không sốt ruột, chậm rãi mặc áo xong, chải tóc, lấy kiếm đeo ở bên hông, tự mở cửa đi ra.

Trên mặt đất của tiểu viện đối diện cửa phòng, đang quỳ mười người nam nữ già trẻ quần áo màu sắc khác nhau. Vừa thấy Nam Cung Thiên Mạc đi ra, mười người nhất tề dập đầu nói: "Thuộc hạ tham kiến công tử, chúc mừng công tử khôi phục an khang!"

Trên mặt Nam Cung Thiên Mạc mang vẻ tươi cười, nhưng không kêu bọn họ đứng dậy, tình tứ đánh giá một lượt, trong mười người, hai lão phụ, là người mỗi ngày vào sáng sớm tới quét tước sân, một gã tiểu đồng là người rửa hồ nước, bốn gã thanh niên là thủ vệ cửa viện, còn ba người, chưa từng gặp qua.

"Chỉ có mười người các ngươi sao?" Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng hỏi.

Trong bốn gã thanh niên, thanh niên quỳ gối phía trước khấu đầu, đáp: "Hồi bẩm công tử, còn hai người hôm nay đến phiên gác, vì hôm qua Liễu Như Phong từng truyền phân phó của công tử, không được đem việc này truyền ra, bởi vậy thuộc hạ để cho bọn họ đợi đến hết phiên vào buổi trưa, mới lại đến bái kiến công tử!"

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nhìn hẩn nói: "Ngươi là?"

Người nọ nâng đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, đáp: "Thuộc hạ Vương Tang! Thẹn vì là người đứng đầu thủ vệ viện này."

"Ngô, ngươi cũng thực biết nghĩ chu đáo, các ngươi đứng lên đi!" Nam Cung Thiên Mạc đạm đạm nói. Nhìn bọn họ đứng lên, Nam Cung Thiên Mạc lại nói: "Các ngươi yên tâm, chỉ cần hảo hảo làm việc, ta cuối cùng sẽ không bạc đãi các ngươi. Chỉ là ta phải nhắc tỉnh lại các ngươi một lần, về chuyện của ta, không được truyền ra ngoài viện, nếu không, nếu để cho ta tra xét ra được, ta sẽ cho các ngươi biết, sự phát tác của 'Huyết Hoàn Đan', đều không phải là chuyện đáng sợ nhất thế gian! Còn nếu ta tra không được, mười hai người các ngươi liền cùng đi chết đi!"

Mười người vừa mới đứng vững, vừa nghe lời này, lập tức lại quỳ xuống, cùng nói không dám!

Một trung niên nam tử áo lam nói: "Xin công tử yên tâm, người ta chờ đợi nguyên bản chính là công tử, như thế nào lại phản bội công tử? Công tử mới là chủ nhân mà ta chờ đợi....."

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nhìn nhìn hắn, nói: "Ngươi là?"

Trung niên nam tử kia thấy Nam Cung Thiên Mạc hỏi hắn, vội vàng khấu đầu, ngẩng mặt, cười lấy lòng nói: "Thuộc hạ là Thành Dịch người phụ trách mua sắm trong viện, ngày thường thường đi lại các nơi."

Nam Cung Thiên Mạc ngăn ra, hắn là Thành Dịch? Nghĩ lại trong số mặt nạ Liễu Như Phong cho hắn, có người này, không khỏi tinh tế đánh giá hắn một phen, đã thấy Thành Dịch hướng hắn nháy mắt, chuyển giao ý nghĩ.

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc hiểu rõ, gật gật đầu, nói: "Các người đều đi xuống đi, nếu có việc, lại đến bẩm báo! Thành Dịch lưu lại, ta có lời hỏi ngươi!"

Chín người ứng thanh, hành lễ rồi đi.

Thành Dịch đến khi trông thấy bọn họ đi ra cửa viện, mới quay đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Thuộc hạ chúc mừng công tử khôi phục."

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, nói: "Đứng lên mà nói đi, ngươi yêu cầu một mình lưu lại, có chuyện gì?"

Thành Dịch đứng lên, khom người nói: "Công tử, tuy rằng thuộc hạ chỉ là một tạp phò, không biết võ công, bất quá, thuộc hạ phụ trách mua sắm, ngày thường ở trong cung cũng đi lại chung quanh, chuyện trong cung, to to nhỏ nhỏ, thuộc hạ đều có thể biết một, hai, thuộc hạ nghĩ, có lẽ công tử sẽ có điều muốn biết, thuộc hạ chỉ đoán, không dám chắc!"

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc ngưng đọng, ánh mắt sắc bén khóa trụ Thành Dịch!

Thành Dịch vẫn duy trì vẻ tươi cười cung kính lấy lòng như cũ, nhưng ở gần ánh nhìn của Nam Cung Thiên Mạc như vậy, trên trán, dần dần toát ra một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn.

Nam Cung Thiên Mạc thu hồi ánh mắt, chậm rãi đi hướng kiêu đình, ôn hòa khẽ cười nói: "Thành Dịch, ngươi là một người thông minh....."

Thành Dịch cố không lau mồ hôi trên trán, vội đi theo phía sau Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng nói: "Công tử yên tâm, Thành Dịch biết bản thân có mấy cân mấy lượng, tuyệt không dám hồ ngôn loạn ngữ, lừa gạt công tử!"

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, ngồi xuống cái ghế gỗ trong đình, nói: "Thành Dịch, nếu ngươi có thể hảo hảo chú ý sự tình trong cung, ngươi yên tâm, ta cuối cùng cũng sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi không có võ công, không phải từ các điện đi ra, nhưng cho ngươi vị trí quản sự, cũng không phải việc khó. Ngươi là người có tâm, quản chuyện lớn nhỏ, bây giờ ngươi cũng có thể xem xét thực hiện! Thử nói một chút xem, ngươi thấy có chỗ nào không đúng?"

Trong lòng Thành Dịch mừng rỡ, bước lên phía trước hai bước, đứng thẳng bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Thành Dịch tạ ơn công tử. Thành Dịch muốn nói, là tổng quản Trác Tiêu Tung Thiên Hành!"

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc chợt động, đảo mắt nhìn nhìn hắn.

Thành Dịch thấy quả nhiên khiến cho Nam Cung Thiên Mạc chú ý, trong lòng lại cao hứng, vội nói: "Công tử có thể không biết, thuộc hạ coi như là lão nhân đi theo Lễ phu nhân, khi Lễ phu nhân mới vào cốc, thuộc hạ cùng với Thiên Hành, được giao quyền hầu hạ Lễ phu nhân, khi đó, Lễ phu nhân đối chúng ta đều lãnh lãnh đạm đạm, khi công tử một tuổi, Lễ phu nhân đột nhiên liền đối với Thiên Hành sủng ái có thừa, còn để cho hắn làm tổng quản."

Thành Dịch nói tới đây, trong lòng có chút không yên, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, thấy hắn đang thật sự lắng nghe, trên mặt cũng không có vẻ không hài lòng.

Thành Dịch lúc này mới yên lòng, tiếp tục nói: "Thiên Hành, nguyên bản cùng thuộc hạ giao hảo, từ khi làm tổng quản, lại đối thuộc hạ như không hề quen biết, mặc dù thuộc hạ cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều. Không nghĩ qua một thời gian, thuộc hạ cư nhiên phát hiện Thiên Hành biết võ công, thuộc hạ liền thấy không đúng, nhưng lại không dám cùng hắn nói chuyện, làm bộ như cùng hắn không quen biết, thật cẩn thận giữ bốn phận. Hiện giờ, tạp dịch năm đó cùng Thiên Hành giao hảo, chỉ còn lại một mình thuộc hạ, võ công Thiên Hành tựa hồ càng ngày càng cao, thuộc hạ không hiểu võ công, nhưng cũng cảm thấy có chút kỳ quái....."

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, ánh mắt hơi hơi nheo lại, tính toán có cần tự mình đi thử xem võ công của Thiên Hành hay không.

Thành Dịch nghĩ một hơi, lại nói: "Xin công tử cẩn thận Vương Tang, thuộc hạ thường thấy hắn đi chỗ Lễ phu nhân hỏi báo động tĩnh của công tử."

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nói: "Đa tạ ngươi đã có tâm, còn chuyện gì nữa không?"

Thành Dịch khiêm khiêm hạ thấp người, nói: "Không có đại sự gì khác, chỉ là một ít tiểu sự lông gà vỏ tỏi trong cung, thuộc hạ không nói ra sợ bấn tai công tử."

Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Tốt lắm, Thành Dịch, công lao của ngươi, ta nhớ kỹ, ngày sau, phiên ngươi, nếu có chuyện gì, ngươi trực tiếp tiến vào báo cáo cho ta biết."

Thành Dịch khom mình hành lễ, nói: "Vâng, thuộc hạ tuân mệnh." Nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, lại nói: "Thuộc hạ trước tiên nên đi xuống?"

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nói: "Đi đi, ta muốn ở trong phòng hảo hảo nghỉ ngơi."

Thành Dịch ứng thanh, xoay người rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc trở lại phòng, thay đổi quần áo, lại đem mặt nạ kia lấy ra, nghĩ nghĩ lại buông, gương giọng nói: "Dạ Thất, phân phó Dạ Bát, chú ý động tĩnh của Vương Tang."

"Vâng." Thanh âm Dạ Thất từ ngoài cửa sổ truyền đến.

Nam Cung Thiên Mạc lúc này mới dùng nước thuốc đem mặt nạ dán vào, tinh tế dán tại trên mặt, hồi tưởng lại bộ dáng của Thành Dịch, lại còn chải kiểu tóc mới, nhìn nhìn gương, vừa lòng gật đầu. Ra cửa, thẳng tắp đi tới bên cạnh ao, nhẹ đề khí, thả người bay qua tường viện, đáp xuống chỗ không người rồi lao đi hướng chủ cung.

Nam Cung Thiên Mạc tránh khỏi hầu hết các thủ vệ đang tuần tra, cũng may phòng thủ Trắc Tiêu Cung này Nam Cung Thiên Mạc nguyên bản quen thuộc, ngựa quen đường cũ mò mẫm đến được bên cạnh chủ cung, ẩn thân vào bóng cây, để cho mấy thị vệ đi qua, nhìn nhìn lầu các cao cao —— trong trí nhớ, đó là nơi ở của mẫu thân.

Nam Cung Thiên Mạc bẻ tức đề khí nhẹ nhàng nhảy lên, ẩn thân nơi một góc lầu các, nhìn nhìn phương hướng, lén lút mò mẫm đến bên cạnh phòng của Lễ phu nhân.

※※※

"Thủy Liên, Thiên Hành đâu? Sao đã nhiều ngày không thấy hắn?" Trong phòng truyền ra thanh âm của Lễ phu nhân, mang theo thở dài sâu kín, vang lên.

"Phu nhân, tổng quản đang bế quan luyện công. Hôm nay không có việc gì, sao phu nhân không nghỉ ngơi thêm một hồi?" Thủy Liên đáp.

Nam Cung Thiên Mạc âm thầm gật đầu, quả nhiên, Thiên Hành này có vấn đề!

"Ta như thế nào ngủ được..... Thủy Liên, bệnh của Mạc nhi thực không có biện pháp nào sao?" Thanh âm Lễ phu nhân chậm rãi truyền ra.

Trong phòng vang lên thanh âm xiêm y ma sát.

"Phu nhân, tỳ nữ đã nghĩ hết các biện pháp, cũng không thấy công tử chuyển biến tốt." Thanh âm Thủy Liên dẫn theo tia khổ sở.

Mẫu thân —— quả nhiên là lo lắng cho mình. Nam Cung Thiên Mạc có chút do dự, có nên nói cho mẫu thân biết mình đã thanh tỉnh hay không? Chỉ là Thiên Hành kia.....

"Thôi! Nếu thật sự không được, cũng không cần tiếp tục suy nghĩ nữa. Sự tình gì cuối cùng rồi cũng sẽ có sự chấm dứt....." Lễ phu nhân thở dài một tiếng, không biết nghĩ tới cái gì, trong thanh âm tuyệt vọng lộ ra sát khí lạnh như băng.

Nam Cung Thiên Mạc đè nén ý niệm muốn lao ra trong lòng, lẳng lặng nghe.....

Lễ phu nhân ngừng một hồi, lại nói: "Cũng không biết ảnh vệ kia ẩn thân ở nơi nào, như thế nào lâu như vậy Vương Tang vẫn chưa phát hiện....."

Wang Tang! Xem ra tình báo của Thành Dịch có vài phần có thể tin! Tâm tư Nam Cung Thiên Mạc khẽ chuyển, cười lạnh liên tục.

Thanh âm Thủy Liên dẫn theo tia ảm đạm, nói: "Ta nghĩ là Vương Tang phát hiện không được, công phu của hắn quá kém."

Lễ phu nhân hừ một tiếng, nói: "Đều là một lũ vô dụng!"

Thủy Liên nói: "Phu nhân, ta nghĩ, có lẽ Liễu Như Phong biết chỗ của ảnh vệ."

Lễ phu nhân trầm mặc một hồi, nói: "Người nói cũng không sai, ta như thế nào đã quên hắn, bất quá..... Người này đối Mạc nhi trung tâm thật sự, không biết hắn có nguyện nói ra hay không."

Thủy Liên cười khế, nói: "Hiện giờ Trác Tiêu Cung này, toàn bộ dựa vào một tay phu nhân chống đỡ, dù Liễu Như Phong không chịu rời khỏi công tử, cũng không đến nỗi không nghe mệnh lệnh của phu nhân, có lẽ ảnh vệ kia cũng không phải là ngoại lệ."

Lễ phu nhân vừa lòng nở nụ cười, nói: "Thủy Liên, như vậy, chúng ta liền đi xem Mạc nhi!"

Thủy Liên do dự nói: "Chỉ là phu nhân, tổng quản hắc....."

Lễ phu nhân cười nói: "Không sao, Thiên Hành hẳn chắc sẽ biết được."

Nam Cung Thiên Mạc nghe đến đó, không dám lưu lại, vội nhẹ hạ thân mình, phóng nhanh một đường, chạy về trong viện.

Rất xa, liền thấy Liễu Như Phong đang đứng ở ngoài cửa phòng. Thấy Nam Cung Thiên Mạc lật thân vào từ tường viện, hơi hơi run, lập tức phản ứng lại, nghênh đón, thấp giọng kêu: "Công tử?"

Nam Cung Thiên Mạc ân một tiếng, một bên bước nhanh vào phòng, một bên nói: "Người đi hỏi Vương Tang, chủ nhân Trắc Tiêu Cung này là ai?"

Liễu Như Phong ứng thanh, khó hiểu xoay người rời đi.

Tuyệt kiểm lộ phong 26: ← Trở lại

Nam Cung Thiên Mạc vào phòng, lấy gương ra, tinh tế đem mặt nạ gỡ xuống, sửa lại cái bao, bỏ vào áo cách. Thay đổi xiêm y, nghĩ nghĩ, như cũ đem đầu tóc xoa loạn.

Hết thấy thu thập sẵn sàng, Nam Cung Thiên Mạc thở hỏn hển, lúc này mới tĩnh hạ tâm, thái độ mẫu thân thật sự có chút cổ quái, còn có Thiên Hành kia càng thêm cổ quái, trước khi điều tra rõ hết thấy, vẫn dừng nên cho bọn họ biết tình hình của mình nhiều.

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng đột nhiên mở ra, Liễu Như Phong xuất hiện ở cửa, bước nhanh tiến vào, thấp giọng nói: "Công tử, Lễ phu nhân....."

Lời còn chưa dứt, Liễu Như Phong liền phát hiện Nam Cung Thiên Mạc tóc tai bù xù, quần áo không chỉnh, ngồi nghiêng dưới đất, không khỏi giật mình.

"Lần này mẫu thân đến, là muốn từ trên người ngươi hỏi vị trí ảnh vệ." Nam Cung Thiên Mạc đậm đậm nói, nhìn nhìn y, lại nhìn thấy dấu răng rõ ràng trên cổ Liễu Như Phong.

"Công tử biết?" Liễu Như Phong hơi hơi nghi hoặc.

Nam Cung Thiên Mạc nhăn nhó, thật phiền toái, thấp giọng quát: "Lại đây!"

Liễu Như Phong khó hiểu đi lên phía trước hai bước, lại bị Nam Cung Thiên Mạc một phen kéo xuống, chỉ đành nửa ngồi chồm hỏm, nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc cũng không trả lời, duỗi tay, một phen chế trụ cổ y, nội lực trong bàn tay nhẹ xuất, nhẹ nhàng đốt nóng dấu vết kia.

Liều Như Phong hiểu được, thuận theo ngẩng đầu lên, ánh mắt lại nhìn hướng cửa phòng.

"Công tử, Lễ phu nhân đã tới!" Dạ Thất ngoài cửa sổ thấp giọng nói.

Nam Cung Thiên Mạc thu tay, nhìn nhìn, đầu răng kia đã chỉ còn lại là vết tích đậm đậm, nếu không cẩn thận quan sát, tuyệt không thể nhìn ra.

Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng gật đầu, hơi cảm thấy mệt mỏi, liền thuận thế ngã vào trong lòng Liều Như Phong, nhắm mắt lại, chợp mắt.

Liều Như Phong nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc trong lòng, lại nhìn nhìn cửa phòng, vẫn là ngồi xuống, cẩn thận ôm Nam Cung Thiên Mạc, di động thân thể, để làm cho Nam Cung Thiên Mạc có thể dựa vào thoải mái hơn một chút.

Liều Như Phong đột nhiên nhớ tới, lần trước Lễ phu nhân đến, công tử không hiểu sao nổi giận, chẳng lẽ là trách y quý lễ hướng Lễ phu nhân?!

Cửa phòng bị mạnh mẽ đẩy ra, Lễ phu nhân nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc nằm ở trong lòng Liều Như Phong, nhíu nhíu mày, mang theo Thủy Liên đi đến.

Liều Như Phong hơi hơi có chút bất an, muốn hành lễ, lại bị Nam Cung Thiên Mạc trong lòng đè nặng, chỉ đành thấp giọng nói: "Thuộc hạ bái kiến Lễ phu nhân, thỉnh Lễ phu nhân thứ cho thuộc hạ tội thất lễ."

Lễ phu nhân đi đến trước mặt Liều Như Phong, đứng lại, lạnh lùng thốt: "Mạc nhi đang ngủ?"

Liều Như Phong cúi đầu nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc hô hấp vững vàng, không chút suy suyễn, trong lòng biết công tử giả bộ ngủ tất nhiên là không muốn đối mặt Lễ phu nhân, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, vẫn là theo ý tứ của Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Vâng."

Lễ phu nhân thờ dài, nói: "Nếu Mạc nhi ngủ, vì sao không đem Mạc nhi tới trên giường? Không sợ hấn ngủ trên mặt đất khiến thân mình đau nhức sao?"

Liều Như Phong chần chừ, nghĩ nghĩ, mới hồi đáp: "Thuộc hạ chỉ sợ làm công tử tỉnh giấc."

Lễ phu nhân ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Nam Cung Thiên Mạc, hốc mắt đỏ lên, dời mắt, nhìn về phía Liều Như Phong, đột nhiên ngẩng ra, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia chán ghét, lạnh lùng thốt: "Nhiều ngày nay, trong viện có xảy ra chuyện gì không?"

Liễu Như Phong cúi đầu, không phát hiện sự biến hóa của Lễ phu nhân, cung thanh đáp: "Hồi bẩm Lễ phu nhân, nhiều ngày nay thực yên tĩnh."

"Nga?" Lễ phu nhân nghĩ nghĩ, nói: "Ta nghe nói, cóc chủ an bài cho các cung một ảnh vệ!"

Liễu Như Phong cảnh thận đáp: "Vâng, nhưng ảnh vệ này tính cách quái dị, khi đến nói là phân phó của cóc chủ, chỉ điều tạm đến bảo hộ an toàn của công tử, ngay cả ảnh bài cũng không đưa ra, liền tự hành ẩn thân. Thuộc hạ cũng không biết hẩn ở chỗ nào."

Lễ phu nhân nhu nhu đầu mi, nói: "Chưa phụng ảnh bài? Ngay cả người cũng không biết hẩn ẩn thân nơi nào?"

"Vâng." Liễu Như Phong đáp.

Lễ phu nhân nhìn nhìn Liễu Như Phong cúi đầu, lại nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc nhắm hai mắt ngủ an ổn, hừ một tiếng, vung lên tay áo hương, xoay người rời đi.

Liễu Như Phong nhìn bóng dáng Lễ phu nhân dần dần biến mất, trong lòng cực độ bất an, không biết vì cái gì, ngày xưa Lễ phu nhân luôn ôm công tử nói một hồi, hôm nay lại một lời cũng chưa nói ra, tựa hồ —— là sinh khí?

Nam Cung Thiên Mạc trong lòng khê động. Liễu Như Phong cúi đầu, chỉ thấy ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc phức tạp nhìn về phương hướng Lễ phu nhân biến mất, chậm rãi ngồi dậy.

"Lễ phu nhân hôm nay..... tựa hồ có chút kỳ quái....." Liễu Như Phong tận lực châm chọc từ ngữ, thấp giọng nói.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn y một cái, gật gật đầu, sửa sang quần áo trên người.

Liễu Như Phong vội lấy ra lược gỗ, thay hẩn đem tóc dài chải thuận.

Nam Cung Thiên Mạc đứng lên, ngồi trở lại bên giường, đạm đạm nói: "Việc người lo liệu ra sao?"

Liễu Như Phong khoanh tay đứng thẳng trước mặt hẩn, thấp giọng đáp: "Thuộc hạ đưa Cơ Thanh tới ngoài Vân Thanh Cung, vừa mới trở về, hẩn là không có ai nhìn thấy."

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nhìn y.

Liễu Như Phong hiểu ý, nói: "Vừa rồi thủ hạ đi hỏi qua Vương Tang, Vương Tang nói, hẩn vẫn luôn cho rằng Trác Tiêu Cung là của công tử, chỉ là trước kia công tử bị bệnh, vì bảo hộ công tử an toàn, lại vì Lễ phu nhân là mẫu thân của công tử, mới nghe

theo Lễ phu nhân phân phó, nhưng chỉ là hướng Lễ phu nhân hồi báo tình hình của công tử, cũng không có cái gì khác."

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nói: "Người thấy thế nào?"

Liễu Như Phong nghe vậy nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, mới nói: "Thuộc hạ không dám nhiều lời."

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu đầu mày, nói: "Như thế nào? Người cảm thấy hấn không đáng tin sao?"

Liễu Như Phong ngắt ra, vội đáp: "Không phải, thuộc hạ nghĩ lời nói của Vương Tang là thật."

Nam Cung Thiên Mạc nhu nhu thái dương, nhìn nhìn Liễu Như Phong, kéo y lên, ôm cổ, đem mặt vùi vào trong lòng ngực quen thuộc, chậm rãi nói: "Không cần cần thận như thế, ta toàn bộ đều tin người."

Liễu Như Phong ôn thuận để mặc hấn ôm, cũng không nói lời nào.

Nửa ngày, Nam Cung Thiên Mạc buông tay, cười nói: "Đêm qua người một đêm không ngủ, đi nghỉ ngơi một hồi đi."

Liễu Như Phong cúi người hành lễ, nói: "Thuộc hạ đi làm chút đồ ăn, công tử chắc cũng đã đói bụng."

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn sắc trời, bật cười nói: "Nhanh đến giờ Tỵ vậy sao, người....."

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy giọng Dạ Thất ngoài cửa sổ vội vàng nói: "Công tử, Thủy Liên dẫn theo bốn nữ nhân, vào sân!"

Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong nhất tề ngẩn ra, nhìn nhau một cái, bốn mắt tương đối, lộ vẻ khó hiểu cùng nghi hoặc.

※※※

Thủy Liên chạy đến trước cửa phòng, nhẹ nhàng vung tay lên, bốn thiếu nữ mỹ mạo phía sau tư thái khác nhau nhất tề ngừng lại, im lặng tò mò trái nhìn, phải nhìn.

Thủy Liên nhìn nhìn cửa phòng đóng chặt, giương giọng kêu: "Công tử, Thủy Liên phụng mệnh phu nhân, đến phụng dưỡng công tử."

Bốn phía hơi ồn định, cửa phòng vẫn đóng chặt.

Thủy Liên đợi một lát, lại lớn tiếng nói: "Công tử! Tỳ nữ Thủy Liên, phụng mệnh phu nhân, đến phụng dưỡng công tử!"

Cửa phòng "Bình" một tiếng, mạnh mẽ mở ra, Nam Cung Thiên Mặc tóc tai bù xù, y sam hơi xốc xếch, chân trần từ trong phòng nhảy ra.

"Oa....." Nam Cung Thiên Mặc trừng mắt, vênh mồm lên, vẻ mặt giống như yêu quái, nhảy đến năm nữ nhân trước mặt, cong thân mình, ngần ngại đến trước mặt Thủy Liên, hú lên quái dị.

"Thiên a....." Bốn tiếng kêu sợ hãi thanh thúy vang lên, bốn thiếu nữ hoa dung thất sắc, đều lui về phía sau.

Thân thể Thủy Liên nhất thời cứng lại!

Nam Cung Thiên Mặc ha ha một trận cười quái dị, mắt thấy vẻ mặt bốn thiếu nữ kinh hãi, dòi tằm mắt đi, không thèm dọa Thủy Liên, chạy tới chỗ các nàng.

"Không nên....." Bốn thiếu nữ sợ tới mức đều trốn tránh, kêu sợ hãi liên tục.

"Công, công tử....." Liễu Như Phong vội vàng từ trong phòng đi ra, chạy tới hướng Nam Cung Thiên Mặc.

Thủy Liên kinh hãi nhìn Nam Cung Thiên Mặc, trong lòng do dự, phu nhân đoán là thật sao? Chỉ bằng dấu hôn trên cổ Liễu Như Phong? Công tử thật sự thần trí thanh tỉnh?

Nghĩ đến đây, Thủy Liên không khỏi nhìn về phía bên gáy Liễu Như Phong, quả nhiên, phía dưới cổ áo đơn mùa hạ, che không được phiến phiến dấu đỏ tím trên chiếc cổ thon dài kia, vừa thấy liền biết là bị người gặm cắn.....

Thủy Liên không khỏi hồi tưởng lại, cuộc nói chuyện vừa rồi ở lầu các.

※※※

"Thủy Liên, chọn lựa bốn nữ hài tử xinh đẹp, người mang đến phòng Mặc nhi, hầu hạ Mặc nhi!" Tiến đến cửa phòng, Lễ phu nhân rút cuộc đè nén không được cảm xúc, trong lời nói tràn ngập phần nộ.

"Phu nhân?" Thủy Liên khó hiểu nhìn Lễ phu nhân, hoàn toàn không hiểu được sự tức giận của Lễ phu nhân từ đâu mà đến.

"Mặc nhi tám, chín phần mười đã khôi phục thần trí, bắt quá tâm lại nghi ngờ ta....." Lễ phu nhân thở hồn hển, một thân đoan trang nhàn thực biến mất vô ảnh, có chút hồn hển nói.

"Phu nhân?" Thủy Liên chấn động, khiếp sợ nhìn Lễ phu nhân.

Lễ phu nhân thở dốc một hồi, chậm rãi bình tĩnh một chút, chuyển thân lại, nhìn Thủy Liên, nói: "Người không phát hiện? Dấu hôn trên cổ Liễu Như Phong!"

"A?!" Thủy Liên kinh động ngây người.

"Dấu thâm như vậy, còn có dấu răng! Đó cũng không phải do nữ nhân gây ra! Hanh hanh hanh..... Liễu Như Phong là ai? Người Tử Điện đi ra, nếu không phải chính hân nguyện ý, ai có thể ở trên cổ hân lưu lại dấu vết như vậy?" Sắc mặt Lễ phu nhân lại mất đi vẻ xinh đẹp kiều my, dữ tợn nghiêng răng, lạnh lạnh nói: "Thủy Liên, lời nói của Vương Tang, người cũng nghe rồi! Thời gian này, trong viện, cũng chỉ có Liễu Như Phong cùng Mạc nhi! Liễu Như Phong không phải nam nhân từ Thị Điện đi ra. Có thể cưỡng bức được hân, chỉ có Nam Cung Thiên Mạc bình thường, thần trí thanh tỉnh!"

Thủy Liên hơi hơi chần chừ, nói: "Có thể là..... cử chỉ khi điên của công tử....."

Lễ phu nhân lạnh lùng liếc mắt một cái, nói: "Liễu Như Phong đến đây đã bao lâu? Người khi nào thì thấy trên người hân lưu lại dấu vết? Với võ công thân thủ của hân, trừ bỏ Mạc nhi thanh tỉnh, ai có thể ở trên cổ hân lưu lại dấu vết như vậy?!"

Lễ phu nhân nhìn cũng không nhìn Thủy Liên không nói gì một cái, mắt đầy sát khí, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Điên rồi! Đều điên cả rồi! Ta tuyệt không cho phép! Đầu tiên là Lan nhi..... Hiện tại cư nhiên ngay cả nam nhân cũng bắt đầu chơi đùa....."

※※※

"A....." Tiếng kinh hô bên tai gọi thần trí Thủy Liên trở về, nhìn Nam Cung Thiên Mạc điên điên, Thủy Liên bất giác nghi hoặc, công tử hân —— có thật sự thanh tỉnh hay không?

Tuyệt kiểm lộ phong 27: ← Trở lại

Liễu Như Phong vội chạy vào trong viện, ngăn cản Nam Cung Thiên Mạc đang đuổi theo bốn thiếu nữ chạy loạn chung quanh, chặn ngang ôm lấy, không để ý tới Nam Cung Thiên Mạc giãy dụa hoàn toàn vô lực, gắt gao kéo đi, cẩn thận nhìn nhìn hai chân trần dính đầy bùn đất của Nam Cung Thiên Mạc, cau mày, nhìn phía Thủy Liên.

"Thỉnh dì Liên thứ cho Liễu Như Phong thất lễ. Mặc dù là mệnh lệnh của Lễ phu nhân, nhưng thỉnh các vị nói chuyện nhỏ giọng một chút, chớ để kinh nhiễu đến công tử." Liễu Như Phong ôn hòa nói xong, cúi hạ người, ôm Nam Cung Thiên Mạc xoay người hướng trong phòng mà đi.

Nam Cung Thiên Mạc trong lòng Liễu Như Phong nhìn lại, Thủy Liên phía sau Liễu Như Phong, ánh mắt mất tự nhiên nhìn chăm chăm vào bên cổ Liễu Như Phong.....

Thủy Liên hơi hơi chần chừ, nhìn nhìn cửa phòng không đóng lại, vẫy vẫy tay, dẫn bốn thiếu nữ kinh hồn chưa định, theo vào.

Liễu Như Phong cẩn thận đem Nam Cung Thiên Mạc đặt ở trên giường, lấy ra bố khăn, quỳ xuống, cẩn thận từng chút một chà lau bùn đất trên đôi chân trần của Nam Cung Thiên Mạc.

※※※

Đã qua hai ngày..... Thủy Liên thở dài, nhìn Nam Cung Thiên Mạc điên điên cùng mấy thiếu nữ đùa giỡn, Thủy Tiên như thế nào cũng nhìn không ra được Nam Cung Thiên Mạc bình thường chỗ nào, không khỏi bắt đầu có chút hoài nghi phán đoán của Lễ phu nhân.

Trải qua hai ngày, các thiếu nữ đôi Nam Cung Thiên Mạc e ngại cũng phai nhạt nhiều, cùng hẳn cười nháo thành một đoàn.

"A..... Công tử....." Một tiếng duyên dáng gọi to, là cô thiếu nữ bị Nam Cung Thiên Mạc chặn ngang ôm lấy.

Nam Cung Thiên Mạc nghiêng nghiêng đầu, nhìn nhìn nàng, đột nhiên nhăn mi lại, xem xét mặt, ngửi ngửi, một tay mạnh đẩy ngã thiếu nữ kia trên mặt đất.

Thủy Liên cả kinh. Đã thấy Nam Cung Thiên Mạc chuyển thân, bắt lấy cô gái nhìn kỹ từng chút một, lại đẩy ra, trong miệng lầm bầm: "Không phải..... Không phải..... Người cũng không phải..... Không phải Lan nhi..... Cũng không là Lan nhi..... Lan nhi đâu? Lan nhi đi nơi nào? Lan nhi!"

Một tiếng cuối cùng, đã là kêu gào sắc nhọn! Sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc cũng trở nên có chút thấp thỏm lo âu.

Thủy Liên kinh hãi, nhớ tới Lễ phu nhân có nói qua, Nam Cung Thiên Mạc đem Liễu Như Phong nhận thành Lan nhi, vội vàng xoay người, ra phòng, đi tìm Liễu Như Phong.

"Lan nhi..... Lan nhi....." Phía sau truyền đến tiếng kêu của Nam Cung Thiên Mạc đã có vẻ thê lương.

Trong lúc này, Liễu Như Phong hẳn là ở trong sườn phòng cách vách đã được đổi thành phòng bếp..... Trong tâm Thủy Liên có chút dự cảm không ổn, vừa nghĩ, vừa nhìn không được chạy nhanh hơn.

"Bình!" Thủy Liên thở phò phò, dùng sức đẩy ra cửa sườn phòng, vội vàng liếc mắt nhìn qua, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi cứng đờ.....

Trong phòng, trên bàn ăn sạch sẽ, mâm chén ban đầu đặt trên đã bị đẩy qua một bên, Liễu Như Phong đang bị một nam nhân một thân hắc y đè nửa nằm ở trên bàn ăn, xiêm y bán mở, lúc này, hắc y nam nhân kia đang cúi đầu, ở trên cổ Liễu Như Phong hôn cắn, hai tay sờ vào trong quần áo.....

Nghe thấy thanh âm, hai nam nhân quay đầu, nhìn thấy Thủy Liên ở cửa, biểu tình kinh ngạc.

Ánh mắt hắc y nam nhân trầm xuống, nháy mắt buông Liễu Như Phong ra, thân hình nhoáng lên một cái, đã nhảy tới trước người Thủy Liên, một bàn tay chớp nhoáng bắt lấy chiếc cổ mảnh khảnh của Thủy Liên!

Hơi thở của tử vong đập vào mặt mà đến, Thủy Liên hoảng sợ, giương miệng, nhưng bị hắc y nam nhân ép tới kêu không ra tiếng, trơ mắt nhìn tay hắc y nam nhân này để trên chiếc cổ yếu ớt của mình.....

"Dừng tay! Nàng là thị nữ bên người Lễ phu nhân!" Ngay tại lúc Thủy Liên tuyệt vọng, bên tai truyền đến tiếng nói thanh lãnh của Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong theo hắc y nam nhân đứng ở bên cạnh người Thủy Liên, một bàn tay gắt gao chế trụ cổ tay hắc y nam nhân đang bóp cổ Thủy Liên!

Hắc y nam nhân nhăn mi lại, có chút khó hiểu nhìn Liễu Như Phong, nói: "Nàng ta đã nhìn thấy!"

Liễu Như Phong quay đầu hướng ánh mắt cầu cứu nhìn nhìn Thủy Liên, đối hắc y nam nhân kia nói: "Nàng sẽ không nói ra ngoài! Nếu không muốn ta chết, tha nàng đi!"

Thủy Liên liềm mạng gật đầu, thật vất vả tìm về thanh âm của mình, khô khốc nói: "Ta sẽ không nói ra ngoài....."

Hắc y nam nhân trầm mặc nửa ngày, nhìn nhìn Liễu Như Phong, ánh mắt dần dần nhu hòa xuống, sát khí toàn thân tản đi, nhìn mặt Thủy Liên, vươn hai tay, thay Liễu Như Phong đem xiêm y rộng mở khép lại, ôn nhu nói: "Ta đi ra ngoài trước, trong viện người không cần lo lắng, ta sẽ xem trọng."

Hắc y nam nhân xoay người, nhìn Thủy Liên trong chớp mắt, ánh mắt trở nên lạnh như băng, cảnh cáo nhìn nàng một cái, thân mình nhoáng lên, bay ra ngoài, đảo mắt bóng dáng đã biến mất.

Thủy Liên nhìn sân trống rỗng, trong lòng khê động, chẳng lẽ —— hắc chính là tên ảnh vệ thân bí kia?!

Liễu Như Phong hơi có tia xấu hổ, giúp đỡ Thủy Liên vào phòng, nói: "Dì Liên thứ tội! Mong rằng dì Liên có thể giúp giấu diếm một phần....."

Thủy Liên kinh hồn hơi định thần lại, để Liễu Như Phong giúp đỡ nàng, ngồi xuống cái ghế gỗ trước bếp, hỏi: "Hắc là ảnh vệ kia?"

"Đúng vậy." Liễu Như Phong xoay người rót một chén nước, đưa tới.

"Người nếu cùng hắc..... quen biết, lần trước sao lại gạt phu nhân?" Thủy Liên đuổi tay tiếp nhận, giương mắt đánh giá Liễu Như Phong, quả nhiên thấy nhiều dấu vết đỏ tím trên cổ Liễu Như Phong, trong lòng không khỏi thâm than, phu nhân đoán trúng nguyên nhân, lại đoán sai kết cục, nguyên lai không phải công tử thần trí thanh tỉnh, cũng.....

"Dì Liên, Như Phong sao dám lừa gạt Lễ phu nhân, tuy hắc cùng Như Phong..... giao hảo, nhưng ngay cả ngày thường công tử té ngã, cũng không chịu ra tay giúp đỡ. Hắc nói hắc chỉ là phụng mệnh đến bảo hộ công tử, chỉ ra tay khi sinh mệnh công tử gặp nguy hiểm, tuyệt không nghe mệnh lệnh của công tử. Như Phong sao dám nói cho Lễ phu nhân, nếu Lễ phu nhân bắt hắc hiện thân gặp mặt, hắc cũng không để ý, chẳng phải khiến Lễ phu nhân sinh khí?!" Liễu Như Phong cười khổ một tiếng, đáp.

Thì ra là thế..... Thủy Liên cúi đầu trầm tư.

"Dì Liên lúc này tìm đến Như Phong, không biết có chuyện gì?" Liễu Như Phong thấy nàng có chút xuất thần, nhẹ giọng hỏi han.

Thủy Liên lúc này mới nhớ tới nguyên nhân khiến mình vội vã tới đây thiếu chút nữa toi mạng, nhìn không được nhìn nhìn bộ dáng tuấn lãng của Liễu Như Phong, đáy lòng có chút cảm giác khinh thường, chuyển mắt qua, nói: "Đúng rồi, công tử muốn tìm....."

Một tiếng thét chói tai thê lương vang lên, cắt ngang lời nói của Thủy Liên.

Thủy Liên cả kinh, cùng Liễu Như Phong nhìn nhau.

Lại là một tiếng kêu thảm truyền đến —— Là từ gian phòng của công tử! Sắc mặt Thủy Liên trắng nhợt, nhớ tới khi Nam Cung Thiên Mạc từng đột nhiên phát tác, người hầu chết thảm.....

Thân ảnh trước mắt nhoáng lên một cái, Thủy Liên tập trung nhìn, Liễu Như Phong đã lắt mình ra cửa, chạy đi hướng chủ ốc.

Tiếng kêu thảm thiết thứ ba truyền đến, Thủy Liên thanh tỉnh lại, vội vàng chạy khỏi phòng, hướng đường cũ chạy tới.

"Lan nhi..... Không..... Người không phải Lan nhi..... Đi chết đi....." Thanh âm Nam Cung Thiên Mạc biến điệu gào lên, một tiếng kêu thảm hỗn loạn, truyền ra.

Tâm Thủy Liên căng thẳng, bốn thiếu nữ mỹ mạo nàng cố ý chọn lựa kia.....

Chạy vội vào chủ ốc, đã thấy Liễu Như Phong đứng thẳng bất động ở cửa, tâm Thủy Liên nóng như lửa, không giữ lễ tiết, một phen đẩy Liễu Như Phong ra, đã thấy đầy đất đều là tàn chi bị đứt đoạn, bốn thiếu nữ xinh đẹp vừa mới nãy còn tươi cười như hoa, lúc này đã là thi cốt không được đầy đủ, máu tươi đầy đất.....

Thủy Liên ngơ ngác di động ánh mắt, nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc đứng ở trong phòng.

Nam Cung Thiên Mạc một thân bạch sam, đã bị máu tươi nhuộm thành hồng y, lúc này, Nam Cung Thiên Mạc chỉ đại ra nhìn vách tường, trong miệng thì thào, không biết đang nói cái gì, một tay cầm lấy một cánh tay trắng, một tay nắm lấy thiếu nữ đã bị hấn chết đứt cổ.....

"A....." Thủy Liên nhin không được la hoảng lên, đã thấy Nam Cung Thiên Mạc quay đầu, lộ ra một đôi mắt dữ tợn nồng đậm sát khí, hung ác nhìn qua.....

Thủy Liên cả kinh vội lấy hai tay bưng kín miệng mình, đã thấy Liễu Như Phong quay đầu, mặt không chút thay đổi, liếc nhìn nàng một cái, thân hình khẽ động, chắn trước mặt nàng.

Con mắt Nam Cung Thiên Mạc giật giật, nhìn thấy Liễu Như Phong che trước mặt Thủy Liên, hai tay buông lỏng, buông thì thể trong tay ra, từng bước một đi tới.

Thủy Liên nhắm mắt lại, nghĩ lần này chết chắc rồi, lại nghe thấy bên tai truyền đến thanh âm Liễu Như Phong: "Đi Liên! Đi mau!"

Thủy Liên mở mắt, nhìn nhìn bóng dáng nam nhân kiên nghị trước mặt, cắn môi, liều mạng di động đôi chân đã cứng ngắc, chậm rãi lui ra ngoài.

Thật vất vả di động thân thể, đi vào trong viện, Thủy Liên nhẹ thở ra, nhin không được quay đầu nhìn vào trong phòng.

Đã thấy Nam Cung Thiên Mạc đi tới trước người Liễu Như Phong, vươn tay dính đỏ máu tươi, sờ hai má Liễu Như Phong, lại duỗi đầu qua, ở căn cổ vẫn không nhúc nhích

của Liễu Như Phong ngử ngử. Vươn hai tay, gắt gao ôm lấy Liễu Như Phong, hơi có chút mỏi mệt, nói: "Lan nhi, người đi đâu, các nàng giả mạo người, muốn hại ta, Lan nhi, Lan nhi....."

Thủy Liên hít sâu một hơi, xoay người phi nước đại rời đi.....

※※※

Tuyệt kiếm lộng phong - Tiểu thiên ngoại - Dạ Thất - Truyện cười - Thân trọng khi đọc!

"Dạ Thập Tam đã chết!" Trong đại điện âm u, tại chỗ sâu nhất trên ghế, truyền đến thanh âm âm lãnh không mang theo một tia cảm tình của điện chủ Ảnh Điện.

Đã chết? Chẳng lẽ có người ám sát Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc? Dạ Thất đoan chính quỳ gối dưới bậc thang, lực chú ý lại tập trung ở Dạ Bát cùng quỳ bên cạnh mình cung kính mà tiêu chuẩn.

Dạ Thất có khi rảnh rỗi, cũng có suy nghĩ, đem năm tên ảnh vệ phái tới các cung, thật không hiểu cốc chủ cùng điện chủ có phải cân não đã bị hư thối mất hay không! Tuy nói nếu các công tử tử vong, cốc chủ không xử tử ảnh vệ, nhưng ảnh vệ không thể bảo hộ được chủ nhân, về tới Ảnh Điện, kết cục đều có thể biết được!

Đối với chuyện này, Dạ Thất chỉ là phân vân giữa việc bản thân may mắn, hay ngược lại là do năm tên ảnh vệ mồm meo kia hưng tai nhạc họa! (tai họa hưng thịnh)

"Cho nên, hai người các ngươi đêm nay đến Trác Tiêu Cung, để Đệ Tứ công tử chọn lựa một người! Nếu là hẳn chắc đều lấy cả hai..... Các ngươi liền hảo hảo ở lại Trác Tiêu Cung! Trước khi đến để cốc chủ phân phó trước, chức trách của các ngươi là bảo vệ tốt Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc!" Thanh âm âm lãnh thâm sâu truyền đến.

Dạ Thất kinh ngạc, Dạ Thập Tam đã chết, mà Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc lại còn sống?

Xong rồi! Dạ Thất đột nhiên nhớ tới, nghe đồn, Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc đã điên nhiều năm, có khi đột nhiên phát cuồng, đem người bên cạnh toàn bộ giết chết! Thập Tam sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Nhưng trọng yếu nhất là, Thập Tam người cho dù có mồm meo, nói như thế nào, cũng đã ở Ảnh Điện luyện nhiều năm công phu che giấu như vậy, như thế nào mồm meo đến nỗi chết đi? Làm hại mình bị điện chủ tiện tay điểm trúng, đi theo tên mồm meo nhà người?!

Dạ Thất nhin không được trộm liếc mắt một cái hướng Dạ Bát bên cạnh, không dám động đầu, chỉ là dư quang khóe mắt.

Dạ Bát vẫn quỳ tứ bình bát ổn như cũ (bốn bình lặng, tám ổn định)! Thấy không rõ biểu tình trên mặt.

Bát quá Dạ Thất cảm thấy, Dạ Bát kia vốn là bản mặt ngàn năm không đổi, nếu muốn hiện ra một chút cảm xúc, cũng là một chuyện thập phần khó khăn!

Hoàn hảo! Mốc meo cũng không chỉ dừng trên một mình ta! Dạ Thất vô ưu vô lo, tìm cái vui trong cái khổ! Lời nói của điện chủ, là mệnh lệnh, Dạ Thất chưa bao giờ từng nghi ngờ mệnh lệnh của điện chủ, bởi vì ảnh vệ từng đưa ra nghi vấn, đều đã theo thế gian này biến mất.

"Trước khi đi, cốc chủ còn có việc giao phó, các người đi đi!" Tiếng nói vừa dứt, một cổ gió lạnh thổi qua, ở chỗ sâu bên trong đại sảnh âm u, trong chiếc ghế trên bậc thang cao cao kia, đã không còn một bóng người.

Tuy rằng biết rõ điện chủ đã rời đi, Dạ Thất, Dạ Bát vẫn cung kính hành lễ, mới đứng dậy, xoa người rời đi.

Hai người vừa đến Tuyệt Thiên Cung, liền bị một ảnh vệ ngăn cản, Dạ Thất nhận ra, đây là ảnh vệ của cốc chủ.

Đi theo phía sau ảnh vệ kia, Dạ Thất cảm thấy, kỳ thật, ảnh vệ này cũng đầy mốc meo, ảnh vệ trước kia của cốc chủ, hiện giờ là điện chủ của Ảnh Điện, đổi thành tên ảnh vệ này, tần tần khổ khổ vài cái mươi năm, cuối cùng còn phải đi theo cốc chủ đến chỗ cấm địa không thể ra ngoài đó! Cho dù cốc chủ khai ân, cũng bất quá chỉ là phó điện chủ của Ảnh Điện mà thôi, cấp trên thủy chung vẫn còn một người!

Tiến vào một căn phòng, Dạ Thất mắt thấy một lão nhân uy nghiêm ngồi trên ghế bên cạnh bàn, đúng là cốc chủ Nam Cung Hành!

Dạ Thất không dám nhìn nhiều, cúi đầu quỳ xuống đất, lễ bái, trong miệng nói: "Dạ Thất (Dạ Bát) bái kiến cốc chủ."

"Ân." Cốc chủ Nam Cung Hành đảo mắt nhìn hai người trên mặt đất, nói: "Hai người các người lần này đi Trác Tiêu Cung, xem xem Tứ công tử thật sự thần trí thanh tỉnh hay không, nếu như Mạc nhi thật sự thanh tỉnh, các người liền đem ảnh bài đưa cho hắn! Nếu Tứ công tử vẫn điên ngốc như cũ, liền đi tra xét kỹ, xem xem là người phương nào lớn mặt như thế!"

Lời nói đầu của cốc chủ Nam Cung Hành còn chậm rãi, nhưng nói đến "tra xét kỹ", ngữ khí đã đằng đằng sát khí!

Dạ Thất kinh hãi, Đệ Tứ công tử tỉnh? Nghĩ lại cũng thấy đúng, lấy bản sự ảnh vệ mà nói, như thế nào có thể sẽ ở trước mặt kẻ điên phát cuồng chịu chết? Nếu là người khác, có thể giết được ảnh vệ, như thế nào lại không giết được một kẻ điên?

"Vâng." Dạ Thất, Dạ Bát cùng kêu lên đáp.

"Nói cho Tứ công tử, phái ảnh vệ hướng các cung, chỉ là bảo hộ an toàn của công tử các cung, không nhận chủ, cũng không nhận chỉ lệnh của các công tử. Nhưng vì Dạ Thập Tam mạo phạm công tử trước, đặc biệt lệnh hai người các người nhận Tứ công tử là chủ! Được rồi, đi đi!"

Dạ Thất, Dạ Bát hành lễ, đứng dậy rời đi.

Có lẽ, cũng không hẳn thật sự là mồi meo. Dạ Thất trên đường đi, một mặt âm thầm cân nhắc, điện chủ Ảnh Điện hiện nay, chẳng phải chính là ảnh vệ trước kia của cốc chủ sao? Nếu Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc thật sự thanh tỉnh, lấy sự thiên vị của cốc chủ đối Tứ công tử mà nói, chỉ cần Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc không phải quá mức ngu xuẩn, bất quá, Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc có thể được cốc chủ sủng ái như thế, có thể là người ngu xuẩn sao? Như thế, vị trí cốc chủ có lẽ là cực kỳ có hi vọng, mà lúc này là lúc Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc khó khăn nhất, chỉ cần mình có thể khiến Tứ công tử vui vẻ, nghĩ đến ngày sau, tọa y trên đại điện Ảnh Điện kia, có thể thoải mái ngồi lên ngồi xuống.....

Dạ Thất tưởng tượng như vậy, chỉ cảm thấy tâm tình thư sướng, đảo mắt nhìn Dạ Bát bên cạnh, không khỏi trầm xuống! Thiếu chút nữa đã quên, nếu thật có thể như thế, Dạ Bát có thể trở thành một trở ngại lớn.....

Tuyệt kiểm lộ phong 28: ← [Trở lại](#)

Thủy Liên hít sâu một hơi, xoay người phi nước đại mà đi.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn thấy bóng dáng Thủy Liên biến mất, lạnh lùng cười, buông Liễu Như Phong ra, nhìn nhìn hai tay nhiễm huyết của mình, nhăn mi lại.

Liễu Như Phong nhìn nhìn thần sắc Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng nói: "Nước đã được đun nóng, công tử cần đi tắm rửa?"

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nói: "Thay ta tìm một bộ quần áo sạch sẽ."

"Vâng." Liễu Như Phong ứng thanh, quay người từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ áo trắng, đi theo phía sau Nam Cung Thiên Mạc.

"Nàng ta đã thấy?" Nam Cung Thiên Mạc một mặt đi, một mặt hỏi.

"Vâng, thuộc hạ cùng Dạ Thất theo phân phó của công tử, để cho nàng nhìn thấy." Liễu Như Phong thấp giọng đáp.

"Nàng tin không?" Nam Cung Thiên Mạc có chút lo lắng.

"Xem thần sắc nàng ngay lúc đó, tin tưởng không thể nghi ngờ." Đi vào sườn phòng, Liễu Như Phong vội vàng cầm quần áo trong tay vắt lên bình phong, lấy nước ấm trên bếp, đổ vào dục dũng, thử qua độ ấm.

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, hơi hơi yên lòng, ở một bên bắt tay vào việc tẩy trừ vết máu trong thủy bồn, nói: "Cho người cùng Dạ Thất diễn trò, cũng là không còn cách nào, mẫu thân hơn phân nửa là thấy dấu vết trên người người, mới hoài nghi ta, người —— oán ta?"

Liễu Như Phong cúi đầu, rũ mắt, cung thanh đáp: "Thuộc hạ không dám."

※※※

Oán sao? Liễu Như Phong nghĩ thầm, hẳn là không oán đi.....

Công tử rõ ràng không muốn để cho Lễ phu nhân biết chuyện hẳn thanh tỉnh, mình lại bị Lễ phu nhân phát hiện dấu vết trên cổ.....

Cho dù nghe công tử lạnh lùng ngầm hạ lệnh, y phải đi tìm Dạ Thất cùng diễn trò cho Thủy Liên xem, tuy rằng kinh ngạc, tuy rằng không muốn, nhưng có thể hiểu được đây là biện pháp giải quyết duy nhất.....

Trước kia chưa từng để ý sự tiếp xúc ngẫu nhiên giữa nam tử, có lẽ là bởi vì sau khi thị tẩm công tử, khiến hiện giờ trở nên miễn cảm dị thường.

Nhớ tới khi bị Dạ Thất đặt ở trên bàn ăn, cơ hồ hao hết khí lực, mới cưỡng bức bản thân không đẩy nam nhân trên người ra, khi đôi môi Dạ Thất buông xuống áp sát da thịt trên cổ mình, thiếu chút nữa nhịn không được muốn ra tay cắt cổ hắn.....

Nếu không phải Dạ Thất ở bên tai đúng lúc nói một câu: "Nàng ta đang đến....."

Chỉ sợ, có lẽ Thủy Liên sẽ thấy được một loại tình cảnh khác.....

Liễu Như Phong không biết Dạ Thất nghĩ như thế nào, nghĩ lại, chắc cũng giống mình, không cam lòng cùng không muốn.....

Chẳng qua Dạ Thất đã ăn ‘Huyết Hoàn Đan’, căn bản không dám cãi lời mệnh lệnh của công tử.....

Nhớ tới buổi sáng ngày ấy, ở ngoài phòng nghe được tiếng vang. Liễu Như Phong chau mày, nghĩ lại hiện giờ, có lẽ Dạ Thất, Dạ Bát sẽ thập phần khinh thường?!

Tuy rằng Liễu Như Phong cũng không để ý ý nghĩ của Dạ Thất, Dạ Bát đối với mình, nhưng vì loại sự tình này..... Vẫn là có chút không cam lòng a.....

Yên lặng bình tức tình tự phiền nhiễu nơi đáy lòng.

Tuy rằng thân mình này, đã bị Nam Cung Thiên Mạc ôm qua không biết bao nhiêu lần, nhưng Nam Cung Thiên Mạc chính là chủ nhân của mình, bị lệnh phải hầu hạ ở dưới thân hắn, bản thân cũng chấp nhận.

Thế nhưng.....

Nếu mình phải ở dưới thân nam nhân khác..... Liễu Như Phong thực không tin tưởng có thể chịu trách nhiệm được việc nam nhân kia có còn sống hay không.....

Lần đầu tiên, Liễu Như Phong cảm thấy viện này, nếu có nữ nhân thì tốt rồi.....

Ít nhất, nếu để cho mình cùng một nữ nhân diễn trò này, mình sẽ không bị đối phương sờ mó, sẽ không đến nỗi không thể chịu được sỉ nhục mà muốn giết đối phương.....

Oán sao? Hắn là không oán đi..... Cho dù không thể chịu đựng được, cho dù không cam lòng, cho dù thống khổ.....

※※※

Nam Cung Thiên Mạc đem tay tây sạch, lấy bố khăn trên giá lau khô, quay lại đã thấy y cúi đầu, nhắm mắt.

Nam Cung Thiên Mạc lẳng lặng nhìn y nửa ngày, nói: "Những ngày này, ngươi cùng Dạ Thất chú ý một chút, chỉ sợ mẫu thân có thể lại phái người đến."

Liễu Như Phong rũ mắt, né tránh ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc, một bên thay Nam Cung Thiên Mạc thoát y, một bên thấp giọng đáp: "Thuộc hạ hiểu rõ, thỉnh công tử yên tâm."

Nam Cung Thiên Mạc thờ dài một tiếng, nói: "Dạ Thất có nói lời nào oán hận?"

"Dạ Thất chỉ nói, hắn lĩnh mệnh phân phó của công tử." Liễu Như Phong cảm xiêm y trong tay vắt lên bình phong bên cạnh, hơi cúi thấp đầu, tránh đi ánh mắt của Nam Cung Thiên Mạc, nhìn thân mình Nam Cung Thiên Mạc, bước vào trong bồn, lấy bố khăn, muốn giúp Nam Cung Thiên Mạc lau người.

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt, đáy lòng có tia không vui, lạnh lùng kêu: "Liễu Như Phong!"

"Có thuộc hạ." Liễu Như Phong ngẩn ra, vẫn cúi đầu như cũ, đáp. Tựa hồ trừ bỏ đêm hôm công tử thanh tỉnh, công tử chưa bao giờ mang nguyên cả tên họ ra mà gọi y.

Nam Cung Thiên Mạc hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngoài miệng người nói không dám, đáy lòng đã oán hận!"

Liễu Như Phong cả kinh, quỳ xuống, nâng mắt, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Nam Cung Thiên Mạc, thành thật đáp: "Công tử là chủ nhân của thuộc hạ, vô luận công tử muốn thuộc hạ làm gì, thuộc hạ cũng tuyệt không dám oán hận công tử."

Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng nhìn nhìn y, gần từng tiếng nói: "Vô luận chuyện gì? Hôm nay, bất quá chỉ là muốn người lừa gạt Thủy Liên, người lại đã như thế, nếu ngày nào đó, ta thật sự muốn người thị tẩm ai đó, người sẽ lại như thế nào?"

Liễu Như Phong ngẩn ra, trăm triệu lần không nghĩ tới Nam Cung Thiên Mạc sẽ nói như vậy, nhìn hai mắt lạnh như băng của Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trong đầu loạn thành một đoàn, hoàn toàn nhìn không ra Nam Cung Thiên Mạc nói là thật hay giả.....

Liễu Như Phong lộ vẻ sầu thảm cười, thanh âm chất xít đáp: "Hết thầy của thuộc hạ, nguyên bản là do công tử ban cho, công tử muốn thuộc hạ làm công cụ hay là đồ chơi trong tay, thuộc hạ đều cam tâm tình nguyện, toàn bộ vì sự cao hứng của công tử..... Thế nhưng..... Thuộc hạ đáng chết, nếu công tử muốn thuộc hạ làm đồ chơi của nam nhân khác, thỉnh công tử ban cho thuộc hạ cái chết!"

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt, thấy Liễu Như Phong lộ ra bộ dáng thống khổ như vậy, trong lòng hơi có chút không cam lòng.

Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy bản thân hẳn nên sinh khí, nam nhân này luôn miệng thề nói sẽ không cãi lời mình, giờ phút này lại quỳ gối trước mặt mình, tỏ rõ tình nguyện bị mình xử tử, cũng không chịu phục tùng mệnh lệnh như vậy.

Đột nhiên nhớ lại khi lần đầu tiên lệnh y thị tẩm, y triển lộ ra phòng bị cùng sát ý thấu xương. Cùng với sau đó, y dụ ngoạn rộng mở thân thể, cho dù mình không cố ý hạ thủ thô bạo, y cũng cắn môi, không phát ra một tiếng, yên lặng chịu đựng.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn ánh mắt có chút u ám của y, thần sắc thâm đạm, không chút nào che giấu thống khổ đau thương cùng tuyệt vọng.....

Nam Cung Thiên Mạc không biết vì sao, trong lòng lại có tia hồi hận, vì biểu tình trên mặt y mà không khỏi có chút đau lòng..... Tựa hồ còn có một tia thỏa mãn đắm đắm —— Rõ ràng y không thể tiếp nhận được nam nhân, lại từng ôn thuận nằm ở dưới thân mình, rộng mở thân thể thừa nhận dục vọng của mình.....

Nam Cung Thiên Mạc nhin không được vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve. Đường cong khuôn mặt tuần lãg, cương nghị, xúc cảm âm áp.....

Nam Cung Thiên Mạc rất muốn hỏi nam tử trước mặt: nếu ta nhất định muốn người đi làm? Thế nhưng, nhìn thấy nam tử trước mắt xưa nay dịu ngoan kiên nghị, lúc này biểu tình thâm đậm, không hiểu sao, lại không mở miệng được.....

Tâm tình này không phải là nhất thời mới có, là từ khi nào thì bắt đầu? Nam Cung Thiên Mạc phát hiện bản thân cư nhiên thật sự toàn tâm tín nhiệm, thậm chí bắt đầu tham luyện thời điểm âm áp của nam nhân trung thành toàn tâm trả giá này, Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc bản thân tại tình thế nguy hiểm hiện giờ, nơi đáy lòng lại có một góc mềm hoá, luyện tiếc giết chết một tên cấp dưới mạnh mẽ như vậy, Nam Cung Thiên Mạc liền bắt đầu lo lắng như thế nào đoạn tuyệt phần mềm lòng của bản thân này.....

Đến lúc này mới phát giác một góc đáy lòng nhu nhuyễn kia, nhưng quan trọng là bản thân lại đã lường trước được.....

Có lẽ, cho phép bản thân giữ lại một phần âm áp như vậy, cũng không sao..... Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi nhớ lại, Liễu Như Phong khi đó vết thương còn chưa lành, mang theo 'Thực Cốt Tán' đi Độc Điện trộm được..... Có lẽ, thật sự không có vấn đề gì! Liễu Như Phong xuất thân Từ Điện, vô luận võ công cùng bất cứ điều gì, cũng không trở thành nhược điểm cùng trối buộc của mình.....

"Người đi thu dọn phòng ta một chút, ta tự mình tẩy cũng được." Nam Cung Thiên Mạc buông tay về, đem bản thân ngâm vào trong nước, nhắm mắt lại. Liễu Như Phong..... ngàn vạn lần đừng khiến ta thất vọng.....

Liễu Như Phong ứng thanh, cúi người hành lễ, yên lặng đứng dậy, xoay người rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu nhìn bóng dáng y, tiếng bước chân rõ ràng trầm trọng thất thường.....

Liễu Như Phong ra cửa, ánh mắt đảo qua trong viện, ngăn ra.

Viện tử nguyên bản trống rỗng, cửa phòng chủ ốc mở rộng, Vương Tang mang theo người tiền tiến xuất xuất, đem thăm nghiệm vết máu, thi thể bị tàn phá ra ngoài.....

Bảy, tám người tiền tiến xuất xuất, đều duy trì trầm mặc, cư nhiên không có một người thốt ra tiếng nào.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm Dạ Thất nhỏ không thể nghe thấy: "Cẩn thận, có người của chủ cung bên kia."

Cước bộ Liễu Như Phong hơi hơi dừng lại, hít sâu một hơi, áp chế nỗi lòng rối bời, làm cho bản thân bình tĩnh trở lại.

Vương Tang thấy Liễu Như Phong, vội tiến lại, đề thấp thanh âm, nói: "Công tử thế nào?"

Liễu Như Phong nhìn nhìn Vương Tang, nói: "Công tử không việc gì....."

Vương Tang vội vàng ngắt lời Liễu Như Phong, nói: "Công tử vô sự thì tốt, người đi cùng công tử đi, đừng để cho công tử tìm không thấy, lại một lần nữa phát tác!"

Liễu Như Phong gật gật đầu, xoay người trở về sườn ốc.

Nam Cung Thiên Mạc nghe tiếng quay đầu lại, thấy Liễu Như Phong, cười cười, đợi y đi đến bên người, mới thấp giọng nói: "Bọn họ có đến đây."

Liễu Như Phong tiếp nhận bố khăn trong tay Nam Cung Thiên Mạc, nghe xong lời này, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Công tử vừa rồi đã nghe thấy?"

Nam Cung Thiên Mạc liếc y một cái, cười nói: "Không sai, người cư nhiên không phát hiện! Như Phong, người suy nghĩ cái gì?"

Liễu Như Phong thoáng cảm thấy một tia xấu hổ, không dám trả lời, cúi đầu, cẩn thận chà lau thân thể Nam Cung Thiên Mạc.

Thấy y không trả lời, Nam Cung Thiên Mạc cũng không để ý.

Nam Cung Thiên Mạc đứng dậy, để cho Liễu Như Phong dùng bố khăn rộng đem giọt nước trên người lau sạch, nhìn nam nhân trước người hoàn toàn thuộc về mình này, Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên nhớ lại đêm đó, Liễu Như Phong ôn nhu ôm lấy mình, cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng khoan khoái, cùng với —— thân thiết nồng đậm.....

Nhìn nhìn quần áo trên người đã được Liễu Như Phong sửa sang thẳng, Nam Cung Thiên Mạc gất gao ôm lấy nam nhân bề ngoài bình tĩnh trước người.

Thân mình Liễu Như Phong cứng đờ, lập tức thả lỏng xuống, khó hiểu hỏi han: "Công tử?"

Hương vị ấm áp quen thuộc, Nam Cung Thiên Mạc thỏa mãn thở dài, nhẹ giọng nói: "Ta nói rồi, ta hoàn toàn tin tưởng người. Cho nên, người không cần nghĩ nhiều."

Những lời này, đã nói cho y nghe, cũng là nói cho chính mình.

Liều Như Phong trầm mặc nửa ngày, thấp giọng nói: "Nếu như thế, có thể thỉnh công tử thu hồi câu nói kia hay không?"

Nam Cung Thiên Mạc trầm mặc không nói, cảm giác thân mình trong lòng hơi hơi sợ hãi run rẩy, trong lòng thở dài, nâng đầu, nhìn ánh mắt y, nhẹ nhàng áp sát môi y, nói: "Người là của ta!"

Nam Cung Thiên Mạc muốn trả lời, nhưng lại không dám trả lời.

Liều Như Phong nhắm mắt lại, tâm đang bị treo trên cao rốt cục cũng trở xuống, tình tự sợ hãi dần dần tiêu tán, thuận theo mở môi ra, tùy ý Nam Cung Thiên Mạc đem bản thân đặt ở bờ vực dừng, bá đạo mà ôn nhu đoạt lấy hô hấp của mình.....

Tuyệt kiếm lộng phong 29: ← Trở lại

"Mạc nhi lại phát tác? Như thế nào có thể?" Lễ phu nhân kinh ngạc từ trước gương đồng trên chiếc bàn gỗ dương liễu đứng lên, nhìn Thủy Liên trước mặt hỏi.

Sắc mặt Thủy Liên tái nhợt, vẫn không thể bình tĩnh lại từ trong hoảng sợ, run giọng nói: "Là thật! Phu nhân....."

Lễ phu nhân kinh ngạc trong chớp mắt, phục hồi tinh thần lại, nói: "Là ta đoán sai rồi? Thủy Liên, ngươi xác định Liều Như Phong cùng ảnh vệ cùng một chỗ?"

"Đúng vậy....." Thủy Liên ngẩn ra, có chút ảm đạm đáp.

Lễ phu nhân chậm rãi ngồi trở lại chiếc ghế, tia sáng trong mắt kỳ dị liên tục, trên gương mặt xinh đẹp kiều mỹ lộ ra một tia tính kế đắc ý tươi cười, nói: "Thủy Liên, thay ta chỉnh trang, ta hẳn là phải đi xem con ta!"

"Vâng....." Thủy Liên đã ở lâu bên người Lễ phu nhân, đương nhiên hiểu được tâm tư Lễ phu nhân, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng. Phu nhân, từ khi nào thì bắt đầu, người đối công tử thân thiết càng ngày càng ít đi? Mặc dù đã xảy ra chuyện như vậy, nhưng Nam Cung Thiên Mạc chung quy vẫn là thân sinh cốt nhục của người a.....

※※※

"Công tử, Lễ phu nhân đã tới." Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của Dạ Thất.

Liều Như Phong ngẩn ra, nhanh như vậy? Quay đầu lại nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc vừa mới chuẩn bị ngủ.

Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi nhú mào, kéo chăn nệm, xoay người đưa lưng về phía cửa, nằm xuống.

Liều Như Phong quay đầu lại, xem ra công tử lại tính toán giả bộ ngủ. Quét mắt nhìn bốn phía, căn phòng vừa mới sáng sửa sạch sẽ hẳn lên, những vật bị nhiễm vết máu đều đã được người đưa ra ngoài, đúng là tìm không thấy cái gì có thể dọn dẹp.....

Liều Như Phong nghĩ nghĩ, làm bộ bộ dáng như đang muốn rời đi, đi đến trước cửa.

Liều Như Phong mở cửa phòng, ngán ra, Lễ phu nhân đúng là dẫn theo mười tên thị vệ, lúc này đang đi tới trong viện.

Lễ phu nhân giương mắt, thấy Liều Như Phong trước cửa phòng, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, bước chân không ngừng, hướng phòng đi tới.

Liều Như Phong quỳ xuống, nói: "Thuộc hạ tham kiến Lễ phu nhân."

Lễ phu nhân để ý một chút cũng không, từ bên người Liều Như Phong đi qua, trực tiếp vào cửa.

Tổng quản Thiên Hành cùng thị nữ Thủy Liên mang theo bốn gã thị vệ, theo sát Lễ phu nhân vào phòng. Mười tên thị vệ một tiếng cũng không phát canh giữ ở ngoài phòng.

Lễ phu nhân đi đến bên giường, nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên mép giường, nhẹ giọng kêu: "Mạc nhi, Mạc nhi?"

Thủy Liên cùng Thiên Hành đứng ở bên cạnh giường, khoanh tay đứng hầu, bốn gã thị vệ về mặt nghiêm túc hộ vệ ở phía trước ba người Lễ phu nhân.

Ngòai phòng bốn gã thị vệ đã vào đến, nhưng không đi về phía trước giường, đứng ở phía sau Liều Như Phong.

Trong lòng Liều Như Phong biết không tốt, xem cách thức này, Lễ phu nhân hiển nhiên là hướng về phía y, hơn nữa là có tính toán động võ.

Lễ phu nhân gọi vài tiếng, không thấy Nam Cung Thiên Mạc đáp lại, cũng không tiếp tục gọi hắn, chuyển thân, nhìn Liều Như Phong, ngữ khí ôn nhu nói: "Liều Như Phong, ngươi cũng có thể biết tình cảnh Mạc nhi hiện giờ! Mặc dù Trác Tiêu Cung thiếu nhân thủ, ta cũng y theo yêu cầu của ngươi, cho ngươi đến trong viện này, hầu hạ Mạc nhi. Như vậy, ngươi nói cho ta biết, thời điểm Mạc nhi hôm nay phát tác, ngươi ở nơi nào? Đang làm cái gì?"

Liều Như Phong rũ mắt, lẳng lặng quỳ trên mặt đất, cung thanh đáp: "Thuộc hạ thất trách, nguyện lĩnh trách phạt."

Lễ phu nhân quay đầu lại nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên giường một cái, lại nhìn sang Thiên Hành, nói: "Nếu ngươi biết thất trách, như vậy, liền cùng tổng quản đi chủ cung lĩnh phạt đi! Hình phạt trăm roi, nhốt ba ngày!"

Liễu Như Phong cúi đầu, nói: "Thuộc hạ hiểu rõ, thế nhưng, nếu là ba ngày, công tử nơi này?"

Lễ phu nhân cười lạnh nói: "Mạc nhi là con ta, chẳng lẽ ta còn có thể ủy khuất hắn?! Ngươi chịu xong hình phạt, liền ở lại chủ cung nghe lệnh, không cần lại trở lại nơi này!"

Liễu Như Phong cả kinh, ngẩng đầu nhìn hướng Lễ phu nhân, nói: "Phu nhân....."

Dur quang khoe mắt Lễ phu nhân nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên giường, nói: "Như thế nào? Ngươi muốn kháng lệnh?"

Không nhanh không chậm nói một câu, không khí trong phòng nháy mắt khẩn trương, tám tên thị vệ phía trước phía sau Liễu Như Phong đều đình chỉ hô hấp, toàn thân căng thẳng, cầm binh khí trong tay.

Liễu Như Phong căng thân phòng bị, lẳng lặng nhìn Lễ phu nhân, nói: "Thuộc hạ khi mới đến, đã từng nói qua, thuộc hạ là được phân cho công tử!"

Lễ phu nhân nhếch mi cười lạnh nói: "Như thế nào? Ngươi là nói ta không có quyền quyết định?"

Sắc mặt Liễu Như Phong bất động nhìn Lễ phu nhân, nói: "Thuộc hạ không dám, Lễ phu nhân là mẫu thân của công tử. Toàn bộ dựa vào bảo hộ của Lễ phu nhân, công tử những năm gần đây mới có thể bình an. Bởi vậy, chuyện Lễ phu nhân phân phó, thuộc hạ cũng luôn luôn tận tâm tận lực! Thuộc hạ xin Lễ phu nhân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, để thuộc hạ ở lại bên cạnh công tử!"

"Nực cười! Nếu trong cung này, mỗi người đều giống như ngươi, muốn đến là đến muốn đi là đi, Mạc nhi còn có thể sống đến bây giờ? Xem ra, ngươi căn bản là không đem ta để vào mắt!" Lễ phu nhân nói xong, cười lạnh liên tục, vung tay lên.

Tám gã thị vệ lập tức tiến lên từng bước, đem Liễu Như Phong vây kín lại, tám loại đao kiếm, hàn quang lóe ra.....

Liễu Như Phong chậm rãi đứng lên, toàn thân giống như một lưỡi đao sắc bén tuốt ra khỏi vỏ, bén nhọn cùng sắc bén! Ánh mắt khinh thường quét qua tám người, nói: "Lễ phu nhân cho rằng chỉ bằng tám người bọn họ, có thể bức Liễu Như Phong đi vào khuôn khổ?"

Sóng mắt Lễ phu nhân khẽ chuyển, đột nhiên cười khẽ lên, nói: "Không tồi, không tồi! Liễu Như Phong ngươi đây là tính toán phản Trác Tiêu Cung?"

Sắc mặt Liễu Như Phong trắng nhợt.

Lễ phu nhân liếc mắt một cái nhìn thấy, cười càng quyến rũ hơn, nói: "Tình huống Trác Tiêu Cung, ngươi không phải không rõ ràng! Nguyên bản phòng thủ cũng khó khăn, ngươi lại tính giết mấy chục mạng? Nghĩ đến năm vị công tử kia tất nhiên sẽ thập phần cao hứng!"

Thần sắc Liễu Như Phong cứng đờ, trong lời nói của Lễ phu nhân là uy hiếp, Liễu Như Phong đương nhiên nghe được hiểu được rõ ràng. Nếu đào tẩu, mặc dù Lễ phu nhân thực sự lệnh thị vệ trong cung ra tay, Liễu Như Phong còn có thể tự tin không đả thương một người nào. Nhưng nếu muốn lưu lại..... Liễu Như Phong không có khả năng lưu thủ —— chẳng lẽ chờ bản thân sức lực cạn kiệt để bị bắt?

Trong hoảng hốt nhớ lại một tháng cuối cùng ở Tử Điện, cùng với tám năm, đã sống qua đủ loại đau khổ không phải con người, từ trong hơn trăm người may mắn còn tồn tại xuống còn ba mươi người. Tại một câu của điện chủ Tử Điện: "Chỉ có thể có một người còn sống mà ra khỏi Tử Điện!" Khi đó, bản thân không chút do dự rút kiếm, nháy mắt giết chết bốn người đồng bạn ăn ở cùng nhau, sống nương tựa lẫn nhau tám năm bên người đang mở to mắt, không thể tin nổi! Sau đó, hiện trường dĩ nhiên bắt đầu ẩu đả lẫn nhau, cẩn thận che giấu thân hình, dùng sức mạnh, lừa, áp đảo, trá hình —— đem người còn sống nhất nhất giết chết —— chỉ mang theo vài đạo vết thương không nguy hại đến tính mệnh, khi đứng trước mặt điện chủ Tử Điện, điện chủ Tử Điện cho tới bây giờ đều lạnh như băng đến mức không hề có nhân khí, lại lộ ra mím cười khó có được.....

Nhưng hiện tại, tính đi tính lại những tên thị vệ này, đều là người của công tử, chết một người, liền thiếu một phần thực lực..... Trong lòng Liễu Như Phong đấu tranh, trong lúc nhất thời đứng thẳng bất động tại đương trường.

Lễ phu nhân cười lạnh nhìn Liễu Như Phong cách đó vài bước, cư nhiên không làm khó dễ.

Tuy rằng Lễ phu nhân biết rõ nếu Liễu Như Phong bạo khởi làm khó dễ, chỉ bằng bốn gã thị vệ trước mặt, cho dù tổng quản Thiên Hành đứng bên cạnh người, cũng khó cam đoan sẽ không bị thương, nhưng Lễ phu nhân cũng biết rõ, chỉ bằng bản thân là mẫu thân Nam Cung Thiên Mạc, thân phận này, cho dù bản thân tự mình lấy đao muốn giết nam nhân trước mặt này, mặc dù hẳn tuyệt không ngoan ngoãn thúc thủ chịu chết, nhưng cũng tuyệt không làm bị thương đến mình.

Lễ phu nhân đậm đậm quét mắt nhìn bên cạnh người, Nam Cung Thiên Mạc trên giường vẫn im lặng như cũ, tựa hồ thật sự ngủ say.

Trong phòng nhất thời trầm mặc xuống. Trên trán tám gã thị vệ chảy đầy mồ hôi — rõ ràng không phải đối thủ, cảm giác sợ hãi hỗn loạn trước tử vong, cùng sự nghi hoặc đối võ công của Liễu Như Phong, khẩn trương, đề phòng thời gian dài, tại trong không khí trầm mặc này càng thêm áp lực!

Có lẽ bản thân hẳn là nên vâng theo mệnh lệnh của Lễ phu nhân? Công tử hiện giờ đã thanh tỉnh, người viện này, cũng đều ở dưới sự khống chế của công tử! Cho dù mình không ở bên người công tử, công tử cũng sẽ không có gì nguy hiểm! Còn nữa, nếu công tử muốn tìm mình, chỉ bằng võ công của công tử, có lẽ cũng sẽ dễ như trở bàn tay.....

Liễu Như Phong thở dài một tiếng, ánh mắt phức tạp nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc vẫn lẳng lặng ‘ngủ say’ một cái, khí tức toàn thân rút đi, hai đầu gối hạ xuống, cúi người lễ bái, nói: "Thuộc hạ thất lễ, chống đối Lễ phu nhân, nguyện lĩnh trách phạt!"

Tám gã thị vệ bốn phía đều trộm buông một hơi, tuy tám người vậy khốn, nhưng từ trên người Liễu Như Phong tràn đầy áp lực, vẫn làm bọn hắn cảm thấy cật lực —— cho đến lúc này, Liễu Như Phong thu khí tức, cúi người hạ bái. Thần kinh tám gã thị vệ căng thẳng rốt cục cũng thả lỏng xuống.

"Sớm đã như thế thì không phải tốt hơn sao?" Lễ phu nhân băng lãnh cười nhạo một tiếng, lại nói: "Như vậy....."

Lời còn chưa dứt, một cổ gió lạnh thổi tới, một đạo bóng đen từ ngoài phòng chớp lóe tiến vào trong phòng, sáu người ngoài phòng trở tay không kịp, đều hét lớn, muốn nhảy vọt vào phòng.

Tuyệt kiếm lộ phong 30: ← [Trở lại](#)

Bóng đen hạ xuống, đứng ở bên cạnh Liễu Như Phong, hoàn toàn mặc kệ mười tên thị vệ phía sau.

Liễu Như Phong nghiêng đầu thì thấy, là Dạ Thất.

Liễu Như Phong mặt nhăn mày nhíu, nói: "Sao ngươi lại đến đây?"

Lễ phu nhân nhìn thấy Dạ Thất một thân hắc y, trên mặt không hề có biểu tình ngoài ý muốn, phát tay, lệnh cho thị vệ trong ngoài phòng lui ra, khước mắt đảo qua Nam Cung Thiên Mạc trên giường vẫn toàn bộ không động tĩnh như cũ, nhíu nhíu mày.

Dạ Thất không nhìn Liễu Như Phong, chỉ là hướng Lễ phu nhân cúi hạ thấp người, rồi thi lễ, nói: "Ảnh vệ Dạ Thất tham kiến Lễ phu nhân."

Sắc mặt Lễ phu nhân bình tĩnh, ngồi xuống giường, nói: "Người chính là ảnh vệ của Mạc nhi? Người kêu Dạ Thất?"

Dạ Thất đáp: "Vâng."

Sắc mặt Lễ phu nhân lạnh lùng, nói: "Người đã là ảnh vệ của Mạc nhi, thấy ta, là cấp bậc lễ nghĩa như vậy?"

Sắc mặt Dạ Thất bất động, lạnh lùng thốt: "Dạ Thất mặc dù nhận mệnh lệnh của điện chủ Ảnh Điện, bảo hộ sự an toàn của Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc, nhưng chưa từng được lệnh cấp tên cho Tứ công tử! Lễ phu nhân cũng không phải là chủ nhân của Dạ Thất!"

Lễ phu nhân cứng lại, cả giận nói: "Nếu như thế, người hiện thân ra làm cái gì?"

Ánh mắt Dạ Thất lãnh ngưng (lãnh = lạnh, ngưng = ngưng đọng), chứa đầy sát khí nhìn thoáng qua Thủy Liên bên giường, đối Lễ phu nhân nói: "Hình phạt trăm roi, nhốt ba ngày, điều đến chủ cung nghe lệnh! Chẳng qua là Lễ phu nhân muốn bức Dạ Thất hiện thân không phải sao?"

Lễ phu nhân cứng người, thân là Đệ Tam phu nhân của cốc chủ Tuyệt Cốc, mẫu thân của Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc, là người hiện đang không chế chống giữ Trác Tiêu Cung, nàng khi nào thì bị người không kiêng nể gì mà chống đối như thế? Trong khoảng thời gian ngắn, đúng là nói không ra lời.

Liễu Như Phong nghe được khẩu khí của Dạ Thất, nghĩ đến Lễ phu nhân dù sao cũng là mẫu thân của công tử, nhú mi, khẽ quát một tiếng: "Dạ Thất!"

Dạ Thất quay sang, sắc mặt hơi hoãn lại, ánh mắt nhu hòa, nói: "Nếu lúc ấy để cho ta giết nàng, làm sao lúc này người lại có thể gặp khó khăn? Một trăm roi? Hừ! Ta thấy, Lễ phu nhân rõ ràng là muốn mạng của người!"

Thủy Liên bên giường biến sắc, cúi thấp đầu, lấy mắt nhìn hướng Lễ phu nhân.

Liễu Như Phong thở dài, nói: "Ta xác thực thất trách, cứ thế để thị nữ của Lễ phu nhân cấp cho công tử chết thảm, theo quy củ, phạt trăm roi là Lễ phu nhân vẫn chưa làm khó xử ta....."

Trên mặt Dạ Thất viết đầy vẻ không tin, hoài nghi nhìn về phía Lễ phu nhân.

Lễ phu nhân cuối cùng thở ra một hơi, tức giận nói: "Dạ Thất! Người đã không tính là người của Trác Tiêu Cung ta, liền cũng quản không được chuyện Trác Tiêu Cung ta! Thiên Hành! Mang Liễu Như Phong đi chủ cung!"

"Vâng." Tổng quản Thiên Hành lên tiếng trả lời dõng dạc bước về phía trước, hướng Dạ Thất, Liễu Như Phong đi tới.

Dạ Thất bước một bước lên phía trước, che ở trước người Liễu Như Phong, hét lớn hai tiếng: "Chờ đã!"

Tổng quản Thiên Hành dừng bước, quay đầu lại nhìn phía Lễ phu nhân.

Lễ phu nhân tức giận, nhìn Dạ Thất, nói: "Như thế nào? Ngươi còn có lời muốn nói? Là ai cho ngươi lá gan? Dám ngăn cản mệnh lệnh của ta?"

Dạ Thất lạnh lùng nhìn Lễ phu nhân, nói: "Ảnh vệ chỉ nhận thức một chủ, Lễ phu nhân không phải là chủ nhân của Dạ Thất. Thế nhưng Dạ Thất hiện giờ phụ trách an toàn của Tứ công tử, Lễ phu nhân điều thị vệ bên người Tứ công tử đi, Dạ Thất muốn hỏi, đây là vì sao?"

"Ngươi vẫn có da mặt tới hỏi ta vì sao? Ngươi, các ngươi....." Lễ phu nhân giận dữ, hít một hơi thật sâu, chuyển qua nhìn Liễu Như Phong, nói: "Việc tư cá nhân của ngươi, ta cũng không có ý muốn quản nhiều, nhưng ta tuyệt không cho phép bên người Mạc nhi phát sinh..... chuyện như vậy!"

Liễu Như Phong cúi đầu, chỉ cảm thấy người trong phòng lạnh lẽo cười chế nhạo, ánh mắt nhất tề bắn ở trên người y.

Lại nghe Lễ phu nhân chuyển hướng Dạ Thất, quát: "Về phần ngươi! Tuy rằng ta quản không được ngươi, nhưng nếu ngươi dám làm hư Mạc nhi, cũng đừng trách ta đến trước mặt cốc chủ đòi mạng của ngươi!"

"Còn không mang Liễu Như Phong đi!" Lễ phu nhân nói xong, chuyển hướng tổng quản Thiên Hành nói, mắt thấy Dạ Thất hoàn toàn không đem mình để vào mắt, lại nói: "Không cần chia ra ba ngày, hình phạt trăm roi hôm nay phải xong!"

Tổng quản Thiên Hành lên tiếng, chậm rãi từng bước một đi tới.

"Lễ phu nhân đây là rõ ràng muốn xử tử hử?" Dạ Thất cười lạnh, tay phải sờ bên hông, nguyên lai cái đai lưng màu đen bên hông hử là một thanh roi da!

Mười bốn tên thị vệ trong ngoài phòng khăn trương rút đao kiếm ra, nhất tề chỉ vào Dạ Thất trước người Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong cả kinh, ngẩng đầu lên, đang muốn duỗi tay ngăn Dạ Thất lại, đã thấy Nam Cung Thiên Mạc trên giường không biết từ khi nào đã chuyển thân lại, hai mắt nhắm chặt, hơi hơi cọ cọ trên cái gối, là động tác lắc đầu.

Dur quang khỏe mắt Lễ phu nhân vẫn nhìn chăm chăm Nam Cung Thiên Mạc, thấy Nam Cung Thiên Mạc nhắm chặt hai mắt, ở trên gối cọ cọ, lại không có động tĩnh.

Tổng quản Thiên Hành bước một chút.

Nhân tình Dạ Thất sáng lên, cũng không thèm nhìn tới tám gã thị vệ chung quanh, cổ tay run lên, roi da màu đen bỗng nhiên vung lên, "Ba" một tiếng giòn vang, hai gã thị vệ trước mặt Dạ Thất hét thảm một tiếng, tay cầm đao đã bị roi da để lại một vết sưng đỏ.

Cổ tay Dạ Thất lại phát lên, roi da kia lẳng không bắn ra, giống như một con mãng xà lớn màu đen, thẳng đến mặt tổng quản Thiên Hành mà đi.

Tổng quản Thiên Hành cả kinh, chân bước ngang qua, nghiêng người tránh đi thế tiến hung mãnh của roi da màu đen, năm ngón tay thành trảo, lấy tay chụp vào thân roi.

Tám gã thị vệ trong phòng vung đao hướng vào đầu Dạ Thất mà chém.

Dạ Thất tựa như không nhìn thấy tám gã thị vệ kia, chỉ nhìn chăm chăm tổng quản Thiên Hành, mũi chân chột điểm, nhảy lên giữa không trung, thân như chim đại bàng, lướt qua đỉnh đầu bốn gã thị vệ trước mặt, trường tiên (= roi dài, đề từ Hán Việt thấy hay hơn) trong tay như linh xà nhảy múa, bạt cao cắt đoạn. Cáp cáp chớp lóe tại tay Thiên Hành, âm vang trong không trung, lao thẳng tới đỉnh đầu tổng quản Thiên Hành.

Tổng quản Thiên Hành chuyển thân né qua, ngón tay không thuận theo không buông tha, giờ cánh tay vội bắt lại hướng thân roi.

Dạ Thất hạ xuống, mũi chân chạm đất, thân hình nhoáng lên một cái, trường tiên giống như linh xà, co lại né qua, mạnh mẽ thăm dò, đầu roi giương lên, hướng mặt tổng quản Thiên Hành.

Tổng quản Thiên Hành bước lên phía trước, thỉnh thoảng giữa lúc đó, né tránh một đường roi, không để ý mái tóc dài bị tiên phong (gió do roi tạo ra) cắt đứt, bước nhanh tiếp cận Dạ Thất, bàn tay thanh thoát, hô một tiếng, một chương hung mãnh đánh tới.

Tám gã thị vệ chuyển thân vây kín, nhắc đao bỏ về phía Dạ Thất.

Dạ Thất hừ lạnh một tiếng, trường tiên run lên, thân roi lui về, vòng quanh phía sau một vòng, bức lui tám gã thị vệ, tay trái nghiêng tiếp —— "Bình" một tiếng vọng lại, song chương đánh trúng. Tổng quản Thiên Hành hơi lui một bước, sắc mặt Dạ Thất đại biến, lui ba bước, mới ổn định thân hình.

Tổng quản Thiên Hành lạnh lùng cười, vừa muốn tiến lên, lại nghe Lễ phu nhân bên giường ôn nhu nói: "Mạc nhi, người tỉnh?"

Nam Cung Thiên Mạc trên giường vịn vào tay Lễ phu nhân, nửa ngồi dậy, cau mày, dụi mắt, thanh âm hàm hồ mà hơi có chút giận hờn, còn chưa thấy rõ người trước mặt, liền lầu bầu nói: "Thật ồn! Lan nhi, người đang làm cái gì?"

Tổng quản Thiên Hành ngẩn ra, dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Dạ Thất thừa cơ tung thân mình lên, thoát ly khí tức của tổng quản Thiên Hành, rơi xuống bên cạnh Liễu Như Phong, thừa lúc tâm thần mọi người trong phòng đều bị Nam Cung Thiên Mạc hấp dẫn, Dạ Thất tin, chỉ dựa vào mười tên thị vệ trước cửa phòng, tuyệt đối không thể ngăn được mình.....

Dạ Thất duỗi tay dùng sức lôi kéo Liễu Như Phong, thấp giọng quát: "Đi!"

Liễu Như Phong vẫn im lặng quỳ trên mặt đất, thân hình không chút suy suyển, coi Dạ Thất như không khí.

Chỉ cần làm lỡ mất cơ hội này, Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành sẽ lại đề ý đến đây.

Lễ phu nhân quát lạnh một tiếng, nói: "Còn muốn chạy?"

Tổng quản Thiên Hành vung tay lên, chỉ huy mười bốn tên thị vệ đem cửa phòng đóng lại, đi vài bước, nhưng không lên phía trước, chỉ là đứng ở phía sau bốn gã thị vệ, gắt gao nhìn chằm chằm Dạ Thất.

Liễu Như Phong ngẩng đầu, nhìn Dạ Thất, thản nhiên nói: "Liễu Như Phong là người Trác Tiêu Cung."

Dạ Thất nóng lòng, nhìn thị vệ tiến đến, lại nhìn Liễu Như Phong vẫn không nhúc nhích, hơi hơi do dự, đã bị vây quanh ở trong phòng.

Lễ phu nhân nhẹ nhàng thở ra một hơi, thẳng đến lúc này, thấy Dạ Thất không chịu bỏ lại Liễu Như Phong một mình đào tẩu, mới thật sự tin lời nói vừa rồi của Thủy Liên, không còn đánh giá Nam Cung Thiên Mạc trước giường nữa, khẽ vuốt ống tay áo, tư thái tao nhã đứng dậy, đi vài bước, đứng ở bên cạnh người tổng quản Thiên Hành.

Dạ Thất nắm thật chặt trường tiên trong tay, đề phòng nhìn về phía Lễ phu nhân.

Lễ phu nhân nhẹ nhàng cười, ôn nhu nói: "Dạ Thất, không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch!"

"Giao dịch?" Dạ Thất hơi cảm thấy nghi hoặc, cảnh giác nhìn nhìn thị vệ bốn phía, muốn làm rõ ràng Lễ phu nhân lúc này là muốn làm cái gì.

Lễ phu nhân gật đầu, nhẹ giọng nói: "Không sai! Người phải toàn tâm thay ta làm việc, không cần giao ra ảnh bài."

"Chỉ bằng bọn họ?" Dạ Thất cười lạnh nói, giống như nghe được một chuyện buồn cười nhất trên đời. Mắt lạnh đảo qua bốn phía, chẳng lẽ Lễ phu nhân nghĩ chỉ bằng những người này, liền có thể uy hiếp mình?! Tuy rằng võ công tổng quản Thiên Hành kia so với mình hơn một bậc, nhưng nếu luận về che giấu cùng chạy trốn, Dạ Thất tự tin sẽ không thất thủ.

"Không! Không phải bọn họ, là hắc!" Ngón tay Lễ phu nhân duỗi ra, chỉ về phía Liễu Như Phong quỳ trên mặt đất.

Liễu Như Phong ngạc nhiên nhìn ngón tay ngọc tinh tế chỉ hướng mình.

Dạ Thất giật mình.

Lễ phu nhân cẩn thận quan sát thần sắc Dạ Thất, cười nói: "Như thế, ta liền đem Liễu Như Phong ban thưởng cho người, cũng miễn đi hình phạt trăm roi, nhốt ba ngày, mệnh lệnh điều hướng chủ cung của hắc! Như thế nào?"

Nhìn thấy trên mặt Dạ Thất hỉ nộ đan xen, nháy mắt biến đổi không ngừng, Lễ phu nhân nắm bắt phần thắng nói: "Hoặc là, người lúc này đào tẩu, ta biết ảnh vệ thiện nhất là che giấu tung tích, ta cũng không thấy có gì khó khăn, liền lệnh cho Liễu Như Phong ra tay lấy tánh mạng của người! Người nói xem, hắc có thể nghe lệnh tới giết người hay không? Người đoán, giữa các người ai có thể sống sót?"

Liễu Như Phong đột nhiên nhớ tới, lời này của Lễ phu nhân, cư nhiên cùng với lời nói lúc trước của công tử đều tương tự, thân mình không khỏi run lên, sắc mặt trắng bệch.

Cũng may hiểu được Dạ Thất chỉ là diễn trò, Liễu Như Phong hơi cảm thấy an tâm, nhin không được quay đầu, nhìn Dạ Thất. Không ngờ Dạ Thất cũng nhìn lại đây, hai mắt thần sắc phức tạp.

Lễ phu nhân khoan dung hưng trí nhìn thần sắc cùng động tác hai người đột biến. Cũng may Lễ phu nhân nghĩ đến bọn họ chỉ là sợ sự uy hiếp của lời nói cuối cùng kia, vẫn như trước không chút nào để ý chờ đợi câu trả lời của Dạ Thất.

Dạ Thất nhìn Lễ phu nhân, dư quang ánh mắt lại chuyển qua thấy Nam Cung Thiên Mạc trên giường, biến sắc, đáp: "Nếu lúc Lễ phu nhân cần đến Dạ Thất, chỉ cần phái người đến truyền một tiếng, Dạ Thất sẽ lượng sức mà đi."

"Người cư nhiên rất khôn khéo....." Lễ phu nhân vẩy lui thị vệ vây quanh bên hai người, trở lại hướng Nam Cung Thiên Mạc, cười nói: "Các người..... đều đi ra ngoài đi!"

Thâm thâm nhìn thoáng qua Lễ phu nhân nhẹ nhàng ôm lấy Nam Cung Thiên Mạc. Dạ Thất cảm trường tiên trong tay một lần nữa quán lại về bên hông, nhìn nhìn mười tên thị vệ rời khỏi phòng, xoay người kéo Liễu Như Phong đang quỳ, theo tổng quản Thiên Hành, rời khỏi phòng.

Tuyệt kiểm lộ phong 31: ← Trở lại

Cũng không để ý tới ánh mắt quái dị của mọi người, Dạ Thất kéo Liễu Như Phong, trực tiếp vào sường phòng.

Đóng cửa lại, trong tay trống rỗng, Liễu Như Phong đã rút tay về.

Dạ Thất nắm chặt khoảng không trong lòng bàn tay, nhìn sang cửa, ý bảo tổng quản Thiên Hành còn ở bên ngoài.

Liễu Như Phong gật đầu, đi tới trước bếp, nhìn nhìn đóm lửa trong bếp đang nấu, lại thêm một cây củ vào.

Dạ Thất dựa lưng vào cửa phòng, lẳng lặng nhìn bóng dáng bận rộn của Liễu Như Phong ở bên bếp.

Không thể phủ nhận, khi Lễ phu nhân đưa Liễu Như Phong ra làm điều kiện giao dịch, Dạ Thất tâm động!

Từ hôm vì mệnh lệnh của Nam Cung Thiên Mạc, vì để lừa gạt thị nữ Thủy Liên được Lễ phu nhân phái tới, tại nơi bàn bếp này, ôm lấy thân thể Liễu Như Phong thon dài tinh tú trong chớp mắt, mặc dù tim đập như sấm, nhưng vẫn nhạy cảm phát hiện được y cứng ngắc cùng sát khí.

Dạ Thất liền biết, Liễu Như Phong căn bản không có khả năng tiếp nhận mình. Thế nhưng điều này cũng không thể làm mất đi ý niệm trong đầu Dạ Thất mà trong lòng chính hắn cũng hiểu được là bất khả tư nghị kia, ngược lại càng khơi dậy thêm dục vọng, cùng với ham muốn chinh phục của hắn —— Nam nhân ôn hòa, cường hãn mà lại nguy hiểm này, cư nhiên so với bất luận kẻ nào trong dĩ vãng, càng khiến Dạ Thất tâm động không thôi, nguyên lai, bản thân vẫn kích động như cũ, cùng muốn có một người, cùng.....

Bởi vậy, khi Lễ phu nhân đưa ra giao dịch như vậy, Dạ Thất cơ hồ thiếu chút nữa thất thố. Nếu không phải trông thấy Nam Cung Thiên Mạc nửa ngồi ở trên giường, mới đột nhiên thanh tỉnh lại.

Liều Như Phong tuyệt đối không có khả năng nghe theo mệnh lệnh của Lễ phu nhân, tiếp nhận hấn! Nhưng thật ra nếu, người hạ mệnh lệnh này, là Nam Cung Thiên Mạc, có lẽ sẽ có vài phần có thể.

Nhớ lại khi ở trên bàn bếp trước mặt cách chỉ vài bước kia, gần như tham lam khê cắn trên chiếc cổ trí mạng yếu ớt kia, thân thể Liều Như Phong cứng ngắc, cùng với phía sau, che kín nắm tay chứa đầy nội lực thanh kinh. Lại khiến cho Dạ Thất càng thêm không khống chế được kích động hơn..... Cũng may, Liều Như Phong nghĩ hấn chỉ là diễn trò.....

Dạ Thất không tiếng động thờ dài, nhắm mắt, bình ổn thân thể dần dần nóng lên.

※※※

Hai người đều không tiếng động trầm mặc, một mặt yên lặng suy tư, một mặt lặng lẽ lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Không lâu sau. Nghe được tiếng vang Lễ phu nhân đi ra.

Hai người lại đợi một hồi, đến lúc bên ngoài lại không còn động tĩnh.

Liều Như Phong đứng dậy, đem đồ ăn vừa mới làm xong, đặt trên khay, tay phải nâng lên. Lại nghe từ trong viện một chuỗi âm thanh bước chân gấp gáp vang lên. Tiếng bước chân vững vàng mà hơi nhẹ, rõ ràng là một người có võ công đi vào trong viện, phương hướng, đối diện nơi chủ ốc của Nam Cung Thiên Mạc!

Liều Như Phong ngẩn ra, cùng Dạ Thất nhìn nhau, nhẹ nhàng buông xuống cái khay trong tay, lắc mình bỏ nhào vào trước cửa, mở cửa, đi ra.

Trong viện, thị vệ Vương Tang trên tay cầm một cái hộp gỗ, bước vội vàng hướng chủ ốc, thấy Liều Như Phong, bước chân ngưng lại, nhẹ nhàng thở ra, hô: "Tiểu Liều, người ở đây thì tốt rồi."

Liều Như Phong nhìn như lơ đãng, ánh mắt đảo qua bốn phía trong sân, xác định trong viện không có người khác.

Liều Như Phong tiến ra đón, nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì?"

Vương Tang xoa xoa mồ hôi trên trán, nói: "Công tử có ở trong phòng?"

Liều Như Phong canh chừng hộp gỗ trong tay hấn, đáp: "Có."

Vương Tang theo ánh mắt Liều Như Phong, giơ lên hộp gỗ trong tay, nói: "Lúc trước ta dẫn người dọn dẹp những vật nhiễm huyết trong phòng công tử, lại gặp được một

thiếu niên muốn trộm lên vào nơi này, bị ta bắt gặp, lại đưa ra tín vật của công tử, hắn nói hắn là đến đưa vật này cho công tử....."

Thiếu niên? Tín vật? Liễu Như Phong gật mình, hỏi: "Hắn gọi là Cơ Thanh?"

Vương Tang gật đầu, cười nói: "Gọi là Cơ Thanh. Xem ra đúng là vậy. Ta sẽ đi kêu người thả hắn, hắn lúc trước chỉ nói muốn gặp công tử, sau lại còn nói muốn trở về. Cũng may khi bắt được hắn, tất cả đều là người của chúng ta, ta thấy Lễ phu nhân còn ở đây, liền đem hắn giấu đi. Tiểu Liễu, vật này người giao cho công tử đi, ta còn phải đi chủ cung, Lễ phu nhân gọi ta đến."

Liễu Như Phong gật đầu, tiếp nhận hộp gỗ, nghĩ nghĩ, lại nói: "Ta cùng với người cùng đi đi, có lẽ hắc hắc là có chuyện muốn báo cho công tử."

Vương Tang gật đầu cười nói: "Được! Hắc ở trong phòng ta, người cứ tùy tiện, có hai huynh đệ trông coi, ta sẽ không làm lỡ thời gian."

Liễu Như Phong gật đầu ứng thanh, đi theo phía sau Vương Tang, ra cửa viện.

Chia tay Vương Tang, Liễu Như Phong hơi đề khí tung người, hướng về chỗ ở của thủ vệ vội bay đi.

Liễu Như Phong hạ xuống đất, hai gã thị vệ canh trước phòng Vương Tang nhìn thấy y, ngăn ra, nhất tề khom người thi lễ.

Liễu Như Phong lắc lắc tay, cũng không đợi bọn họ nói chuyện, liền nói ngay: "Vương thủ lĩnh nói cho ta biết, hắc đi chủ cung. Ta vào xem."

Hai gã thị vệ ứng thanh, lắc mình qua một bên.

Liễu Như Phong đẩy cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Cơ Thanh bị trói chặt ở cột trụ trong phòng.

Thấy Liễu Như Phong, Cơ Thanh vui vẻ nói: "Liễu đại ca, mau, mau tới giúp ta."

Liễu Như Phong tiến lên thay hắc cởi bỏ dây thừng, thấp giọng nói: "Thanh cơ muốn đi gặp công tử?"

Cơ Thanh sững sốt, lập tức phản ứng lại, Liễu Như Phong là dùng cách xưng hô sủng cơ của chủ nhân để gọi hắc, quynh rĩ cười, nói: "Liễu đại ca vẫn là gọi ta Tiểu Thanh đi. Tiểu Thanh nguyên bản muốn đi gặp công tử, nhưng bị những người này trói ở trong này, hiện tại lúc này, nếu Tiểu Thanh không trở về, sẽ khiến người sinh nghi."

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, nói: "Vậy không bằng để cho ta đem người trở về."

Cơ Thanh hoạt động cổ tay bị trói lâu đến run lên, lắc đầu, nói: "Không cần, chỉ là người giao phó bọn họ một tiếng, lần sau đừng bắt ta nữa là được!"

Liễu Như Phong quay đầu lại trông thấy hai người ở cửa thần sắc xấu hổ, nói: "Bọn họ không biết thân phận Thanh cơ, thỉnh Thanh cơ có thể tha bọn họ lúc này....."

Hai người kia vừa nghe, vội ở cửa cúi hạ thân, nói: "Chúng ta lúc trước không biết là Thanh cơ, có chỗ mạo phạm, thỉnh Thanh cơ tha thứ."

Trong lòng Cơ Thanh biết Liễu Như Phong là để cho hắn có cơ hội tại đây lấy lòng trước mặt thị vệ, hơi cảm kích nhìn Liễu Như Phong một cái, khẽ cười nói: "Hai vị đại ca không cần như thế, người không biết không có tội, các vị đại ca cẩn thận như thế, Tiểu Thanh thay công tử cao hứng còn không kịp nữa là."

Hai gã thị vệ nhẹ nhàng thở ra, cùng kêu lên nói lời cảm tạ.

Cơ Thanh cười cười, đột nhiên nhớ tới, quay đầu nhìn về phía Liễu Như Phong, nói: "Liễu đại ca, hộp gỗ kia....."

"Chính là cái này?" Liễu Như Phong lấy hộp gỗ ra, đưa tới trước mặt Cơ Thanh.

Cơ Thanh nhìn kỹ một cái, gật gật đầu, cũng không tiếp tục, nói: "Ta thật sự không còn kịp rồi, phải trở về ngay, để tránh bị người phát hiện. Cái hộp gì đó này, là Nhị công tử đặc biệt lệnh người đưa tới cho Lục công tử, Tiểu Thanh cũng không biết có cái gì đặc biệt, chỉ là thuận tay trộm đi. Liền thỉnh Liễu đại ca thay ta giao cho công tử!"

Liễu Như Phong gật đầu, nói: "Như thế, để cho bọn họ hộ tống người ra Trác Tiêu Cung?"

Cơ Thanh nghiêng đầu nghĩ ngợi, cười nói: "Cũng tốt, võ công Tiểu Thanh không tốt, sẽ không lại bị người bắt đi."

※※※

"Đại ca đưa cho Trữ Thanh?" Nam Cung Thiên Mạc nghi hoặc lập lại một câu, nhẹ nhàng mở hòm ra.

Ánh mắt rơi vào bên trong hộp trong chớp mắt, vẻ mặt Nam Cung Thiên Mạc bỗng nhiên biến đổi, thân thể căng thẳng cứng đờ, tức giận cuồng bạo cùng sát ý lạnh như băng nháy mắt từ trên người Nam Cung Thiên Mạc như dòng nước tiết ra.

Liễu Như Phong cả kinh, vội giương mắt đảo qua, trong hộp gỗ, là một nhánh đàn hương màu tím tản ra hương vị đậm đậm.

Liễu Như Phong nhìn nhìn sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc âm trầm nổi giận, cẩn thận nhìn nhìn đàn hương kia, nghi hoặc hỏi han: "Công tử? Có cái gì không đúng sao?"

"Ha ha ha....." Nam Cung Thiên Mạc âm trầm cười, tay nắm hộp gỗ nổi lên gân xanh, trên mặt vận vẹo, vẻ mặt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không đúng? Quá đúng! Nguyên lai đúng là đại ca!"

"Bình!" Hộp gỗ nháy mắt nổ tung, vụn gỗ bốn phía. Nam Cung Thiên Mạc cư nhiên không tự giác dùng tới nội lực!

"Công tử?!" Liễu Như Phong kinh sợ gọi một tiếng.

Mắt thấy đàn hương kia nổ tung giữa không trung, Liễu Như Phong đang muốn đuổi tay tiếp, đã thấy Nam Cung Thiên Mạc đuổi tay vung lên, một bàn tay chặt chẽ cầm đàn hương.

Nam Cung Thiên Mạc thở hổn hển, bình ổn tình tự nổi giận xuống, mắt nhìn Liễu Như Phong bên cạnh người, đem đàn hương kia chuyển qua, nói: "Cẩn thận thu dọn lại, thứ này là trí huyễn mê dược (mê dược làm thần trí hư ảo) cực mãnh liệt."

Liễu Như Phong bừng tỉnh đại ngộ, tiếp nhận đàn hương kia, đặt ở chóp mũi người ngủ, nhú mày nói: "Công tử bốn năm trước, nguyên nhân là do thứ này?"

Nam Cung Thiên Mạc đem bản thân thả lỏng ngã vào bên trong đệm giường, nhắm mắt, nói: "Không sai, bốn năm trước, khi ta luyện công, Lan nhi là cầm thứ này, thế cho nên sắp thành lại bại, tẩu hỏa nhập ma....."

Liễu Như Phong nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng biết công tử không nghĩ mà nói, liền cẩn thận thu dọn đàn hương màu tím kia, nhẹ giọng nói: "Thủ hạ đem đồ ăn bụng tới, công tử mệt mỏi, ăn vài thứ, liền ngủ tiếp đi."

Nam Cung Thiên Mạc từ từ nhắm hai mắt, cũng không nghĩ muốn nói nữa, khẽ gật đầu. Trong tai nghe được thanh âm Liễu Như Phong rời đi. Thở dài!

Từ khi thanh tỉnh, cho tới nay trông gà hóa cuốc, thấp thỏm lo âu, hiện giờ xem ra, thật sự đúng là nghi sai mẫu thân, chỉ là —— tổng quản Thiên Hành võ công cao thâm, Thủy Liên tinh thông y dược..... Tất cả đều là người thân cận nhất bên người mẫu thân.....

Còn có..... Lan nhi..... Đại ca là như thế nào sai khiến được Lan nhi? Hiện giờ xem ra, nhất định là Lan nhi bị đại ca lừa, nghĩ huyễn hương kia là thứ tốt, liền lấy vào mặt thất.....

Tuyệt kiếm lộ phong 32: ← Trở lại

Đẩy ra cửa phòng của chủ ốc, Liễu Như Phong bung một khay đồ ăn ấm áp, vào phòng, nhìn thấy Nam Cung Thiên Mạc đối mặt với cửa phòng, mặt mang buồn rầu ngồi ở trên giường, ngơ ngác xuất thần.

Liễu Như Phong đem đồ ăn đặt ở bên giường, thấp giọng kêu: "Công tử?"

Nhãn châu Nam Cung Thiên Mạc chuyển động, nhìn nhìn đồ ăn bên giường, thở dài, nhìn nhìn Liễu Như Phong, duỗi tay tiếp nhận chén bát Liễu Như Phong đưa qua, nói: "Tổng quản Thiên Hành kia, cùng với..... mẫu thân ta, người có cảm giác gì?"

Liễu Như Phong ngăn ra, tổng quản Thiên Hành cùng Lễ phụ nhân? Cẩn thận nghĩ nghĩ, lặng lẽ canh chừng thần sắc của Nam Cung Thiên Mạc, cẩn thận nói: "Tổng quản Thiên Hành xuất thân tạp dịch, lại có một thân võ công bí hiểm, thuộc hạ xem Dạ Thất cùng tổng quản động thủ, mặc dù nội lực hơn một chút, nhưng phương diện chiêu thức thì cân sức ngang tài. Nếu không phải ở trong phòng, người lại còn hỗn loạn, nếu ra ngoài phòng, bằng vào thuật che giấu thân ảnh của Dạ Thất, cùng chiêu thức ứng dụng, có lẽ có sáu phần thắng."

Nam Cung Thiên Mạc một bên không yên lòng ăn cơm, một bên gật đầu ý bảo Liễu Như Phong tiếp tục nói.

Mặc dù trong lòng biết Liễu Như Phong là cố ý hiểu lầm đề tài, bất quá võ công của tổng quản Thiên Hành, cũng là một khối tâm bệnh trong lòng Nam Cung Thiên Mạc.

Liễu Như Phong hơi hơi chần chừ, lại nói: "Thuộc hạ chỉ là đoán, cảm giác hành vi cử chỉ của tổng quản Thiên Hành lộ ra vài phần cổ quái. Ngay hôm nay mà nói, thuộc hạ cảm giác, tổng quản Thiên Hành tựa hồ đối công tử thập phần lưu ý, mặc dù là cùng Dạ Thất giao thủ hết sức. Hơn nữa, hẳn hôm nay biểu hiện võ công ra ngoài, có lẽ là toàn bộ thực lực của hắn, cũng có lẽ..... hắn có điều giữ lại."

"Nga?" Chiếc đũa trong tay Nam Cung Thiên Mạc ngưng lại, hưng trí, nói: "Thế nào lại nói như vậy?"

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, lại nói: "Bản ghi chép trong cung, là không thể làm giả. Sau khi được toàn bộ các điện đối chiếu xác nhận, mới có thể viết vào bên trong bản ghi chép! Tổng quản Thiên Hành, trong bản ghi chép không có xuất thân, chỉ có thể là xuất thân tạp dịch, đã là tạp dịch, mặc dù cũng sẽ có vài người biết sơ quyền cước, nhưng cũng không thể có võ công cao thâm như thế! Mỗi một điện trong cốc, Ảnh Điện Tử Điện cùng nhau đứng đầu, lực lượng Ảnh Điện tuyệt đối nằm trong tay cốc chủ. Có thể chương

ảnh vệ Dạ Thất lui ba bước, tu luyện của tổng quản Thiên Hành, hẳn là nội công tâm pháp đứng đầu."

Liễu Như Phong nói tới đây, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói tiếp: "Có được tâm pháp như vậy, như thế nào chỉ là một tạp dịch? Trong cốc từ trước đến nay chế độ thâm nghiêm, võ công cao thâm nhất, là Tuyệt Thiên thần công mà công tử tu luyện, sau đó là tâm pháp Tử Điện, tâm pháp Ảnh Điện, nhưng tâm pháp Tử Điện cùng Ảnh Điện đều ở trong tay điện chủ, Tuyệt Thiên thần công theo như thuộc hạ biết, chỉ có hai người là cốc chủ cùng công tử biết. Thuộc hạ thật sự đoán không ra, tổng quản Thiên Hành đến tột cùng là ai! Trừ phi..... hẳn không phải người Tuyệt Cốc!"

Liễu Như Phong nói xong, lại tự lắc lắc đầu, điều đó không có khả năng.....

Trước mắt Nam Cung Thiên Mạc sáng ngời, đột nhiên nhớ tới, lúc còn rất nhỏ, từng nghe mẫu thân trong lúc vô ý nhắc tới, mẫu thân cùng thị nữ Thủy Liên, Thủy Nhan bên người nàng nguyên bản không phải người Tuyệt Cốc, chỉ vì mẫu thân được phụ thân khi ra ngoài coi trọng, mới đưa các nàng mang vào trong cốc!

"Chẳng lẽ, Thiên Hành thực không phải người Tuyệt Cốc....." Nam Cung Thiên Mạc thì thào tự nói, nếu như vậy, liền có thể giải thích vì sao Thiên Hành xuất thân tạp dịch lại có một thân võ công cao thâm, mẫu thân vì sao lại không để ý tị hiềm đối hẳn thân cận ý lại như thế, lại để cho hắn tổng quản hết thảy sự nghị lớn nhỏ trong Trác Tiêu Cung.

Liễu Như Phong không nghĩ tới lời nói nhất thời vô tình của bản thân, Nam Cung Thiên Mạc cư nhiên lại hiểu được chân thực, vội hỏi: "Công tử, điều đó không có khả năng. Trước tiên không nói vị trí Tuyệt Cốc hẻo lánh ẩn mật, người trong cốc không được cốc chủ cho phép không thể ra ngoài. Chế độ trong cốc nghiêm khắc như thế, cho dù là tạp dịch, cũng có chuyên gia quản lý, đối chiếu sổ sách, ngoại nhân căn bản không thể lẫn vào trong cốc....."

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, lơ đãng, nhìn nhìn y, nói: "Cũng không phải tuyệt đối không thể vào cốc. Tỷ như người, tỷ như nương ta....."

Liễu Như Phong sững sốt, trước kia Lễ phu nhân cư nhiên không phải người trong Tuyệt Cốc?

Lại nghe Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Tổng quản Thiên Hành hiện tại, không phải Thiên Hành từng là tạp dịch, chỉ cần điều tra rõ, có lẽ, chúng ta liền có thể được mẫu thân cùng tổng quản Thiên Hành kia toàn lực trợ giúp!"

Liễu Như Phong có chút khó hiểu, thăm dò nói: "Ý công tử là?"

Nam Cung Thiên Mạc có chút hưng phấn mà xuống giường, ở trong phòng đi vài bước, chỉnh lý lại một chút suy nghĩ hỗn độn, nói: "Từ nhỏ, ta chưa bao giờ gặp qua

người nhà nương ta, như vậy xem ra, phụ thân đem nương ta mang vào Tuyệt Cốc, cũng không có nói vị trí Tuyệt Cốc cho thân nhân nhà nương ta biết. Ta từng nghe mẫu thân đề cập qua, trong nhà nàng còn có hai ca ca, mẫu thân cũng chưa bao giờ xuất cốc, nếu trong nhà mẫu thân không yên lòng, tất nhiên sẽ tìm kiếm chung quanh..... Nếu tổng quản Thiên Hành kia thật sự là ca ca của nương ta giả mạo....."

Bước chân Nam Cung Thiên Mạc dừng lại, xoay người nhìn về phía Liễu Như Phong, cười nói: "Như Phong, nếu tính toán về chính bản thân ta, ta hiện có trong tay năm danh cao thủ nhất lưu trong cốc, cho dù chính diện chống lại năm cung kia, làm sao lại còn có thể sợ?"

Nam Cung Thiên Mạc hừ một tiếng, nói tiếp: "Cho dù là đại ca cùng Trữ Thanh liên thủ thì có năng lực như thế nào? Tuyệt Thiên thần công chỉ truyền cốc chủ, phụ thân từng nói, trong các huynh đệ, chỉ có ta có tư chất tốt nhất, liền đem Tuyệt Thiên thần công lên truyền cho ta, dù là đại ca, cũng không thể có được!"

Nói tới đây, Nam Cung Thiên Mạc nhin không được cắn răng nói: "Hắn đây cũng là nguyên nhân đại ca từ nhỏ thấy ta không vừa mắt!"

"Bất quá..... hết thầy vẫn phải điều tra xong mới được!" Nam Cung Thiên Mạc mạnh áp chế tâm tình hưng phấn, trở về bên giường, ngồi, nói: "Người đem chén bát thu dọn xuống, đi gọi Thành Dịch tới gặp ta!"

"Vâng." Liễu Như Phong ứng thanh, đem chén bát thu thập, đem ra ngoài.

※※※

Liên tiếp mấy ngày, tiểu viện tựa hồ lại khôi phục sự yên lặng bình ổn cùng quanh quẽ như ngày xưa. Lễ phu nhân cư nhiên không lại phái người đến đây, sau khi Thành Dịch từ trong phòng Nam Cung Thiên Mạc đi ra, cũng liền không thấy bóng dáng.

Thành Dịch biến mất vài ngày, điều tra chính là tổng quản Thiên Hành võ công cao thâm..... Liễu Như Phong ẩn ẩn có một loại cảm giác không ổn.

Liễu Như Phong nhìn cửa phòng chủ ốc đóng chặt, từ sau giờ Thìn Cơ Thanh đến, Liễu Như Phong liền tự giác thôi lui ra ngoài phòng, ngồi ở đình nghỉ mát trên hồ nước này, để tránh khỏi phải xấu hổ như lần trước.

Giương mắt nhìn nhìn đỉnh đầu, đình lương (xà ngang của cái đình) kia, còn có Dạ Bát đồng thời theo xà nhà lui tới.....

Nhớ tới Dạ Thất bị công tử phái đi tìm kiếm Thành Dịch, cũng không biết thế nào.....

Nhìn nhìn sắc trời, gần đến giờ Ty, nhìn nhìn cửa phòng chủ ốc không hề có dấu hiệu mở ra. Liễu Như Phong bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy, trở lại sườn phòng.

Đem nước nóng trên bếp chuẩn bị, Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, liền đưa tay lấy nguyên liệu nấu ăn bên cạnh lại, đang chuẩn bị nấu cơm, lại nghe thấy tiếng gọi của Nam Cung Thiên Mạc, từ chủ ốc truyền đến.

Liễu Như Phong rửa sạch tay, bước nhanh đi vào chủ ốc.

Quả nhiên gặp Cơ Thanh ăn mặc chỉnh tề, Nam Cung Thiên Mạc lại nằm nghiêng ở trên giường, chần nệm bên cạnh bị lôi kéo, thân không mặc áo, hiển nhiên không có tính toán đứng dậy.

"Đem Thanh nhi trở về đi." Nam Cung Thiên Mạc thấy y tiến vào, đậm đậm phân phó một tiếng, đảo mắt lại nhìn về phía Cơ Thanh, ôn nhu nói: "Người tự mình cẩn thận một chút, tuy nói tin tức cũng rất trọng yếu, nhưng mệnh của chính người, lại càng trọng yếu hơn."

Mặt mày Cơ Thanh mỉm cười, cúi người ở trên mặt Nam Cung Thiên Mạc hôn, sáng giọng: "Tiểu Thanh hiểu được, công tử yên tâm."

Liễu Như Phong yên lặng theo sát ở phía sau Cơ Thanh, đi ra tiểu viện, Cơ Thanh quay đầu cười nói: "Vật và Liễu đại ca."

Liễu Như Phong nhìn Cơ Thanh một cái, nói: "Không dám, Thanh cơ được công tử sủng ái, Liễu Như Phong hộ tống Thanh cơ cũng là việc phải làm, huống chi, là phân phó của công tử."

Sủng ái sao? Cơ Thanh hơi hơi cười khỏ, thấp giọng nói: "Ân sủng trường cửu của công tử, Tiểu Thanh không dám trông cậy vào. Chỉ mong ngày sau, đại thế được định, công tử có thể nhớ kỹ công lao nhỏ bé của Tiểu Thanh hôm nay, không lấy đi tiện mệnh này của Tiểu Thanh, Tiểu Thanh đã cảm thấy mỹ mãn....."

Tâm tư Liễu Như Phong quay vòng, khó hiểu Cơ Thanh vì sao cùng mình nói lên điều này, chỉ đành an ủi nói: "Thanh cơ sao lại như thế? Công tử không phải là người bạc tình, ngày sau Thanh cơ tất nhiên sẽ ở trên vị trí cao....."

Cơ Thanh cười khỏ lắc đầu, nói: "Liễu đại ca võ công cao cường, công tử vẫn để cho Liễu đại ca làm thị vệ bên người, đối Liễu đại ca quả thật không tồi. Chỉ là Tiểu Thanh trừ bỏ thân xác thối tha này, thân không một kỹ năng nào, hiện giờ công tử còn có cảm giác, nếu có một ngày, công tử chán Tiểu Thanh, kết cục của Tiểu Thanh, khó có thể nói....."

Liễu Như Phong hiểu được, nguyên lai Cơ Thanh là chưa mưa đã lo trước, chỉ là muốn mượn sức mình giúp đỡ.

Trong lòng Liễu Như Phong hơi có cảm giác không kiên nhẫn, tuy rằng tình huống biết trong các cung, sủng cơ, cấp dưới hợp lại phân thể lực, tranh đấu không ngớt. Nhưng bên người Nam Cung Thiên Mạc trước nay chỉ có một mình mình, nhưng hiện giờ, cũng bắt quá có thêm vài người, tuy biết Dạ Thất, Dạ Bát có chút xem thường bọn thị vệ thủ viện, nhưng cũng không đến nỗi phát triển thành đấu đá lẫn nhau.

Nhìn thấy ánh mắt Cơ Thanh chờ mong, trên mặt Liễu Như Phong ôn hòa như trước, nói: "Thanh cơ nghĩ quá rồi, chuyện Thanh cơ hôm nay làm nên, công tử đều thấy ở trong mắt, ghi tạc trong lòng, còn có thể bạc đãi Thanh cơ sao?"

Cơ Thanh dù sao cũng không trông cậy lắm vào việc Liễu Như Phong đáp ứng, nhưng có lời này, nói vậy ngày sau có chuyện gì, Liễu Như Phong cũng sẽ ở trước mặt Nam Cung Thiên Mạc vì hấn góp lời.

Chỉ có điều là sau khi Liễu Như Phong thị tẩm, vẫn được Nam Cung Thiên Mạc giữ ở bên người, hộ vệ bên người, liền cũng biết Nam Cung Thiên Mạc đối Liễu Như Phong tín nhiệm.

Cơ Thanh vừa lòng cười, không nhắc lại nữa, xoay người tiếp tục đi trước.

※※※

Tuyệt kiểm lộ phong 32 Tiểu thiên ngoại, truyện cười! Thận trọng khi đọc!

Truyện cười thuần túy! Nguyên nhân chính văn chương 32, cùng chính văn không quan hệ, có thể bỏ qua, không xem cũng không sao.

※※※

Nam Cung: "Phong, tổng quản Thiên Hành cùng nương ta, ngươi có cảm giác gì?"

Tiểu Phong: "Cảm giác gì? Ta cũng chỉ có cảm giác muốn giết người!"

Nam Cung: "Ngươi muốn giết ai?"

Tiểu Phong: "Ta muốn giết....." (Lời trong lòng của Tiểu Phong: Lễ phu nhân! Nàng cứ nhiên dám đem ta biểu cho Dạ Thất! Không được, Lễ phu nhân là mẫu thân của công tử, nếu ta nói ra, không biết công tử có bảo ta tự giết bản thân hay không. Vậy —— Dạ Thất! Trước giải quyết nỗi buồn phiền này mới lại nói! Không được, nếu giết Dạ Thất, về sau chỉ có một mình Dạ Bát trông coi viện, lại nói, Dạ Thất đối công tử mà nói, còn có chỗ hữu dụng lớn hơn. Vậy..... giết ai đây.....)

Nam Cung: "???"

Tiểu Phong: "....."

Yên: "Tiểu Phong, kỳ thật a, người ngấm lại, nguyên nhân gây ra chuyện này chính là bởi vì Nam Cung nga, nếu không phải hấn ở trên cổ người hạ xuống dấu vết, Lễ phu nhân sẽ không biết, nếu Lễ phu nhân không biết, Nam Cung sẽ không kêu Dạ Thất với người diễn trò, nếu Dạ Thất không với người diễn trò, Lễ phu nhân sẽ không nói muốn đem người đưa cho Dạ Thất! Đúng không!!!"

(Mọi người: ngữ điệu lời này như thế nào lại quen thuộc như vậy? Yên: ~~Ừ~~.....)

Tiểu Phong: "Người bảo ta thí chủ?"

Yên gật đầu.

Tiểu Phong: "Ta nhớ ra rồi, kỳ thật phát sinh chuyện này, là người viết ra!"

Yên tiếp tục gật đầu.

Tiểu Phong nghe răng cười.

Yên run rẩy: "Tiểu Phong nhi tử, người, người cười thật là khủng khiếp....."

Tiểu Phong: "Ta rất cục biết, ta rất cục nên làm thịt ai! Đừng chạy! Ta muốn giết người!"

Yên nhìn thấy Tiểu Phong rút kiếm ra, hậu tri hậu giác quát to một tiếng, vội vàng bỏ trốn.....

Nam Cung chạy nhanh từ trong chủ phòng ôm ra băng ghế cùng hạt dưa, một bên ăn, một bên xem, một bên rống: "Phong, cố lên!"

Tiểu Phong: "Vâng"

Yên khóc: "Nam Cung nhi tử, người, người, người người người cư nhiên xem diễn? Cũng không tới cứu Yên?!"

Nam Cung: "Vừa rồi người kêu Phong giết ta là ai?"

Yên: "..... Không, không phải Yên..... là mọi người yêu cầu....."

Mọi người: "Kêu người để cho Tiểu Phong ngược Nam Cung, không kêu người để cho Tiểu Phong giết Nam Cung!!!"

Một đồng cuống sen nhuyển, rau củ nhuyển cùng mấy trái trứng thối bốn phương tám hướng bay tới, đem Yên đang bị Tiểu Phong cầm kiếm, truy chạy đến tứ xứ nháy mắt bao phủ.....

Nam Cung: "Phong....."

Tiểu Phong: "Công tử....."

Hai người thâm tình nhìn nhau, thân thân mật mật tay kéo tay rời đi.

Mọi người ủng hộ mà lên, đi theo phía sau: "Nga..... tung hoa tung hoa..... nghe góc tường đi....."

Phía sau, đồng rác bị mọi người quên đi, đột nhiên xuất hiện một vị lão nhân thân mặc y phục công tác.

Lão nhân: "Hừ hừ..... nhận được tin tức nói, nơi này có rác rưởi, quả nhiên..... một đồng thật lớn a..... hoàn hảo, lão nhân ta nháy mắt sẽ di chuyển hết!"

Lão nhân cầm lấy cái chổi lớn, xoát xoát hai cái, đem rác rưởi quét vào xe rác, cười tùm tùm đẩy xe di chuyển trong chớp mắt, bóng dáng cả người lẫn xe đều biến mất.

Ở trên bầu trời cao cao, một con sư tử bay đứng ở không trung.

Yên sờ sờ bộ lông tuyết trắng của con sư tử bay dưới thân, sư tử bay quay đầu liếm liếm tay Yên.

Yên cười gian: "Hoàn hảo Yên vẫn luyện tiếu vứt bỏ người, thời điểm máu chốt cũng là người....."

(*Chú thích: cục cưng này chính là WOW con thú cười đệ nhất của Yên..... thời khắc máu chốt tiến đến cứu chủ.....*)

Tuyệt kiếm lộ phong 33: ← Trở lại

Liễu Như Phong trở lại sân, đi tới tàng cây trong viện, đột nhiên cước bộ dừng lại, ẩn ẩn hình như có người tiếp cận tiểu viện với tốc độ cao!

Liễu Như Phong nhú mày, gương mặt nhìn hướng tường viện.

Đã thấy trước mắt bóng người chột lóe, trong lòng Liễu Như Phong đề phòng, thân thể nhảy mất căng thẳng, hai tay hơi rũ xuống, nội lực vội chuyển, đã làm tốt tư thế chuẩn bị tùy thời ra tay.

Lại nghe thanh âm Dạ Thất đề thấp vang lên: "Tổng quản Thiên Hành! Phối hợp ta!"

Liễu Như Phong ngẩn ra, hiểu được, quả nhiên là Thành Dịch xảy ra vấn đề, chắc là Dạ Thất đến tìm kiếm bị tổng quản Thiên Hành phát hiện tung tích, truy tung đến tận đây!

Đang nghĩ ngợi, đã bị Dạ Thất bên người tiến lên, một phen gắt gao ôm lấy, lực đạo quá lớn, khiến thân thể Liễu Như Phong không tự chủ được ngã ra sau, phía sau lưng đánh lên đại thụ trong viện.

Liễu Như Phong bị một phen xả loạn vạt áo của mình, hơi hơi nhíu mày, phát hiện hai chân Dạ Thất hơi tách ra, lập tức đặt tại bên cạnh mình, thân thể kề cận, cơ hồ kề sát ở trên người mình..... Tư thế lúc này, rõ ràng đã bị Dạ Thất gắt gao áp chế ở trên thân cây.

Liễu Như Phong nhắm mắt, nhin xuống cảm giác khó chịu nổi lên trong tâm.

Dạ Thất cúi đầu, một phen kéo ra vạt áo trước ngực của Liễu Như Phong, gần như kịch liệt hôn cắn khoang ngực trần trụi của Liễu Như Phong.

Trong lòng Liễu Như Phong cứng lại, cường chế sự khó chịu tại đáy lòng. Làm cho bản thân tận lực không chú ý đến động tác của Dạ Thất, toàn tâm chú ý sừng phòng trong viện; vào sân, nhưng không hiện thân, ngược lại bóng người ẩn ở bên tường —— tổng quản Thiên Hành.

Không ai phát hiện, trong khe hở của khung cửa sổ nơi chủ ốc đối diện sân, một đôi nhãn tình lạnh như băng, nhìn chăm chăm Dạ Thất cùng Liễu Như Phong!

"Ách....." Liễu Như Phong kinh động thở suyễn một tiếng, trăm triệu không nghĩ tới, Dạ Thất đột nhiên mút đầu nhũ một bên ngực.

Liễu Như Phong kinh hoảng tức giận, hai tay theo bản năng đẩy, đang muốn đem Dạ Thất trên người đẩy ra, bất chợt tỉnh ngộ, vội biến đẩy thành ôm, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai lưng của Dạ Thất.

Quả nhiên, bóng người góc tường, hô hấp hơi hơi ngưng lại, nếu không phải Liễu Như Phong vẫn chú ý, cơ hồ không thể phát hiện ra.

Đồng thời hai tay dừng ở vai lưng Dạ Thất, Liễu Như Phong miễn tuệ sâu sắc cảm nhận được, thân mình Dạ Thất hơi hơi run lên, hô hấp nặng nhọc, lập tức, động tác Dạ Thất càng làm cần hơn.

Môi lưỡi ngậm lấy một bên đầu nhũ, chuyển quanh vòng, khẽ cắn nhẹ liếm, hai tay bên hông đột nhiên dùng sức, gắt gao áp sát thân thể Liễu Như Phong, mà chỗ dục vọng của Dạ Thất cứng rắn như lửa, gắt gao đặt tại dưới hạ thân của Liễu Như Phong.....

Dạ Thất cư nhiên đối với mình nổi lên dục vọng?!

Liễu Như Phong xấu hổ càng thêm nổi giận, nhưng trong lòng biết bóng người nơi góc tường kia chưa rời đi, chỉ đành cắn răng ngăn chặn cảm giác khó chịu, ngẩng đầu nhìn trời, để ngừa bị người nọ nhìn thấy sự tức giận trên mặt.

Không biết qua bao lâu, Dạ Thất rốt cục buông tha đầu nhũ bị hấn mút đến sưng đỏ, duỗi tay kéo ra vạt áo trên người Liễu Như Phong, môi lưỡi liếm hôn từng chút từng chút trên da thịt tinh tủy, đường cong rõ ràng, một đường dần dần đi xuống.....

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy lý trí bản thân bị chia ra, một bên bị thị huyết giết chóc đánh tan, một bên gắt gao giữ lại một tia thanh minh cuối cùng, rốt cục nghe được thân ảnh người nọ khẽ động, tiếng gió rất nhỏ, lặng yên rời đi.

Liễu Như Phong nhẹ nhàng thở ra, vẫn không chú ý tới cặp nhãn thần chứa đầy lửa giận nơi song cửa sổ kia cũng lặng lẽ biến mất.....

Liễu Như Phong một chương đem Dạ Thất đã động tình, đã thấm đầy dục vọng, một chút cũng không phát hiện ra trước người, đánh bay ra ngoài. Lạnh lùng nhìn Dạ Thất từ trên mặt đất xoay người ngồi dậy, phun ra một ngụm máu, kinh ngạc nhìn lại đây, lập tức cười khổ duỗi tay lau đi vết máu nơi khóe miệng.

"Ta....." Dạ Thất có chút gian nan đứng dậy, nhìn thấy vẻ mặt băng lãnh thị huyết của Liễu Như Phong, muốn giải thích, nhưng lại không biết nói từ đâu.....

Liễu Như Phong mặt lạnh lùng, không nghe Dạ Thất biện luận, chương tay phải duỗi ra, mũi chân dùng sức, thân hình chớp lóe nháy mắt đã tới bên cạnh Dạ Thất, nội kinh trong bàn tay phóng ra, mang theo tiếng gió thét sắc bén, ấn hướng ngực Dạ Thất.

Thần sắc Dạ Thất buồn bã, song chương đan xen, hộ ở trước ngực.

Chỉ nghe "Bình" một tiếng.

Dạ Thất đón đỡ một chương của Liễu Như Phong, cước bộ hơi lui vài bước, khí huyết trong lồng ngực quay cuồng.

Dạ Thất cường chế cơn sóng huyết tinh xông lên khoang miệng, ngẩng đầu lên, đang muốn lần thứ hai mở miệng.....

Đã thấy hai mắt Liễu Như Phong chứa đầy sát khí, thân hình như chớp, ra tay như gió, đã tới gần bên người, tay trái như trảo, bắt hướng cổ họng Dạ Thất, tay phải như núi, đánh úp về phía trái tim Dạ Thất!

Thê lương trong tiếng gió, sát khí thấu xương, hiển lộ không thể nghi ngờ!

Dạ Thất cứng người, hiểu được trong lòng Liễu Như Phong lúc này quả thật vẫn còn sát ý.

Dạ Thất bình ôn hô hấp, xoay chuyển thân lưng, thân thể nghiêng qua một bên, trong không gian, song kích trí mạng của Liễu Như Phong sượt qua.

Liễu Như Phong không thu tay lại, mũi chân điểm xuống đất, thân hình xoay chuyển, song chưởng lẳng không một đường, nội kinh bức ra, đem quần áo Dạ Thất thổi làm cho "phật phật" rung động, lại đánh úp về phía cổ họng cùng trái tim của Dạ Thất.....

Dạ Thất cắn răng, thân hình vội lui, song chưởng một tay cắt về phía mạch cổ tay của Liễu Như Phong, một tay nghênh hướng trước ngực.....

Cổ tay trái Liễu Như Phong phản lại, buông tha cổ họng Dạ Thất, bắt hướng cổ tay đánh úp lại.

Cổ tay Dạ Thất trầm xuống, nháy mắt nhường tay trái Liễu Như Phong đi qua.

"Hai người các ngươi điên rồi? Không sợ sẽ kinh động công tử?" Một tiếng quát khê truyền đến, phía trên xà nhà trong viện, một đạo bóng đen lóe ra, phóng thẳng đến chỗ hai người.....

"Bình! Ba!" Hai tiếng trầm đục.

Lưỡng chưởng đánh trúng, Liễu Như Phong đề khí thả người, phiêu nhiên lui về phía sau hai bước, phát ra một tiếng, Dạ Thất cũng kêu lên một tiếng đau đớn, lui ba, bốn bước, mới đình ổn thân hình.

Bóng đen trong không trung tùy thời hạ xuống, ngăn cách hai người. Lưng quay về phía Dạ Thất, đối mặt Liễu Như Phong, chính là Dạ Bát!

Đồng tử Liễu Như Phong co rút lại, cười lạnh nói: "Dạ Bát! Ngươi muốn giúp Dạ Thất?"

Dạ Bát nhú mày, đảo mắt ý bảo Liễu Như Phong nhìn chủ ốc, thấp giọng nói: "Chẳng qua chỉ là một hồi hiếu lâm! Dạ Thất cũng chỉ là nghe lệnh làm việc thôi! Thế

nào lại đến mức này?! Ai ta cũng không giúp. Thế nhưng kinh động công tử? Bị phạt chỉ là hai người các ngươi! Nhưng nếu lại kinh động Lễ phu nhân, làm sao có thể thu hồi?"

Liễu Như Phong cứng họng, nghĩ lại, thời gian Dạ Thất, Dạ Bát đến đây, tuy rằng khinh thường thị vệ bảo hộ viện, nhưng đối với mình coi như luôn luôn tốt hơn một chút. Dạ Thất cũng chưa từng rõ ràng biểu lộ ra đối với mình có ý đồ gì.....

Chẳng lẽ..... là bởi vì động tác vì che giấu của mình khi đó, khiến cho Dạ Thất hiểu lầm? Trong lòng Liễu Như Phong cười khổ, Dạ Thất coi mình là ai? Chỉ vì vâng lời công tử? Bản thân thích bị nam nhân ôm?

Nếu mình vì thống khoái nhất thời, giết Dạ Thất, tình thế rõ ràng đều là bất lợi, huống chi lúc này Dạ Bát đã hiện thân, nếu hai người hấn liên thủ, mặc dù liều mạng trọng thương, hoặc giả giết Dạ Thất, rồi lại nên giao phó trước mặt công tử như thế nào? Bên cạnh công tử vốn không có người, thân là ảnh vệ Dạ Thất, từ trước đến nay rất được công tử coi trọng, nếu bị mình giết, có lẽ công tử sẽ thập phần khó xử.....

Mà Lễ phu nhân cũng đã biết sự tồn tại của Dạ Thất, nếu Dạ Thất chết, rồi lại nên giao phó hướng Lễ phu nhân như thế nào? Thế nhưng, như vậy sẽ phá hủy đại sự của công tử..... năm rộng tháng dài, món nợ này vẫn sẽ ghi lại rõ ràng.....

"Cút!" Liễu Như Phong nhắm mắt, thanh âm vì miễn cưỡng khắc chế xung động ra tay cùng áp lực dục vọng giết chóc mà thấp không thể nghe thấy.

Dạ Bát rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người lôi kéo Dạ Thất, lại ẩn vào chỗ bóng tối nơi xà nhà.....

Dạ Thất âm thầm nhìn Liễu Như Phong một cái, thân hình tung lên, bóng dáng biến mất.

Liễu Như Phong sửa lại quần áo hỗn độn không thể chịu nổi trên người, đứng ở trong viện, lặng im nửa ngày, bình ổn tình tự, mới bước đi hướng chủ ốc.

Trong chớp mắt vào cửa, hơi thở âm hàn nghênh diện đánh tới, Liễu Như Phong cả kinh, giương mắt nhìn lên.

Nam Cung Thiên Mạc đang ngồi ở bên giường, dựa nghiêng vào trụ giường, trên mặt không có biểu tình, ánh mắt hơi hơi nheo lại, âm lãnh nhìn Liễu Như Phong nơi cửa.

Trong lòng Liễu Như Phong run lên, công tử tựa hồ cực kỳ tức giận, hơn nữa, tức giận này là hướng về phía mình mà tới.....

Tuyệt kiếm lộ phong 34: ← [Trở lại](#)

Liễu Như Phong trái lo phải nghĩ, nghĩ không ra nguyên do. Ngược tay đóng cửa phòng lại, cúi đầu, tại ánh mắt nhìn kỹ sắc nhọn của Nam Cung Thiên Mạc, đi đến bên người Nam Cung Thiên Mạc.

"Công tử, Thanh cơ đã quay về Vân Thanh Cung." Thập gọi một tiếng, Liễu Như Phong quỳ xuống

Nam Cung Thiên Mạc trầm mặc không phát ra tiếng nào, chỉ là dùng ánh mắt băng lãnh âm trầm tĩnh tế đánh giá Liễu Như Phong quỳ bên cạnh người.

Tuy rằng khi mới thanh tỉnh, vì đối mẫu thân hoài nghi, tại trong sợ hãi cùng bất an, lấy phương thức như vậy xác nhận sự trung thành của Liễu Như Phong, nhưng lại sau vài lần hoan hảo, bản thân có chút không khống chế được.

Nguyên bản sau khi Cơ Thanh đến, cũng lo lắng đến cảm thụ của Liễu Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc theo bản năng muốn chấm dứt sai lầm như vậy.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian này, Nam Cung Thiên Mạc thật cũng không tiếp tục muốn Liễu Như Phong thị tẩm.

Không phải không biết có người ngoài vào trong viện, nhưng hẳn thấy cái gì? Liễu Như Phong cư nhiên duỗi tay ôm tại trên người Dạ Thất?

Nhớ lại mấy ngày trước, ở một bên dục dưng, vẻ mặt Liễu Như Phong thần nhiên nói, Nam Cung Thiên Mạc liền có một loại cảm giác bị lường gạt cùng bị phản bội.

Liễu Như Phong thẳng lưng, không dám động một chút, cảm giác ánh mắt lợi hại kia chậm rãi đảo quanh ở trên người mình, như lăng trì, âm lãnh mà bạo ngược.....

"Trên đường có phát sinh chuyện gì?"

Nửa ngày, từ trên đỉnh đầu Liễu Như Phong nghe được thanh âm Nam Cung Thiên Mạc băng lãnh không mang theo cảm tình gì, bình thản vang lên.

Tâm tư Liễu Như Phong vội chuyển, việc vừa rồi cùng Dạ Thất, thật sự quá mức sỉ nhục, vốn không muốn nói, nhưng lúc này Nam Cung Thiên Mạc rõ ràng là nổi giận, không nên giấu diếm thì tốt hơn.

"Vừa rồi tổng quản Thiên Hành truy tung Dạ Thất, đến trong viện, Dạ Thất liền đề cho thuộc hạ cùng hắn diễn trò, đã lừa được tổng quản Thiên Hành." Liễu Như Phong tận lực bình tĩnh đáp, vì vậy mà không khống chế được nhớ lại tiểu Dạ Thất, giọng nói không khỏi run rẩy nói sơ lược.

Nam Cung Thiên Mạc hừ một tiếng, lạnh lùng ra lệnh nói: "Cởi y phục ra!"

Liều Như Phong cứng lại, dấu vết sỉ nhục trước ngực này..... Chẳng lẽ công tử đã biết sự tình vừa rồi? Nhưng người lệnh mình cùng Dạ Thất diễn trò, chẳng phải là công tử sao?

Thần trí Liều Như Phong chỉ là đang phân tán, Nam Cung Thiên Mạc đã nâng lên một cước, đá trúng bụng Liều Như Phong đang quỳ gối bên cạnh người. Một cước nổi giận, đá đến Liều Như Phong nháy mắt ngã xuống đất, thân mình theo tấm thảm, bay ngược lại, đến khi đánh vào góc tường, mới dừng lại.

Liều Như Phong nuốt xuống huyết tinh tràn lên môi, cũng không dám đuổi ta che bụng đang quặn đau, chỉ là chống thảm, thân bò lên, trở lại bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, một lần nữa quỳ ổn định.

Nam Cung Thiên Mạc cũng không phát ra tiếng, chỉ là lãnh nhãn nhìn động tác của Liều Như Phong, đến khi y một lần nữa quỳ gối bên cạnh, mới mở miệng nói: "Người là nghe không hiểu mệnh lệnh, hay là không muốn phục tùng?"

Liều Như Phong không dám tiếp tục chần chừ, rất nhanh bỏ đi y phục toàn thân, thân thể xích lõa, quỳ gối bên chân Nam Cung Thiên Mạc.

"Ba!" Một tiếng giòn vang. Nam Cung Thiên Mạc giơ tay đánh một cái tát thật mạnh, tát ở trên mặt Liều Như Phong, đem Liều Như Phong hoàn toàn không phòng bị, tát đến hướng qua một bên.

Nam Cung Thiên Mạc thở hắt hắt, giận giữ nói: "Ta mới có mấy ngày không chạm người? Người liền nhịn không được? Cứ nhiên mượn cớ theo mệnh lệnh của ta đi câu dẫn Dạ Thất?!"

"Thuộc hạ không có....." Liều Như Phong mạnh quay đầu lại ngênh thị hai mắt âm lãnh nổi giận của Nam Cung Thiên Mạc, đau đớn trên thân thể cũng không bằng nghe thấy lời nói sỉ nhục sâu nặng của Nam Cung Thiên Mạc.

"Không có?" Nam Cung Thiên Mạc lạnh như băng nhếch mi, duỗi tay, tại nơi đầu nhũ sung đỏ nhún một cái thật mạnh, cười lạnh nói: "Đây là cái gì?"

Đau đớn từ bộ vị mẫn cảm trước ngực truyền đến, Liều Như Phong cắn răng, ức chế bản năng muốn thoát đi đau đớn của thân thể. Tùy ý Nam Cung Thiên Mạc bạo ngược chà đạp đầu nhũ nguyên bản đã bị Dạ Thất cắn đến sung đỏ không chịu nổi.

Nam Cung Thiên Mạc thấy Liều Như Phong không trả lời, lại thịnh nộ, đầu ngón tay dùng sức ngắt, một đường máu đỏ tươi chảy ra, theo đường cong của ngực, uốn lượn xuống.....

Sắc mặt Liều Như Phong trắng bệch, mặt nhẵn mảy nhú, đem đau đớn nuốt trở lại trong bụng, thân thể —— lại vẫn ôn thuận quỳ thẳng tắp.

"Kỹ xảo Dạ Thất thế nào? Khiến ngươi nhìn không được ôm hân?!" Mắt Nam Cung Thiên Mạc đầy âm trầm, giận giữ nói: "Ngươi tựa hồ quên, ngươi là thuộc về ai!"

"Thuộc hạ....." Trên mặt Liễu Như Phong xanh trắng đan xen, tinh thần khẩn trương, muốn biện giải.....

"Câm miệng!" Lại nghe Nam Cung Thiên Mạc không kiên nhẫn khế quát một tiếng.

Trên vai căng thẳng, chỉ cảm thấy một cỗ đại lực truyền đến, thân thể buông lỏng tất cả phòng bị, đã bị Nam Cung Thiên Mạc đẩy hướng mép giường, ngay mặt hướng xuống, nằm úp sấp phủ ở bên giường. Cảm giác đau xót, hai ngón tay đã thô bạo đâm tiến vào.

Liễu Như Phong kêu lên một tiếng đau đớn, đau đớn đột nhiên tới khiến thân mình run lên, lập tức gắt gao cắn đệm giường dưới thân, không hề có nửa phần nhúc nhích.

Đầu ngón tay cảm giác được sự căng chặt khô ráo, cùng với vì quá đau đớn mà tròng vách càng quấn chặt hơn, địa phương này rõ ràng đã có một khoảng thời gian rất lâu chưa từng bị sử dụng qua!.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, nghi hoặc động động ngón tay, tròng vách khô ráo ẩm áp non mịn rung động tự nhiên co rút lại cự tuyệt động tác của ngón tay, thông đạo thật nhỏ rất khó tưởng tượng từng chứa qua dục vọng tráng kiện của mình. Mà Liễu Như Phong dưới thân, mặc dù nhìn không thấy biểu tình, nhưng rõ ràng hô hấp biến đổi cùng với thân lưng dần dần buông lỏng, thể hiện rõ ý đang cố gắng thả lỏng thân thể.....

Tình tự nổi giận thoáng giảm bớt.

Nam Cung Thiên Mạc rút tay ra, đem thân thể Liễu Như Phong trở mình lại, để y nằm ngửa, cẩn thận quan sát một phen, dấu hôn đỏ tươi từ trong ngực một đường xuống phía dưới, kéo đến trên bụng, phân thân mềm mại nơi hạ phúc trong bụi cỏ sạch sẽ chìm lặng ngủ.....

Nam Cung Thiên Mạc thở ra một hơi, tâm tình thoáng bình ổn, lạnh lùng thốt: "Ngươi có thể cầu ta cho phép ngươi cùng Dạ Thất..... nhưng ta không thể dễ dàng tha thứ ngươi dám ở sau lưng ta câu dẫn Dạ Thất, ngươi, có thể hiểu được?"

Vừa nói, Nam Cung Thiên Mạc một bên dùng đầu gối nhẹ khều hai chân của Liễu Như Phong.

Đồng thời hai chân y thuận theo tách ra, Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà đem thân thể tiến lên, nghiêng thân phủ trên thân thể xích lỏa của Liễu Như Phong, xâm lược cùng uy hiếp từ trên cao nhìn xuống hai mắt y, ngón tay mạnh mẽ chà đạp đầu nhũ càng nhìn càng khiến kẻ khác phần nộ kia.

Thần sắc Liễu Như Phong trắng bệch, chịu đựng cảm giác bỏng rát trước ngực, thấp giọng nói: "Thỉnh công tử bớt giận, thuộc hạ tuyệt không lừa gạt, phản bội công tử....."

Nam Cung Thiên Mạc hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Liễu Như Phong thở hổn hển, đón ánh mắt âm trầm của Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Hết thầy của thuộc hạ, đều thuộc về công tử, thuộc hạ cho tới bây giờ chưa hề quên điểm này. Vừa rồi trong viện, thuộc hạ nguyên bản chỉ là nhất thời không khống chế được, muốn đẩy Dạ Thất ra, nhưng vì nhất thời nhớ tới, tổng quản Thiên Hành còn ở trong viện, chỉ đành..... chỉ đành....."

Liễu Như Phong nhất thời khó nói tiếp, tuy hướng Nam Cung Thiên Mạc giải thích, nhưng ôm Dạ Thất, dù sao cũng là sự thực, tuy nói là bởi vì tổng quản Thiên Hành ở bên, nhất thời ứng biến. Nhưng đúng là bởi vì một động tác này, khiến Dạ Thất nổi lên hiềm lắm, mới có thể phát sinh sự tình sau đó. Liễu Như Phong thật sự không muốn hồi tưởng.....

"Chỉ đành ôm lấy Dạ Thất?" Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng cười, có chút dăm chiêu.....

"Vâng....." Liễu Như Phong không nguyện nói, nhưng câu hỏi của Nam Cung Thiên Mạc, không thể không đáp.

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay chậm rãi vuốt ve khối thân thể mảnh mẽ thon dài mà dịu ngoan này, đầu ngón tay tựa hồ còn giữ cảm giác ấm áp căng chặt kia, hồi tưởng lại thân thể phía dưới từng mang đến cực hạn sung sướng cho dục vọng nơi hạ phúc, cả Cơ Thanh mềm mại từ Thị Điện được dạy dỗ cũng không thể so sánh được, dục vọng dần dần nóng rực đứng thẳng lên.

Hoặc giả bản thân đã cố kỵ quá nhiều? Nhìn con người đen dịu ngoan mà trung thành của Liễu Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng cười, nói: "Người nói người không quên bản thân là thuộc về ta?"

"Hết thầy của thuộc hạ đều là công tử ban cho, thuộc hạ không dám quên." Liễu Như Phong không biết tính toán của Nam Cung Thiên Mạc, chỉ đành cẩn thận đáp.

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay lấy hộp dục, cười nói: "Như thế, ta nghĩ tốt hơn là đổi hình phạt với người!"

Liễu Như Phong mắt thấy Nam Cung Thiên Mạc duỗi ngón tay lấy ra một khối dục lớn, thăm dò hướng chỗ huyết tử đóng chặt, nhẹ nhàng mà xoa vài cái, chậm rãi đâm tiến vào.

Trong lòng Liễu Như Phong cả kinh, nếu muốn phạt, động tác công tử tựa hồ không nên mềm nhẹ như thế, còn dùng thuốc mỡ, chẳng lẽ —— công tử tính toán lệnh mình làm thị cơ?

Nghĩ đến sau này có lẽ sẽ bị Nam Cung Thiên Mạc phế bỏ võ công, đánh gãy gân mạch, ánh mắt Liễu Như Phong cơ hồ là cầu xin nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc, tuyệt vọng phát hiện, trong mắt Nam Cung Thiên Mạc, không có nửa phần thỏa hiệp.....

Nam Cung Thiên Mạc một mặt cực kỳ kiên nhẫn khuếch trương chỗ căng chặt kia, một mặt nhẹ nhàng cầm trung tâm thân thể y, mềm nhẹ vỗ về chơi đùa xoa nắn nhục hành mềm nhuyễn ngủ say kia.

Cúi xuống, tại nơi đầu hôn đỏ tươi nhìn qua cực kỳ chướng mắt, từng chút từng chút, hung hăng liếm cắn, trên da thịt cường tráng hoàn mỹ, bị mình ấn xuống dấu vết tím đỏ, từng điểm chỉ chút bày ra, cho đến khi rốt cuộc nhìn không ra dấu vết ban đầu.

Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng nâng thân lên, nhìn nhìn Liễu Như Phong dưới thân hơi nhắm lại mi tâm, nhãn tiệp khép kín hơi hơi rung động, lông mi run rẩy; môi nhếch lên, từ trong thông đạo dưới thân âm áp mà khô khốc kia, động tác ngón tay không ngừng tiến tiến xuất xuất, trên mặt y vẫn tái nhợt dần theo một tia xấu hổ cùng thống khổ, thân thể xích lửa dụ ngoạn nằm ở dưới thân.....

Nam Cung Thiên Mạc bắt giác nhớ tới ngày ấy tại trong phòng này, khi Liễu Như Phong đối mặt Lễ phu nhân, vì không muốn rời bên người mình, mà thân hình cường kiện thon dài duỗi thẳng tắp, khi bị tám gã thị vệ vây quanh, tư thế khí chất sắc bén cùng phòng bị.....

Nam Cung Thiên Mạc lại cúi đầu nhìn kỹ lúc này, vẻ mặt Liễu Như Phong ảm đạm hơi thống khổ, thân thể xích lửa ôn thuận mà thần phục. Tâm tình không hiểu sao thư sướng hơn.

Cảm giác cùng sự mềm mại của Cơ Thanh hoàn toàn bất đồng, Liễu Như Phong cũng đồng dạng ôn thuận thuận theo nằm ở dưới thân, nhưng lại làm cho Nam Cung Thiên Mạc cảm giác có một loại kích tình mãnh liệt hoàn toàn bất đồng, trong lòng không tự giác kích động cùng khát vọng.....

Chỉ là..... Nam Cung Thiên Mạc hơi cau mày, nhìn nhìn nhục hành mềm nhuyễn ngủ say không hề có dấu hiệu thức tỉnh trong tay, nhẹ nhàng sờ.....

Tuyệt kiếm lộ phong 35: ← [Trở lại](#)

Thân mình Liễu Như Phong giật nảy, mi tâm nhần càng nhiều hơn, nhưng vẫn không phát ra tiếng.....

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, chậm lại tốc độ trừu tồng tại trong cục huyết nóng ấm của ngón tay, men theo trằng vách, chậm rãi nhu động, từ trong trí nhớ mò đến hương một chỗ nổi lên ở sâu bên trong.....

Thân thể hoàn toàn thả lỏng dịu ngoan, không thể chống cự ngón tay Nam Cung Thiên Mạc dần dần xâm phạm vào chỗ sâu bên trong thân thể.

Khi chỗ mẫn cảm ở sâu trong cơ thể kia bị nhẹ nhàng đè lại, Liễu Như Phong nặng nề mà thở dốc một tiếng, thân mình không thể điều khiển tự động hơi hơi run rẩy, cái loại khoái cảm quen thuộc lại xa lạ này, tại ngón tay Nam Cung Thiên Mạc không giống như không buông tha mà kích thích, từng cơn sóng đánh úp về phía toàn thân.

Chỉ là, nghĩ đến sẽ bị phế bỏ võ công, đánh gãy gân mạch, trở thành một thị cơ phế nhân, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy lúc này trong thân thể bắt đầu khởi động một dòng nước xiết, giống như một loại yêu ma khủng bố, mang đến chỉ có hủy diệt cùng tuyệt vọng, toàn bộ không có nửa phần khoái cảm.....

Nhìn thấy nhục hành trong tay vẫn mềm mại như cũ, Nam Cung Thiên Mạc mặt nhần mảy máu, cho dù chỗ mẫn cảm ở sâu trong thân thể y, bị nhu ấn không chút nào ngừng nghỉ, chà xát đùa giỡn, cho dù da trên thân thể y đã nổi lên sắc tình đậm đậm, cho dù đôi cánh môi kia không thể đè nén càng lúc càng ồ ồ thở dốc..... nhưng khuôn mặt tuấn tú này vẫn như cũ có vẻ có chút xanh trắng, thậm chí, nhục hành trong tay hoàn toàn không có phản ứng.....

"Người rót cuộc e ngại cái gì?" Nam Cung Thiên Mạc hơi có cảm giác không kiên nhẫn, cúi người cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy hầu kết, chậm rãi gặm cắn hỏi.

Nếu đã quyết định làm cho thị vệ bên người này từ đầu đến chân, đều hoàn toàn thuộc về mình, Nam Cung Thiên Mạc cũng không nguyện ý trong lúc chính mình hưởng thụ, người dưới thân lại chỉ có thể yên lặng nhần nạy thống khổ..... tình hình vốn là phải vui thích, mà không phải là một xác chết.....

Hướng chi, Nam Cung Thiên Mạc cực thích Liễu Như Phong tại thời điểm hoan hảo cùng giữa dòng khoái cảm lộ ra sự mê mang, yếu ớt cùng bất lực..... Đó là một loại biểu tình khiến Nam Cung Thiên Mạc cực kỳ thỏa mãn.....

Nhẫn tiếp Liễu Như Phong run rẩy, hơi hơi nhẹ nhàng mở ra, mang theo loại cảm xúc nhẹ nhàng, yếu nhược có thể dễ dàng phá vỡ, nhưng lại làm cho người ta ần ần cảm giác có một loại kiên cường.

"Công tử..... là muốn phạt thuộc hạ làm..... thị cơ của công tử?" Âm điệu có chút mặn chát, từ trong đôi môi tái nhợt của Liễu Như Phong, phát ra.

"Không sai!" Nam Cung Thiên Mạc giương mi, nhìn thấy sắc mặt Liễu Như Phong dưới thân nháy mắt xám trắng, đôi mắt tuyệt vọng, thân thể dần lạnh xuống như băng.

"Người không muốn?" Thanh âm Nam Cung Thiên Mạc không tự chủ được lạnh xuống.

Nhớ tới mới vừa rồi trong viện, hai tay Liễu Như Phong ôm chặt Dạ Thất.....

Nam Cung Thiên Mạc lắc lắc đầu, Liễu Như Phong không phải dạng như Cơ Thanh lấy sắc mà thân cận nam nhân, âm nhu mang theo mị hoặc. Chính là tương phản, Liễu Như Phong kỳ thật là một nam nhân mang đủ tính công kích dẻo dai cùng tính kiên cường, mặc dù ở trước mặt chính mình, luôn luôn biểu hiện một chút dụ ngoạn, toàn bộ không có nửa phần sắc nhọn. Nhưng tựa hồ trừ bỏ chính mình, cho dù là ở trước mặt mẫu thân, Liễu Như Phong cũng hoàn toàn vô pháp che giấu thiên tính cường hãn sắc nhọn trên người!

Mà nay, hiển nhiên cũng là vì mẫu thân tùy ý ý nguyện của y, đưa y đến sân viện quanh quẽ này, mà không phải đem một cấp dưới cường lực như vậy, gắt gao nắm trong lòng bàn tay..... Cho dù mẫu thân hoài nghi, quan hệ chính mình cùng Liễu Như Phong vô cùng, cũng không thực sự hạ quyết tâm, động thủ bỏ Liễu Như Phong.....

Lấy sự hiểu biết của Nam Cung Thiên Mạc đối Liễu Như Phong, cư nhiên tin tưởng Liễu Như Phong thật ra có nguyên nhân, tuy rằng cũng biết, Liễu Như Phong đối với chuyện thị tẩm, tuyệt không giống miệng y nói, cam tâm tình nguyện, nhưng chưa bao giờ từng ngỗ nghịch chính mình.

Hay là, trực tiếp thử xem được Cơ Thanh mang đến? Cơ Thanh từng bởi vì tình thú, dùng qua vài lần xuân dược, còn để lại một ít.....

Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi có chút buồn rầu, sao thủ đoạn ở trên người Cơ Thanh luyện ra, cũng hoàn toàn vô dụng?

Nam Cung Thiên Mạc thật ra chưa bao giờ hoài nghi qua Liễu Như Phong sẽ phản kháng chính mình.

Quả nhiên, sau một hồi dừng động tác, chỉ nghe thanh âm Liễu Như Phong chua xót, cúi đầu nói: "Thuộc hạ..... không dám! Chỉ là..... công tử..... không trước tiên..... phế..... phế đi võ công của thuộc hạ..... cùng..... gân mạch..... sao.....?"

Một câu, tựa hồ hao hết tâm lực cùng tinh khí của Liễu Như Phong, thật vất vả mới nói xong, Liễu Như Phong đã không tự giác ngừng lại hô hấp, lẳng lặng chờ đợi Nam Cung Thiên Mạc động thủ tuyên án khổ hình cuối cùng.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, nhìn thấy ánh mắt Liễu Như Phong trốn tránh vô định, đột nhiên tỉnh ngộ. Nguyên lai, y một mực nghĩ điều này! Khó trách vô luận chính mình khiêu khích đùa giỡn như thế nào, cũng không thấy nửa phần phản ứng.....

Vô luận là ai, khi nghĩ đến chuyện như vậy, cũng vô pháp có thể phản ứng.....

Nam Cung Thiên Mạc cẩn thận đánh giá thân hình dưới thân vẫn như cũ ôn thuận theo, cho dù là có ý tưởng như vậy, nhưng vẫn như cũ toàn bộ nhu thuận không hề phòng.

Đáy lòng Nam Cung Thiên Mạc nóng lên, rút ra ngón tay ở trong huyết tử căng chặt kia, cỡi ra y sam trên người, đem dục vọng chính mình đã sớm sung sướng, nhẹ nhàng để ở huyết khẩu, nhìn về mặt trên mặt Liễu Như Phong, chậm rãi cường hành bức ép đẩy vào.....

Không thông khổ như trong ý nghĩ, lại phát giác chỗ tư mật dưới thân, bị cường ngạch mở ra, hạ thân nóng rực mà cứng rắn, lấy một loại động tác cực thông thả, từng chút từng chút xâm nhập chỗ sâu bên trong thân thể.....

Liễu Như Phong có chút lo sợ không yên mà khó hiểu, nhưng kinh nghiệm vài lần hầu hạ, nhắc nhở y, cố không để chua xót cùng buồn bã tuyệt vọng trong lòng gia tăng, ngâm chặt môi, cố gắng thả lỏng thân thể, nhẫn nại chỗ nguyên bản chỉ điểm không tiến bên trong thông đạo, bị cự vật cứng rắn dâng trào kia, nghịch hướng tiến nhập khuếch trương đẩy đến không chịu nổi cùng ê ẩm đau đớn, nam nhân phóng túng trên người, cảm giác áp lực khuất nhục, tùy ý vật nam tính kia không kiêng nể gì xâm phạm tiến vào chỗ sâu bên trong thân thể chính mình.....

Dục vọng dần dần chen vào chỗ sâu bên trong, làn da nơi hạ phúc dính sát vào chỗ ẩn mật nhất dưới thân, cơ hồ có thể cảm giác được huyết khẩu kia hơi hơi nhu động, tròng vách non mềm run rẩy gắt gao quấn chặt hơn, giống như muốn chính mình vĩnh viễn ở lại bên trong, mang theo độ nóng ấm ở chỗ sâu trong thân thể hấp thụ áp sát dục vọng mãnh cảm.....

Tuyệt vời cùng khoái cảm trong trí nhớ như nhau.....

Nam Cung Thiên Mạc dừng lại động tác nơi thắt lưng, chậm rãi thở ra một hơi, nhìn thấy biểu tình ẩn nhẫn hơi thống khổ cùng hồ thẹn của Liễu Như Phong, thỏa mãn thở dài một tiếng, phủ xuống, gắt gao ôm thân thể xích lỏa có chút lạnh lẽo của y.....

Nhẹ nhàng ngâm vành tai lạnh như băng kia, chậm rãi mút cắn miếng thịt mềm hơi mỏng, Nam Cung Thiên Mạc buồn cười dùng ngữ điệu mang theo tia trách cứ, cúi đầu nói: "Như Phong, ta khi nào thì nói qua muốn phê võ công cùng gân mạch của ngươi?"

Thân mình Liễu Như Phong chấn động, nhin không được mạnh quay đầu lại, nhìn hai mắt Nam Cung Thiên Mạc, kinh ngạc nói: "Chỉ là, công tử không phải nói..... để cho thuộc hạ làm thị cơ..... quy củ trong cốc....."

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhu, cũng may chính mình phản ứng nhanh, buông miệng, nếu không.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẫm lại, lại nhin không được cười ra tiếng, duỗi lưỡi liếm môi một chút, đối với miếng thịt non mềm trong miệng không cánh mà bay, có chút tiếc nuối, bất quá, giờ phút này chính mình đưa lên miệng hai phiến thịt non mềm khác, cũng coi như không tồi, có thể tha thứ tên gia hỏa tự vọng động này.....

"Như Phong, ngươi là của ta! Ta chưa nói qua, ngươi có thể quản phá mấy cái quy củ lật vật này?" Nam Cung Thiên Mạc nghĩ muốn trừng phạt bằng cách động động dục vọng chôn sâu bên trong thân thể Liễu Như Phong, cắn hôn lên đôi môi trước mắt.....

Tịnh không phải hoàn toàn là thị cơ? Vậy là cái gì? Thị vệ đồng thời cũng coi như chỉ thị cơ? Bất luận như thế nào, so với trở thành một thị cơ phế nhân thì vẫn tốt hơn.....

Tâm Liễu Như Phong buông lỏng, môi bị chặn kín không thể nói, chỉ có thể vui sướng mà cảm kích nhìn Nam Cung Thiên Mạc phía trước mắt. Theo đầu lưỡi bá đạo xâm nhập kia tiến vào, lấu lưỡi duỗi phiến lưỡi ra, để cho nó bao lấy, liếm cắn rồi dừng lại đùa giỡn.....

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc trầm xuống, cười nhìn nhìn Liễu Như Phong, thất lưng mãnh liệt trước sau đong đưa.....

Tuyệt kiếm lộ phong 36: ← Trở lại

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc trầm xuống, cười nhìn nhìn Liễu Như Phong, thất lưng mãnh liệt trước sau đong đưa.....

Liễu Như Phong không biết sao, có cảm giác ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc, hàm xúc ý tứ hơi chút nguy hiểm. Bất quá lại không kịp nghĩ lại.

Môi lưỡi bị chiếm hữu, trong huyết nội, vật thể thật lớn mà cứng rắn kia nhanh chóng ra vào, trong sự đau đớn do trừu thống cùng đẩy ép mang đến, lại bị vật thể nóng như lửa kia kẻ sát đốt nóng..... Liễu Như Phong có loại cảm giác Nam Cung Thiên Mạc có phải hay không muốn dùng nhục nhận (nhận = mũi nhọn) kia giết chết chính mình.....

Không những thế — tại trong đau đớn ngập chìm này, ở chỗ sâu trong thân thể, lại còn nổi lên từng đợt cảm giác ngứa ngứa. Sự hấp thõm lo âu cùng lòng tuyệt vọng biến mất, cảm giác như vậy lại càng thêm rõ ràng hơn, theo vật nóng bỏng mà cứng rắn như thiết bàn kia mài luyện, cảm giác đau ngứa càng tăng, thân thể lạnh như băng bị kích thích, dần dần ấm áp lên.....

Loại cảm giác này giống như đã từng quen biết, giống như nhiều lần trước đã từng sa vào bên trong, cũng đều từng có qua cảm giác như vậy.

Đáy lòng Liễu Như Phong có một tia lo sợ cùng nghi hoặc, sự biến hóa của thân thể hoàn toàn vượt ra ngoài sự tính toán của y, chẳng lẽ qua vài lần thị tẩm gần đây, thân thể liền quen thuộc loại sự việc hoàn toàn trái với quy luật tự nhiên này? Thậm chí còn nhớ kỹ cái loại khoái cảm không thể lý giải này?

Thật lâu sau, Nam Cung Thiên Mạc rốt cục buông môi lưỡi Liễu Như Phong, nâng thân mình lên, nhìn nhìn mi Liễu Như Phong ần ần lại, đau đớn trong hoan du hỗn loạn, ánh mắt có chút mê hoặc cùng lo sợ không yên mở to, tỏa ra một loại thần thái cứng cỏi cùng yếu ớt, hai loại thần tình khác nhau, đan xen cùng một chỗ. Kích thích khiến toàn thân Nam Cung Thiên Mạc run lên, nghĩ muốn hung hăng chà đạp y, đánh vỡ về mặt cứng cỏi kia, nhìn y ở dưới thân chính mình thống khổ cầu xin tha thứ, lại chặt chẽ ôm trụ y, muốn nam nhân cường hãn an tĩnh này chỉ có thể ở trước mặt chính mình, triển lộ ra vẻ mặt yếu ớt.....

Thân thể Liễu Như Phong, đã rõ ràng hiển hiện ra phản ứng khoái lạc, tựa hồ đặc biệt mẫn cảm, Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn tới nhục hành mới vừa rồi bị y lãnh lạc, không ngờ hơi hơi nâng đầu.....

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay nhẹ nhàng bắt trụ phân thân nửa mềm nửa cứng kia, không nặng không nhẹ vỗ về chơi đùa, hơi hơi có chút mê hoặc. Dời đi tầm mắt, trong lúc vô tình, quét mắt nhìn thấy hộp dục trên giường lúc này tùy tay lấy.

Nam Cung Thiên Mạc giật mình, thì ra là thế..... là cầm nhầm thuốc mỡ Cơ Thanh mang đến — thuốc mỡ hàm chứa thành phần thôi tình.....

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu nhìn về phía Liễu Như Phong, đôi môi bị mút hôn đến đỏ tươi hơi hơi sưng lên, thân hình ấm áp, im lặng mà thần phục tĩnh lặng nằm ở dưới thân, hai chân thon dài mà cường kiện, thuận theo gập cong ở bên cạnh người, tại chỗ ẩn mật trong khoảng giữa hai đùi, dục vọng trướng đến tím đỏ không hề trở ngại mà ở trong huyết khẩu, tiến tiến xuất xuất.....

Nam Cung Thiên Mạc lấy ra một chút khoảng cách, cúi đầu nhìn thấy dục vọng chính mình xanh tím mạnh mẽ ngẩng cao đầu, từng chút từng chút theo huyết khẩu lộ ra, cảm thụ được nội vách nóng bỏng chặt chẽ, như muốn kéo giữ lại, cùng gắt gao quấn chặt không để rời đi..... Nam Cung Thiên Mạc thật sâu thở dài, ưỡn động phần eo, nhìn dục

vọng chính mình, lại đâm vào, biến mất tại trong huyết khẩu, tựa như bị huyết khẩu đã có chút sung đỏ kia từng chút từng chút nuốt xuống.....

Trước mắt một màn kích thích, cảm thụ khoái cảm nơi hạ phúc, tiếng vang khi va chạm, cùng với, dục vọng khi trều động, tiếng nước ẩm ướt dính dấp.....

Nam Cung Thiên Mạc mạnh mẽ phủ xuống, gắt gao ôm thân hình xích lỏa dưới thân, một ngum cắn trên chiếc cổ thoát nhìn cực kỳ hấp dẫn kia, trều tống mạnh mẽ hơn.....

Tất cả lý trí cùng tâm cơ, tại một khắc này đều hóa thành bông bay mất, chỉ còn lại cực hạn khoái hoạt, ngay cả linh hồn đều tựa hồ tan chảy.....

Nam Cung Thiên Mạc không thể không thừa nhận, chỉ có tại thời khắc này, thể xác và tinh thần căng thẳng, mới có thể hoàn toàn thả lỏng, không cần đề phòng, không cần cảnh giác, không cần phòng ngự.....

Ý niệm này trong đầu, như tia chớp, ở trong cực độ khoái cảm chợt lóe mà qua.....

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ lại liền bị thanh âm ẩm đậm trên đỉnh đầu hấp dẫn lực chú ý, tiếng rên rỉ đứt quãng, làm như thống khổ, lại làm như vui thích, khó nhin như dòng nước tiết ra.

Nam Cung Thiên Mạc buông răng, trên da thịt trơn bóng, hai dấu răng thật sâu, khiến Nam Cung Thiên Mạc cực kỳ vừa lòng. Duỗi lưỡi, ở trên dấu răng chính mình mềm nhẹ liếm lộng, đến khi dấu vết kia biến thành đỏ tươi mê người.

Đôi môi nóng áp sát da thịt mẫn cảm, di chuyển khắp nơi, dừng tại trên mạch máu thành thịch nhẩy đánh, nhẹ nhàng liếm, thân mình trong lòng không thể điều khiển tự động run rẩy, huyết khẩu non mịn gắt gao bao lấy dục vọng kia, đột nhiên co rút lại.....

Nam Cung Thiên Mạc kêu lên một tiếng, gắt gao buộc chặt vòng tay, dừng lại động tác.....

Nửa ngày, mới thở ra một hơi, Nam Cung Thiên Mạc thở hổn hển, tự giễu mà cười, cư nhiên thiếu chút nữa tiết ra, tựa hồ tại thời điểm ôm Liễu Như Phong, chính mình hoàn toàn không cần phòng bị, luôn dễ dàng đạt tới khoái cảm..... mà đối Cơ Thanh, không hề có phần này.....

Giương mắt nhìn nhìn Liễu Như Phong, mí mắt hơi hơi khép kín, mi tâm căng thẳng, đôi môi hơi giương lên, nặng thở dốc.....

Nam Cung Thiên Mạc cười, điều chỉnh phương vị hạ thể, di chuyển đến, biên ảo phương vị, chậm rãi trều tống.....

Nhớ rõ —— là ở bên này.....

Nam Cung Thiên Mạc dùng sức đẩy.

"A....." Quả nhiên, thân mình Liễu Như Phong kinh sợ giật nảy một chút, phát ra một tiếng rên rỉ, nhãn tiệp run rẩy, hơi hơi lặng lẽ mở ra, mang theo vui thích khó nhin, nhìn Nam Cung Thiên Mạc phía trên thân thể, lập tức, lại chuyển mắt đi.....

"Là nơi này?!" Nam Cung Thiên Mạc cười tà dừng tại chỗ kia, dùng dục vọng nóng rực cứng rắn, chậm rãi áp sát tìm tòi mài luyện.....

Một mặt hưởng thụ nội vách non mềm, không thể điều khiển tự động co rút lại, mang đến khoái cảm; một mặt nhìn Liễu Như Phong dưới thân thờ gập, thân mình run rẩy không ngừng, mang theo tiếng rên rỉ nức nở, không ngừng tràn ra, như cầu xin, lại như vui sướng.....

"Thực thoải mái? Nơi này?" Nam Cung Thiên Mạc hung hăng đẩy đẩy chỗ kia, vươn ngón tay, tại trên đôi cánh môi hơi sưng, nhẹ nhàng cọ xát.....

Liễu Như Phong kinh suyễn một hơi, nhin xuống cảm giác hồ thẹn, nhắm mắt, nhẹ giọng đáp: ".....Vâng..... công tử....."

Lời nói ra, mang theo nhiệt khí, phun tại trên ngón tay đang di động trên môi. Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu rên rỉ một tiếng, nếu là Cơ Thanh, lúc này sẽ cười quyn rũ há mồm, đem ngón tay chính mình ngậm vào trong miệng, tỉnh tể liếm lộng..... mà Liễu Như Phong..... hiển nhiên không có ý thức như vậy..... thanh âm rất nhỏ cơ hồ khó có thể nghe thấy, một chút cứng ngắc mang theo tia ngữ điệu ẩn nhẫn, khi thối ra, nhiệt khí phun tại trên ngón tay, cũng đã khiến tâm Nam Cung Thiên Mạc ngứa ngáy khó nhin.....

Ngón tay nhẹ nhàng dùng sức, đâm vào bên trong đôi môi mím chặt, đùa bỡn cái lưỡi mềm trốn tránh không kịp kia.

Nam Cung Thiên Mạc động động dục vọng chôn sâu tại chỗ sâu trong thân thể chặt chẽ ấm áp kia, nội vách nóng rực mà ướt át ôn nhu bao lấy chính mình, một loại cảm giác thư sướng như đang ở trên mây cùng vui thích hài lòng. Nam Cung Thiên Mạc nặng nề mà thờ dốc một tiếng, không hề nhẫn nại, hạ thể mạnh mẽ trừu tống, một bàn tay lại đột nhiên nắm lấy phân thân dưới thân đã sưng trướng ngẩng cao.

Vì lúc trước đã điều chỉnh vị trí, dục vọng như thiết bàn cứng rắn, mỗi một lần mạnh mẽ đỉnh nhập, đều thật sâu đâm vào chỗ sâu trong thân thể Liễu Như Phong, nặng nề mà va chạm chỗ kia, tốc độ nhanh chóng trừu tống, dục vọng ngón như lửa mài luyện đốt nóng.....

"Ách..... A..... A....." Liễu Như Phong rốt cuộc ức chế không được thanh âm chính mình.

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn nhìn, phân thân Liễu Như Phong trong tay đã hoàn toàn trưởng lớn lập tức đứng thẳng, hình dạng thon dài mà tuyệt đẹp, cùng Cơ Thanh hoàn toàn bất đồng, Cơ Thanh xuất thân Thị Điện, tuy rằng thoát nhìn ôn nhu hơn một chút, nhưng trải qua sự dạy dỗ của Thị Điện, phân thân của Cơ Thanh, càng có vẻ mềm mại hơn, không giống vật trong tay giờ phút này, mạnh mẽ giương giương công kích mà đứng.....

Nam Cung Thiên Mạc một bên quan sát biểu tình Liễu Như Phong, một bên nhẹ xoa nắn vật trắng kiện đang nắm trong tay, nhưng khoái cảm tuyệt đỉnh nơi hạ thân làm hắn rất khó khống chế lực đạo trong tay..... thất thần một cái, bàn tay không khống chế được tăng thêm lực đạo.....

"Ách..... ngô....." Liễu Như Phong dưới thân kinh tuyến một tiếng, tiếng rên rỉ đột nhiên biến cao.

Nam Cung Thiên Mạc sững sốt, vật giương cao ngẩng đầu trong tay như tránh né giạt nảy một chút, lại dịu ngoan áp sát tại lòng bàn tay.....

Nam Cung Thiên Mạc giương mắt nhìn lên, trên gương mặt tuấn lãng của Liễu Như Phong nhiễm đầy tình sắc, nhãn tiệp khê nhếch có chút mờ mịt nhìn đỉnh giường, thờ hồn hèn khó có thể dừng lại, trong ánh mắt mặc dù không thể tránh nhiễm thượng một tia đau đớn, nhưng vẻ mặt vui thích lại càng thêm dày đặc.....

Nam Cung Thiên Mạc tỉnh ngộ mà cười, Liễu Như Phong không như Cơ Thanh xuất thân Thị Điện, chỉ cần ôn nhu đụng chạm một chút, hơi một chút đau đớn kích tình tựa hồ cũng làm y có cảm giác.....

Nam Cung Thiên Mạc không hề khống chế dục vọng chính mình, tốc độ nhanh nhẹn mạnh mẽ đỉnh động hạ thân, lực đạo trong tay nặng nhẹ không đồng nhất nắm trong tay bộ vị yếu ớt mẫn cảm nhất thân thể y.....

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy chính mình như sa vào trong dòng nước, bàn tay Nam Cung Thiên Mạc thô ráp đầy vết chai gât gao áp sát gốc của phân thân, theo động tác Nam Cung Thiên Mạc mạnh mẽ trườn tổng, nắm tay khi nhẹ khi nặng, tại phân thân trên người di động.....

Từ chỗ phân thân nam tính mẫn cảm yếu ớt nhất, truyền đến từng trận khoái cảm chặt chẽ, pha trộn một ít đau đớn rất nhỏ. Liễu Như Phong có chút mờ mịt khê nhếch môi, dồn dập hô hấp, muốn nghĩ cái gì đó, lại chỉ cảm thấy thần trí phiến phiến bay ra, không thể tụ lại.....

Thuốc mỡ trong huyết tử sớm đã hoàn toàn tan chảy, khiến phân thân xâm nhập nội vách ẩm ướt, trườn dầm vào càng thêm thuận lợi, tốc độ nhanh nhẹn ma sát, run rẩy từng hồi, khoái cảm đánh úp về phía toàn thân.....

Dục vọng hung ác kia, nặng nề mà đâm vào chỗ sâu trong thân thể, hung hăng đánh lên chỗ sâu trong kia một chút..... Liễu Như Phong có một loại cảm giác thân thể như bị dục vọng cứng rắn kia đâm xuyên đốt nóng, chỗ mẫn cảm bị mạnh mẽ va chạm, Liễu Như Phong không thể điều khiển bị bao phủ bởi khoái cảm tự động mãnh liệt mà đến.....

Nam Cung Thiên Mạc thật sâu thở hổn hển, cúi đầu nhìn Liễu Như Phong, duỗi tay, kéo 2 tay y từ đệm giường lên, đặt tại phía sau lưng chính mình.

Liễu Như Phong rõ ràng đã sa vào trong dục vọng thuận theo ôm lấy lưng Nam Cung Thiên Mạc. Nam Cung Thiên Mạc cười thỏa mãn, tuy rằng biết rõ Liễu Như Phong có lẽ lúc này căn bản là không biết chính mình đang làm cái gì.....

Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà nhắm mắt lại, cảm giác chính mình đã đến cực hạn, căng cứng, muốn dừng lại động tác, lại bị huyết nội kia, nội vách cực nóng non mẫn gắt gao dây dưa, căng chặt co rút lại đè ép phân thân, khiến Nam Cung Thiên Mạc nhìn không được lại tăng thêm lực đạo ra vào.....

"Ách..... A..... A....." Tiếng rên rỉ của Liễu Như Phong đột nhiên biến cao, tại trong kích thích đột nhiên tăng cao, thân thể nguyên bản đã bị dục vọng sói mòn đến cực điểm, không thể điều khiển tự động co rút căng thẳng, chìm trong hoan du, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy một trận khoái cảm vọt tới, hoàn toàn không thể tự hỏi, cho đến trước mắt bạch quang chợt lóe, trong đầu trống rỗng.....

Tràng vách kịch liệt co rút lại, gắt gao quấn quanh dục vọng Nam Cung Thiên Mạc sớm đã đến cực hạn, kiên trì không được, sự nóng cháy chặt chẽ áp sát đốt nóng mỗi một tác làn da trên dục vọng mẫn cảm.....

"Ngô....." Nam Cung Thiên Mạc thấp thỏm một tiếng, ở trong tiếng rên rỉ kinh suyễn của Liễu Như Phong, cúi thân xuống, gắt gao ôm trụ thân hình dưới thân, dục vọng nặng nề mà trều đình vài cái, gắt gao để ở huyết khẩu chặt chẽ kia, nhượng chất dịch nóng bỏng của bản thân, bắn vào chỗ sâu trong thân thể y.....

※※※

Tuyệt kiếm lộng phong - Tiểu thiên ngoại - Truyện cười

Truyện cười thuần túy, cùng chính văn không quan hệ, có thể bỏ qua không xem, thậm trọng khi đọc!!!

Lễ Giáng Sinh a..... Lễ Giáng Sinh.....

Yên một mình một người, đứng thẳng ở trong gió Bắc rét lạnh: Không ai tặng Yên chocolate..... (Mọi người: cái đó lẽ tình nhân mới tặng.....)

Không quan hệ, Yên tặng chính mình là được rồi! Tâm tình bắt đầu vui vẻ đi thị sát siêu thị.....

Siêu thị a siêu thị, ta yêu người! Yên không trả giá, không xứng là Yên! Yên mua 10 nguyên (đơn vị tiền tệ) một hộp, lão gia gia bà cố nội cũng phải bán 10 nguyên! Hắc hắc hắc.....

Yên ngâm nga một khúc nhạc, mua hai khối chocolate..... Cái này? Người hỏi yên vì sao mua chocolate? Bởi vì yên muốn ăn.....

Về đến nhà, đẩy cửa ra, oa, tam đại soái ca (3 chàng zai đẹp)!

Thật rung động a!!!

Nam Cung đờng đờng sát khí nhìn chăm chăm ghé vào trên người tiểu Phong, vẻ mặt hạnh phúc, làm như không quen biết Yên.....

Liễu Như Phong vô tội ngẩng đầu: "Công tử, người muốn ăn chocolate không?"

Yên kinh hãi, vừa nhìn trong tay, ngất —— chocolate đã không còn!!!!

Chạy nhanh cướp lại chocolate trên tay tiểu Phong: "Đó là của Yên! Là của Yên! Ô ô ô ô....."

Nam Cung Thiên Mạc một phen tiếp nhận chocolate của Yên, bỏ vào miệng: "Hừ! Không phải Dove (1 loại nhãn hiệu chocolate nổi tiếng bên Trung), người mua cái gì vậy a?"

"Nguyên lai là Nam Cung, tiểu Phong, tiểu Thất a....." Yên xoa mồ hôi, sờ sờ bao chocolate Dove trong giỏ, hoàn hảo, cái này không cầm trên tay.....

Lỗ mũi Nam Cung hướng lên trời, hừ một tiếng, nói: "Chúng ta hôm nay đến, là có việc muốn hỏi người!"

Yên như chó ngoan cúi đầu khom lưng: "Tứ công tử, người có việc cứ nói, Yên thực vô tội, thực thiện lương, thực thuần khiết a....."

Nam Cung Thiên Mạc dùng ánh mắt hoài nghi nhìn phía Yên: "Về vấn đề của người, trước tiên chúng ta không thảo luận, ta là muốn hỏi một chút người, lên hệ giữa nương ta cùng tên gia hỏa Thiên Hành kia, tất cả mọi người thấy rõ ràng, người chính là không cho ta hiểu được?"

Yên liếc mắt một cái: "Rõ ràng là ngay trước mắt ngươi, như thế nào quái lạ lại đến hỏi Yên....."

Nam Cung: "....."

Tiểu Phong giữ tay Nam Cung rút kiếm ra muốn chém ngươi: "Công tử, bình tĩnh! Bình tĩnh! Công tử muốn giết nàng, chờ thuộc hạ cùng Dạ Thất tra xét, không cần nhọc công tử động thủ....."

Tiểu Thất: "Yên a..... thích tiểu Phong, ta không trách ngươi, nhưng cái con tôm đó, ngươi luôn để cho ta thấy, ăn hay không a?" (con tôm ở đây chỉ tiểu Phong)

Nam Cung gắt gao bắt lấy tay cầm kiếm muốn chém ngươi của tiểu Phong: "Ta không để ý, ngươi tức cái gì....."

Tiểu Phong ngoan ngoãn đứng lại, thấp giọng nói thầm: "Tiểu Thất không phải là nói công tử ngươi, ngươi đương nhiên không ngại, bất quá —— vì công tử ngươi không ngại, sẽ không để cho ta chém hấn a? Không hiểu....."

Yên búng búng ngón tay: "Tiểu Thất a, không phải nương nói ngươi, ngươi xác định ngươi có thể ăn được tiểu Phong? Nương nơi này có mùi hương nhuyễn cân tán, tiểu Thất, đừng nói nương không thương ngươi, muốn hay không? Nương cam đoan a! Ăn cái này, đừng nói tiểu Phong, ngay cả Nam Cung, cũng phải toàn thân như nhũn ra, hồn thân vô lực ba ngày! Ngươi muốn làm cái gì đều đủ thời gian! Oa ha ha ha....."

Tiểu Thất: "Thật sự? Yên ngươi sẽ không lại gạt ta chứ? Chỉ cần ta hạ thuốc này, còn chưa có ăn đến miệng, đã bị công tử cướp đi ăn mất!"

Yên hai tay chống nạnh, làm bộ dáng nữ vương: "Oa ha ha ha..... Yên là ai? Yên tâm, Yên để cho Lễ phu nhân lại đây shopping, không phải hết thấy đều OK?!"

Đuôi lông mày Tiểu Thất tràn đầy vẻ vui mừng: "Đa tạ Yên đại nhân! Ngài thật sự là thương tiểu Thất a....."

Tiểu Phong: "Công tử, ngươi không cần ngăn thuộc hạ, để cho thuộc hạ giết hai tên này!!"

Nam Cung: "Không cần vội, không cần vội! Ngươi nhìn công tử gia ta!"

Nam Cung lôi kéo tiểu Phong, sau hai người nhìn nhau mà cười gian.

"Ấn hử!" Nam Cung vừa lòng nhìn hai người kia chân động mà quay đầu trông lại, "Dạ Thất a, dược liệu tháng này có điểm ít, phần 'Huyết Hoàn Đan' của ngươi kia có lẽ nên tiết kiệm!"

Sắc mặt Tiểu Thất trắng nhợt: "A, công tử, Dạ Thất biết sai rồi, Dạ Thất không dám nữa, ngài lão đại nhân có đại lượng, buông tha Dạ Thất đi, lại nói, chuyện này, đều là Yên làm! Cùng Dạ Thất không quan hệ a....."

Yên giận: "Tiểu Thất! Ngươi cứ nhiên bán đứng ta!"

Nam Cung âm hiểm cười một tiếng: "Yên a..... Ngươi nói muốn đem thị cơ của ta đi làm gì?"

Yên thần tình vô tội nhìn phía sau Nam Cung.....

Lễ phu nhân xinh đẹp động lòng người trong cơn giận dữ vọt lại đây, một phen kéo cái lỗ tai Nam Cung: "Nguyên lai ta quả nhiên không có đoán sai, Mặc nhi, ngươi rất quá đáng! Hiện giờ năm công tử kia như hổ rình mồi, ngươi cứ nhiên sa vào trong hoàn lạc?! Ngoạn thị vệ còn chưa tính, ngươi cứ nhiên ngoạn nam nhân?! Ngoạn nam nhân còn chưa tính, ngươi cứ nhiên ngoạn.....! Tức chết ta! Ta muốn đánh chết ngươi! Đồ phải để cho ngươi chết trong tay người bên ngoài, tức chết ta!"

Yên cười gian, nhìn Nam Cung bị Lễ phu nhân lôi đi.

Tiểu Phong vuốt ve trường kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn Yên: "Yên a, ta biết ngươi thương tâm vì công tử, chỉ là ngươi cấp công tử an bài Cơ Thanh còn chưa tính, tại sao lại còn đem ta giao cho công tử?"

Yên ghen lời.....

"Phong!" Tiểu Thất rống lớn một tiếng, một phen mê được được rải ra, tiểu Phong ứng thanh rồi ngã gục!

Tiểu Thất chạy nhanh đến tiếp được, ôm vào trong ngực: "Hắc hắc hắc, cái này tốt....."

Yên cảm động đến hai mắt nước mắt lưng tròng: "Tiểu Thất, cũng là ngươi tin cậy..... Ta choáng váng, ta còn đang nói chuyện xong mà, chớ đi a..... Uy! Tiểu Thất! Tiểu Thất....."

Tiểu Thất ôm tiểu Phong, trực tiếp không nhìn Yên bên cạnh, vội như con khỉ lủi vào phòng.....

Yên: "Hừ! Không lương tâm, Yên còn chưa có nói cho ngươi, bao kia của ngươi chỉ là mê được bình thường, mười hương nhuyển cân tán thật sự, còn ở bên Yên đây này! Xem ngươi chết như thế nào!"

"A....." Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Toàn thân tiểu Thất đều là máu thoát khỏi phòng: "Yên, ngươi lại gạt ta!"

Tiểu Phong cũng lập tức ra khỏi phòng: "Đừng chạy! Lão hổ không phát uy, ngươi cho ta là con mèo bệnh?!"

Tiểu Thất một bên trốn tránh, một bên chống đỡ: "Phong, ngươi hãy nghe ta nói....."

Tiểu Phong một bên ra chiêu, một bên đằng đằng sát khí: "Ngươi cho rằng ta ở Từ Điện được huấn luyện được tính là giả hay sao? Hừ! Muốn ăn ta? Ngươi trước nên đổi tính, cõn hết nằm dưới thân ta, ta còn có thể suy xét!"

Hàn quang chợt lóe, Nam Cung thật vất vả thu phục Lễ phu nhân, âm trầm xuất hiện: "Phong, ngươi vừa rồi nói cái gì? Dám ở sau lưng ta thâm tình?"

Tiểu Phong: "A?! Công tử?! Không phải, thuộc hạ là do tức quá hồ đồ....."

Nam Cung: "Hanh hanh, xem ra, ta cần phải để ngươi hảo hảo lý giải một chút, ngươi là thuộc về ai! Dùng thân thể của ngươi đến cảm nhận là được rồi!"

Nam Cung một phen tóm tiểu Phong, tha đi hướng vào phòng.....

"Ô ô ô ô..... Quả nhiên, cuối cùng lại là bị công tử lấy được..... ô ô ô ô..... Nơi này có thương, nơi kia cũng có thương, ô ô ô ô..... Phong hạ thủ thực ngoan độc a....." Tiểu Thất một bên khóc, một bên dần dần đi xa.....

Yên: "Hanh hanh! Muốn cùng Yên đấu? Luyện thêm tám mươi năm mới lại đến đi!"

Yên tiêu sái xoay người một cái, ngốc lăng đứng trụ.....

Dưới lửa giận ngút trời, mọi người phần nộ rống to:

"Đây là phiên ngoại của ngươi? Ngươi đùa giỡn ta?"

"Tiểu Phong đó là nói cái gì? Chưa bao giờ thấy ở ngoài!"

"Lá gan tiểu Thất biến lớn? Điều là chuyện tốt Yên làm ha!"

.....

.....

Trong thanh âm bảy mồm tám lưỡi, quang ảnh nắm tay cùng chân nhất tề bay tới.....

Sau là diễn biến hiện tượng huyết tinh cùng bạo lực.....

Mọi người không thèm để ý đến một bãi phát ra một tiếng thở hổn hển trên mặt đất, nháy mắt biến mất bóng dáng.....

"Leng keng..... Leng keng....." Tiếng còi cảnh sát từ xa truyền đến.....

Quả nhiên, cảnh sát luôn tại sau khi sự kiện đã kết thúc, mới có thể xuất hiện.....

"Báo cáo tổng bộ, báo cáo tổng bộ, XX đường XX lâu XX phòng, phát sinh án mạng, người chết nhìn không ra có phải người hay không, cũng nhìn không ra là nam hay là nữ....."

Yên cười Griffin lông mao màu tuyết trắng: "Hanh hanh hanh! Đó là người thể thân của ta!"

※※※

"Hô....." Một tiếng hô vọng lại.....

"Đau a!" Yên lên tiếng ứng thanh mà rơi.....

Hoàng Dung: "Tình ca ca, cung thuật của ngươi càng ngày càng lợi hại! Lại bắn một con đại điều!"

Quách Tĩnh: "Dung nhi, hẳn là không có bắn chết, chỉ là làm bị thương, ta đi bắt về, ngươi không phải vẫn nói, muốn giống Quách nhi cười đại điều sao....."

Hoàng Dung: "Tình ca ca, ngươi thật tốt!"

Quách Tĩnh: "Dung nhi....."

Hoàng Dung: "Tình ca ca....."

Mọi nười, mặt đầy hắc tuyến: "Chúng ta không đi nhầm địa phương chứ?"

Tuyệt kiếm lộ phong 37: ← [Trở lại](#)

Nam Cung Thiên Mạc ôm Liễu Như Phong, phủ ở trên người y, thờ dốc thật lâu sau, mới dần dần bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu, lại nhìn đến Liễu Như Phong chỉ đang tỉnh mắt, nhìn hẩn, trong mắt một mảnh thanh minh.

Nam Cung Thiên Mạc có chút bất mãn giật giật vật còn chôn sâu ở trong cơ thể y, dục vọng chưa hoàn toàn nhuyển xuống.

"A....." Liễu Như Phong kinh suyễn một tiếng, thân mình phản xạ giật nảy, kinh hãi phát giác dục vọng trong cơ thể vừa mới phát tiết qua, cư nhiên lại dần dần sung lên, chẳng lẽ công tử còn muốn.....

"Công tử....." Môi Liễu Như Phong giật giật, có chút xấu hổ thấp giọng kêu.

Nam Cung Thiên Mạc nâng mi cười, hôn ở hai phiến môi rung động kia.....

Liễu Như Phong nhìn thần sắc Nam Cung Thiên Mạc mang ý cười, nhận mệnh nhắm lại hai mắt, mở hàm ra.....

Cửa phòng đột nhiên có một tiếng nhẹ vang.

Liễu Như Phong cả kinh, nháy mắt mở mắt ra cảnh giác đảo qua cửa phòng, thân mình cử động, muốn đứng dậy. Lại bị Nam Cung Thiên Mạc trên người gắt gao ngăn chặn, nghĩ lại ngoài phòng còn có Dạ Bát thủ vệ, mới an tĩnh lại.

"Thân mình không đau sao?" Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng nói một câu, dẫn theo tia ý tứ hàm xúc trên đùa không rõ, ôm hai tay Liễu Như Phong, nắm thật chặt.

Thấy Liễu Như Phong an tĩnh lại, dịu ngoan nằm ở dưới thân, mặc hẩn ôm, Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng hôn hôn đôi môi mới vừa buông ra, nâng đầu, gương giọng kêu: "Dạ Thất sao? Tiến vào!"

Dạ Thất? Liễu Như Phong cả kinh, thân thể nháy mắt cứng còng. Lúc này chính mình lỏa thể bị công tử đặt ở dưới thân, thậm chí chỗ tư mật kia, dục vọng của công tử vẫn chưa rời khỏi.....

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy toàn thân đều cực độ không được tự nhiên, tuy rằng Dạ Thất, Dạ Bát sớm đã biết chính mình bị lệnh thị tẩm, nhưng muốn y làm như không có việc gì bị người nhìn thấy, thật sự rất khó khăn.....

Huống chi..... Dạ Thất cư nhiên lại vì nguyên nhân mình thị tẩm, mà đối chính mình nổi lên dục vọng, tình hình lúc này, càng khiến Liễu Như Phong khó có thể chịu được.....

Chịu đựng ý muốn động thủ kéo đệm chần qua, trông thấy ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười ý muốn không cho người khác cự tuyệt, Liễu Như Phong nhận mệnh nhắm hai mắt lại.

Công tử lúc trước chính là biết chính mình trong viện vì bất đắc dĩ, ôm lấy Dạ Thất, sự kiện không rõ ràng kia..... Công tử làm như vậy..... là cảnh cáo chính mình? Hay là đồng thời cảnh cáo chính mình cùng cả Dạ Thất?

Liễu Như Phong nháy mắt suy nghĩ trăm điều, lại nghe thấy Nam Cung Thiên Mạc cười cười, trên người âm áp, Nam Cung Thiên Mạc rút cục buông tay, kéo đệm qua, một phen phủ trên thân thể xích lỏa của hai người.

Cửa phòng lên tiếng ứng thanh mà mở, Dạ Thất một thân hắc y, lách mình vào phòng, liếc mắt một cái thấy tình hình trên giường, tuy rằng đệm chần che giấu hết thảy, chỉ lộ ra phần cổ hai người, nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng Nam Cung Thiên Mạc nằm ở trên thân thể Liễu Như Phong, trên chiếc cổ tinh tú xích lỏa của Liễu Như Phong đầy dấu răng cùng dấu hôn, cùng với trong không khí nồng đậm hương vị tình dục, dù là ai cũng có thể hiểu được đã xảy ra chuyện gì.....

Trong lòng Dạ Thất run lên, rũ hạ mắt, không dám lại nhìn. Trong lòng Dạ Thất hiểu được, lúc này Nam Cung Thiên Mạc gọi hắn tiến vào, hiển nhiên là đã biết chuyện đã xảy ra trong viện lúc trước.

Không phải không hiểu rõ ràng Liễu Như Phong là người của công tử Nam Cung Thiên Mạc, chỉ là sau khi Cơ Thanh đến, Nam Cung Thiên Mạc liền không kêu Liễu Như Phong thị tẩm nữa, vừa vặn lại nhận được mệnh lệnh cùng Liễu Như Phong giả trang tình nhân, trong lòng Dạ Thất liền có ý niệm Nam Cung Thiên Mạc có lẽ sẽ không lại để ý đến Liễu Như Phong, bởi vậy vừa rồi khi ở trong viện, mới có thể nhất thời không khống chế được, khó kìm lòng nổi.....

Trong lòng Dạ Thất khó có thể an tĩnh, một mặt nghĩ Nam Cung Thiên Mạc không biết sẽ thu phục chính mình như thế nào, một mặt cung kính tiến lên trên hai bước, quỳ thân khấu lễ, nói: "Thuộc hạ ra mắt công tử, không biết công tử triệu gọi thuộc hạ, có phân phó gì?"

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay cầm lên một lọn tóc đen của Liễu Như Phong, quần quanh ở ngón tay thường thức, nhìn nhìn Dạ Thất cúi đầu, lẳng lặng chờ đợi, chậm rãi cười nói: "Cơ Thanh đưa tới tin tức, Lục công tử Trữ Thanh tại tối nay sẽ tập kích Tàng Kiếm Cung!"

Nam Cung Thiên Mạc dừng dừng, vừa lòng nhìn nhìn Dạ Thất vẫn như cũ cúi đầu, im lặng chờ. Cúi đầu hôn hôn Liễu Như Phong dưới thân vì nghe tin tức như thế, mà mở to hai mắt, nói: "Ta nghĩ, lấy thân thủ của Dạ Thất người, hẳn là có thể không bại lộ thân phận mà vẫn khiến cho Thập Tam công tử Đình Tường cảnh giác....."

"Vâng, thuộc hạ hiểu rõ." Dạ Thất trộm nhẹ nhàng thở ra, xem ra, công tử Nam Cung Thiên Mạc chỉ là nghĩ muốn cảnh cáo chính mình một chút. Tựa hồ Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong cũng không rõ ràng ý tưởng nơi đáy lòng chính mình, nếu không, khi ở trong viện, Liễu Như Phong sẽ không thu tay, Nam Cung Thiên Mạc cũng không lặng yên cảnh cáo như vậy là xong việc.....

Dạ Thất đợi chờ, không thấy Nam Cung Thiên Mạc để cho hắn đi ra ngoài, trong lòng không khỏi có chút kinh hoàng, chẳng lẽ chính mình đã đoán sai?

Đang khi kinh hãi nghi hoặc, lại nghe Nam Cung Thiên Mạc nói: "Ta nghe Như Phong nói....."

Dạ Thất chấn kinh, trên mặt không khỏi biến sắc, cũng may vẫn cúi đầu, không lo sẽ bị Nam Cung Thiên Mạc nhìn thấy.....

Nam Cung Thiên Mạc dừng dừng, chậm rãi nói tiếp: "Người bị tổng quản Thiên Hành truy tung trở về?"

Trong lòng Dạ Thất buông lỏng, chịu đựng cảm thụ muốn há mồm thở dốc, cực lực dùng thanh âm bình tĩnh, hồi đáp: "Thuộc hạ phụng mệnh đi tìm Thành Dịch, tại ngoài phòng tổng quản Thiên Hành, phát hiện thi thể Thành Dịch, thuộc hạ đợi đến khi không người, liền đi ra ngoài xem xét, phát hiện Thành Dịch là bị người đánh một chưởng mà mất mạng. Thuộc hạ không dám đem thi thể Thành Dịch trở về, sợ sẽ gây hoài nghi....."

Dạ Thất nói tới đây, dừng dừng, trộm liếc mắt một cái nhìn về mặt Nam Cung Thiên Mạc, thấy hắn có chút đắm chiêu lắng lắng nghe, trên mặt cũng không có gì không vui.

Dạ Thất lén lút nhẹ nhàng thở ra, nói tiếp: "Nhưng khi thuộc hạ đang chuẩn bị rời đi, tổng quản Thiên Hành lại đột nhiên quay lại, lúc ấy liền phát giác thi thể Thành Dịch bị người động qua. Thuộc hạ thấy hắn hướng về nơi đây mà đến, nghĩ chắc là hoài nghi thuộc hạ cùng..... Liễu Như Phong..... Thuộc hạ chỉ đành cấp tốc đuổi ở phía trước tổng quản Thiên Hành, trở lại trong viện, thỉnh..... Liễu Như Phong cùng thuộc hạ diễn xuất, cấp tổng quản xem....."

Dạ Thất chỉ cảm thấy có luồng đạo tâm mắt sắc nhọn dừng ở trên người, trong lòng biết lúc này Nam Cung Thiên Mạc đang nhìn chằm chằm chính mình. Bất an không yên nói xong, Dạ Thất cảm giác được tầm mắt kia một mực chạy trên người, không dám ngẩng đầu nhìn, vẫn duy trì tư thế quỳ bình tĩnh.....

Lúc này Liễu Như Phong đã quên tình cảnh khó khăn của chính mình, thật vất vả đợi cho hai người nói xong, nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên người, thấp giọng nói: "Công tử là muốn khiến cho Thập Tam công tử phòng bị, tiêu hao thực lực của Lục công tử?"

Nam Cung Thiên Mạc cười tán thưởng nhẹ nhàng hôn hôn môi Liễu Như Phong, quay đầu đối Dạ Thất nói: "Người đi xuống đi!"

"Vâng!" Dạ Thất cung kính ứng thanh, xoay người ra cửa phòng.

Trong nháy mắt đóng cửa lại, Dạ Thất chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, kinh hãi phát giác y sam trên lưng sớm bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp.

Liễu Như Phong trong phòng, mắt thấy Dạ Thất rời đi, nghĩ nghĩ, nói: "Ảnh vệ mặc dù giỏi về che giấu tung tích, nhưng nếu không dụ dỗ cho Thập Tam công tử hoài nghi toàn lực cùng Lục công tử sống mái với nhau, nếu thuộc hạ dịch dung, có thể nắm chắc được thêm một chút hay không?"

"Nguyên bản người đi là tương đối thích hợp, bất quá....." Nam Cung Thiên Mạc có ý động động phần eo, cười nói: "Tối nay thân mình của người có thể đi?"

"Công..... công tử....." Liễu Như Phong rên rỉ một tiếng, dục vọng kia đã hoàn toàn khôi phục sức sống, cảm giác cứng rắn mà nóng rực ở trong cơ thể mài luyện, làm y có chút xấu hổ mà khó nhịn cử động thân.

Nam Cung Thiên Mạc hít vào một hơi dài, thở dài: "Dạ Thất hẳn là có thể làm tốt, người..... trước tiên hầu hạ ta tốt rồi nói sau....."

Hai người trong phòng không còn nói tiếng nào nữa, chỉ có tiếng rên rỉ cao cao thấp thấp lần thứ hai vang lên.....

Dạ Thất ngoài cửa phòng cười chua xót, không dám dừng lại lâu, vội vàng rời đi.

※※※

Sắc trời dần dần tối sầm xuống. Liễu Như Phong chịu đựng đau nhức ê ẩm nơi thắt lưng, hầu hạ Nam Cung Thiên Mạc tẩy trừ xong, liền muốn tự quay về sườn phòng nghỉ ngơi, lại bị Nam Cung Thiên Mạc kéo lại.

Nhìn thấy Nam Cung Thiên Mạc bên người lẳng lặng ngủ say, Liễu Như Phong nằm ở trên giường, tuy rằng nhắm hai mắt lại, nhưng như thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ.

Thân thể tựa hồ đối với tình sự như vậy càng ngày càng vượt ra ngoài dự liệu, cho dù một bên lơ mơ nhận thức, nhưng vẫn như cũ bị công tử dẫn đưa sa vào trong dục vọng..... Liễu Như Phong có chút mê mang cùng khó hiểu.

Ham muốn chiếm hữu bá đạo của công tử, cùng đối với tình cảnh sau này của bản thân nên như thế nào? Cho dù làm thị cơ, nhưng trừ bỏ hầu hạ dục vọng của công tử, còn

vài lần làm bạn cùng công tử đi vào giấc ngủ, chuyện như vậy, khiến Liễu Như Phong có chút bất an. Tình hình trước mắt, có thể trở thành người cuối cùng cười đắc ý hay không, trong lòng công tử kỳ thật cũng không có nắm chắc quá lớn. Liễu Như Phong cũng hoàn toàn có thể lý giải, khi công tử đi vào giấc ngủ, muốn có một người làm bạn bên người, nhưng sự tín nhiệm như vậy, cũng là một con dao hai lưỡi —— công tử chủ nhân, nếu không còn sắp xếp tình hình như vậy, sẽ xử trí mình như thế nào? Hay, đây là lễ tiết phải nghiêm mật bảo an theo chủ nhân, sẽ tránh được họa sát thân ngày sau? Liễu Như Phong hoàn toàn không nắm chắc.

Thành Dịch đã chết, đến tột cùng là phát hiện cái gì? Tổng quản Thiên Hành, thật sự là cứu vãn của công tử hay không? Thời gian càng ngày càng ít, Nhị công tử cùng Lục công tử liên thủ, hợp lực hai cung, Trắc Tiêu Cung có khả năng chống lại hay không?

Như thế nào mới có thể đảm bảo sự an toàn của công tử.....

Không biết tối nay, Tàng Kiếm Cung như thế nào.....

Tuyệt kiếm lộ phong 38: ← [Trở lại](#)

Trong khi bắt tri bắt giác, ngoài cửa sổ đã tản ra ánh sáng.

Tiếng bước chân rất nhỏ trong viện vang lên, từ xa truyền đến, mà Dạ Bát trên xà nhà ngoài phòng, không cảnh báo, chắc là Dạ Thất trở về phục mệnh?!

Liễu Như Phong hơi hơi nhích nhích thân thể, đau nhức rất nhỏ từ huyết tử truyền đến, Liễu Như Phong thở dài, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc bên cạnh đang ngủ say, Liễu Như Phong hơi hơi do dự, có nên gọi công tử tỉnh lại hay không?

Nhẹ nhàng mà ngồi dậy, mặc y sam vào, không tiếng động xuống giường.

"Khấu, khấu khấu....." Tiếng gõ cửa rất nhỏ vang lên.

Liễu Như Phong nhìn nhìn trên giường, Nam Cung Thiên Mạc vẫn như cũ ngủ say, nghĩ nghĩ, chỉ đành thấp giọng kêu: "Công tử, công tử....."

Nam Cung Thiên Mạc đang ngủ say nhú nhú mày, trở mình một cái, nhưng không hề có ý tứ muốn tỉnh lại.

Trong lòng Liễu Như Phong thở dài, y tất nhiên có thể tự mình đi mở cửa, nghe một chút hồi báo của Dạ Thất, để cho Nam Cung Thiên Mạc tiếp tục giấc ngủ, đợi công tử sau khi tỉnh lại, lại chuyển lời. Nhưng tình huống hiện nay, công tử tuy rằng sẽ không nói gì, nhưng khó bảo toàn ngày sau công tử nhớ tới việc này, trong lòng không vui.....

Liễu Như Phong duỗi tay, tãi trên vai Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi dùng sức, nhẹ giọng kêu: "Công tử."

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mi, hơi hơi mở mắt, mang theo một chút không kiên nhẫn của người ngủ say bị đánh thức, ánh mắt sương mù nhìn về phía Liễu Như Phong.

"Khẩu khẩu....." Cửa phòng lại nhẹ vang.

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc nháy mắt thanh tỉnh.

Liễu Như Phong không lên tiếng, Nam Cung Thiên Mạc hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Miễn cưỡng nhích nhích thân, Nam Cung Thiên Mạc để Liễu Như Phong đem gối mộc kê cao, nghiêng người dựa vào, đón ánh mắt muốn hỏi của Liễu Như Phong, tầm mắt chuyển qua trên người Liễu Như Phong đã ăn mặc chỉnh tề, gật gật đầu.

Liễu Như Phong mở cửa phòng, ánh nắng sớm mờ lung tại sân viện trông vắng, nhìn sơ qua, hết thấy trước mắt, dường như giống như hai tháng trước kia, không có gì thay đổi.....

Trừ bỏ —— thủ vệ ngoài cửa viện, từ tai mắt của Lễ phu nhân, biến thành tai mắt của công tử; ảnh vệ trên xà nhà, từ Dạ Thập Tam, biến thành Dạ Thất, Dạ Bát.....

Liễu Như Phong đang nghĩ, đã thấy trước mắt tối sầm, Dạ Thất một thân hắc y, xẹt đi ra.

Liễu Như Phong hơi nghiêng một bên thân, nhường Dạ Thất đi qua, đóng cửa phòng, trở lại bên giường.

Dạ Thất đi vào phòng, cúi đầu quỳ lễ, nói: "Công tử, Dạ Thất trở về phục mệnh."

Nam Cung Thiên Mạc đánh giá Dạ Thất, cười nói: "Tình huống như thế nào?"

"Hồi công tử, hết thấy coi như thuận lợi, thuộc hạ trước tiên khiến cho Thập Tam công tử cảnh giác, sau Tàng Kiếm Cung chết bảy, tám thị vệ, cùng người của Lục công tử Trữ Thanh chính diện đối đầu. Thuộc hạ sợ bị người phát hiện thân phận, không dám xem đến cuối cùng....." Dạ Thất thấp giọng đáp.

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nói: "Người làm tốt lắm. Đi xuống hảo hảo nghỉ ngơi đi. Nói cho Dạ Bát, nhường hắn đem tổng quản Thiên Hành đến chỗ ta!"

"Vâng" Dạ Thất ứng thanh, đứng dậy, nhìn thấy Liễu Như Phong đem gối mộc để bằng, phục vụ Nam Cung Thiên Mạc nằm xuống.....

Dạ Thất không dám ở lâu, xoay người rời đi.

Dạ Thất mới vừa đi ra cửa, lại nghe thấy cước bộ phía sau vang lên, quay mắt nhìn lại, thấy Liễu Như Phong cũng đi ra, Nam Cung Thiên Mặc trên giường nhắm mắt lại, cũng không biết là ngủ hay không.

Dạ Thất ẩn thân, nhìn phía chỗ Dạ Bát ẩn thân, sớm đã không còn một bóng người, có lẽ là nghe thấy được phân phó mới vừa rồi của công tử, đã tự rời đi.....

Cửa phòng dưới thân vang một tiếng, Dạ Thất cúi đầu, chỉ thấy ngoài cửa chủ ốc, Liễu Như Phong một thân đơn y, lẳng lặng đóng cửa phòng, nâng mắt, thản nhiên vọng nhìn về phía chính mình, không khỏi ngẩn ra.

Lại nghe Liễu Như Phong nhẹ giọng nói: "Vất vả cho ngươi, ta đi đun nước nóng, ngươi có muốn dùng?"

Dạ Thất ở trong bóng tối cười khỏ, lời nói khinh đạm, cảm giác âm áp như bình thường, Liễu Như Phong trước mắt giống như lại khôi phục bộ dáng ôn hòa ngày xưa, hôm qua, Liễu Như Phong chứa đầy sát khí kia giống như chỉ là ảo giác, biến mất vô ảnh, nhưng càng là như vậy, Dạ Thất lại càng cảm thấy tâm lạnh hơn.....

Có lẽ, bộ dáng Liễu Như Phong hiện tại ôn hòa như vậy, mới chính là cảm giác sai lầm? Y xuất thân Từ Điện, sao có thể thật sự ôn hòa mà vô hại như thế? Dạ Thất có chút hoảng hốt nghĩ.

"....." Thấy Dạ Thất không đáp lại, Liễu Như Phong cũng không hỏi lại, cúi đầu, sát khí trong mắt chợt lóe mà qua, như tia chớp, nhanh đến khiến người không thể cảm thấy. Khi tái ngẩng đầu, trên mặt đã khôi phục thần sắc ôn hòa.

Liễu Như Phong thờ dài, nói: "Ngươi với ta đều là thủ hạ của công tử, hiện giờ, ta chỉ cầu có thể giữ cho công tử bình an. Ta nghĩ, ngươi cùng Dạ Bát cũng giống ta....."

Chỉ vì ta đối công tử mà nói, còn có tác dụng, cho nên, ngươi liền quyết định buông tha ta sao? Dạ Thất hơi hơi cười khỏ, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, từng chút từng chút tràn ra.....

Dạ Thất vẫn như cũ không trả lời.

Liễu Như Phong lẳng lặng đứng một hồi, cũng không để ý, đang định quay về sường phòng, dư quang khóe mắt lại thấy một bóng người trước cửa viện chợt lóe.

Một bóng người thấp bé vội vàng đi vào tầm mắt, Liễu Như Phong tập trung nhìn vào, nguyên lai là tiểu đồng Đông nhi quét tước hồ nước.....

Tiểu đồng Đông nhi cơ hồ là chạy nhanh vào trong viện, đi vào trong viện, dừng lại thở hổn hển, giương mắt nhìn thấy Liễu Như Phong dưới mái hiên, trên mặt vui vẻ, thần sắc lại lo lắng quay đầu nhìn lại ngoài viện, hướng về Liễu Như Phong vội vàng chạy tới.

Trong lòng Liễu Như Phong hơi động, hơi đề khí, thân hình nháy mắt ly khai chỗ đang đứng, rơi xuống trước mặt tiểu đồng Đông nhi.

"Chuyện gì?" Liễu Như Phong duỗi tay, đỡ lấy tiểu đồng Đông nhi vì trước mặt đột nhiên xuất hiện bóng người mà cả kinh suýt nữa té ngã.

"Liễu đại ca, Lễ phu nhân cùng tổng quản hai người đang đến đây, trước mắt đang ở ngoài viện, hỏi Vương Tang tình hình của công tử....." Tiểu đồng Đông nhi vội nói xong, lại quay đầu lại nhìn cửa viện, giống như sợ bị Lễ phu nhân cùng tổng quản nhìn thấy.

"Ta đã biết, người đi đi." Liễu Như Phong thấy hắn đã đứng vững, buông tay.

Tiểu đồng Đông nhi vội vàng chạy tới bên cạnh hồ nước trong viện, tự đi sửa sang lại bùn đất bên cạnh ao.....

Chỉ có Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành đến đây? Lại là chuyện gì đây? Liễu Như Phong mặt nhăn mày nhu, mắt thấy trước cửa viện, đã ần ần hiện ra hai bóng người mờ mờ, quay đầu lại nhìn xà nhà, nghĩ đến, mới vừa rồi thanh âm tuy nhẹ, nhưng nghĩ đến Dạ Thất cũng có thể đã nghe thấy, thông tri cho công tử.....

Hai người ngoài viện đã tiến đến cửa viện. Trước mặt một người một thân y phục lụa mỏng xanh biếc, cước bộ trầm trầm, trang sức trên đầu theo gió vang lên thanh thúy, khi đi, tư thế lay động, điểm quang tứ bề. Phía sau một người diện mạo bình thường, tuy thân hình cao lớn, lại im lặng trầm mặc, khi đi, vô thanh vô tức, nếu không chú ý, sẽ dễ dàng xem nhẹ hắn —— quả nhiên đúng là Lễ phu nhân không có võ công cùng tổng quản Thiên Hành võ công cao thâm!

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, không quay đầu lại, đi lên vài bước, quỳ xuống đất khấu lễ, lớn tiếng nói: "Thuộc hạ bái kiến Lễ phu nhân, tổng quản."

Lễ phu nhân nhìn Liễu Như Phong trong viện, nhẹ giọng cười, nói: "Đứng lên đi. Mặc nhi là ở trong phòng?"

Liễu Như Phong ứng thanh, mắt thấy Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành đã đi tới bên cạnh, vội cúi đầu, đáp: "Vâng, công tử vẫn còn đang ngủ....."

Lễ phu nhân gật gật đầu, quay đầu lại nhìn tổng quản Thiên Hành liếc mắt một cái, cũng không nhìn Liễu Như Phong, vừa đi hướng chủ ốc, vừa nói: "Người đi làm việc của người đi, ta đi xem Mặc nhi, không có việc gì đừng tới quấy rầy!"

"Vâng" Liễu Như Phong cung thanh trả lời, mắt thấy Lễ phu nhân mang theo tổng quản Thiên Hành, lập tức đẩy cửa vào chủ ốc, đóng lại cửa phòng, chỉ trong chớp mắt, Liễu Như Phong ần ần nhìn đến công tử Nam Cung Thiên Mạc đang nằm ở trên giường, tựa hồ ngủ vô cùng sâu.....

Công tử tuy rằng hoài nghi tổng quản Thiên Hành kia là huynh trưởng của Lễ phu nhân, nhưng Thành Dịch điều tra tổng quản Thiên Hành lại vì một chương mà mất mạng, chết ở ngoài phòng tổng quản Thiên Hành, chắc là đã phát hiện cái gì.

Tuy rằng cũng biết, vô luận tổng quản Thiên Hành có thật sự là cứu cứu của công tử hay không..... Tổng quản Thiên Hành cũng sẽ giết Thành Dịch để diệt khẩu, nhưng nghĩ đến võ công của tổng quản Thiên Hành, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trong lòng có chút căng thẳng, tuy nói Lễ phu nhân không có võ công, nhưng Lễ phu nhân dù sao cũng là mẫu thân thân sinh của công tử, nghĩ đến, chắc sẽ không thương tổn công tử, chỉ là tổng quản Thiên Hành nếu đột nhiên làm khó dễ.....

Liễu Như Phong cúi đầu trầm tư một lát, bước nhanh đi vào sườn phòng, nhẹ nhàng áp sát tường phòng, trừ thần yên lặng lắng nghe.....

Tuyệt kiểm lộng phong 39: ← [Trở lại](#)

Liễu Như Phong cúi đầu trầm tư một lát, bước nhanh đi vào sườn phòng, nhẹ nhàng áp sát tường phòng, trừ thần yên lặng lắng nghe.....

※※※

Lễ phu nhân nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên giường vẫn ngủ say như cũ, ánh mắt phức tạp, quay đầu nhìn lại cửa phòng đã đóng chặt, chỉ đứng yên phía sau tổng quản Thiên Hành.

Tổng quản Thiên Hành nhẹ nhàng ôm ôm vai Lễ phu nhân, ánh mắt liếc về phía Nam Cung Thiên Mạc trên giường đưa lưng về phía bọn họ im lặng ngủ say, ý bảo Lễ phu nhân tiến lên.

Ánh mắt Lễ phu nhân buồn bã, quay đầu, thần sắc ôn nhu đi hướng mép giường.....

"Mạc nhi, Mạc nhi....." Lễ phu nhân nhẹ giọng kêu.

Nam Cung Thiên Mạc trên giường trở mình một cái, mặt hướng ra ngoài giường, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền như cũ.

Lễ phu nhân quay đầu lại nhìn nhìn tổng quản Thiên Hành, sắc mặt do dự nói: "Thiên Hành, không bằng để cho Mạc nhi ngủ tiếp một hồi?"

Tổng quản Thiên Hành nhíu mày, nói: "Tâm Trúc, hiện giờ cũng không phải là thời điểm làm theo cảm tính, ngươi đã quên mới vừa rồi nhận được tin tức gì? Tối hôm qua Thiên Khuyết Cung Tam công tử đã bị Nhị công tử tập kích, Tam công tử đã chết, Lục công tử tập kích Thập Tam công tử, lưỡng bại câu thương..... Vô luận bọn họ ai thắng được, cũng sẽ không bỏ qua Mạc nhi, chỉ sợ tối nay sẽ bắt đầu, Trác Tiêu Cung sẽ không được an bình....."

Thần sắc Lễ phu nhân buồn bã, môi giật giật, phân vân. Chuyển thân, ở bên đầu giường ngồi xuống, duỗi tay, đem vài sợi tóc hỗn độn trên trán Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng vén qua. Ôn nhu kêu: "Mạc nhi, Mạc nhi....."

Nam Cung Thiên Mạc trên giường động động.

"Mạc nhi, tỉnh dậy, nương đến xem ngươi....." Lễ phu nhân tiếp tục kêu.

Nhân tiếp Nam Cung Thiên Mạc động động, chậm rãi nhẹ nhàng mở ra, nhìn thấy Lễ phu nhân thần tình từ ái trước mắt, đột nhiên cười, duỗi tay, ôm chiếc eo thon của Lễ phu nhân, làm nũng dòi đầu qua, cọ cọ, ngây ngô cười nói: "Nương....."

Lễ phu nhân ngẩn ra, đáy lòng đau xót, Nam Cung Thiên Mạc đã bao lâu chưa từng hướng nàng làm nũng như thế? Nhớ lại, trong dĩ vãng, Nam Cung Thiên Mạc tựa hồ phải nhìn nàng nửa ngày, mới có thể nhận ra nàng.

Lễ phu nhân nhin không được kinh hỉ ôm Nam Cung Thiên Mạc, kêu: "Mạc nhi....."

Quay đầu hướng tổng quản Thiên Hành bên cạnh nói: "Mạc nhi dường như tốt hơn rất nhiều, xem ra biện pháp của Liên nhi thật hữu hiệu."

Nam Cung Thiên Mạc nâng đầu, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Lễ phu nhân, ngây ngốc cười nói: "Nương là tới mang con đi nhìn ngoại công, nãi nãi sao?"

Lễ phu nhân ngẩn ra, đột nhiên hốc mắt đỏ lên, ôm lấy Nam Cung Thiên Mạc, khóc lên.

Tổng quản Thiên Hành nhăn mi lại, cẩn thận đánh giá Nam Cung Thiên Mạc, vỗ nhẹ nhẹ vai Lễ phu nhân, thấp giọng nói: "Ngươi cấp Mạc nhi nói qua chuyện trong nhà?"

Lễ phu nhân ghen ngào quay đầu, nhẹ giọng giải thích nói: "Khi nhớ nhà, từng cùng Mạc nhi nói qua....."

Tổng quản Thiên Hành thật sâu nhìn thoáng qua Nam Cung Thiên Mạc, ôn nhu đôi Lẽ phu nhân nói nói: "Xem ra, thần trí Mạc nhi dần dần thanh tỉnh..... người nên cao hứng mới phải!"

Lẽ phu nhân vội lấy ra khăn lụa, lau nước mắt, cười trong nước mắt mà nói: "Phải, ta cao hứng, ta, ta đi cấp Mạc nhi làm chút đồ ăn..... Mạc nhi muốn ăn cái gì? Thanh chung liên ngư (cá chép hấp)? Mạc nhi, người trước kia không phải thích ăn món này nhất sao? Người có đói bụng không? Nương đi làm cho người....."

Tổng quản Thiên Hành cười cười, nói: "Đợi người đi làm, Mạc nhi đã sớm đói bụng, viện này, cũng có phòng bếp, người đi trước đi!"

Lẽ phu nhân ứng thanh, cũng không đợi Nam Cung Thiên Mạc đáp lại, vội vàng xoay người chạy khỏi phòng.....

Lẽ phu nhân dừng dừng, hít vào một hơi, đem nước mắt trên mặt lau đi, lại khôi phục bộ dáng khô khan ngày xưa!

Lẽ phu nhân liếc mắt đảo qua mọi nơi, trong viện trống rỗng, không thấy bóng người. Giương giọng kêu: "Liễu Như Phong!"

Cửa sườn phòng ứng thanh mà mở, Liễu Như Phong đi ra, khom người thi lễ, nói: "Có thuộc hạ."

Lẽ phu nhân gật gật đầu, mặt mang sắc mặt vui mừng, một mặt bước nhanh đi qua, một mặt hỏi: "Mạc nhi thời điểm này, có tốt không?"

"Công tử gần nhất có điều im lặng hơn....." Liễu Như Phong làm bộ như hỏi tương, hỏi đáp.

"Đúng rồi....." Lẽ phu nhân vui mừng lộ rõ trên nét mặt, cười nói: "Gian phòng này, chính là phòng bếp?"

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, lắc mình qua một bên, mắt thấy Lẽ phu nhân đi rồi mới đi vào.

"Đi chủ cung kêu Thủy Liên mang liên ngư lại đây!" Lẽ phu nhân đánh giá một chút căn phòng coi như khá sạch sẽ, vừa lòng gật đầu, quay đầu phân phó.

"Vâng!" Liễu Như Phong xoay người hướng trong viện rồi ly khai.

※※※

Công tử thử Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành như vậy, thật đúng là mạo hiểm.....

Liễu Như Phong một mặt đi, một mặt hồi tưởng cuộc đối thoại mới vừa nghe lén.

Hay là, là bởi vì Thành Dịch hôm qua mới chết, hôm nay Lễ phu nhân liền cùng tổng quản Thiên Hành hai người đi vào là có quan hệ? Mà ngay cả một tên thị vệ cũng không mang, chắc là cái chết của Thành Dịch, khiến cho Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành hoài nghi?

Có lẽ, công tử đúng, Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành nếu thật sự là huynh muội, một mình tiến đến, theo lý, công tử thử như vậy, thật cũng không có nguy hiểm. Nếu Lễ phu cùng tổng quản Thiên Hành..... nhưng cũng không đến mức không mang theo một tên thị vệ nào, biết rõ trong viện còn có ảnh vệ Dạ Thất, cùng sự tồn tại của chính mình.....

Nhị công tử cùng Lục công tử rõ ràng đã bắt đầu đối những công tử khác xuống tay, tuy nói trong cốc đều biết công tử đã điên rồi, nhưng theo lời Vương Tang, gần nhất vào ban đêm Trác Tiêu Cung thường có người không rõ lai lịch đột nhập, nghĩ chắc là những vị công tử kia mặc dù bận rộn hỗn đấu, nhưng cũng không tính toán buông tha Trác Tiêu Cung.....

Thay vì đem sinh mệnh giao cho người khác tới quyết định, không bằng chặt chẽ nắm trong tay chính mình.....

※※※

Trong chủ ốc.

Tổng quản Thiên Hành bên giường thâm trầm nhìn Nam Cung Thiên Mặc, không giống như ngày xưa, trầm mặc mà nội liêm.....

Nam Cung Thiên Mặc trên giường tò mò nhìn nhìn tổng quản Thiên Hành bộc lộ tài năng, ngây ngốc nở nụ cười.

Tổng quản Thiên Hành đột nhiên cười, tại vị trí mới vừa rồi Lễ phu nhân ngồi mà ngồi xuống, nói: "Mặc nhi, kỳ thật ngươi đã thanh tỉnh, đúng không! Chỉ là cố kỵ sự tồn tại của ta, mới giả ngây giả dại như vậy....."

Đồng tử Nam Cung Thiên Mặc đột nhiên co rút lại, cúi thấp đầu, tựa hồ đột nhiên phát hiện hoa văn trên đệm giường phi thường thú vị.....

Tổng quản Thiên Hành vẫn cẩn thận quan sát Nam Cung Thiên Mạc cười cười, nói: "Như thế nào? Nương người nói chuyện trong nhà cho người, nhưng không có nhắc tới nàng có hai ca ca sao?"

Nam Cung Thiên Mạc mạnh ngẩng đầu, nhìn chăm chăm tổng quản Thiên Hành, nhưng không phát ra tiếng.

Tổng quản Thiên Hành nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Kỳ thật trong lòng người cũng coi như đã hiểu rõ, ta cũng sẽ không cần phải nói tiếp."

Hai người đối diện nhau, tổng quản Thiên Hành đón ánh mắt sắc bén của Nam Cung Thiên Mạc, trong mắt một mảnh thanh minh.....

Nửa ngày, thấy Nam Cung Thiên Mạc thủy chung không có tính toán mở miệng, tổng quản Thiên Hành thở dài, nói: "Năm đó nương người đột nhiên mất tích, trong nhà nhiều lần tìm hơn ngàn dặm khắp nơi, lại thủy chung không có tin tức của nương người, cứ như vậy, qua hai năm, trong nhà đều đã hết sức tuyệt vọng, sau lại nhận được tin nương người truyền đi, nói nàng gả cho cóc chủ Tuyệt Cốc nổi danh trong chốn võ lâm....."

Tổng quản Thiên Hành nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc vẫn như cũ không chịu lên tiếng nói chuyện, nhưng ánh mắt rõ ràng sáng ngời, lắc lắc đầu, nói: "Ngoại công người lúc ấy thật cũng vui mừng, nhưng đợi vài năm, lại thủy chung không thấy nương người về nhà, trong nhà không yên lòng, phụ thân liền để cho ta cùng với nhị cữu người ra ngoài thẩm tra. Ai ngờ Tuyệt Cốc này chỉ nghe kỳ danh, không thấy đất. Sau này, do cơ duyên xảo hợp, ta thật vất vả mới tìm được, nguyên bản bất quá cũng chỉ là muốn nhìn xem nương người có tốt hay không, ai ngờ..... Khi ta đến thấy, cha người mới vừa lấy phu nhân thứ năm, lại đem nương người lãnh lạc một bên."

Tổng quản Thiên Hành nói xong, ánh mắt dần dần thâm thúy, không nhìn đến Nam Cung Thiên Mạc nữa, nhìn vách tường, dường như nhìn phía xa xa, thấp giọng nói: "Nhà nương người, chỉ có nương người là nữ nhân, nói là phụng ở lòng bàn tay sủng ái mà lớn lên, cũng không đủ. Ta mắt thấy nương người bị bỏ rơi như vậy, liền nổi lên tâm tư, muốn đem nương người trở về, ai ngờ, nương người lại nói người còn quá nhỏ, đợi người lớn chút, có lẽ cha người sẽ hồi tâm chuyển ý, cũng không nhất định....."

Tổng quản Thiên Hành cười khỏ một tiếng, nói không nên lời là phần nộ hay là câu giận sự khờ dại ngây thơ của Lễ phu nhân, thay đổi khẩu khí, nói: "Nàng cũng không giấu lại, cha người đứng đầu một cốc, năm phu nhân như hoa như ngọc, có đứa con, cũng không phải chỉ mình người....."

Tổng quản Thiên Hành nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc trầm tư, nói: "Sau này, người lại xảy ra chuyện, nương người thương tâm tuyệt vọng muốn mang người theo ta về nhà. Nhưng lại không nghĩ rằng, người đột nhiên lại bắt đầu phát cuồng, giết hết mười người hầu bên cạnh người....."

"Bất quá, hiện giờ ngươi nếu đã thanh tỉnh, lại thân là tuyệt cốc Đệ Tứ công tử, nếu lại mang ngươi về nhà, chỉ sợ ngươi cũng sẽ không cam tâm! Có thể tranh được vị trí cốc chủ, nương ngươi muốn về nhà, cũng sẽ dễ dàng....."

"Nói như vậy, ta hẳn là nên gọi ngươi một tiếng đại cứu cứu, hay là tổng quản Thiên Hành?" Nam Cung Thiên Mạc ngồi ngay ngắn, nếu nam nhân trước mắt này đã nói rõ ràng, hơn cả tình hình trong lòng chính mình kỳ vọng nhất, Nam Cung Thiên Mạc thật cũng không muốn lại giả trang điên ngốc.

Tuyệt kiểm lộ phong 40: ← Trở lại

"Nói như vậy, ta hẳn là nên gọi ngươi một tiếng đại cứu cứu, hay là tổng quản Thiên Hành?" Nam Cung Thiên Mạc ngồi ngay ngắn, nếu nam nhân trước mắt này đã nói rõ ràng, hơn cả tình hình trong lòng chính mình kỳ vọng nhất, Nam Cung Thiên Mạc thật cũng không muốn lại giả trang điên ngốc.

Tổng quản Thiên Hành nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc trước mắt, chỉ là điều chỉnh một chút tư thế ngồi, khí thế cả người Nam Cung Thiên Mạc đã hoàn toàn thay đổi, khoe miệng mỉm cười, trên mặt ôn hòa, ánh mắt cũng sắc bén cảnh giác.....

Trong mắt tổng quản Thiên Hành, trong nháy mắt lộ ra sự tán thưởng cùng vui mừng, không vì tức giận mà kinh hoàng, không vì vui mừng mà mất cảnh giác —— Nam Cung Thiên Mạc biểu hiện ra ngoài sự ôn trọng cùng thâm trầm, khiến cho nam nhân ngồi bên mép giường nhin không được lộ ra một tia vừa lòng.

"Cứ gọi ta là Thiên Hành đi. Có việc, có thể biết, nhưng không thể nói ra..... Mạc nhi, ta nghĩ ngươi có thể hiểu được....."

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, xem như đồng ý lời nói của tổng quản Thiên Hành.

Tổng quản Thiên Hành nhìn nhìn hắn, đứng dậy, nói: "Mạc nhi, ngươi nếu đã thanh tỉnh, ta liền kêu nương ngươi đem Trác Tiêu Cung giao phó cho ngươi. Chỉ là tình hình hiện nay, ngươi có tính toán gì?"

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, nói: "Ta hy vọng nương cùng tổng quản, vẫn chủ trì sự vụ trong Trác Tiêu Cung. Đây có thể giấu tai mắt ngoại nhân, lại có thể danh chính ngôn thuận trợ giúp được nương cùng ngươi....."

Nói tới đây, Nam Cung Thiên Mạc nâng mắt, nhìn về phía tổng quản Thiên Hành ý hỏi.

Tổng quản Thiên Hành trầm tư một cái chớp mắt, gật gật đầu.

Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Tổng quản khi nào thì phát hiện Mạc nhi đã thanh tỉnh?"

Tổng quản Thiên Hành mỉm cười, nói: "Mạc nhi, người che giấu rất khá, ta cùng với nương người đều bị người giấu diếm. Bất quá ——"

Tổng quản Thiên Hành nhìn Nam Cung Thiên Mạc lộ ra thần sắc trừ thần lắng nghe, cười nói: "Người thật sự không nên để cho Thành Dịch đi tìm hiểu ta....."

Thành Dịch? Nam Cung Thiên Mạc khó hiểu nhìn tổng quản Thiên Hành.

"Lần trước khi đến viện này, ta liền phát hiện có chút kỳ quái..... mà hôm qua, ta liền xác định suy nghĩ của chính mình!" Tổng quản Thiên Hành nói tới đây, toát ra ánh mắt không đồng tình, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Võ công Liễu Như Phong cùng ảnh vệ mặc dù tốt, nhưng động tĩnh bọn hắn như vậy, nếu muốn hoàn toàn giấu diếm được thủ vệ viện môn, không có khả năng..... Như vậy, vì cái gì mấy ngày nay, ta cùng với nương người, vẫn nhận được tin tức hết thấy sự tình đều bình thường? Thị vệ trong cung dám can đảm giấu diếm chuyện như vậy? Liên tưởng đến hôm qua lúc ta cùng với nương người mật đàm, cư nhiên phát hiện Thành Dịch không võ chút công ở ngoài cửa sổ nghe lén!"

Tổng quản Thiên Hành nhìn thấy ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc khó hiểu, giải thích nói: "Thành Dịch an phận đã nhiều năm, ta vẫn không hề buông giám thị hắn, nhưng hắn lại xuất hiện ở ngoài phòng của ta, ta lại không thu được tin tức gì..... Sau đó, ta phát hiện thi thể Thành Dịch bị người động qua, thị vệ trong cung lại không một người nào phát hiện có gì dị thường! Đáp án đều đã rõ ràng sinh động! Tài năng có thể ở trong Trác Tiêu Cung đi lại tự nhiên, trong năm cung kia, tìm không ra người nào như thế, ở trong cốc, trừ người ra, ta không thể nghĩ ra người nào khác! Mà cạnh người, đúng lúc có hai người có khả năng đó!"

Tổng quản Thiên Hành nói tới đây, dừng dừng, lại nói: "Mạc nhi, kế hoạch của người nguyên bản không tồi, chỉ tiếc, người quá vội vàng. Hai sự kiện này nếu là phân ra, nguyên bản sẽ không khiến kẻ nào nghi ngờ, nhưng kết nối lại với nhau, thì sơ hở chòng chát! Trong viện phái tới thị vệ bảo vệ người, tất nhiên là người nương người yên tâm, bọn họ không hồi báo, mà Thành Dịch đột nhiên khác thường, chỉ có thể nói, bọn họ bị người khống chế, mà ai có thể khống chế được bọn họ? Liễu Như Phong? Dạ Thát? Liễu Như Phong không có khả năng làm ra chuyện như vậy, đối với hắn mà nói, toàn bộ không có nửa phần lợi ích. Nếu là Dạ Thát hoặc những người khác, Liễu Như Phong sẽ không có khả năng không phát hiện ra, lại như thế nào có thể để bọn chúng còn sống? Như vậy giải thích hết thấy chỉ có một, người khống chế thị vệ —— là người!"

Nam Cung Thiên Mạc rung mình, nguyên tưởng rằng kế hoạch thiên y vô phòng (hoàn hảo ko kẽ hở), lại có sơ hở lớn như thế.....

Tổng quản Thiên Hành nghỉ ngơi một hồi, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, do dự mà nói: "Về phần Liễu Như Phong..... Dạ Thất xuất hiện quá mức trùng hợp, Mạc nhi, ngươi chỉ chơi đùa thì không sao cả, nhưng ngươi có thực sự nắm chắc có thể khống chế được hắn?"

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, nói: "Liễu Như Phong cũng không ngu xuẩn....."

Tổng quản Thiên Hành cười nói: "Cũng đúng, trên người hắn có dấu vết của ngươi, cho dù hắn thật muốn phản ngươi, cũng không có thể có được sự tín nhiệm của người khác. Chỉ là, chuyện này, không thể nói cho nương ngươi."

Thở dài, tổng quản Thiên Hành lại nói: "Nương ngươi, nàng vì ngươi lo đến nát tâm, tuyệt không để chuyện gì có thể đối với ngươi tạo thành uy hiếp....."

Mẫu thân..... trong lòng Nam Cung Thiên Mạc một trận kích động, nhớ tới chính mình vẫn hiểu lầm mẫu thân, ngàn phòng vạn phòng, bất giác xấu hổ cúi đầu.....

Tổng quản Thiên Hành cười cười, duỗi tay sờ sờ Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Chuyện ngươi điên vô cùng kỳ quái, cũng không trách ngươi cẩn thận như thế, chỉ là đừng để cho nương ngươi biết được....."

Nam Cung Thiên Mạc nâng đầu, ghen ngào nói: "Cám ơn ngươi, cữu cữu!"

Tổng quản Thiên Hành cười cười, ánh mắt mê ly, nhẹ giọng nói: "Nương ngươi hiện giờ chỉ có mình ngươi là con, ta không giúp ngươi thì giúp ai?! Đợi ngươi ngồi trên vị trí cốc chủ, cũng không uống ta cùng với ngươi nương vất vả....."

Nam Cung Thiên Mạc cảm kích gật đầu, không nói nữa, sau này cũng không cần.....

Cửa phòng vang một tiếng, Nam Cung Thiên Mạc cùng tổng quản Thiên Hành đảo mắt nhìn lại, đã thấy Lễ phu nhân đầy vẻ vui mừng đi đến, tay Thủy Liên mang theo cái khay, đi theo phía sau Lễ phu nhân, phía sau nữa, là Liễu Như Phong, bưng một cái bàn ăn khô ráo, tiến vào.

"Mạc nhi, nương nấu món thanh chung liên ngư ngươi thích ăn, còn có thịt kho tàu, sườn lợn rán..... Thiên Hành, hôm nay ở trong này dùng cơm được không?" Lễ phu nhân tươi cười đầy mặt, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nhìn tổng quản Thiên Hành, mắt mang cầu xin, vội vàng nói.

Tổng quản Thiên Hành mặt nhăn mày nhú, nếu bị người biết, Lễ phu nhân đột nhiên ở lại trong viện này dùng cơm, chỉ sợ sẽ bị người đoán ra được điều gì. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Lễ phu nhân chờ đợi, môi tổng quản Thiên Hành giật giật, cuối cùng chưa nói ra điều gì, thở dài, nhẹ nhàng gật đầu.

Lễ phu nhân vui vẻ vô cùng, vội chỉ huy Liễu Như Phong đem bàn ăn đặt xuống, lại tự mình động thủ, tiếp nhận cái khay trong tay Thủy Liên, đem đồ ăn nhất nhất đặt xuống.....

Hương vị xông vào mũi, đã bao nhiêu lâu không ăn đồ ăn mẫu thân tự tay làm? Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc lại áy náy.....

Tổng quản Thiên Hành nhìn nhìn ngoài phòng, đột nhiên ho khan một tiếng.

Nam Cung Thiên Mạc giương mắt nhìn lên, thấy tổng quản Thiên Hành nhìn nhìn hắn, lại nhìn phía ngoài phòng.

Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy hiểu rõ, tuy rằng nói trong viện đều là người của chính mình, nhưng nếu mẫu thân biết được mình thanh tỉnh, chỉ sợ rất khó không chế cảm xúc, người thượng vị, là cực kỳ kiêng kỵ lộ ra quá nhiều tình tự trước mặt hạ nhân. Huống chi, còn cần mẫu thân tiếp tục giấu tai mắt ngoại nhân.....

Thủy Liên là thị nữ bên người mẫu thân, cũng là người từ nhỏ đi theo mẫu thân, thật ra cũng không sao cả, năng dù sao cũng không có võ công.....

"Như Phong, ra ngoài canh, đừng để cho người nào tiếp cận nơi này!" Nam Cung Thiên Mạc đậm đậm phân phó.

Trong phòng nháy mắt an tĩnh, trừ bỏ tổng quản Thiên Hành, ba người trong phòng, đều là mở to hai mắt, nghẹn họng trân trối nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc, chỉ là suy nghĩ trong lòng ba người, là một trời một vực.....

Liễu Như Phong chỉ là thật không ngờ, công tử luôn luôn giấu sự thật chính mình thanh tỉnh, lúc này nói ra lời ấy, nhất thời khó có thể tiếp nhận, ngốc đến ngẩn ngơ, mắt thấy ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc thanh minh, xác định nhìn chính mình, nhất thời thanh tỉnh lại. Hạ thấp người thi lễ, cung kính ứng thanh, xoay người ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa phòng lại.

"Mạc..... nhi....." Lễ phu nhân bị âm thanh cửa phòng đóng làm bừng tỉnh, khó có thể tin nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc, chén canh trong tay nghiêng đổ, cũng không phát hiện.

Thủy Liên Một bên sớm đã ngây người.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn tổng quản Thiên Hành.

Tổng quản Thiên Hành cười cổ vũ.

Nam Cung Thiên Mạc xoay người xuống giường, tiếp nhận bát canh trong tay Lễ phu nhân, để xuống bàn, kéo cánh tay Lễ phu nhân đã bị canh làm bỏng đến đỏ lên, từ trong ngực lấy được ra, cười nói: "Nương, không đau sao?"

Lễ phu nhân một phen gắt gao bắt lấy tay Nam Cung Thiên Mạc, thẳng tắp nhìn hắn, sắc mặt kinh nghi bất định, môi run rẩy, nói: "Mạc nhi? Người....."

Nam Cung Thiên Mạc cẩn thận vì cánh tay bỏng đỏ của Lễ phu nhân thượng dược, đỡ nàng, tại bên giường ngồi xuống. Nhưng không mở miệng giải thích.

Tổng quản Thiên Hành yêu thương đi tới, nhẹ vỗ về vai Lễ phu nhân, ôn nhu nói: "Tâm Trúc muội tử, người bắt đắc phải gấp như vậy, Mạc nhi mới vừa thanh tỉnh, buông tay đi!"

Lễ phu nhân mờ mịt đảo mắt, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn về phía tổng quản Thiên Hành. Nửa ngày, mới buông tay, nhìn nhìn cổ tay đã bị nàng nắm đến đỏ lên, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, hốc mắt đỏ lên, lệ rơi xuống, ghen ngào nói: "Mạc nhi..... Nương không phải cố ý, người..... có đau không?"

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, trên cổ tay tuy là có chút phát đau, nhưng lấy lực đạo một nữ tử nhu nhược như Lễ phu nhân, làm sao đau lâu được? Chỉ là nhìn thấy thân sắc Lễ phu nhân đã chã khóc, cảm thấy lại áy náy, nhẹ giọng nói: "Nương, không đau."

Lễ phu nhân cũng đem cổ tay Nam Cung Thiên Mạc nắm ở trong tay, nhìn lại, cuối cùng nhin không được, ôm cổ Nam Cung Thiên Mạc, vùi đầu vào trong lòng hắn, thất thanh khóc rống lên.....

Tuyệt kiếm lộng phong 41: ← [Trở lại](#)

Dương quang âm áp rơi xuống, một con chim không biết từ đâu bay tới, dừng tại phía trên đại thụ trong viện, líu ríu hót không ngừng.

Liễu Như Phong nghiêng người tựa vào dưới tàng cây, nghe trong chủ ốc, loáng thoáng, truyền ra thanh âm đứt quãng. Tuy rằng vận khởi nội lực, liền có thể nghe được rõ ràng, nhưng Liễu Như Phong lại không làm như thế —— vì y biết, công tử sẽ nói cho y —— đôi khi, biết nhiều, cũng không phải là một chuyện tốt.....

Tín nhiệm cùng ân sủng, tuy là điều tất yếu, nhưng cũng không được quá mức, quá mức liền thành một con dao 2 lưỡi sắc bén, không biết khi nào, sẽ đánh mất tánh mạng.....

Liễu Như Phong mỉm cười, tuy nói mệnh này là công tử ban cho, nhưng nếu là bởi vì chút sự tình này, không hiểu mà hành động, hành vi ngu xuẩn như vậy, cũng thật phần không đáng giá.....

Chim chóc trên cây đột nhiên hót cao, lung tung đập cánh, từ mọi nơi bay ra.

Tiểu viện hôm nay tựa hồ nhất định không thể yên tĩnh. Liễu Như Phong thu liễm lại nét tươi cười, nhìn phía cửa viện.

Cửa viện không tiếng động mở ra, một đạo bóng người màu xám xuất hiện ở cửa.

Một trung niên hán tử khỏe mạnh, chậm rãi đi đến, gương mặt mập mạp, có vẻ hòa khí, chỉ có cặp mắt kia bị thịt mỡ trên mặt đẩy thành hai đường chỉ nhỏ, khi đang nhìn Liễu Như Phong dưới tàng cây trong viện trống trải, đột nhiên lóe ra một đạo ánh mắt sắc bén.

Liễu Như Phong nhướng mày, xác nhận chính mình chưa bao giờ tại trong Trác Tiêu Cung gặp qua người này, lúc này trong viện chỉ có chính mình, Dạ Thất khôn khéo, từ lúc chính mình ra cửa phòng, đã lặng lẽ rời đi. Tuy rằng trung niên hán tử có vẻ hòa khí, nhưng sát khí kinh tâm lúc này, không có khả năng là chính mình nhìn sai.

Ngoài viện có Vương Tang cùng vài tên thị vệ bảo hộ, nhưng không nghe được thanh âm đánh nhau gì, cũng không có người vào viện thông truyền.....

Thân phận trung niên hán tử này là gì? Tâm tư Liễu Như Phong trăm chuyển, cũng đoán không ra, hai mắt nhìn như vô tình, lại nhìn chăm chăm trung niên hán tử kia, cẩn thận đánh giá, dáng người trung niên hán tử mập lùn, áo xám đơn bạc giấu không được cơ thể nổi lên dưới lớp áo, song chưởng lớn đến kỳ lạ hơi hơi rũ tại bên người —— người này là người có một thân công phu ngoại gia mạnh mẽ! (Công phu thường được chia làm 2 loại: ngoại gia và nội gia. Ngoại gia chú trọng thân cường thể tráng, dụng sức tấn công. VD: công phu Thiếu Lâm. Nội gia chú trọng nội lực và các chiêu thức uyển chuyển. VD: công phu Võ Đang.)

Trung niên hán tử khỏe mạnh, đầy mặt tươi cười, chậm rãi tiến lại.

Liễu Như Phong bất tri bất giác, toàn thân căng thẳng, ngưng thần đề phòng. Song chưởng của trung niên hán tử kia rũ tại bên người đã ngưng lực triển khai, tùy thời đều có thể phát ra một kích đoạt mệnh!

Tiếng bước chân nổi lên, ngoài cửa viện hỗn loạn tiến vào năm, sáu đạo bóng người vội vàng.

Trung niên hán tử cả kinh, dừng cước bộ, quay đầu nhìn lại.

Là Vương Tang dẫn ba gã thị vệ, mang theo một trung niên thị nữ, vẻ mặt đầy kinh sợ, xông vào.

"Chu Chính Thành! Ngươi sao có thể vô lễ như thế? Việc này Thủy Nhan nhất định phải bẩm báo Lễ phu nhân, tìm Nhị công tử đòi một cái công đạo!" Trung niên thị nữ Thủy Nhan vội vàng giận giữ, thanh âm kêu to.

Vương Tang lại liếc mắt một cái phát hiện Liễu Như Phong dưới tàng cây, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, một phen giữ chặt Thủy Nhan muốn vọt tới, lui về cửa viện, chặt chẽ mà bảo hộ.

Trung niên hán tử nghi hoặc nhìn năm người lui về cửa viện, khôi phục bình tĩnh, im lặng không tiếng động.

Đột nhiên quay đầu lại, một đôi mắt nhỏ không kiêng nể gì đánh giá Liễu Như Phong.....

Liễu Như Phong nghiêng người dựa vào thân cây lặng lặng nhìn trung niên hán tử, dư quang khỏe mắt cũng chưa từng nhìn phía năm người trước cửa viện.

Trung niên hán tử Chu Chính Thành, cẩn thận đánh giá Liễu Như Phong nửa ngày, tại trong mắt một cao thủ ngoại gia, thân thể Liễu Như Phong thật sự quá mức gầy yếu, tuổi lại nhỏ. Chu Chính Thành nhìn không ra có nửa phần nguy hiểm, khinh miệt chuyển mắt qua, vẫn như cũ không nhanh không chậm hướng về chủ ốc trong viện!

Chu Chính Thành từng bước bước đến, lại phát giác trước mắt tối sầm lại, kinh hãi thấy Liễu Như Phong tựa vào thân cây vô thanh vô tức không ngờ lại đứng ở trước mặt chính mình.

"Côn!" Chu Chính Thành hét lớn một tiếng, một chương đánh ra, mắt thấy thiếu niên trước người toàn bộ không phản ứng, bàn tay như tia chớp hướng đúng ngực thiếu niên, hai mắt không khỏi sáng lên, lộ ra hưng phấn thị huyết.....

"Bình!" Một âm thanh trầm đục vọng lại.

Chu Chính Thành chỉ cảm thấy một chương của chính mình có thể đánh nát tảng đá lớn, như đụng phải mặt nước thật dày, trừ bỏ âm thanh trầm đục kia, toàn bộ đều nghĩ đến cảnh tượng ngực vỡ xương nứt, máu tươi văng khắp nơi.....

Thiếu niên trước mắt vẫn như cũ lặng lặng đứng ở trước người, hai con ngươi hắc diệu không hề nháy mắt nhìn chằm chằm chính mình, vừa rồi giống như, chính mình không phải đánh ra một chương, mà chỉ là nhẹ nhàng đưa tay đặt ở trước ngực hắn.

"Người là ai?" Khuôn mặt béo của Chu Chính Thành biến đổi, quát một tiếng chói tai, trong lòng biết nên chạy, vội vàng thu chiêu, lui về phía sau mấy bước, tạo ra khoảng cách.

Liễu Như Phong lạnh lùng nhìn Chu Chính Thành, nguyên bản nghe được người này nguyên lai chính là thủ hạ của Nhị công tử, phân vân không biết có nên bắt hay không —— tuy nói người này tự ý xâm nhập vào trong viện, nhưng lúc này giết hắn, khó tránh khỏi sẽ mang đến phiền toái cho Trác Tiêu Cung.....

Liễu Như Phong đang do dự không quyết, lại nghe được câu hỏi kia, hạ quyết tâm. Tuy rằng lúc này không nên đắc tội Nhị công tử thực lực cường thế, nhưng người này tự ý xâm nhập vào trong viện, lại như đúng lý hợp tình quát hỏi thân phận chính mình, thái độ kiêu ngạo, thật sự là khinh người quá đáng! Thực nghĩ Trác Tiêu Cung của công tử như chốn không người?

Liễu Như Phong đề khí thả người, nhẹ nhàng bước từng bước, đã đến trước mặt Chu Chính Thành, cánh tay phải vung lên, bàn tay nắm chặt thành quyền, cùng động tác của Chu Chính Thành vừa rồi giống nhau như đúc, đánh về phía ngực Chu Chính Thành.

Chu Chính Thành quá sợ hãi, chỉ cảm thấy một quyền này nhìn qua nhẹ phiêu phiêu, chậm chậm đánh qua, trong nháy mắt đã đến trước ngực, trong lúc cấp thiết, Chu Chính Thành mạnh hít một hơi, lùi về phía sau, hai tay đỡ trước ngực ——

"Bành!" Một âm thanh trầm đục vọng lại, Chu Chính Thành chỉ cảm thấy một cổ mạnh mẽ đánh úp lại, thân thể mập lùn bay ngược ra ngoài, há mồm phun ra một bùm máu, gương mặt béo nhất thời nhăn nhúm thành một đoàn.

Chu Chính Thành vừa sợ vừa giận, đang định xoay người đứng lên, tìm thiếu niên kia đánh tiếp, lại nghe một tiếng thét kinh hãi bên tai: "Dừng tay!"

Chu Chính Thành thấy hoa mắt, đã thấy Liễu Như Phong từ lúc nào đã tới bên người, một bàn tay mở ra thành đao, đoạn đoạn đặt ở cần cổ chính mình!

Mồ hôi lạnh Chu Chính Thành nháy mắt thấm thấu vạt áo, không dám tái động.

"Dừng giết hắn! Liễu Như Phong!" Thủy Nhan vội vàng chạy tới.

Liễu Như Phong mặt nhăn mày nhíu, đảo mắt nhìn phía Thủy Nhan, bàn tay lại vẫn như cũ đặt ở cần cổ Chu Chính Thành!

"Hắn là người của Nhị công tử." Thủy Nhan đi tới bên cạnh hai người, thở dốc chưa định, liền vội mở miệng nói: "Nhị công tử lúc này đang ở chủ cung đợi Lễ phu nhân!"

Ánh mắt Liễu Như Phong lạnh lùng, Nhị công tử tự mình tới Trác Tiêu Cung? Đúng là hấn để cho thị vệ một mình một người xông vào nơi này? Bàn tay ngưng lực, đang muốn đánh xuống.....

"Dừng tay!" Tiếng quát lạnh lùng, ngữ khí uy nghiêm, tiếng nói quen thuộc!

Liễu Như Phong quay đầu lại, trước cửa chủ ốc, bên người Vương Tang, Lễ phu nhân đầy mặt nghiêm sương tiểu nhiên mà đứng!

Liễu Như Phong nháy mắt thu tay lại, thối lui vài bước, cúi đầu quỳ xuống đất, cung thanh kêu: "Lễ phu nhân."

Lễ phu nhân lạnh lùng đi tới, nhìn Thủy Nhan, nói: "Sao lại thế này?"

Thủy Nhan nhẹ nhàng thở ra, đi tới bên cạnh người Lễ phu nhân, cúi đầu thi lễ, cung thanh đáp: "Hồi phu nhân, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đích thân tới Trác Tiêu Cung, cầu kiến Lễ phu nhân. Tỳ nữ đến thông truyền, không nghĩ thị vệ Nhị công tử cũng đến tận đây, cư nhiên cường hành xâm nhập!"

Ánh mắt sắc bén của Lễ phu nhân chuyển hướng Chu Chính Thành đang chà lau mồ hôi lạnh đứng dậy, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh nhất nhất đảo qua mọi người trong viện.

Mọi người trong viện nhất tề rùng mình một cái, không khỏi cảm thấy sợ hãi. Tuy nói bị người xông vào, là bọn hấn tắc trách, nhưng người này cũng là do thị nữ Thủy Nhan bên người Lễ phu nhân lĩnh đến, đang nói chuyện với nhau, ai cũng không ngờ rằng, người này cư nhiên lại vô lễ như thế, không nói được một lời, đột nhiên xông vào.....

"Áp giải đi cho ta!" Trên mặt Lễ phu nhân tức giận chột lóe, phất ống tay áo một cái, trước tiên đi ra ngoài.

※※※

"Nhị công tử đại giá quang lâm Trác Tiêu Cung, không biết có chuyện quan trọng gì?" Lễ phu nhân lạnh nhạt hỏi han, một bên đi đến đại sảnh chủ cung, một bên nhìn người đang ngồi ở vị trí khách quý, thân nhiên uống trà, đánh giá bài trí trong sảnh - Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà!

Nam Cung Thiên Tà nghe tiếng quay đầu, cười, đứng dậy, hơi thể hiện cung kính hạ thấp người, nói: "Thiên Tà bái kiến Tam nương. Nói đến cũng là do Thiên Tà không tốt, gần đây sự vụ quần thân, thật vất vả, hôm nay vừa có chút thời gian, liền vội vàng tới thỉnh an Tam nương. Thân mình Tam nương gần đây có hảo?"

Cước bộ Lễ phu nhân đình chỉ, xoay người ngồi trên chủ vị trong đại sảnh, ý vị thâm trường nhìn về phía Nam Cung Thiên Tà, chậm rãi nói: "Tốt lắm! Nhị công tử thật có tâm!"

Nam Cung Thiên Tà cười nói: "Dù sao cũng là người một nhà, Thiên Tà cấp Tam nương thỉnh an, cũng là nên làm. Chỉ là Tam nương sao lại khách sáo như thế? Gọi Thiên Tà là được rồi."

Đang nói, đã thấy Chu Chính Thành, bị hai gã thị vệ một trái một phải, áp giải tiến vào.

Mặt Nam Cung Thiên Tà lộ vẻ dò trá, nói: "Tam nương, đây là có chuyện gì?"

Lễ phu nhân cười lạnh nói: "Chuyện gì, trong lòng ngươi thật không biết sao?"

Nam Cung Thiên Tà nghiêm sắc nói: "Mong Tam nương cho biết, Thiên Tà thật là không biết."

Nam Cung Thiên Tà nói xong, đột nhiên xoay người, mặt hướng Chu Chính Thành, lớn tiếng quát: "Ta cho ngươi đi theo thỉnh Tam nương, ngươi tên mãng phu này làm sao lại mạo phạm Tam nương?"

Gương mặt béo của Chu Chính Thành nhần thành một đoàn, ủy khuất nói: "Công tử, thuộc hạ không có mạo phạm Lễ phu nhân a. Thuộc hạ nghe bọn hần nói Lễ phu nhân ở trong viện, thấy bọn họ nói đến nói đi, nửa ngày không xong chuyện, thuộc hạ quỳnh lên, liền vọt đi vào....."

"Không phải ở trong cung nhà mình, ngươi vội cái gì? Chỉ biết cho ngươi đi là làm hư chuyện!" Về mặt Nam Cung Thiên Tà chỉ tiếc rền sắt không thành thép, tức giận la rầy Chu Chính Thành xong, lại chuyển hướng Lễ phu nhân, cười nói: "Tam nương chớ bức tức, tên mãng phu này cá tính nôn nóng, nguyên cũng không phải cố ý mạo phạm Tam nương, đợi Thiên Tà hồi cung, chắc chắn hảo hảo phạt hần, cấp Tam nương người giận!"

Lễ phu nhân lãnh nhần nhìn hai người Nam Cung Thiên Tà một phen làm ra vẻ, trong lòng cười lạnh, chỉ là Nam Cung Thiên Tà vẻ mặt tươi cười, tục ngữ có câu, thân thủ bất đắc tiểu kiểm nhân (đuổi tay không đánh người có gương mặt tươi cười). Còn nữa, hiện giờ bên ngoài xem ra, Lạc Dương Cung mạnh hơn Trác Tiêu Cung, Lễ phu nhân thật cũng không muốn phát uy, chỉ đành âm thầm nhần xuống một hơi này.

Lễ phu nhân nở nụ cười, phát phát tay, để cho người buông Chu Chính Thành ra, liền như vậy bỏ qua chuyện này.

Mắt thấy Chu Chính Thành béo lùn kia cột nhả trở về phía sau Nam Cung Thiên Tà, bên tai nói nhỏ vài câu. Trong lòng Lễ phu nhân thầm hận, lại thấy vẻ mặt Nam Cung

Thiên Tà kinh ngạc, trên mặt nổi lên vẻ tươi cười kiêu my, đem chén trà lên, nhấp một ngụm, nhẹ giọng nói: "Nhị công tử....."

Nam Cung Thiên Tà cười ngắt ngang lời Lễ phu nhân, nói: "Thỉnh Tam nương gọi Thiên Tà được rồi, đều là người một nhà, Tam nương gọi Thiên Tà như vậy, là trách Thiên Tà trước đó vài ngày chưa từng rồi rãnh, không tới thỉnh an Tam nương?"

Mị nhãn Lễ phu nhân vừa chuyển, trong lòng cười lạnh, hôm nay, người thật nhớ đến Tam nương này mới đến đây?! Trong miệng cũng bỏ thêm vài phần thân thiết, nói: "Tam nương biết người hiện giờ bận rộn nhiều việc, như thế nào có thể trách người? Như vậy, Thiên Tà, người hôm nay đến Trác Tiêu Cung, là có chuyện gì?"

Tuyệt kiểm lộ phong 42: ← [Trở lại](#)

Mị nhãn Lễ phu nhân vừa chuyển, trong lòng cười lạnh, hôm nay, người thật nhớ đến Tam nương này mới đến đây?! Trong miệng cũng bỏ thêm vài phần thân thiết, nói: "Tam nương biết người hiện giờ bận rộn nhiều việc, như thế nào có thể trách người? Như vậy, Thiên Tà, người hôm nay đến Trác Tiêu Cung, là có chuyện gì?"

Nam Cung Thiên Tà cười nói: "Xem Tam nương nói như vậy, Thiên Tà không có chuyện liên không thể tới vấn an Tam nương sao? Tam nương thật sự là nhìn Thiên Tà hiểu lầm quá sâu a!"

"Nga?" Lễ phu nhân nghe được Nam Cung Thiên Tà nói lời này là có chuyện, nhưng cũng không vội hỏi, yên lặng nhìn phía Nam Cung Thiên Tà, chậm rãi đợi hắn nói.

"Tam nương chớ bức tức, hiện giờ mắt thấy phụ thân định ra thời hạn, các cung công tử trong tộc tranh đấu càng ngày càng kịch liệt. Thiên Tà đến, một là cấp Tam nương thỉnh an, hai là lo lắng an nguy của Tứ đệ! Thấy Tam nương đem cao thủ Trác Tiêu Cung đều đặt tại bên người Tứ đệ, Thiên Tà cũng liền an tâm." Nam Cung thiên tà nói xong, đánh giá thần sắc Lễ phu nhân, thở dài, lại nói: "Từ nhỏ, trong các huynh đệ, Tứ đệ cùng Thiên Tà là tốt nhất, Tam nương cũng yêu thương Thiên Tà có thừa! Thỉnh Tam nương yên tâm, Thiên Tà nếu có thể may mắn đánh bại các cung khác, chắc chắn hảo hảo bảo hộ Tứ đệ —— chúng ta, dù gì cũng là người một nhà không phải sao?"

Lễ phu nhân nghe đến đó, trong lòng sáng như tuyết, đã hiểu được mục đích Nam Cung Thiên Tà đột nhiên tới chơi.

Lễ phu nhân phát phát ống tay áo, vươn tay đoan trang hiền thực mà lại không mất vẻ kiều my, bung chén trà lên, nhẹ nhàng thổi lá trà, nhấp một ngụm, nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Nam Cung Thiên Tà, cười khỏ nói: "Người nói thật ra cũng không sai, chúng ta tóm lại cũng là người một nhà! Chỉ là, Thiên Tà, người cũng không phải không biết, từ khi Tứ đệ người điên rồi, trái tim của Tam nương, cũng liền tan nát. Lòng người trong cung, cũng là tán..... Tam nương khổ tâm cô độc, bất quá cũng chỉ mong Tứ đệ người có thể bình an, đợi cho ngày nào đó cóc chủ tiến vào cấm địa, Tam nương liền mang theo Tứ đệ người đi vào cấm địa, cũng liền cảm thấy mỹ mãn."

Nam Cung Thiên Tà nghe vậy cười, trong lòng biết Lễ phu nhân là nhắc nhở chính mình, Nam Cung Thiên Mạc đã điên, Trác Tiêu Cung sớm đã vô tình với việc tranh đoạt vị trí cóc chủ. Chỉ là, ý vị xa xôi Nam Cung Thiên Tà không kịp suy nghĩ đến.

"Tam nương a, Thiên Tà cũng biết tâm tư của Tam nương. Chỉ là hiện giờ tình thế ác liệt, Lục công tử Trữ Thanh, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, Thập Tam công tử Đinh Tường, không có một người nào có thể dễ dàng đối phó. Hiện giờ cũng chỉ sợ bọn họ sẽ đối Tứ đệ xuống tay a..... Thiên Tà có thể tự bảo vệ mình, lại có viện trợ..... Tam nương, trong năm cung công tử sống đến bây giờ, chỉ có Tứ đệ Trác Tiêu Cung này, là tựa hồ dễ đối phó nhất a....." Nam Cung Thiên Tà lắc đầu thở dài, ánh mắt vẫn dừng ở trên người Lễ phu nhân.

Mày liễu Lễ phu nhân vừa nhú, tốt, đã bức dụ được toàn bộ xuất ra ý tứ?!

"Tam nương, " Nam Cung Thiên Tà nhìn nhìn người trong sảnh Trác Tiêu Cung, lời nói đột nhiên dừng một chút, hạ quyết tâm, vẻ mặt kiên định nói: "Thiên Tà chắc chắn để cho Lạc Dương Cung toàn lực viện trợ Trác Tiêu Cung..... Thiên Tà chỉ sợ, đến lúc đó, nếu Lạc Dương Cung, Trác Tiêu Cung đồng thời bị công kích, lại bảo hộ không kịp Tứ đệ, để cho người khác ám toán Trác Tiêu Cung....."

Lễ phu nhân thuận thế lộ ra khuôn mặt u sầu, nhìn Nam Cung Thiên Tà, nói: "Thiên Tà lo lắng rất có đạo lý..... nhưng Mạc nhi hấn đã điên nhiều năm như vậy, chẳng lẽ những vị công tử còn không chịu buông tha hấn sao?"

Nam Cung Thiên Tà lắc đầu thở dài, nói: "Chỉ sợ những vị kia sẽ không buông tay, dù sao bọn họ không giống như Thiên Tà, cùng Tứ đệ vốn là huynh đệ....."

Lễ phu nhân dường như bị lời nói Nam Cung Thiên Tà nói trúng tâm sự, cúi thấp đầu xuống, yên lặng buồn rầu.

Nam Cung Thiên Tà tiến gần vài bước, vẻ mặt chân thành nhìn Lễ phu nhân, nói: "Tam nương, Thiên Tà thật ra có một ý tưởng, không biết có được không!"

Lễ phu nhân mạnh ngừng đầu, kinh hỉ nói: "Thiên Tà, người có biện pháp nào, nói mau nghe xem."

"....." Nam Cung Thiên Tà muốn nói lại thôi, ra vẻ khó xử nhìn về phía Lễ phu nhân.

Lễ phu nhân vội vàng nói: "Thiên Tà có gì cứ nói, đừng ngại!"

"Vậy Thiên Tà liền nói, Tam nương nếu cảm thấy không được cũng không sao!" Nam Cung Thiên Tà nghĩ nghĩ, nói: "Tam nương, tiên hạ thủ vi cường! Thiên Tà cảm thấy được, nếu muốn bảo trụ Tứ đệ, không cho vị trí cốc chủ rơi vào trong tay ngoại nhân. Chỉ cần Tam nương trợ giúp Thiên Tà, có sự trợ giúp của Trác Tiêu Cung, Thiên Tà tự tin, nhất định có thể đi trước bọn họ, trước đem bọn họ nhất nhất diệt trừ! Chỉ cần vị trí cốc chủ chặt chẽ nắm trong lòng bàn tay người một nhà chúng ta, ai còn có thể tổn hại đến Tứ đệ?"

Nam Cung Thiên Tà nói xong, thành khẩn nhìn Lễ phu nhân.

Quả nhiên! Trong lòng Lễ phu nhân cười lạnh, trên mặt lại lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, sau một lúc lâu, mới nâng đầu, nhìn về phía Nam Cung Thiên Tà vẫn lẳng lặng chờ đợi, nhẹ giọng nói: "Biện pháp này quả thật không tồi, nhưng người như thế nào có thể để cho ta tin tưởng, người sẽ không hướng Mạc nhi xuống tay?"

Trên mặt Nam Cung Thiên Tà buồn bã, lộ ra vẻ ủy khuất, nói: "Tam nương sao lại hoài nghi Thiên Tà sẽ hướng Tứ đệ xuống tay? Hẳn chính là thân đệ đệ của Thiên Tà a!"

Nhìn Lễ phu nhân bất vi sở động, trầm mặc không nói, Nam Cung Thiên Tà khề cần môi, nói: "Nếu Tam nương còn không yên tâm, Thiên Tà nguyện lập thư thệ! Ngày sau Thiên Tà nếu bội bạc, Tam nương đem thư thệ giao cho phụ thân, như vậy phụ thân nhất định sẽ không bỏ qua Thiên Tà!"

"Ân..... Thiên Tà, để cho Tam nương hảo hảo suy nghĩ một chút, ngày mai sẽ cùng người phúc đáp?" Lễ phu nhân ra vẻ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, rồi lại do dự nói.

"Như thế, Thiên Tà liền không quấy rầy Tam nương, để tránh các công tử khác thấy Thiên Tà ở Trác Tiêu Cung lâu, nghĩ được điều gì." Nam Cung Thiên Tà gật gật đầu, trong lòng biết Lễ phu nhân kỳ thật đã đáp ứng, bất quá giả bộ đáng, hướng chính mình muốn thêm càng nhiều chỗ tiện nghi hơn! Không khỏi trong lòng âm thầm cười, Lễ phu nhân tuy là lợi hại, nhưng chung quy bất quá cũng chỉ là một nữ nhân, một mẫu thân! Thư thệ có năng lực như thế nào, đợi đến khi chính mình thực sự chiếm được vị trí cốc chủ, phụ thân khó có thể vì một đứa con đã điên rồi, liền giết đứa con đã danh chính ngôn thuận ngồi trên vị trí cốc chủ? Đem vị trí cốc chủ chấp tay tặng cho ngoại nhân?

Lễ phu nhân cũng không lại dong dài, cười cười, nâng chén trà lên.

Thủy Nhan một bên đứng dậy, đem Nam Cung Thiên Tà đưa ra khỏi cung.

※※※

"Muốn Trác Tiêu Cung toàn lực tương trợ? Đại ca thật sự là nói như thế?" Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc nhìn về phía Lễ phu nhân.

Sắc mặt Lễ phu nhân ngưng trọng gật đầu.

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nói: "Nương thấy thế nào?"

Lễ phu nhân cười cười nói: "Mạc nhi, hiện giờ ngươi nếu đã thanh tỉnh, việc này, tất nhiên là chính ngươi quyết định."

Nam Cung Thiên Mạc cả kinh, không khỏi thay đổi sắc mặt, vội la lên: "Nương, chẳng lẽ....."

"Mạc nhi!" Lễ phu nhân mắt thấy Nam Cung Thiên Mạc thần sắc đột biến, liền biết hẳn nghĩ sai, giải thích nói: "Yên tâm, nương cũng biết, nương tuy rằng không có võ công, nhưng chỉ cần với thân phận Đệ Tam phu nhân của cốc chủ Tuyệt Cốc, bọn công tử kia đối với nương cũng kiêng kị nhiều, nương không cần phải rời khỏi Trác Tiêu Cung. Có thể giúp được ngươi, nương sẽ tận tâm hết sức."

Lễ phu nhân yêu thương vén sợi tóc đen rơi trên vai Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nhưng việc hôm nay, nương vẫn là hy vọng ngươi có thể tự mình quyết định..... ý tứ của nương, ngươi có hiểu được?"

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Mạc nhi tất nhiên hiểu được."

Nói xong cúi đầu, yên lặng trầm tư.

Lễ phu nhân nhìn tổng quản Thiên Hành liếc mắt một cái, không lên tiếng, lặng lẽ chờ đợi.

Hồi lâu, Nam Cung Thiên Mạc nâng đầu, tự tin nói: "Đáp ứng hẳn!"

"Mạc nhi!" Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành vừa nghe, không khỏi nhú mào, trâm miệng một lời bật thốt lên.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Lễ phu nhân, lại nhìn nhìn tổng quản Thiên Hành, thấy hai người đều là vẻ mặt không đồng ý, cười nói: "Nương, tổng quản, Mạc nhi hiểu được chính mình đang làm cái gì. Tâm tư của đại ca thực không tồi, muốn kéo Trác Tiêu Cung vào bên trong hỗn thủy, thực lực trống rỗng, muốn tiêu hao một phần lực lượng của Trác Tiêu Cung, lại có thể mượn tay tiêu diệt những đối thủ khác. Mà chỉ cần người Trác Tiêu Cung bắt đầu cùng tranh đoạt, một khi bị người khác phát hiện, những người khác chỉ sợ rút cuộc sẽ không dung mà hạ thủ kẻ điên này! Ha ha..... Nếu ta có gì vạn nhất,

nghĩ đến đại ca cho dù thực đến chỗ phụ thân bồi tội, vẫn có thể được phụ thân toàn tâm tương trợ!"

Tổng quản Thiên Hành nghe đến đó, đã biết Nam Cung Thiên Mạc đã có tính toán, mỉm cười, không nói gì nữa.

Lễ phu nhân nhíu mày nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, khó hiểu nói: "Mạc nhi, nếu ngươi đã biết được, sao lại....."

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, nói: "Đại ca không đề cập đến hấn cùng với Vân Thanh Cung Lục công tử Trữ Thanh hiệp nghị, đêm qua đại ca cùng Lục công tử Trữ Thanh đồng thời hành động, chỉ sợ Âu Dương Tín cùng Đinh Tường đều đã đoán được. Vân Thanh Cung cùng Tàng Kiếm Cung lưỡng bại câu thương, sau này tất nhiên Lạc Dương Cung là chủ lực..... Nương, đại ca chính là muốn mượn đao giết người, nhất thạch tứ điều chi kế a (kể một viên đá trúng bốn con chim)....."

Lễ phu nhân hơi suy tư, liền hiểu được: Nam Cung Thiên Tà mượn lực lượng của Trác Tiêu Cung, một có thể bảo tồn thực lực, hai có thể tiêu hao lực lượng của Trác Tiêu Cung, ba có thể phòng bị Vân Thanh Cung phản phệ, bốn có thể tiêu diệt tất cả lực cản còn lại.....

Lễ phu nhân chậm rãi lộ ra vẻ tươi cười, vui mừng nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Mạc nhi đã trưởng thành rồi, nương cũng yên tâm."

"Mạc nhi, xem ra ngươi đã có tính toán, chỉ là người phải tới Lạc Dương Cung — chỉ sợ khó có thể còn sống mà trở lại....." Tổng quản Thiên Hành nhìn Nam Cung Thiên Mạc, đậm đậm nhắc nhở.

Ánh mắt Lễ phu nhân chợt lóe, nói: "Người được phái đi, phải là người đáng tin cậy. Vừa tin cậy, vừa cơ trí, võ công không thể quá yếu, nếu không khó có thể thể hiện được thành ý của chúng ta, đồng thời, còn phải là người được Mạc nhi yên tâm. Như vậy xem ra, cao thấp Trác Tiêu Cung, cũng chỉ có Liễu Như Phong thích hợp nhất, hướng chi, Nam Cung Thiên Tà đã biết sự tồn tại của hấn!"

Tổng quản Thiên Hành tất nhiên hiểu được tâm tư của Lễ phu nhân, đối với Lễ phu nhân mà nói, tai họa ngầm phải nhanh chóng được loại trừ! Cơ hội tuy là không tồi, chỉ là đưa ra như vậy, không khỏi quá mức lộ liễu! Tổng quản Thiên Hành không tiếng động nhìn về phía Lễ phu nhân, sao không đợi Nam Cung Thiên Mạc tự mình nói ra? Trong Trác Tiêu Cung, Dạ Thất thân là ảnh vệ, không có khả năng lộ diện; chính mình cũng không thể bị bại lộ. Người Nam Cung Thiên Mạc có thể dùng, cũng chỉ có một mình Liễu Như Phong.....

Nam Cung Thiên Mạc cũng chưa từng để ý, yên lặng trầm tư trong chớp mắt, cười nói: "Nương nói cũng đúng, trong cung cũng chỉ có y đi là thích hợp nhất!"

Lễ phu nhân mỉm cười.

Tổng quản Thiên Hành nhìn nhìn Lễ phu nhân, đối Nam Cung Thiên Mạc nói: "Như thế, ta cùng với nương người về chủ cung trước, an bài một chút nhân thủ. Về phần Liễu Như Phong, liền để Mạc nhi an bài. Để cho hấn sáng mai đến chủ cung, dẫn người đi Lạc Dương Cung trước!"

Tuyệt kiểm lộ phong 43: ← Trở lại

"Công tử, người của Trác Tiêu Cung đã đến." Một gã thị vệ vội vã chạy vào thư phòng, lớn tiếng bẩm báo.

Tay Nam Cung Thiên Tà dừng lại, chợt lại tiếp tục tại trên giấy trắng Tuyên Thành trên bàn hạ xuống một bút cuối cùng.

Nam Cung Thiên Tà đứng dậy, cẩn thận xem xét kiệt tác của chính mình, vừa lòng gật đầu, ngẩng đầu lên, nhìn nhìn sắc trời đã gần đến buổi trưa, đạm đạm nói: "Tối sớm như vậy, ta còn nghĩ, bọn họ đợi đến buổi chiều mới có thể lại đây. Có bao nhiêu người?"

"Có mười người đến, đầu lĩnh kêu Liễu Như Phong." Thị vệ đáp trả như thế.

Mười người? Trong lòng Nam Cung Thiên Tà hơi thất vọng, nghĩ lại tình hình Trác Tiêu Cung, tuy nói Nam Cung Thiên Mạc đã điên, mất đi động cơ tranh đoạt vị trí cốc chủ, toàn bộ Trác Tiêu Cung dựa vào Lễ phu nhân duy trì, mới không biến mất. Công tử các cung khác tuy có chút xem nhẹ Trác Tiêu Cung, nhưng thường thường cũng phải người tìm hiểu động tĩnh Trác Tiêu Cung, mười người này, chỉ sợ cũng là nhân số lớn nhất Lễ phu nhân có thể lấy ra.

"Liễu Như Phong?" Nam Cung Thiên Tà rốt cục chuyển đầu, con mắt nhìn về phía thị vệ kia. Sẽ không là cái người hôm qua Chu Chính Thành bẩm báo chứ? Lễ phu nhân như thế nào yên tâm để cho hấn lại đây? Nam Cung Thiên Mạc làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Lễ phu nhân đã biết sự tồn tại của ảnh vệ?

Về nghi hoặc trong mắt Nam Cung Thiên Tà chợt lóe mà qua, cầm giấy Tuyên Thành trong tay cẩn thận đem tới trên cái giá bên cạnh, nói: "Để bọn họ đến trong viện chờ đợi, đi thông tri Chu Chính Thành, để hấn đến xem, có phải người hôm qua giao thủ với hấn hay không."

"Vâng!" Thị vệ lên tiếng trả lời rồi đi.

※※※

"Công tử hiện nay còn có việc, không thể đích thân ra, công tử thỉnh các vị ở ngoài thư phòng đợi." Một gã thị vệ xin lỗi xong, đem một hàng mười người Trác Tiêu Cung, lĩnh vào một tiểu viện, liền tự chuyển thân rời đi.

Liễu Như Phong đưa mắt nhìn chung quanh, đây là một cái sân không lớn, cây cối hoa cỏ tươi tốt, hai cây dương thụ cao lớn đứng vững, đá vụn lót đường, cửa tự viện thông hướng bốn gian nhà gỗ. Bốn phía mặc dù nhìn không thấy người thủ vệ, nhưng trong lòng Liễu Như Phong biết, thị vệ nhất định đã âm thầm ẩn nấp, chỉ không biết, viện này có bao nhiêu thủ vệ, lại nấp ở địa phương nào.....

Liễu Như Phong thu hồi ánh mắt, dù sao còn nhiều thời gian, không cần nhất thời nóng lòng, nếu khiến cho Lạc Dương Cung cảnh giác, vô luận đối chính mình hay Trác Tiêu Cung, cũng không phải chuyện tốt!

Yên lặng chờ đợi một lúc lâu, Liễu Như Phong nhíu mày cúi đầu, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đã biết mà còn để ngoại nhân ở ngoài thư phòng chờ, là ý tứ gì? Ra oai phủ đầu? Hay là thử?

Liễu Như Phong nhìn chín người phía sau đứng thẳng tắp, không khỏi hồi tưởng lúc sáng sớm khi rời đi Trác Tiêu Cung, Lễ phu nhân giao đãi.

Bảo tồn thực lực? Dem chín người này còn sống mang đến, cũng phải còn sống mang về? Điều này sao có thể! Nếu không phải tông quân Thiên Hành ở một bên bổ thêm một câu —— "Tận lực!" Chỉ sợ chính mình sẽ tại đương trường mà chống đối Lễ phu nhân.

Xem ra Lễ phu nhân đích thật đã động sát tâm..... Liễu Như Phong lắc đầu, hơi cảm thấy buồn rầu, nàng dù sao cũng là mẫu thân của công tử, xem ra chính mình nếu có thể còn sống trở về, cũng chỉ có thể thật cẩn thận, vạn không thể lại có sai lầm gì để Lễ phu nhân bắt được.....

Chợt nhớ tới lời nói đêm qua của Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng âm áp.....

※※※

"..... lời giao phó ngươi, đã nhớ kỹ? Còn có gì không rõ?" Nam Cung Thiên Mạc ngồi ở trên giường, nhìn nhìn Liễu Như Phong bên cạnh, nói.

"Vâng, thuộc hạ nhớ kỹ. Tận lực giám sát thực lực của Lạc Dương Cung....." Liễu Như Phong cúi đầu đứng trang nghiêm, cung thanh đáp.

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, cười nói: "Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau! Đại ca a đại ca! Không biết hoàng tước này là ngươi..... hay là ta!"

Liễu Như Phong nhìn nhìn hắn, thấy Nam Cung Thiên Mạc không phân phó gì nữa, liền khom người thi lễ, xoay người đang muốn rời đi, bên hông chợt căng thẳng, không biết Nam Cung Thiên Mạc từ khi nào đã đuổi tay, gắt gao nắm lại.

"Nếu tình huống nguy cấp, không cần lo cho người khác, bảo trụ chính mình, với thân thủ của ngươi, còn sống trở về, cũng không phải việc khó....." Nam Cung Thiên Mạc hơi dùng một chút lực, đem thân thể dụ ngoan trong cánh tay, kéo vào trong lòng.

"Công tử....." Trong lòng Liễu Như Phong ảm áp, quay đầu nhìn Nam Cung Thiên Mạc phía sau.

Nam Cung Thiên Mạc thuận thế ngã xuống trên giường, đột nhiên xoay người một cái, đem Liễu Như Phong đặt ở dưới thân, gắt gao mà ôm, hôn hôn mắt y, nói: "Ta cũng biết mẫu thân có chút tư tâm, chỉ là nương cùng đại cữu cữu không biết sự tồn tại của Dạ Bát, ta thật cũng không phải đề phòng bọn họ, chỉ sợ bên người bọn họ có người bị người khác thu mua. Dạ Thất là ảnh vệ, chuyện như vậy, không phải sở trường hắn am hiểu, huống chi ảnh vệ mỗi cung đều không phụng ảnh bài, tất nhiên là không thể khiến cho bọn họ đi. Thân phận của đại cữu cữu cần che giấu, này cũng là con bài ỏm mặt chưa lật của chúng ta. Trong Trác Tiêu Cung, đại ca biết đến, hắn là chỉ có một mình ngươi. Ta nghĩ tới lui, chuyện này, cũng chỉ có ngươi đi là thích hợp....."

"Công tử cần gì giải thích, thuộc hạ sớm đã nói qua, mệnh lệnh nguyên là của công tử cấp, công tử muốn thuộc hạ làm gì, thuộc hạ chỉ cầu có thể làm khiến cho công tử vừa lòng, liền đã cảm thấy mỹ mãn....." Ánh mắt Liễu Như Phong nóng lên, lời nói Nam Cung Thiên Mạc biểu lộ thân thiết, khiến Liễu Như Phong cảm động không thôi.....

"....." Nam Cung Thiên Mạc lẳng lẳng nhìn nhìn Liễu Như Phong dưới thân.

Thân hình kẻ sát, y sam đơn bạc giấu không được một chút biến hóa, Liễu Như Phong rõ ràng cảm giác được một vật, dần dần nóng rực mà cứng rắn lên, gắt gao đặt tại hạ phúc.

Liễu Như Phong nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên người, đột nhiên nhớ tới lời nói Nam Cung Thiên Mạc đêm qua, chính mình coi như là thị cơ của công tử?! Công tử muốn phát tiết, chính mình đều không có quyền cự tuyệt, huống chi, công tử lúc này, có lẽ, là có một ít vì mình mà lo lắng.....

Liễu Như Phong nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng mà hôn lên môi Nam Cung Thiên Mạc.....

Thói quen, thật là một điều đáng sợ, mới làm ra loại sự tình như vậy! Ý niệm trong đầu này như tia chớp, chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến nỗi không lưu lại chút dấu vết nào nơi đáy lòng Liễu Như Phong.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, chưa bao giờ nghĩ đến, Liễu Như Phong luôn luôn đổi loại chuyện này có chút bản năng kháng cự, cứ nhiên lại chủ động hôn. Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc tối sầm lại, chợt thân mình hơi dùng một chút lực, đem Liễu Như Phong áp trở về trong giường, đôi khách thành chủ, mút cắn đôi cánh môi tự động đưa đến cửa, tìm hiểu đầu lưỡi, kịch liệt hôn sâu hơn.....

Cho đến khi hai người đều đã cảm thấy khó thở, Nam Cung Thiên Mạc mới buông Liễu Như Phong ra, thở gấp, quay người lại vào bên trong đệm giường.

Liễu Như Phong dồn dập hô hấp, nghi hoặc quay đầu nhìn lại.

Nam Cung Thiên Mạc hai mắt nhắm nghiền, thở dốc ồ ồ dần dần bình ổn.

"Công tử?" Liễu Như Phong thấp giọng hỏi.

Nam Cung Thiên Mạc ứng thanh mở mắt, nhìn Liễu Như Phong, trong mắt dần dần phiếm thượng nhiệt độ đậm đậm, thở dài, nói: "Ngày mai người đi Lạc Dương Cung, đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi đi."

Dưỡng tinh thần cho tốt, mà đối phó người Lạc Dương Cung. Những lời này, Nam Cung Thiên Mạc không nói ra, nhưng Liễu Như Phong cũng hiểu được, không khỏi lại cảm động.

"Chỉ là, công tử....." Ánh mắt Liễu Như Phong lặng lẽ liếc về phía hạ thân Nam Cung Thiên Mạc, mới vừa rồi rõ ràng cảm giác được nơi đó đã cứng đến lợi hại, công tử thân là nhi tử của cốc chủ, Tuyệt Cốc Đệ Tử công tử, chưa khi nào nhìn qua chuyện này.....

Nam Cung Thiên Mạc theo ánh mắt của Liễu Như Phong, nhìn hạ thân, cười nói: "Không sao, không cần quan ta, tối nay người ngủ ở nơi này đi."

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, trượt thân xuống, duỗi tay kéo ra nhục khố của Nam Cung Thiên Mạc, đem vật trắng kiện cực đại kia, nhẹ nhàng ngậm vào trong miệng.....

"Người....." Nam Cung Thiên Mạc cả kinh, chống giường nhô thân trên dậy, nhìn về phía Liễu Như Phong, thở dài: "Người..... không cần như thế....."

Liễu Như Phong nghe tiếng nâng đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, phun ra cự vật trong miệng, nói: "Công tử để cho thuộc hạ nghỉ ngơi. Nhưng công tử như vậy, rất không thoải mái? Thuộc hạ trước kia..... cũng là hầu hạ công tử như vậy....."

Nam Cung Thiên Mạc rên rỉ một tiếng, cảm thấy dục vọng nơi hạ thân sung đến khó nhìn lại bị nhiệt độ ẩm áp gắt gao bao vây, dòng điện khoái cảm từ hạ thân len đến ót, cánh tay mềm nhũn, thân mình không chút lực lại ngã xuống giường.....

※※※

Một chuỗi tiếng bước chân truyền đến, Liễu Như Phong cảnh giác kéo thần tình đang lơ lửng thanh tỉnh lại, quay đầu nhìn lại, chỗ cửa viện, hai người một nam một nữ, bước nhanh đi hướng thư phòng.

Liễu Như Phong nhíu nhíu mày, nhìn bóng dáng hai người. Hai người này Liễu Như Phong đều nhận ra, nam đúng là trung niên hán tử Chu Chính Thành hôm qua xâm nhập vào viện của công tử, nữ cũng chính là người xuất thân Độc Điện - Mẫn Tâm Nhân.....

Một lát sau, Chu Chính Thành cùng Mẫn Tâm Nhân, một trái một phải, bên cạnh Nam Cung Thiên Tà, đi ra.

"Tham kiến Nhị công tử." Mười người Liễu Như Phong, thấy ba người Nam Cung Thiên Tà đi tới trước mặt, nhất tề khom mình hành lễ, nói.

Nam Cung Thiên Tà cười gật gật đầu, ánh mắt vừa chuyển, cực nhanh đánh giá một lần mười người Liễu Như Phong, trên mặt tươi cười, nói: "Một chút việc vặt, một chút vị đợi lâu, bên trong chờ vị, người nào làm chủ?"

Lời Nam Cung Thiên Tà tuy là như thế, ánh mắt lại tự nhiên mà dừng ở trên người Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong tiến lên một bước, cúi đầu khom người, rồi thi lễ, đáp: "Lễ phu nhân gửi lời hỏi thăm Nhị công tử. Tại hạ Liễu Như Phong, Lễ phu nhân phân phó, tới Lạc Dương Cung rồi, hết thảy nghe theo mệnh lệnh của Nhị công tử."

Nam Cung Thiên Tà đã minh bạch, trong mười người này quả nhiên là Liễu Như Phong này cầm đầu.

Nam Cung Thiên Tà nhìn Mẫn Tâm Nhân liếc mắt một cái, ôn hòa nói: "Chư vị đến trợ giúp Lạc Dương Cung, Nam Cung Thiên Tà trong lòng nhớ kỹ, ngày sau chắc chắn hồi báo! Chư vị mới đến Lạc Dương Cung, trước dàn xếp xuống dưới, Tâm Nhân sẽ mang các vị đến phòng, nếu có chút gì không hài lòng, liền nói cho Tâm Nhân biết!"

"Tạ ơn Nhị công tử." Liễu Như Phong cùng chín người phía sau lại hành lễ.

Nam Cung Thiên Tà phát phát tay, ý bảo Mẫn Tâm Nhân đem mọi người đi xuống, đảo mắt nhìn Liễu Như Phong, cười nói: "Liễu Như Phong, ngươi trước tiên lưu lại một chút."

Tuyệt kiểm lộ phong 44: ← Trở lại

Nam Cung Thiên Tà phát phát tay, ý bảo Mẫn Tâm Nhân đem mọi người đi xuống, đảo mắt nhìn Liễu Như Phong, cười nói: "Liễu Như Phong, ngươi trước tiên lưu lại một chút."

"Vâng" Liễu Như Phong đáp, lời này của Nam Cung Thiên Tà, rất hợp ý y, nghĩ chắc Nam Cung Thiên Tà cũng biết Lễ phu nhân nhất định sẽ để người truyền lời.

"Xin theo ta." Mẫn Tâm Nhân nũng nịu nói, dẫn chín người Trác Tiêu Cung, hướng viện ngoại đi.

"Đến thư phòng rồi nói sau!" Nam Cung Thiên Tà nhìn bóng dáng mọi người, nhìn nhìn Liễu Như Phong, cười, xoay người đi vào thư phòng.

Vào thư phòng. Nam Cung Thiên Tà ngồi thẳng ở chủ vị, Chu Chính Thành lẳng lặng đứng ở bên cạnh Nam Cung Thiên Tà.

"Ngồi đi." Nam Cung Thiên Tà hướng về chiếc ghế một bên khoát tay áo, ý bảo Liễu Như Phong phía sau.

"Như Phong bắt quá chỉ là thay Lễ phu nhân truyền lời, trước mặt Nhị công tử, sao dám làm càn." Liễu Như Phong đứng ở phía trước Nam Cung Thiên Tà mấy bước, cung kính nói.

Nam Cung Thiên Tà nhú mày, cười nói: "Nga? Tam nương nói điều gì?"

Liễu Như Phong nhìn nhìn sắc mặt Nam Cung Thiên Tà, nói: "Lễ phu nhân hướng Nhị công tử tạ lỗi. Nhân thủ Trác Tiêu Cung luôn luôn căng thẳng, Lễ phu nhân đã cố gắng hết sức, mới tuyển ra mười người chúng ta, đến Lạc Dương Cung, đợi Nhị công tử sai phái. Lễ phu nhân nói, Nhị công tử có lẽ chướng mắt lực lượng gây yếu này. Nhưng mong Nhị công tử không ghét bỏ, chỉ cầu Nhị công tử nể mặt tình huynh đệ với công tử, chớ quên lời hứa của Nhị công tử."

Cố gắng hết sức? Nam Cung Thiên Tà thường thức bát trà sứ men xanh trên bàn.

Tuy nói nhân tâm Trác Tiêu Cung không vững vàng, nhưng từ sau khi Lễ phu nhân giết một đám hạ cấp có ý đồ ly khai Trác Tiêu Cung, cuối cùng cũng miễn cưỡng ổn định tình hình! Những người này vì tánh mạng bản thân, cũng bắt buộc dĩ độc toàn lực bảo toàn Trác Tiêu Cung, mà công tử các cung khác, một là bởi vì Nam Cung Thiên Mạc đã điên, mất đi sự uy hiếp tranh đoạt vị trí cốc chủ; hai là Lễ phu nhân tọa trấn Trác Tiêu Cung, nếu không cẩn thận, làm Lễ phu nhân bị thương, tuy nói cốc chủ ngại quy củ trong cốc, 'mình' có thể sẽ không nói gì, nhưng 'ám', nếu muốn cấp vị công tử đó phán một án tử, cũng dễ như trở bàn tay! Khi đó, muốn lên làm cốc chủ, đã khó càng thêm khó.....

Chỉ là, nếu vào cấm địa, tiền đồ vô vọng, sẽ không bao giờ... có thể đi ra. Nhưng đã được Lễ phu nhân dùng tài vật ban tặng, bao nhiêu người có thể thật sự hết hy vọng.....

Nam Cung Thiên Tà ôn hòa cười cười, nói: "Tam nương lo lắng nhiều. Liễu Như Phong, xuất thân Võ Điện? Ta nhớ, hình như là năm nay mới đến Trác Tiêu Cung?"

Liễu Như Phong ngẩn ra, không rõ Nam Cung Thiên Tà đột nhiên hỏi chuyện này là có ý gì, chỉ đành trầm mặc mà chống đỡ, tĩnh lặng.

Nam Cung Thiên Tà thấy thế, cũng không để ý, chỉ cho rằng Liễu Như Phong chấp nhận, lại nói: "Người nhất mực hầu hạ Tứ đệ ta? Bệnh của Tứ đệ, có tốt hơn?"

Trong lòng Liễu Như Phong ngẫm đề phòng, lại không chút do dự, đáp: "Công tử khi không phát cuồng thì hoàn hảo, chỉ là không nhận ra người nào."

"Phát cuồng?" Về mặt Nam Cung Thiên Tà lo lắng hỏi han.

"Ngày trước, công tử đột nhiên phát cuồng, lúc ấy bốn thị nữ bên người công tử toàn bộ chết thảm!" Liễu Như Phong cung thanh đáp.

Nam Cung Thiên Tà bưng tỉnh đại ngộ, mấy ngày trước đây nhận được tin tức, Trác Tiêu Cung đã chết bốn thị nữ, thì thế không được đầy đủ, nguyên tưởng rằng là do Trác Tiêu Cung thử nghiệm cái gì đó, nhưng hóa ra là bị Nam Cung Thiên Mạc nổi điên giết chết?!

"Nói như thế, người hầu hạ Tứ đệ ta lâu như vậy, cũng thật sự là làm khó người." Nam Cung Thiên Tà nói xong, nhìn nhìn Liễu Như Phong, thuận tay xả hạ bội sức ngọc thạch bên hông, đưa qua, cười nói: "Khối ngọc bội này, xuất từ Độc Điện, nghe nói là có thể trừ bỏ bách độc. Coi như là một chút tâm ý của người làm ca ca này....."

Liễu Như Phong nhìn nhìn ngọc bội trong tay Nam Cung Thiên Tà, trong lòng trầm xuống, chưa bao giờ nghe nói qua Độc Điện có ngọc bội có thể trừ độc này, cũng không biết Nam Cung Thiên Tà từ chỗ nào có được, nhưng nó là vật trân quý, là điều hiển nhiên!

Nam Cung Thiên Tà nói lời đẹp đẽ, lại chưa nói ra ngọc bội này là đưa cho Nam Cung Thiên Mạc hay là đưa cho chính mình..... Là thử kèm thu mua lòng người? Hay là.....

Liễu Như Phong thật sâu nhìn thoáng qua ngọc bội kia, mặt mang nghi vấn nhìn về phía Nam Cung Thiên Tà.

Nam Cung Thiên Tà mỉm cười gật gật đầu.....

Nếu đổi lại là người khác, đối cách hành xử này của Nam Cung Thiên Tà, chắc hẳn cảm kích vạn phần! Trong lòng Liễu Như Phong cũng càng ngày càng trầm trọng.....

"Nhị công tử, vật trân quý như thế....." Liễu Như Phong lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, rồi lại do dự, nói đến đây, cố ý ngừng lại, chỉ lấy mắt trông hướng Nam Cung Thiên Tà.....

Nét tươi cười trên gương mặt nghiêng của Nam Cung Thiên Tà càng tăng lên, ngữ khí cũng càng ôn hòa hơn, nói: "Thần trí Tứ đệ không rõ, người chiếu cố hẳn lâu như vậy, cũng không dễ dàng! Đây bất quá là một chút tâm ý của người làm ca ca này, cảm đi!"

Chu Chính Thành bên cạnh người Nam Cung Thiên Tà đột nhiên mở miệng, thô thanh thô ngữ nói: "Công tử ban thưởng cho người, người cảm là đúng, nếu cảm kích công tử, ngày sau làm việc tận chút lực cũng được! Nếu là hán tử, liền sáng suốt nhanh nhẹn chút....."

Nam Cung Thiên Tà nhướng mày, quay đầu quát: "Chính Thành!"

Chu Chính Thành làm bầm, trên mặt lại tràn đầy không phục.

Liễu Như Phong vội vàng hai tay nhận lấy, khom người thi lễ, nói: "Như Phong tạ ơn Nhị công tử!"

"Lúc này mới giống....." Chu Chính Thành phía sau Nam Cung Thiên Tà thấp giọng tự lầm bầm, nhưng thanh âm lại lớn đủ để hai người trong phòng nghe được rành mạch!

Nam Cung Thiên Tà cũng không quản Chu Chính Thành phía sau, cười nhìn Liễu Như Phong cẩn thận đem ngọc bội giặt tại bên hông, vừa lòng nói: "Chính Thành hay nói thẳng, ta lại thích người thẳng tính như hắn, người vạn lần chớ để ý."

Liễu Như Phong cười nói: "Chu huynh thẳng tính, Như Phong như thế nào để ý?!"

Nam Cung Thiên Tà cười cười, trong lòng biết hôm nay như vậy là đủ, vì thế nói: "Người mới đến Lạc Dương Cung, đi làm quen một chút hoàn cảnh, chỗ ở trước, Chính Thành, đem Liễu Như Phong đi."

Chu Chính Thành ứng thanh, bước ra ngoài phòng trước.

"Như Phong cáo lui." Liễu Như Phong cung thanh nói một câu, mắt thấy Nam Cung Thiên Tà điểm đầu, mới bước nhanh ra cửa, đi theo phía sau Chu Chính Thành.....

※※※

Nam Cung Thiên Tà đầy mặt tươi cười, nhìn theo hai người đi ra thư phòng. Đột nhiên nghiêm mặt, thu lại tươi cười, nhìn nhìn căn phòng trống rỗng, khẽ quát một tiếng: "Dạ Thập!"

"Có." Thanh âm khàn khàn từ trong góc phòng truyền đến.

Nam Cung Thiên Tà yên lặng nhìn cửa phòng mở rộng, nói: "Người này như thế nào?"

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, cách một hồi, thanh âm khàn khàn kia lại truyền ra, ngữ khí đậm đậm nói: "Cảm giác không được."

Nam Cung Thiên Tà mặt nhăn mày nhu, thấp giọng lập lại một câu: "Cảm giác không ra?"

"Quả thật không có cảm giác gì!" Thanh âm kia vẫn như cũ đậm đậm nói.

Nam Cung Thiên Tà cúi đầu trầm tư, lời nói Dạ Thập hiển nhiên có hai tầng ý tứ, một: võ công Liễu Như Phong thường thường, khiến cho ảnh vệ Dạ Thập cảm thấy hoàn toàn không có uy hiếp gì. Hai: võ công Liễu Như Phong cao, cố ý thu liễm, ngay cả ảnh vệ Dạ Thập cũng vô pháp phát hiện!

Đương nhiên còn có thể có loại thứ ba, đó là võ công đạt cảnh giới cao nhất, trở lại nguyên trạng sơ khai..... Nhưng điều này căn bản là không có khả năng, ngay cả cốc chủ Tuyệt Cốc, phụ thân của Nam Cung Thiên Tà, cũng không đạt tới cảnh giới này.....

Nam Cung Thiên Tà thì thào tự nói: "Như vậy là hẩn thu liễm khí cơ..... Có thể chỉ trong hai chiêu chế trụ Chính Thành, nhưng tuổi lại còn trẻ như thế....."

"Không giống như là người Võ Điện, cũng không phải người Ảnh Điện!" Dạ Thập đột nhiên nói một câu.

Không phải Võ Điện, cũng không phải Ảnh Điện? Như vậy chỉ còn lại có một chỗ —— Tử Điện! Nam Cung Thiên Tà nâng tay nhuấn thái dương, nhẹ giọng cười nói: "Phụ thân, Tử đệ là nhi tử của ngươi, ta cũng là nhi tử của ngươi, vì sao lại bất công như thế?! Ta khổ tâm chuẩn bị kỹ như thế, mắt thấy đại thế đã định, ngươi lại không nhìn vào trong mắt! Mà Tử đệ đã điên bốn năm rồi, tự thân khó bảo toàn, ngươi lại vẫn nhớ mãi không quên....."

Trong phòng không gian trống rỗng, một mảnh trầm tĩnh, tất nhiên không người đáp lại.....

Nam Cung Thiên Tà yên lặng ngồi một hồi, đột nhiên ngẩng đầu cười nói: "Chỉ tiếc không có giấy tờ quản sự trong cốc, khó có thể truy tra xuất thân của hân..... Dạ Thập, vất vả ngươi, âm thầm giám thị người này! Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên! Ta không tin, những người này sẽ cam tâm đi theo một kẻ điên!"

"Công tử, còn nơi đây....." Thanh âm Dạ Thập chần chừ truyền đến.

Nam Cung Thiên Tà cười cười, nói: "Không sao, chỉ bằng Đinh Tường cùng Âu Dương Tín, muốn thần không biết quỷ không hay lên vào nơi này, bọn họ không có thực lực đó đâu! Huống hồ, lúc này bọn họ chỉ sợ là đang vội vàng bố trí phòng thủ!"

Trong phòng lại là một trận yên tĩnh.

Trong lòng Nam Cung Thiên Tà biết Dạ Thập đã chấp nhận, mỉm cười, đi tới trước bàn đang muốn lấy bút.....

"Công tử, thuộc hạ Mẫn Tâm Nhân cầu kiến!" Giọng nói thanh thúy của nữ nhân, từ trong viện truyền đến.

Nam Cung Thiên Tà thu hồi tay một chút, giương giọng nói: "Tiến vào."

Trước cửa thân ảnh đẹp đẽ chợt lóe, đúng là Mẫn Tâm Nhân bạch y phiêu phiêu.

"Thuộc hạ ra mắt công tử." Mẫn Tâm Nhân tiến vào phòng, nhìn Nam Cung Thiên Tà, hạ thấp người hành lễ nói.

Nam Cung Thiên Tà cười, hỏi: "Như thế nào?"

Mẫn Tâm Nhân cười nói: "Thuộc hạ ẩn theo phân phó của công tử, mang chín người Trác Tiêu Cung, cố ý an bài cấp người của Trác Tiêu Cung ở lại viện tử, mỗi người một gian, trong phòng đều đã bố trí thỏa đáng! Cũng nói cho bọn họ, không có việc có thể đi Liễu viện tiêu khiển. Chín người kia thập phần vừa lòng, vui mừng lộ rõ trên nét mặt....."

Nam Cung Thiên Tà gật đầu cười nói: "Tốt lắm!"

Mẫn Tâm Nhân ngừng lại một chút, thấp giọng nói: "Xin thứ cho thuộc hạ ngu muội, công tử hậu đãi người Trác Tiêu Cung như thế, là vì sao?"

Nam Cung Thiên Tà nhìn Mẫn Tâm Nhân liếc mắt một cái, âm thầm cười, nói: "Từ đệ đã diện bốn năm, ta làm điều này là muốn thu mua nhân tâm hạ cấp của Trác Tiêu Cung hân! Tâm Nhân, ngươi xem, ở tương lai không xa, ta sẽ khiến cho Trác Tiêu Cung nhập vào Lạc Dương Cung ta!"

Mẫn Tâm Nhân chấn động, điều này sao có thể? Công tử đang nói truyện cười? Nhìn không giống.....

Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc đã điên bốn năm, vận mệnh mọi hạ cấp trong Trác Tiêu Cung, có thể nói là kết cục đã định: chết! Hoặc là tiến vào cấm địa chung thân không được ra ngoài! Hoặc là —— đầu nhập dưới tay công tử cung khác..... chỉ cần không phải ngục tử, đều sẽ biết lựa chọn như thế nào. Trác Tiêu Cung xác thực từng có hạ cấp chạy trốn, lại bị Lễ phu nhân lấy thủ đoạn lời dối, huyết tinh trấn áp. Nhưng công tử cùng Tứ công tử dù sao cũng là huynh đệ, chỉ cần đồng ý cam đoan sự an toàn của Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc, khiến cho Trác Tiêu Cung nhập vào Lạc Dương Cung, cũng không phải là không có khả năng.....

Mẫn Tâm Nhân trầm tư một hồi, bưng bình đại ngộ, ngẩng đầu, khâm phục cung kính nhìn phía Nam Cung Thiên Tà.

Tuyệt kiểm lộ phong 45: ← [Trở lại](#)

Đi ra cửa viện, Chu Chính Thành thật cẩn thận nhìn về phía sau, dè dặt thanh âm, tới gần bên cạnh Liễu Như Phong, nói: "Uy! Ta nói tiểu tử ngươi, lần trước là ta quá mức đắc ý, xem thường ngươi, lát nữa đến viện tử của các ngươi, chúng ta tỷ thí, thế nào?"

Liễu Như Phong đảo mắt nhìn bốn phía, giọng Chu Chính Thành thô to, ngay cả khi hấn cổ ý dè dặt thanh âm nói chuyện, vẫn dẫn tới bọn thị vệ một bên tuần tra đảo mắt nhìn qua, chẳng qua tựa hồ thị vệ trong Lạc Dương Cung, đều quen thuộc giọng Chu Chính Thành, từng người từng người nhin cười, mặt phụng phịu, thần sắc quái dị đi qua.

Liễu Như Phong trên mặt mang mỉm cười, nhưng không trả lời. Tâm vội chuyển, viện tử của chúng ta? Nhị công tử cấp người Trác Tiêu Cung an bài một tòa viện tử sao?

Chu Chính Thành một mặt đi tới, một mặt bất mãn vỗ vỗ bả vai Liễu Như Phong, nói: "Tiểu tử, ngươi không phải sợ rồi chứ?"

Liễu Như Phong không cảm giác được sát ý, tự nhiên cũng không né tránh bàn tay của Chu Chính Thành, chỉ là —— Chu Chính Thành một thân khổ luyện ngoại gia công phu, hai cái chụp tiếp theo, khiến đầu vai Liễu Như Phong có cảm giác đau nhức!

Nhớ tới ý tứ của công tử Nam Cung Thiên Mạc cùng Lễ phu nhân, để biểu hiện thành ý, lệnh riêng chính mình tới Lạc Dương Cung. Yêu cầu của Chu Chính Thành, cũng không cự tuyệt được.

"Chu huynh nếu tay ngứa, Liễu Như Phong cũng liền phụng bồi." Liễu Như Phong cười khỏ nói, tuy rằng nhìn qua Chu Chính Thành hẳn là đã ba mươi, nhưng nếu muốn Liễu Như Phong mở miệng gọi hắn thúc thúc, không cam lòng a!

"Hảo! Sảng khoái!" Chu Chính Thành mừng rỡ, bàn tay không tự giác lại ở trên vai Liễu Như Phong nặng nề mà vỗ hai cái! Sải bước vội vàng hướng về phía xa xa tiến đến.

Liễu Như Phong cười khỏ, động động bả vai đau nhức, cước bộ nhảy mắt đuổi theo, theo tốc độ Chu Chính Thành, không nhanh không chậm bước đi.

Nhìn Chu Chính Thành phía trước, Liễu Như Phong không khỏi thầm đoán, nhìn Chu Chính Thành cao hừng như thế, cái câu Chu huynh chỉ sợ là kêu trúng tâm hần! Nhưng không biết cuộc tỷ thí này rốt cuộc là ý tứ của chính hắn? Hay là Nhị công tử để cho hắn đến thử lần thứ hai?

Một đường không nói chuyện. Hai người chuyển chuyển hành hành, Liễu Như Phong âm thầm phỏng chừng, hẳn là đã tới ngoại vi Lạc Dương Cung. Chu Chính Thành đứng trước một tòa viện lớn.

Cửa viện chưa đóng, Liễu Như Phong liếc mắt một cái liền nhìn thấy một thị vệ Trác Tiêu Cung đang đứng ở trong viện, hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh.

Khóe miệng Chu Chính Thành nhếch cười, duỗi tay bắt lấy cánh tay Liễu Như Phong, thô thanh thô ngữ nói: "Liễu huynh đệ, đây là chỗ ở công tử an bài cho các ngươi, như thế nào? Không tồi chứ? So với cái viên rách nát kia của ngươi thì hơn nhiều! Đến đến đến, chúng ta vào trong viện tỷ thí!"

Tên thị vệ Trác Tiêu Cung kia nhìn thấy Liễu Như Phong cùng Chu Chính Thành bộ dáng như vậy, không khỏi nhíu nhíu đầu mày, giây lát sau - lộ ra khuôn mặt tươi cười, đi lên đón.

Trong lòng Liễu Như Phong hơi lạnh, nhớ rõ người này nguyên là thủ vệ chủ cung, tên là Lí Thụ, Lễ phu nhân sai theo qua đây.

Tuy nói lúc trước Chu Chính Thành cũng chụp qua bả vai Liễu Như Phong, nhưng lúc này, bộ dáng như vậy, để cho người chủ cung nhìn thấy, khó tránh khỏi sinh ra rất nhiều hiểu lầm.....

Liễu Như Phong quay đầu canh chừng gương mặt béo hòa khí của Chu Chính Thành, sự tình trùng hợp như vậy, không biết là tự mình suy nghĩ quá nhiều? Hay là Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cố ý an bài? Nhưng dụng ý của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà là như thế nào? Mượn sức ly gián?

Trong lòng Liễu Như Phong cười khỏ, xem ra chi bằng tìm một cơ hội trở về..... Liễu Như Phong âm thầm quyết định, để Chu Chính Thành đưa y kéo vào phần đất trống trong viện.

Lí Thụ theo lại, nghi hoặc nhìn hai người, hỏi: "Tiểu Liễu? Đây là có chuyện gì?"

Liễu Như Phong nhìn Chu Chính Thành thủ thế, cười đáp: "Không có việc gì, chỉ là luận bàn võ nghệ một chút thôi!"

"Ta đi gọi bọn họ tới xem!" Lí Thụ vừa nghe, nở nụ cười, nói xong liền chạy đi.

Liễu Như Phong đang muốn gọi Lí Thụ lại.

"Liễu huynh đệ, xem chiêu!" Chu Chính Thành mặc kệ nhiều chuyện như vậy, ‘ hô ‘ một quyền, đánh qua, thẳng đến mặt Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong nghiêng thân né, chỉ cảm thấy kinh phong quét mặt, ần ần đau nhức! Mới ngộ ra ngày ấy ở trong viện, Chu Chính Thành quả thật chưa dốc hết toàn lực. Lập tức không dám đắc ý, ngưng thần đề phòng.

Chu Chính Thành một quyền thất bại, cũng không thu hồi, cánh tay dùng sức, biến thẳng kích thành quét ngang, lần thứ hai đánh về phía mặt Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong hơi cúi đầu, khiến cho cánh tay Chu Chính Thành sượt qua, duỗi tay tạo thế đẩy.

Chu Chính Thành nguyên bản đã đề phòng Liễu Như Phong cúi đầu né tránh, giữ lại vài phần lực, dễ dàng đánh xuống đầu, lại bị lực đẩy của Liễu Như Phong đẩy ra, mất cơ hội.

Liễu Như Phong thuận thế một chưởng đánh về phía ngực Chu Chính Thành.

"Ách!" Chu chính thành hiển nhiên đối hôm qua bị Liễu Như Phong một chưởng đánh bay, không cam lòng. Có tâm phải thử một chút chưởng lực của Liễu Như Phong, lúc này mắt thấy một chưởng này đánh đến, cũng không né tránh, lập tức hét lớn một tiếng, mắt nhỏ nộ trùng, hai chân dùng sức, tính toán mạnh tiếp một chưởng này.

Trong lòng Liễu Như Phong âm thầm vừa phiền vừa giận, mắt thấy Chu Chính Thành không tránh không né, nội lực trong lòng bàn tay bất giác tăng thêm vài phần.

"Bình!" Một âm vọng lại.

Một chưởng Liễu Như Phong đánh trúng.

Sắc mặt Chu Chính Thành ngưng thành cây bông đỏ, thân hình tuy chưa biến, hai chân lại vẽ ra trên mặt đất hai đạo dấu vết, bị một chưởng lực này, khoảng cách bị đánh lui ước chừng ba bước!

Liễu Như Phong mỉm cười, thu thế. Thân hình lóe lên, thối lui vài bước, chấp tay thi lễ, cười nói: "Chu huynh, đa tạ."

Chu Chính Thành vừa nghe lời này, sắc mặt nhất thời lại đỏ thêm vài phần, lớn tiếng kêu la nói: "Không tính! Không tính! Mới vừa rồi Chu mỗ bất quá là muốn thử xem chưởng lực của Liễu huynh đệ, mới không tránh né. Lại đến....."

Chu Chính Thành miệng vừa nói xong, cước bộ không ngừng, bước bước bước..... Vài bước húc tới trước người Liễu Như Phong, song chưởng đuổi ra, vẫn là đánh về phía mặt Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong nguyên tưởng rằng một chưởng này, dùng gần bảy thành công lực, Chu Chính Thành chỉ sợ nhất thời trong nửa khắc mở không nổi miệng. Nhưng lại nghe được Chu Chính Thành trung khí mười phần cao giọng kêu la, cũng âm thầm bội phục! Có thể đem ngoại gia công phu luyện tới như vậy, cực kỳ không dễ dàng, thân công phu này của Chu Chính Thành, chỉ sợ là chịu không ít cực khổ.....

Chỉ là luận bàn, ra tay tự nhiên không giống hôm qua, chiêu chiêu đoạt mệnh. Liễu Như Phong lập tức không nhắc lại, thân hình phiêu hốt, một mặt né tránh, một mặt tìm cơ hội ra chiêu.

Hai người quyền lai cước vãng, đấu chừng thời gian một nén hương, Chu Chính Thành mạnh nhảy khai, sắc mặt chán nản nói: "Không đánh! Liễu huynh đệ, võ nghệ của ngươi quả thật so với Chu mỗ cao hơn....."

Liễu Như Phong cười, đang định nói chuyện, đột nhiên biến sắc, quay đầu nhìn lại. Mới vừa rồi, Liễu Như Phong đột nhiên cảm giác được một đạo tầm mắt sắc nhọn, dừng ở trên người chính mình.

Chu Chính Thành theo ánh mắt Liễu Như Phong nhìn qua, một hàng chín người Trác Tiêu Cung đứng xa xa, đang nhìn hai người.

Chu Chính Thành cười nói: "Là người Trác Tiêu Cung các ngươi."

Liễu Như Phong gật gật đầu, có lẽ là Lí Thụ, cũng có lẽ là một trong tám người kia. Lễ phu nhân sẽ tại người của Lạc Dương Cung an bài người tâm phúc, Liễu Như Phong sớm đoán được, chỉ là không biết đến tột cùng là ai thôi.....

Liễu Như Phong quay đầu lại, nhìn nhìn Chu Chính Thành, ôn tồn hỏi: "Chu huynh không có việc gì sao?"

"Không có việc gì, không có việc gì, không tin? Hiện tại Chu mỗ liền mang người đi Liễu viện chơi!" Chu Chính Thành vỗ vỗ ngực, nói nói, thanh âm hào sảng lại càng ngày càng thấp, dần dần thay đổi vị đạo.....

Chu Chính Thành nhảy nháy mắt nhỏ, nhích lại gần, một tay đập trên bả vai Liễu Như Phong, mặt béo nhẵn thành một đoàn, vẻ mặt cười.tà.....

"Liễu viện?" Liễu Như Phong khó hiểu nhìn phía Chu Chính Thành.

"Hắc hắc....." Chu Chính Thành cười gian hai tiếng, cũng không trả lời, chỉ lộ ra một cái ánh mắt 'là nam nhân đều biết'.

"Này....." Liễu Như Phong bừng tỉnh đại ngộ, có chút xấu hổ quay đầu nhìn mọi người Trác Tiêu Cung một bên.

Chu Chính Thành lại lớn tiếng ồn ào nói: "Đi một chút đi! Hôm nay các người mới đến, Chu mỗ mời khách, mọi người một đạo đi Liễu viện khoái hoạt khoái hoạt!"

"Thật sự?"

"Thật tốt quá....."

"Chỉ là....."

"Tạ ơn Chu huynh....."

"Ngô, như thế nào không biết xấu hổ....."

"....."

Nguyên bản mọi người Trác Tiêu Cung im lặng, lập tức bảy mồm tám lưỡi, nói nói, chỉ là dù sao cùng Chu Chính Thành không tính là đã quen biết, tự nhiên cũng không tiến lại.....

Chu Chính Thành vừa thấy, một phen kéo Liễu Như Phong, đi tới trước mặt mọi người, cười nói: "Hôm nay các người mới đến, tất nhiên là Chu mỗ mời các người, ngày khác từng người từng người phải bồi ngược lại cho ta! Đi a đi a....."

Tựa hồ chỉ cần là nói đến sự tình nào đó, nói mấy câu, nam nhân luôn có thể cực nhanh quen thuộc hơn, vô luận trước đây bọn họ là không quen biết.

Chín danh thị vệ của Trác Tiêu Cung không đến một lúc, đã cùng Chu Chính Thành hi hi ha ha nháo thành một đoàn.

"Chu huynh....." Liễu Như Phong bị Chu Chính Thành kéo hướng về phía cửa viện, nhưng không có một tia tâm tình tốt nào như mọi người bên cạnh. Gian nan nuốt nuốt nước bọt, nhớ tới sự ham muốn chiếm hữu bá đạo của công tử, bất giác trên lưng toát ra mồ hôi lạnh.....

Tuyệt kiểm lộ phong 46: ← Trở lại

"Chu huynh....." Liễu Như Phong bị Chu Chính Thành kéo hướng về phía cửa viện, mọi người bên cạnh tất nhiên là hưng trí bùng bùng theo sát.

Liễu Như Phong lại không có chút tâm tình, gian nan nuốt nuốt nước bọt, nhớ tới ham muốn chiếm hữu bá đạo của công tử, bất giác trên lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Chu Chính Thành bắt mắt nhìn nhìn Liễu Như Phong dừng cước bộ, đột nhiên vỗ đầu, cười nói: "Liễu huynh đệ, ngươi sẽ không nói là không biết Liễu viện chứ? Công tử nói ta ngốc, thoát nhìn Liễu huynh đệ thông minh vậy, so với ta còn ngốc hơn! Liễu viện kia, tất nhiên là địa phương nam nhân chúng ta khoái hoạt....."

Chu Chính Thành lời còn chưa dứt, đã nhin không được cùng mọi người bên cạnh cười phá lên.

Trong lòng Liễu Như Phong cười khở, thần sắc động tác vừa rồi của Chu Chính Thành như vậy, y như thế nào lại không biết.

Lại nói tiếp, Liễu Như Phong hiện nay cũng đang là niên kị huyết khí phương cương, tất nhiên là có chút tâm động. Lại nghĩ lại, nếu chỉ là người hầu, cũng không sao, nhưng thân phận thị cơ, tuy là chỉ có Dạ Thất, Dạ Bát biết được, Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành có thể đoán được một ít, nhưng chuyện hôm nay, người Trác Tiêu Cung có thể trở về nói nói, rơi vào trong tai công tử.....

Liễu Như Phong không khỏi đánh một cái rùng mình. Chân lại càng không chịu nhúc nhích.

Chu Chính Thành lời kéo Liễu Như Phong đi trước cảm giác được, ngừng cước bộ, kinh ngạc nhìn lại, nói: "Làm sao vậy? Liễu huynh đệ?"

"....." Liễu Như Phong nhất thời tâm loạn như bụi gai, cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ đành đứng im trên mặt đất.

"Liễu huynh đệ? Có khó khăn gì sao? Ngươi....." Chu Chính Thành đột nhiên nhớ tới cái gì, ánh mắt quái dị quét về phía hạ thân Liễu Như Phong.

Mặt Liễu Như Phong nhất thời nóng lên, mặc cho ai bị người hoài nghi phương diện sự tình này, là nam nhân đều không thể chịu đựng được, huống chi, mười ánh mắt trước mặt, đều tìm lòng không đành quét về phía hạ thân Liễu Như Phong.

"Đi! Tại hạ chưa từng nói là không đi! Tại hạ chỉ là tò mò trong Lạc Dương Cung cư nhiên lại có viện tử như vậy! Chu huynh! Người nói đó là chuyện gì? Hay là, người ta liền tái trở về tỷ thí!" Liễu Như Phong xấu hổ mặt đỏ lên, trong lúc vội vàng, bịa ra một lý do, đem ánh mắt quái dị của một đám nam nhân đổ trở về.

Mọi người trong Trác Tiêu Cung nghe Liễu Như Phong nói như thế, cũng lộ ra ánh mắt tò mò, nhìn phía Chu Chính Thành.

"Ai, ai ai ai..... đừng nóng, Liễu huynh đệ. Ai kêu người không hỏi trước? Chu mỗ cũng sẽ không ngoan loại trò chơi đoán đến đoán đi này!" Chu Chính Thành ho khan vài tiếng, che giấu sự xấu hổ của chính mình, ra vẻ thần bí trái phải nhìn quanh, đề thấp thanh âm, cười nói: "Lại nói tiếp, Liễu viện này, cũng là Lạc Dương Cung chúng ta, công tử đối việc này của chúng ta, thật ra là —— không phản đối."

Liễu Như Phong âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng dời đi tầm mắt mọi người, bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú vào, thật sự quá mức xấu hổ không chịu nổi, Liễu Như Phong đối cái miệng chỉ cần mở ra là không thể ngăn cản kia của Chu Chính Thành thâm cảm động.

Chu Chính Thành nói, câu được khẩu vị của mọi người. Mọi người đều nhìn Chu Chính Thành, chờ hắn nói ra chuyện phía sau.

Chu Chính Thành thấy tất cả mọi người Trác Tiêu Cung nhìn nhìn chính mình, không khỏi đặc ý cười, nói: "Ta cũng không gạt các ngươi, người Liễu viện, trừ bỏ một vài người phạm vào tử tội trong cung, đại bộ phận đều là người biệt cung của công tử! Đều là khi lên vào Lạc Dương Cung, bị người chúng ta bắt được, phé đi võ công, đánh gãy gân mạch, đưa vào Liễu viện. Công tử nói, người Liễu viện, muốn ngoan như thế nào, liền ngoan như thế ấy, chỉ cần đừng giết chết là được! Bất quá, muốn đi Liễu viện ngoan, nên nhìn biểu hiện của ngươi. Nguyên bản các ngươi mới đến, là không tư cách đến Liễu viện khoái hoạt, nhưng công lao Chu mỗ ở Lạc Dương Cung, coi như không tòi, mang mấy người bọn ngươi đi vào, là không nói chơi!"

Chu Chính Thành dào dạt đặc ý nói xong, hoàn toàn không tưởng được, phát giác bầu không khí vui vẻ, lại đột nhiên trầm tĩnh. Chu Chính Thành đảo mắt chung quanh.

Trên mặt mọi người trong Trác Tiêu Cung, đều có chút không thoải mái. Cái gọi là thổ tử hồ bi (thổ chết cáo buồn), cũng bất quá là như thế.

"Các ngươi? Làm sao vậy?" Chu Chính Thành nghi hoặc hỏi han, đột nhiên vỗ đầu chính mình, lộ ra vẻ tươi cười thô lỗ thẳng thắn, nói: "Xem ta này, lại không nói rõ. Công

tử giao đãi người Trác Tiêu Cung, đều như người Lạc Dương Cung chúng ta, nói như thế nào, công tử cũng cùng Tứ công tử là thân huynh đệ không phải sao?!"

Mọi người trong Trác Tiêu Cung nghe được lời này, mới khôi phục chút sinh khí, lộ ra vẻ mặt có chút đăm chiêu. Kia dù sao cũng là chuyện biệt cung, trước mắt liên thủ cùng Lạc Dương Cung, thực lực Nhị công tử hiển nhiên vượt xa những vị công tử còn lại! Chỉ cần lập được công lao, nói không chừng, còn có thể cầu Nhị công tử chuyển đến Lạc Dương Cung, vừa không lo lắng sinh mệnh ‘ăn bữa hôm lo bữa mai’, lại không cần phiền não đi chỗ cấm địa gian khổ kia!

Mọi người Trác Tiêu Cung nhất thời cảm thấy, gương mặt béo phì của vị trung niên hán tử Chu Chính Thành thẳng tính bên người này nhìn càng thuận mắt..... Mọi người một đường càng thêm thân cận cười nói, đi theo bên cạnh Chu Chính Thành về phía trước.

Liễu Như Phong nhin không được nhìn trộm Chu Chính Thành, vẫn là bộ dáng miêng mồm không thể ngăn cản như cũ, thô lỗ chất phác mà hào sảng cùng người ta nói cười.

Liễu Như Phong âm thầm hạ tâm tư, sự giải thích của một tòa Liễu viện, hẳn liền có thể nói đến hấp dẫn, lại vừa là uy hiếp..... Chu Chính Thành này, đến tột cùng thật sự là trùng hợp là người đơn giản, hay là —— chuyên gia giả trư ăn hổ?

Đang lúc trầm tư, chợt nghe đến thanh âm thô lỗ của Chu Chính Thành, lớn tiếng nói: "Tới rồi! Là nơi này!"

Liễu Như Phong ngẩng đầu vừa thấy, trước mặt quả là một tòa viện, trên cửa viện, hai chữ to hào phóng ‘Liễu viện’.

Bốn gã thị vệ trước cửa viện thấy Chu Chính Thành, nhất tề thi lễ, mở ra cửa chính.

Chu Chính Thành tùy tiện gật đầu, tiếp đón mọi người đi trước rồi mới đi vào.

Trong lòng Liễu Như Phong mâu thuẫn, nhưng thấy tất cả mọi người đã đi vào, cũng chỉ đành kiên trì, đi theo.

Mới đến cửa viện, Chu Chính Thành liền dừng cước bộ, hướng mọi người cười nói: "Sương phòng bên trái Liễu viện này là nam nhân, sương phòng bên phải là nữ nhân."

Chu Chính Thành chỉ chỉ hai gã thị vệ gác một loạt phòng ốc phía trước, cười nói: "Trong sương phòng phía trước này, phần lớn đều là xuất thân Thị Điện, bất quá, muốn đi nơi này, không có công lao thì không được, ta chỉ có thể mang bọn người vào trong viện....."

"Ai, Chu huynh, người cần phải chỉ điểm một chút cho các huynh đệ a, chúng ta lần đầu mới tới đây, cửa phòng lại đều đóng chặt, cũng không biết mặt cô nương đẹp xấu ra sao....." Lí Thụ đầy mặt tươi cười, nhìn nhìn Chu Chính Thành, hỏi.

Mọi người vừa nghe, đều là đôi mắt trông mong nhìn về phía Chu Chính Thành, mới nóng vội đi được vài bước, cũng chạy nhanh chuyển thân trở về.

Chu Chính Thành cười hắc hắc, nói: "Chuyện này, Chu mỗ cũng không phải đều ngủ qua từng phòng, như thế nào biết được rõ ràng mà nói?"

Thấy mọi người đang cười vang chợt về mặt thất vọng, Chu Chính Thành mới đắc ý nói: "Bất quá, theo kinh nghiệm của Chu mỗ, phòng càng vô sâu, càng xinh đẹp!"

Mọi người vừa nghe, nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, vội vàng hướng về phòng ốc sâu bên trong Liễu viện chạy đi.

Chu Chính Thành cười ha ha, nâng chân lên, đang định đi hướng phía giữa gian sương phòng bên phải, khéo mắt bắt chợt thấy phía sau vẫn đứng một người!

Liễu Như Phong đi vào trong viện, nghe được Chu Chính Thành giải thích, cẩn thận đếm số lượng phòng xá trong viện, trong lòng không khỏi kinh nghi, hai bên viện này, tương đối có đến chục phòng, mơ hồ có thể thấy được sau ốc có một loạt phòng ốc nữa, cẩn thận tính toán, phòng xá hai bên, có thể tới bốn mươi gian.

Bên trái không nói, nhưng bên phải đến hơn hai mươi gian phòng, hơn hai mươi nữ nhân, Nhị công tử làm như thế nào? Bên trong Tuyệt Cốc, nữ tử bình thường nhiều nhất là từ Độc Điện cùng Thị Điện, cùng tạp dịch, có rất ít người xuất thân Vô Điện. Nghe Chu Chính Thành nói, người trong Liễu viện này, không phải người Lạc Dương Cung phạm vào tử tội, là biệt cung hạ cấp. Nếu chỉ là lên vào Lạc Dương Cung bị bắt, như vậy, không có khả năng là người Độc Điện cùng Thị Điện vô nghệ thô thiển, tạp dịch lại càng không thể! Như thế nào có thể có nhiều nữ tử như vậy?

"Liễu huynh đệ? Người còn không mau đi? Tái trì hoãn, cô nương xinh đẹp có thể sẽ không còn!" Chu Chính Thành vỗ vỗ Liễu Như Phong, cảm thấy kỳ quái hỏi.

Liễu Như Phong cả kinh, mới vừa rồi tính toán nhân số viện này, cũng không nghe được về sau câu nói của Chu Chính Thành, mờ mịt ngẩng đầu, theo phương hướng ngón tay Chu Chính Thành nhìn qua, đã thấy mọi người Trác Tiêu Cung, sớm đã chạy xa.....

Chu Chính Thành vỗ vỗ đầu chính mình, cười nói: "Liễu huynh đệ là phát hiện nữ nhân bên cạnh không hợp tâm tình? Nhưng Liễu huynh đệ mới đến Lạc Dương Cung, Chu mỗ cũng không có biện pháp. Bất quá lấy võ công của Liễu huynh đệ, muốn lập công lao, nhất định có thể dễ dàng, đến lúc đó lại đến, đã có thể đi gian phòng phía trước!"

Chu Chính Thành tự xưng tự họa dứt lời, cũng không làm phiền Liễu Như Phong nữa, tự hướng căn phòng trước kia nhìn trúng bước vào.

Liễu Như Phong bắt đắ dĩ cười, vào nơi này, có lẽ không hảo đứng lâu ở trong viện này?! Hai gã thị vệ thủ phía trước phòng, có thể nhìn chăm chăm vào nơi này.....

Liễu Như Phong không nghe rõ lời nói cuối cùng của Chu Chính Thành, tự nhiên cũng không biết phân biệt cô nương trong phòng ốc này, chỉ là tùy ý trông trông, liền hướng về một gian phòng ốc bên phải gần nhất đi đến.

※※※

Đẩy cửa vào phòng, Liễu Như Phong chỉ là liếc mắt một cái, liền đem bài trí trong phòng nhìn lần lượt.

Giữa phòng ốc, là một cái giường lớn, góc phòng đặt một đại dũng cấp người tắm rửa, rìa góc tường đối diện dũng dũng, là một cái bàn gỗ hình vuông, trên bàn đặt một ít chai lọ, roi da, ‘vật’ thô thẳng.....

Một trận tiếng kim loại truyền đến, trong phòng một nữ nhân duy nhất bị ánh sáng từ cửa phòng chiếu vào kích thích ánh mắt, yên lặng hướng chỗ tối bên giường đi động.

Đây là một nữ nhân tuổi trẻ xinh đẹp, gương mặt tái nhợt mà chết lặng, hai mắt hồ hững mà trống rỗng, trên cổ bị một mảnh vải găm bao lấy một cái xích, xích sắt thật dài nối với bức tường bên cạnh dũng dũng, Liễu Như Phong đánh giá chiều dài xích sắt kia, vừa đủ dài để nàng có thể ở trong phòng tự do đi lại, nhưng đến không được cửa phòng cùng bàn gỗ kia.....

Nàng kia làm như không thấy người nam nhân đứng trước của phòng, chỉ là cúi xuống ở trên giường, tứ chi chằm đất, gian nan đi hướng chỗ tối.

"..... Bị người chúng ta bắt được, phé đi võ công, đánh gãy gân mạch, đưa vào Liễu viện. Công tử nói, người Liễu viện, muốn ngoạn như thế nào, liền ngoạn như thế ấy, chỉ cần đừng giết chết là được!" Lời nói của Chu Chính Thành, giống như lại vọng ở bên tai. Liễu Như Phong nhíu nhíu mày, tùy tay đóng lại cửa phòng.

Nữ tử trên giường quả nhiên dừng động tác, thở hỗn hển, liền chỉ im lặng như vậy cúi đầu ở trên giường, không hề nhúc nhích.

Liễu Như Phong đến gần bên giường, nữ nhân trên giường giống như một khối tượng người không có sinh mệnh, không nhúc nhích. Trên người chỉ khoác y sam lụa hơi mỏng, có thể tinh tường thấy được thân thể tuyết trắng của nàng, đường cong lưu sướng mê người trên khối thân thể, vết thương khắp nơi, nhất là chỗ hông, đùi, vết thương lại càng dày đặc.....

Tuyệt kiếm lộng phong 47: ← Trở lại

Tình cảnh như vậy, có lẽ có thể khiến cho người thích ngược thị hưng trí, nhưng Liễu Như Phong hiển nhiên không phải người như vậy.

Liễu Như Phong thờ dài, nhìn thăm trạng của nữ tử này, một chút hưng trí ban đầu sớm biến mất, trong lòng ngược lại lại có chút thương cảm nằng.....

"Người tên là gì?" Liễu Như Phong hỏi, ngữ khí tận lực ôn hòa cùng vô hại. Đã không có hưng trí, có thể nói vài câu, cũng không tính là uống một chuyến!

"....." Nữ tử vẫn trầm mặc như cũ, cúi đầu ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, giống như đã chết.

"Người....." Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, đang muốn hỏi lại, lại mạnh ngậm miệng —— cảm giác cùng lúc trước ở trong viện giống nhau, tầm mắt sắc nhọn, mang theo chút rình mò cùng tra xét.....

Liễu Như Phong không quay đầu lại, bình tĩnh mà tự nhiên đứng ở trong phòng, nhìn nhìn nữ tử trên giường trước mắt.

Nữ nhân vẫn cúi thấp thân mình như cũ, cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, im lặng có chút quỷ dị.

Liễu Như Phong chậm rãi đi qua. Như thế xem ra, lúc trước khi ở trong viện, nghĩ kĩ lại thì không phải là người Trác Tiêu Cung.....

Liễu Như Phong ở bên giường ngồi xuống, duỗi tay, cầm lấy mái tóc dài đang rũ xuống của nữ nhân. Nghĩ đến, mình dù sao cũng không phải người Lạc Dương Cung, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà sắp xếp người âm thầm giám thị, cũng là hợp lý, nguyên tưởng rằng, đảm nhiệm nhiệm vụ này, là Chu Chính Thành, nhưng hiện nay xem ra, cũng có một người khác.....

Đem mái tóc dài rũ xuống của nữ nhân kia vén ra sau lưng, lúc ngón tay chạm đến khuôn mặt nữ nhân, nữ nhân im lặng kia đột nhiên càng cúi đầu xuống thấp, hướng vào phía trong rút lui thân mình, thân thể càng run rẩy hơn.

Liễu Như Phong ngẩn ra, nữ nhân giờ phút này cực kỳ giống một ấu tử gặp phải lang hổ, trong sợ hãi mà co rúm lại thân mình, nghĩ như vậy liền có thể trốn thoát.....

Liễu Như Phong thu hồi tay. Tầm mắt giám thị kia đã lặng lẽ biến mất, nhưng Liễu Như Phong lại cảm giác người nọ hẳn là vẫn còn tại vùng phụ cận! Chỉ là vì sao tại loại

thời điểm này còn có thể chú ý tới mình? Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, có lẽ là lúc trước cùng Chu Chính Thành luận bàn, khiến cho người nọ âm thầm chú ý.....

Nữ nhân trên giường vẫn như cũ run rẩy không ngừng, thậm chí bởi vì toàn thân run rẩy kịch liệt, mà phát ra tiếng vang "Khanh khách..... Khanh khách....." Tiếng vang đó, là thanh âm răng hàm va chạm.

Nữ nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, như trước vẫn là gương mặt tê liệt không chút biểu tình, nhưng hai đồng tử nguyên bản trống rỗng, lại tán mát ra vẻ hỗn loạn sợ hãi điên cuồng, nữ nhân vẫn như cũ ngồi ở trên giường, nhưng tư thế ban đầu điềm đạm đáng yêu, lúc này xem ra, càng như là cực độ khủng hoảng tuyệt vọng hơn, như chó điên tùy thời chuẩn bị nhảy lên cắn người.....

Liễu Như Phong mặt nhăn mày nhu, đứng dậy, thối lui hai bước. Nữ nhân này không xong, ánh mắt kia nguyên hãn là phải linh động xinh đẹp, nhưng giờ nhìn không chút lý trí, chỉ còn lại có bản năng sợ hãi đơn thuần, cùng vẻ điên cuồng, chỉ vì một cái đụng chạm rất nhỏ.....

Chẳng lẽ mỗi một nam nhân đến phòng này, đều tra tấn nàng? Mới có thể khiến thần trí của nữ nhân vỡ nát, bản năng của thân thể nhớ kỹ mỗi một lần bị đụng chạm, đều là thống khổ?

Nữ nhân trên giường vẫn như cũ là ánh mắt điên cuồng như vậy, gương mặt chết lặng đại ra, Liễu Như Phong đã muốn thối lui, thân thể của nàng vẫn như cũ run rẩy đến lợi hại, trong tiếng răng hàm rung động, khẩu dịch (nước bọt) từ trong đôi môi rung động tràn ra, theo cảm rơi xuống, nàng cứ như vậy, con mắt trắng tắp nhìn chằm chằm Liễu Như Phong, trên tứ chi chống đỡ thân thể rõ ràng có thể nhìn ra vết đao khi bị đánh gãy gân mạch lưu lại.....

Liễu Như Phong lạnh lùng nhìn nàng, có lẽ võ công của nàng từng không tồi, cũng có lẽ nàng từng không ngừng phản kháng, mới có thể bị đối đãi làm nhục như vậy..... Có lẽ chết, đôi nàng mà nói, ngược lại là một chuyện hạnh phúc, chỉ là không biết vì cái gì mà nàng thành như vậy, vẫn như cũ bị nhốt tại trong phòng này.....

Có lẽ là thần thái Liễu Như Phong lạnh như băng, cũng có lẽ là Liễu Như Phong không phát giác không gian tản phát ra sát ý, tứ chi của nữ nhân đáng thương kia đột nhiên cùng co lại về phía sau, trong miệng tiếng gào thét "Ô ô.....", liền run rẩy như vậy, tứ chi bị phế bỏ từng chút từng chút ở trên giường di động, lùi về phía sau.

"....." Liễu Như Phong thấy nữ nhân đã dần dần lui tới rìa giường, nhịn không được tiến lên từng bước, muốn giữ chặt nữ nhân, để tránh nàng khỏi ngã xuống giường.

Nhưng trong sợ hãi cùng điên cuồng trong mắt của nữ nhân lại theo từng bước của Liễu Như Phong, càng thêm mãnh liệt hơn, trong miệng "Ô ô....." Tiếng la càng phát ra

dồn dập, thân mình bởi vì run rẩy mãnh liệt, rung nhẹ, tứ chi vô lực quá dị mà dồn dập lui về phía sau.....

Trong lòng Liễu Như Phong có chút không đành lòng, muốn đem nàng kéo lại.

Cuối cùng, tại thời điểm nữ nhân sắp rớt xuống giường, Liễu Như Phong chỉ đành chuyển thân, rất nhanh đẩy cửa phòng ra, ly khai gian phòng này.....

※※※

"Di?" Chu Chính Thành hướng trong viện đi đến, nghe được động tĩnh, quay đầu lại nhìn. Chính là thấy Liễu Như Phong từ trong phòng cạnh cửa viện đi ra, không khỏi kinh ngạc lên tiếng.

Chu Chính Thành biến sắc, nháy mắt lại khôi phục khuôn mặt hòa khí tươi cười.

"Liễu huynh đệ, người như thế nào tuyển nàng a?" Chu Chính Thành tiếp đón Liễu Như Phong, vẻ mặt đồng tình, lại hiển lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

"....." Liễu Như Phong nhìn Chu Chính Thành liếc mắt một cái, không nói gì.

Chu Chính Thành cười càng lớn hơn, nhìn trong viện, thấy vài tên thị vệ ngoài viện, đem Liễu Như Phong kéo đến một bên, thấp giọng nói: "Chu mỗ không phải nói cho người, muốn chọn dựa vào phòng phía trước sao?"

Liễu Như Phong nhìn nhìn Chu Chính Thành, hoảng hốt nhớ lại, Chu Chính Thành quả thật là có nói qua những lời này.

"Nàng a....." Chu Chính Thành hướng về căn phòng Liễu Như Phong vừa đi ra bĩu môi, nói: "Ban đầu là sắp xếp tại phòng ở giữa kia, sau lại chuyển qua bên phải, hiện tại lại chuyển qua phía chót bên cạnh. Phòng chừng nàng ở Liễu viện cũng không lâu!"

"Nga? Vậy về sau, đem nàng an bài đi nơi nào?" Liễu Như Phong nhìn nhìn Chu Chính Thành, hỏi.

"Ha ha....." Chu Chính Thành cười gượng hai tiếng, quay đầu đi, không đồng ý trả lời.

Liễu Như Phong thấy thế, cười nói: "Tại hạ chỉ là có chút tò mò, Chu huynh đã không thể nói, tại hạ cũng không tiện hỏi. Chỉ là tại hạ còn có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo Chu huynh."

Chu Chính Thành nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Liễu huynh đệ, người là muốn hỏi nữ nhân kia như thế nào lại biến thành như vậy?"

"Phải, chỉ không biết Chu huynh có tiện nói hay không?" Liễu Như Phong gật gật đầu, nói.

Chu Chính Thành cẩn thận đánh giá vẻ mặt Liễu Như Phong, đồng tình vỗ vỗ vai Liễu Như Phong, đột nhiên thở dài, nói: "Liễu huynh đệ, người chọn lựa phòng người nào không tốt hơn sao? Lại chọn nàng, không công lãng phí cơ hội lần này đi Liễu viện!"

"Tuy rằng bộ dạng nàng xinh đẹp, nhưng thành bộ dáng kia, trừ phi có ham mê đặc thù, ai còn có thể đối nàng hưng trí? Lại nói tiếp, cũng chỉ trách chính cô ta. Khi điều đến nơi này, lại không chịu nghe lệnh; có một lần, đem Nhuế Thân tới nơi này....." Chu Chính Thành quay đầu lại nhìn trong viện, vẻ mặt cổ quái thấp giọng nói: "Nhuế Thân kia, nguyên là xuất thân Tàn Điện, ở Lạc Dương Cung, cũng là chương hình quân sự (quản lý hành hình, tra tấn)! Bàn về hình phạt tra tấn người, tất nhiên là đã quen tay quen tâm! Nhuế Thân kia sau khi đến một tháng, mỗi ngày đi tìm nàng, kết quả, liền tra tấn thành như vậy....."

Liễu Như Phong tuy rằng rất muốn hỏi một chút thân phận trước kia của nữ tử này, nhưng biết chuyện như vậy, Chu Chính Thành khẳng định là sẽ không nói cho chính mình.

Hoặc là —— chờ chính mình trở thành người Lạc Dương Cung, liền có thể được biết? Liễu Như Phong lắc lắc đầu.

Chu Chính Thành thấy Liễu Như Phong lắc đầu không nói, chỉ nghĩ Liễu Như Phong là thương hại nàng kia, cười cười, nói: "Liễu huynh đệ, hiện giờ là như vậy, các cung tranh đấu ngày càng kịch liệt, lọt vào biệt cung trong tay công tử, người nào có thể rơi vào kết cục tốt chứ? Kỳ thật người trong Liễu viện này, đã là phi thường may mắn....."

Thảm trạng như vậy, cũng có thể xưng là may mắn? Trong lòng Liễu Như Phong âm thầm cười lạnh, trên mặt lại mang vẻ đồng ý gật đầu.

Đang nói, âm thanh hỗn tạp trong viện nổi lên bốn phía, chính là đám người Trác Tiêu cung, đều ra khỏi phòng.

Chu Chính Thành ngậm miệng, kéo Liễu Như Phong một đường, cười tủm tỉm nghênh tiếp.....

※※※

Trở lại trong viện, Chu Chính Thành lại cùng mấy người kia nói cười một trận, mới cáo từ rời đi.

Mọi người Trác Tiêu Cung vẫn hưng trí bừng bừng như cũ, ba ba, hai hai, bu thành từng cặp, cao giọng đàm luận.

Liễu Như Phong một mặt nghe mọi người bên cạnh bàn luận cô nương trong phòng như thế nào như thế nào, một mặt chú ý động tĩnh bốn phía, tuy biết trong chỗ tối người nọ tất nhiên cũng cùng trở về viện tử "Hình viện" này, ẩn thân một nơi nào đó, nhưng Liễu Như Phong dù sao cũng không thể cẩn thận quan sát, chỉ đành từ bỏ.

Nghe ngóng, Liễu Như Phong dần dần hiểu được ánh mắt đồng tình khi đó của Chu Chính Thành, nguyên lai cô nương trong phòng khác, có thể được cho là nhiệt tình vạn phần, cũng không có xích sắt khóa cổ.....

Liễu Như Phong bắt giác nghi hoặc, lúc ấy chỉ lo người nọ ở chỗ tối, cũng không xem xét kỹ —— thân thể nữ nhân kia kịch liệt run rẩy, ánh mắt sợ hãi mà điên cuồng, nhưng vì cái gì trên mặt lại thủy chung không có biểu tình, đại ra mà chết lặng? Nếu còn dư bản năng, trên mặt như thế nào có thể không có biểu tình?

Thuật dịch dung? Chỉ là thuật dịch dung này, bên trong Tuyệt Cốc chỉ có Tử Điện mới có, mà mười năm gần đây, người xuất thân Tử Điện lại chỉ có mình mình, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà làm như thế nào đem dung mạo nàng kia dịch dung? Là do người Tử Điện tặng diện cụ?

Liễu Như Phong bắt giác thảm hận, chỉ đổ thừa chính mình quá mức đắc ý, cư nhiên lại chưa từng cẩn thận chú ý nàng kia đã bị dịch dung hay không!

Hiện giờ nghĩ đến, người nọ âm thầm, tại khi mình tiến vào trong phòng về sau, vẫn là rình giám thị, hành động này quá mức khác thường hay là bởi vì khẩn trương?

Một nữ nhân giống bị dịch dung, không còn tướng mạo sẵn có! Một nữ nhân bị xích sắt khóa ở trong phòng, mình đầy thương tích! Một nữ nhân thần trí nát vỡ, nói không ra lời! Chẳng lẽ đúng như lời Chu Chính Thành, bắt quá chỉ là bởi vì đắc tội chuồng hình quân sự, liền bị biến thành bộ dáng như vậy? Liễu Như Phong càng nghĩ càng nghi.....

Nữ nhân này đến tột cùng là ai? Liễu Như Phong đoán không ra, hay là —— đợi đến đêm khuya lại đi Liễu viện thám thính?

"Ai? Liễu huynh, người đến phòng người nào, cô nương bên trong thế nào?" Một tiếng hỏi ở bên tai vang lên.

Liễu Như Phong ngẩng đầu vừa thấy, mọi người Trác Tiêu Cung không biết khi nào đã ngừng nói giỡn, vây quanh bên cạnh y, người đặt câu hỏi chính là Lí Thụ.

Từ bốn năm trước công tử Nam Cung Thiên Mạc luyện công tẩu hỏa nhập ma đến điên đại tới nay, Lễ phụ nhân chấp chuồng Trác Tiêu Cung, tự nhiên sẽ không làm ra địa phương như Liễu viện! Trong cốc tuy rằng cũng có viện tử như vậy, nhưng vì từng có hạ

cấp thoát ly Trác Tiêu Cung, Lễ phu nhân hạ nghiêm lệnh, không được tự tiện rời cung, người trốn đi giống như vậy liền xử tử! Mà lễ phu nhân vì chuyện Nam Cung Thiên Mạc, tính tình nóng nảy, nhân tâm Trác Tiêu Cung hoảng sợ, e sợ một lúc không cẩn thận, liền thành phân bón trong hoa viên của Lễ phu nhân, ai còn dám không có việc gì mà thỉnh cầu ra cung?

Cẩn thận nghĩ lại, thị vệ trong Trác Tiêu Cung, đã luôn nhịn ở trong cung bốn năm, khó được cơ hội như hôm nay, tất nhiên là hưng phấn khó tiêu tan.

Đều là nam nhân, Liễu Như Phong tất nhiên có thể lý giải tâm tình mọi người, mỉm cười, nói: "Phòng cuối cùng bên cạnh cửa viện, nữ nhân kia rất được."

"A? Nhưng Chu Chính Thành không phải nói, càng gần phía trước, càng xinh đẹp sao?" Lí Thụ khó hiểu nhìn nhìn Liễu Như Phong, đột ngột nghĩ tới cái gì, hắc hắc cười hỏi, "Chẳng lẽ cách nói của Chu Chính Thành là chỉ sàng kỹ (kỹ năng trên giường)? Liễu huynh, nữ nhân kia..... Thế nào?"

Liễu Như Phong nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Nữ nhân kia là người điên."

"Cái gì?" Mọi người kinh hô, ngược lại đồng tình nhìn nhìn Liễu Như Phong.

Vỗ vỗ vai Liễu Như Phong, vẻ mặt Lí Thụ đồng tình, đổi ngữ khí: "Liễu huynh, người tại sao lại không nghe đề nghị của Chu Chính Thành? Ta ngoạn ngoạn cô nương, thật đúng là không tồi, lần sau Liễu huynh đi, cần phải cẩn thận chọn lựa, cơ hội khó có được a....."

Mọi người đều gật đầu không thôi.

Liễu Như Phong nhất nhất đảo qua biểu tình của mọi người, cảm thấy càng bất an, Nhị công tử nếu muốn thu mua lòng người, bước đầu tiên này, quả thật đã thành công.....

Tuyệt kiếm lộ phong 48: ← [Trở lại](#)

Liên tiếp mấy ngày, Liễu Như Phong phát giác người nọ trong chỗ tối, mười người trong viện, người nọ lại chỉ đem trọng điểm đặt ở trên người một mình Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong tuy là từng dịch dung tới Lạc Dương Cung nhiều lần, nhưng là ở chỗ tối. Hiện giờ đang ở chỗ sáng, lại bị người âm thầm giám thị. Liễu Như Phong có lẽ có thể lừa người nọ, sau đó hoặc là dịch dung, lại đi dò hỏi nữ nhân Liễu viện kia, hoặc là quay về Trác Tiêu Cung. Nhưng làm điều này không thể nghi ngờ là tự chui đầu vào rọ!

Vô luận là người nọ âm thầm phát giác chính mình biến mất, hay là chính mình đột nhiên biến mất một đoạn thời gian, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đều tuyệt đối không thể cho phép chính mình tái hoạt động. Mà hành vi như vậy, hiển nhiên không phù hợp tình hình mặt ngoài của Trác Tiêu Cung, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thậm chí sẽ vì vậy mà hoài nghi công tử cùng Lễ phu nhân, khiến cho Trác Tiêu Cung lâm vào hiểm cảnh!

Liễu Như Phong trái lo phải nghĩ, cuối cùng không dám mạo hiểm, chỉ đành âm thầm tìm kiếm cơ hội, mặt ngoài cũng cùng mọi người một đạo, hoặc ở trong viện đàm gió luận trăng, hoặc là chạy chung quanh xem xét.

Thị vệ trong Lạc Dương Cung cũng không từng cảm đoán, chỉ tại mấy chỗ quan trọng, mới dịu dàng khuyên can.

Liễu Như Phong cũng như mọi người là người thức thời, liền cũng không cưỡng cầu nữa, bỏ qua chuyện này.

Chu Chính Thành mấy ngày gần đây cũng có đến, nói chuyện phiếm, luận bàn, cùng mọi người trong Trác Tiêu Cung đánh thành một phiên hỏa nhiệt.....

※※※

Một buổi sáng.

Liễu Như Phong khoan thai ra khỏi cửa phòng, đánh cái rùng mình vì lạnh, ở trong viện dạo qua một vòng, xác định người nọ trong chỗ tối không ngờ đã biến mất. Bất giác nghi hoặc, chẳng lẽ mấy ngày nay, thấy đám người mình không có gì dị thường, liền yên lòng sao?

Trong lúc suy tư, tiếng bước chân từ phía sau vang lên, Liễu Như Phong nhìn lại, là Lí Thụ.

"Liễu huynh? Suy nghĩ cái gì?" Lí Thụ đi tới bên người Liễu Như Phong.

Đã nhiều ngày, khoảng thời gian mọi người nhàn nhã vô sự bên cạnh nhau, thân cận không ít.

Bởi vậy, Liễu Như Phong cũng không giấu diếm, thấp giọng nói: "Lý huynh, Như Phong chỉ là suy nghĩ, người âm thầm giám thị chúng ta, vì sao lại đột nhiên rời đi....."

"Cái gì? Ta không phát giác có người âm thầm giám thị, Liễu huynh, người có thể xác định?" Thần sắc Lí Thụ biến đổi, cúi đầu nghĩ nghĩ, nói.

Liều Như Phong nhẹ nhàng mà gật gật đầu, trong lòng rung mình, mặc dù cũng biết công phu người nọ âm thầm che giấu cực kỳ cao minh, nhưng không ngờ đến toàn bộ đám người Lí Thụ cũng hoàn toàn không phát hiện.

Chẳng lẽ là ảnh vệ? Liều Như Phong mặt nhăn mày nhu, công phu che giấu tốt như vậy, lại không thấy ác ý, ngay cả chính Liều Như Phong, phải tập trung toàn bộ tinh thần, mới xác định đại khái vị trí người nọ trong chỗ tối, trong Tuyệt Cốc, trừ bỏ ảnh vệ, Liều Như Phong thật sự nghĩ không ra người nào khác.....

Lí Thụ đột nhiên nhẹ giọng cười nói: "Ta dù sao vẫn là người Trác Tiêu cung, Nhị công tử phải người giám thị, cũng đúng tình đúng lý, bất quá thực lực Lạc Dương Cung phi phạm, còn có cao thủ trấn giữ, xem ra Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ngồi trên vị trí cốc chủ, đã là điều tất nhiên....."

Trong lòng Liều Như Phong cả kinh, đột nhiên quay đầu, đã thấy Lí Thụ tươi cười đầy mặt, gật gao nhìn chằm chằm chính mình.

Ngụ ý của Lí Thụ, đúng là ẩn ẩn có ý tưởng đầu nhập Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà!

"Lời ấy của Lý huynh tuy là không sai, nhưng người ta đều thuộc về Trác Tiêu Cung, lời này của Lý huynh, Như Phong nghe xong cũng không quan trọng, nhưng nếu là để người có tâm nghe thấy, để Lễ phu nhân biết, chỉ sợ khó có thể giải thích." Liều Như Phong nghĩ nghĩ, lời hôm nay của Lí Thụ, rõ ràng là lo lắng đã lâu, không biết đây là ý tứ của một mình hắn, hay là ý của chín người Trác Tiêu Cung.....

"Liều huynh, nhiều năm như vậy, ai mà không muốn được sống yên ổn?" Lí Thụ trầm tư một hồi, nhìn nhìn Liều Như Phong, thành khẩn nói: "Ai cũng không muốn không có địa vị mà chịu chết, ai cũng không muốn sống tuyệt vọng....."

Lí Thụ nói xong, thật sâu nhìn thoáng qua Liều Như Phong, xoay người rời đi.

Liều Như Phong nhìn bóng dáng hắn, không khỏi lâm vào trầm tư, lời này của Lí Thụ, chẳng lẽ là nói chín người bọn họ đều đã thương lượng qua?

Bọn họ không biết công tử sớm đã thanh tỉnh, có ý tưởng này, cũng không kỳ quái. Chỉ là trong Trác Tiêu Cung, nếu người người đều có tham vọng như vậy, phải làm như thế nào cho phải?

Chẳng lẽ Lễ phu nhân nhìn không ra tâm tư của những người này? Như thế nào lại đem những người này đưa tới Lạc Dương Cung?

Trong lòng Liều Như Phong lo âu, rồi lại không thể nói rõ. Trong lúc buồn phiền, lừng thững đi, tâm tư trăm chuyển, đột nhiên dừng bước.

Lúc này người giám thị âm thầm đã không có đây, sao không thừa cơ quay về Trác Tiêu Cung một chuyến? Đem chuyện nơi này, nhất nhất thượng bẩm công tử?

Liễu Như Phong nhắc chân hướng về cửa viện, được vài bước, rồi lại dừng lại.

Nữ nhân cô quái trong Liễu viện kia, thật sự khó có thể buông, cơ hội lúc này, cũng có thể trước tiên đi Liễu viện một chuyến.....

Liễu Như Phong trầm tư một hồi, cuối cùng bước tiếp. Chuyện có nặng có nhẹ, vẫn là nên về bẩm báo công tử trước.....

Mới đi tới cửa viện, trước mắt bóng đen chợt lóe, Liễu Như Phong vội dừng cước bộ, đã thấy bóng người lố mẫm trước mặt kia, là Chu Chính Thành nhiều ngày nay thường đến trong viện!

"Nguyên lai là Liễu huynh đệ!" Chu Chính Thành vội vàng ổn định thân hình, thờ dốc chưa định, rõ ràng là vội vàng chạy tới.

"Chu huynh, chuyện gì mà sốt ruột như thế?" Liễu Như Phong nhìn nhìn Chu Chính Thành, nói.

Mọi người trong viện nghe được thanh âm trước cửa, đều đã đi tới, hướng Chu Chính Thành tiếp đón.

Chu Chính Thành mỉm cười gật đầu nhất nhất ứng thanh, nhìn nhìn mọi người, nói: "Các vị huynh đệ, đã nhiều ngày không có việc gì làm, Chu mỗ trước cấp mọi người một công việc."

Liễu Như Phong thờ ơ lạnh nhạt, thấy mọi người trong Trác Tiêu Cung đều vui mừng lộ rõ trên nét mặt, đều tiến lên, hỏi Chu Chính Thành.

"Trong vòng một, hai ngày này, hẳn là sẽ có hành động, về phần mục đích, hắc hắc! Chu mỗ cũng không rõ! Bất quá, dựa theo chuyện trước đây, chuyện lần này nếu làm tốt, công tử chẳng những sẽ ban thưởng, mọi người còn có thể đi Liễu viện khoái hoạt....."

Chu Chính Thành nói xong, không để ý mọi người Trác Tiêu Cung truy vấn, nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Liễu huynh đệ, công tử mời người đến thư phòng, Chu mỗ nghĩ, hẳn là thương lượng về việc này!"

Liễu Như Phong gật gật đầu, âm thầm thở dài một tiếng, tuy lời nói Chu Chính Thành hoa mỹ, nhưng Liễu Như Phong tuyệt không tin tưởng thật sự là thỉnh y đi ‘thương lượng’! Bất quá Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thực có việc muốn cho mười người Trác Tiêu Cung đi làm.....

Chu Chính Thành quay đầu lại hướng mọi người nói: "Chờ Liễu huynh đệ trở về, chúng huynh đệ hỏi hần. Hiện nay công tử đang chờ. Chu mỗ cùng Liễu huynh đệ đi trước."

Mọi người Trắc Tiêu Cung nhìn Liễu Như Phong, Lí Thụ lại lén lút trừng mắt nhìn, đưa qua một ánh mắt.

Trong lòng Liễu Như Phong trầm trọng, khẽ gật đầu, đi theo phía sau Chu Chính Thành, rời khỏi sân.

※※※

Đi vào thư phòng, chỉ thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ngồi ngay ngắn phía trên ghế chủ vị, ngồi phía dưới là hai nam một nữ, nàng kia là Mẫn Tâm Nhân, hai gã nam tử, Liễu Như Phong không nhận ra được.

Chu Chính Thành hành lễ, không nói lời nào, tự đi đến chiếc ghế trống phía trên hai gã nam tử ngồi xuống.

"Liễu Như Phong tham kiến Nhị công tử!" Liễu Như Phong khom mình hành lễ.

Nam Cung Thiên Tà mỉm cười gật đầu, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh Mẫn Tâm Nhân, nói: "Ngồi đi."

Liễu Như Phong cũng không cự tuyệt đưa đây, đi tới chiếc ghế bên cạnh Mẫn Tâm Nhân, ngồi xuống.

"Được rồi, người đã đến đông đủ." Nam Cung Thiên Tà trái phải nhìn nhìn, vỗ vỗ tay, nói: "Thông lĩnh thị vệ Chu Chính Thành!"

Chu Chính Thành đứng dậy, đáp: "Có thuộc hạ."

Nam Cung Thiên Tà nhìn nhìn Chu Chính Thành, nói: "Người dẫn thị vệ thủ hạ, đột kích Tàng Kiếm Cung."

"Vâng" Chu Chính Thành ứng thanh, ngồi trở lại trong ghế.

Đột kích Tàng Kiếm Cung!? Trong lòng Liễu Như Phong kinh hãi, lần trước Thập Tam công tử Đinh Tường cùng Lục công tử Trữ Thanh lưỡng bại câu thương, thực lực Tàng Kiếm Cung suy giảm, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lần này là lần thứ hai tập kích Tàng Kiếm Cung, lấy mạnh đánh yếu, thật là cao minh, chỉ không biết Thập Tam công tử Đinh Tường có chống giữ được lần này hay không.....

"Phó thống lĩnh Tô Lánh!" Nam Cung Thiên Tà nhìn nhìn nam tử phía dưới Chu Chính Thành, kêu.

"Có thuộc hạ!" Tô Lánh đứng dậy, đáp.

Ánh mắt Liễu Như Phong nhìn Nam Cung Thiên Tà, dư quang khóe mắt lại đem sắc mặt mấy người trong phòng tinh tế quan sát, đều không có dị sắc. Xem ra việc đột kích Tàng Kiếm Cung, bọn họ sớm đã biết được.....

"Người dẫn thị vệ thủ hạ ngăn chặn bốn phía Tàng Kiếm Cung, đừng để cho bất cứ người nào chạy thoát!" Nam Cung Thiên Tà nhìn Tô Lánh, nói.

"Vâng". Về thất vọng trên mặt Tô Lánh chợt lóe rồi biến mất, ngồi xuống trở lại.

Nam Cung Thiên Tà đảo mắt nhìn về phía Liễu Như Phong, nói: "Liễu Như Phong."

"Có." Liễu Như Phong cũng học người khác, đứng lên, đáp.

Nam Cung Thiên Tà nhìn nhìn y, hiển nhiên đối hành vi như vậy của Liễu Như Phong tương đối vừa lòng, gật đầu nói: "Người dẫn người của Trác Tiêu Cung, bảo vệ cửa chính của Tàng Kiếm Cung là được, có vấn đề gì không?"

"Thỉnh Nhị công tử yên tâm!" Liễu Như Phong ứng thanh một câu.

Nam Cung Thiên Tà thấy thế lộ ra một tia mỉm cười, ôn tồn nói: "Người mới đến Lạc Dương Cung, lần đầu tiên tham dự hành động, cửa chính của Tàng Kiếm Cung, cũng không thoải mái, chỉ sợ sẽ có cá lọt lưới, mong rằng người có thể tận tâm hết sức!"

"Đa tạ Nhị công tử quan tâm! Mọi người cùng Như Phong tất sẽ dốc hết toàn lực." Liễu Như Phong gật đầu trả lời, thấy nhãn thần Nam Cung Thiên Tà chuyển dời, trong lòng biết không còn việc gì khác phân phó mười người mình nữa, liền tự ngồi xuống lại.

Xem ra Nam Cung Thiên Tà vẫn là lo lắng đám người mình, Chu Chính Thành chủ công, Tô Lánh thủ bốn phía Tàng Kiếm Cung, lại đem đám người mình đặt ở cửa chính — thông thường mà nói, đã bị đánh lén, không địch lại, người luôn sẽ từ chỗ tường viện gần nhất, hoặc chỗ bí ẩn chạy trốn, tuyệt sẽ không có người ngậy ngốc chạy hướng cửa chính.....

Bất quá điều này thật hợp tâm ý Liễu Như Phong, không cần người trong Trác Tiêu Cung xuất lực, cũng không có gì nguy hiểm, Liễu Như Phong tất nhiên là mừng rỡ đón nhận.

Nam Cung Thiên Tà nhìn về phía nam tử phía dưới cùng, nói: "Nhuế Thân, sự tình lần này, bản ghi chép ưu khuyết điểm, người lưu tâm một chút."

Hắn chính là Nhuế Thân? Liễu Như Phong ngẩng đầu nhìn nam tử đứng dậy. Niên kỉ trên dưới ba mươi, vẻ mặt hòa khí, khí chất tao nhã, nhìn qua càng như là một tài tử phong lưu lỗi lạc! Nếu không nghe Nam Cung Thiên Tà chính miệng gọi ra tên của hắn, Liễu Như Phong thật khó có thể tin tưởng người này chính là chương hình quân sự thủ đoạn ngoan độc - Nhuế Thân!

"Vâng, công tử yên tâm." Nhuế Thân mỉm cười, cung kính ứng thanh, ngồi xuống lại.

Nam Cung Thiên Tà cuối cùng chuyển hướng về phía Mẫn Tâm Nhân, cười nói: "Tâm Nhân, được liệu bên kia của ngươi đã chuẩn bị thỏa đáng?"

Mẫn Tâm Nhân đứng dậy, cười ngọt, nói: "Đều đã chuẩn bị thỏa đáng."

Nam Cung Thiên Tà gật gật đầu, nói: "Tốt lắm, một hồi ngươi liền trước đem thuốc điều chế xong đưa xuống, để mỗi một người nhóm Như Phong tự lấy."

"Vâng" Mẫn Tâm Nhân cung thanh ứng thanh, ngồi trở lại trong ghế.

"Sáng sớm ngày mai, ta không hy vọng nghe được tin tức Đình Tường còn sống!" Nam Cung Thiên Tà nghiêm sắc mặt, ánh mắt nghiêm túc từ trên người năm người trong phòng nhất nhất đảo qua, chậm rãi nói: "Tàng Kiếm Cung nguyên bản mặc dù không kém cỏi, nhưng hiện giờ nguyên khí đại thương, tôi nay Lạc Dương Cung ta tận lực nhất kích, nên là lúc Đình Tường biến mất! Lúc này Thiên Tà cầu chúc chư vị mã đáo thành công!"

"Vâng!" Mọi người nhất tề đứng dậy, lớn tiếng đáp. Nam Cung Thiên Tà mỉm cười, hươ hươ tay, xoay người rời đi.

Năm người liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không nói lời nào, theo thứ tự đi ra khỏi phòng, Tô Lánh, Nhuế Thân liền đều tự rời đi.

"Tâm Nhân nha đầu! Chờ Chu mỗ....." Chu Chính Thành mắt thấy Mẫn Tâm Nhân cũng muốn rời khỏi, vội vàng một bên lớn tiếng nói, một bên lôi kéo Liễu Như Phong, vội vàng đi theo.

Tuyệt kiếm lộ phong 49: ← [Trở lại](#)

Mẫn Tâm Nhân quay đầu lại cười duyên nói: "Chu thúc thú lỗi, Tâm Nhân thấy Chu thúc cùng Liễu huynh không động bước, còn tưởng rằng các ngươi muốn nói chuyện. Dù sao Chu thúc cũng không phải không biết chỗ ở của Tâm Nhân, liền nghĩ muốn trở về chờ."

Chu Chính Thành bắt cái đầu mạnh mẽ lay động, bước nhanh đuổi kịp Mẫn Tâm Nhân, nói: "Không có việc gì, không có việc gì, Chu mỡ cùng người đi."

Mẫn Tâm Nhân nhìn nhìn Chu Chính Thành đi đến bên người mà vẫn lôi kéo Liễu Như Phong, bung miệng cười, cười khê về phía Liễu Như Phong nháy mắt, nói: "Chu thúc đối đãi người cũng thật tốt, đây là sợ Tâm Nhân cho người thứ được không tốt sao."

Liễu Như Phong cứng lại, nhớ rõ khi đầu năm, Mẫn Tâm Nhân đi vào Trác Tiêu Cung, vẫn là bạch y như cũ, tóc đen như mây, phiêu phiêu như tiên, ôn ngôn nhuần ngữ, thanh nhu như nước.....

Trong khi nhớ lại, lại nghe Chu Chính Thành thông yết hầu, lớn tiếng hô lên: "Cũng chỉ có nha đầu người đa tâm, Chu mỡ chưa từng nói qua sao? Chính là Liễu huynh đệ lần đầu tham dự hành động của Lạc Dương Cung, nghĩ đến khi trở về còn có rất nhiều việc phải làm, nhanh đi lấy được, cũng miễn phải chậm trễ, đỡ phải bị Nhuê Thân kia ở trước mặt công tử nói này nói nọ, để cho Liễu huynh đệ không công ăn phải cái phiền phức!"

Ba người một đường đi trước, Liễu Như Phong một mặt nghe hai người đầu võ mồm, một mặt yên lặng âm thầm cân nhắc. Thoạt nhìn, Lạc Dương Cung, cũng không phải bền chắc như thép a.....

Liễu Như Phong ngẩng đầu nhìn Mẫn Tâm Nhân xinh đẹp như hoa trước người đang cùng Chu Chính Thành nói đến hứng khởi.

Trong trí nhớ khi mới gặp, từ ban đầu đã không giống như người! Mẫn Tâm Nhân cũng không phải như trong hồi tưởng, không còn là nữ tử ôn nhu tâm địa thiện lương; chính mình đã thành thị cơ của công tử, cũng sẽ không thể có được một thê tử ôn nhu hiền thực.....

Huống chi, công tử cùng Nhị công tử sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến.....

Trong khi suy nghĩ, từ cánh tay truyền đến một cỗ lực mạnh mẽ.

Liễu Như Phong dừng cước bộ, ngẩng đầu, đã thấy Chu Chính Thành đang nhìn nhìn chính mình.

"Liễu huynh đệ, nghĩ cái gì vậy?" Mắt nhỏ trên khuôn mặt béo của Chu Chính Thành nheo lại, khê cau mày.

Liễu Như Phong đảo mắt chung quanh, mới phát giác là đã đến bên ngoài hiệu thuốc của Mẫn Tâm Nhân!

"Làm sao vậy?" Mẫn Tâm Nhân đẩy cửa gỗ của hiệu thuốc ra, nghe được thanh âm của Chu Chính Thành, quay đầu nghi hoặc trông lại.

Liều Như Phong hơi hơi dờn ánh mắt đi, cười nói: "Thực xin lỗi, Như Phong suy nghĩ chút sự tình, mới thất thần."

Chu Chính Thành nhìn nhìn Liều Như Phong không nói nữa, lôi kéo y đi theo phía sau Mẫn Tâm Nhân, vào hiệu thuốc.

Mẫn Tâm Nhân mỉm cười, nói: "Liều huynh nếu đổi việc đêm nay có cái gì không rõ, có thể trực tiếp hỏi Chu thúc, Chu thúc đối người so với đối Tâm Nhân tốt hơn, khiến cho Tâm Nhân có chút đồ ký a."

"Nha đầu, nói cái gì a? Chu mỗi khi nào thì không thương người? Chỉ là Liều huynh đệ tính tình sáng sủa thẳng thắn, lại mới đến Lạc Dương Cung, Chu mỗi sợ hấn gặp phiền phức....." Chu Chính Thành đi đến bên cạnh bàn của dược quán, mới buông lỏng Liều Như Phong ra, trái nhìn phải trông, nói: "Nha đầu, mau đưa hai bao tốt nhất cấp Chu mỗi, còn cái bao của cái tên Tô mắt trắng để riêng, Chu mỗi đỡ phải phiền toái!"

"Vâng, vâng..... biết Chu thúc người tâm địa tốt!" Mẫn Tâm Nhân cười duyên nói, tay không ngừng, theo lời lấy ra chút dược bao thành hai bao để chung, lại lấy bao còn lại để cùng một chỗ.

Mẫn Tâm Nhân nhìn nhìn Chu Chính Thành con mắt đảo quanh, cùng Liều Như Phong lẳng lặng đứng ở trong phòng, nói: "Gặp độc dược, mê dược trong Tuyệt Cốc, giải dược này cũng đủ ứng phó, đây là một ít độc môn bí phương, độc dược mới nghiên cứu chế tạo ra, giải dược nơi này cũng chỉ có thể giảm bớt tác dụng, đợi trở lại Lạc Dương Cung, nếu không chết Tâm Nhân tất sẽ chữa cho hai vị!"

Chu Chính Thành vui tươi hơn hờ cầm lấy hai bao dược vật kia, ở trong tay nâng nâng, đem một bao trong đó ném cho Liều Như Phong, cầm lấy bao còn lại, nói: "Cảm tạ, nha đầu! Chúng ta đi."

Liều Như Phong tiếp nhận bao, nhìn nhìn Mẫn Tâm Nhân, nói: "Tạ ơn Tâm Nhân cô nương, Như Phong cáo từ."

Mẫn Tâm Nhân gật đầu cười.

Hai người đi không xa, Chu Chính Thành đột nhiên dừng cước bộ, xoay người nhìn nhìn Liều Như Phong, sắc mặt nghiêm túc khó có được, nói: "Mẫn Tâm Nhân là người của công tử, việc này người biết được trong Lạc Dương Cung cũng không nhiều....."

Liều Như Phong ngẩn ra, nhìn nhìn Chu Chính Thành, cười cười, nói: "Đa tạ Chu huynh, Như Phong đã biết."

Chu Chính Thành khôi phục khuôn mặt tươi cười hòa khí, nói: "Đêm nay giờ Tý đến cửa cung, cùng đi theo người của Chu mỗi, chờ nhìn thấy Chu mỗi dẫn người đi vào,

Liễu huynh đệ trở ra giết thủ vệ Tàng Kiếm Cung, không cần lo lắng, chỉ là cửa chính, rất an toàn."

Liễu Như Phong cười cười, đột nhiên hỏi: "Chu huynh vì sao đối Như Phong tốt như thế?"

Chu Chính Thành ngẩn ra, nhìn nhìn Liễu Như Phong, cười nói: "Chu mỗ chán ghét người tự cho là đúng, cuồng vọng tự đại! Nhưng Liễu huynh đệ người không phải, người võ công tốt, tính cách cũng sáng khoái, cùng Chu mỗ là cùng một loại người!"

Chu Chính Thành nói xong, liền đi nhanh rời đi, đi được vài bước, rồi lại dừng lại, quay đầu lại nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Liễu Như Phong, công tử thực coi trọng người! Hảo hảo tự biết lấy!"

Câu này vẫn tính là ám chỉ? Hay là nói rõ? Liễu Như Phong nhìn nhìn thân ảnh thấp lùn to lớn của Chu Chính Thành thẳng đi xa, không quay đầu lại, âm thầm thở dài một tiếng, nắm thật chặt cái bao trong tay, xoay người rời đi.

※※※

Liễu Như Phong chạy về Hình viện, đã gần đến giờ Dậu.

"Liễu huynh? Sao lâu như vậy mới trở về?" Đẳng xa, Lí Thụ đi lên đón, đem Liễu Như Phong lĩnh tiến căn phòng đơn của Lí Thụ.

"Có việc, trì hoãn chút thời gian." Liễu Như Phong một mặt nói, một mặt đi vào phòng, đã thấy một đám chín người Trác Tiêu Cung đều cùng ở trong phòng Lí Thụ.

Trong lòng Liễu Như Phong trầm xuống, thấy tất cả mọi người đều nhìn chính mình, trên mặt bất động thanh sắc, chỉ cảm cái bao được vật trong tay để xuống, đem sự tình giải thích kể lại một phen.

Mọi người nhất thời đều nghị luận, đều là thất vọng, đều không phải là không muốn vì Lạc Dương Cung xuất lực, cũng đối việc an bài mọi người phòng thủ cửa cung mà bất mãn.....

Liễu Như Phong nghe xong không nói lời nào, chỉ tại đáy lòng phiền não thở dài, công tử, tình hình như vậy phải làm như thế nào cho phải?

Liễu Như Phong đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, chỉ cảm thấy chín người trước mắt đều thực xa lạ, này rốt cuộc là người Trác Tiêu Cung, hay là người Lạc Dương Cung?

Liễu Như Phong lãnh nhãn nhìn mọi người càng nói càng phần nộ kích động, cũng không đi khuyên can. Thâm nghĩ một kiếm đem chín người này toàn bộ giết hết, hoặc là

tự hành rồi đi để thanh tĩnh một chút..... Nhưng, cái nào cũng không thể, mới vừa trở lại Hình viện, liền phát hiện, người nọ trong chỗ tối không ngờ đã ẩn núp trong viện. Trước không nói giết chín người này, Lễ phu nhân muốn đòi công đạo, chỗ này là Lạc Dương Cung của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, cũng vô pháp lấy được công đạo.....

"Được rồi! Đừng ồn nữa!" Lí Thụ đột nhiên đứng dậy, nhìn nhìn Liễu Như Phong, hướng mọi người nói: "Nhị công tử an bài như vậy, cũng là có hảo ý! Vừa lúc thuyết minh Nhị công tử đối chúng ta là đối đãi thành tâm, nếu không, nếu thật sự là để cho chúng ta xung phong, cái gọi là lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, các vị, Tàng Kiếm Cung mặc dù cùng Vân Thanh Cung lưỡng bại câu thương, nhưng nếu thực để cho chúng ta xung phong, lại cùng việc để cho chúng ta chịu chết có gì khác nhau? Các vị ngẫm lại, khi đó có thể có mấy người sống sót?"

Mọi người lúc này mới ngừng miệng, một mảnh trầm mặc, đều tự cúi đầu suy tư.....

Lí Thụ thấy mọi người im lặng, xoay người nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Liễu huynh, bên trong chúng ta, võ công của người cao nhất, lại là cùng nhau vào Lạc Dương Cung, ngày sau các huynh đệ có thể được vui vẻ, hay là bị khinh bỉ, đều toàn bộ trông cậy vào người!"

Mọi người nghe được lời này, cùng ngẩng đầu nhìn phía Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong mặt không chút thay đổi, ánh mắt từ trên mặt chín người trong phòng nhất nhất đảo qua. Trên mặt mọi người đều cùng là một vẻ mặt.

Những người này, nghĩ muốn đầu nhập Lạc Dương Cung, lại sợ bị xa lánh. Liễu Như Phong thực có chút khinh bỉ.

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, đậm đậm nói: "Hiện nay nói điều này còn hơi sớm, việc tôi nay cứ làm thỏa đáng trước đã!"

Mọi người thấy Liễu Như Phong nói như thế, không biết ngụ ý của y là sao, chỉ đành nhìn về phía Lí Thụ.

Lí Thụ nhìn mọi người, nhìn Liễu Như Phong, cắn chặt răng, nói: "Liễu huynh, đã nhiều ngày chúng ta nghe Chu Chính Thành nói, Lạc Dương Cung có một gã phó thống lĩnh thị vệ, Liễu huynh nếu muốn đứng vững ở Lạc Dương Cung, dưới tay không có mấy huynh đệ tri kỷ, khởi sự, đều luôn khó khăn! Chúng ta đều xuất thân Trác Tiêu Cung, ngồi chung một con thuyền, Liễu huynh chẳng lẽ còn không yên tâm?"

Liễu Như Phong nhìn nhìn Lí Thụ, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một tia cười, nhìn mọi người nói: "Các vị lo nghĩ nhiều rồi, người ta đã ngồi chung một con thuyền, ai có thể rời được ai?"

Mọi người nghe xong lời này, liền biết Liễu Như Phong cuối cùng đã đáp ứng, nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Liễu Như Phong nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, thở dài, lại nói: "Liễu Như Phong vẫn nói câu kia, thỉnh các vị tĩnh hạ tâm, cứ đem việc tối nay làm tốt, hết thấy vẫn còn nhiều thời gian! Sắc trời đã không còn sớm, các vị về trước chuẩn bị một chút, gần giờ Hội tập họp ở trong viện!"

※※※

Đêm khuya, giờ Sửu, trước cửa Tàng Kiếm Cung.

Chu Chính Thành nhìn cách đó không xa ẩn ẩn dưới ngọn đèn dầu, có tám gã thị vệ Tàng Kiếm Cung, hướng Liễu Như Phong bên cạnh cười nói: "Liễu huynh đệ, trong chốc lát phiên người cùng Chu mẫu, trước đi lên giết tám người này. Thập Tam công tử nhất định không thể tưởng tượng được sẽ có người từ cửa cung sát nhập! Ha ha ha....."

Liễu Như Phong gật đầu ứng thanh, nhìn Chu Chính Thành, nói: "Nếu như bên này có động tĩnh, chẳng phải sẽ khiến cho Thập Tam công tử Đình Tường có thời gian chuẩn bị?"

Chu Chính Thành không thèm quan tâm khoát tay áo, nói: "Sợ cái gì? Đợi lát nữa hung hăng tàn sát, Chu mẫu cam đoan những người đó sẽ từ bốn phía chạy ra. Hừ! Đến lúc đó, không còn liên quan đến chúng ta!"

Liễu Như Phong cười nói: "Xem ra mâu thuẫn của Chu huynh cùng Phó thống lĩnh rất sâu na....."

"Hừ! Một tên chưa đủ lông đủ cánh, trong đầu suốt ngày tính kế không ngừng, Chu mẫu tự hỏi đối hán không tề, con sói mắt trắng ấy lại dòm ngó vị trí của Chu mẫu....." Chu Chính Thành đang cảm giận tức giận mắng, lại nghe tiếng bước chân từ phía sau vang lên.

Liễu Như Phong nhìn lại, là một thanh niên thị vệ thủ hạ của Chu Chính Thành.

Thị vệ kia vội vàng đi tới phía sau hai người, giống như đối thoại thanh thô ngữ của Chu Chính Thành sớm tập mãi thành thói quen, mặt không đổi sắc, khom mình hành lễ, nói: "Chu thúc, Tô phó thống lĩnh bên kia đã bố trí sẵn sàng, sai người tới hỏi Chu thúc khi nào phát động công kích?"

Chu Chính Thành bốc hỏa phát phát tay, nói: "Để cho hán thủ đi, quân nhiều như vậy làm gì? Các người đi gọi các huynh đệ chuẩn bị tốt, nhìn thấy Chu mẫu cùng Liễu huynh đệ tiếp nhập cửa cung, liền lập tức lao vào!"

"Vâng!" Thị vệ kia ứng thanh, xoay người lặng lẽ rời đi.

Chu Chính Thành lại nhìn tám gã thủ vệ kia, nhìn về phía Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong vuốt trường kiếm trong tay, hơi hơi gật đầu.

Khóe miệng Chu Chính Thành nhếch cười, thân hình thụp xuống, thân hình mập mạp lập tức ẩn vào trong bụi cỏ cao nửa người bên đường, hướng về ngọn đèn dầu dưới cửa Tàng Kiếm Cung mờ mịt qua.

Tuyệt kiếm lộ phong 50: ← [Trở lại](#)

Đêm khuya, giờ Sửu, trước cửa Tàng Kiếm Cung.

Một gã thị vệ ngáp một cái, nhu nhu hai con ngươi mỗi một, không chút để ý nhìn nhìn bốn phía.

"Tĩnh tĩnh, còn hai canh giờ, mới có thể thay ca a!" Một gã bộ dáng thủ lĩnh thị vệ đá người nọ một cước, hướng sáu người hai bên quát.

"Thôi nào, Đầu Nhân, bây giờ là giờ nào, đến bao giờ mới đến phiên giao ban của chúng ta a....." Tên thị vệ lúc trước bị đá trúng một cước, vẻ mặt đau khổ, nói.

"Giờ nào? Đừng quên mười ngày trước chuyện Vân Thanh Cung đến tập kích, người ta cũng mặc kệ giờ nào!" Thủ lĩnh kia bắt đắc dĩ thở dài, lại nói: "Chúng ta mặc dù tổn thất thảm trọng, nhưng Vân Thanh Cung cũng không tốt hơn là bao....."

Thị vệ lúc này cúi cái thất lưng, nói: "Đầu Nhân, đừng than thở nữa, Vân Thanh Cung nào có thực lực lại đến một lần nữa? Chỉ sợ lúc này Vân Thanh Cung đang cố gắng đề phòng....."

"Ngu ngốc! Chẳng lẽ Bách Tiểu Cung cùng Lạc Dương Cung sẽ không ra tay sao? Cũng chỉ có mình ngươi....." Thủ lĩnh oán hận gõ cái đầu của tên thị vệ kia, lại phát hiện tên thị vệ trước mắt luôn luôn thông minh đột nhiên mở to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm phía sau chính mình.....

Không tốt! Trong lòng thủ lĩnh cả kinh, mạnh quay đầu lại, một mảnh màu đỏ ánh vào trong mắt, "Phốc" một tiếng nhẹ vang, rải trên một đầu một thân của thủ lĩnh —— là máu!

Trước mắt, là một gã thị vệ Tàng Kiếm Cung, vẻ mặt trên mặt thống khổ mà vặn vẹo, hai mắt tròn tròn nhìn chăm chăm thủ lĩnh, giống như muốn nói cái gì đó, rồi lại một chữ cũng phát không ra tiếng, miệng mở ra mảnh liệt mà phun ra một cổ máu lớn cùng

nội tạng, chậm rãi ngã xuống phía sau thị vệ, còn hai tên thị vệ, cũng ngã xuống bên trong vũng máu.....

Một gã thị vệ Tàng Kiếm Cung, đang muốn lớn tiếng gọi, đã thấy trước mắt bóng đen chợt lóe, một gã trung niên hán tử thấp lùn nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn, dữ tợn cười, bàn tay thô to kia như tia chớp chế trụ cổ họng của tên thị vệ Tàng Kiếm Cung, trong ánh mắt của tên thị vệ ánh lên nét hoảng sợ muốn chết, năm ngón tay của trung niên hán tử thấp lùn dùng sức, cái đầu của tên thị vệ liền mềm rũ xuống.....

Thủ lĩnh không kịp nghĩ nhiều, phi thân lui về phía sau, đồng thời há mồm muốn hô, chột ngực đau xót, một bàn tay lạnh như băng nhẹ nhàng bưng kín miệng thủ lĩnh đang mở ra.....

Thủ lĩnh gian nan quay đầu lại, phía sau là một gã thiếu niên áo xanh, đem trường kiếm đâm vào ngực hắn rút ra, nhìn nhìn trường kiếm nhiễm huyết, thiếu niên hơi nhăn mi lại, nhẹ nhàng vung lên, đem máu trên thân kiếm rũ đi.....

Phía sau thiếu niên, ba gã thị vệ đang nằm trên mặt đất, hiển nhiên đã không còn hô hấp.....

Các người là ai? Thủ lĩnh há miệng thở dốc, nhưng rốt cuộc không phun ra được nửa chữ, không cam lòng nhắm hai mắt lại.....

Chu Chính Thành nhìn nhìn Liễu Như Phong, tán thưởng cười, trở lại hướng về chỗ tối nơi phương xa, vẫy vẫy tay.

Từ trong bóng đêm đi ra năm, sáu mươi người, đều là hắc y hắc khôi, lặng yên không một tiếng động, rất nhanh đi tới cửa Tàng Kiếm Cung.

Liễu Như Phong nhìn nhìn hơn năm mươi người Lạc Dương Cung sắp hàng chỉnh tề, lại nhìn thấy phía sau bọn họ là chín người Trác Tiêu Cung mặt mũi biếng nhác, không khỏi nhún mày.

Chu Chính Thành đi trước một phen đẩy cửa cung ra, vọt vào.

"Người nào? A....." Không tính toán nữa, Liễu Như Phong liền nghe được một tiếng hét thảm.....

Lập tức, trong Tàng Kiếm Cung là cảnh la hét vang vọng, giấy lát sau lại ngừng lại, không bao lâu, tiếng la báo nguy lần thứ hai vang lên, đầu tiên là tiếng la lẻ loi, tiếp theo vang thành một đoàn. Ngay sau đó vô số ánh đuốc sáng lên, đem bóng đêm trong Tàng Kiếm Cung chiếu sáng tựa như ban ngày.....

Trong lòng Liễu Như Phong biết Chu Chính Thành đã cùng người của Tàng Kiếm Cung chính diện đối đầu.....

Thấy ba gã thị vệ Trác Tiêu Cung đứng ở trước cửa cung, hướng vào phía trong nhìn quanh, vẻ mặt kích động cùng hưng phấn, Liễu Như Phong lắc đầu, cũng không nói gì, dù sao nhiệm vụ tối nay chính là bảo vệ tốt cửa cung. Liễu Như Phong đứng ở bên cạnh, hai tay ôm kiếm, khoanh ở trước ngực, ngẩng đầu nhìn không trung —— không biết giờ phút này công tử đã ngủ chưa.....

※※※

Ánh nến trên bàn hơi hơi nháy lên, ánh lên gương mặt Nam Cung Thiên Mạc lạnh như băng, lúc sáng lúc tối.....

Từ sau khi Liễu Như Phong rời đi, Lễ phu nhân liền muốn đem Nam Cung Thiên Mạc đi chủ cung, nhưng Nam Cung Thiên Mạc lại cự tuyệt đề nghị đó, hẳn còn chưa nghĩ muốn bại lộ sự thực chính mình đã thanh tỉnh.

Hiện giờ trong gian phòng này, sớm đã sắp xếp thêm một bộ bàn ghế.

Nam Cung Thiên Mạc lúc này, đang ngồi ở trên chiếc ghế bên cạnh bàn phía trước cửa sổ, sắc mặt lạnh như băng, bên môi phiếm một tia cười giận, ngón tay ở trên một tờ giấy, nhẹ nhàng mà gõ.....

※※※

Ngày hai mươi bảy tháng chín, ta mới tới Lạc Dương Cung, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đặc biệt an bài một viện tử lớn —— Hình viện —— cho ta chỗ ở. Sau khi Liễu Như Phong cùng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mật đàm, cùng thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Chu Chính Thành, dắt tay nhau cùng quay về Hình viện. Chu Chính Thành mang mười người chúng ta đến Liễu viện Lạc Dương Cung ‘qua đêm’.

Ngày hai mươi tám tháng chín, thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Chu Chính Thành đến Hình viện tìm kiếm hỏi thăm Liễu Như Phong.

Ngày hai mươi chín tháng chín, thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Chu Chính Thành lại đến Hình viện tìm kiếm hỏi thăm Liễu Như Phong.

Ngày ba mươi tháng chín, thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Chu Chính Thành đến Hình viện tìm kiếm hỏi thăm Liễu Như Phong.

.....

.....

Ngày bốn tháng mười, thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Chu Chính Thành đến Hình viện tìm kiếm hỏi thăm Liễu Như Phong.

Ngày năm tháng mười, thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Chu Chính Thành tới tìm Liễu Như Phong, nói Nhị công tử muốn thỉnh y đến. Giờ Dậu Liễu Như Phong trở lại, nói Nhị công tử tối nay muốn tập kích Tàng Kiếm Cung, người Trác Tiêu Cung chúng ta gác ở cửa Tàng Kiếm Cung.

※※※

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt lại, cầm lấy tờ giấy trên bàn, di chuyển gần ánh nến, khói nhẹ dâng lên, ngọn lửa chớp động, nhìn tờ giấy chậm rãi hóa thành tro bụi, trên mặt Nam Cung Thiên Mạc lại cười lạnh.

Mới vừa rồi khi Thủy Liên đưa tới tờ giấy này, hiển nhiên đã biết được nội dung, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, muốn nói lại thôi.

Mẫu thân! Người quả nhiên không thể từ bỏ Liễu Như Phong sao? Về mặt trên mặt Nam Cung Thiên Mạc lạnh hơn. Nếu muốn phản bội, Liễu Như Phong không cần đợi đến lúc này?

Trên mặt Nam Cung Thiên Mạc hơi có một tia trào phúng, một công tử đã điên rồi, một - không quyền thế, hai - không phú quý! Liễu Như Phong lại bên người hầu hạ hơn chín tháng, tại trong viện tử trống vắng này, vừa tự thân lo cơm áo, vừa hầu hạ một kẻ điên, lấy xuất thân Tử Điện của y, tới biệt cung, có công tử của cung nào lại đối đãi y như thế?

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt lại, bất giác hồi tưởng lại buổi tối mình vừa mới thanh tỉnh kia, Liễu Như Phong một thân hắc y, phong trần mệt mỏi, im lặng mà dịu ngoan quỳ gối bên giường, tùy ý cánh tay yếu nhược của mình, chế trụ cổ họng y.....

Chỉ vì chính mình nhất thời xúc động, muốn y thị tẩm?

Có lẽ sự lo lắng của mẫu thân là đúng, đem hết thầy nguy hiểm trước tiên bóp chết. Chỉ là, trừ bỏ phụ thân, mẫu thân cùng đại cữu cữu Thiên Hành, Liễu Như Phong là người duy nhất chính mình có thể tin nhiệm —— cũng là người duy nhất có được.....

"Mẫu thân....." Nam Cung Thiên Mạc nhẹ giọng thở dài.

※※※

Ần ần, tiếng chém giết, tiếng kêu thảm truyền đến.

"Nhóm người Chu Chính Thành đi vào đã gần một canh giờ, sao vẫn còn chém giết?" Một gã thị vệ Trác Tiêu Cung đảo mắt nhìn nhìn Liễu Như Phong đang nhắm mắt dưỡng thần, đề thấp thanh âm, lén lút hướng đồng bạn bên cạnh nói.

"Không biết, bắt quá xem ra nhóm người Chu Chính Thành đang chiếm thượng phong!" Lý Thụ đang ở một bên, tiếp lời nói.

"Lý huynh, người làm sao thấy được?" Thị vệ kia đi chuyên vài bước, đi tới bên người Lý Thụ.

"Người xem, hiện tại ngọn đèn của Tàng Kiếm Cung đều tập trung ở cùng nhau." Lý Thụ chỉ vào bên trong Tàng Kiếm Cung, ngọn đèn bốn phía đã lẻ loi tán tán, chỉ có chỗ kia ngọn đèn tập trung nhiều nhất, sáng trưng.

"Đi? Không đúng!" Lý Thụ đột nhiên cất cao thanh âm, kinh hô lên.

Liễu Như Phong mở mắt, nhìn Lý Thụ liếc mắt một cái, theo ánh mắt hắn, nhìn qua.

Chính giữa Tàng Kiếm Cung ngọn đèn vẫn như cũ xuyên qua sáng rõ, đã có mười ngọn đèn chậm rãi từ trung tâm rời đi, rất nhanh thoát ly vị trí trung tâm, đang hướng về cửa Tàng Kiếm Cung mà đến!

Liễu Như Phong nhướng mày, nghi hoặc nhìn tường cung, xa xa trên tường cung có một đoàn đuốc, ần ần có thể thấy dưới hàng đuốc có vô số hắc y nhân cầm cung tiễn trong tay, tên trên cung, cung được kéo căng, nhắm thẳng đối diện phía dưới.....

Đuốc trên tường cung, hắc y nhân, cung tiễn liên miên thành một mảnh, đem Tàng Kiếm Cung vây quanh —— chỉ trừ bỏ cửa chính của Tàng Kiếm Cung!

"Đáng chết!" Liễu Như Phong tức giận mắng một tiếng, Tô Lánh hiện thân trước, như vậy, rõ ràng là buộc Tàng Kiếm Cung cùng Chu Chính Thành liều chết, cho dù bỏ trốn, cũng sẽ không hướng phía tường cung đẩy cung tiễn kia! Khó trách sẽ có người chạy hướng cửa cung.....

Quả nhiên, trong Tàng Kiếm Cung, nguyên bản có một ít cây đuốc phân tán, đều hướng về trung tâm cùng cửa cung mà tới, mà nhóm đuốc đang kịch đấu kia cũng từ trung tâm càng ngày càng tiếp cận cửa cung.....

Xem số lượng đuốc kia, tới ít nhất cũng hơn hai mươi người, mà nhóm đuốc kia tụ mà không tản, vội mà không loạn, hiển nhiên là có người thân phận cực cao trong Tàng Kiếm Cung ở bên trong. Giờ này khắc này, có thể khiến cho người trong Tàng Kiếm Cung không để ý đến đám người Chu Chính Thành, lại hướng về cửa cung chạy trốn, trừ bỏ Thập Tam công tử Đình Tường, còn có người nào khác?!

Tâm tình Liễu Như Phong trầm trọng thu hồi ánh mắt, nhìn nhìn chín tên thị vệ Trác Tiêu Cung bên người, nếu thật sự là Thập Tam công tử Đình Tường, người người bên hắn, tất nhiên đều là cao thủ trong Tàng Kiếm Cung. Chín tên thị vệ Trác Tiêu Cung, võ công bình thường, như thế nào có thể ngăn được bọn họ?!

Lúc này đám đuốc đã tiếp cận, đã ẩn ẩn có thể nhìn đến bóng người dưới cây đuốc.

"Có ba mươi người tới! Liễu huynh? Làm sao bây giờ?" Lý Thụ đảo mắt nhìn về phía Liễu Như Phong, có chút dồn dập hỏi han.

"Trước tiên cứ ẩn núp, xem tình huống mới động thủ!" Liễu Như Phong tiến lên vài bước, đứng ở giữa cửa cung, lạnh lùng nhìn, có thể thấy rõ bóng người chỗ cây đuốc.

Chín người Trác Tiêu Cung vừa nghe, lập tức tìm chỗ nấp, ẩn hình.....

Đám đuốc tiếp cận, ba mươi người tới đều thấy ở giữa cửa cung, Liễu Như Phong ôm kiếm mà đứng.

Một người trước mặt mạnh vung tay lên, hơn ba mươi người nháy mắt dừng cước bộ.

Thập Tam công tử Đình Tường! Đồng tử Liễu Như Phong hơi co lại.....

Thập Tam công tử Đình Tường thấy cửa cung cư nhiên lại chỉ có một người, không khỏi đảo mắt chung quanh, mặt lộ nghi ngờ.....

Liễu Như Phong lặng yên không lên tiếng, chỉ đành dụng kế nghi binh này kéo dài chút thời gian, Chu Chính Thành có thể nhanh chóng giải quyết nhân thủ tại trung tâm Tàng Kiếm Cung, tiến đến!

Mặt Thập Tam công tử Đình Tường hướng một người bên cạnh liếc mắt một cái.

Thanh niên kia mạnh tung người, đánh về phía Liễu Như Phong, người ở trên không trung, rút cương đao (đao thép) bên hông ra, hướng về phía đầu Liễu Như Phong chém xuống.

Mắt Liễu Như Phong nhìn Đình Tường, trông cũng không trông người nọ liếc mắt một cái, chân dưới lệch qua, nghiêng bước qua một bước, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, tay trái cầm bao, tại trên thân cương đao của người đang chém xuống, điểm nhẹ, mượn sức đánh sức, đem cương đao kia đánh nghiêng một tấc, tay phải cầm kiếm, thuận thế mà lên, mũi kiếm chọt lóe, trường kiếm lại thu vào vỏ.

Cương đao chém xuống, men theo góc áo của Liễu Như Phong, chém thẳng vào bề mặt đất đá, lực đao quá lớn khiến cương đao cắm vào mặt đất, nửa thân đao nhập vào, chuôi đao chóp lên, phát ra tiếng động "Ong ong". Người cầm đao hạ xuống, như uống rượu say, yếu sức buông cương đao ra, lao đảo vài bước, bên hông đột nhiên phun ra một mảnh màu đỏ, té ngã trên mặt đất, rốt cuộc không còn động tĩnh!

Tuyệt kiếm lộng phong 51: ← Trở lại

Liễu Như Phong vẫn như cũ ôm kiếm mà đứng như vậy, lạnh lùng nhìn đám người Đinh Tường, giống như y chưa bao giờ cử động qua.

Thập Tam công tử Đinh Tường chau mày, giống như đối tiếng động đánh nhau phía sau dần dần tiếp cận không nghe thấy, song nhãn nhìn chăm chăm Liễu Như Phong, đột nhiên cười, nói: "Các hạ quả thật hảo thân thủ, trong Lạc Dương Cung khi nào lại có thêm một người như các hạ, Đinh Tường chưa từng nghe qua!"

Ánh mắt Liễu Như Phong hơi chuyển, đậm đậm nói: "Thỉnh Thập Tam công tử quay lại!"

"Chỉ bằng một mình các hạ? Có thể ngăn được ba mươi bảy người chúng ta?" Nhãn tình Đinh Tường như kim châm, lạnh lùng thốt.

Liễu Như Phong thờ dài, không nói lời nào nữa.

Những ngọn đuốc tại chỗ trung tâm trong Tầng Kiếm Cung càng ngày càng ít, tiếng đao kiếm càng ngày càng gần.

"Hôm nay nếu không ra khỏi đây, ta sẽ chết không có chỗ chôn! Tránh ra cho ta!" Đinh Tường mạnh mẽ cắn răng một cái, phát phát cánh tay.

Phía sau Đinh Tường, ba mươi người cùng hô to lên, rút binh khí ra, hai mắt đỏ sậm, hướng về phía Liễu Như Phong xung phong liều chết.

Đinh Tường lại ở dưới sự bảo hộ của sáu người, tránh xa xa bên cạnh Liễu Như Phong, hướng cửa cung phi nước đại.

Liễu Như Phong chậm rãi rút trường kiếm ra, nhìn đám người điên cuồng đang hướng tới gần.....

"Hưu hưu....." Tiếng gió vút nhanh chóng vang lên, chín người Trác Tiêu Cung đang ẩn nấp nhất tề phát ra âm khí, phóng đến năm tên thị vệ trước mặt, tất cả đều ngã quỵ trên mặt đất, bị đám người phía sau dẫm đạp dưới lòng bàn chân.....

Chỉ trong chớp mắt, thân hình Liễu Như Phong chợt lóe, thoát khỏi sự bao vây của đám người, ngăn ở phía trước đám sáu người Đinh Tường, cánh tay duỗi ra, trường kiếm trong tay nhẹ sáng, thẳng hướng mi tâm của Thập Tam công tử Đinh Tường!

Đinh Tường biến sắc, thần sắc ngưng trọng nhìn thể tới của trường kiếm, tay phải nắm trường thương bắt giắc căng thẳng.....

Đang trong lúc đó, một đạo bóng xám từ phía sau Thập Tam công tử Đinh Tường xông ra.

Một đạo lãnh mang ánh vào trong mắt, trong lòng Liễu Như Phong đề phòng, cổ tay chợt động, thể tiến của trường kiếm không đổi, nhưng trật nửa phần! Cổ tay Liễu Như Phong lại vung lên, trường kiếm rung động, một thanh âm kim loại vang lên, thân kiếm tại nơi thân đao mới xuất hiện đánh một phát, Liễu Như Phong đình chỉ một chút, mượn lực nghiêng người, bay ngang qua bảy bước, thuận thể tránh khỏi một đao tuyệt sát thẳng hướng ngực!

Liễu Như Phong giương mắt nhìn lên, một gã thiếu niên áo xám cầm trong tay thanh long cương đao, đã dừng cước bộ, thân hình chợt chuyển, cương đao trong tay tung bay, một đao thường thường, không có gì lạ mắt, lần thứ hai đánh úp về phía ngực Liễu Như Phong!

Về mặt Liễu Như Phong căng thẳng, một đao nhìn như bình thường, lại cất giấu nhiều loại biến hóa, phong kín trái phải các khe hở đào thoát của Liễu Như Phong, sát khí tập kích, bao phủ tất cả các chỗ đầu cổ, ngực, thắt lưng.

Liễu Như Phong tâm niệm thay đổi thật nhanh, nếu muốn né tránh, phải lui về phía sau, nếu lui về phía sau, sẽ tiến tới cửa cung, chỉ dựa vào chín tên thị vệ Trác Tiêu Cung, như thế nào có thể ngăn trở một kích liễu mạng của hơn ba mươi người?

Thân hình Liễu Như Phong chợt lóe, không lùi mà tiến tới, trường kiếm vung lên, chính chính đánh tại thân đao.....

"Đương!" Một tiếng, đao kiếm tương giao, hai người đều thối lui ba bước.

Liễu Như Phong kinh ngạc nhìn lại, bảy thành công lực, đều bị đánh lui?!

Thiếu niên áo xám như vô tri vô giác, trường đao trong tay huy động, lại thẳng tắp đánh giết lại đây.

Trong lòng Liễu Như Phong biết đã gặp kinh địch, không dám khinh thường, cánh tay phải vung lên, trường kiếm nhẹ sáng, từ đuôi đến đầu, gác trụ cương đao của thiếu niên áo xám, tay trái đột nhiên đánh một chuồng, đánh úp về phía trước ngực thiếu niên áo xám.

Thiếu niên áo xám cũng không chần chừ, nâng lên một cước, đá hướng bụng dưới của Liễu Như Phong, lại đối kinh địch tập kích tới trước ngực không tránh không né, đúng là đầu pháp lưỡng bại câu thương!

Liễu Như Phong thấy một chưởng này chỉ cần lại tiến nửa phần, liền có thể đánh trúng thiếu niên áo xám, một chưởng này nếu đánh trúng, thiếu niên áo xám không chết cũng trọng thương!

Nhưng kinh phong đã đánh tới bụng dưới, Liễu Như Phong không thể không thu chưởng lui về phía sau, né qua một cước này.

Trong lòng Liễu Như Phong thầm than thiếu niên áo xám quả thật ngoan tuyệt, thân hình không ngừng, lui lại tiến, trường kiếm trong tay nghiêng thân ngang mà lên, vô thanh vô tức, như tia chớp chém về phía vai cổ thiếu niên áo xám.....

Hai người kỳ phùng địch thủ, trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng không làm gì được ai.....

Thấy Liễu Như Phong đã bị thiếu niên áo xám kia cuốn lấy, tiếng đánh nhau phía sau càng ngày càng gần, trong lòng Thập Tam công tử Đỉnh Tường biết giờ phút này đã là sinh cơ cuối cùng, ánh mắt phức tạp nhìn thiếu niên áo xám giữa sân liếc mắt một cái, xoay người nhắm phía cửa cung.

Đột nhiên trong lúc đó, trước cửa cung ám khí đầy trời, tuy rằng sớm biết cửa cung có mai phục, Thập Tam công tử Đỉnh Tường cùng hạ thủ không dám khinh thường, nhưng ám khí tới quá nhanh, vẫn có người võ công hơi kém một chút, trở tay không kịp, trúng chiêu ngã xuống đất, khóc thảm lẫn lộn. Đám người còn lại không dám dừng lại, chỉ hộ ở phía sau Thập Tam công tử Đỉnh Tường, cước bộ không ngừng, bên né bên trốn.

Hai gã thị vệ Trác Tiêu Cung thấy Thập Tam công tử Đỉnh Tường xông đến trước nhất, chỉ nói có thể may mắn nhặt được tiện nghi, lập được công lớn, đột nhiên từ chỗ ẩn thân đánh ra, không nghĩ đám người Tàng Kiếm Cung phía sau Đỉnh Tường bảo hộ mà lên, hai gã thị vệ chỉ còn phát ra hai tiếng kêu thảm ngắn ngủi, Thập Tam công tử Đỉnh Tường, mang theo bên cạnh hơn mười người, chạy khỏi cửa cung, đảo mắt liền biến mất ở trong bóng đêm hắc ám.....

Hai tiếng kêu thảm thiết truyền vào trong tai, tâm thần Liễu Như Phong hơi phân tán, đao phong gần kề, cánh tay phải đau xót, cánh tay đã bị thanh long cương đao của thiếu niên áo xám kia chém bị thương.

Liễu Như Phong cũng không bối rối, thừa lúc thế đao của thiếu niên áo xám kia dùng hết, trường kiếm tay phải rung động, phá khai cương đao, tay trái lật lại, đánh tại ngực của thiếu niên áo xám.

Sắc mặt thiếu niên áo xám trắng nhợt, thu thế không được, liền thối lui hai bước.

Liễu Như Phong đắc thế không buông tha, trường kiếm nhẹ nhàng vung lên, đâm hướng cổ họng thiếu niên áo xám!

Trên mặt thiếu niên áo xám hiện lên một tia tuyệt quyết, không tránh không né, hai tay cầm đao, đánh phản lại trong ngực Liễu Như Phong!

Liễu Như Phong thấy thân sắc thiếu niên áo xám, trong lòng biết không tốt, trường kiếm trầm xuống, đánh trúng thế tới hùng dũng của cương đao, Liễu Như Phong mạnh mẽ khí, mượn lực một kích phản chấn này, thân nhẹ như bông, thừa cơ cao cao nhảy lên, trong lúc đó, cương đao men theo trường sam, áp sát để hài, chợt lóe mà qua. Liễu Như Phong hít sâu một hơi, trường kiếm huy vũ, nghiêng nghiêng xẹt qua thiếu niên áo xám né không kịp.....

Liễu Như Phong phóng qua đỉnh đầu của thiếu niên áo xám, hạ xuống, xoay người nhìn thấy thiếu niên áo xám không thu đao, vẫn duy trì hai tay nắm đao, động tác hướng phía trước đâm thẳng, lẳng lặng mà đứng, thở dài, nói: "Ảnh vệ? Tội gì?"

Thiếu niên áo xám đưa lưng về phía Liễu Như Phong, y sam trước thân, từ thắt lưng nghiêng đến trên vai trái, một dải máu tươi chảy ra.....

Thiếu niên áo xám như chưa phát hiện, chậm rãi xoay người lại, nhìn Liễu Như Phong, lẳng lặng nói: "Người là?"

Ánh mắt Liễu Như Phong chợt lóe, thiếu niên áo xám không phải hỏi tính danh y, mà là.....

"Từ Điện." Liễu Như Phong nhẹ giọng trả lời.

Thiếu niên áo xám vừa lòng cười, nói: "Mười năm vất vả, Dạ Thập Thất không nguyện chết bởi hình cụ! Do ngươi đưa tiễn, cũng coi như đáng giá....."

"Đỉnh!" Một tiếng giòn vang, thanh long cương đao rơi xuống đất, thiếu niên áo xám Dạ Thập Thất mặt mang ý cười, hai mắt nhắm nghiền, thân mình mềm nhũn, chậm rãi ngã xuống.....

Liễu Như Phong thở dài một tiếng, hơi tiếc hận cho đối phương, nhớ tới lúc trước nghe được tiếng kêu thảm thiết, vội vàng ngăn đầu, không khỏi ngăn ra.

Bóng người bốn phía đông đúc, làm thành một vòng! Là người Lạc Dương Cung, Chu Chính Thành cùng thủ hạ thị vệ!

"Cái gì? Thập Tam công tử Đỉnh Tường mang theo mười tám người chạy thoát?" Giọng nói thô bạo rống giận, Chu Chính Thành đứng ở trước mặt Lý Thụ, sắc mặt nổi giận, phẫn hận, buồn bực!

Liễu Như Phong đem trường kiếm thu vào vỏ, đi qua, vỗ nhẹ bả vai Chu Chính Thành, kêu: "Chu huynh."

Chu Chính Thành xoay mặt nhìn về phía Liễu Như Phong, cười khỏ nói: "Liều huynh đệ, xin lỗi, Chu mỗ bị hạ cấp Tàng Kiếm Cung cuốn lấy, trơ mắt nhìn Đinh Tường kia trốn hướng bên này, làm phiền các người. Thật đáng giận cái tên Tô mất trắng cư nhiên lại không có nửa phần động thủ, chỉ đem người đuổi hướng chỗ Chu mỗ....."

Liều Như Phong hôm nay đã biết Chu Chính Thành cùng Tô Lánh, Nhuê Thân bất hòa, không nghĩ ban đêm lại gặp phải ao cá.....

Chu Chính Thành ủ rũ, thấp giọng phân phó thị vệ bên cạnh, để cho hắn đem mọi người tập hợp lại, suốt đêm đuổi giết Thập Tam công tử Đinh Tường!

Chu Chính Thành quay đầu lại, nhìn Liễu Như Phong, ánh mắt sáng quắc, nói: "Công tử sớm đoán được xuất thân của Liều huynh đệ, cũng từng hướng ta nói rõ, chỉ chờ Lễ phu nhân mở miệng, liền đem Liều huynh đệ qua đây, lại vì Liều huynh đệ an bài, nhưng hiện tại chỉ đành trơ mắt nhìn Liều huynh đệ bị ủy khuất..... Bất quá, Tô Lánh cùng Nhuê Thân, hai người này lòng dạ nhỏ hẹp, thủ đoạn âm độc! Chỉ sợ sẽ đối Liều huynh đệ âm thầm xuống tay, Liều huynh đệ ngàn vạn lần cẩn thận. Nếu gặp chuyện không thể đối đầu, có thể tới tìm Chu mỗ, Chu mỗ nhất định sẽ không khoanh tay không để ý tới!"

Liều Như Phong gật đầu cảm tạ, mắt nhìn Chu Chính Thành đem thủ hạ thị vệ, truy hướng phương xa. Trong lòng không khỏi chợt động, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đã sớm đoán được mình xuất thân Từ Điện? Tô Lánh tới nay làm như thế chẳng lẽ chỉ bởi vì cùng Chu Chính Thành bất hòa? Thập Tam công tử Đinh Tường đào thoát, Chu Chính Thành thực bị cuốn lấy thoát thân không được?

"Liều huynh, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?" Lý Thụ đi đến bên người, thấp giọng hỏi nói.

Liều Như Phong giương mắt nhìn nhìn hắn, nói: "Về Lạc Dương Cung trước đi!"

Lý Thụ ứng thanh, đang muốn rời đi, lại nghe Liễu Như Phong lại nói: "Chúng ta có bao nhiêu tổn thất?"

Lý Thụ nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, nói: "Hai người đã chết!"

Liều Như Phong trầm mặc sau một lúc lâu, thở dài: "Nâng trở về đi....."

Trở lại Hình viện, mọi người bận rộn nửa đêm, hai gã huynh đệ đã chết, Thập Tam công tử Đinh Tường lại thoát, mỗi người không nói với nhau điều gì, đều trở về phòng nghỉ.

Liều Như Phong lại phát hiện người thường lui tới âm thầm giám thị kia đã không còn! Trong lòng chợt động, xoay người ra khỏi Hình viện, phát hiện thủ vệ trong Lạc

Dương Cung cực ít, dạo qua một vòng, mới tìm được một gã thị vệ Lạc Dương Cung, nói muốn tìm Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Thị vệ kia canh chừng Liễu Như Phong, nói: "Tối nay công tử có việc ra ngoài, nếu là việc tối nay, có thể chờ đến sáng mai lại đến báo."

Liễu Như Phong nói tạ ơn, quay lại Hình viện, đóng cửa, đem các đồ vật này nọ bao thành một khối, nhét vào trong chăn, làm thành hình người, thay đổi y phục dạ hành, ở cửa sổ lẳng lặng canh chừng một lúc lâu, xác định không người, mới nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, lách mình mà ra.

※※※

Nam Cung Thiên Mạc trái lo phải nghĩ, bất giác có chút bức mình, đứng dậy, ở trong phòng đi vài bước.

Liễu Như Phong đi đã được chín ngày, lại không có đôi câu hỏi báo. Lúc này lại nhận được tờ giấy của người mẫu thân xếp đặt. Tuy nói Nam Cung Thiên Mạc tin tưởng, Liễu Như Phong tuyệt không phản bội chính mình, nhưng tờ giấy mặc dù có thể thiêu hủy, sự thật lại vẫn quanh quẩn trong lòng.

Nam Cung Thiên Mạc nhin không được thờ dài.

"Công tử, có người tập kích Trác Tiêu Cung!" Thanh âm Dạ Thất đột nhiên truyền đến.

Cái gì? Nam Cung Thiên Mạc cả kinh, bước nhanh đi ra cửa phòng, giương mắt nhìn lên, đã thấy ánh lửa nơi chủ cung sánh thành một mảnh, tiếng động chém giết loáng thoáng truyền đến.....

Nam Cung Thiên Mạc cau mày, tình thế chủ cung như thế, hiển nhiên địch đến không hề kém cỏi!

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, quay người vào phòng, thay đổi quần áo, lấy mặt nạ ra, lấy ra một tấm nhìn nhìn, Thành Dịch đã chết, lại cải trang thành hắn, hiển nhiên không thích hợp, nhưng lúc này bất quá chỉ là muốn che giấu tung tích, dùng nó thật cũng không có cách nào!

Nam Cung Thiên Mạc bước ra cửa, thân hình dừng lại, không ngẩng đầu lên, thấp giọng quát: "Dạ Thất! Theo ta đi nhìn xem, là ai, mà ngay cả kẻ điên như ta cũng không buông tha!"

Tuyệt kiếm lộ phong 52: ← [Trở lại](#)

Lễ phu nhân không có võ công, lòng Nam Cung Thiên Mạc nóng như lửa đốt, bất chấp dọc theo đường đi, việc đánh nhau linh tinh khắp nơi trong chủ cung, thật cẩn thận ẩn giấu thân hình, qua hành lang, hướng trung tâm lầu các mà Lễ phu nhân đang ngự tiền đến.

Một đường vội vàng đi, đã thấy được đám thị vệ đang cùng hắc y nhân bịt mặt xâm nhập đầu ở một chỗ.

Nam Cung Thiên Mạc càng chạy càng sợ, đám hắc y nhân che mặt đó, nhân số không ít, một đường đi tới, đã nhìn thấy không dưới hai mươi người bị thị vệ trong cung chặn đứng. Mà chỗ trung tâm chủ cung, tiếng chém giết rung trời, đuốc lửa chớp lên, hiển nhiên địch nhân đã tiến đến chủ viện!

Một cước bước vào chủ viện, tâm thần Nam Cung Thiên Mạc buông lỏng. Phía trên lầu chính, Lễ phu nhân đầy mặt sương lạnh, tổng quản Thiên Hành, đứng phía sau bên trái nàng, Thủy Liên bên phải, ba người lặng lẽ đứng trên lầu, mắt nhìn vào trong viện.

Trong viện dưới lầu, ước chừng ba mươi bảy, tám gã hắc y nhân bịt mặt trái phải, bị cung tiền thị vệ Trác Tiêu Cung dưới lầu bức trụ, trên mặt đất ngang bảy dọc tám, đồ ngã hơn mười cỗ thi thể, có thị vệ Trác Tiêu Cung, cũng có số ít hắc y nhân bịt mặt.

Lúc này dưới lầu Lễ phu nhân tuy rằng chỉ còn một đạo phòng tuyến cuối cùng, nhưng tổng quản Thiên Hành vẫn còn đang ở bên cạnh.

Nam Cung Thiên Mạc yên lòng, không muốn bại lộ tung tích, lẩn mình ẩn vào trên cây, lặng lẽ quan sát.....

Hắc y nhân bịt mặt giải quyết xong thị vệ bên người, nhất tề ngẩng đầu, nhìn về phía đám cung thủ dưới lầu.

Một gã hắc y nhân bịt mặt dáng người thấp bé, trong đám người kia đi ra, nhìn lên Lễ phu nhân trên lầu chính, thanh thủy nói: "Lễ phu nhân, chúng ta không muốn cùng ngài khó xử, chỉ cần ngài giao Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc ra, chúng ta liền thu thù!"

Thanh âm uyển chuyển, như châu lạc ngọc bàn, thủ lĩnh đám hắc y nhân bịt mặt này, là nữ tử!

Tâm niệm Lễ phu nhân thay đổi thật nhanh, các cung trong Tuyệt Cốc, chưa từng có nữ tử chủ sự quân đội, nhưng Nam Cung Thiên Mạc lại từng nói qua, Lục công tử Trữ Thanh, nguyên là nữ nhân!

Lễ phu nhân cười lạnh một tiếng, giọng nói: "Ta tưởng là ai? Nguyên lai là Vân Thanh Cung Lục công tử Trữ Thanh!"

Lục công tử Trữ Thanh ngẩn ra, tối nay nàng dùng thanh âm vốn có nói chuyện, nguyên bản nghĩ không ai biết đến thân thể của nàng, không nghĩ Lễ phu nhân cư nhiên lại một ngụm nói toạc ra.

Lục công tử Trữ Thanh nghĩ lại, hiểu rõ, oán hận nói: "Lễ phu nhân quả nhiên không hổ là Đệ Tam phu nhân của cốc chủ! Chỉ thỉnh Lễ phu nhân giao Tử công tử Nam Cung Thiên Mạc ra!"

Lễ phu nhân nguyên bản cũng chỉ là đoán, lúc này thấy nữ tử hắc y che mặt kia thừa nhận, trong lòng không khỏi trầm xuống! Vân Thanh Cung cùng Lạc Dương Cung kết minh, vì sao đến đêm lại tập kích Trác Tiêu Cung?! Là chủ ý của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà? Hay là Lục công tử Trữ Thanh bội tín?

Trong lòng Lễ phu nhân nhanh chóng hồi chuyển, miệng không ngừng, lạnh lùng thốt: "Lục công tử, ngươi nếu đổi lại là ta, có thể giao ra đứa con thân sinh của chính mình, mặc người giết không?"

Không đúng! Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà từ đầu đến cuối, chưa từng hướng Trác Tiêu Cung nói qua việc Lạc Dương Cung cùng Vân Thanh Cung kết minh.....

Lục công tử Trữ Thanh nghe được lời này, trong lòng biết Lễ phu nhân đã hạ quyết tâm, cũng không trả lời, hung hăng vung cánh tay lên, mười mấy tên hắc y nhân bịt mặt trong viện nhất tề đánh về phía mười hai danh thị vệ cung thủ Trác Tiêu Cung dưới lầu!

Ánh mắt Lễ phu nhân trầm xuống, quay đầu lại nhìn về phía tổng quản Thiên Hành bên cạnh.

Tổng quản Thiên Hành khẽ gật đầu, thân hình chợt động, đang muốn thả người xuống.

Ngoài cửa viện đột nhiên vọt vào hơn năm mươi người, tám gã thị vệ Trác Tiêu Cung đi đầu, mới tiến vào viện, liền nghiêng người tránh ra, phía sau hơn bốn mươi người, nhưng không phải là thị vệ Trác Tiêu Cung, hơn bốn mươi người kia tiến vào cửa viện, liền nhất tề tản ra, đem hơn mười người Lục công tử Trữ Thanh, vây ở trong viện.

Ngoài cửa viện, phía sau đám người đó, chậm rãi di chuyển ra một người —— Lạc Dương Cung Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà!

Tổng quản Thiên Hành lén lút thu hồi cước bộ, vẫn tự đứng ở phía sau Lễ phu nhân.

Nam Cung Thiên Mạc trên cây cũng chế trụ độc phiêu (phiêu = cây lao) trong tay sắp phóng ra.

Lục công tử Trữ Thanh phát tay ngăn đám hạ cấp, quay đầu lại nhìn về phía Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, giận dữ nói: "Tay Nhị công tử, phải chăng đã đuổi quá dài?"

Nam Cung Thiên Tà mỉm cười, nói: "Lục công tử Trữ Thanh? Lễ phu nhân là Tam nương của Thiên Tà, Nam Cung Thiên Mạc là Tứ đệ của Thiên Tà, chẳng lẽ người không biết?"

Lục công tử Trữ Thanh nhất thời nghẹn lời, mắt thấy tình thế lúc này không thể làm gì, không tái đáp lời, phát phát tay.

Đám hắc y nhân bịt mặt đều lấy ra từ trong ngực một lọ dược, mạnh ném xuống đất, tiếng vỡ vang lên liên tiếp, hương vị gay mũi đập vào mặt mà đến, trong viện toát ra làn khói đậm đặc cuộn cuộn.....

Sắc mặt Nam Cung Thiên Tà biến đổi, quát lớn: "Không tốt! Nín thở, đây là khói độc!"

Tổng quản Thiên Hành trên lầu, thấy khói đặc gay mũi, trong lòng biết không đúng, ôm trụ Lễ phu nhân, nhanh chóng lui vào trong phòng.

Nam Cung Thiên Mạc thấy tình thế, vội vàng ngừng hô hấp.

Trong khói đặc, thấy không rõ bóng người, chỉ nghe được thanh âm thanh thúy của Lục công tử Trữ Thanh, nũng nịu cười nói: "Lễ phu nhân, đừng tưởng rằng tôi nay có Lạc Dương Cung đến tiếp viện, ngày sau liền có thể vô sự! Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, tôi nay phá hư chuyện tốt của Vân Thanh Cung ta, Trữ Thanh nhớ kỹ! Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài! Sẽ có một ngày, Trữ Thanh đôi lần xin trả!"

Khói đặc dần dần tản đi, toàn bộ hắc y nhân bịt mặt trong viện sớm đã không còn tung tích, Lục công tử Trữ Thanh quả nhiên đã thừa cơ đào tẩu.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thở dài một tiếng, tiến lên hai bước, nhìn Lễ phu nhân đã ra khỏi phòng trên lầu, cung kính thi lễ, nói: "Thiên Tà tham kiến Tam nương, Thiên Tà tôi nay nhận được tin tức, một số đông nhân thủ Vân Thanh Cung xuất cung, liền biết sự tình không đúng, Thiên Tà vì phòng vạn nhất, vội vàng dẫn người tới Trác Tiêu Cung, không nghĩ lại vừa đúng lúc! Cũng may tới kịp, Tam nương không việc gì, không biết Tứ đệ có sao không?"

Lễ phu nhân mang theo tổng quản Thiên Hành, Thủy Liên, xuống lầu, ánh mắt đảo qua hơn mười thi thể thị vệ Trác Tiêu Cung trong viện, trong lòng cực hận, trên mặt lại giả bộ một bộ khuôn mặt tươi cười, nhìn Nam Cung Thiên Tà, nói: "Tôi nay ít nhiều gì Nhị công tử cũng đã tới, nơi này không phải là nơi nói chuyện, thỉnh Nhị công tử đi phòng khách uống trà nghỉ ngơi trước!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà gật đầu đáp ứng.

Lễ phu nhân quay đầu phân phó thị vệ dưới lầu, an bài người quét tước, mới cùng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, ra khỏi chủ viện, hướng phòng khách đi đến.

Đi tới dưới tàng cây Nam Cung Thiên Mạc ẩn thân, cước bộ tổng quản Thiên Hành hơi dừng lại, mới lại tiếp tục ở phía sau Lễ phu nhân, đi ra khỏi viện môn.

Nam Cung Thiên Mạc trầm tư một cái chớp mắt, đang muốn đuổi theo.

Một bàn tay lại ngăn ở trước mặt, Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt nhìn lại, là Dạ Thất đang ở bên cạnh.

"Công tử, không thể, bên cạnh Nhị công tử có ảnh vệ cùng tùy tùng. Công tử nếu đi, sợ sẽ bị phát hiện. Nếu chỉ là nghe lén, xin cho thủ hạ đi." Dạ Thất thấp giọng nói.

Nam Cung Thiên Mạc cả kinh, đại ca thu phục ảnh vệ? Phụ thân không phải nói, ảnh vệ các cung chỉ phụ trách bảo hộ an toàn của công tử, không tiếp nhận mệnh lệnh sao?

Nam Cung Thiên Mạc ngưng trọng gật đầu, nói: "Như thế cũng tốt, Dạ Thất, cẩn thận chút!"

Dạ Thất gật đầu, thân hình chợt động, nhảy xuống cây, bóng dáng tại chỗ bóng đêm chợt loé, rồi biến mất.

Nam Cung Thiên Mạc trở lại trong viện, tâm tình trầm trọng, Vân Thanh Cung đang đêm tập kích Trác Tiêu Cung, vô luận là chủ ý của ai, hiện giờ sự tranh đấu của các công tử Tuyệt Cốc, đã tới thời khắc mấu chốt, hiển nhiên công tử các cung đã không còn cố kỵ mẫu thân! Có nên hay không? Để cho mẫu thân rời đi Trác Tiêu Cung, để tránh bị liên lụy? Nhưng nếu như thế, việc mình đã thanh tỉnh, chỉ sợ sẽ lập tức bị truyền ra.....

Đẩy cửa phòng ra, Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, chỗ bóng tối tại chân giường trong phòng, một người đang đứng.

Trong viện không người canh báo, người này mặc dù ẩn thân chỗ tối, thân hắc y, nhưng lại có thể để cho người ta liếc mắt một cái trông thấy, thân hình thon dài, rất quen thuộc —— trừ bỏ Liễu Như Phong, còn có thể là ai?

Sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc trầm xuống, trong ánh mắt nổi lên một tia giận, tiến vào ốc, phản thủ đóng lại cửa phòng. Không nhìn y, thẳng bước đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống.

Liều Như Phong chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, tới gần Nam Cung Thiên Mạc, thật cẩn thận canh chừng sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc, cúi đầu quỳ lạy, nhẹ giọng nói: "Thuộc hạ khấu kiến công tử."

Nam Cung Thiên Mạc hừ một tiếng, nhìn ngọn nến trên bàn, trầm mặc nhập thần, giống như không nghe thấy.

Liều Như Phong chưa có được mệnh lệnh, không dám tự tiện ngẩng đầu đứng dậy, chỉ đành duy trì tư thế quỳ phục lễ bái, không nhúc nhích, lẳng lặng chờ đợi.....

Thật lâu sau, đột nhiên cảm giác tóc mai căng thẳng, da đầu đau xót, bị Nam Cung Thiên Mạc một tay nắm tóc, mạnh mẽ nhắc lên, Liều Như Phong bị bắt duỗi thẳng thân trên, nâng đầu lên, nhìn lên gương mặt Nam Cung Thiên Mạc phía trên nhìn không ra biểu tình.

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc dừng ở trên khuôn mặt tuân lệnh quen thuộc này, vẫn như cũ là vẻ mặt dịu ngoan trong trí nhớ, tâm tình Nam Cung Thiên Mạc buông lỏng, nếu đã trở lại, một tia nghi ngờ ban đầu vì tờ giấy kia mà sinh ra, tự nhiên cũng tiêu tán đi.....

Nhẹ nhàng vuốt ve đường cong khuôn mặt cương nghị, Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi cúi xuống, hôn tại cặp môi ấm áp kia.....

Sau một lúc lâu, rời môi. Nam Cung Thiên Mạc nhìn kỹ khuôn mặt Liều Như Phong, cười nói: "Xem ra đại ca đối đãi người không tồi, đã có chút thịt!"

Lời nói Nam Cung Thiên Mạc ôn nhu, ý cười hiển nhiên. Nhưng Liều Như Phong lại nghe đến trong lòng run lên, không dám cúi đầu, vội nói: "Chủ nhân của thuộc hạ chỉ có một mình công tử!"

Nam Cung Thiên Mạc giật mình, buông lỏng tay phải nắm tóc mai Liều Như Phong ra, cười nói: "Không cần như thế, ta tất nhiên là tin người, đứng lên đi. Hào hạo nói với ta tình hình Lạc Dương Cung như thế nào."

"Vâng" Liều Như Phong đứng dậy, rũ tay đứng trang nghiêm, đem hiểu biết của mình về người, sự bộ, nơi làm việc của Lạc Dương Cung tường tận nói một lần, đợi khi nói xong, nhìn nhìn sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc, lại đem tình hình chín ngày nay ở Lạc Dương Cung nhất nhất nói hết.

Mới nói đến nữ nhân Liều viện kia, Liều Như Phong nhẹn không được nhìn trộm đánh giá sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc, lại không ngờ ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc cũng đang nhìn chính mình.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, duỗi tay kéo Liễu Như Phong, hơi dùng một chút lực, ôm v ào trong lòng. Bất quá chỉ có mấy ngày không thấy, Nam Cung Thiên Mạc phát giác chính mình đúng là có chút nhớ nhung khối thân thể này.....

Liễu Như Phong có chút sợ hãi dừng lời nói, nhưng không phản kháng, theo lực đạo Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ nhàng tựa vào trên người Nam Cung Thiên Mạc.

"Tiếp tục nói!" Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay, vỗ nhẹ đùi chính mình, ý bảo Liễu Như Phong ngồi xuống.

Nhìn thấy hai mắt Nam Cung Thiên Mạc nhiễm thượng sắc đục, trong lòng Liễu Như Phong hơi hơi nhảy dựng, thuận theo đi đến * cặp * đùi * kia, theo lời ngồi ở trên người Nam Cung Thiên Mạc.

Không thể không chế suy nghĩ hồi tưởng lại tình cảnh trước đây. Trừ bỏ thời điểm lần đầu tiên, công tử Nam Cung Thiên Mạc ở * tình * sự * quả thật phi thường ôn nhu, không chỉ lo hưởng thụ cho chính mình. Tuy rằng là * thừa * hoan * (thừa = nhận lấy, hoan = vui vẻ) đều về công tử, nhưng chính mình cũng có mấy lần sa vào trong đó, huống chi, hiện giờ chính mình thân là thị cơ.....

Nam Cung Thiên Mạc phát hiện sắc mặt Liễu Như Phong ửng đỏ, mỉm cười, duỗi tay tham nhập y nội của Liễu Như Phong, đơn y mùa hạ không có chút tác dụng ngăn trở. Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng vuốt ve da thịt rắn chắc nhũn dưới lớp y phục, hơi nâng đầu, nhìn Liễu Như Phong phía trên người.....

Liễu Như Phong cực lực không chế chính mình, nhưng ngón tay trong y phục tác quái, cùng với cặp mắt kia nhiễm đầy * đục * vọng *, lại khiến thanh âm Liễu Như Phong, nhịn không được bắt đầu run rẩy.....

Tuyệt kiếm lộng phong 53: ← Trở lại

Ngón tay ôm ở bên hông theo đường cong phần eo, dần dần trượt xuống, dừng lại tại cặp mông căng tròn, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, dời về phía hạ thân cấm địa kia, cách tám hắc y đơn bạc, nhẹ nhàng mà xoa nắn chơi đùa.....

Thân mình Liễu Như Phong run lên, giữ vững tư thế ngồi, hiển nhiên không thể kháng cự ngón tay Nam Cung Thiên Mạc ở hạ thân chơi đùa..... Mà do mất đi lực đạo bên hông giữ vững, lại không dám đem sức nặng thân thể để trên đùi Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong chỉ đành duỗi tay, cầm thật chặt tay vịn chiếc ghế hai bên sườn.....

Thật vất vả, đem chuyện chín ngày nay nhất nhất nói xong, toàn thân Liễu Như Phong đã đổ mồ hôi, hơi hơi thở dốc.....

"Xem ra đại ca thật sự là muốn ăn kẻ điên như ta đây! Thu nhân tâm của hạ cấp ta, rõ ràng minh bạch như thế....." Cùng sự tình trên tờ giấy kia không sai biệt, ngược lại còn có phần tường tận hơn. Nam Cung Thiên Mạc cười nói. Động tác trên tay không ngừng, nhìn Liễu Như Phong trên người, hạ thân tại nơi ngón tay đã dựng thẳng lên, nhẹ nhàng nhún tại nơi đỉnh.....

"Ách..... A..... Công tử....." Liễu Như Phong nhin không được rên rỉ ra tiếng, thân mình rung động, lại không dám mở miệng cự tuyệt, chỉ đành nắm chặt tay vịn, thân thể ngửa ra sau, muốn tránh thoát hai tay tác quái kia.....

"Tôi nay đại ca tới đây, mang theo ảnh vệ tùy thân. Vô luận người giám thị người có phải ảnh vệ hay không, ngày sau nên cẩn thận một chút, ta sẽ để cho Dạ Thất đi liên hệ cùng người. Phải người hướng Lạc Dương Cung, mẫu thân từng nói qua với ta, ở trong Trác Tiêu Cung, hiện trạng bất an, người lại mang dị tâm, thay vì ở lại trong cung, không bằng đưa đi Lạc Dương Cung, không những tỏ rõ mặt yếu kém, lại còn có thể trừ đi sự cảnh giác của các cung khác." Nam Cung Thiên Mạc suy nghĩ nói."Về phần nữ tử Liễu viện kia, nếu có cơ hội, sẽ điều tra."

"Vâng..... vâng....." Liễu Như Phong run giọng đáp. Nam Cung Thiên Mạc tuy rằng nói đề tài nghiêm túc, nhưng trước ngực, hai tay tác quái, không hề đình chỉ.....

Mắt thấy Liễu Như Phong lúc này hơi hơi ngửa ra sau, lộ ra chiếc cổ thon dài yếu ớt, đè ép thở dốc, hầu kết hoạt động lên xồng, vạt áo trước ngực bán mở, hai khóa nhũ lạp màu son ở kẽ ngón tay nở rộ, run rẩy đứng lên, tại khoảng giữ hai đùi dưới bụng, nhẹ nhàng vén lên vạt áo màu đen.....

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc tối sầm lại, duỗi ngón tay tại nơi đó nhẹ nhàng búng một cái.....

"Ân..... A....." Liễu Như Phong kinh hãi hồn hên lên tiếng, chỗ nam tính yếu ớt nhất, đột ngột bị tập kích, cũng may Nam Cung Thiên Mạc dùng sức quá nhẹ, thay vì nói là cảm giác đau, không bằng nói là kích thích thô bạo.....

Thân mình Liễu Như Phong giật giật, nhưng chung quy không dám dời đi, chỉ đành nhắm mắt, vẫn như cũ mở lớn hai chân, ngồi vững trên người Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc tà tà cười mở cánh tay ôm lấy Liễu Như Phong, đứng dậy, dời bước đến trên giường.

Duỗi ngón tay đầy dai lưng bên hông Liễu Như Phong ra, duỗi tay cầm dục vọng hơi ngẩng đầu kia, bàn tay hơi dùng sức, như ý nguyện nghe được một tiếng rên rỉ ản ản.....

Cởi ra y sam màu đen chường mắt, lấy hộp dược, nhẹ nhàng tách hai chân răn chắc thon dài, vươn một ngón tay, để tại nơi hậu huyết chặt chẽ khép kín, chậm rãi đâm vào.....

"Ách....." Huyết khẩu nhắm chặt bị vật cứng xâm nhập, dược cao lạnh như băng kích thích nội vách non mềm, thân mình Liễu Như Phong giật giật, vừa muốn tránh đi, lại vừa lưu luyến.....

Nam Cung Thiên Mạc thờ nhẹ một tiếng, niêm mạc hỏa nhiệt non mịn gắt gao bao lấy ngón tay, dục vọng hạ thân kêu gào, không khỏi hồi tưởng lại cảm giác tuyệt vời cùng khoái cảm tại chỗ sâu trong khối thân thể dịu ngoan mà kiên cường dẻo dai này.....

Nhìn không được nhẹ nhàng trườn động ngón tay, mò mẫm bắt chước theo động tác lúc giao hoan, tại nơi thông đạo hỏa nhiệt tiến tiến xuất xuất, phát hiện dục vọng tại nơi bàn tay kia dần dần trưởng ngạnh, đuôi lông mày Nam Cung Thiên Mạc hơi nhếch lên, bàn tay nắm chặt, chậm rãi bắt đầu luật động.....

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn giấu không được tràn ra, Liễu Như Phong hơi ngắc đầu, ánh mắt mê man nhìn lơ lửng trên đỉnh giường, trung tâm yếu ớt mẫn cảm nhất của thân thể bị người nắm trong tay, kích thích trước sau đan xen, khiến khoái cảm như thủy triều vọt tới. Lại qua không lâu sau, sẽ như trong dĩ vãng, sa vào trong đó sao?! Một tia thanh minh trong lòng còn sót lại bất đắc dĩ cười khổ, thân thể lại như có ý chí của chính nó, kỳ vọng càng nhiều hơn.....

Nhìn thấy vẻ mặt Liễu Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc lại khó nhẫn nại, rút ra ba ngón tay vừa mới tiến vào, đem dục vọng chính mình sưng đến nóng rực để ở huyết khẩu, chậm rãi đỉnh nhập.....

Tuy rằng đã được khuếch trương, nhưng dục vọng tráng kiện của Nam Cung Thiên Mạc vẫn như cũ khiến Liễu Như Phong có loại cảm giác đau đớn như thân thể sắp bị lấp đầy đến nứt ra.....

Nhìn thấy biểu tình thống khổ mà ẩn nhẫn của nam nhân dưới thân, thân thể trần trụi cường hãn hơi hơi run rẩy, có vẻ yếu ớt mà lại bất lực, cảm giác trong thông đạo mềm mại non mịn gắt gao hấp thụ dục vọng chính mình, vừa như chống cự lại như ngênh tiếp.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn không được cúi thân xuống, nhẹ nhàng cấn trên chiếc cổ ngựa ra kia, răng nanh ngậm cấn một chút da thịt, chậm rãi day cấn, phần eo mạnh dùng một chút lực, đem dục vọng đưa vào sâu bên trong chỗ ôn nhu hỏa nhiệt kia.....

"Công..... tử....." Cổ bị áp bách, khiến Liễu Như Phong phát ra tiếng rên rỉ, ngất quăng mà gian nan, hạ thân thiêu cháy mà trưởng đau, Liễu Như Phong khó nhìn cử động thân thể.....

"....." Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt thật sâu hít vào một hơi, da thịt sáng mịn ẩm áp cọ xát dưới người, chỗ gắt gao hàm chứa dục vọng mẫn cảm non mềm không ngừng mấp máy.....

Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy thần trí phiến phiến bay ra, trong mắt, trong đầu, chỉ còn lại khối thân hình trần trụi trước mặt này.....

Thân trên hơi hơi thẳng lên, bỏ đi trường bào, lần thứ hai áp sát trên thân thể dưới thân chứa đầy lực đạo cường hãn, cảm giác tuyệt vời khi da thịt chạm nhau khiến Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi thở nhẹ, một tay ôm chặt Liễu Như Phong, tận tình đâm lên, cánh tay kia, lại lén lút hoạt nhập vào giữa bụng hai người chặt chẽ cùng áp sát.....

Đầu ngón tay chạm đến đỉnh mềm mại trơn mềm kia trong chớp mắt, phát giác nội vách ẩm nóng kia mạnh co rút lại.....

Khoái cảm kịch liệt khiến Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà thở hổn hển, gương mặt nhìn về mặt khoái cảm cùng đau đớn trên mặt Liễu Như Phong đan xen, Nam Cung Thiên Mạc nhin không được gắt gao nắm chặt dục vọng ngẩng cao đầu trong tay kia, cúi đầu một ngụm cắn trên hầu kết hoạt động cao thấp.....

"A..... Ách..... A....." Tiếng rên rỉ đột nhiên tăng lên, theo môi rằng Nam Cung Thiên Mạc áp chế, trở nên nhỏ vụn, lại càng thêm kích thích Nam Cung Thiên Mạc, phần eo càng dùng sức luật động nhanh hơn, ngón tay đặt trên đỉnh đang tràn ra chất lỏng kia, hơi hơi dùng sức, chà xát đùa giỡn quấy nhiễu.....

Liễu Như Phong rốt cuộc không thể áp chế thanh âm chính mình, tiếng rên rỉ đứt quãng cùng tiếng va chạm giao hoan, thân thể theo hoạt động mạnh mẽ của Nam Cung Thiên Mạc bị bắt động theo, đỉnh chóp dục vọng mẫn cảm bị chọc ghẹo như thế, khoái cảm cực độ hòa lẫn toàn bộ thân thể, kích thích của dục vọng thấm đẫm đến cực hạn.....

"Công..... công tử....." Trong tiếng kinh hãi thở dốc, dục vọng bị Nam Cung Thiên Mạc nắm trong tay đột nhiên nảy lên một chút, một đạo chất lỏng trắng đục phun ra. Đồng thời, thông đạo nóng ẩm mềm mại kia cự liệt co rút lại.....

"Ân..... A....." Nam Cung Thiên Mạc rên rỉ một tiếng, mạnh nâng hai chân thon dài rắn chắc của Liễu Như Phong lên, giống như dùng hết toàn thân khí lực, nhanh chóng mà mãnh liệt luật động vài cái, chất lỏng nóng bỏng tại chỗ sâu bên trong thân thể nháy mắt phóng ra, Nam Cung Thiên Mạc thất thần ngã vào trên người Liễu Như Phong, trong lòng ngực tim đập mãnh liệt như nổi trống, Nam Cung Thiên Mạc mở miệng thở hổn hển, gắt gao ôm thân thể dịu ngoan dưới thân.....

※※※

"Công tử?" Một thanh âm mang theo ý hỏi nhẹ gọi, từ ngoài phòng truyền đến, là Dạ Thất!

"Chuyện gì?" Nam Cung Thiên Mạc buông Liễu Như Phong ra, ngồi dậy, một tay nắm lấy trường bào trên giường, khoác ở trên người.

Liễu Như Phong ngẩn người, lập tức khởi động thân thể bủn rủn, ngồi bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, duỗi tay, nhẹ nhàng kéo trụ trường bào nguyệt sắc.....

Động tác Nam Cung Thiên Mạc dừng lại, nhìn nhìn Liễu Như Phong, buông tay ra, để cho y hầu hạ mặc quần áo.....

Dạ Thất ngoài phòng tất nhiên đã sớm biết Liễu Như Phong giờ phút này đang ở trong phòng, do dự một cái chớp mắt, không vào nhà, chỉ ở ngoài cửa, thấp giọng nói: "Thuộc hạ ở ngoài phòng khách thám thính, Nhị công tử đề nghị, đem công tử tiến nhập Lạc Dương Cung, tiện bảo đảm an toàn! Lễ phu nhân lấy có không hợp quy củ trong cốc, lời nói dịu dàng cự tuyệt....."

"Hiểu rồi, đi xuống đi!" Tiếng nói Nam Cung Thiên Mạc có chút khàn khàn, mang theo mệt mỏi cùng thỏa mãn do dục vọng qua đi, đậm đậm lên tiếng, ánh mắt lại dừng lại trên thân thể trần trụi của Liễu Như Phong cúi đầu ngồi bên người.

Đem trường bào hỗn độn từng chút từng chút vuốt thẳng, buộc đai lưng..... Nghe được Dạ Thất ngoài cửa lên tiếng trả lời rồi đi, Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, nói: "Công tử....."

Mới gọi một tiếng, thân mình Liễu Như Phong cứng đờ, một bàn tay nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu, theo tóc dài mềm mại, chậm rãi di chuyển xuống, dừng ở lưng, vén lên mái tóc đen, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trên lưng.....

"Xem ra Nhị công tử là muốn đem công tử giam lỏng....." Liễu Như Phong chịu đựng vật mang theo dục vọng trên lưng đụng chạm sờ mó, nghĩ đến một hồi còn phải đuổi phía trước Nhị công tử, chạy về Lạc Dương Cung, tận lực bảo trì thanh âm vững vàng, thấp giọng nói.

Quả nhiên, đầu ngón tay trên lưng dừng lại.

Nam Cung Thiên Mạc tất nhiên hiểu được ý tứ Liễu Như Phong, thu hồi tay, nhìn Liễu Như Phong, cười nói: "Kế hoạch của đại ca, ta đã ước chừng hiểu rõ. Lạc Dương Cung cùng Vân Thanh Cung kết minh, đại ca chưa từng hướng Trác Tiêu Cung lộ ra nửa phần, tối nay Vân Thanh Cung tập kích Trác Tiêu Cung, đại ca lại đứng lúc đuổi tới, hơn nữa Chu Chính Thành kia lại nói giúp đỡ người, hừ hừ! Vị khẩu (vị = dạ dày, khẩu = miệng) của đại ca thật lớn! Muốn một ngụm nuốt trọn thể lực Trác Tiêu Cung ta, không sợ nuốt không trôi mà mắc nghẹn sao!"

Thấy sắc dục trong mắt Nam Cung Thiên Mạc biến mất, Liễu Như Phong âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lấy ra y phục dạ hành bó sát người, mặc vào.

Nam Cung Thiên Mạc cũng không ngăn cản, chỉ nhìn Liễu Như Phong, mắt nhìn y mặc y sam, duỗi tay, đem Liễu Như Phong ôm vào trong lòng, kéo hạ vạt áo trên vai trái y, cúi đầu xuống, tại trên dấu vết màu lam nhẹ nhàng hôn.

Liễu Như Phong giật mình, hiểu được ý tứ Nam Cung Thiên Mạc, thả lỏng thân thể, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, công tử, thuộc hạ thân là thị cơ, không thể hầu hạ công tử tận hứng, đợi sự việc xong xuôi, thuộc hạ nguyện thừa nhận công tử trách phạt!"

Nam Cung Thiên Mạc cười khê lên tiếng, tại nơi dấu vết nhẹ nhàng cắn một cái, buông Liễu Như Phong ra, đứng dậy xuống giường, nói: "Không cần giải thích, ta như thế nào không biết thời gian của ngươi cấp bách?! Trở về Lạc Dương Cung, chờ đại ca nếu muốn mượn sức ngươi, không cần do dự, cứ đáp ứng."

Liễu Như Phong đi theo xuống giường, nghe xong lời này, quỳ thân lễ bái, nói: "Thỉnh công tử yên tâm, thuộc hạ biết suy xét."

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Liễu Như Phong, trầm mặc sau một lúc lâu, thở dài: "Ngươi đi đi, mọi sự cẩn thận!"

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, đứng dậy ra cửa phòng.

Mới đi ra khỏi cửa, Liễu Như Phong hơi hơi rung mình, dưới ánh trăng, Dạ Thất một thân hắc y, chưa ẩn vào mái hiên, đang lặng lẽ đứng.....

Liễu Như Phong cúi đầu, nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đi vòng qua Dạ Thất.

"Như Phong." Dạ Thất nhẹ gọi, như tiếng thở dài.

Liễu Như Phong dừng cước bộ, đảo mắt nhìn Dạ Thất.

Trong mắt Dạ Thất suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, nhìn Liễu Như Phong, sau một lúc lâu, thở dài, thấp giọng nói: "Cẩn thận."

Liễu Như Phong khẽ gật đầu, thả người nhảy lên tường viện, biến mất ở trong bóng đêm.

Tuyệt kiếm lộ phong 54: ← [Trở lại](#)

Trong bóng đêm, trên cửa cung Lạc Dương Cung, treo cao một vài chiếc đèn lồng giấy trắng nhỏ, dưới hỏa đăng mông lung, vài tên thị vệ Lạc Dương Cung cảnh giác tuần tra động tĩnh bốn phía.

Từ xa, một hàng các ngọn hỏa đăng tiếp cận, vài tên thị vệ không khỏi đồng thời nắm thật chặt vũ khí trong tay.

Ngọn hỏa đăng càng ngày càng gần, dần dần có thể thấy rõ người trước mặt.

"Là công tử đã trở lại!" Vài tên thị vệ thủ vệ nhin không được nhẹ nhàng thở ra, mặt mang sắc mặt vui mừng nghênh tiếp.

"Tham kiến công tử!" Vài tên thị vệ đồng thời khom mình hành lễ.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà khẽ gật đầu, hỏi: "Trong cung có phát sinh chuyện gì không? Phó thống lĩnh đã trở về chưa?"

Một gã thị vệ đáp: "Hồi bẩm công tử, trong cung vô sự, phó thống lĩnh đã hồi cung, Chu thống lĩnh ở thư viện chờ công tử."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà phát phát tay, hướng Dạ Thập bên cạnh ăn mặc như thị vệ bình thường liếc mắt một cái.

Dạ Thập gật đầu, xoay người ẩn vào chỗ tối.

Đi vào thư viện, Chu Chính Thành đã chờ từ sớm cùng Mẫn Tâm Nhân vội vàng tiếp đón.

"Công tử." Hai người nhất tề thi lễ, kêu.

"Ân." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống.

Chu Chính Thành, Mẫn Tâm Nhân nhìn nhau, công tử quay lại lúc này, hẳn là bị Lễ phu nhân cự tuyệt!

Mẫn Tâm Nhân nhìn nhìn Chu Chính Thành, tiến lên một bước, ôn nhu nói: "Công tử không cần sinh khí, Lễ phu nhân nếu dễ dàng đáp ứng như thế, cũng sẽ không phải là Lễ phu nhân đã chống đỡ Trác Tiêu Cung bốn năm qua!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cười cười, nhìn nhìn hai người, nói: "Ai nói ta sinh khí? Nếu tối nay Lễ phu nhân đáp ứng, ta ngược lại sẽ hoài nghi bụng dạ nàng khó lường! Không vội, đợi Vân Thanh Cung đến vài lần, Lễ phu nhân một lòng muốn bảo toàn Tứ đệ, còn sợ nàng không hướng ta cầu cứu sao?"

Chu Chính Thành cùng Mẫn Tâm Nhân nghe hắn nói như vậy, yên lòng, nhất tề gật đầu.

"Chính Thành, " Nhân thần Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vừa chuyển, nhìn Chu Chính Thành, nói: "Việc tối nay như thế nào?"

Chu Chính Thành nghe vậy, thần sắc không khỏi đại biến, khuôn mặt nhăn nhó, nói: "Tô Lánh hiện thân trước, nghĩ muốn bức Tàng Kiếm Cung cùng thuộc hạ liêu chết, thuộc hạ tùy thời thả Thập Tam công tử Đình Tường, trốn hướng mười người Trác Tiêu Cung gác cửa cung, không nghĩ....."

"Như thế nào? Liễu Như Phong thả Thập Tam công tử Đình Tường?" Sắc mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trầm xuống, sát khí trong mắt chợt lóe.

Về mặt Chu Chính Thành đau khổ, lắc đầu, nói: "Không có chuyện này."

"Nga? Như vậy, bằng võ công của Liễu Như Phong, chắc là đã giết Thập Tam công tử Đình Tường?" Thần sắc Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà buông lỏng, khôi phục ngữ khí ôn hòa.

Sắc mặt Chu Chính Thành càng khổ, thở dài, nói: "Thuộc hạ nhất thời thất sách, để cho Thập Tam công tử Đình Tường dẫn theo hơn ba mươi tên thuộc hạ trốn hướng cửa cung, ảnh vệ Tàng Kiếm Cung cũng ở trong đó, Liễu Như Phong bị ảnh vệ kia cuốn lấy, chín người Trác Tiêu Cung không thể ngăn cản, Thập Tam công tử Đình Tường cùng hơn mười tên thuộc hạ đào thoát, thuộc hạ theo sau đuổi giết, không nghĩ Thập Tam công tử Đình Tường trốn vào Võ Điện! Thuộc hạ không dám xông vào Võ Điện, chỉ đành để lại vài người giám thị, liền tự về Lạc Dương Cung, hướng công tử bẩm báo!"

"Hừ!" Tươi cười trên mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thu lại, không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn về phía Chu Chính Thành.

Chu Chính Thành cúi đầu đứng yên, tuy là mùa hạ, nhưng toàn thân giờ phút này lại cảm thấy rét run.

Mẫn Tâm Nhân thấy tình hình như vậy, cười duyên một tiếng, một đôi bàn tay nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, ôn nhu nói: "Công tử, việc này nguyên cũng không thể trách Chu thúc được, ai ngờ ảnh vệ kia cư nhiên lại vì để cho Thập Tam công tử Đình Tường đào thoát, mà cùng Liễu Như Phong liêu mạng? Bất quá cũng bởi vậy, Liễu Như Phong kia mới tự thừa nhận xuất thân Từ Điện! Lại nói, tuy là Thập Tam công tử Đình Tường đã trốn thoát, nhưng đối chúng ta mà nói, tất cả cũng không phải đều là chuyện xấu!"

"Như thế nào?" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quay đầu nhìn phía Mẫn Tâm Nhân, nhún mày hỏi.

"Ha ha, Thập Tam công tử Đinh Tường là nhi tử của Võ Điện diện chủ Đinh Bất Nhị, trong Tuyệt Cốc, mọi người đã sớm biết! Đinh Bất Nhị làm trái cốc quy, bảo hộ Thập Tam công tử Đinh Tường, giống với tiền lệ Lễ phu nhân chủ trì Trác Tiêu Cung! Công tử chỉ cần thỉnh cầu cốc chủ, các trưởng lão công nghị (nghị luận chung), liền có thể một hòn đá ném hai con chim, đi hai trở ngại lớn! Đến lúc đó, Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc, Thập Tam công tử Đinh Tường còn không phải vật trong tay công tử sao? Muốn khi nào thì động thủ, toàn bộ tùy công tử cao hứng!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nghe được lời này, trên mặt lộ ra ý cười, phản thủ cầm lấy cánh tay tinh tế, cười nói: "Tâm Nhân không hổ là người đa mưu túc trí của ta! Chỉ là nếu Lễ phu nhân cam tâm buông tha thân phận cốc chủ Đệ Tam phu nhân, phải làm như thế nào cho phải?"

Mặt Mẫn Tâm Nhân ửng hồng lên, then thùng trừng mắt nhìn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà liếc mắt một cái, nhìn nhìn Chu Chính Thành, nói: "Như thế, không hợp tâm ý công tử sao? Năm đó Đại phu nhân vì buồn bực Lễ phu nhân mà chết, Lễ phu nhân nếu tự mình buông tha thân phận bảo mệnh, công tử còn có gì băn khoăn? Muốn thu muốn diệt Trác Tiêu Cung, Lễ phu nhân sống hay chết, toàn bộ còn không phải tùy tâm ý công tử sao?!"

Chu Chính Thành đứng yên một bên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tận lực làm nhạt đi sự tồn tại của chính mình. Đáng tiếc, hình thể của hắn, tuy thấp lùn nhưng lại phi thường thô béo.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quay đầu lại nhìn Chu Chính Thành, thần sắc trong mắt nhu hòa, trên mặt nổi lên vẻ đăm đăm xin lỗi, cười nói: "Chu thúc, vừa rồi là Thiên Tà thất lễ, mong rằng Chu thúc đừng ghi tạc trong lòng!"

"Công tử không cần như thế, xưng hô Chu thúc, Chính Thành vạn lần không dám nhận! Năm đó nếu không có Đại phu nhân, Chu Chính Thành sớm bị cốc chủ xử tử. Công tử là cốt nhục duy nhất của Đại phu nhân, hiện giờ Chính Thành chỉ mong có thể nhìn thấy một ngày kia công tử ngồi trên vị trí cốc chủ, đã đủ mãn nguyện!" Chu Chính Thành âm thầm cười, lẳng lặng nhìn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, thần thái lúc này, nào có nửa phần thô tục lỗ mãng?

Trong nháy mắt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà là ầm áp, đứng dậy, một tay nắm Mẫn Tâm Nhân, tay kia thì kéo Chu Chính Thành lại, quả quyết nói: "Chu thúc đối Thiên Tà, trong lòng Thiên Tà biết rõ! Chuyện trong cung, mong Chu thúc tiếp tục chu toàn! Về phần Lễ phu nhân! Hanh hanh...! Thiên Tà muốn nâng cũng phải ném thử tư vị người thân cốt nhục chết thảm ngay trước mặt mà bất lực...."

"Người nào?" Chu Chính Thành đột nhiên hét lớn một tiếng, mắt nhìn cửa phòng, thân hình nghiêng qua, đã bay tới trước cửa.....

"Thuộc hạ Dạ Thập, hồi bẩm công tử!" Cửa phòng mở ra, Dạ Thập một thân phục sức thị vệ bình thường điểm ngón chân, người nhẹ nhàng lui về phía sau vải thước, né qua một kích lồi đỉnh của Chu Chính Thành!

"Chính Thành, trở về!" Sắc mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lạnh lẽo, sớm buông Mẫn Tâm Nhân ra, hai tay nắm sau lưng, đăm đăm kêu.

Chu Chính Thành nghe tiếng thu chuông, lui tới bên cạnh Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Ảnh vệ Dạ Thập thấy thế, cũng không nói nhiều, đi vào trong phòng, quỳ xuống đất bẩm: "Tám người Trác Tiêu Cung ở Hình viện, đã ngủ. Còn thi thể hai người khác, đặt ở trong viện."

"Nga?" Hai người đã chết? Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhướn mày, nhìn về phía Chu Chính Thành bên cạnh.

Chu Chính Thành nhẹ nhàng gật đầu.

"Đứng lên đi!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn Dạ Thập quỳ trước mặt, mỉm cười nói. Xong lại quay đầu nhìn phía Chu Chính Thành, ôn tồn nói: "Chính Thành, Dạ Thập là tâm phúc của Thiên Tà, không cần đề phòng như thế!"

Trong mắt Ảnh vệ Dạ Thập hiện lên một tia cảm động, đứng dậy, nói: "Dạ Thập là ảnh vệ, việc nên nhớ, tự nhiên sẽ không quên!"

Ba người trong phòng tất nhiên hiểu được ngụ ý của Dạ Thập: việc không nên nhớ kỹ, tự nhiên cũng sẽ không để lại trong lòng!

Dạ Thập nói xong, không nhìn ba người trong phòng, ẩn vào chỗ tối nơi góc phòng, không một tiếng động.

"Công tử?" Chu Chính Thành hỏi nhìn về phía Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà gật gật đầu, nói: "Như vậy, hừng đông ta liền đi Tuyệt Thiên Cung báo cáo phụ thân, thỉnh hẩn triệu tập các điện, các trưởng lão Tuyệt Cốc thương nghị việc này! Chính Thành, ngày mai ngươi đi Hình viện, đem việc tối nay Trác Tiêu Cung bị tập kích, kể lại phân trần, xem động thái tám người kia như thế nào! Nhất là Liễu Như Phong! Nếu không thể để cho ta sử dụng, việc gì phải để hẩn sống!"

Chu Chính Thành gật đầu đáp: "Chính Thành thấy mười người trong Hình viện, đều không phải đối Trác Tiêu Cung trung thành tận tâm, đều lộ ra ý đầu nhập công tử! Chỉ là Liễu Như Phong xuất thân Từ Điện, tuổi trẻ khí thịnh, công tử nếu muốn hẩn thật tâm đầu nhập Lạc Dương Cung, chỉ sợ công tử còn phải tốn nhiều tâm hơn....."

"Ta biết!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mỉm cười, đáp, "Hình viện không phải đã chết hai người sao? Ngày mai chúng ta đến nhìn một cái cho phải đạo!"

"Vâng" Chu Chính Thành thấy mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lộ vẻ mệt mỏi, thức thối cúi người hành lễ, cáo từ rời đi.

※※※

Trác Tiêu Cung, tiểu viện.

Dương quang ấm áp rơi vào trong viện, Nam Cung Thiên Mạc một thân kinh trang (kinh = cứng, sức mạnh; trang = trang phục; chắc là loại trang phục dành cho luyện võ), cầm trường kiếm trong tay, nhắm chặt hai mắt, đứng trong viện.

Một trận gió nhẹ thổi qua, phiến phiến lá cây chậm rãi rơi xuống. Nam Cung Thiên Mạc mạnh mẽ mở mắt, trường kiếm trong tay vung lên, trường thân bay lên, nhảy lên giữa không trung, trường kiếm nhẹ sáng, như tia chớp đâm xuyên mà qua, kinh phong chợt khởi, trường kiếm trong tay Nam Cung Thiên Mạc múa không ngừng, vẽ ra đóa đóa kiếm hoa, thân hình chớp động, bóng kiếm hiện lên, vạt áo tung bay, tóc dài phiêu đảng.....

Không qua khoảng thời gian hai đợt hơi, thân hình Nam Cung Thiên Mạc rơi xuống đất, lá cây đầy trời đều bị cắt nát, cách thân Nam Cung Thiên Mạc một bước chân, chính chính tề tề, rơi thành một vòng.....

"Công tử, ‘Tuyệt Thiên Cung’ đưa mật tín tới!" Một tiếng gọi nhẹ, Dạ Thất hiện thân, quỳ gối một bên thân cây, hai tay cầm thư, cung kính giơ lên cao khỏi đỉnh đầu.

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc vừa chuyển, trường kiếm vào vỏ, lấy tay tiếp nhận, nhìn nhìn mặt bìa không chữ, tay hơi run mở phong thư ra, hơi hơi đảo qua, không khỏi nhíu mày.

"Đi thỉnh phu nhân cùng tổng quản!" Nam Cung Thiên Mạc xoay người trở về phòng, thấp giọng phân phó.

"Vâng" Dạ Thất thi lễ xong, thân hình yên lặng biến mất.

※※※

"Mạc nhi, có chuyện gì?" Lễ phu nhân đi vào trong phòng, hơi có vẻ mệt mỏi nhu nhu cái trán, dựa vào cửa sổ ngồi xuống.

"Nương còn vì việc đêm qua mà phiền não?" Nam Cung Thiên Mạc lấy qua trà nóng trên bàn mới được người đưa lên, rót hai chén, đem tới trước mặt Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành.

"Đêm qua Vân Thanh Cung tập kích Trác Tiêu Cung ta, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đêm tối đến viện trợ, nếu không phải đã biết Lạc Dương Cung cùng Vân Thanh Cung kết minh, chúng ta tất nhiên vô cùng cảm kích! Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đề nghị, đem Mạc nhi người đưa vào trong Lạc Dương Cung, bảo hộ an toàn!" Tổng quản Thiên Hành nhắc chén trà lên, uống xong một ngụm, nhẹ giọng nói, "Ta cùng với nương người thương lượng nguyên một đêm, đánh giá việc này Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà làm là muốn đem toàn bộ Trác Tiêu Cung thu vào trong tay....."

"Nương, đại ca mặc dù cùng Vân Thanh Cung kết minh, nhưng đại ca muốn lên làm chủ, như thế nào có thể dung Lục công tử Trữ Thanh? Lạc Dương Cung, Vân Thanh Cung cuối cùng cũng sẽ hợp nhất. Trước mắt đại ca muốn tăng cường thực lực, cũng là vì thế mà chuẩn bị! Nhưng nhìn khắp Tuyệt Cốc, trừ bỏ kẻ điên như ta, hạ cấp của bọn công tử các cung khác, có người nào mà đại ca dám yên tâm?" Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nói: "Liễu Như Phong hồi báo, đại ca đối đãi mười người chúng ta đưa đi rất tốt, ý mời chào rõ ràng không thể nghi ngờ! Đêm qua Lạc Dương Cung tập kích Tàng Kiếm Cung, người chúng ta đưa đi cũng bị lệnh tham dự vào trong đó. Thập Tam công tử Đinh Tường từ cửa cung dám người Liễu Như Phong gác mà đào thoát!"

Tuyệt kiếm lộ phong 55: ← Trở lại

Tay Lễ phu nhân bưng chén trà dừng lại, nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc, lắng lắng nói: "Liễu Như Phong thả Thập Tam công tử Đinh Tường?"

"Không phải, y bị ảnh vệ Tàng Kiếm Cung cuốn lấy." Nam Cung Thiên Mạc nói xong, từ trong ngực lấy ra mật tín, để trên bàn, cười nói: "Thập Tam công tử Đinh Tường trốn vào Võ Điện, đại ca đã đệ trình phụ thân triệu tập các điện các cung trong cốc, thương nghị việc này!"

Lễ phu nhân đuổi tay lấy mật tín, mở ra.

Tổng quản Thiên Hành thấy thế, hơi nghiêng thân mình, thăm dò nhìn qua.....

※※※

Lạc Dương Cung, Hình viện!

Liễu Như Phong ra khỏi cửa phòng, lại phát hiện mọi người Trác Tiêu Cung cũng sớm đã thức dậy, vây quanh chỗ đề thi thể ở trong viện, nghị luận.

Thấy Liễu Như Phong đi ra, Lý Thụ từ trong đám người đi ra, thấp giọng nói: "Thi thể hai vị huynh đệ này, xử trí như thế nào? Không thể vẫn để nơi này a?"

Liễu Như Phong nhú mào, có tâm muốn đem hai cỗ thi thể này đem về Trác Tiêu Cung, lại sợ khiến cho bảy người trong viện Lạc Dương Cung nghi kỵ, nhất thời khó có thể quyết định.....

Cửa viện nhẹ vang, mọi người quay đầu nhìn lại, là Chu Chính Thành cùng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đi vào trong viện.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhẹ nhàng phất tay, hai gã thị vệ Lạc Dương Cung theo hần mà đến đứng lại bên cửa viện. Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lại chỉ mang theo Chu Chính Thành tiến lại.

"Tham kiến Nhị công tử." Tám người trong viện khom mình hành lễ, trong ánh mắt có chút nghi hoặc, lại có chút vui sướng nhìn phía Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Nghi chính là: Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà như thế nào tự mình vào Hình viện, có thể nào là bởi vì Thập Tam công tử Đình Tường từ chỗ nhóm người mình phòng thủ đào thoát, mà đến vẫn tội? Dù sao nhóm người mình trước mắt đều không phải là người Lạc Dương Cung.....

Vui chính là: Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cứ nhiên lại chỉ dẫn theo một mình Chu Chính Thành vào trong viện, tuy nói võ công Chu Chính Thành không tồi, nhưng rõ ràng không bằng Liễu Như Phong, cử chỉ này của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, ý tứ nhiệm, biểu lộ không thể nghi ngờ! Việc này đối mọi người có tâm đầu nhập vào Lạc Dương Cung mà nói, hy vọng đúng là càng ngày càng gần.....

"Không cần đa lễ." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà khoát tay áo, đi tới chỗ để thi thể trong viện, nhìn nhìn, mặt lộ vẻ bi thương, trầm mặc sau một lúc lâu, xoay người hướng Liễu Như Phong nói: "Đều do kế hoạch Lạc Dương Cung không chu toàn, liên lụy đến tánh mạng hai vị này. Nhưng đã do Lạc Dương Cung ta mà chết, ta nghĩ đưa bọn họ cùng thị vệ Lạc Dương Cung đem qua chôn cất tử tế an táng, coi như ta tạ một chút tâm ý, không biết được không?"

Liễu Như Phong cùng bảy người Trác Tiêu Cung nhìn nhau liếc mắt một cái, khom người nói: "Nhị công tử ân trọng, chúng ta thay hai vị huynh đệ đã chết tạ ơn Nhị công tử!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhẹ giọng thở dài, nói: "Chớ như thế, hai người hần cũng là vì Lạc Dương Cung tận sức, Lạc Dương Cung sẽ hảo hảo hậu táng bọn họ. Nam Cung Thiên Tà chỉ mong các vị không oán hận, vẫn có thể hết sức tương trợ Lạc Dương Cung!"

Nhóm người Liễu Như Phong thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà không đề cập tới việc Thập Tam công tử Đình Tường từ cửa cung thoát đi, ngược lại dùng ngôn ngữ ôn hòa an ủi, mặt không khỏi lộ vẻ cảm kích.

Lý Thụ đứng phía sau Liễu Như Phong, quay đầu chung quanh, lén lút duỗi ngón tay chọc phía sau lưng Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong do dự một cái chớp mắt, tiến lên nói: "Nhị công tử đã không tính toán, trong lòng chúng ta cảm kích. Nhị công tử cùng Lễ phu nhân đã nói trước, chúng ta sẽ tận tâm hết sức vì Nhị công tử làm việc!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nghe vậy, mỉm cười gật gật đầu, đang muốn nói chuyện, đã thấy một gã thị vệ từ ngoài viện vội vàng chạy tới, gương giọng nói: "Khởi bẩm công tử, mới vừa rồi cốc chủ phái người truyền lệnh, hôm nay giờ Hương vị, thỉnh công tử đi Tuyệt Thiên Cung....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trầm mặc một cái chớp mắt, vung tay áo bào, tên thị vệ kia vội thi lễ, xoay người rời đi.

"Giờ cũng không sớm, các vị hảo hảo nghỉ ngơi." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn nhìn nhóm người Liễu Như Phong cười nói, lập tức chuyển hướng Chu Chính Thành bên cạnh, "Chính Thành, chuyện nơi này giao cho người làm, hảo hảo hậu táng hai vị này, tra xem hai vị ở trong cốc có thân nhân không, hậu lễ trấn an!"

"Vâng." Chu Chính Thành cung thanh đáp.

"Cung tiễn Nhị công tử." Mọi người trong viện cùng kêu lên nói.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà phát phát tay, mặt mang mỉm cười, xoay người rời đi.

"Người đâu! Dem hai vị huynh đệ này nâng đi Lạc Lâm hậu táng!" Chu Chính Thành giơ tay kêu bốn gã thị vệ tới, phân phó.

Bốn gã thị vệ kinh ngạc nhìn Chu Chính Thành liếc mắt một cái, nâng hai cỗ thi thể lên, bước nhanh rời đi.

"Lạc Lâm này, nguyên là chỗ Lạc Dương Cung chúng ta chuyên môn dùng để an táng người trong cung." Chu Chính Thành hướng nhóm người Liễu Như Phong thấp giọng giải thích.

Thấy mọi người đều lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, Chu Chính Thành vừa lòng cười cười, lại nói: "Công tử đi chuyến này, có lẽ có liên hệ cùng Thập Tam công tử Đình Tường, sao chúng ta không đi Võ Điện trước, canh phòng bốn phía, đợi đến khi Thập Tam công tử Đình Tường đi ra, rồi giết chết! Trước mặt công tử, đây chính là một công rất lớn a!"

Đã là công lớn, Chu Chính Thành có thể tự dẫn thủ hạ thị vệ đi trước, vì sao phải lôi kéo nhóm người mình? Liễu Như Phong hơi chần chừ.

Nhóm bảy người Lý Thụ tâm hỉ không thôi, vợ hướng Liễu Như Phong nháy mắt.

"Đa tạ hảo ý của Chu huynh, chỉ là chúng ta đến Lạc Dương Cung không lâu, chỉ sợ thủ hạ của Chu huynh sẽ sinh bất mãn....." Liễu Như Phong nhìn nhìn Chu Chính Thành, chậm rãi nói.

Nhóm bảy người Lý Thụ vừa nghe, không khỏi khản trương, Thập Tam công tử Đinh Tường kia đã là tang gia chi khuyến (Gia đình nhà chó có tang. Ý câu này là Đinh Tường chắc chắn sẽ chết!), bên người chỉ còn lại mười người, lúc này Chu Chính Thành mang nhóm người mình đi, rõ ràng là muốn đem công lao này phân một phần cho nhóm người mình! Lời này của Liễu Như Phong có chút từ chối, rõ ràng là đem công lao không công tới tay này đẩy hướng ra ngoài, nhóm người Lý Thụ như thế nào lại không vội?

"Liễu huynh, Chu thống lĩnh đối đãi hậu ý, chúng ta sao không cảm kích?" Kinh qua một trận chiến đêm qua, mọi người đều đã biết thân phận địa vị Chu Chính Thành ở Lạc Dương Cung, nhưng cũng không theo cách xưng hô của Liễu Như Phong, lúc này bảy mồm tám lưỡi, vội vàng nói.

Chu Chính Thành sang sảng cười, nhìn nhìn Liễu Như Phong nói: "Chu mỗ vẫn coi các vị như huynh đệ nhà mình, Liễu huynh đệ không cần khách khí như thế?"

Liễu Như Phong chấn động, trong lòng biết lời này của Chu Chính Thành đã rõ, ý thăm dò hỏi thử lập trường nhóm người mình!

Liễu Như Phong hơi hơi trầm ngâm, thận trọng nói: "Chu huynh đề mắt đến chúng ta, trong lòng chúng ta cảm kích. Như Phong nguyên là sợ khiến cho thủ hạ thị vệ của Chu huynh bất mãn, khiến Chu huynh khó xử. Chu huynh đã nói như thế, Như Phong nếu lại từ chối, ngược lại có vẻ đạo đức giả! Như Phong cũng không nói nhiều, Chu huynh đối đãi hậu ý, chúng ta từ nay về sau, tất xem Chu huynh như Thiên Lô sai đâu đánh đó!"

Chu Chính Thành mừng rỡ, duỗi tay ở trên vai Liễu Như Phong vỗ thật mạnh, nhìn nhìn bảy người phía sau Liễu Như Phong, lớn tiếng cười nói: "Hảo! Chư vị cứ việc yên tâm, Chu mỗ có chỗ tốt, tất không thiếu chư vị huynh đệ! Đi! Đi Võ Điện đợi Thập Tam công tử đại giá a!"

Một hàng mọi người nói nói cười cười đi theo Chu Chính Thành, ly khai Hình viện.

※※※

Trác Tiêu Cung, trong chủ phòng của tiểu viện, một mảnh trầm mặc.

Thần sắc Lễ phu nhân bi khổ, gắt gao ôm Nam Cung Thiên Mạc bên cạnh.

"Khởi bẩm phu nhân, người của Tuyệt Thiên Cung tới truyền lời, buổi chiều giờ Hương vị, thỉnh phu nhân đi Tuyệt Thiên Cung nghị sự!" Thanh âm Thủy Liên từ ngoài phòng truyền đến.

Ba người trong phòng chấn động, nhìn nhau liếc mắt một cái.

Tổng quản Thiên Hành thở dài, nói: "Tâm Trúc, giờ Thìn không nhiều, động thân đi....."

Lễ phu nhân nhắm mắt, đứng dậy, thân thể nhu nhược hơi hơi phát run, chờ cước bộ kiên định rồi đi ra ngoài, không quay đầu lại liếc mắt một cái.....

※※※

Trong đại sảnh Tuyệt Thiên Cung.

Điện chủ sáu điện Tuyệt Cốc ngồi bên trái, năm chiếc ghế phía bên phải chỉ ngồi bốn người.

Lễ phu nhân, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, Lục công tử Trữ Thanh, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín.

Thập Tam công tử Đình Tường chưa tham dự.....

Sắc mặt mười người trong sảnh đều yên lặng, im lặng ngồi trên ghế, một mặt âm thầm tính toán, một mặt trộm đánh giá vẻ mặt ngoại nhân.....

"Cốc chủ đến!" Ngoài cửa sảnh, một tiếng truyền báo.

"Cung nghênh cốc chủ!" Mười người trong sảnh đứng dậy, khom người đứng trang nghiêm!

Tuyệt Cốc cốc chủ Nam Cung Hành, một thân trường bào xanh sẫm, tóc trắng xoá, mặt không chút thay đổi, không chớp mắt đi vào sảnh, vung ống tay áo lên, ở chủ vị ngồi xuống.

Mười người trong sảnh liếc nhau, chậm rãi ngồi xuống.

Tuyệt Cốc cốc chủ Nam Cung Hành nửa mở đôi mắt ung đảo qua, đem mười người trong sảnh đánh giá một phen, ánh mắt ở gương mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bất chợt dừng lại, chợt thu hồi ánh mắt, hai mắt khép hờ, không nói một lời, dường như tại phía trên đại sảnh dưỡng thần.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đứng dậy, hai tay ôm quyền, hướng về bốn phía thi lễ, cao giọng nói: "Đêm qua Thập Tam công tử Đình Tường từ Tầng Kiếm Cung chạy ra, trốn vào Võ Điện. Các vị điện chủ đều là trưởng bối của Nam Cung Thiên Tà, Võ Điện là trọng điện của Tuyệt Cốc, Lạc Dương Cung tất nhiên không dám xâm nhập! Bất đắc dĩ khổ sở canh một đêm, Thập Tam công tử Đình Tường lại lưu tại Võ Điện không ra! Nam Cung Thiên Tà không thể làm gì hơn, chỉ đành đệ trình cốc chủ công nghị! Nếu ngày sau mỗi người đều như Thập Tam công tử vậy, Nam Cung Thiên Tà thật sự không biết công tử Tuyệt Cốc này còn có tác dụng gì?"

"Hừ!" Sắc mặt Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị xanh mét, nhìn nhìn cốc chủ Nam Cung Hành, hung hăng trừng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, ánh mắt sắc nhọn cuối cùng dừng ở chiếc ghế thứ tư phía bên phải, trên mặt Lễ phu nhân.

Lễ phu nhân biến sắc, quả nhiên.....

Về mặt cốc chủ Nam Cung Hành hồ hững, mí mắt nâng lên một đường, chậm rãi nói: "Công tử Tuyệt Cốc tranh đoạt vị trí cốc chủ kế nhiệm, người bên ngoài không được can thiệp! Đây là quy củ của Tuyệt Cốc! Đình điện chủ tuổi đã lớn, chỉ nhớ con nhà mình, mà đã quên việc này?"

Thanh âm Cốc chủ Nam Cung Hành hơi biểu hiện vẻ già nua, bình bình đạm đạm, như làm bầm lâu bầu, thanh âm mặc dù thấp, mọi người trong sảnh lại nghe rành mạch, tựa như cốc chủ Nam Cung Hành ở bên tai mình nói nhỏ!

Sắc mặt mọi người trong sảnh khác nhau, nhất tề nhìn phía cốc chủ Nam Cung Hành! Xem ra công lực của cốc chủ càng ngày càng tinh tiến.....

Trên mặt Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị xanh trắng đan xen, trong lòng trầm trọng, thu hồi ánh mắt nhìn phía cốc chủ Nam Cung Hành, chậm rãi đứng dậy, đi tới giữa sảnh, nhìn nhìn bốn phía, cẩn thận nhìn chằm chằm Lễ phu nhân, ngoan độc nói: "Tam phu nhân cảm thấy lời nói của cốc chủ như thế nào?"

Lời vừa nói ra, mọi người trong sảnh không khỏi đều hướng ánh mắt về phía Lễ phu nhân, mọi người đều biết, Lễ phu nhân bốn năm trước vào chủ trì Trác Tiêu Cung, tuy trái với cốc quy, nhưng cốc chủ Nam Cung Hành chưa lên tiếng, ai lại dám sinh sự? Còn nữa, Lễ phu nhân tuy vào chủ trì Trác Tiêu Cung, nhưng vì Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên nổi điên, hơn nữa Lễ phu nhân ở trong cốc cũng không có thực quyền, tự thân cũng không có võ nghệ. Mọi người trong cốc bởi vậy cũng nói năng thận trọng, thành một sự thật cam chịu!

Lúc này Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị không gọi Lễ phu nhân, lại xưng Tam phu nhân, rõ ràng là ám chỉ cốc chủ Nam Cung Hành cũng vi phạm cốc quy, tự thân không đúng, dùng cái gì phục nhân?!

Ánh mắt Lễ phu nhân chột lóe, trên mặt là kiêu my vạn phần, nhìn phía cốc chủ Nam Cung Hành phía trên chủ vị.

Cốc chủ Nam Cung Hành vẫn lạnh lùng thản nhiên như cũ, dường như chưa nghe ra ngụ ý của Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị, ngồi ngay ngắn phía trên chủ vị, hai mắt khép hờ, giống như chuyện trong đại sảnh cùng hắn không quan hệ, trông cũng không trông Lễ phu nhân liếc mắt một cái.

Sóng mắt Lễ phu nhân lưu chuyển, doanh doanh đứng dậy, đi đến giữa sảnh, cười duyên một tiếng, nhìn nhìn ánh mắt Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị, nói: "Tâm Trúc làm vợ người, làm mẹ người, bất quá chỉ là giúp phu quân dạy con! Nghĩ, bất quá chỉ là hài tử của phu quân! Hiểu, bất quá chỉ là trâm tuyến nữ hồng ('nữ nhân cài trâm'; ý chỉ chỉ là phận nữ nhân yếu mềm, hiểu biết ko bao nhiêu)! Đình điện chủ chương quản Võ Điện nhiều năm, quy củ trong cốc dùng cái gì mà hỏi ngược lại Tâm Trúc?"

Tuyệt kiểm lộ phong 56: ← Trở lại

"Tam phu nhân đưa đẩy đúng là nhất can nhị tịnh (sạch sẽ ko còn gì)!" Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị cười lạnh mấy tiếng, đảo mắt chung quanh, điện chủ các điện trong sảnh đều là một bộ dáng vẻ không liên quan, vẻ mặt công tử các cung là hứng thú xem diễn, nhưng không có một ai nói giúp.....

Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị nhìn cốc chủ Nam Cung Hành phía trên chủ vị, nói: "Quy củ trong cốc khó có thể thi hành, là vì người?"

Trong lòng điện chủ năm điện còn lại không khỏi trầm than, mặc dù cốc chủ Nam Cung Hành những năm gần đây trường kì bế quan, không gần nữ sắc, nhưng Lễ phu nhân dù sao vẫn là Tuyệt Cốc Đệ Tam phu nhân, lời này của Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị, ý chỉ Lễ phu nhân vi phạm quy củ, lại chỉ cốc chủ Nam Cung Hành bao che khuyết điểm, tựa như trước mặt mọi người mà tại trên mặt cốc chủ Nam Cung Hành đánh một cái tát! Dựa theo tính nết của cốc chủ Nam Cung Hành, vô luận Đình Bất Nhị có còn sống rồi khỏi Tuyệt Thiên Cung hay không, chỉ sợ —— vị trí Võ Điện điện chủ có lẽ sẽ phải thay đổi người.....

Quả nhiên, phía trên chủ vị, hai mắt cốc chủ Nam Cung Hành vốn nhắm lại dưỡng thần giờ đây trợn mắt, ánh mắt chứa đầy sát khí sắc bén bắn thẳng đến Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị trong sảnh!

"Cốc chủ! Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc là đứa con thứ tư của ngươi! Tường nhi là cốt nhục duy nhất của bản điện!" Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị mạnh quay người lại, trợn mắt trừng trừng, nhìn phía cốc chủ Nam Cung Hành phía trên chủ vị, y bảo phình lên bay phát phối, rõ ràng là đã ngưng tụ công lực toàn thân, cùng ánh mắt tràn

ngập sát khí của cốc chủ Nam Cung Hành đối chọi gay gắt, một bước cũng không nhường!

Tuy toàn bộ tinh thần Đinh Bất Nhị lúc này là phòng bị cốc chủ Nam Cung Hành phía trên chủ vị, nhưng lại biết rất rõ chính mình không phải đối thủ của cốc chủ Nam Cung Hành, kinh khí toàn thân phóng ra ngoài, tập trung mục tiêu, chính là người lúc này đang ở bên cạnh hắn - Lễ phu nhân!

Sắc mặt Lễ phu nhân trắng nhợt, nàng không có võ công, lúc này lại đứng ở bên người Đinh Bất Nhị, bị khí cơ sắc bén này bao phủ trong đó, chỉ cảm thấy khó thở, tay chân cứng ngắc.....

Cốc chủ Nam Cung Hành thấy thế, gương mặt vốn không chút thay đổi rốt cục xuất hiện một tia do dự.....

"Đinh điện chủ, chắc là đã hiểu lầm! Mạc nhi bị bệnh nhiều năm, thân là mẫu thân, ta - một không quản sự, hai không võ công, không thể không tự gánh vác trách nhiệm chăm sóc nhi tử, có gì không đúng? Huống chi, bệnh tình của Mạc nhi, Đinh điện chủ như thế nào lại không biết? Tâm tình Đinh điện chủ, Tâm Trúc cảm động lây! Cốc chủ cũng là người làm phụ thân, Đinh điện chủ sao lại hồ đồ như thế?" Lễ phu nhân gian nan mở miệng, ngoại trừ nói vẫn là nói.

Võ Điện điện chủ Đinh Bất Nhị nghe vậy ngăn ra, tâm niệm thay đổi thật nhanh, thông suốt khai sáng, mặt lộ sắc mặt vui mừng, thu liễm nội lực phóng ra ngoài, mặt hướng cốc chủ Nam Cung Hành, thân hình thụp xuống, hai đầu gối rơi xuống đất, cao giọng nói: "Đinh Bất Nhị nguyện từ bỏ chức Võ Điện điện chủ, tiểu nhi Đinh Tường cũng nguyện từ bỏ thân phận Thập Tam công tử! Chỉ cầu cốc chủ khai ân, chấp thuận phụ tử hai người ta tùy thị trái phải bên cốc chủ, cùng tiến cấm địa!"

Cốc chủ Nam Cung Hành nghe vậy, yên lặng cúi đầu, giống như đang suy xét.

Trên gương mặt xinh đẹp của Lễ phu nhân khôi phục chút huyết sắc, mị nhãn lưu chuyển, đứng yên, không dám vọng động.

Võ Điện điện chủ Đinh Bất Nhị cúi đầu đợi sau một lúc lâu, không thấy cốc chủ Nam Cung Hành trả lời, đang kinh nghi bất định, bỗng cảm thấy bên cạnh khí lưu chuyển động rất nhỏ, chấn động, trong lòng biết đã mắc mưu, đột nhiên đứng dậy, không quay đầu lại, hướng về chỗ Lễ phu nhân đang đứng bên cạnh, đánh ra một chưởng!

Cốc chủ Nam Cung Hành trên chủ vị cười lạnh một tiếng, ổn tọa chủ vị, động cũng không động.

Chương kình Võ Điện điện chủ Đinh Bất Nhị thất bại, trong lòng ngẫm run sợ, dư quang khóe mắt bắt gặp, Lễ phu nhân đang ở giữa không trung, hoa dung thất sắc, bay ngược hướng chỗ ngồi phía bên phải, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà sớm đã đứng dậy,

nghe hướng Lễ phu nhân trên không trung! Mà chỗ Lễ phu nhân nguyên bản đang đứng, một gã hắc y ảnh vệ né qua chướng phong, cầm một thang trường kiếm mỏng trong tay, đánh úp về phía Võ Điện điện chủ Đinh Bất Nhị!

Kình phong từng trận phía sau, hai cổ sát khí sắc bén thẳng hướng ngực mà đến! Võ Điện điện chủ Đinh Bất Nhị nháy mắt sáng tỏ, cốc chủ Nam Cung Hành đã tồn tại quyết tâm muốn giết hắn!

Võ Điện điện chủ Đinh Bất Nhị mạnh mẽ khí, một chân mạnh ngừng lại, thân hình đột nhiên bay lên không, né qua ba đạo vũ khí sắc nhọn muốn giết hắn, phần nộ hết to: "Nam Cung Hành!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà tiếp được Lễ phu nhân, chợt lui tới một bên. Ảnh vệ kia ra sức vừa đủ, Lễ phu nhân mặc dù bị dọa chấn kinh, nhưng không hề có thương tổn gì!

Thần sắc cốc chủ Nam Cung Hành lạnh nhạt, ngồi ngay ngắn tại chủ vị, lạnh lùng nhìn chăm chú vào cảnh đánh nhau trong sảnh.

Lễ phu nhân mới vừa đứng ổn, không đợi Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà buông tay, liền gắt gao nắm cổ tay Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, réo rất thảm thiết giương giọng nói: "Cốc chủ! Thiếp thân không biết, thăm nghĩ chiếu cố Mạc nhi, lại không biết trái với cốc quy, liên lụy danh dự của phụ quân! Thiếp thân nguyện ly khai Trác Tiêu Cung....."

Ánh mắt cốc chủ Nam Cung Hành chợt lóe, nhìn về phía Lễ phu nhân, ánh mắt nhu hòa, như tán thưởng lại như thương xót.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ngẩn ra, nhìn Lễ phu nhân gắt gao nắm tay chính mình, hiểu rõ, hành động này của Lễ phu nhân là đáp ứng đề nghị chính mình đem qua.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mỉm cười, vỗ nhẹ mu bàn tay của Lễ phu nhân, ý chỉ cam kết. Tâm thầm than, nguyên tưởng rằng, lấy tính cách Lễ phu nhân mấy năm qua mà nhìn, tuyệt không vứt bỏ nhi tử duy nhất của chính mình! Không nghĩ giờ phút này lại tuyệt nhiên bứt ra! Xem ra chính mình hiểu biết Lễ phu nhân không nhiều! Một ngày phụ thân vẫn là cốc chủ, chỉ cần để phụ thân vui, liền một ngày không ai thực sự dám hướng Nam Cung Thiên Mạc hạ sát, mặc dù hắn là người điên! Đáng tiếc, Lễ phu nhân chung quy chưa rơi vào trong tay chính mình, chính mình thật đúng là không dám giết Nam Cung Thiên Mạc.....

"Võ Điện điện chủ Đinh Bất Nhị, trái với cốc quy, dùng sức của Võ Điện, nhúng tay chuyện tranh đoạt của công tử Tuyệt Cốc, niệm tình chỉ vì nóng lòng muốn bảo hộ nhi tử, miễn trừ chức Võ Điện điện chủ, tạm do phó điện chủ thay thế! Tam phu nhân Lễ Tâm Trúc mặc dù chủ trì Trác Tiêu Cung, nhưng niệm tình không can thiệp chuyện tranh

đoạt của công tử Tuyệt Cốc, lệnh Tam phu nhân Lễ Tâm Trúc ngay hôm nay ly khai Trác Tiêu Cung! Thuộc chúng Tuyệt Cốc Đình Bất Nhị, không những phạm thượng, còn đối Tam phu nhân không có võ công động thủ, lập tức xử tử, làm gương cho cốc quy!" Cốc chủ Nam Cung Hành đứng dậy, trường bào bay lên, chậm rãi rời khỏi đại sảnh, dư âm lạnh nhạt thờ ơ, tiếng vọng bên tai mọi người trong đại sảnh.....

Ánh mắt điện chủ năm điện bên trái khẽ nhúc nhích, mắt nhìn chỗ cốc chủ Nam Cung Hành biến mất, nhìn nhau liếc mắt một cái, ngồi yên trên ghế, thờ ơ lạnh nhạt!

"Nam Cung Hành!" Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị mắt nhìn chòng chọc muốn xé nát, tụ bào (tụ = ông tay áo) tung bay, song trường liên tiếp, kinh lực hùng hậu xuyên tay mà ra, bao vây ba gã hắc y ảnh vệ.

Binh khí ba gã ảnh vệ xoay ngược lại, tự bảo vệ thân, vặn xoắn trường phong.

Thân hình Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị chợt lóe, muốn thoát ra ngoài sảnh.

Bóng đen trước mắt chợt lóe, hai gã ảnh vệ đã chắn tới trước người.

Đồng tử Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị co rút lại, hàn khí đánh úp ngực mà đến, đao kiếm trước mặt tung bay, không ngờ đã lâm vào bên trong vòng vây của ba người.....

Lễ phu nhân không thèm nhìn tới bốn người trong sảnh giao tranh, mắt nhìn cửa sảnh không có một bóng người, suy nghĩ quay vòng, trở lại buổi sáng hôm nay, trong phòng của Nam Cung Thiên Mạc tại Trác Tiêu Cung.....

※※※

Lễ phu nhân duỗi tay lấy mặt tén, mở ra.

Tổng quản Thiên Hành thấy thế, hơi nghiêng thân mình, thăm dò nhìn qua.....

※※※

Viết cho nhi tử của ta:

Tàng Kiếm Cung đêm qua bị huynh ngươi tập kích, Thập Tam công tử Đình Tường trốn vào Võ Điện, được phụ thân —— Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị toàn lực bảo hộ. Sáng nay huynh ngươi đệ trình công luận, vì phụ đã phát lệnh triệu tập, buổi chiều giờ Hương vị toàn bộ chủ sự các điện các cung trong cốc thương nghị!

Mong nhi tử của ta sớm chuẩn bị.

Nam Cung Hành

※※※

Thần sắc trên mặt hai người dần dần ngưng trọng, cau mày.

Lễ phu nhân đem mật tín gấp lại, cẩn trọng thả lại mặt bàn, tổng quản Thiên Hành cùng Lễ phu nhân liếc nhau.

Lễ phu nhân nhẹ giọng thở dài: "Thập Tam công tử Đình Tường là nhi tử của Võ Điện điện chủ Đình Bất Nhị!"

Tổng quản Thiên Hành chuyển động bát trà trong tay, chậm rãi nói: "Nếu là công nghị, Đình Bất Nhị chắc chắn đề cập việc Tâm Trúc vào chủ trì Trác Tiêu Cung!"

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn hai người bên cạnh, thấp giọng nói: "Mẫu thân có thể đáp ứng rời khỏi Trác Tiêu Cung."

Lễ phu nhân đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc, vội nói: "Không! Mấy năm qua, một là vì nương nắm giữ Trác Tiêu Cung, hai là vì Mạc nhi đã điên. Trác Tiêu Cung mới có thể giữ đến nay. Hiện giờ nhân số trong các cung còn lại, Trác Tiêu Cung là ít nhất. Khi ta còn ở đây, bọn chúng còn cố kỵ, nếu ta rời đi, Mạc nhi người tuy có 'Huyết Hoàn Đan', nhưng Trác Tiêu Cung không suy yếu, công tử các cung khác tất sẽ đoán được Mạc nhi người đã thanh tỉnh! Bọn họ như thế nào có thể buông tha người?! Nương nguyện từ bỏ thân phận Đệ Tam phu nhân!"

"Nương, nếu mất đi thân phận, các cung khác còn gì phải do dự?" Nam Cung Thiên Mạc thở dài, đi tới bên cạnh Lễ phu nhân, nhẹ nhàng ôm Lễ phu nhân, nói: "Hiện giờ những người còn lại trong Trác Tiêu Cung, mẫu thân đã xác định tương đối yên tâm, hưởng chi đều đã ăn 'Huyết Hoàn Đan', dù theo ý đại ca, đi Lạc Dương Cung, cũng không sợ có người phản bội! Nhưng mẫu thân, ngài không có võ công, ở lại trong Trác Tiêu Cung, nhi tử thật sự không yên lòng!"

"Mạc nhi người muốn lánh nạn qua chỗ Nam Cung Thiên Tà?" Lễ phu nhân kinh nghi bất định, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, tức giận nói: "Nương từ khi nhập cốc tới nay, Đại phu nhân liền ghét bỏ khó dung, cũng bởi vậy, Nam Cung Thiên Tà từ nhỏ liền cùng người bất hòa. Hiện giờ mặt ngoài thì hảo, nhưng lại âm thầm để cho Vân Thanh Cung tập kích người, chẳng lẽ người còn không nhìn ra? Nam Cung Thiên Tà ý định thâm tóm Trác Tiêu Cung, không phải bởi vì cái gì mà huynh đệ thân tình! Người nếu đi Lạc Dương Cung, Nam Cung Thiên Tà tuyệt sẽ không bỏ qua cho người!"

Nam Cung Thiên Mạc gật đầu cười nói: "Lời mẫu thân, trong lòng nhi tử hiểu rõ. Tâm cơ đại ca thâm trầm, chưa dọn sạch chương ngại, đại ca sẽ không đối một kẻ điên động thủ!"

Tổng quản Thiên Hành vốn trầm mặc buông bát trà trong tay, thấp giọng nói: "Tam Trúc, theo quyết định của Mạc nhi đi!"

Lễ phu nhân nhìn nhìn tổng quản Thiên Hành, lại chuyển hướng Nam Cung Thiên Mạc, thần sắc bi thương, không nói nữa.

"Nương." Nam Cung Thiên Mạc thấy Lễ phu nhân lo lắng mình như thế, trong lòng không khỏi kích động, nắm thật chặt hai tay ôm Lễ phu nhân.

Trong lòng Lễ phu nhân do dự, tình thế khó xử, trong phòng trong khoảng thời gian ngắn, lặng im.....

※※※

"A....." Một tiếng hét thảm, gọi suy nghĩ xa xôi của Lễ phu nhân trở về! Nhìn lại, là Ảnh Điện điện chủ đột nhiên ra tay, một kiếm đâm xuyên qua ngực Đinh Bất Nhị.....

Ảnh Điện điện chủ hừ lạnh một tiếng, rút trường kiếm ra, vẩy huyết châu trên thân kiếm, tra lại kiếm vào vỏ, bước nhanh rời đi.

Đầy thân Đinh Bất Nhị nhiễm huyết, hai mắt trùng trùng, cảm tức nhìn hướng cửa sảnh, chậm rãi ngã xuống, đúng là chết không nhắm mắt!

Mọi người còn lại nhìn nhau liếc mắt một cái, trong lòng biết việc này đã xong, đều tự đứng dậy rời đi.....

"Thiên Tà!" Lễ phu nhân thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đang muốn rời đi, vội vàng mở miệng gọi lại!

Cước bộ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà dừng lại, nhìn lại Lễ phu nhân, cung kính nói: "Tam nương có việc gì phân phó?"

"Thiên Tà, Tam nương luôn nhìn ngươi lớn lên, từ khi Đại phu nhân mất, tam nương trừ bỏ Mạc nhi, hiểu rõ nhất, chính là ngươi! Hiện giờ Mạc nhi thành như vậy, Tam nương sớm xem ngươi là nhi tử thân sinh! Có thể cùng Tam nương quay về Trác Tiêu Cung lấy y vật hay không?" Sắc mặt Lễ phu nhân thê lương, trong mắt mang lệ, cầu xin nhìn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà!

Trong lòng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vừa giận vừa vui, trên mặt càng tỏ vẻ cung kính! Lễ phu nhân lúc này muốn chính mình bồi nàng quay về Trác Tiêu Cung, rõ ràng là muốn đem Trác Tiêu Cung giao phó chính mình, kế hoạch thôn tóm Trác Tiêu Cung, cuối cùng đã đạt thành!

Năm đó Lễ phu nhân nhập cốc, mẫu thân vốn đã không được sủng ái, bị phụ thân càng lạnh nhạt. Đợi đến khi Nam Cung Thiên Mạc được sinh ra, phụ thân liền không còn đến xem chính mình, cuối cùng lại hạ lệnh cho mẫu thân mang theo chính mình ra khỏi Tuyệt Thiên Cung! Mẫu thân nguyên là chính thất phu nhân của phụ thân, như thế nào chịu được đả kích như vậy, không quá một tháng, liền buồn bực mà chết!

Mẫu thân mất, hơn nữa phụ thân lạnh lùng, Nam Cung Thiên Tà từ nhỏ liền hận cái gọi là Tứ đệ tận xương, cũng may Chu Chính Thành bên người lúc nào cũng nhắc nhở, không biểu hiện ra ngoài, cùng Tứ đệ này tất nhiên là không thân cận!

Lời nói này của Lễ phu nhân, chớ nói Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà không tin, ngay cả chính Lễ phu nhân, chỉ sợ cũng hoàn toàn không tin!

Như vậy, Lễ phu nhân vì sao phải làm như thế? Chỉ là vì để cho chính mình chiếu cố Nam Cung Thiên Mạc hơn một chút? Hay là? Ngụ ý Lễ phu nhân sẽ đem hết toàn lực trợ giúp chính mình? Đương nhiên, chỉ khi nào chính mình cam đoan trên sự an toàn của nhi tử nàng.....

"Tam nương nói gì vậy? Hiếu kính phụ mẫu, nguyên là bổn phận! Thiên Tà tự nhiên sẽ bồi Tam nương!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà xoay người lại, duỗi tay giúp đỡ Lễ phu nhân, chậm rãi mà đi.

Tuyệt kiếm lộ phong 57: ← Trở lại

Tuy là đứng trong bóng râm trong rừng cây, nhưng nhiệt độ không khí giữa hè vẫn cao như cũ khiến người khó có thể chịu được.

Nhìn nhìn Chu Chính Thành cùng Liễu Như Phong đang ngồi ở dưới tàng cây phía trước, nhìn chằm chằm cửa Võ Điện, đám người Lý Thụ lau mồ hôi trên trán, nhin rồi nhin, đang muốn tiến lên, đã thấy cửa Võ Điện đột nhiên mở ra, một hàng mười người tới đầy mặt mồ hôi, ra khỏi Võ Điện!

Xong rồi! Trong đầu Thập Tam công tử Đình Tường lúc này chỉ có một ý niệm này trong đầu, tuy là mặt trời chói chang nhô trên cao, lại cảm giác rét lạnh tận xương.....

"Thập Tam công tử muốn đi đâu? Không bằng để cho chúng ta hộ tống một đoạn?" Chu Chính Thành cười ha ha, hiện thân, chắn ở giữa đường.

Liễu Như Phong yên lặng đi theo phía sau Chu Chính Thành.

Thập Tam công tử Đinh Tường mờ mịt ngẩng đầu, biến sắc, lo sợ không yên nhìn trái phải, đã thấy hai bên đường, ba mươi người chậm rãi đi ra, đều là hạ cấp Lạc Dương Cung đem qua xâm nhập Tàng Kiếm Cung.....

Thập Tam công tử Đinh Tường không muốn chết, hấn bắt quá cũng chỉ mới hai mươi một tuổi, tuy rằng phụ thân đã chết, đám người mình cũng bị đuổi ra khỏi Võ Điện, nhưng chỉ muốn chạy ra khỏi Tuyệt Cốc, có lẽ cũng có thể sống được.....

Chỉ cần hai người trước mặt này, đã có thể dễ dàng giết chính mình, huống chi bên đường có ba mươi người tới, đã vây đám mười người mình ở trung gian.....

Không đường nào có thể trốn.....

Thập Tam công tử Đinh Tường biết lại cố chấp sẽ không có kết quả tốt, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, thấp giọng nói: "Đinh Tường nguyện từ bỏ thân phận công tử, đầu nhập vào Lạc Dương Cung, có thể không cần đề cho Đinh Tường gặp Nhị công tử?"

Mọi người giữa sân đều là chấn động, vạn không ngờ đến Đinh Tường cư nhiên lại quỳ xuống đất cầu xin tha thứ! Trên mặt mười hơn người Tàng Kiếm Cung nguyên bản vốn khẩn trương đề phòng giờ đây là khó có thể chấp nhận, đương trường liền có mấy người hừ lạnh ra tiếng.....

Chúng nhân Lạc Dương Cung xung quanh chậm biếm ra tiếng.....

Chu Chính Thành nhướn mày, quay đầu lại nhìn phía Liễu Như Phong, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên ngưng lại —— Thập Tam công tử Đinh Tường thấy Chu Chính Thành quay đầu lại, trường thân tung lên, một thanh trường thương như tia chớp hướng cổ Chu Chính Thành!

Hạ cấp phía sau, đều là thị vệ thân cận nhất bên người. Thập Tam công tử Đinh Tường tin tưởng vững chắc, chỉ cần —— giết Thống Lĩnh Chu Chính Thành Lạc Dương Cung này, chúng nhân Lạc Dương Cung tất nhiên sẽ kinh loạn một hồi, dựa vào nhiều năm phối hợp ăn ý, hạ cấp phía sau tất nhiên sẽ liều mạng công kích, Liễu Như Phong tuy rằng lợi hại, nhưng nếu bỏ lại đám hạ cấp, lập tức chạy trốn, cũng không phải không có cơ hội chạy thoát khỏi nơi này! Hạ cấp có thể lại thu, nhưng mệnh lại chỉ có một cái!

Khóe miệng Liễu Như Phong khẽ động, tựa tiếu phi tiếu (như cười mà không cười), một phen đẩy Chu Chính Thành ra, trường kiếm ra khỏi vỏ, đón trường thương ngay mặt mà đến, nhẹ nhàng đẩy ra.....

Trường thương chứa đầy nội lực bị đẩy ra, Thập Tam công tử Đinh Tường một kích không thành, trong mắt tức thì lộ ra vẻ tuyệt vọng, một cước đá ra, đánh úp về ngực phía Liễu Như Phong.....

Giống như nhận được tín hiệu, mười chúng nhân Tàng Kiếm Cung còn lại đột nhiên vọt tới trước, xông tới.

Tay trái Liễu Như Phong nắm lại, đón một cước lẳng không đá tới, một quyền đánh ra, mượn lực lui lại năm bước, vừa vận né qua ba phen đao kiếm, hai quyền, một cước!

Thị vệ Lạc Dương Cung cao giọng chửi bậy, động tác nhanh chóng, lần thứ hai vẩy lại.....

Một hồi hỗn chiến nháy mắt xảy ra.

Chu Chính Thành bị Liễu Như Phong đột nhiên đẩy ra, toàn bộ không phòng bị, không khỏi loạng choạng vài bước, ổn định thân thể. Nhìn lại, cười lạnh mấy tiếng, nhảy vào vòng, đem hai gã thị vệ Tàng Kiếm Cung đi theo Thập Tam công tử Đỉnh Tường nhằm phía Liễu Như Phong mà ngăn lại.....

Thân thể Liễu Như Phong hơi nghiêng một bên, né qua trường thương thẳng mặt mà đến, lấy tay bắt, bắt được thân thương, trường kiếm run lên, chém hướng hai tay cầm thương của Thập Tam công tử Đỉnh Tường!

Thập Tam công tử Đỉnh Tường vận lực đánh, ý đồ đẩy khai Liễu Như Phong, ngăn trở kiếm đến.

Nhãn lộ Liễu Như Phong cười lạnh (nhãn lộ = mắt sương, ý chỉ mắt long lanh sáng như sương), nội kinh vừa phóng ra, đang muốn chặt chẽ không chế trường thương, thần sắc trên mặt đột biến, buông lỏng thân thương ra, lui về phía sau mấy bước, thu hồi trường kiếm, bảo vệ toàn thân.

"Đỉnh đỉnh đỉnh!" Một tiếng thanh thúy, hơn mười cây thiết châm cực nhỏ rơi xuống đất, thân châm đen như mực, hiển nhiên đã nhiễm cực độc!

Liễu Như Phong tung người mà lên, một cước đá bay mũi thương của Thập Tam công tử Đỉnh Tường thừa cơ đâm tới, ánh mắt đảo qua, phía sau Thập Tam công tử Đỉnh Tường, phía trước chúng nhân Tàng Kiếm Cung, cũng đang ra sức đánh nhau, chặn lại mười một người —— nhóm bảy người Trác Tiêu Cung Lý Thụ, Chu Chính Thành cùng ba gã hạ cấp thị vệ Lạc Dương Cung!

Là ai? Âm khí từ phía sau Thập Tam công tử Đỉnh Tường phát ra, chỉ có một tiếng nhẹ vang, là thanh âm cơ quan khởi động phát ra âm khí! Hơn nữa, mục tiêu rõ ràng, chính là mình! Đao kiếm giữa sân giao nhau lẫn lộn, Liễu Như Phong nguyên bản cũng không để ý. Độc châm phá không, tiếng gió cực nhỏ che giấu trong tiếng binh khí kim loại giao hưởng, đôi mắt lại là Thập Tam công tử Đỉnh Tường, thật khó có thể phát hiện, trong lòng đột nhiên kinh sợ, nếu không nhờ bản năng được huấn luyện ra trong lúc sinh tử, chỉ sợ thật đúng là phải chết tại nơi này! Là ai? Muốn giết chính mình.....

Liễu Như Phong đang ở không trung, lại không bảo lưu thực lực, mũi chân ở thân thương vận lực một chút, trường kiếm nháy mắt chia ra, vẽ thành năm đạo kiếm ảnh, thẳng đến Thập Tam công tử Đinh Tường mà đi!

Thập Tam công tử Đinh Tường chỉ cảm thấy một cỗ cường lực truyền đến, trường thương trong tay nháy mắt như nặng ngàn cân! Kiếm ảnh trước mắt trùng trùng, trong lòng biết nguy hiểm, hét lớn một tiếng, hai tay dùng sức nhấc lên, thân thương gấp khúc, chịu lực không được, liền gãy.

Thập Tam công tử Đinh Tường đem nửa thanh thương nắm trong tay, cao cao dựng thẳng lên, đang muốn đón kiếm ảnh, lại cảm thấy cần cổ chợt lạnh, bóng đen trên đầu chợt lóe, sợi tóc bị vạt áo bay về phía sau phủ lên.....

Liễu Như Phong hạ xuống, Thập Tam công tử Đinh Tường phía sau vứt bỏ trường thương chỉ còn nửa thanh, hai tay bùng nổ, máu tươi tại kẽ ngón tay chảy ra, trong miệng có thanh âm hồ hồ, mắt lộ ra tia không cam lòng mà ngã xuống.....

Trận đánh trước mắt, cũng gần đến hồi kết thúc, hơn ba mươi người đôi hơn mười người, thắng bại sớm đã định!

Liễu Như Phong nhẹ huy trường kiếm, thân kiếm sáng trong, mặc dù mới vừa đoạt đi tánh mạng một người, nhưng vì tốc độ cực nhanh, vẫn chưa nhiễm một tia máu.

Nhìn mọi người trước mắt toàn bộ tinh thần đều tập trung vào trận chém giết, Liễu Như Phong hơi nhíu mày, tra lại kiếm vào vỏ, xé xuống một khối vải trên xác chết Thập Tam công tử Đinh Tường, xoay người đi tới chỗ ám khí.

Nhìn nhìn bên cạnh vẫn chưa có người chú ý tới, Liễu Như Phong dùng mảnh vải kia bao lại một cây thiết châm thật nhỏ, để vào trong ngực, rất nhanh về tới bên cạnh vòng chiến, lặng lẽ quan sát.....

Chu Chính Thành? Điều đó không có khả năng! Hơn mười mấy ngày gần đây, Chu Chính Thành mặc dù thực sự không như vẻ ngoài lỗ mãng thô kệch của hắn, nhưng đối chính mình cũng thiết tình thành ý, tuy rằng hắn là do Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bày mưu tính kế, nhưng Chu Chính Thành đối chính mình thân thiết chiều cố cũng không phải giả!

Trừ phi —— Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đã biết công tử đã thanh tỉnh! Nếu là như thế, chỉ sợ sẽ không dùng loại thủ đoạn này, trong Lạc Dương Cung, Nhị công tử chỉ cần động da miệng là đủ!

Lén lút như thế, chẳng lẽ là ba gã thị vệ Lạc Dương Cung kia? Thấy Chu Chính Thành đối chính mình chiều cố như thế, sợ ngày sau chính mình đạp trên đầu bọn họ? Cũng không có khả năng, cơ quan ám khí này tinh tế như thế, hiển nhiên rất trân quý, không phải là thứ thị vệ bình thường có thể tùy ý có được.....

Liễu Như Phong đột nhiên nhớ tới, đêm qua trong lúc rời khỏi công tử, Dạ Thất đứng trong viện, thanh âm thờ dài: "Cẩn thận!"

Ngay lúc đó Liễu Như Phong vẫn chưa để ý chữ này của Dạ Thất, lúc này nhớ tới, không khỏi thấy lạnh cả người. Liễu Như Phong nhìn bảy người Trác Tiêu Cung ra sức chém giết, nổi lòng như bị ngựa giày xéo, miệng chua xót không thôi.....

Công tử? Mặc dù công tử muốn giết chính mình, không cần lý do, nhưng chỉ cần phân phó một tiếng, việc gì phải làm như thế? Chính mình..... ngay cả thân thể cùng tôn nghiêm đều đã hai tay dâng lên, nói gì đến tánh mạng?

Lễ phu nhân? Chỉ vì công tử bắt mình tiết dục? Lúc này giết chính mình, đối Trác Tiêu Cung mà nói, toàn bộ không có nửa phần tốt! Lấy sự khôn khéo của Lễ phu nhân, như thế nào có thể không biết?

Liễu Như Phong nhắm mắt lại, Dạ Thất, đến tột cùng người đã biết cái gì? Nếu nhắc nhở, vì sao lại không chịu nói rõ?

Trong lúc đó, tiếng động chém giết dần dần im lặng.

Một người cuối cùng của Tàng Kiếm Cung giữa sân ngã xuống, Chu Chính Thành nhìn cũng không nhìn, thẳng đi đến bên cạnh Liễu Như Phong, vỗ vỗ y, cười nói: "Liễu huynh đệ, vừa rồi đa tạ người ra tay cứu giúp! Còn giết Thập Tam công tử Đình Tường, đây chính là một công rất lớn a, công tử chắc chắn sẽ hảo hảo ban thưởng cho người!"

Liễu Như Phong thu lại sự bất loạn trong lòng, giương mắt nhìn Chu Chính Thành, trên mặt mỉm cười, nói: "Nói gì cứu giúp? Như Phong nếu không ra tay, tin tưởng Chu huynh cũng sẽ không bị thương. Bất quá là Chu huynh cố ý tặng công lớn như vậy cho Như Phong mà thôi!"

Hai người liếc nhau, mỉm cười, không nói nữa.....

Không bao lâu sau, dấu vết chém giết trên đường đã được rửa sạch xong, người của Tàng Kiếm Cung đêm qua thoát ra đều bị giết, mà đám người Lạc Dương Cung, bất quá chỉ bị một ít vết thương nhẹ. Chu Chính Thành vừa lòng gật đầu, phân phó người cất lấy đầu của Thập Tam công tử Đình Tường, dùng vải bao lại, đem mọi người, cười cười hướng Lạc Dương Cung mà đi.

Thấy Chu Chính Thành đối Liễu Như Phong tốt như thế, Thập Tam công tử Đình Tường lại bị Liễu Như Phong giết chết, không chỉ có nhóm bảy người Lý Thụ, ngay cả ba mươi người Lạc Dương Cung kia, cũng vây quanh bên cạnh Chu Chính Thành cùng Liễu Như Phong.....

Liễu Như Phong mặt mang mỉm cười, nhìn nhìn Chu Chính Thành bên cạnh vừa nói vừa cười, trong lòng thâm than. Chu Chính Thành hào sảng hào phóng, đối nhóm

người chính mình lại thân thiết khăng khít, hiện giờ, lại đem công lao tới tay chấp tay dâng cho! Nếu hẳn không phải là người của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, thật sự đúng là muốn cùng hắn kết làm bạn tri kỉ! Nghĩ đến đây, sờ sờ thiết châm trong ngực, trong lòng không khỏi đau xót.....

Tâm tình Chu Chính Thành vô cùng tốt, tuy rằng nhắc tới công tử, Liễu Như Phong vẫn chưa sửa miệng, vẫn xưng là Nhị công tử như cũ, nhưng ít ra trước mắt lập trường tám người này đã rõ. Liễu Như Phong xuất thân Từ Điện, lại vì tuổi trẻ, khó tránh khỏi có chút ngạo khí. Huống chi hắn ở Trác Tiêu Cung đã một năm, nếu dễ dàng làm phản, cũng sẽ không phải là người xuất thân Từ Điện!

Chỉ cần trong lòng Liễu Như Phong hướng Lạc Dương Cung, vô luận công tử có thân tóm Trác Tiêu Cung hay không, chỉ cần Trác Tiêu Cung biến mất, đó là lúc Liễu Như Phong đầu nhập Lạc Dương Cung! Thực lực công tử tăng cường, lấy vị trí cốt chủ dễ như trở bàn tay.....

Nhóm bảy người Lý Thụ mặc dù rất muốn đầu nhập Lạc Dương Cung, nhưng một là hôm qua mới nói nhận Liễu Như Phong dẫn đầu, trước mắt Liễu Như Phong không mở miệng, tự nhiên cũng không biểu hiện quá vội; hai là thấy Lạc Dương Cung Thống Lĩnh Chu Chính Thành cực kỳ coi trọng Liễu Như Phong, nếu bỏ Liễu Như Phong, tự hành góp sức, ngày sau khó tránh khỏi bị Liễu Như Phong trả thù.....

Một hàng mọi người các loại tâm tư khác nhau, trên mặt lại vui vẻ cùng tiếng hoan hô nói cười, trở lại Lạc Dương Cung!

Không biết là ai đề nghị, muốn đi Liễu viện. Mọi người mới vừa rồi một phen chém giết, chiếm ưu thế nhiều người, nhưng cũng không thoải mái lắm, lúc này lại hưng phấn nhiệt huyết hết sức, bắt đầu ồn ào, một hàng gần bốn mươi người, ôm lấy Chu Chính Thành cùng Liễu Như Phong, lập tức như làn sóng tiến vào Liễu viện.....

Chu Chính Thành cao giọng cười mắng, vươn tay muốn đập, nhưng không nghĩ mọi người lại lập tức giải tán, chỉ lưu lại hai người Chu Chính Thành cùng Liễu Như Phong, đứng ở trong Liễu viện.

Liễu Như Phong nhìn nhóm bảy người Lý Thụ háo sắc vội vàng đi phía trước phía bên phải, ánh mắt hơi trầm. Công tử từng nói, người phái tới Lạc Dương Cung, đều là trong lòng mang bất mãn. Hay là —— có một người chủ sự khác? Hầu hạ bên người công tử một năm, lại xuất thân Từ Điện. Nếu bảy người này, thực sự đầu phục công tử khác, âm thầm bỏ chính mình, tạo thành thế cục Lạc Dương Cung cùng Trác Tiêu Cung bất hòa, cũng không thể không có khả năng.....

Đến tột cùng là ai đã hạ thủ? Chỉ cần tra ra người này, liền biết tình hình thực tế, sẽ dễ làm hơn.....

Đầu vai trằm xuống, Liễu Như Phong đảo mắt nhìn lại, là Chu Chính Thành một tay khoác trên vai chính mình, chớp mắt vài cái, cười nói: "Liễu huynh đệ, đợi khi công tử hồi cung, người liền có thể đến chỗ trung gian! Bất quá hiện tại, muốn theo ta đi ném thử chút hương vị bên trái hay không? Nữ nhân mặc dù tốt, nhưng nam nhân cũng không tồi! Người ngắm lại, đem một người nam nhân đặt ở dưới thân, tùy ý thao túng....."

Sắc mặt Liễu Như Phong cứng đờ, không khỏi nhớ tới tình cảnh khi nằm ở dưới thân công tử Nam Cung Thiên Mặc! Nháy mắt thiếu chút nữa nghĩ đến Chu Chính Thành đã biết cái gì, trong lòng dâng lên khuất nhục mãnh liệt, hai tay nắm chặt thành quyền trong tay áo.....

Chu Chính Thành thấy sắc mặt Liễu Như Phong đột biến, không khỏi ngăn ra, lập tức cười cười, nghĩ Liễu Như Phong là phản cảm nam phong, cũng không để ý, nói: "Liễu huynh đệ, phía trước bên phải đều bị đám thổ nhĩ con kia đoạt hết, xem ra người cứ từ từ chờ! Chu mỗ đi bên trái trước!"

Chu Chính Thành đi được vài bước, lại quay đầu, thấy sắc mặt Liễu Như Phong khôi phục bình thường, mắt nhỏ trên gương mặt béo hơi liếc, trêu đùa nói: "Chờ cũng rất nhàm chán, sao không thử xem bên trái? Vào Liễu viện, vô luận nam nữ, đều được Nhuế Thân kia dạy dỗ không tồi, bảo đảm cho người sáng khoái....."

Tuyệt kiểm lộng phong 58: ← [Trở lại](#)

Trong lòng Liễu Như Phong biết mình đa nghi, nắm tay trong tay áo thả lỏng ra, không nghe Chu Chính Thành hô ngôn loạn ngữ, nhắc chân liền hướng phía bên phải mà đi.

Nam nhân? Có thể nào giống nữ nhân dịu dàng mềm mại?

Liễu Như Phong âm thầm cười lạnh. Huống chi, trong lòng vẫn còn chuyện độc châm vừa rồi không hiểu từ đâu phóng tới khi tập kích Thập Tam công tử Đình Tường! Hiện nay Liễu Như Phong có thể nào hưng trí nổi?! Cũng may bên trong Liễu viện này, vẫn còn một nữ nhân cổ quái. Liễu Như Phong từ khi đến Lạc Dương Cung, vẫn bị người âm thầm giám thị, thời gian này không có cơ hội điều tra nữ nhân điên kia! Hôm nay đã tới Liễu viện, không bằng đi qua trông một chút.....

Đẩy cửa phòng gần cửa viện ra, trong phòng rộng rãi sạch sẽ, chần chừ chỉnh tề, bàn ghế đầy đủ. Một thiếu nữ mỹ mạo mười bảy, mười tám tuổi ngồi ngay ngắn phía trước cửa sổ, một tay cầm cây lược gỗ, một tay cầm một mặt gương đồng!

Sao lại thế này? Liễu Như Phong quay đầu nhìn lại ngoài phòng, xác nhận chính mình không đi nhầm phòng!

Thiếu nữ kinh ngạc quay đầu, trên mặt nổi lên tươi cười kiêu diễm, ném qua một cái mị nhãn, buông xuống lược gỗ trong tay, doanh doanh đứng dậy.

Nhìn thấy thiếu nữ đi tới phía mình, trong đầu Liễu Như Phong nháy mắt chuyển đếm số lượng ý niệm trong đầu, đi, hay ở lại?

Trong gian phòng này, vì sao đột nhiên thay đổi người? Nữ nhân cổ quái kia đã đi nơi nào? Nhớ tới lần trước từ trong phòng này đi ra, trong mắt Chu Chính Thành kinh ngạc chột lóe mà qua. Liễu Như Phong thầm than, nữ nhân kia hẳn là sẽ không còn ở lại trong Liễu viện này.....

Thiếu nữ nhẹ nhàng kéo cánh tay phải của Liễu Như Phong, ôn nhu nói: "Hảo nhân (người tốt), sao còn đứng ở cửa, tiến vào ngồi đi a!"

Xem ra, nữ nhân cổ quái kia thực sự có vấn đề! Nếu không, Lạc Dương Cung cũng sẽ không nhanh như vậy mà đem nàng dời đi. Liễu Như Phong đang muốn bỏ đi, nhưng lại dừng lại. Có lẽ, có thể từ trong miệng thiếu nữ này thăm dò được một ít tin tức?

Hương son phấn đậm đậm đập vào mắt mà đến, bộ vị mềm mại kề sát cánh tay, Liễu Như Phong chấn động, không được tự nhiên động động cánh tay, muốn rút ra, lại bị thiếu nữ kia ôm càng chặt.....

Thiếu nữ đem Liễu Như Phong kéo lại ngồi bên cạnh bàn, buông hai tay, thân mình mềm mại, đổ ngã vào trong lòng Liễu Như Phong. Nhuyễn hương đầy cõi lòng! Vòng eo thiếu nữ trong lòng nhẹ vụn vụn, không an phận ở trên thân thể Liễu Như Phong cọ cọ, hé ra gương mặt xinh đẹp, tuy là khinh chi đậm phấn (trang điểm ko nhiều), nhưng mị thái mười phần.....

"Hôm nay ngươi là người đầu tiên đến phòng này, có thể nói cho Uyển nhi tên của ngươi không?" Sóng mắt thiếu nữ Uyển nhi lưu chuyển, hoan hỉ doanh doanh, tiến gần bên tai Liễu Như Phong, hơi thở như lan.....

Uyển nhi lén lút đánh giá khuôn mặt tuần lã dương cương của Liễu Như Phong, vẻ mặt hơi xấu hổ. Chẳng lẽ —— nam tử tuần dật này chưa từng chạm qua nữ nhân?

"Liễu Như Phong! Cô nương..... trước tiên đứng lên mà nói được không?" Liễu Như Phong cực lực khắc chế suy nghĩ xúc động muốn một chương đẩy thiếu nữ này ra. Loại nữ tử đoan trang hiền thực, ôn nhu động lòng người này không phải loại mình thích.....

Uyển nhi bỗng nhiên đứng dậy, mị thái thu lại, vẻ xấu hổ, ý tức giận trên mặt chột lóe rồi biến mất, chuyển thành vẻ mặt lãnh đạm. Uyển nhi nguyên bản thanh lệ xinh đẹp

tuyệt trần, ít son phấn, mà thu lại thái độ yêu mị hấp dẫn, cùng lúc nẩy như hai người hoàn toàn khác biệt.

Liễu Như Phong đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó có chút hồi ý. Vào Liễu viện này, há có thể tùy vào thiếu nữ tự xưng Uyển nhi này nguyện ý hay không?

Uyển nhi đứng thẳng trên mặt đất, trầm mặc nửa ngày, cắn răng thoát đi sa mòng trên người, chỉ còn lại cái yếm, nhìn Liễu Như Phong, cười lạnh nói: "Không phải là chuyện như vậy sao? Người Lạc Dương Cung các ngươi, gần đây lấy tỷ muội chúng ta mà tiết dục! Nhìn bộ dạng ngươi đoan chính gương mẫu, bất quá cũng chỉ là khoác tấm da mặt người....."

Uyển nhi nói đến chỗ này, nhin lại nhin, cuối cùng không tính mắng ra, bước đi đến bên giường, hướng về phía trước nằm xuống, như đi đến pháp trường, chấn ghét lớn tiếng nói: "Đến đây đi! Làm sớm xong sớm!"

Liễu Như Phong nhìn Uyển nhi trên giường, tuy là vẻ mặt bất chấp, nhưng khoe mắt lại tràn ra nước mắt, thân thể hơi hơi phát run, cùng với hai bên sườn, bàn tay mềm tái nhợt cảm chặt lấy sa y, làm bại lộ ra Uyển nhi đang hoảng sợ cùng sợ hãi.....

Liễu Như Phong than nhẹ một tiếng, đi tới bên giường, hô hấp của Uyển nhi đột nhiên dồn dập, trên mặt rớt cuộc không chế không được, tình tự sợ hãi, bất lực, tuyệt vọng dần dần đi vào nhân đồng.

Liễu Như Phong lấy đệm chặn ra, tung lên mở ra, nhẹ nhàng che trên người Uyển nhi, xoay người ngồi trở lại bên cạnh bàn.

Uyển nhi trên giường ngẩn ra, ngồi dậy, nắm thật chặt đệm chặn trên người, nhìn Liễu Như Phong bên cạnh bàn đưa lưng về phía nàng, chân chừ nói: "Ngươi....."

Liễu Như Phong thay chính mình rót chén trà, đậm đậm nói: "Uyển nhi cô nương, không cần lo lắng. Tại hạ uống xong chén trà liền đi."

Uyển nhi nghe vậy, trầm mặc thật lâu sau, mắt nhìn phía sau lưng Liễu Như Phong, vẻ mặt trên mặt âm tình bất định.

Liễu Như Phong cầm chén trà trong tay, nhẹ nhấp một ngụm, thiếu nữ này kêu Uyển nhi, thanh lệ thoát tục, tư sắc hơn người, tuổi lại nhỏ, như thế nào xuất hiện tại gian phòng này?

Liễu Như Phong âm thầm cười lạnh, nếu không phải nàng sau khi nghe đến tên chính mình, nhất thời nóng vội, động tác quá lớn, chỉ sợ chính mình thật sự sẽ bị nàng lừa! Không thể không thừa nhận, Uyển nhi này diễn rất đạt, chỉ là Liễu Như Phong xác nhận câu nói kia của chính mình cũng không ổn, Uyển nhi đột nhiên đứng lên, mặc dù cái

khó ló cái khôn, nói ra lời nói hợp tình hợp lý như vậy, chỉ tiếc đã khiến cho Liễu Như Phong có một tia cảnh giác!

Lời nói của Uyển nhi quá mức xúc động phần nộ, cùng cử chỉ của nàng lúc trước khác biệt quá nhiều! Nếu nói lúc trước nàng là do bất đắc dĩ mà ngụy trang, vì sao lúc này liền dám không kiêng nể gì? Nàng không sợ chọc giận người tới sao? Hay là nói — — nàng căn bản biết chính mình không phải là người Lạc Dương Cung, sẽ không hạ thủ độc ác đối phó nàng?!

Nữ nhân trước đây trong phòng này là ai? Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà xem ra rất coi trọng, nếu không sẽ không trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, liền thay đổi người, thay vào đó là một thiếu nữ xinh đẹp am hiểu ngụy trang!

Xem ra, chuyện nữ nhân kia, chỉ có thể chậm rãi điều tra. Nếu hỏi Uyển nhi, chỉ sợ chính mình mới vừa ra cửa, nội dung nói chuyện, sẽ lập tức tới trên bàn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà! Liễu Như Phong buông chén trà trong tay, đứng dậy, chậm rãi đi hướng cửa phòng.

"Anh ninh" một tiếng, Uyển nhi trên giường lập tức xuống giường, theo sau gắt gao ôm lấy Liễu Như Phong, đột nhiên lên tiếng khóc rống lên.

Ánh mắt Liễu Như Phong chợt lóe, thở dài, bất đắc dĩ xoay người lại, nhìn dung nhan thiếu nữ lê hoa đài vũ, thân sắc bi thương, mặc dù là khóc rống, Uyển nhi này cũng có thể khóc đến động lòng người.

Nhẹ nhàng nâng thiếu nữ dậy, Liễu Như Phong thương tiếc thay nàng lau đi nước mắt, đem nàng dìu đến bên giường ngồi xuống, ôn nhu nói: "Đừng khóc, làm sao vậy?"

"Uyển nhi..... Uyển nhi vừa rồi nhất thời lỡ lời, mong rằng Liễu thị vệ không cần nói cho người khác, cầu người! Chỉ cần người không nói cho người khác, Uyển nhi..... Uyển nhi nguyện hảo hảo phục tùng đối đãi Liễu thị vệ." Uyển nhi một tay cầm chặt lấy vạt áo Liễu Như Phong, đôi mắt đẹp mang lệ nhìn chăm chăm ánh mắt Liễu Như Phong, toàn thân run rẩy, có vẻ sợ hãi cực độ!

"Yên tâm, tại hạ dĩ nhiên đã quên Uyển nhi cô nương vừa nói cái gì! Đừng khóc....." Vẫn còn diễn? Trong lòng Liễu Như Phong rung mình, rất nhanh đem hết thảy ngôn hành cử chỉ của chính mình từ khi vào phòng tới nay nghĩ lại một lần, tuyệt không có sơ hở! Uyển nhi này rốt cuộc muốn như thế nào?

Uyển nhi nhìn thân sắc Liễu Như Phong, không giống giả, trong lòng nhịn không được thất vọng vạn phần, người nọ rõ ràng đáp ứng chính mình, chỉ cần một trong mười người tới đây, nếu có ai hỏi nữ nhân diện trước đây trong phòng này một chút, chỉ cần lừa được người đó, liền sẽ để cho mình rời khỏi Liễu viện này, trở thành một thị nữ bình thường trong Lạc Dương Cung!

Chỉ là, Uyển nhi thật sự không muốn ở lại trong Liễu viện này. Mỗi một ngày, sẽ có người bị ngược đãi tàn nhẫn đến chết, sợ hãi cùng tử vong giống như hai con độc xà, lúc nào cũng ẩn nấp trong Liễu viện, chọn người mà nuốt!

Hai mắt Uyển nhi đắm lệ mông lung nhìn nam tử tuấn lãng trước mắt này, ánh mắt ôn nhu, lời nói thương tiếc, động tác nhẹ nhàng! Liễu Như Phong! Uyển nhi nhớ rõ tên này, trong danh sách chỉ có mười người, đứng thứ nhất. Người nọ lại từng lập lại cần trọng, chú ý trọng yếu nhất là người này!

Liễu Như Phong thấy nước mắt thiếu nữ không ngừng chảy ra, bất luận nàng muốn nói cái gì, lúc này cũng vô pháp nói ra lời. Trái nhìn phải trông, tìm không thấy khăn lụa, chỉ đành cầm ống tay áo, thay nàng lau đi nước mắt trên mặt.

Có thể được người nọ coi trọng như vậy, nam tử này tuyệt không phải là kẻ bất lực, huống chi nam tử này ôn nhu tuấn đạt như thế! Tâm vốn nghĩ đã chết đi, không ngờ sống lại, mạnh mẽ nhảy lên! Trong lòng Uyển nhi dâng lên một tia hy vọng, chậm rãi khuếch tán mở ra, chứa đầy cả trái tim —— nếu có thể làm cho nam tử này đổi mình động tâm, hẳn là thực dễ dàng, động tác của hắn tuy rằng ôn nhu, nhưng cũng truc trác không thôi!

Chỉ cần, nam nhân này yêu thương chính mình —— nếu nam nhân này thực sự có vấn đề, nói cho người nọ, liền có thể rời khỏi Liễu viện! Nếu nam nhân này không có vấn đề, sớm hay muộn cũng sẽ ở trong Lạc Dương Cung trở nên nổi bật, đến khi đó, không những có thể rời khỏi Liễu viện, còn có thể có được một lang quân như ý.....

Uyển nhi dần dần dùng tiếng khóc, lại vẫn gắt gao nắm chặt vạt áo Liễu Như Phong như cũ, không cho y rời đi, tiếng nức nở nói: "Kỳ thật Uyển nhi sớm nhận mệnh, chỉ là hôm nay thấy một vị tỷ muội trong viện chết đi, trong lòng sợ hãi, nhất thời không khống chế được. Liễu thị vệ, người vạn chớ để trong lòng a, Uyển nhi nhất định rất phục tùng, cho người vừa lòng....."

Thần tình Uyển nhi thê lương, một mặt nói xong, một mặt liền cởi cái yếm của chính mình, tuy động tác thông thả, nhưng hai tay lại run rẩy, có vẻ cực không tình nguyện, lại không được tự nhiên.....

"Uyển nhi cô nương, " Liễu Như Phong nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của Uyển nhi, đem chúng dặt tới để trước người Uyển nhi, vì nàng phủ thêm một tấm sa mỏng gần như trong suốt, lời nói dịu dàng khuyên nhủ: "Tại hạ đã nói, sẽ không cường bức Uyển nhi cô nương, cần gì phải làm chính mình rẻ mặt như thế?"

Uyển nhi kinh ngạc nhìn Liễu Như Phong, trong mắt lại rớt xuống lệ, run giọng nói: "Liễu thị vệ, người không giống, người cùng bọn người tới nơi này không giống..... Cảm ơn người, vẫn còn xem Uyển nhi như con người....."

Liễu Như Phong thở dài, bắt đầu hoài nghi chính mình có đa nghi quá mức hay không, thiếu nữ lúc này thấy như thế nào, cũng không giống như diễn kịch.....

Uyển nhi nhẹ nhàng dựa sát vào trong lòng nam nhân bên cạnh, vừa rồi trong chớp mắt, cái loại cảm giác ấm áp được người quý trọng, Uyển nhi cảm thấy được có lẽ cả đời này, cũng không thể quên. Uyển nhi ngẩng đầu, ánh mắt mê ly nhìn Liễu Như Phong, lẳng lẽ duỗi tay, vòng quanh hông của nam nhân, nhắm hai mắt lại, đôi môi son phấn hồng hường môi nam nhân.....

Thân thể Liễu Như Phong cứng còng, thiếu nữ xinh đẹp bị thương mà yếu ớt trong lòng, khiến tâm kẻ khác sinh thương hại..... cái này cũng là diễn kịch sao? Tâm tư Liễu Như Phong nhanh chóng hồi chuyển, không thể đẩy nàng ra, để tránh khiến người sinh nghi! Nhìn thiếu nữ đưa lên đôi môi đỏ mọng, trên trán Liễu Như Phong bất giác chảy ra mồ hôi.....

Đôi môi ấm áp, càng ngày càng gần, mang theo hương vị đặc biệt của cơ thể thiếu nữ, từng chút từng chút tới gần.....

Đột nhiên, tiếng ồn ào ngoài phòng nổi lên bốn phía.

Liễu Như Phong bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh tới cửa sổ, nhìn ra ngoài, nhìn xung quanh khắp nơi.

Uyển nhi dựa người không kịp phòng, ngã vào trên giường, ai oán nhìn Liễu Như Phong đưa lưng về phía nàng liếc mắt một cái, xuống giường, phủ thêm lụa mỏng, đi tới bên cạnh Liễu Như Phong, nhìn ngoài cửa sổ, kinh ngạc nói: "Thật sự là kỳ quái, chuyện gì nóng nảy như thế? Mà ngay cả Liễu viện cũng có thể nghe được....."

Đang nói, đã thấy một người chạy đến ngoài cửa viện, thở hồng hộc, đứng ở trong viện. Nhìn phục sức trên người hắn, là một gã thị vệ trong Lạc Dương Cung!

Liễu Như Phong hơi hơi nhíu mày, đến Lạc Dương Cung cũng đã mười ngày, phần lớn thị vệ mặc dù không biết danh tính, nhưng cũng đã gặp qua, nhưng người thị vệ này, Liễu Như Phong chưa gặp qua bao giờ.

Thị vệ kia nâng tay lau đi mồ hôi dày đặc trên trán, hiển nhiên đã chạy rất lâu, đứng ở trong viện trái trông phải vọng, không thấy được điều mình cần, trên mặt hơi do dự một chút, giọng kêu: "Chu thống lĩnh, thống lĩnh? Thống lĩnh có ở đây không?"

Cửa sổ của gian phòng thứ ba phía trước bên trái đột nhiên bị đẩy ra, Chu Chính Thành thần tình lửa giận, thân trên tím tái xuất hiện ở cửa sổ.

"Kháo! Làm cái gì? Lão tử đang cao hứng, bị tiếng quỷ kêu của ngươi làm mất hứng! Mẹ nó, ngươi tốt nhất là nên có chuyện quan trọng, nếu không, lão tử quyết không tha cho ngươi!" Mặc cho ai tại loại thời điểm này bị người cắt ngang, cũng không cao hứng nổi! Chu Chính Thành nổi giận rít gào, thanh âm vốn thô to giống như sấm sét tại đất bằng, rung động đến nỗi cái lỗ tai của Liễu Như Phong đang đứng phía bên phải cũng ông ông tác hưởng!

Tuyệt kiểm lộ phong 59: ← Trở lại

Trong lòng Liễu Như Phong âm thầm buồn cười, lần này, chỉ sợ là ai cũng đều không nghĩ sẽ tiếp tục!

Thị vệ trong viện kia rút lui cổ, cúi đầu, không dám cùng Chu Chính Thành nổi giận đối mắt, nói: "Chu thống lĩnh, công tử đã hồi cung, lệnh Chu thống lĩnh lập tức nghênh đón, cũng vì Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc an bài hộ vệ!"

Liễu Như Phong ngẩn ra, công tử Nam Cung Thiên Mạc tới Lạc Dương Cung? Sao lại thế này? Thấy Chu Chính Thành hùng hùng hồ hồ đi ra khỏi phòng, một bên buộc đai lưng, một bên nghiêng đầu, nhìn phía phòng ốc bên phải.

Liễu Như Phong cũng không né tránh, thanh âm của Chu Chính Thành vừa rồi lớn như vậy, nếu mình không ra xem xét một phen, ngược lại còn có vẻ trong lòng có quỷ (chột dạ).

Chu Chính Thành thấy Liễu Như Phong đang ở cửa sổ, trên mặt mỉm cười, gật gật ý chỉ kêu lại, hỏi thị vệ kia nói: "Tứ công tử?"

"Vâng, Lễ phu nhân phải về Tuyệt Thiên Cung, liền đem Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc giao cho công tử chiêu cố, Trác Tiêu Cung nhập vào Lạc Dương Cung. Thống lĩnh mau đi đi, khi thuộc hạ đến, công tử cùng Lễ phu nhân, Tứ công tử đã vào cửa cung!" Thị vệ kia liên thanh thúc giục Chu Chính Thành.

Liễu Như Phong xoay người muốn đi, lại bị một đôi bàn tay mềm trắng sáng kéo góc tay áo lại. Trong một đôi mắt đẹp của Uyển nhi lộ ra hoảng sợ, gắt gao cầm lấy góc tay áo của Liễu Như Phong không buông.

"Yên tâm, việc vừa rồi, tại hạ đã quên." Liễu Như Phong nhẹ nhàng kéo ống tay áo ra, đẩy cửa phòng, rồi bước ra ngoài.

Tiếng vang từ cửa phòng trong Liễu viện vang lên, là mọi người cũng nghe thấy được tiếng rống giận của Chu Chính Thành, đều đi ra khỏi phòng, chỉ là thần sắc trên mặt, lại lộ ra phản kích.....

Lý Thụ than thở, đi đến bên người Liễu Như Phong, đột nhiên thấy cái gì, cười cười huých khuỷu tay đụng đụng Liễu Như Phong, nói: "Liễu huynh, mỹ nữ trong phòng người thế nào, so với trước kia càng xinh đẹp hơn? Có phải Chu thống lĩnh lên nói cho người hay không? Sách sách! Liễu huynh lợi hại a, nhìn xem cô nương ta, còn luyện tiếu người đi nha!"

Liễu Như Phong quay đầu lại, quả nhiên thấy Uyển nhi đứng trước cửa, u oán nhìn chính mình.

Chỉ một cái liếc mắt này, Liễu Như Phong quay đầu lại, tung tích của Chu Chính Thành cùng thị vệ kia sớm đã biến mất, Liễu Như Phong không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lý Thụ liếc mắt một cái.

Lý Thụ không để ý, chỉ cho rằng Liễu Như Phong mặt mỏng, then quá thành giận mà thôi. Về mặt lập tức ai oán, thấp giọng nén giận nói: " Chu thông lĩnh này cũng thật là, nguyên bản còn có thể kiên trì một trận, bị hấn quát, lập tức liền tiết! Thật sự không thú vị....."

Liễu Như Phong không lên tiếng trả lời, thẳng hướng ngoài viện mà đi.

Ra khỏi Liễu viện, tiếng ồn ào càng lớn, rất nhiều người tụ họp lại bên đường, nhìn mặt sân, thật giống như tất cả cung chúng hạ cấp của Lạc Dương Cung đều tập trung tại nơi này.....

Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, bốn phía gần xe ngựa là ba mươi danh hạ cấp thủ vệ Trác Tiêu Cung, lớp bên ngoài, là gần trăm danh thị vệ Lạc Dương Cung bao quanh bảo hộ xe ngựa.

Xe ngựa tiến lên, trên chỗ ngồi của chiếc xe xa hoa không có mái che, ba người đang ngồi ngay ngắn. Lễ phu nhân ngồi giữa, phía bên phải là Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vẻ mặt mỉm cười, người bên trái bị hai tay Lễ phu nhân ôm chặt, hiểu kì hết nhìn đông tới nhìn tây - Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc.

Đám người hai bên, khe khẽ nói nhỏ, mọi người thấy Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc trên xe rõ ràng không bình thường, mắt chứa đầy trào phúng (chế giễu, cười nhạo).

"Chao ôi! Xem ra Tứ công tử điên không nhẹ a!" Một đạo thanh âm, không biết là ai, nhanh nhẩu nói ra.....

Sắc mặt Lễ phu nhân xanh mét, một đôi mắt đẹp lạnh như băng như đao, nhìn đám người chung quanh.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ho nhẹ một tiếng, nhưng tâm không nhẹ đảo qua bốn phía, hướng Lễ phu nhân nhẹ giọng nói: "Tam nương chớ bức tức, trước tiên đem Tứ đệ dàn xếp tốt. Thiên Tà chắc chắn tra ra người này, làm cho hấn hảo hảo hướng Tứ đệ bồi tội!"

Nam Cung Thiên Mạc nhìn đám người bốn phía, giống như cảm thấy thú vị, ha ha cười, từ trên chỗ ngồi ngồi chồm hồm xuống dưới, gác xe cực cao, Nam Cung Thiên Mạc mặc dù ngồi chồm hồm, cũng không thấy rõ mặt người phía dưới, rồi hạ toàn thân xuống, đối đám người phía dưới, ngây ngô cười.

Lễ phu nhân cảm tức nhìn Nam Cung Thiên Mạc nằm sấp dưới sàn, tựa hồ cảm thấy mất mặt, tay phải động một chút, rồi lại mạnh mẽ nhịn xuống.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà tất nhiên đã đem hết thảy nhìn vào trong mắt, trong lòng cười thầm, đứng dậy, duỗi tay đem Nam Cung Thiên Mạc giúp đỡ đứng lên, lau đi tro bụi trên người hắn, ôn hòa nói: "Tứ đệ, không thể để dơ, ngồi xuống!"

Nam Cung Thiên Mạc nghiêng mặt, nhìn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, như phát hiện một chuyện thú vị gì mới, ha ha cười ngây ngô, đem ngón tay mới vừa sờ tới sờ lui trên tấm ván gỗ ngậm vào trong miệng.....

"Mạc nhi!" Lễ phu nhân nổi giận, một tay đánh vào cái tay bẩn của Nam Cung Thiên Mạc ngậm trong miệng.

Miệng Nam Cung Thiên Mạc chu ra, hai mắt ướm át, nhìn như sắp khóc thành tiếng.

Lễ phu nhân ngồi không yên, nếu lại như vậy, thật sự quá mất mặt xấu hổ, đang muốn che miệng Nam Cung Thiên Mạc lại, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

"Tam nương, tới rồi, đây là viện tử Thiên Tà chú ý vì Tứ đệ chuẩn bị, tên gọi Thích viện!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hơi khom người,

Lễ phu nhân giương mắt nhìn, đây là một viện tử tinh xảo rộng rãi, đình đài lầu các trong viện, cầu nhỏ nước chảy, vườn hoa cây cối..... Có thể nói là cái gì cần có đều có!

Lễ phu nhân lôi kéo Nam Cung Thiên Mạc, xuống xe, bước trên đá vụn xây thành đường. Một trái một phải, bốn mươi danh nam nữ nô bộc đứng hầu hạ hai bên, nhất tề quỳ lạy nói: "Bái kiến Lễ phu nhân, bái kiến Tứ công tử!"

Quả nhiên! Trong lòng Lễ phu nhân cười lạnh, mặt lại mang khó hiểu, nhìn phía Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Ông tay áo Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà giương lên, làm cho bọn họ đứng lên, mới quay đầu cười nói: "Đây là nô bộc Thiên Tà vì Tứ đệ an bài. Mặt khác, bốn phía viện này, có bốn mươi danh thị vệ phòng thủ! Tam nương nhìn xem, còn có gì không đủ?"

"Tốt thì có tốt, nhưng vẫn còn sợ Tứ đệ ngại phát bệnh! Vương Tang!" Lễ phu nhân nhìn nhìn xung quanh chuyển Nam Cung Thiên Mạc cho một thị nữ dìu, thở dài, kêu.

"Có thuộc hạ." Một người trong ba mươi danh thị vệ theo xe ngựa mà đến đi ra, chính là Vương Tang.

Ánh mắt Lễ phu nhân xẹt qua Thiên Hành phía sau Vương Tang, nhìn về phía Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, cười nói: "Thiên Tà, ngại không cần để Tâm Nhân, ta

biết người thương tâm cho Tứ đệ người, nhưng bệnh này của Mạc nhi, nếu tất cả bốn phía đều có người, chỉ sợ sẽ không khống chế được mà phát tác! Đám người Vương Tang đã quen hầu hạ Mạc nhi, cho dù Mạc nhi phát bệnh, bọn họ cũng có thể biết được trước tiên. Vẫn là để cho bọn họ tiếp tục chiều cổ Mạc nhi đi!"

Là lo lắng đem nhi tử của người hoàn toàn giao cho người Lạc Dương Cung chứ gì! Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bất động thanh sắc nhìn lướt qua ba mươi người kia, quả nhiên thấy thiếp thân thị nữ Thủy Liên của Lễ phu nhân cũng ở trong đó!

"Lời Tam nương chí phải, hết thầy liền y theo Tam nương an bài!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà gật đầu mỉm cười, tay phải giơ ra dẫn đường, ý bảo Lễ phu nhân đi xem phòng.

Lễ phu nhân đang muốn cất bước, trong đám người đi theo phía sau xe ngựa mà đến, một người đi ra, khom người nói: "Lễ phu nhân, cốc chủ ở Tuyệt Thiên Cung chờ phu nhân, canh giờ không còn sớm, thỉnh Lễ phu nhân động thân!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quay đầu lại nhìn, là một gã thị vệ Tuyệt Thiên Cung.

Lễ phu nhân nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ nhìn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, nói: "Vậy thôi, Tam nương đi trước, để phụ thân người chờ lâu cũng không tốt, Mạc nhi đã có thể giao phó cho người!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hạ thấp người cười nói: "Huynh trưởng chiều cổ đệ đệ, nguyên là điều phải làm. Thỉnh Tam nương yên tâm."

Lễ phu nhân gật gật đầu, mang theo Thủy Nhan, xoay người leo lên xe ngựa.

Tên thị tòng Tuyệt Thiên Cung kia hướng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cúi người hành lễ, lên xe, quay đầu ngựa lại, theo đường cũ mà quay về.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn xe ngựa đi xa, âm thầm cười nhạo, Lễ phu nhân thật cũng rất khờ dại, Nam Cung Thiên Mạc đã tới Lạc Dương Cung, chỉ dựa vào ba mươi danh nô bộc thị vệ Trác Tiêu Cung, liền có thể vô sự sao? Đợi chính mình ngồi trên bảo tọa cốc chủ, đó là lúc Nam Cung Thiên Mạc bỏ mạng 'ngoài ý muốn'!

"Người đâu, để cho người trong Hình viện đến trong viện này! Nói như thế nào, bọn họ nguyên bản cũng là hạ cấp của Tứ đệ ta, để cho bọn họ tới gặp chủ cũ a!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà khẽ quát một tiếng.

"Vâng" Một người lên tiếng trả lời, xoay người rời đi.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn nhóm ba mươi người Vương Tang, Thủy Liên. Dựa vào thân phận của Thủy Liên nhiều năm bên người hầu hạ Lễ phu nhân, trong

lòng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà biết, trong ba mươi người này, người chủ sự chân chính, quyết không phải Vương Tang, mà là Thủy Liên!

Tuy rằng tổng quản Thiên Hành Trác Tiêu Cung cũng ở trong đó, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lại không thêm để ý, bất quá chỉ là một tạp dịch chiếm được sự sủng ái của Lễ phu nhân, mặc dù leo lên đến vị trí tổng quản Trác Tiêu Cung, nhưng không có chút thực quyền, nếu không, mọi chuyện trong Trác Tiêu Cung cũng không để Lễ phu nhân đích thân chủ trì! Chỉ là không biết, ảnh vệ Trác Tiêu Cung, đến tốt cùng là người nào, đợi trở về hỏi Dạ Thập.....

"Nhị công tử, Lễ phu nhân có nói qua, chúng ta đều tùy Nhị công tử sai khiến. Không biết hiện nay chúng ta phải làm như thế nào?" Vương Tang cung thanh hỏi.

Về mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ôn hoà, nhìn bọn họ, nói: "Trước tiên mang Tứ đệ dàn xếp tốt đã, các người nếu đã hầu hạ Tứ đệ ta nhiều năm như vậy, mong rằng có thể tiếp tục tận tâm hết sức. Chỉ cần Tứ đệ ta có thể tốt, Thiên Tà tuyệt không bạc đãi các vị!"

"Đa tạ Nhị công tử." Ba mươi danh thị tòng Trác Tiêu Cung cùng kêu lên nói lời cảm tạ.

"Nhị công tử," Thủy Liên nhẹ giọng nói, "Chúng ta có một yêu cầu hơi quá phận, không biết Nhị công tử có thể đáp ứng?"

"Mời nói." Thấy là Thủy Liên mở miệng, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà không dám khinh thường, trong khẩu ngữ, tự nhiên thiếu tia tùy ý!

"Bệnh Công tử nhà ta cũng không nhẹ, nếu có ngoại nhân không biết tình hình thực tế, dẫn phát chứng bệnh của công tử, nhiều ít cũng là khiến Nhị công tử thêm phiền toái. Nhóm người Thủy Liên thương nghị một phen, không bằng thỉnh Nhị công tử hạ lệnh, chưa được Nhị công tử cho phép, bất luận kẻ nào cũng không được đặt chân đến Thích viện! Ngoài viện có người của Nhị công tử bảo hộ, trong viện có chúng ta hầu hạ, có thể cam đoan Tứ công tử không dẫn phát bệnh mà đã thương người, lại có thể vì Nhị công tử bớt đi một chuyện phiền lòng....." Thủy Liên nhìn ánh mắt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, thành khẩn chậm rãi nói.

Việc Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc phát cuồng giết người, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà sớm đã nghe nói. Lập tức hơi trầm ngâm, liền gật đầu đáp ứng.

Vô luận Lễ phu nhân là lo lắng Nam Cung Thiên Mạc giết người, hay là mượn cơ cớ tuyệt Lạc Dương Cung sắp xếp nhân thủ giám thị. Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đều không chút nào để ý, chỉ cần tăng mạnh thủ vệ ngoài viện, vừa bảo hộ, cũng vừa trông coi! Mới vừa rồi nhận được tin từ Liễu viện, Liễu Như Phong không có vấn đề, Dạ Thập cũng có thể không cần giám thị nữa. Nếu giám thị, đợi thu xếp ổn rồi hãy cài vào không phải tốt hơn sao?

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vẫy lui thị vệ Lạc Dương Cung, chỉ lưu lại nhóm mười người Chu Chính Thành ở bên cạnh, đang muốn dẫn đám người Thủy Liên, Vương Tang tiến vào xem xét lâu các, lại không biết vì sao Nam Cung Thiên Mạc lại ở tại trên mặt đất, không chịu đứng lên.

Thủy Liên ôn nhu dỗ dành, vừa kéo vừa nâng, đến khi mệt đến nổi toát ra một thân mồ hôi, Nam Cung Thiên Mạc lại như chơi đùa, ha ha cười ngây ngô, một thân y phục hoa quý dính đầy bùn đất.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lắc đầu thở dài, xem ra vài năm nay, Nam Cung Thiên Mạc điên càng ngày càng lợi hại.

"Lan nhi!" Đột nhiên, Nam Cung Thiên Mạc giãy ra khỏi Thủy Liên, Vương Tang, nhìn cửa viện, quát to một tiếng, chạy qua.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ngẩn ra, nghe nói thị tòng Trắc Tiêu Cung hầu hạ bên người Nam Cung Thiên Mạc, đều bị cái danh 'Lan nhi', sẽ không phải là.....

Đang nghĩ ngợi, đã thấy Nam Cung Thiên Mạc bỏ nhào vào trên người một người, chính là Liễu Như Phong mới tiến đến cửa viện.

Thấy Nam Cung Thiên Mạc giống như tiểu hài tử, quần trên người Liễu Như Phong, vẽ mặt mọi người trong viện không khỏi khác nhau.....

Thần tình Liễu Như Phong khó có thể chấp nhận, gân xanh trên trán bạo khởi, hai bên sườn, hai tay nắm chặt thành quyền, lại thủy chung không đẩy Nam Cung Thiên Mạc trên người ra.

Nhóm bảy người Lý Thụ phía sau Liễu Như Phong, đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó là cổ nín cười, dời tầm mắt đi.

Đám người Thủy Liên như sớm đã nhìn quen, thờ ơ.

"Lan nhi? Liễu Như Phong?" Liễu Như Phong ở Lạc Dương Cung nhiều ngày, bọn thị vệ đều là thị vệ thân cận của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, cũng biết Liễu Như Phong xuất thân Từ Điện, võ công cao cường, thái độ làm người hiền hoà nghiêm cẩn (nghiêm khắc, cẩn trọng), thấy một người nam nhân như vậy, bị gọi tên của nữ tử, mọi người Lạc Dương Cung nhìn không được cười nhạo ra tiếng.

Chu Chính Thành đầu tiên là kinh ngạc buồn cười. Tiếp theo không khỏi nhớ tới khi ở trong Liễu viện, phản ứng của Liễu Như Phong, bưng tỉnh đại ngộ, xưng hô như vậy, khó tránh khỏi sẽ có người vô sỉ bỉ ổi âm thầm chế giễu nhạo..... Chu Chính Thành nhìn không được ho khan hai tiếng, thật may không cười ra tiếng.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cúi đầu nhin cười, trong lòng lúc này ngược lại lại đối Liễu Như Phong có một tia hoài nghi, không có một người nam nhân tài năng nào ở trước mặt người chịu được xung hô nhục nhã như vậy, huống chi thoát nhin, việc này mọi người ở Trác Tiêu Cung sớm đã đều biết. Lễ phu nhân a Lễ phu nhân! Thiên Tà có nên cảm ơn người cùng Tử đệ hay không? Người xuất thân Tử Điện, tìm toàn bộ trong cốc cũng không ra mười người, các người lại không không đem người đưa đến trên tay của ta! Hiện giờ Trác Tiêu Cung đã nhập vào Lạc Dương Cung, chỉ cần ban ơn một chút, còn sợ không chiếm được người này chân thành mà sẵn sàng góp sức sao?

Tuyệt kiểm lộ phong 60: ← [Trở lại](#)

Thật vất vả đem Nam Cung Thiên Mạc đưa vào trong phòng, dàn xếp tốt ba mươi người trong viện, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mang theo nhóm người Chu Chính Thành, Liễu Như Phong ra khỏi Thích viện.

"Hết thấy sự việc phát sinh trong Thích viện hôm nay, nếu để cho ta biết có ai để lộ ra ngoài, đừng trách ta không niệm tình xưa!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà dùng bước, xoay người nhìn mọi người, đầy mặt sương lạnh!

"Vâng" Mọi người ngẩn ra, tỉnh ngộ, không khỏi nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, công tử phân phó như thế, hiển nhiên là vì Liễu Như Phong! Xem ra, công tử thập phần coi trọng hắn a.....

Mặt Liễu Như Phong lộ vẻ cảm kích, thi lễ thật sâu, nói: "Liễu Như Phong đa tạ Nhị công tử ưu ái."

Chu Chính Thành cười hắc hắc, tiến lên một tay đập trên bả vai Liễu Như Phong, hướng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nói: "Công tử, lần này người cần phải hảo hảo ban thưởng Liễu huynh đệ!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thấy Chu Chính Thành cùng Liễu Như Phong thân thiết như vậy, ánh mắt chợt lóe, cười nói: "Như thế nào?"

Chu Chính Thành ý bảo một gã thị vệ bên cạnh đưa lên cái bọc nhiễm huyết bên hông, ánh mắt không chút để ý đảo qua mọi người bốn phía, nói: "Liễu huynh đệ một mình giết chết Thập Tam công tử Đình Tường, công tử chẳng lẽ không nên ban thưởng sao?"

Sắc mặt mọi người nghiêm lại, thu ý cười, lúc này mới nhớ tới Liễu Như Phong này chính là xuất thân từ Tử Điện, tuy rằng nhìn như hiền hòa, nhưng nếu thực sự chọc giận

hắn, cho dù giết mình, lấy sự coi trọng của công tử cùng Chu Chính Thành đối hắn, chỉ sợ cũng sẽ không truy cứu!

Nếu nói lúc trước chính là vì bị Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cảnh cáo, hiện nay mọi người lại chân chính hạ quyết tâm, sự việc lần này phải tự giữ trong lòng.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trầm ngâm một trận, gật gật đầu, nói: "Nếu là hôm qua, chỉ sợ sẽ không dễ sắp xếp! Hiện giờ Trác Tiêu Cung đã nhập vào Lạc Dương Cung, vừa lúc cần điều chỉnh hạ cấp! Ngô —— như vậy đi, Liễu Như Phong thăng nhiệm Thống lĩnh Lạc Dương Cung, Tô Lánh vẫn là Phó thống lĩnh..... Liễu Như Phong, thị vệ Trác Tiêu Cung nhập vào Lạc Dương Cung, chỉ sợ sẽ có chút xung đột, cũng may người nguyên là người Trác Tiêu Cung, hẳn là có thể hóa giải chứ?"

Trác Tiêu Cung nhập vào Lạc Dương Cung, Liễu Như Phong mặc dù đã nghĩ đến Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà sẽ lấy ra một người của Trác Tiêu Cung, đến nhậm chức Phó thống lĩnh Lạc Dương Cung, dẹp an tâm chúng nhân của Trác Tiêu Cung. Dựa vào tâm cơ của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, tuy nhậm chức Phó thống lĩnh, nhưng cũng sẽ không cho thực quyền.....

Vạn không dự đoán được Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lại chọn chính mình. Chức Thống lĩnh này mặc dù cùng Phó thống lĩnh chỉ kém một chữ, nhưng cũng là chức vị có được thực quyền chân chính, tuy rằng có thể sẽ bị Phó thống lĩnh kiềm chế.....

Chu Chính Thành nghe vậy mừng rỡ, thấy Liễu Như Phong còn đang giật mình, nóng vội dùng sức vỗ, nói: "Liễu huynh đệ, đứng ngốc đấy làm cái gì? Còn không mau tạ ơn công tử!"

Liễu Như Phong nhìn Chu Chính Thành, thấy thần sắc hắn vui mừng, không giống giả, trong lòng cảm động, nhưng lại vẫn chần chừ nói: "Chu huynh đối Như Phong thật hậu đãi, Như Phong làm sao có thể đoạt địa vị của Chu huynh? Huống chi Như Phong đến Lạc Dương Cung không lâu, chức vị trọng yếu như thế, chỉ sợ khó có thể phục chúng....."

Chu Chính Thành không khỏi vội vàng, đang muốn nói cái gì nữa, lại nghe Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cười nói: "Không sao! Lần điều chỉnh chỉnh hợp (chỉnh đốn hợp nhất) này, chỉ nhìn công tích (công lao thành tích)! Ghế tổng quản Lạc Dương Cung trống đã lâu, ta mặc dù đã sớm muốn cho Chính Thành nhậm chức, nhưng Tô Lánh khó có thể đơn độc đảm nhiệm một mặt. Từ khi người tới Lạc Dương Cung, ta liền nổi lên tâm này, chỉ là khi đó, thứ nhất người chưa có công tích, thứ hai lại sợ Lễ phu nhân trách tội, liền đem việc này để qua! Hiện giờ Tứ đệ đã tới Lạc Dương Cung, Lễ phu nhân cũng trở về Tuyệt Thiên Cung, mà người, một mình giết chết Thập Tam công tử Đình Tường, là một công lớn! Vừa lúc đem việc này thi hành! Bất quá, cũng phải xem người có nguyện ý đảm nhiệm chuyện khổ sai này hay không, nếu người không muốn, ta cũng không cưỡng cầu!"

Liễu Như Phong chấn động, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đã nói đến thế này, nếu lại chối từ, không phải cho thấy rằng lòng mình mang dị tâm, không muốn sẵn sàng góp sức cho Lạc Dương Cung sao?

Liễu Như Phong sửa sang lại quần áo, cung kính quỳ xuống đất thi lễ, nói: "Nguyên lai công tử sớm đã có an bài, nếu Chu huynh thăng nhiệm chức Tổng quản, Như Phong nguyện tiếp nhận chức Thống lĩnh. Chỉ là Phó thống lĩnh Tô Lánh, chính là lão nhân đi theo công tử đã nhiều năm, Như Phong nguyện lĩnh chức Phó thống lĩnh, thỉnh công tử minh giám!"

Chu Chính Thành đứng ở phía sau Liễu Như Phong, mặt lộ vẻ mỉm cười, Liễu Như Phong cuối cùng đã sửa lại miệng, công tử cùng Nhị công tử, tuy rằng chỉ kém một chữ, nhưng chính là thể hiện thuộc quyền sở hữu.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quả nhiên mừng rỡ, bước lên phía trước hai bước, hai tay nâng Liễu Như Phong dậy, cười nói: "Không phải là do ta bất công, Trác Tiêu Cung mới vừa nhập vào Lạc Dương Cung, khó tránh khỏi sẽ có chuyện rắc rối, cần có người quen thuộc tình hình Trác Tiêu Cung đến để điều chỉnh giải hòa! Nếu người không có công tích, tất nhiên sẽ nhậm chức Phó thống lĩnh, cùng với Tô Lánh, Chính Thành vẫn là Thống lĩnh. Trước mắt người đã giết Thập Tam công tử Đình Tường, đó là một công lớn, Chính Thành lại vẫn nói với ta dựa vào nhân phẩm võ công của người chính là ứng cử viên tốt nhất, chức Thống lĩnh, giao cho người làm, ta cũng yên tâm!"

Liễu Như Phong thuận thế đứng dậy, sắc mặt do dự, nói: "Chỉ là..... Tô Phó thống lĩnh có lẽ sẽ bất mãn?"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đánh mặt lại, nói: "Đảm nhiệm Thống lĩnh Lạc Dương Cung, chưa tới phiên hấn nói! Không cần để ý, ý ta đã quyết!"

Liễu Như Phong trông sắc mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, hạ thấp người, nói: "Vâng, thuộc hạ tuân mệnh!"

Xem ra, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vẫn là muốn đem Phó thống lĩnh Tô Lánh đến để không chế chính mình!

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vừa lòng cười cười, xoay người rời đi.

"Chúc mừng Liễu thống lĩnh!" Thấy đoàn người Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đi xa, nhóm bảy người Lý Thụ xông tới, kích động mừng như điên nói. Liễu Như Phong làm Thống lĩnh Lạc Dương Cung, nhóm bảy người chính mình còn không phải sẽ thành tâm phúc của hấn hay sao? Đám người Lý Thụ như thế nào lại không mừng.

Chu Chính Thành mang ý cười đầy mặt, đẩy đám người xung quanh tiến vào, vỗ vỗ Liễu Như Phong, đưa một mặt thẻ bài bằng đồng qua, nói: "Liễu huynh đệ, người xem, Chu mỗ sớm đã nói qua, công tử rất là coi trọng người!"

Liều Như Phong khiêm cung gật đầu, tiếp nhận thẻ bài bằng đồng, nói: "Nếu không có Chu huynh đề bạt, Như Phong như thế nào có thể vào được nhân giới của công tử!"

Chu Chính Thành âm thầm gật đầu, vinh nhục không kinh, Liều Như Phong này chắc chắn sẽ không như Tô Lánh, Nhuế Thân kia, nhãn quang nhỏ hẹp, chỉ nhìn thấy ích lợi bản thân!

Liều Như Phong lấy mắt nhìn lên, thẻ bài bằng đồng này chính là lệnh bài của Thống lĩnh Lạc Dương Cung! Không khỏi kinh ngạc nhìn phía Chu Chính Thành, tuy nói Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mới vừa lệnh chính mình đảm nhiệm Thống lĩnh Lạc Dương Cung, nhưng nghĩ chắc cũng phải qua vài ngày, mới có thể công bố, lúc này Chu Chính Thành liền đưa lệnh bài cho chính mình, có dụng ý gì?

Chu Chính Thành cười nói: "Liều huynh đệ còn cùng Chu mỗ khách khí cái gì? Đến, Chu mỗ mang người đi đường thất (gian nhà chính) chuyên dụng cho Thống lĩnh, đến khi công tử trở về, công văn có lẽ sẽ lập tức được đưa đến."

"Nhanh như vậy?" Liều Như Phong cảm thấy ngoài ý muốn.

"Nhanh? Chẳng lẽ Liều huynh đệ cho rằng còn phải đợi vài ngày?" Chu Chính Thành nheo ánh mắt lại, cười nhìn quanh đánh giá liếc mắt một cái, thấp giọng nói: "Công tử muốn mau chóng chỉnh hợp cung chúng, việc này hoàn thành sớm không nên trì hoãn! Lâu, khó bảo toàn hai vị kia không làm ra chuyện gì! Bọn họ cũng sẽ không tro mắt nhìn Lạc Dương Cung phát triển an toàn!"

Lục công tử Trữ Thanh cùng Thập Nhất công tử Âu Dương Tín? Liều Như Phong âm thầm nghi hoặc, Lục công tử Trữ Thanh không phải cùng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà có minh ước trước sao? Chẳng lẽ là muốn mượn cơ đặt bẫy Thập Nhất công tử Âu Dương Tín? Không biết Cơ Thanh có tin tức hồi báo gì không.....

Liều Như Phong cùng Chu Chính Thành sóng vai mà đi, nhìn lại mấy lần ý muốn quay đầu nhìn lại, thuận miệng ứng phó mọi người a dua cùng lấy lòng, ly khai Thích viện.

※※※

"Mặc nhi, được rồi, đừng diễn nữa! Nhóm người Lạc Dương Cung đi rồi." Thiên Hành một thân tường bào màu xanh nhạt, đi vào ốc, nhìn về mặt si ngốc của Nam Cung Thiên Mặc, cười nói.

Nam Cung Thiên Mặc nghe vậy, nhãn châu xoay động, đứng dậy, nhìn nhìn y phục bản trên người, nhú mày, nói: "Cuối cùng đã đi rồi! Phân phó chuẩn bị nước ấm, đưa vào trong phòng!"

"Vâng" Thủy Liên mỉm cười ứng thanh, xoay người ra cửa phòng.

"Mặc nhi....." Thiên Hành nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mặc, muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì?" Nam Cung Thiên Mặc ngẩng đầu nhìn Thiên Hành liếc mắt một cái lại ngậm miệng không nói, cười nói. "Cửu cửu có việc cứ việc mở miệng, cùng điệt nhi, còn có cái gì không thể nói?"

Thiên Hành nghe vậy, trầm mặc một hồi, nói: "Mặc nhi, ta mới vừa nghe đám người Vương Tang truyền tin tức đến, thị vệ Lạc Dương Cung ngoài viện cách mười bước lại có một người, cầm đuốc trong tay, còn có ba đội tuần tra, mỗi đội ba người, cũng cầm đuốc trong tay, bảo hộ nghiêm mật, nếu muốn có nơi hoạt động, khó có thể đột phá."

Nam Cung Thiên Mặc nhướn mày, thì thầm nói: "Mười bước một người, cầm đuốc trong tay? Ba đội tuần tra? Nếu có thể không kinh động trái phải một người, rồi cải trang, nhưng cũng trốn không qua ánh mắt tuần tra..... Mặc dù sớm biết đại ca sẽ nghiêm mật không chế nơi này, nhưng thực hiện đến nỗi một giọt nước cũng không thể lọt vào như thế —— Thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Chu Chính Thành không giống người thận trọng như thế a!"

"Chu Chính Thành? Bất quá chỉ là một người thô kệch! Mặc nhi, nghe bọn thị vệ Lạc Dương Cung nói, hôm nay Thống lĩnh Lạc Dương Cung đã thay đổi người!" Thiên Hành nhìn Nam Cung Thiên Mặc, tựa hồ muốn nói cái gì.

"Là ai?" Nam Cung Thiên Mặc rung mình, nhìn sự an bài này, vị tân Thống lĩnh này làm việc quả nghiêm cẩn, có chút khó chơi.....

"Là —— Liễu Như Phong....." Thiên Hành cau mày, thờ dãi, nói.

"Liễu Như Phong? Tân Thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung?" Sắc mặt Nam Cung Thiên Mặc trầm xuống, nhìn về phía Thiên Hành.

Thiên Hành chậm rãi gật đầu.

Nam Cung Thiên Mặc trầm mặc, Liễu Như Phong? Đây là ý tứ gì? Khó có thể nào..... y đầu nhập về phía đại ca?

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mặc trầm xuống, cả người run lên, bạo xuất từng trận sát khí lạnh lẽo. Đối Nam Cung Thiên Mặc mà nói, nếu thực Liễu Như Phong – người hiểu rõ hết thảy mà phản bội, như vậy con bài chưa lật trong tay chính mình, Nhị công tử đã biết rõ ràng, không lập tức động thủ, chính là bởi vì đã biết bên cạnh chính mình có hai ảnh vệ cùng cửu cửu Thiên Hành sao?

Trong phòng nặng nề, hai người im lặng mà đứng, không phát ra tiếng, chỉ có ánh nến kia chớp động, ngẫu nhiên bạo xuất một đóa hoa lửa.....

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu trầm tư.

Thiên Hành nhìn chăm chăm biểu tình của Nam Cung Thiên Mạc, thần sắc hoảng loạn, không biết suy nghĩ cái gì.

"Công tử, nước ấm đã đến đây." Cửa phòng bị mở ra, đánh vỡ sự nặng nề cùng sát khí trong nội thất.

Thủy Liên bước từng bước, đi vào phòng, chỉ huy hai thị tòng đem mộc dũng đựng nước ấm để vào góc phòng, xoay người hướng về Nam Cung Thiên Mạc cúi người hành lễ, lui ra ngoài.

Thiên Hành thấy thế, thấp giọng nói: "Mạc nhi, tất cả mọi việc không thể nóng vội, đợi bình tâm tĩnh khí, mới lại chậm rãi sắp xếp lại!"

Nam Cung Thiên Mạc khẽ gật đầu, thấy Thiên Hành cũng ra khỏi cửa phòng, lúc này trong phòng chỉ còn một mình chính mình, duỗi tay ở lưng ghế dựa nhấn một cái, "Răng rắc" một tiếng, chiếc ghế không chịu nổi một kích nén giận này của Nam Cung Thiên Mạc, đứt thành một đồng khối gỗ, rơi rụng trên mặt đất!

Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc nhìn ngóc lẳng khối gỗ vụn trên mặt đất sau một lúc lâu, mới chậm rãi thở ra một hơi. Dùng sức nhắm mắt, Nam Cung Thiên Mạc bước đi hướng mộc dũng đang bốc lên nhiệt khí.

Nhiệt khí bốc cao từ trong mộc dũng dâng lên, Nam Cung Thiên Mạc khép hờ mắt, nằm ở trong mộc dũng, tùy ý nước ấm ôn nhu trong dũng làm ấm thân hình trần trụi.....

Nam Cung Thiên Mạc lẳng lẳng đem chính mình tự thanh tịnh lại, đem đủ loại lời nói và việc làm của Liễu Như Phong nghĩ lại một lần, sát khí thịnh nộ trong lòng dần dần bình ổn.....

Cả đời ảnh vệ, chỉ nhận một chủ, không có quyền lợi lựa chọn chủ nhân, ai có ảnh bài của hắn, người đó là chủ nhân của hắn. Chủ sinh ảnh tồn, chủ tử ảnh vong.....

Tử Điện lại không giống Ảnh Điện, người xuất thân Tử Điện tuy rằng cũng chỉ nhận một chủ, nhưng có quyền lợi lựa chọn, hắn có thể tất cung tất kính, có thể xưng người là công tử, phu nhân, điện chủ, có thể vì người làm một chuyện gì đó, cũng có thể — xoay người liền giết người..... Trừ phi, người là chủ nhân mà hắn nhận định.....

"Công tử..... chủ nhân thỉnh bớt giận....." Tại trong gian phòng một mảnh hắc ám, Liễu Như Phong từng phát ra thanh âm nhu thuận, hơi ngẩng đầu lên, nhìn chính mình,

đôi môi khép mở phát thanh, đó là thời điểm lúc mới tỉnh, bởi vì bất an, bởi vì sợ hãi, khi cường lệnh y thị tâm, lời nói của y.

Ở trong đục dưng nhiệt khí bốc cao, thần sắc Liễu Như Phong lộ vẻ sâu thẳm, thanh âm khó khăn chất xít nói: "Hết thầy của thuộc hạ, nguyên bản là do công tử ban cho, công tử muốn thuộc hạ làm công cụ hay là đồ chơi trong tay, thuộc hạ cam tâm tình nguyện, toàn bộ tùy công tử cao hứng....."

Khi đó, mình trả lời y như thế nào? Đúng rồi, "Ta nói rồi, ta toàn bộ đều tin người. Cho nên, người không cần nghĩ nhiều."

Ta —— là chủ nhân mà người nhận định sao? Cho nên tại khi đó người mới có thể gọi ta chủ nhân? Cho nên người không cự tuyệt mệnh lệnh thị tâm.....

Cửu cửu Thiên Hành nói đúng, tất cả mọi việc cần bình tâm tĩnh khí.....

Liễu Như Phong không có khả năng phản bội chính mình, nếu không, dựa vào võ công của y, ngay từ đầu sẽ không thuận theo chính mình, đáp ứng yêu cầu thị tâm.....

Chỉ là hiện giờ đã đến thời khắc mấu chốt, vạn không thể có một tia nhầm lẫn người bên cạnh.....

Liễu Như Phong, ta tin người! Ta chờ người giải thích.....

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ giọng thở dài, chậm rãi đem chính mình dựa vào một dưng phía sau lưng.....

Đột nhiên, cửa sổ phát ra một tiếng nhẹ vang, thân thể Nam Cung Thiên Mạc nháy mắt căng thẳng.

Một thân ảnh nhẹ nhàng kích động tiến vào trong phòng, hai tay Nam Cung Thiên Mạc giấu ở trong nước dùng sức nắm lại, hai mắt trên mặt vẫn nhắm nghiền như cũ, giống như ngủ say.....

Giờ Tuất đã qua, như thế nào có người trộm đến Thích viện? Người Trác Tiêu Cung? Việc gì phải lên lút? Người Lạc Dương Cung? Ba mươi vệ trong viện, còn có Dạ Thất, như thế nào có thể để cho người này vào đến phòng? Sát khí trong lòng Nam Cung Thiên Mạc dần dần bốc lên.....

Người tới giống như phát hiện Nam Cung Thiên Mạc ngủ trang, không khinh thường mà đi hướng đục dưng, đứng ở tại chỗ, nâng tay hướng trên mặt vòng qua, sau đó, hai đầu gối rơi xuống đất, thanh âm trong sáng quen thuộc vang lên, thấp giọng nhẹ gọi: "Chủ nhân."

Mi mắt Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi động, không mở mắt, thở ra một hơi, buông lỏng hai tay nắm thành quyền ra, thả lỏng thân hình căng thẳng, nhu nhuyển ngâm ở trong nước ấm.

Tuyệt kiểm lộ phong 61: ← Trở lại

"Lại đây, thay ta chà lưng." Nam Cung Thiên Mạc có chút mệt mỏi mở miệng, khoảng thời gian ngắn ngủn vừa rồi, so với ban ngày giả điên ngốc tử còn mệt mỏi hơn.

"Vâng" Người tới đứng dậy, lấy một cái bố khăn từ trên giá gỗ, đi đến gần mộc dũng.

"Tân thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung?" Nam Cung Thiên Mạc lười nhác mở miệng.

"Vâng" Người phía sau thấp giọng đáp, bàn tay trên lưng ngừng lại một chút, lại tiếp tục di động cao thấp, độ mạnh yếu vừa phải.

"Thủ vệ Thích viện này, là người an bài?" Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà thở ra một hơi, hỏi, vẫn là ngữ khí lười nhác mệt mỏi như cũ, nghe không ra là vui hay là giận.

"Vâng"

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên duỗi tay, túm lấy vạt áo người phía sau, mãnh lực kéo lại, không có chút chống cự, nửa thân mình người tới vắt ngang tại mộc dũng, treo ở giữa không trung, dung nhan tuấn lãng, thần thái dịu ngoan, đôi môi hơi mím lại, im lặng nhìn gương mặt Nam Cung Thiên Mạc.

"Người gọi ta là cái gì?" Nam Cung Thiên Mạc gắt gao nhìn chăm chăm hai mắt Liễu Như Phong, trong lời nói đã chứa một tia tức giận.

Liễu Như Phong rũ hạ mắt, tránh né ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng đáp: "Chủ nhân, hôm nay thuộc hạ được lệnh nhậm chức Thống lĩnh Lạc Dương Cung, không thể không sửa miệng gọi Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà là công tử."

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc nhíu lại, ngực phập phồng, nhìn dung nhan tuấn lãng trước mắt sau một lúc lâu, tay dùng sức ghì xuống, đem đầu cùng cổ của người không hề phản kháng trong tay nhấn vào trong nước đục dũng.

Thế này tính là cái gì? Cư nhiên đối với đại ca cũng gọi công tử? Cũng tự xưng là thuộc hạ? Chỉ là một cái chức Thống lĩnh Lạc Dương Cung, người liên tận tâm hết sức an bài nhân thủ trông coi ta?

Thân hình trước mắt dần dần run rẩy, thống khổ hít thở không thông khiến hai tay chống thành dừng không tự giác mà nắm chặt, hiện ra cả gân cốt! Tuy rằng người luyện võ, có thể bế khí lặn trong nước thật lâu, nhưng hiển nhiên, Liễu Như Phong không làm như vậy.....

Nhìn thân hình ôn thuận trước mắt không có một chút giả dựa, sự giận dữ trong mắt Nam Cung Thiên Mạc lại dần dần tiêu tán, trong lòng nảy lên một tia tình cảm kỳ dị hỗn tạp, có thỏa mãn, có ấm áp, có kinh hoàng, có thương hại.....

Còn chưa chờ Nam Cung Thiên Mạc nhận ra cảm giác của trái tim này đến tột cùng là cái gì, tay trái chộp lấy áo của Liễu Như Phong, nhắc lên.....

Nhìn Liễu Như Phong một đầu ướt sũng nước âm thống khổ ho sặc, chặt vật thở, Nam Cung Thiên Mạc buông lỏng tay ra.

"Liễu Như Phong, ta là chủ nhân của ngươi sao?" Thanh âm trầm thấp mờ ảo, như vẽ mặt trên mặt Nam Cung Thiên Mạc lúc này.

Tiếng ho khan đình chỉ. Ngài hoài nghi ta sao? Liễu Như Phong trầm mặc một cái chớp mắt, bỏ qua sự chua xót trong lòng, quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng nói: "Chủ nhân kiếp này của thuộc hạ chỉ có một mình công tử. Từ năm chủ nhân mua thuộc hạ là lúc, hết thảy của thuộc hạ đều đã thuộc về chủ nhân."

"Ha ha....." Nam Cung Thiên Mạc trào phúng cười khế, như vô tình, nhẹ nhàng mà hỏi: "Đối với Nam Cung Thiên Mạc đại ca của ta, ngươi cũng tự xưng là thuộc hạ?"

Liễu Như Phong cứng lại, trong khoảng thời gian ngắn đáp không ra lời.

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt, thở dài, từ trong dục dừng đứng dậy, vừa mới bước ra khỏi mộc dừng, một cái bố khăn khô ráo mềm nhẹ đã khoác trên thân.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Liễu Như Phong quỳ gối trước mặt, nhìn y thật sự cẩn thận dùng bố khăn kia lau khô bọt nước trên người chính mình. Nhìn y ngẩng đầu nhìn đầu tóc chính mình vẫn còn bọt nước ẩm ướt như cũ, giật giật môi, sau đó, thanh âm quen thuộc ôn nhu mờ mịt vang lên:

"Thuộc hạ biết sai, tùy ý chủ nhân trừng phạt. Xin cho thuộc hạ trước tiên thay chủ nhân lau khô tóc ướt....."

Thanh âm cổ hạo nam tính trong sáng, mang theo một tia ý tứ cầu xin hàm xúc. Nhìn Liễu Như Phong cung kính quỳ bên, hơi ngẩng đầu, ấm áp mà nhu thuận nhìn chính mình.

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên hạ thân xuống, gắt gao ôm lấy thân thể ẩm áp thuận theo kia. Không có chống cự, không có cự tuyệt, Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà đem người dưới thân chặt chẽ áp chế ở trên sàn nhà bằng gỗ.

"Vì cái gì?" Nam Cung Thiên Mạc hung hăng cắn một ngụm ở trên vai Liễu Như Phong, thân thể dưới thân khẽ run lên.

"Rõ ràng là do ta cho ngươi nhận lời cho Lạc Dương Cung mượn sức, vì cái gì không biện giải? Ngược lại lại xin lĩnh phạt?" Nam Cung Thiên Mạc buông miệng ra, hơi thẳng thân trên lên, một tay chống, một tay nhẹ nhàng khêu đại lưng gấm màu đen bên hông cường tráng kia.

"Ngươi rõ ràng là vì lấy lòng tin của đại ca, mới dùng biện pháp an bài trông coi viện này như thế, vì sao không nói?" Đem y phục màu đen cởi ra, do vướng hai tay của Liễu Như Phong, liền xé rách y phục, chậm rãi quấn chặt ở hai cổ tay của y.....

Liễu Như Phong nhìn vẻ mặt Nam Cung Thiên Mạc có chút cuồng loạn, có chút không biết phải làm sao, chẳng lẽ chứng điên của công tử vẫn chưa khỏi hẳn? Trong lòng nghĩ, càng không dám vọng động, chỉ đành thả lỏng thân thể, cẩn thận thu liễm nội lực vì cảm nhận được nguy hiểm mà động, tùy ý một mảnh vải cuối cùng ở hạ thân ly khai thân thể.

"Ngươi có cảm thấy ta lại điên rồi hay không?" Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay tách hai chân Liễu Như Phong ra, tựa hồ muốn cười, vẻ mặt trên mặt lại cổ quái cực kỳ.

Liễu Như Phong khăn trương nuốt nuốt nước bọt, sớm bất chấp tư thế khó có thể chịu được lúc này, chỉ gắt gao nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên người, cực lực thuận theo động tác của hắn —— Liễu Như Phong tin tưởng, nếu lúc này chính mình làm cho Nam Cung Thiên Mạc cảm giác được một chút dấu hiệu phản kháng, có lẽ Nam Cung Thiên Mạc sẽ không chút do dự mà giết chính mình, cũng có lẽ —— Nam Cung Thiên Mạc sẽ lại phát cuồng mà điên mất.....

Chỉ là —— trước kia công tử điên cuồng, không phải bởi vì huyễn hương kia sao.....

Hậu huyết đau nhức chặt đứt suy nghĩ của Liễu Như Phong, nhục nha hỏa nhiệt cứng rắn mạnh mẽ thô bạo mà đâm vào. Thông đạo khô ráo chưa trải qua chuẩn bị, kịch liệt kháng nghị vật thể mãnh liệt hung tàn kia. Đau đớn hỏa thiêu do xé rách truyền khắp cả thân thể, Liễu Như Phong lại chỉ có thể giương cổ lên, há mồm không tiếng động mà kêu thảm, tận lực duỗi thân, thả lỏng cơ thể, nhằm giảm bớt thống khổ lăng trì này.....

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên dừng động tác, lẳng lặng nhìn khuôn mặt thống khổ ẩn nhẫn của nam nhân dưới thân, chiếc cổ thon dài yếu ớt, thân hình run rẩy dệu ngoan.....

Trên mặt Nam Cung Thiên Mạc lộ ra một nụ cười quái dị, mạnh rút chính mình ra, nhìn thấy trên vật xanh tím trướng to kia, tơ máu đỏ tươi, tàn nhẫn mà hài lòng cười, lại mạnh mẽ đâm vào thật sâu.....

"....." Môi Liễu Như Phong khê nhếch, nhưng vẫn không phát ra âm thanh nào. Không phải do ý áp chế, mà là nháy mắt thừa nhận sự đau đớn cực liệt, khiến hô hấp gián đoạn. Toàn thân đau đến không thể tự đè nén mà run rẩy, cơ hồ trong nháy mắt giật nảy lên, tìm đường mà đào thoát.....

Cực lực xem nhẹ sự đau đớn dấy lên trong thân thể, cường lực áp chế ý muốn bạo khởi phản kích, bản thân bây giờ là như thế nào? Liễu Như Phong phát giác bản thân đã từng trải qua sự huấn luyện tàn khốc mà cũng có lúc không khống chế được.....

"Người là của ta! Đông tây của ta! ('đông tây' có nhiều nghĩa: 'bảo bối', 'tất cả mọi thứ', 'đồ vật', nói chung nghĩa nào cũng phù hợp nên ta để nguyên vậy!)" Nam Cung Thiên Mạc thì thào nói xong, mạnh mẽ hạ thân xuống, cắn một ngụm tại chỗ yếu ớt.

Liễu Như Phong thở hổn hển, thừa lúc Nam Cung Thiên Mạc không cử động, hơi hơi điều chỉnh chính mình một chút, hai tay bị y phục trói ở sau lưng, tuy rằng nhẹ nhàng vận khí, liền có thể thoát được, nhưng đừng nói tình hình Nam Cung Thiên Mạc lúc này không đúng, ngay cả Nam Cung Thiên Mạc lúc bình thường, Liễu Như Phong cũng không muốn làm ra hành động phản kháng hẳn rõ ràng như vậy. Chỉ đành gập lại hai chân, quần quanh hông Nam Cung Thiên Mạc, gian nan nói: "Vâng, thuộc hạ là thuộc về chủ nhân....."

Hàm răng sắc nhọn mới vừa cắn vào làn da dừng lại, Nam Cung Thiên Mạc nâng đầu, theo bản năng liếm đi vết máu bên môi, nhìn ánh mắt Liễu Như Phong, lộ ra một ý cười tán thưởng coi như bình thường, chậm rãi cúi đầu, hôn lên đôi môi tái nhợt thất sắc của Liễu Như Phong.

Nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên người giống như khát máu điên cuồng, Liễu Như Phong chỉ nhẹ nhàng mà nhắm hai mắt lại, trong nháy mắt đôi môi bị đụng chạm, hơi hơi mở ra, để mặc cho môi lưỡi kia mang theo hương vị máu tươi, thăm dò tiến nhập vào trong miệng, bá đạo mà dã man xâm chiếm chính mình.....

Giọt nước chảy mạnh trong cơ thể như con sóng bắt đầu khởi động, muốn xoay người, muốn một chương đánh nát ngực người này, muốn.....

Liễu Như Phong liều mạng áp chế sát khí không thể không chế trong lòng, loại cảm giác không khống chế được này, không giống chính mình, chẳng lẽ trong nước có được vật gì?

Cảm nhận cực liệt sâu sắc bốc lên đánh úp lại, cắt ngang sự kinh nghi của Liễu Như Phong, cũng cắt ngang sát khí bạo động kia.....

Trong phòng chỉ còn lại tiếng gầm nhẹ thô bạo, cùng tiếng thở dốc thống khổ.

Một tay Nam Cung Thiên Mạc gắt gao nắm lấy thắt lưng cường tráng dưới thân kia, một tay ở hạ thân, da thịt tinh tú tàn sát bừa bãi; một mặt hung hăng va chạm khối thân thể dịu ngoan này, một mặt gắt gao mút cắn môi lưỡi thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ kia.....

Thật lâu sau, Nam Cung Thiên Mạc phát ra một tiếng gầm nhẹ, mạnh thẳng lưng, cầm lấy phần eo trong tay, đẩy thắt lưng hướng trước người, dùng hết toàn lực mà va chạm.....

Vài luồng nhiệt lưu nóng cháy tại chỗ sâu bên trong thân thể mà bắn ra, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, thân thể sớm đã đau tới chết lặng, vài lần suýt nữa ngất đi. Nếu không phải nghĩ đến sẽ còn phải trở về Hình viện, cắn răng cố gắng hết sức chống giữ, chỉ sợ lúc này sớm đã bất tỉnh nhân sự.....

Nam Cung Thiên Mạc thở dốc dần dần bình ổn, cúi đầu, nhìn nhìn sắc mặt Liễu Như Phong xanh trắng dưới thân, môi sưng đỏ, rõ ràng là dấu vết bị cắn phá, dấu vết xanh tím trên thân thể trần trụi đan xen, có dấu tay, cũng có dấu răng.....

Trong mắt Nam Cung Thiên Mạc đầu tiên là mê hoặc, dần dần nhớ tới cái gì, trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ, nhắm mắt lại, không dám tin nổi mắt ra, ngẩn ngơ, ánh mắt dời về phía chỗ hai người kết hợp, từng chút từng chút dời hung khí do đã phát tiết qua mà mềm nhũn xuống ra, máu tươi trắng đục hỗn tạp từ huyết khẩu vô lực khép kín mà chảy ra, nhỏ xuống mặt đất, cùng máu trên mặt đất sớm đã tụ thành một mảng màu đen hợp lại thành một.....

Nam Cung Thiên Mạc lấy tay kéo chăn đệm từ trên giường xuống, bao lấy Liễu Như Phong xụi lơ trên mặt đất, ngay cả khép lại hai chân cũng làm không được, nhẹ nhàng mà ôm lấy.

"Chủ, chủ nhân....." Liễu Như Phong chịu đựng cổ họng khô cháy phát đau, khàn khàn mở miệng, không nghĩ sẽ trì hoãn lâu đến vậy, nên trở về từ sớm.....

"Câm miệng!" Nam Cung Thiên Mạc nổi giận quát khế, hết thấy việc vừa rồi phát sinh, còn rõ ràng ở trong mắt, việc này không phải chủ ý của Nam Cung Thiên Mạc, vì sao lại đột nhiên không khống chế được, cũng không nghĩ được hương khí huyền hương kia, nhưng lại giống như điên rồi, không thể khống chế chính mình.....

Cùng vẻ mặt trên mặt bất đồng, tay chân Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng đem Liễu Như Phong đặt trên chiếc giường mềm mại.

Xoay người bước vội tới dục dừng kia, cẩn thận nâng lên một ít nước đã lạnh, ngửi ngửi, duỗi lưỡi nếm thử. Quả nhiên —— nước này có một tia hương vị đậm đậm quen

thuộc, cực kỳ đậm, chỉ ngửi sẽ không phát hiện ra, hẳn là dùng dược vật để giấu đi hương vị.....

Nam Cung Thiên Mạc buông ngón tay ra, để mặc cho ngụm nước rơi lại vào trong dũng, híp hai mắt lại, quay lại giữa phòng, nhìn nhìn Liễu Như Phong trên giường, giơ giọng kêu: "Thủy Liên!"

Cửa phòng mở ra một đường, Thủy Liên lắc mình tiến vào trong phòng, hai mắt rất nhanh đảo qua trong phòng, khí tức nồng đậm vị huyết tinh cùng dục vọng, khiến Thủy Liên không khỏi nhú mày.

"Hôm nay trong viện có người Lạc Dương Cung không?" Nam Cung Thiên Mạc cường chế sát khí mãnh liệt trong lòng, thấp giọng hỏi.

Thủy Liên nghĩ nghĩ, nói: "Người đôn củi nấu nước trong phòng bếp là tạp dịch Lạc Dương Cung."

"Gọi bọn họ tới gặp ta, lý do tùy người nói!" Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, đại ca, người sợ ta điên còn chưa đủ sao?

"Vâng" Thủy Liên kinh sợ, trong lời nói của Nam Cung Thiên Mạc lộ ra sát khí! Ánh mắt vừa chuyển, đột nhiên thấy trên giường Nam Cung Thiên Mạc, một người đang nằm, tóc đen che mặt, hai chân cùng bả vai quang lõa, có thể nhận ra phía dưới chăn đệm kia, toàn thân không một mảnh vải, vai trái gần mép giường, một khối dấu vết màu lam, hết sức bắt mắt —— Liễu Như Phong?!

Thấy hai mắt Thủy Liên đăm đăm, nhìn chằm chằm Liễu Như Phong khoác một tấm chăn đệm đơn bạc trên giường, Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú mày, thân hình chuyển động, che ở trước mặt Thủy Liên.

"Cho ta thuốc trị thương, phải tốt nhất!" Nam Cung Thiên Mạc vươn một bàn tay, nhìn Thủy Liên nói.

Thần sắc trên mặt Thủy Liên phức tạp, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, từ trong ngực lấy ra hai dược bình, nói: "Đây là do tỳ nữ tự mình làm....."

"Ta muốn 'Ngưng Lộ', đừng nói cho ta biết là không có, khi mẫu thân đi, không có khả năng không lưu lại dược này!" Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng cắt ngang lời nói của Thủy Liên.

Thủy Liên giật mình, đem dược bình để lại vào trong ngực, lại vươn tay ra, trong bàn tay đã thay đổi một bình sứ khác!

Nam Cung Thiên Mạc một phen đoạt lấy, vạch nắp bình, ngửi ngửi, quả nhiên đúng là 'Ngưng Lộ'.

"Người đi ra ngoài đi!" Nam Cung Thiên Mạc xoay người, vội đi tới bên giường, hạ sa trường xuống.

"Vâng" Thủy Liên thấy Nam Cung Thiên Mạc như không nghe thấy, cúi đầu, xoay người đi ra khỏi phòng.

Nhẹ nhàng vạch chăn đệm ra, mặc dù sớm đã biết, khóe mắt Nam Cung Thiên Mạc lại vẫn nhìn không được mà nhảy dựng, cũng may nhìn Liễu Như Phong như rất thâm, thực tế tất cả đều là ngoại thương, nghĩ lại chính mình khi đó mất thần trí, bất quá chỉ dựa vào bản năng, thật sự cũng không đau thương y quá nặng.

"Vừa rồi thấy thần trí ta không đúng, người nên tự mà né ra, như thế nào lại bị thương thành như vậy?" Nhẹ nhàng mà bôi 'Ngưng Lộ', Nam Cung Thiên Mạc nhìn không được thờ dãi.

"Thuộc hạ không dám." Liễu Như Phong thấp giọng đáp, trong lòng không khỏi tự giận, khi đó nhìn Nam Cung Thiên Mạc, hiển nhiên không dậy nổi một điểm kích thích, tuy rằng có thể trốn, nhưng như thế nào có thể trốn.....

Thà rằng tùy ý ta làm nhục, cũng không muốn làm ta nổi điên sao? Nam Cung Thiên Mạc giật mình, trong lòng xẹt qua một tia âm áp, động tác trên tay càng ôn nhu hơn.

"Vừa rồi chủ nhân như thế nào đột nhiên lại không thể khống chế được?" Liễu Như Phong không được tự nhiên nhúc nhích thân thể, tuy rằng trước kia cũng từng được Nam Cung Thiên Mạc thượng dược qua, nhưng động tác lúc đó không có sự ôn nhu lúc này, giống như âu yếm.....

"Vẫn là gọi ta công tử đi, để tránh có người nghe thấy!" Nam Cung Thiên Mạc giương mắt nhìn nhìn y, thờ dãi: "Hôm nay mới tới Lạc Dương Cung, cần nước ấm tắm rửa, không ngờ... Có lẽ do công tử Tuyệt Cốc chỉ còn lại vài người, đại ca có chút nóng vội, muốn cho ta điên càng thêm lợi hại, mới có thể nhanh chóng đem tất cả Trác Tiêu Cung tiêu hóa hấp thu....."

Tuyệt kiếm lộ phong 62: ← [Trở lại](#)

Là nước của dục dũng kia có vấn đề? Ánh mắt Liễu Như Phong chột lóe, khó trách tới nay chính mình có chút không khống chế được, là do lúc trước sặc vào mấy ngụm nước?! Cũng may chính mình lần đầu tiên tiếp xúc dược này, có thể miễn cưỡng ứng phó, không giống công tử, điên đã vài năm, mặc dù đã thanh tỉnh, nhưng trong cơ thể khó

tránh khỏi vẫn còn được vật tích tụ, bị được vật trong nước này dẫn dắt, liền có chút mất thần trí.....

Thấy ánh mắt Liễu Như Phong không tự giác liếc về phía cửa sổ, trong lòng biết y sợ sẽ gây hoài nghi, muốn vội vã trở về. Nhưng chỗ y bị thương nặng nhất, chưa thương được, Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nhìn nhìn thân thể trần trụi của Liễu Như Phong, một ít chỗ vết thương nặng đã thoa 'Ngưng Lộ', liền chuyển thân hình qua, nhẹ nhàng tách hai chân y ra.

"Ách....." Liễu Như Phong rên một tiếng, thở ra một ngụm khí, chỉ cần một động tác nhẹ như vậy, cũng tác động đến miệng vết thương ở chỗ sâu trong thân thể, đau đớn điên cuồng đánh tới.....

Ngón tay nhẹ chạm vào, thân thể trước mắt đã đau đến run rẩy không ngừng, Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay ta mới tới Lạc Dương Cung, người liền đến, không sợ bị người phát giác, uổng phí khí lực lúc trước, là do có chuyện quan trọng sao?"

Liễu Như Phong cũng biết Nam Cung Thiên Mạc muốn phân tán lực chú ý của y, nhưng nhắc tới như vậy, cũng nhớ tới dụng ý tối nay mạo hiểm đến, bình ổn hô hấp, cực lực xem nhẹ sự đau đớn nơi hạ thân, thấp giọng đáp: "Thuộc hạ đến, một là muốn hướng công tử bẩm báo, giải thích việc Lạc Dương Cung, hai là hôm nay khi thuộc hạ đi theo Chu Chính Thành tập kích Thập Tam công tử Đình Tường, bị ám sát."

"Cái gì?" Nam Cung Thiên Mạc cả kinh, tay dụng sai lực, thấy Liễu Như Phong rên một tiếng, vội ngừng động tác, bình ổn khẩu khí, tiếp tục thượng dược, miệng tiếp tục hỏi: "Có bị thương không, có biết là ai đã hạ thủ?"

"Đa tạ công tử quan tâm, thuộc hạ không có việc gì, có mang về một cây độc châm, là cơ quan ám khí đánh lên thuộc hạ phát ra. Chỉ là không biết là ai động thủ, nhưng hình như là người cùng thuộc hạ đến Lạc Dương Cung." Liễu Như Phong nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Độc châm kia ở trong y phục của thuộc hạ."

Nam Cung Thiên Mạc cau mày, đảo mắt nhìn hắc y trên mặt đất, vận lực vẩy tay, hút y sam qua, nhẹ nhàng vung lên, quả nhiên có một cái bọc nhỏ rơi ra.

Nam Cung Thiên Mạc tiếp lấy bọc, mở tấm vải, một cây thiết châm đen thui, tinh tế rơi vào bàn tay.

"Quả nhiên là người Trác Tiêu Cung hạ thủ!" Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc càng âm trầm, nhìn Liễu Như Phong, nói: "Người có từng hoài nghi ta?"

"Thuộc hạ từng nghĩ tới, nhưng tức khắc phủ nhận. Công tử nếu muốn mệnh này của thuộc hạ, chỉ cần phân phó một tiếng, thuộc hạ liền hai tay dâng lên....." Liễu Như Phong thấy Nam Cung Thiên Mạc quen thuộc châm này như thế, nhắm mắt, trong lòng

đã là sáng như tuyết, trừ bỏ Nam Cung Thiên Mạc, tự nhiên chỉ còn Lễ phu nhân cùng tổng quản Thiên Hành mới có thể có được vật này.....

Nam Cung Thiên Mạc im lặng gật đầu, sau một lúc lâu, bỗng nhiên lên tiếng, nói: "Như lời người nói, ta nếu muốn người chết, thì sẽ chính miệng nói cho người! Chuyện này, bỏ đi, đừng truy cứu nữa!"

"Vâng, Cơ Thanh có cấp tin tức gì cho công tử hay không?" Liễu Như Phong bắt đầu quyết tâm nhìn xuống, xem ra ngày sau chỉ có thể cẩn thận một chút, nhưng dù vậy, ngày sau Lễ phu nhân như thế nào có thể tha chính mình..... Thôi, đi bước nào xem bước đấy vậy.....

"Cơ Thanh? Đã chết." Nam Cung Thiên Mạc ngơ ngẩn, nghĩ tới, lúc này một người mới vừa đến hồi đáp.

"Đã chết?" Liễu Như Phong kinh ngạc nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

"Vài ngày trước, thấy nhiều ngày nay hần không có tin tức, ta để Dạ Thất đi tìm hiểu, có lời đồn Cơ Thanh ở ngoài Vân Thanh Cung bị người đánh chết, Vân Thanh Cung cũng đang tra xét việc này, vẫn chưa có kết quả." Nam Cung Thiên Mạc đậm đậm nói, tựa như đàm luận về một người không quen biết, thần sắc nhìn không ra một tia đau thương, không tha thứ.....

Liễu Như Phong trầm mặc. Công tử có lẽ chưa bao giờ tin tưởng Cơ Thanh, cho dù cho hần ăn 'Huyết Hoàn Đan', cho dù Cơ Thanh làm thị cơ hơn mười ngày của Công tử..... Ngực ẩn ẩn có chút đau, không phải vì Cơ Thanh, mà là.....

"Thủ vệ ngoài viện nghiêm mật như thế, người vào như thế nào?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn, quả nhiên là được vật tốt nhất, thu hồi tay, chuyển đề tài, hỏi.

"Thủ vệ ngoài viện tuy rằng nghiêm mật, nhưng tới khi tuần tra, thủ vệ khó tránh khỏi sẽ sơ ý, lúc này từ không trung lặng lẽ lên vào, chỉ cần cẩn thận thu liễm kinh khí, tự nhiên có thể lên vào. Công tử an bài Dạ Thất trong viện, ảnh vệ Lạc Dương Cung bị cuốn lấy, thuộc hạ vòng qua hai người bọn họ, không ai phát hiện." Liễu Như Phong thuận theo mà đáp, thân mình động động, muốn đứng lên.

"Đừng nhúc nhích! Nằm thêm một hồi đi." Một tay Nam Cung Thiên Mạc ngăn chặn, nhíu mày nhìn Liễu Như Phong.

"Công tử, canh giờ không còn sớm, thuộc hạ phải mau chóng trở về....." Liễu Như Phong cúi đầu nói.

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc biết đêm nay Liễu Như Phong mạo muội đến, đã là nguy hiểm cực kỳ, bất quá chỉ là sợ chính mình nổi lên lòng nghi ngờ, nguyên bản không thể ở lâu. Chưa từng nghĩ chính mình lại gặp phải huyền dược, cũng may người tới

lúc này là Liễu Như Phong, dưới sự phát cuồng của chính mình, cực lực thuận theo, nếu không, chính mình khi đó, nếu bị một chút kích thích, chỉ sợ sẽ lần thứ hai mà điên đại.....

Nam Cung Thiên Mạc buông tay, nhìn Liễu Như Phong mặc y sam vào, đột nhiên đứng lên, cầm bình dược trong tay đem tới trong lòng nam nhân đầy người vết thương trước mặt, nói: "Người mang theo cái này, trở về nhớ thượng dược."

Liễu Như Phong giật mình, một tia âm áp chảy qua trong lòng, vô luận là thủ đoạn ban ân, hay là đối việc lúc trước có một tia áy náy, công tử đối chính mình, so với người bên ngoài tốt hơn rất nhiều.....

Liễu Như Phong đang muốn quỳ xuống đất tạ ơn, lại bị Nam Cung Thiên Mạc một phen đỡ lấy.

"Thân mình của người..... không cần như thế." Nam Cung Thiên Mạc nhìn ánh mắt y, nam nhân này vì hắn mà bị làm đến loại tình trạng này, cho dù bị đối đãi như vậy, cũng không có một câu oán hận.....

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc bất giác nhu hòa, cúi người xuống, tại nơi khoe môi bị tàn phá đến sưng đỏ nhẹ nhàng hôn, ôn nhu nói: "Khi trở về cẩn thận chút, nhớ kỹ, vô luận là chuyện gì, phải lưu lại tánh mạng trở về....."

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, buộc khăn che mặt, mới quay người lại, đột nhiên nhớ tới một chuyện, trở lại nói: "Công tử, thỉnh cẩn thận Chu Chính Thành, thuộc hạ hoài nghi hắn ẩn tàng võ công!"

Chu Chính Thành?! Để cho Dạ Thất đi thăm dò một chút, hay là trực tiếp thỉnh mẫu thân ở Tuyệt Thiên Cung điều tra xuất thân của hắn? Nam Cung Thiên Mạc khẽ gật đầu.

Liễu Như Phong yên lòng, xoay người mở hai cánh cửa ra, xoay người ra khỏi phòng, biến mất trong bóng tối.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn một mảnh hỗn độn trong phòng, mặt nhăn mày nhíu, tâm sự nặng nề mà ở bên giường ngồi xuống.

Hiện giờ chuyện tranh đấu của công tử Tuyệt Cốc, đã đến thời điểm hung hiểm nhất, mẫu thân cho dù sẽ không dung Liễu Như Phong, nhưng cũng sẽ không ở phía sau sai người ám sát, lấy sự khôn khéo của mẫu thân, đợi chính mình đoạt được vị trí cốc chủ, mới hạ thủ bỏ Liễu Như Phong, mới là thói quen làm việc của nàng, như thế nào lại nóng vội như thế? Mà ngay cả tình hình trước mắt cũng thấy không rõ?

Nhẹ nhàng thưởng thức độc châm trong tay, Nam Cung Thiên Mạc thở dài, ám khí độc châm này, chính là cốc chủ trước đây cho người đến tặng, vì nghĩ mẫu thân tay trái gà không chặt, thân lại ở hiểm cảnh tranh đấu của công tử Tuyệt Cốc, liền đem ám khí

độc châm này chuyển giao cho mẫu thân, không nghĩ, trong nháy mắt, ám khí này đã bị lấy dễ dàng trên người hạ cấp tin cậy thân cận nhất của chính mình.....

Một chuỗi tiếng bước chân vang lên, hướng ngoài phòng mà đến.

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc híp lại, thu hồi độc châm trên tay.

"Đi vào tay chân phải nhanh, phải nhẹ, thu thập nhanh rồi đi ra, không được đánh thức công tử!" Thủy Liên cao giọng phân phó nói.

"Vâng" Mấy thanh âm xa lạ đáp lời, liền hướng cửa phòng mà đến.

Nam Cung Thiên Mạc ôm chần đệm nhiễm huyết vừa rồi quần Liễu Như Phong qua, nhưng vết máu vẫn còn trên mặt đất, sát khí trong lồng ngực bắt đầu khởi động, quay người ngã vào trên giường.....

"Chi nha!" Một tiếng, cửa phòng mở ra, một hàng bốn người thật cẩn thận đi đến.

Thấy trong phòng một mảnh hỗn độn, bốn người không khỏi kinh ngạc nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên giường.

Một người thu thập mảnh gỗ vụn trên mặt đất, hai người đến nâng dục dừng đi, một người thu thập chần đệm trên mặt đất.

Mới nhất chần đệm lên, một cổ tanh hôi nồng đậm đập vào mặt mà đến, trong lòng người nọ căng thẳng, ngẩng đầu muốn hô, đã thấy bóng đen trước mắt chợt lóe, một bàn tay cứng như sắt, chế trụ cổ họng chính mình.....

Bóp chặt lấy cổ họng người này, thân hình Nam Cung Thiên Mạc chộp động, nhẹ nhàng đánh một chưởng, in trên ngực tạp dịch đang cúi đầu xoay người dọn dẹp mảnh vụn, nội kinh phóng ra, không hề nhìn hấn, quay người phóng tới phía sau hai người đi chuyển dục dừng đang đưa lưng về phía phòng ốc.....

※※※

Liễu Như Phong chịu đựng cả người đau ngửa, thật vất vả về tới Hình viện, trở lại trong phòng, cẩn thận đánh giá một phen, xác nhận không có người tới, mới nhẹ nhàng thở ra, thay đổi quần áo, đem hắc y nhiễm huyết, nhét vào giường, lấy chần đệm che đi.

Tình hình cổ quái này thành linh xảy ra, Liễu Như Phong nhận được chỉ có thống khổ. Cũng may Nam Cung Thiên Mạc mặc dù mất thần trí, nhưng cuối cùng cũng không nổi điên lần thứ hai.....

Liễu Như Phong đem khăn che mặt nhập vào trong đệm giường, không tiếng động cười khỏ.

"Không tốt!" Một tiếng thét kinh hãi, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Liễu Như Phong giương mắt nhìn, là một gã thị vệ Lạc Dương Cung đầy mặt kinh hoàng, vọt tiến vào, trong miệng hét lớn: "Liễu thống lĩnh, Tứ công tử lại nổi điên, giết bốn gã phó dịch. Hiện tại mọi người trong Thích viện đều trốn ra ngoài cửa viện, không dám đi vào."

Lúc trước Nam Cung Thiên Mạc lệnh Thủy Liên đem tạp dịch Lạc Dương Cung gọi vào trong phòng, Liễu Như Phong liền biết công tử sẽ giết bọn họ. Lúc này nghe xong, cũng không ngoài dự liệu.

"Ngạc nhiên cái gì?" Liễu Như Phong nằm ở trên giường, không đứng dậy, lạnh lùng cắt ngang lời quát tháo của thị vệ kia, nói: "Nổi điên thì nổi điên, để mặc hắn đi, qua trong chốc lát sẽ vô sự."

Thị vệ kia ngóc đến gần ngưỡng cửa, không dự đoán được Liễu Như Phong cư nhiên lại nói như thế, toàn bộ giống như không hề đem Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc để ở trong lòng. Trong phòng Nhất thời không khỏi giật mình, không biết làm như thế nào cho phải.

Liễu Như Phong thấy, thở dài, nói: "Trở về nghỉ ngơi đi, qua thời gian dài, ngươi sẽ không còn để ý."

Thị vệ kia chỉ đành ứng thanh, rời khỏi phòng.

Rời khỏi Hình viện, tên thị vệ kia xoay người phi nước đại, chỉ chốc lát, bước vào thư viện, hướng về phía Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà khom người thi lễ, đem lời nói Liễu Như Phong thuật lại một lần.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vẩy lui người nọ, quay đầu nhìn về phía Chu Chính Thành một bên, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười, nói: "Chính Thành, bây giờ có thể yên tâm?"

Chu Chính Thành mỉm cười, đáp: "Chúc mừng công tử, có được một trợ thủ đắc lực!"

※※※

Liên tiếp mấy ngày, Liễu Như Phong bận rộn việc xem xét, sửa sang lại văn án tích lũy nhiều năm của Lạc Dương Cung, cùng việc thị vệ Trác Tiêu Cung cùng Lạc Dương Cung dung hợp. Dù sao y đối tình hình Lạc Dương Cung, không tính là rất quen thuộc.

Chu Chính Thành thăng nhiệm Tổng quản, chức Thống lĩnh lại bị Liễu Như Phong chiếm đi, Phó thống lĩnh Tô Lánh tự nhiên sẽ không phục, mặc dù không dám ở trước mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nói cái gì, nhưng âm thầm đem thêm phiền toái, cản trở đến cho Liễu Như Phong, dù làm cũng làm không được thuận buồm xuôi gió —

Nghe nói Liễu Như Phong sắp tới phải thẩm tra đối chiếu hồ sơ văn án, Tô Lánh lập tức cho người đưa mười chồng công văn lớn đến, để Liễu Như Phong nhất nhất xem qua, chuyện trọng yếu thì ít, phần lớn là chuyện lông gà vỏ tỏi, sự tình có thể hay không thể ghi chép, thậm chí công văn hai ba năm trước đây cũng ở trong đó.....

Tất nhiên Liễu Như Phong âm thầm vui mừng, tuy là công văn râu ria, Liễu Như Phong lại không mất thời gian tra ra lai lịch đại bộ phận người trong Liễu viện, thậm chí Uyên nhi kia cũng ở trong đó, chỉ tiếc nữ nhân cổ quái vết thương đầy người kia vẫn không có nửa phần tin tức. Bất quá từ trong công văn này, Liễu Như Phong tìm được một quyển, nửa năm trước một người trong Liễu viện, bị mang đi rời khỏi Liễu viện, nơi đến — từ lao Hình Đường.....

Mà đã nhiều ngày, thị vệ trong cung nội đấu (tranh chấp nội bộ), cũng càng ngày càng thường xuyên.

Thị vệ Lạc Dương Cung tất nhiên khinh thường thị vệ Trác Tiêu Cung bị nhập vào Lạc Dương Cung, trong ngôn ngữ châm chọc khiêu khích, tận hết sức khinh bạc bôi nhọ, thị vệ Trác Tiêu Cung như thế nào có thể nuốt nổi một ngụm này, ý vào Thống lĩnh thị vệ hiện nay của Lạc Dương Cung Liễu Như Phong nguyên là người Trác Tiêu Cung, tất nhiên đối chọi gay gắt, một bước cũng không nhường.

Tô Lánh chẳng những không ngăn lại, ngược lại âm thầm xúi giục, thị vệ hai cung, nguyên bản liền không ai chịu phục ai, xung đột từ từ thăng cấp, từ chửi mắng lẫn nhau, đến một lời bất hòa, rút kiếm hướng vào nhau.....

Liễu Như Phong ngồi ở trong Thống lĩnh Đường Lạc Dương Cung cách thư viện không xa, nhìn hồ sơ văn án thật vất vả đã sửa sang lại xong, chồng chất như núi, nhẹ nhàng thở ra.....

"Liễu thống lĩnh! Việc này người nên làm chủ cho chúng ta, bọn họ thật sự khinh người quá đáng!" Lý Thụ đẩy cửa mà vào, giận dữ đầy mặt, hai người đi theo phía sau, đều là thị vệ Trác Tiêu Cung lúc trước theo Liễu Như Phong vào Lạc Dương Cung.

Liễu Như Phong nhin không được nhu nhu cái trán lại bắt đầu phát đau, không giương mắt nhìn, bất đắc dĩ hỏi: "Chuyện gì?"

"Ba người thuộc hạ vừa rồi đi ngang qua Hình Đường, thấy một đám người khi dễ huynh đệ chúng ta trước kia, thuộc hạ đến hòa giải, không nghĩ đám người kia ý nhiều người, mà ngay cả ba người thuộc hạ cũng đánh....." Lý Thụ cảm giận mở miệng nói.

Liều Như Phong nhíu nhíu mày, đám người Lý Thụ cùng Liều Như Phong đến Lạc Dương Cung, tất cả thị vệ trong cung đều biết. Trước kia mặc dù cũng có hãm hại, nhưng không có người khiêu khích đám người Lý Thụ, mặc dù đám người Lý Thụ thường xuyên nhúng tay vào việc tranh đấu, thị vệ Lạc Dương Cung cũng đều thôi lui cho xong việc! Hôm nay vì sao.....

Lý Thụ thấy Liều Như Phong không nói một lời, nhãn châu xoay động, lại nói: "Liều thống lĩnh, nhóm người thuộc hạ chính là những người đi theo người sớm nhất, trong Lạc Dương Cung này, còn ai không biết? Bọn họ rõ ràng chính là không đem người để vào mắt....."

"Đủ rồi!" Liều Như Phong gầm lên một tiếng, Lý Thụ này, cư nhiên dám châm ngòi trên đầu mình.....

Giương mắt nhìn nhìn Lý Thụ, lại phát hiện không chỉ Lý Thụ, cùng với hai người phía sau hắn, mặt mũi mỗi người đều bầm dập, hiển nhiên bị thương không nhẹ, cũng khó trách bọn họ tìm mình xuất đầu.....

Liều Như Phong mặc dù không thêm để ý trong lòng thị vệ có xem trọng mình hay không, bất quá, chuyện như vậy, cũng nên chỉnh đốn lại! Lúc trước bận rộn việc hồ sơ văn án, Phó thống lĩnh Tô Lánh lại buông tay mặc kệ, thực không phù hợp. Cũng may hai bên cũng không dám nháo đến chết người, Liều Như Phong tuy có tâm, nhưng không có thời gian, đành phải nói vài câu ngoài miệng, thật không muốn hiểu rõ. Hiện nay vừa đúng lúc, mượn chuyện này, chỉnh đốn một phen, miễn cho ngày sau lại bại lộ!

"Tất cả mọi người còn ở chỗ đó?" Liều Như Phong nhìn nhóm ba người Lý Thụ hỏi.

"Nhóm người chúng ta vẫn còn ở đó, bất quá đám người kia đã lui vào Hình Đường....." Lý Thụ liếc liếc về mặt trên mặt Liều Như Phong, cúi đầu.

Hình Đường? Nhuế Thân? Tô Lánh? Thì ra là thế! Là do thấy mấy ngày trước đây không có động tĩnh, liền nhận định mình yếu đuối sao?! Vừa đúng lúc, không biết nữ nhân cổ quái kia có ở Hình Đường hay không.....

Liều Như Phong cười lạnh một tiếng, đứng dậy, nói: "Được rồi, dẫn ta đi."

Nhóm ba người Lý Thụ mừng rỡ, hưng phấn mà ứng thanh, bước nhanh dẫn đường ra khỏi Thống lĩnh Đường, vòng qua hai cái sân, đi tới trước viện Hình Đường.

Liều Như Phong đảo mắt nhìn, bốn người đứng ngoài viện, quả nhiên đều là thị vệ Trắc Tiêu Cung.

Thấy Liều Như Phong, bốn người kia không khỏi lộ ra vẻ mặt kích động hưng phấn, nhất tề thi lễ, kêu: "Liều thống lĩnh!"

Tuyệt kiểm lộng phong 63: ← Trở lại

Liều Như Phong hơi gật đầu, nhìn thị vệ mang đầy thương tích, nhú nhú mày, hỏi: "Các người có nhớ rõ người động thủ?"

"Nhớ rõ, Liều thống lĩnh yên tâm, dám thỏ con này, cho dù hóa thành tro, chúng ta tuyệt đối cũng có thể nhận ra....." Đám người Lý Thụ bảy mồm tám lưỡi, liên thanh nói.

"Được rồi, theo ta vào." Liều Như Phong không muốn nhiều lời, xoay người liền đi hướng cửa viện Hình đường.

"Đứng lại! Hình đường trọng địa, chưa được cho phép, không được tự tiện xâm nhập!" Bốn gã thị vệ Lạc Dương Cung gác cửa viện hét lớn một tiếng, ngăn ở trước mặt Liều Như Phong.

Nhiều ngày nay, Liều Như Phong bận rộn việc hồ sơ văn án, mặc dù thị vệ trong cung nội đấu, bầm bả trước mặt y, cũng bất quá chỉ là nói hai câu ngoài miệng, liền bỏ qua. Thị vệ ban đầu lo lắng vài ngày, dần dần, đã không đem tâm nhậm Thống lĩnh thị vệ Liều Như Phong để vào trong mắt.

"Tránh ra." Liều Như Phong đậm đậm nói.

"Thỉnh Liều thống lĩnh đưa ra thủ lệnh của công tử hoặc của Nhuê Đường chủ!" Bốn gã thị vệ lạnh lùng thốt.

"Như thế nào? Các người không tính là thị vệ Lạc Dương Cung? Không thuộc quyền quản lý của ta?" Liều Như Phong vẫn bình tĩnh nói như cũ, nhìn không ra chút tức giận.

"Xin thứ cho chúng thuộc hạ vô lễ, thuộc hạ mang chức trách trong người, không dám tự tiện để Liều thống lĩnh đi vào!" Bốn gã thị vệ âm dương quái khí (ngữ điệu kì quái), ngoài miệng nói tuy vô cùng cung kính, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ trào phúng.

Thân hình Liều Như Phong chợt lóe, "Ba ba ba ba!" Bốn cái tát giòn vang, khiến cho mọi người giữa sân đều chấn động.

Bốn gã thị vệ há to miệng, đồng thời một tay ôm mặt, hai mắt trừng trừng, kinh sợ nhìn thẳng Liều Như Phong, đứng thẳng bất động trên mặt đất.

Không đợi bốn người mở miệng, Liều Như Phong đã chậm rãi nói: "Thân là thị vệ Lạc Dương Cung, ngăn cản Thống lĩnh thị vệ, là dĩ hạ phạm thượng! Thân là thị vệ Hình đường, phát sinh tranh đấu trước mắt không lên ngăn lại, là thất trách! Hai tội cùng phạm

một ngày, ần theo quy củ có thể lập tức xử tử, niệm tình các người đi theo công tử nhiều năm, đợi lát nữa, tự đi Hình Đường Các lĩnh phạt tám mươi roi!"

"Đi con mẹ ngươi! Ngươi là cái quái gì? Bất quá chỉ vì cầu mạng sống, trà trộn vào tập nham Lạc Dương Cung chúng ta, đừng tưởng rằng võ võ mã thí (võ mã thí = võ môn ngựa, ý nói nịnh bợ), liền lấy được hoan tâm của Chu tổng quản, coi chính mình là nhân vật lớn! Nói cho ngươi biết, Hình đường chúng ta không ăn cú lừa này đâu!" Bốn người thẹn quá thành giận, nghe nói võ công Liễu Như Phong lợi hại, không dám tiến lên động thủ, chỉ đành chửi ầm lên.

Liễu Như Phong đến Lạc Dương Cung không lâu, chắc cũng không dám giết người của Lạc Dương Cung.

Tay trái Liễu Như Phong run lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, tay phải tiếp nhận, thuận thế vung lên, từ cổ họng một người xẹt qua, trong nháy mắt nhập vào ngực tên còn lại.

Mọi người khiếp sợ!

Không ai nghĩ Liễu Như Phong dám thật sự giết người —— vô luận là hai người ngã xuống, hay là mọi người đang đứng.....

Thấy hai người kia rõ ràng không sống nổi, kiếm Liễu Như Phong, hướng cổ họng người thứ ba!

Hai người còn sống tuy rằng vẫn không thể tin Liễu Như Phong cư nhiên không hề bần khoản, nhưng sống chết trước mắt, bất chấp tất cả, hai người hét lớn một tiếng, chẳng những không trốn, ngược lại rút binh khí ra, hướng Liễu Như Phong đánh tới —— không phải hai người tự nhận dựa vào võ công có thể thắng được Liễu Như Phong, mà là nơi đây chính là cửa viện Hình đường, tin tưởng thị vệ Hình đường nghe được tiếng vang, chắc chắn sẽ ra trợ giúp.....

Đám người Lý Thụ quát mắng, rút binh khí ra, muốn lên trợ giúp Liễu Như Phong.

Lại nghe "Pua pua" hai tiếng, thân thể xẹt qua trước mắt ba người, hai gã thị vệ Hình đường kia trừng lớn hai mắt, thân mình mềm nhũn, rồi ngã xuống. Máu tươi chảy ra từ cổ họng, nhất thời chưa tắt thở, tay chân run rẩy, thần tình kinh hãi, tuyệt vọng cùng thống khổ.....

Về mặt trên mặt Liễu Như Phong bình thản, vẫn không có chút lửa giận như cũ, nhìn bốn người trên mặt đất cơ hội sống đã tuyệt, chậm rãi nói: "Nhục mạ Thống lĩnh, dĩ hạ phạm thượng. Ta đã cho các người cơ hội, lại không biết hối cải, ta cũng chỉ có thể y theo quy củ mà làm việc!"

Trường kiếm vung lên, lạng lẹ vào vỏ, Liễu Như Phong không thèm nhìn bốn người trên mặt đất liếc mắt một cái, hướng trong viện mà đi.

Nhóm Lý Thụ kinh hãi ngốc lảng trong chớp mắt, thu hồi binh khí, bước nhanh đi theo phía sau Liễu Như Phong, chỉ là nhìn phía ánh mắt Liễu Như Phong, có thêm vài phần lửa nóng.....

Trong viện đã tụ tập hai mươi danh thị vệ Hình đường nghe thấy động tĩnh ngoài viện, chỉ tiếc, bọn họ chạy ra mặc dù nhanh, nhưng không nhanh bằng kiếm của Liễu Như Phong!

Thấy Liễu Như Phong dẫn hơn mười danh thị vệ Trác Tiêu Cung đi tới, bọn thị vệ Hình đường liếc nhau, nhìn nhìn bốn người trên mặt đất giãy dụa khí tuyệt, yên lặng tránh ra tạo thành một đường ở giữa.....

Nhuế Thân thấy Liễu Như Phong tiến đến đại đường, vẻ kinh ngạc trong mắt chợt lóe, thần tình tươi cười, đi lên đón tiếp, nói: "Nhuế Thân kiến quá Liễu thống lĩnh, không biết hôm nay Liễu thống lĩnh đến đây, có chuyện gì quan trọng?"

Ánh mắt Liễu Như Phong chuyển động, ngồi phía trên chủ vị giữa đại đường, chính là Phó thống lĩnh Tô Lánh!

Trong lòng Liễu Như Phong âm thầm rùng mình, Tô Lánh, Nhuế Thân cùng ở trong đại đường, xem ra đám người Lý Thụ bị đánh, quả là đáng giá.

Liễu Như Phong chấp tay cười nói: "Nguyên lai Tô Phó thống lĩnh đã ở Hình đường, Liễu Như Phong thất lễ."

Tô Lánh cúi đầu nhấp trà, chỉ nghe không nhìn.

Cử chỉ này cực kỳ thất lễ, Liễu Như Phong cũng không để ý, trong lòng tính toán, chuyển hướng Nhuế Thân, nói: "Nhuế Đường chủ, vừa rồi ngay tại ngoài viện Hình đường, phát sinh tranh đấu, không biết Nhuế Đường chủ cùng Tô Phó thống lĩnh có biết hay không?"

Nhuế Thân muốn trả lời, một gã thị vệ bên cạnh đến gần Nhuế Thân, nói nhỏ một lời.

Sắc mặt Nhuế Thân đại biến, hừ lạnh một tiếng, căm tức nhìn Liễu Như Phong, quát: "Liễu thống lĩnh, vì sao vô cớ lạm sát thị vệ Hình đường ta?"

"Dĩ hạ phạm thượng, tội này đáng chết!" Sắc mặt Liễu Như Phong cung kính, ngồi xuống nhìn Tô Lánh.

Tô Lánh thản nhiên tự đắc mân mê bình phẩm chén trà trong tay, tựa hồ hết thấy sự việc giữa đại đường, đều không có quan hệ cùng hắn.

Nhuế Thân cười lạnh liên tục, nói: "Dĩ hạ phạm thượng? Bọn họ canh giữ cửa viện, như thế nào lại đắc tội công tử? Sao ta không biết?"

Liễu Như Phong rút cục đem ánh mắt quay lại trên mặt Nhuế Thân, chậm rãi nói: "Nguyên lai Nhuế Đường chủ cho rằng trừ bỏ công tử, Chu tổng quản, Tô Phó thống lĩnh, người, thì ta không được coi là thượng cấp của bọn họ?!"

Nghe thấy Liễu Như Phong đem Tô Lánh cùng chính mình cũng tính ở trong đó, Nhuế Thân hung hăng nhìn chăm chăm Liễu Như Phong, tức giận nói: "Liễu thống lĩnh, người cố tình nói trái nói phải chúng ta sao? Người nói bọn họ dĩ hạ phạm thượng, chứng có đâu?"

Liễu Như Phong mỉm cười, nói: "Thân là thị vệ Lạc Dương Cung, ngăn cản Thống lĩnh thị vệ tiến vào Hình đường, có phải là dĩ hạ phạm thượng hay không? Như Phong nghĩ rằng, có lẽ là do thái độ làm người của Nhuế Đường chủ khoan dung, khiến cho bọn hần quên mất quy củ, liền thay Nhuế Đường chủ ra tay, giáo huấn nhỏ nhỏ một chút, bốn người này lại chửi ầm lên. Nhục mạ thượng cấp, có phải dĩ hạ phạm thượng hay không? Phạm sai hai lần, nếu lại tha thứ, mặt mặt, không chỉ còn là mặt của Nhuế Đường chủ....."

Thần sắc trên mặt Nhuế Thân biến đổi đột ngột, cười lạnh nói: "Liễu thống lĩnh, vu khống, người đã chết, tự nhiên tùy vào người nói!"

"Lúc ấy có mười lăm thị vệ trong cung, chính mắt thấy, Nhuế Đường chủ tại sao lại nói lời ấy?" Liễu Như Phong thu ý cười, thần sắc dần lạnh xuống.

"Không sai, Liễu thống lĩnh nói tất cả đều là sự thực....." Đám người Lý Thụ đều mở miệng.

"Ha ha ha....." Nhuế Thân cười to, lãnh nhãn đảo qua đám người Lý Thụ, khinh thường nói: "Người Trác Tiêu Cung các người miệng mồm dơ bẩn, tất nhiên là nói giúp cho Liễu, Thống lĩnh, của, bọn, người!"

Đám người Lý Thụ, sắc mặt không khỏi xanh mét.

Trong phòng nhất thời lặng im, chỉ còn tiếng ồ ồ thở dốc cổ nén tức giận của vài người, cùng tiếng Nhuế Thân đắc ý cười lạnh.....

"Ba ba....." Tiếng vỗ tay vang lên.

Liễu Như Phong nhẹ nhàng mà vỗ tay, ý cười trên mặt không giảm, nhưng trong mắt đã lạnh như băng, nhẹ giọng nói: "Ta nghĩ bốn gã thị vệ bình thường, như thế nào có thể có can đảm như vậy, nguyên lai là có chỗ dựa!"

Nhuế Thân cười lạnh, nói: "Liễu thống lĩnh nói lời này là có ý tứ gì? Nhuế Thân nghe không hiểu!"

"Công tử sớm đã phân phó, thị vệ trong cung không phân lẫn nhau, đều cùng là người Lạc Dương Cung, Nhuế Đường chủ lại một lời một cái Trắc Tiêu Cung, đổi trắng thay đen, chỉ hươu nói ngựa! Xem ra là không đem công tử để vào trong mắt!" Liễu Như Phong nhìn chăm chăm Nhuế Thân, chậm rãi nói.

"Liễu Như Phong! Ngươi lạm sát thị vệ trong cung, nói xấu Hình đường đường chủ, là dụng ý ra sao? Ngươi đã ngấm máu phun người, bụng dạ khó lường, Nhuế mỗ không muốn cùng ngươi nói chuyện, liền đi thỉnh công tử chủ trì công đạo!" Nhuế Thân cao giọng gầm lên, nhắc chân liền hướng ngoài cửa bước đi.

Liễu Như Phong không ngăn trở, chỉ lạnh lùng nói: "Đối diện Hình đường này, chính là chỗ ở của phó dịch dưới sự quản hạt của Chu tổng quản!"

Nhuế Thân đành chỉ cước bộ, vẻ mặt khó có thể chấp nhận, đứng ở tại chỗ, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.....

Phó thống lĩnh Tô Lánh vẫn an tọa một bên, lúc này cầm bát trà trong tay để qua một bên, đứng dậy, tươi cười đầy mặt, xen giữa hai người, ôn tồn nói: "Hai vị, việc gì phải như thế? Tất cả mọi người đều vì công tử mà làm việc, lại nói, coi như là người một nhà. Đến đến đến, xin bớt giận, mọi người ngồi xuống chậm rãi thương lượng....."

Trong lòng Nhuế Thân biết Tô Lánh cấp cho hắn bậc thang, tất nhiên theo lời ngồi xuống.

Liễu Như Phong thâm ý nhìn thoáng qua Tô Lánh, xoay người ngồi, nhìn Nhuế Thân, nói: "Nhuế Đường chủ, có nên nói chuyện thị vệ trong cung nội đấu hay không?"

Nhuế Thân nghiêng mắt nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, lửa giận khó bình ổn, lập tức cười lạnh nói: "Đây không phải là việc của Liễu thống lĩnh sao? Việc gì lại cùng Nhuế Thân trao đổi?"

Liễu Như Phong đậm đậm nói: "Bởi vì một bên nội đấu, trốn vào Hình đường. Tại hạ muốn mời Nhuế Đường chủ cùng nhau đem những người này tìm ra!"

Tô Lánh nhướng mày.

Nhuế Thân bỗng nhiên đứng lên, cả giận nói: "Liễu Như Phong! Ngươi muốn điều tra Hình đường?!"

Liễu Như Phong không nói lời nào, chỉ nhìn Nhuế Thân, ánh mắt lại kiên định nói cho Nhuế Thân biết rằng, đúng là như thế.

Nhuế Thân giận dữ, ngực phập phồng cực liệt, sau một lúc lâu, mới nói ra lời, nói: "Liễu thống lĩnh, thứ cho ta khó có thể tuân mệnh! Liễu thống lĩnh, Nhuế mỡ khuyên người một câu, nơi này là trọng địa Hình đường của ta, ở ngoài viện Hình đường phát sinh tranh đấu, tất nhiên là do mấy người không biết tốt xấu, đến sinh sự, bị đánh cũng là xứng đáng."

Liễu Như Phong khẽ gật đầu, trào phúng nói: "Nguyên lai Nhuế Đường chủ cho rằng bốn gã thị vệ có gan dám xông vào Hình đường được hai mươi tám gã thị vệ trông coi! Không biết công tử tin hay không tin?"

"Người!" Nhuế Thân căm tức nhìn Liễu Như Phong.

Tô Lánh thở dài, khuyên nhủ: "Liễu thống lĩnh, Nhuế Đường chủ không phải có ý tứ này. Có thể là bọn họ ở ngoài viện nhìn thấy thị vệ có cừ oán, xung đột ngôn ngữ, dẫn tới thị vệ Hình đường vây đánh cũng không chừng! Bất quá, Liễu thống lĩnh muốn điều tra Hình đường, cũng có chút quá mức. Đề nghị hai vị bớt giận. Không bằng như vậy đi, Nhuế Đường chủ tra xét xem thị vệ nào tham dự tranh đấu lần này, ấn theo quy củ xử trí. Liễu thống lĩnh cũng trở về tùy ý phạt những người này. Việc này liền bỏ qua, như thế nào? Dù sao mọi người đều là người Lạc Dương Cung, việc ngày sau cần hợp tác lẫn nhau vẫn còn nhiều, không cần khiến cho quan hệ căng thẳng....."

Nhuế Thân do dự một cái chớp mắt, mở miệng nói: "Hào, nể mặt Tô Phó thống lĩnh, việc này cứ như thế....."

Liễu Như Phong cười lạnh, Tô Lánh nói như vậy nhìn qua là hóa giải việc này, kì thực rắp tâm hiểm ác, hướng chỉ nguyên bản Liễu Như Phong đã có tính toán khác, như thế nào có thể bỏ qua cơ hội danh chính ngôn thuận điều tra Hình đường này?

"Tô Phó thống lĩnh, thị vệ nội đấu, nguyên bản trách nhiệm là của người cùng Thống lĩnh ta. Có câu, bắt kẻ trộm phải bắt đến tận nơi, làm gì có đạo lý chỉ xử trí một bên?" Liễu Như Phong nhìn thoáng qua Tô Lánh, thanh âm dần dần lạnh xuống.

Thần sắc Tô Lánh biến đổi, giận dữ nói: "Liễu thống lĩnh, phải hiểu nơi này không phải là Trác Tiêu Cung! Làm việc phải lưu lại một con đường sống cho người ta!"

Ánh mắt Nhuế Thân tàn nhẫn nhìn chăm chăm Liễu Như Phong, không muốn nói một lời, chỉ có ý tứ muốn động thủ.

Liễu Như Phong nộ tiếu một tiếng, nói: "Như thế nào? Thị vệ nội đấu, Thống lĩnh thị vệ không có quyền hỏi đến? Hình đường, Phó thống lĩnh không phải là hạ cấp của Thống lĩnh sao? Thật sự muốn tại hạ thỉnh công tử ra mặt? Tô Phó thống lĩnh, chỉ sợ đến lúc đó, không nên trách tại hạ hỏi công tử một câu chúng ta đến tột cùng có phải là người Lạc Dương Cung hay không!"

Ánh mắt Tô Lánh chợt lóe, thật sự không dám đến chỗ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, chỉ đành hừ lạnh một tiếng, đứng dậy, nói: "Nếu Liễu thống lĩnh không muốn nghe Tô mỗ khuyên bảo, khur khur cổ chấp. Nghĩ hảo ý của Tô mỗ xem như ác ý, Tô mỗ cũng không nói nữa, cáo từ!"

Nhuế Thân ngẩn ra, không nghĩ Liễu Như Phong lại khó chơi như thế, mà ngay cả Tô Lánh cũng không có biện pháp. Nhưng lúc này chỉ còn mình hăn đối phó Liễu Như Phong, Nhuế Thân cũng không muốn, xem thái độ này của Liễu Như Phong, toàn bộ không xem người Lạc Dương Cung để ở trong mắt, nếu mạnh mẽ chống cự, dẫn đến động thủ, sự tình âm ỉ lên, kinh động đến công tử, chỉ cần tra hỏi, liền biết ý định đám người chính mình, làm sao có thể có kết cục tốt?

Nhuế Thân đang do dự.

Tô Lánh đi được vài bước hướng ra phía ngoài. Đã thấy một cánh tay chặn ngang trước mắt.

Tô Lánh ngẩng đầu, đem một đôi bàn tay trắng nõn lồng vào nhau ở trong tay áo, cười nói: "Như thế nào? Liễu thống lĩnh tìm Tô mỗ là còn có việc?"

Liễu Như Phong cười cười, nói: "Tô Phó thống lĩnh xin dừng bước, mong rằng có thể cùng chúng ta chứng kiến, để tránh lại có người nói Liễu Như Phong ta ngấm máu phun người!"

"Loại sự tình này, thỉnh Liễu thống lĩnh thỉnh cao minh khác, Tô mỗ không có hứng thú tham dự!" Khóe mắt Tô Lánh dựng lên, nhắc chân muốn đi trước.

Liễu Như Phong bước nghiêng vượt qua một bước, lần thứ hai ngăn ở phía trước Tô Lánh, tươi cười dần dần lạnh đi, nói: "Tô Phó thống lĩnh, việc này tính ra, người cũng phải quản, thỉnh lưu lại, đừng để tại hạ phải khó xử, đợi nhận rõ người tham dự nội đấu, đi hay ở tùy nhiên!"

Hai đám tay Tô Lánh trong tay áo nắm lại càng chặt, trong lòng biết hôm nay Liễu Như Phong nhất quyết trả thù, trái lo phải nghĩ sau một lúc lâu, trở lại ngồi xuống, nộ tiểu nói: "Uy phong Liễu thống lĩnh thật lớn! Hôm nay Tô mỗ đã lĩnh giáo! Nếu Nhuế Đường chủ đáp ứng, Tô mỗ liền cùng Liễu thống lĩnh đi một vòng!"

Liễu Như Phong mỉm cười gật đầu, chuyển hướng Nhuế Thân, nói: "Nhuế Đường chủ thân là chương hình (người chấp chương hình pháp), tất nhiên biết rõ cung quy, như thế nào có thể cản trở Thống lĩnh làm việc? Như thế, vất vả cho hai vị!"

Trong lòng Tô Lánh, Nhuế Thân tức giận, nguyên tưởng rằng Liễu Như Phong vừa mới nhậm chức, tuyệt không dám đem việc này làm âm ỉ, chỉ đành chấp nhận không công mà ăn phải cái phiền phức. Không nghĩ rằng Liễu Như Phong không cố kỵ việc gì, ngược lại lại khiến đám người chính mình ăn phải cái phiền phức.

Liều Như Phong đứng dậy, không để ý sắc mặt hai người Tô, Nhuế khó coi, dẫn đám người Lý Thụ, đi ra khỏi phòng trước.

Một hàng mọi người lần lượt điều tra từng phòng, từng gian từng gian.

Lục soát xong Hình đường viện, đám người Lý Thụ đã nhận ra mười thị vệ, có thị vệ Hình đường, cũng có hạ cấp thị vệ của Tô Lánh. Ấn theo tội danh nội đấu, nhận hình phạt bốn mươi roi, hành hình trước mặt mọi người.

Liều Như Phong thấy sự việc như vậy, mục đích cũng đã đạt thành. Liên xoay người hướng Nhuế Thân, Tô Lánh cáo từ, ly khai Hình viện.....

Tuyệt kiếm lộng phong 64: ← Trở lại

"Liều huynh đệ, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!" Mới ra khỏi Hình Đường viện, liền nghe được tiếng cười thô kệch của Chu Chính Thành.

Liều Như Phong nhìn lại, quả nhiên thấy Chu Chính Thành đang từ xa xa chạy lại đây.

"Chu tổng quản." Liều Như Phong đang muốn hành lễ, đã bị Chu Chính Thành chạy nhanh đến ngăn lại.

"Liều huynh đệ....." Chu Chính Thành đang muốn nói cái gì, đột nhiên lại ngưng miệng, mắt nhìn Hình Đường viện.

Liều Như Phong quay đầu nhìn, là Phó thống lĩnh Tô Lánh mang theo thị vệ, mặt nghiêm đen lại, đi ra.

Tô Lánh nhìn thấy Chu Chính Thành bên cạnh Liều Như Phong, thần sắc biến đổi, miến cường bày ra vẻ tươi cười, xa xa đến hành lễ, hô gọi một tiếng, cước bộ nhanh hơn mà rời đi.

"Hắc hắc! Liều huynh đệ, Chu mỗ đi Thống lĩnh đường tìm ngươi, nghe nói ngươi đã đến Hình đường, sợ ngươi có chuyện, nên vội vàng tới. Nhưng xem ra, lần này có chuyện là cái tên Tô mất trắng kia mới đúng a!" Chu Chính Thành tựa hồ cực kỳ cao hứng, liên tục vỗ Liều Như Phong vài cái, một mặt đi hướng Thống lĩnh đường viện, một mặt thấp giọng cười nói.

Liều Như Phong hơi mỉm cười, nói: "Đa tạ Chu tổng quản quan tâm, bất quá vừa rồi, Như Phong vì bất đắc dĩ, đã giết bốn thị vệ Hình đường....."

Chu Chính Thành cực liệt vỗ bộ ngực, nói: "Yên tâm, vừa rồi ở ngoài Hình Đường viện, Chu mỗ đã nghe thủ hạ của ta nói, sai không phải ở ngươi, nếu tên Tô mắt trắng kia cùng Nhuế Chương hình lấy việc này đi tố cáo ngươi ở trước mặt công tử, Chu mỗ sẽ nói thay ngươi!"

Liễu Như Phong gật đầu, cảm kích nhìn Chu Chính Thành, cười nói: "Chu tổng quản tìm Như Phong có việc?"

Chu Chính Thành vỗ ót chính mình, cười to nói: "Hắc! Coi trí nhớ kìa, thiếu chút nữa đã quên, mới nhận được tin tức, giờ Tý tối nay, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín xuất động toàn bộ nhân thủ Bách Tiểu Cung, từ phía đông công kích Lạc Dương Cung. Theo ý của công tử, nếu Thập Nhất công tử Âu Dương Tín đến đây, dừng để cho có hấn cơ hội trở về. Liễu huynh đệ, lần này chính là cơ hội tốt, hảo hảo mà làm, công tử tất sẽ không bạc đãi ngươi!"

Ánh mắt Liễu Như Phong chợt lóe, trầm ngâm nói: "Nếu muốn cho Thập Nhất công tử Âu Dương Tín có thể đến mà không thể về, thật cũng không khó, chỉ là sợ Tô Phó thống lĩnh cùng Nhuế Đường chủ, không chịu phối hợp....."

Bách Tiểu Cung chưa phát động, Lạc Dương Cung đã biết tình hình cụ thể tỉ mỉ — chẳng lẽ trong Bách Tiểu Cung cũng có người của Lạc Dương Cung?

Chu Chính Thành khinh thường nói: "Bọn họ? Cũng phải nghe theo sai khiến thôi, Liễu huynh đệ, lệnh bài Thống lĩnh của ngươi kia có thể điều động toàn bộ thị vệ Lạc Dương Cung."

Trên mặt Liễu Như Phong lộ vẻ vui mừng, cười nói: "Như thế, Như Phong nhất định không phụ công tử kỳ vọng, tối nay Thập Nhất công tử Âu Dương Tín nếu không đến thì thôi, nếu đã dám đến, Như Phong nhất định buộc hắn phải lưu lại!"

"Tốt!" Chu Chính Thành hưng phấn mà chà xát tay, đột nhiên lại uể oải, nói: "Thực không muốn làm chức tổng quản này, cơ hội tốt như vậy, không thể có được một hồi chém giết, lại phải đi theo bên người công tử, thật không thú vị..... Quên đi, Liễu huynh đệ còn bận rộn, Chu mỗ còn phải đến chỗ công tử bên kia....."

Chu Chính Thành nói xong, không đợi Liễu Như Phong đáp lời, phát phát tay, xoay người tiến đến một con đường nhỏ bên cạnh, ủ rũ mà đi.

Liễu Như Phong một mặt âm thầm tính toán, một mặt bước vào Thống lĩnh đường, nói: "Truyền lệnh, tất cả thị vệ trong cung, trừ những chỗ quan trọng, lập tức đến Thống lĩnh đường nghe lệnh, qua thời gian hai nén hương mà người chưa tới, ấn theo tội danh làm phản mà xử trí!"

"Rõ" Lý Thụ ứng thanh một tiếng, mang theo sáu người bên cạnh, xoay người rời đi.....

※※※

Nam Cung Thiên Mạc ngồi ở trước bàn, nhìn Thủy Liên một bên bận rộn phân thức ăn, nghiệm độc, không khỏi thở dài.

Nhiều ngày nay đã ba lần phát hiện được huyễn dược kia, bị hạ ở bên trong đồ ăn, cũng may Thủy Liên tinh thông dược lý, đúng lúc phát hiện, mới chưa lại bị đại ca hạ được trúng.....

Lúc trước Nam Cung Thiên Mạc bởi vì muốn cho Thủy Liên luôn luôn bên người hầu hạ Lễ phu nhân cũng đi theo về Tuyệt Thiên Cung, Lễ phu nhân lại cố ý lưu lại Thủy Liên. Nam Cung Thiên Mạc lại ai thán một tiếng, may mắn mẫu thân để Thủy Liên lại.....

"Mạc nhi, nhiều ngày nay, Lục công tử Trữ Thanh cùng Thập Nhất công tử Âu Dương Tín liên hệ chặt chẽ, thường xuyên lui tới, hình như có tính toán!" Thiên Hành đi vào phòng, ở bên cạnh bàn ngồi xuống, mỉm cười nói: "Trước đây, chuyện ngươi muốn Tâm Trúc điều tra, đã có tin tức....."

※※※

Đêm khuya giờ Hợi, bên trong một căn phòng ở một chỗ sân viện phía đông Lạc Dương Cung.

Liễu Như Phong nhìn ba mươi danh thị vệ trong phòng hoặc chà lau vũ khí, hoặc nhắm mắt tĩnh tọa, nghiêng đầu đối Lý Thụ bên cạnh, thấp giọng nói: "Canh chừng nơi này, ta đi xem xét những nơi mai phục khác một chút!"

Lý Thụ gật đầu, cấp Liễu Như Phong một ánh mắt yên tâm.

Liễu Như Phong mỉm cười, xoay người ra đến sân.

Nhìn mặt ngoài Lạc Dương Cung một mảnh yên tĩnh, Liễu Như Phong làm như vô ý, chậm rãi hướng đến Hình Đường viện.

Bốn bề vắng lặng, Liễu Như Phong lách mình qua một cây đại thụ bên ngoài Hình Đường viện, nhanh nhẹn trút bỏ ngoại bào màu xanh trên người, lộ ra bộ hắc y bó sát người bên trong.

Đem ngoại bào kia giấu ở đồng lá cây bên đại thụ, Liễu Như Phong quan sát một hồi, hơi đề khí, thân như hồng yện (chim yện màu hồng, ý chỉ nhanh nhẹn, thanh thoát), nhanh như khói nhẹ, lén lút tiến nhập một góc viện.

Ban ngày điều tra Hình Đường viện này, Liễu Như Phong đã tự nhớ rõ hoàn cảnh địa hình. Lúc này phần lớn thị vệ Hình Đường viện đều bị điều hướng phía đông phục kích Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, chỉ còn lại bảy tên thị vệ có cương vị công tác gác đêm cùng Hình đường đường chủ Nhuế Thân!

Liễu Như Phong từ bóng cây trên nóc nhà xuyên qua mà đi, thật cẩn thận che giấu thân hình, hướng về chỗ trung tâm Hình Đường viện, lao phòng của Lạc Dương Cung mà bước vào.

"Aizz, thời tiết quỷ quái, ban ngày thì nóng đến người cũng phát hoảng, buổi tối lại lạnh đến người cũng đi không được....."

"Đã gần vào thu!"

Hai gã thị vệ trông coi lao phòng, đang ngồi ở gần cửa lao bằng gỗ đang hé ra, khe khẽ nói nhỏ.

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, nhặt một tảng đá lên, nhắm đúng một gian lao phòng, cổ tay chuyển động, nhẹ nhàng ném đi.....

"Ba!" Hòn đá từ khoảng giữa chân song bằng gỗ, bay vào chỗ âm u trong lao phòng, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

"Ai?" Hai gã thị vệ nắm lấy cương đao bên hông.

Hai người liếc nhau, cẩn thận đề phòng chậm rãi tới gần gian lao phòng không người kia, nhưng không thấy gì, bóng người sau lưng chợt lóe, Liễu Như Phong đã lặng yên không một tiếng động, lên vào chỗ tối bên trong lao phòng.

Hai gã thị vệ dò xét một phen, tất nhiên không hề phát hiện được gì.

Một người nhú mày, nói: "Kỳ quái, rõ ràng nghe được tiếng vang....."

Tên còn lại lại nhẹ nhàng thở ra, lơ đãng nói: "Quên đi, có lẽ là con chuột, cũng có lẽ là thanh âm Nhuế Đường chủ gây ra....."

Trên mặt hai người lộ ra vẻ dâm ô, liếc nhau một trận, một người nói: "Thế này, khi Nhuế Đường chủ đã thích đủ, hai ta cũng đi vào chơi, thế nào?"

Tên còn lại sờ sảng gật gật đầu.

Hai người trở lại bên cạnh, thấp giọng nói chuyện với nhau.....

Liều Như Phong đề khí phóng thân đi, không để phạm nhân bị nhốt thấy được thân ảnh, cũng may lao phòng này vốn âm u, ít có đuốc. Liều Như Phong một đường đi tới tận cuối nhà lao, vẫn chưa phát hiện thấy nữ nhân cổ quái kia.....

Chẳng lẽ không ở trong này? Liều Như Phong vội tính toán, đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên nhớ tới lời nói của hai gã thị vệ trông coi kia, hiển nhiên Nhuế Thân cũng ở trong lao này!

Liều Như Phong cẩn thận lục soát lại một lần, đừng nói nữ nhân kia, ngay cả Nhuế Thân cũng không thấy bóng dáng.

Lại quay trở lại cuối nhà lao, Liều Như Phong không thu hoạch được gì do dự, chẳng lẽ có mật thất? Thời gian không nhiều, từ từ xem xét lại, hay lập tức quay về?

Vách tường phía trước đột nhiên chuyển động, "Yết yết" tiếng khởi động cơ quan nhẹ vang.

Liều Như Phong vội lắc mình ẩn vào một bên.

Vách tường rộng ba thước xoay vòng, lộ ra ánh lửa màu đỏ vàng bên trong.

Tay Hình đường đường chủ Nhuế Thân cầm một thanh trường tiên nhiễm huyết, cúi đầu chui ra, tùy tay ở trên tường một bên sờ, tiếng khởi động cơ quan lại vang lên, vách tường chậm rãi quay vòng trở lại. Nhuế Thân nhìn cũng không nhìn, xoay người rồi đi ra ngoài.

Nhân tình Liều Như Phong sáng lên, mạnh nhảy qua, tại trong khoảng thời gian nháy mắt vách tường đang khép kín, nhào vào mật thất.

Vị huyết tinh đập vào mặt mà đến, trong mật thất được điểm sáng bằng hai cây đuốc, treo phía trên cao nơi vách tường. Một người bị buộc chặt trên tấm ván gỗ cao bằng nửa thân người, đúng là nữ nhân cổ quái đã nhìn thấy trong Liều viện kia!

Đôi mắt đen của nữ nhân trống rỗng nhìn chằm chằm đỉnh mật thất, toàn thân trần trụi, tứ chi mở rộng, bị dây thừng tách ra, cố định ở phía trên tấm ván gỗ. Toàn thân đầy vết roi vết máu nhìn thấy mà ghê người, có vài chỗ rõ ràng là dấu vết bị than lửa đốt, có thể ngửi thấy hương vị da thịt cháy khét, hạ thân lại dơ bẩn không chịu nổi.....

Liều Như Phong nhú nhú mày, nghĩ nghĩ, chậm rãi đến gần tấm ván gỗ, nhìn chằm chằm ánh mắt nữ nhân, tùy thời chuẩn bị ra tay che lại tiếng kêu sợ hãi của nàng.....

Nữ nhân vẫn chết lặng mà mờ mịt nhìn đỉnh mật thất như cũ, như đối nam nhân đột nhiên xuất hiện nhìn nàng không hề phát hiện, nhìn mà như không thấy.

"Người là ai?" Liễu Như Phong đề thấp thanh âm hỏi, không đợi nữ nhân trả lời, liền duỗi tay, dọc theo khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của nữ nhân khẽ vuốt. Cho dù toàn thân nữ nhân đầy vết thương, nhưng mặt của nàng, không hề bị một tia thương tổn.....

Nữ nhân vẫn trầm mặc mà im lặng nằm như cũ, thân thể rách nát không hề có động tĩnh, giống như máu tươi chảy xuống kia không phải của nàng.

Không hề có sơ hở! Trong lòng Liễu Như Phong tán thưởng thủ đoạn cao siêu của người dịch dung cho nữ nhân này, ngón tay trượt xuống, theo chiếc cổ tinh tế của nữ nhân hơi ngưỡng lên mà di động xuống phía dưới.....

Ngón tay ngưng lại, dừng ở chỗ cách nửa tấc dưới cổ họng của nữ nhân —— tìm được rồi!

Nhãn tình Liễu Như Phong sáng lên, lấy ra một lọ dược thủy, nhẹ nhàng mà bôi lên chỗ đó, ngón tay nhẹ chà xát, một tầng da mỏng bị cuốn lên.

Đó là gương mặt cùng mặt nạ kia hoàn toàn bất đồng, khỏe môi thanh lãnh, sống mũi thanh tú, hàng mi nhỏ cao ngạo, cùng với —— không biết từ khi nào thì, hạnh nhân lãnh khốc kia lại nhìn chăm chăm Liễu Như Phong.....

Thân mình nữ nhân khẽ run, ánh mắt ở trên chiếc khăn đen che mặt cùng hắc y bó sát người của Liễu Như Phong dạo qua một vòng, trong mắt bắn ra tia khát vọng cùng cừ hận sâu đậm, khát vọng thoát đi địa ngục nhân gian này, cừ hận hết thảy mọi thứ trong địa ngục này.....

Liễu Như Phong nhìn gương mặt xa lạ lại quen thuộc này, hít vào một hơi thật sâu, hỏi: "Lục công tử Trữ Thanh?"

Nữ nhân há miệng thở dốc, lại không phát ra một chút thanh âm nào, môi chậm rãi mấp máy.....

Liễu Như Phong nhíu chặt mi, nhìn thần hình của nàng, đó chính là một chữ "Phải"!

"Người như thế nào lại ở trong này?" Liễu Như Phong nhẹ giọng hỏi, khuôn mặt bị giấu đi, bị giấu trong mật thất của Hình đường, nữ nhân này hẳn là Lục công tử Trữ Thanh đích thực, nếu không cũng không gặp phải khó khăn như thế. Như vậy, vị Lục công tử Trữ Thanh ở Vân Thanh Cung kia là người nào giả mạo? Chẳng lẽ không một người nào của Vân Thanh Cung phát giác? Hay là người phát giác, đều đã bị diệt khẩu?

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, nếu không biết việc này, ngày sau nếu công tử mạo muội phát động, chỉ sợ cũng sẽ rơi vào kết cục thất bại bỏ mạng!

Lục công tử Trữ Thanh trừng lớn hai mắt, vô lực mà thở dốc, vẫn không có chút thanh âm như cũ, môi mấp máy: Cứu..... ta.....

Nói không nên lời? Bị làm cho câm? Hai ngón tay Liễu Như Phong nhẹ điểm trên cổ họng Lục công tử Trữ Thanh, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, dù sao y cũng không phải người xuất thân Độc Điện, nhất thời không phát hiện ra nguyên nhân gì.

Lục công tử Trữ Thanh thở hổn hển, môi lại mấp máy: Là..... độc.....

Ngay trong lúc đó, tiếng cơ quan khởi động "Trát trát" vang lên!

Liễu Như Phong cả kinh, hai tay vội động, đem mặt nạ lần thứ hai trùm lên gương mặt tái nhợt tiêu tụy kia, xoay người, đi vài bước, hơi do dự một chút, quay đầu nhìn lại phía Lục công tử Trữ Thanh.....

Nếu có thể đem nàng cứu ra, nhất định có thể chém đứt một cánh tay hỗ trợ trọng yếu của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà! Còn có thể dùng nàng khống chế Vân Thanh Cung vì công tử mà sử dụng..... Hơn nữa, gân mạch tứ chi của Lục công tử Trữ Thanh đã bị cắt đứt, lại bị tra tấn lâu như vậy, thân thể đã bị thương tổn đến nguyên khí, chỉ sợ sống cũng không được mấy năm, nàng muốn báo thù, chỉ có thể lựa chọn dựa vào công tử!

Cánh cửa bí mật chỗ vách tường hơi hơi chấn động.

Ánh mắt Lục công tử lo lắng, nhìn phía Liễu Như Phong, môi mấp máy, là một chữ "Đi"!

Liễu Như Phong hơi gật đầu, quả thật, nếu kinh động người trong Lạc Dương Cung, đừng nói đến cứu thoát Lục công tử Trữ Thanh, ngay cả chính mình cũng sẽ bị bại lộ!

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vẫn còn lưu Lục công tử Trữ Thanh, nói vậy cũng chính là thủ đoạn khống chế người giả mạo kia! Chỉ cần Trữ Thanh thật sự không chết, người giả mạo tuyệt sẽ không dám phản lại Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà. Bởi vậy, tạm thời tánh mạng của Lục công tử Trữ Thanh không đáng lo.....

Vách tường chậm rãi xoay vòng.

Liễu Như Phong ngẩng đầu nhìn đỉnh mật thất, tung người vận khí, mười ngón tay nhập thật sâu vào bên trong lòng bức tường đá của đỉnh mật thất, chống đỡ thân thể, áp thật sát vào tường đá, bình ổn hô hấp!

Cánh cửa bí mật dần dần mở ra.

Liễu Như Phong nhẹ nhàng liếc về phía Lục công tử Trữ Thanh trong mật thất, thấy nàng vẫn là một bộ dáng cũ y như lúc này tiến vào nhìn thấy, hai mắt khê nhếch, trống

rỗng vô thần, thẳng tắp nhìn đỉnh mật thất. Giống như hết thấy lúc này, bất quá chỉ là một hời ảo giác.....

Một thân ảnh tiến vào mật thất, thấy bộ dáng Trữ Thanh như vậy, không ngoài ý muốn, giống như sớm đã nhìn quen.

"Hắc hắc....." Hai tiếng cười dâm ô, người này không nhiều lời, liền vội vàng cời dây lưng, hướng phía Trữ Thanh trên tấm ván gỗ sờ soạng.....

Liễu Như Phong lắc mình ra khỏi mật thất, đi tới cửa lao, quả nhiên thấy thị vệ thủ vệ chỉ còn một người.

Liễu Như Phong tìm một cơ hội, nháy mắt ra khỏi lao phòng, một đường ẩn thân mà đi, trở lại đại thụ, mặc y sam, đi nhanh tới hai sân viện, nhìn nhìn thị vệ ẩn nấp trong viện, giao phó vài câu, liền chạy trở về.

"Ai nha! Liễu thống lĩnh, sao đi lâu như vậy? Sắp đến giờ rồi!" Lý Thụ vừa thấy Liễu Như Phong tiến vào, vội tiến lên đón, nói.

Liễu Như Phong nhìn hẩn một cái, không nhanh không chậm nói: "Âm thầm dò xét mấy chỗ mai phục, trì hoãn chút thời gian. Không có trở ngại gì, bây giờ còn chưa tới giờ Tý a!"

"Ta không phải vì sợ Thập Nhất công tử kia phát động trước sao? Liễu thống lĩnh âm thầm dò xét? Là sợ có người lại ở phía sau nội đấu sao?" Lý Thụ cười nói, ánh mắt lại liếc về phía một gã thị vệ Lạc Dương Cung phía sau.

Liễu Như Phong nhìn ở trong mắt, mỉm cười, nói: "Ồ Thống lĩnh đường, ta đã nói qua. Qua tới nay, mọi người đều là huynh đệ đồng sinh cộng tử. Nghĩ lại, việc nội đấu tổn hại ích lợi này, chắc sẽ không còn!"

Ba mươi người trong sảnh, có Lạc Dương Cung, cũng có Trác Tiêu Cung, nghe xong lời này, nhìn nhau vài cái, yên lặng gật đầu —— quả thật, loại sự kiện đồng thời xuất động này chỉ sợ ngày sau sẽ có thường xuyên, nếu vừa phải ngăn cản địch nhân trước mắt, vừa phòng bị huynh đệ bên người —— chỉ sợ tất cả mọi người, ai cũng sống không được bao lâu!

※※※

"Công tử, giờ Tý đã đến!" Một gã thị vệ chạy tới bên cạnh Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, cung thanh bẩm.

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín trông hình dáng Lạc Dương Cung ẩn hiện phía xa, gật gật đầu, hỏi: "Bên Vân Thanh Cung như thế nào?"

"Hồi công tử, lúc này Lạc công tử Trữ Thanh đã phái người đến, nói Vân Thanh Cung đã chuẩn bị thỏa đáng hết thảy, chỉ chờ tín hiệu của công tử!" Thị vệ kia thấp giọng đáp.

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín đứng dậy, nhìn lại một trăm hạ cấp vây quanh ở bên cạnh, sờ sờ roi gai độc trên găng tay da hươu, nhẹ giọng nói: "Chư vị! Chúng ta sống hay chết, toàn bộ phải xem tối nay! Lạc Dương Cung thâm tóm thực lực Trác Tiêu Cung, đã vượt qua chúng ta nhiều, chúng ta tuyệt không thể ngồi chờ chết! Tối nay! Chúng ta cùng Vân Thanh Cung liên thủ, giết chết Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà! Ngày vinh quang đẳng vị, của cái găm vóc mỹ nhân, đều trong tầm tay!"

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín ngừng lại, nhìn những khuôn mặt trào dâng vẻ thị huyết bốn phía, vừa lòng cười cười, môi khẽ mở, phun ra một chữ: "Giết!"

Tuyệt kiểm lộ phong 65: ← Trở lại

Cửa Lạc Dương Cung trong đêm đen, treo cao hai ngọn trúc đăng màu trắng, theo làn gió lạnh thổi qua từ nơi xa, hơi hơi phiêu đăng.

Dưới trúc đăng, bốn gã thủ vệ, bất động, nhìn chăm chăm bốn phía.

Đột nhiên, xa xa trong bóng đêm xuất hiện một điểm đen nhỏ, dùng tốc độ cao tiếp cận hướng về Lạc Dương Cung.

Không quá hai, ba thức, điểm đen đã dần dần rõ ràng, đó là một bóng người gấp rút chạt tới!

Bốn gã thủ vệ, liếc nhau: Đến rồi!

Ngay sau đó, vô số điểm đen xuất hiện ở trong mắt bốn gã thủ vệ, bóng đen di động, ở trước cửa Lạc Dương Cung, khoảng đất trống không tính là rộng lớn cho lắm, dần dần đón tiếp thành một mảnh.....

Bốn gã thủ vệ nắm thật chặt binh khí trong tay, đồng thời tiếng chiêng đồng trên tường cung vang lớn, một người cao giọng vội hô: "Có người tập kích Lạc Dương Cung!"

Theo tiếng hô thê lương kia, một mũi tên nhọn rít gió mà tới, tiếng hô đột nhiên ngưng bật, tiếng chiêng đồng cũng ngừng, một khối thi thể từ trên tường rớt xuống.....

Trăm tên thị vệ Bách Tiểu Cung, đã chạy tới phía trước hai cánh cửa cung. Bốn gã thủ vệ lộ ra thần sắc kinh hãi, sợ hãi xoay người, chạy vào cửa cung. Hai phiến cửa cung màu đỏ thẫm bị bốn người đẩy, dần dần đóng lại.....

Một người mày rậm đứng phía trước, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh thị huyết, trường thương trong tay run lên, rồi tay mà ra, cắm ở trung gian cửa cung đang được đóng lại.

Thấy cửa cung bị trường thương ngăn chặn, không thể đóng cửa. Sĩ khí nhóm người Bách Tiểu Cung chân động!

"Giết!" Trong tiếng hét vang, vài người đã chạy tới trước mắt, đẩy cửa cung ra, hơn mười người theo sát phía sau, đao kiếm nhất tề xuất hiện, chém về phía bốn gã thủ vệ phía sau cửa!

Bốn gã thủ vệ ra sức chống cự, muốn trốn cũng không còn đường, trong nháy mắt, thân đã ở trong làn đao kiếm chém tới, suy sụp ngã xuống đất, nháy mắt đã tắt thở, đột nhiên hiểu ra: lúc này vẫn không thấy người tới cứu viện, hiển nhiên là Liễu Như Phong muốn đem người Bách Tiểu Cung đều dẫn vào trong cung! Đã phân phó thị vệ của Phó thống lĩnh Tô Lánh, ngay từ đầu, là phái tới cửa cung chịu chết.....

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, đi ở giữa đám thị vệ Bách Tiểu Cung, thấy Bách Tiểu Cung thể như chẻ tre, một đường sát nhập, trước mắt thị vệ, tóe tóe của Lạc Dương Cung đều chạy trốn, hoảng loạn không biết đường nào! Không khỏi hít một hơi: xem ra Lạc Dương Cung không hề phòng bị, có thể một đường sát nhập chỗ ở của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.....

Tiếng chiêng đồng bỗng nhiên vang lên, ánh lửa chớp động, vô số thân ảnh mang phục sức thị vệ Lạc Dương Cung, cầm đuốc trong tay, từ trong phòng, trong viện, trên tường chớp lóe mà ra.

Thế công của Bách Tiểu Cung đột nhiên bị ngăn trở!

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín biết không đúng, mạnh quay người lại, đã thấy bóng người phía sau trùng trùng, cửa cung rộng mở chậm rãi đóng lại, mấy trăm danh thị vệ Lạc Dương Cung đã hình thành thế bao vây!

Bị lừa! Tình cảnh như vậy, Lạc Dương Cung hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị! Thập Nhất công tử Âu Dương Tín run rẩy vùng tay lên, một quả yên hỏa (pháo khói thường dùng để làm ám hiệu) bay lên thẳng hướng trời đêm!

"Từ chiến!" Thập Nhất công tử Âu Dương Tín cao giọng hô to, thân hình vọt tới trước, cổ tay vùng lên, trường tiên độc vội phóng ra, đánh về phía một gã thị vệ Lạc Dương Cung!

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín mặc dù không biết làm thế nào để lộ phong thang, nhưng tình hình trước mắt, thị vệ Lạc Dương Cung hơn nữa còn có cả Trác Tiêu Cung, chỉ đành phải tận lực! Bên cạnh Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, chắc sẽ mất không ít thị vệ, nhưng chỉ cần kiên trì một lát, đợi đến khi người của Vân Thanh Cung sát nhập, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà phải chết không thể nghi ngờ!

Mọi người Bách Tiểu Cung nghe được mệnh lệnh, thấy Thập Nhất công tử Âu Dương Tín võ công bình thường tự mình ra trận, tình ngộ lại, dù sao vẫn còn Vân Thanh Cung từ phía tây mà vào! Nguyên bản người trúng mai phục, tâm có chút bối rối dần dần bình ổn, gắt gao bảo vệ Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, cùng thị vệ Lạc Dương Cung trước mắt, liều mạng chém giết.....

Nhất thời ánh lửa lóe lên, đao kiếm tiếp giáp lẫn lộn, tiếng chém giết, thanh âm kêu thảm thiết, hỗn loạn thay nhau nổi lên.....

Liễu Như Phong đứng ở ngoài vòng tròn, hai mắt nhìn chăm chăm Thập Nhất công tử Âu Dương Tín ăn mặc sáng sủa rõ ràng, khẽ vuốt trường kiếm bên hông.

"Liễu thông lĩnh, người nọ là Thập Nhất công tử Âu Dương Tín? Sao công phu lại bình thường như thế?" Lý Thụ lại gần, thấp giọng cười nói.

"Xuất thân Thị Điện, có thể có bao nhiêu võ công?!" Liễu Như Phong không chút để ý đáp.

"Thị Điện?" Lý Thụ cả kinh, lập tức cười nhạo nói: "Dựa vào hãn? Cũng muốn lên làm cốc chủ? Thấy rơi vào vòng vây, còn hạ lệnh tử chiến, thật không hiểu hãn như thế nào mà có thể sống đến tận bây giờ!"

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín trong sân liên tục ngẩng đầu nhìn xa phía Tây, lại thủy chung không có động tĩnh, tâm Thập Nhất công tử Âu Dương Tín dần dần trầm xuống —— Trữ Thanh, người đang làm cái quỷ gì? Một mảnh hai yếu, nếu không thành tâm hợp lực, sớm hay muộn từng người cũng sẽ bị Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đánh bại!

"Liễu thông lĩnh, vì sao Thập Nhất công tử Âu Dương Tín luôn nhìn chúng ta bên này?" Lý Thụ kỳ quái hỏi han.

"Nơi này chỉ có mấy người chúng ta đứng ngoài vòng tròn, cũng không có gì ngạc nhiên!" Liễu Như Phong rút thân kiếm tỏa ra hàn khí bốn phía, thờ nhẹ một hơi, thân hình phóng lên, bạt đất mà lên, như chim ưng dũng mãnh tìm kiếm con mồi, xẹt qua đầu người đao kiếm phía dưới, lao thẳng tới người ở trung tâm nhóm người Bách Tiểu Cung —— Thập Nhất công tử Âu Dương Tín!

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín cả kinh nhảy dựng, một cổ hàn ý lạnh như băng thẳng hướng da đầu, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người giữa không trung, cầm trường

kiếm trong tay, sát ý lẫm liệt, là một người vừa rồi đứng ở giữa nhóm người ngoài vòng tròn!

Đó là tân nhậm Thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Liễu Như Phong? Thập Nhất công tử Âu Dương Tín rùng mình, hai người bên cạnh bay lên trời, ngay lúc nguy hiểm gần cận trường kiếm của Liễu Như Phong!

Ba người rơi xuống đất, sắc mặt hai người bên cạnh Thập Nhất công tử Âu Dương Tín tái nhợt, lùi lại mấy bước, bị người Bách Tiểu Cung phía sau ngăn trở, mới ngừng lại.

Liễu Như Phong đáp xuống đất, thân hình thụp xuống, né qua năm đạo đao kiếm chém ngang, trường kiếm kéo dài, vài tiếng kêu thảm vang lên.

Liễu Như Phong đẩy thân mà lên, toàn thân đã bị máu tươi phun đầy. Ba người phía sau ngửa mặt lên trời mà ngã xuống, máu tươi chảy từ bụng mà ra.....

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín nhìn Liễu Như Phong lần thứ hai bị ba người ngăn lại, sắc mặt kinh ngạc, võ công người này cao như thế, khó trách Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lại không để ý hấn xuất thân từ Trác Tiêu Cung.....

Đột nhiên, một đóa pháo hoa xông lên không trung, mạnh vỡ ra, pháo hoa đỏ tươi nháy mắt làm sáng cả bầu trời đêm!

Tiếng chiêng đồng cùng thanh âm chém giết ở phía tây Lạc Dương Cung, vang lên rung trời!

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín rút cục nhẹ nhàng thở ra, khóe môi lộ ra mỉm cười.

Thân hình Liễu Như Phong ngưng lại, trường kiếm đã tiếp cận gần trước người Thập Nhất công tử Âu Dương Tín năm tấc, bị một người đẩy khai.

Trước mặt Liễu Như Phong hiện lên một thanh cương đao, trường kiếm đẩy ra, đá bay một thanh trường thương, hơi nâng mắt lên, trong lòng kinh hoàng, công tử cùng Nhị công tử đều cùng ở phía tây, mà thị vệ trong cung đều đã điều đi chỗ khác, bên cạnh Nhị công tử cùng công tử, chỉ còn ba mươi người.....

Trong tâm Thập Nhất công tử Âu Dương Tín tĩnh lặng, nhìn Liễu Như Phong bị ba người giáp công, không rơi vào thế hạ phong, lộ ra mỉm cười, giọng kêu: "Các hạ chính là Thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung Liễu Như Phong?"

Trường kiếm Liễu Như Phong xoay chuyển, đâm vào ngực một người, lãnh nhàn nhìn lên Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, đáp: "Không sai."

Khóe mắt Thập Nhất công tử Âu Dương Tín nhếch lên, liếc mắt nhìn Liễu Như Phong cao thấp đánh giá một cái, lộ ra nụ cười ôn hòa, chậm rãi nói: "Vân Thanh Cung đã đánh vào phía tây, lúc này thị vệ Lạc Dương Cung đều ở đây, chỉ sợ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đã dữ nhiều lành ít! Liễu thống lĩnh là người thông minh, chẳng hay có nghe câu người thức thời mới là trang tuấn kiệt?"

Lúc này Thập Nhất công tử Âu Dương Tín tin tưởng mười phần, không khỏi động não. Võ công người này không tồi, nếu có thể thu vào dưới trướng, ngày sau cùng Vân Thanh Cung đánh nhau, nhất định có thể thành một trợ lực lớn! Về phần Liễu Như Phong có thể đang lâm trận mà đi theo địch hay không, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín không để ở trong lòng. Có thể bỏ Trác Tiêu Cung đầu nhập Lạc Dương Cung, tự nhiên cũng có thể bỏ Lạc Dương Cung đầu nhập Bách Tiêu Cung! Chỉ là người này ngày sau không thể trọng dụng.....

Vân Thanh Cung? Trong lòng Liễu Như Phong căng thẳng, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà làm vậy là có ý gì?

Liễu Như Phong tâm niệm thay đổi thật nhanh, Vân Thanh Cung đã bị Lạc Dương Cung khống chế, Lục công tử chân chính hiện giờ đã thành phế nhân, bị nhốt tại trong mật thất của Lạc Dương Cung. Khó trách Chu Chính Thành có thể từ sớm mà biết được Bách Tiêu Cung triển khai tiên công, khiến cho chính mình đem thị vệ Lạc Dương Cung đều điều đến phía đông, nực cười là Thập Nhất công tử Âu Dương Tín còn tưởng rằng cùng Vân Thanh Cung kết thành đồng minh!

Tiếng đao kiếm chém giết phía tây không ngừng bên tai, nếu chỉ là diễn trò cùng Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, đâu tất yếu phải làm vậy, trực tiếp từ phía sau công kích, chẳng phải tốt hơn sao? Lúc này lại tiến vào phía tây, ngoại trừ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, vẫn còn công tử Nam Cung Thiên Mạc ở Thích viện!!!

Tâm thần Liễu Như Phong hỗn loạn, bị một đao chém vào cánh tay trái.

Một kích đau đớn, ngược lại khiến Liễu Như Phong ổn định tâm. Đưa mắt nhìn chung quanh, thị vệ Lạc Dương Cung vây quanh, mặt mỗi người lộ vẻ kinh dị, ánh mắt liên tiếp ngắm hướng Liễu Như Phong trong sân! Xem ra việc Lục công tử Trữ Thanh là giả mạo, thị vệ hạ cấp Lạc Dương Cung cũng đều không biết gì. Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà tuyệt sẽ không thừa nhận lúc này, nếu không, cũng sẽ không luôn giấu diếm.....

Chỉ còn cách mượn danh nghĩa cứu viện Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, dẫn người quay về viện, nhất định có thể giải trừ sự uy hiếp của Vân Thanh Cung.

Liễu Như Phong quyết tâm, không đánh nữa, nội lực vận chuyển, trường kiếm vung ngang, "Đình đình đang đang", vài tiếng giòn vang. Vài người vây quanh Liễu Như Phong bị nội lực mạnh mẽ trên thân kiếm bức ép, lui lại vài bước.

Liều Như Phong không dừng lại, thân hình chợt lóe, nhảy ra khỏi vòng chiến! Một tay giơ lên cao, quát lớn: "Thị vệ Lạc Dương Cung nghe lệnh....."

"Liều thống lĩnh!" Một người từ xa chạy tới, gấp giọng hô to, cắt ngang lời nói của Liều Như Phong, "Công tử truyền lệnh, Vân Thanh Cung tập kích phía tây, Liều thống lĩnh không cần quay về phòng thủ, công tử có thể tự đối phó! Thỉnh Liều thống lĩnh toàn lực giết Thập Nhất công tử Âu Dương Tín!"

Người chạy tới trước mặt Liều Như Phong, dừng cước bộ lại, thở dốc một trận, đúng là một trong những thị vệ bên người Nhị công tử!

Liều Như Phong chậm rãi buông cánh tay giơ lên cao xuống, trầm ngâm một trận, nếu lúc này mạnh mẽ quay về viện, chớ nói thị vệ Lạc Dương Cung sẽ không nghe theo, chỉ sợ lập tức sẽ bị đao kiếm cùng nhắm vào! Nhân số Trác Tiêu Cung vốn ít, còn chưa đến một nửa thị vệ Lạc Dương Cung. Nếu bị ngăn trở, thời gian đã qua lâu như vậy, nên phát sinh, cũng đều đã phát sinh, trở về cũng không làm nên chuyện gì. Ngược lại sẽ lộ sơ hở.....

"Thỉnh hồi bẩm công tử, Liều Như Phong tuân mệnh!" Liều Như Phong khẽ cắn môi, nắm ngang trái tim, xoay người lại, lại nhảy vào vòng chiến!

Nếu công tử bị giết, liền tìm cơ hội ám sát Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, vì công tử báo thù, rồi đến mộ phần của công tử tự vận là xong!

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín tự nhiên cũng nghe thấy thị vệ kia truyền lời. Thấy Liều Như Phong nhảy lại vòng chiến, sắc mặt lãnh lệ (băng lãnh, nghiêm trọng), xuất ra kiếm phong, mờ ảo khó định, nháy mắt đã giết hai người! Mới biết lúc trước Liều Như Phong vẫn chưa dùng hết toàn lực.....

"Liều thống lĩnh, Vân Thanh Cung dốc toàn bộ lực lượng, chỉ vài tên thị vệ bên người có khả năng ngăn cản sao?" Thập Nhất công tử Âu Dương Tín tất nhiên không thể chấp nhận Liều Như Phong tùy ý giết thủ hạ chính mình, cười khẽ mở miệng, muốn dùng ngôn ngữ quấy rầy sự công kích của Liều Như Phong!

Liều Như Phong một kiếm đâm ra, gương mặt nhìn hướng Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, người nọ nâng kiếm chắn trước mặt, không nghĩ trường kiếm Liều Như Phong xoay chuyển, mũi kiếm từ góc độ không có khả năng né qua binh khí chính mình, nhẹ nhàng đâm trúng cổ họng, một cổ băng lãnh nháy mắt lan khắp toàn thân, người nọ không tiếng động mà ngã xuống.

Lạnh lùng bình ổn lại thâm trầm, thị huyết liếc mắt một cái, khiến toàn thân Thập Nhất công tử Âu Dương Tín bị một kích, một cỗ nhiệt khí cứ nhiên lại vì Tu La giữa đao quang kiếm ảnh trong sân mà từ hạ phúc lạng lẽ dâng lên.

Người trước mắt, dung mạo tuấn dật, thân hình thon dài hoàn mỹ, một thanh trường kiếm, ở trong ngón tay hấn, tựa như vật còn sống, huy động tự nhiên, lưu sương xinh đẹp, bóng kiếm hiu hiu, đóa đóa kiếm hoa, trong động tĩnh đó, đoạt tính mệnh người, thoáng như ngắt hoa bắt lá, thoải mái tự nhiên; một thân thanh y, đã bị nhuộm thành màu đỏ, hai má vì vận động kịch liệt mà dần dần ửng đỏ, cả người tản ra một loại khí chất hoàn toàn thuộc về nam nhân, cường hãn, lãnh mạc (lạnh lùng thờ ơ), nguy hiểm, hấp dẫn trí mạng.....

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín xuất thân từ Thị Điện, từ nhỏ đã nhìn Thị Điện huấn luyện thị cơ nam tính rất nhiều, mặc dù không phản cảm, cũng không hứng thú. Cứ nhiên tại ngay nơi giết chóc này, trong lòng lại hứng khởi một cỗ ham muốn chinh phục, chiếm hữu mãnh liệt, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín cảm thấy được, máu toàn thân tựa hồ đều đã sôi trào lên.....

Liễu Như Phong nhưn mảy, tầm mắt hỏa nhiệt chăm chú vào trên người, dục vọng rõ ràng khiến trong lồng ngực Liễu Như Phong dấy lên lửa giận hừng hực. Ánh mắt như vậy, cũng từng xuất hiện ở trong mắt công tử cùng Dạ Thất.

Nếu là trước kia, Liễu Như Phong sẽ không biết hàm ý trong đó. Nhưng lúc này, đuôi lông mày Liễu Như Phong nhếch lên, ánh mắt chứa đầy sát khí đảo qua bốn, năm người trước mặt phía sau Thập Nhất công tử Âu Dương Tín. Trừ bỏ công tử, không ai có thể dùng loại ánh mắt này vũ nhục chính mình! Ta —— không phải nữ nhân!

Trường kiếm vung lên, mũi thương bị cắt gãy bay lên giữa không trung, thân hình Liễu Như Phong chuyển động, trường kiếm ôn nhu đưa vào cổ họng con người mặt đầy vẻ kinh hãi.

Tay trái vung lên, thừa dịp người trước mặt chống đỡ trường kiếm vẽ hướng cần cỏ, một chưởng in tại trong ngực người trước mặt.

Trường kiếm quay lại, cước bộ không ngừng, hơi bước nghiêng qua, thân kiếm thuận thế mơn trớn cổ họng người thứ ba.

Né qua cương đao của người thứ tư, tay trái tạo thành trảo, chế trụ chiếc cổ yếu ớt kia, nhẹ nhàng sờ.....

Lui về phía sau một bước, né qua trường kiếm của người thứ năm, mũi chân chấm đất, thân hình bay lên không lộn một vòng, bàn chân đá trúng tay phải cầm kiếm của người nọ, trường kiếm rời tay mà ra; bàn chân in tại ngực người nọ.....

Liễu Như Phong đáp xuống đất, trước mắt đã không còn trở ngại, thân hình chột lóe, phiêu nhiên về phía trước, trường kiếm thông thả trải ra, mũi kiếm thẳng hướng cổ họng trọng yếu của Thập Nhất công tử Âu Dương Tín!

Nhân đồng Thập Nhất công tử Âu Dương Tín vội co lại, khí huyết sôi sục chưa bình ổn, nguy hiểm đã tới, ngay lúc này, cư nhiên còn cảm thấy được, nam nhân chết tiệt trước mắt này lại càng thêm mê người!

Nếu không phải hấn tận mắt thấy nam nhân này giết người vô số, nếu không phải thân kiếm sáng trong kia lộ ra hàn ý nhẹ nhàng, nếu không phải lúc này ở trong Lạc Dương Cung, đao quang huyết ảnh bốn phía, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín có lẽ sẽ nhảy lên phía trước.

Nhưng lúc này, Thập Nhất công tử Âu Dương Tín cũng chỉ có thể nắm chặt độc tiên trong tay, liềm liềm đôi môi khô ráo, một mặt phi thân lui về phía sau, một mặt ngăn cản kiếm thức sắc bén!

Cung chúng Bách Tiểu Cung bốn phía, thấy Thập Nhất công tử Âu Dương Tín lâm vào nguy cơ, phần đầu quên mình, phi thân đánh tới.

Thân thể Liễu Như Phong nghiêng qua một bên, né qua độc tiên, trường kiếm huy động, từ trước ngực Thập Nhất công tử Âu Dương Tín xẹt qua, từ thượng đến hạ, đâm hướng cổ họng Thập Nhất công tử Âu Dương Tín.....

Hàn phong sau lưng nhập thể, hai thanh trường thương trước mắt đầy hương thân kiếm. Liễu Như Phong khe khẽ thở dài, mặc dù có thể giảm vận tốc, giết chết Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, nhưng sẽ mất đi thời cơ né qua lưỡi đao sắc bén sau lưng!

Mũi kiếm ở trước cổ Thập Nhất công tử Âu Dương Tín hai tấc, trường kiếm quay lại, đầy khai binh khí cách sau lưng ba tấc, cước bộ Liễu Như Phong chuyển qua, nghiêng người né qua cương đao một bên, phần eo cong lại, né qua hai thanh đao kiếm quét ngang, nâng một cước lên, đá bay thiết thương đang vội tới.....

Tuyệt kiếm lộ phong 66: ← [Trở lại](#)

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín một tay che ở trước ngực, một mặt nhìn đám người vây Liễu Như Phong ở giữa. Kiếm thật nhanh, kiếm thật ngoan, kiếm thật độc! Máu tươi dần dần ướt sũng vạt áo, từ kẽ ngón tay chảy ra. Miệng vết thương không nặng, nhưng cũng không nhẹ.....

"Công tử, chúng ta lui đi!" Một gã thị vệ nhìn bốn phía, thần sắc trên mặt lo lắng, thấp giọng nói.

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín ngẩn ra, gương mặt nhìn, không khỏi mặt nhăn mày nhíu. Lúc trước bị Liễu Như Phong hấp dẫn chú ý, bất tri bất giác, cung chúng Bách Tiểu Cung sớm đã chết thảm trọng, vòng vây dần dần bị thu nhỏ lại.....

Nhìn bốn phía chỉ còn lại ba mươi danh cung chúng Bách Tiểu Cung căn răng cùng hợp lại, cùng hơn ba mươi người bên cạnh chặn Liễu Như Phong lại, bảo hộ chính mình; nhìn nhìn lại cung chúng Lạc Dương Cung bốn phía hai mắt đỏ rực, cùng Liễu Như Phong cách mười bước trước người, trường kiếm trong tay, thanh diệu linh động, nhưng lại thị huyết đoạt mệnh, vì cản hấn lại, cung chúng Bách Tiểu Cung không ngờ đã phải trả giá lớn là mười bảy người!

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín thở dài một tiếng, nói: "Tới bước này rồi, ta như thế nào không biết tiện nhân Lục công tử Trữ Thanh ngầm bỏ lại Bách Tiểu Cung? Chỉ là —— tối nay nếu không giết Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, không chỉ có Vân Thanh Cung, Bách Tiểu Cung ta cũng trốn không thoát vận mệnh cung hủy nhân vong!"

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, lần thứ hai quyết mắt nhìn bốn phía, đề khí quát: "Thu lại! Phòng ngự!"

"Công tử?" Một người bên cạnh Thập Nhất công tử Âu Dương Tín thấp giọng hỏi.

"Kiên trì một canh giờ, phá vòng vây hồi cung! Một canh giờ, cũng đủ để cho Vân Thanh Cung giết chết Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà!" Thập Nhất công tử Âu Dương Tín thấp giọng giải thích nói.

Liễu Như Phong nhẹ nghiêng đầu một bên, né qua mũi thương đâm hướng mặt trong sát na, mái tóc đen bị đứt vài sợi. Lúc này muốn giết Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, đã không còn khả năng. Mũi chân Liễu Như Phong nhẹ điểm, thân hình bật không, trường kiếm vội múa, chặn được hơn mười mũi ám khí, lẳng không bay ra, rơi hướng ngoài vòng tròn.

Bảy mươi bốn người còn lại của Bách Tiểu Cung, vội vàng thu lại, hình thành một hình cầu nhỏ. Gần bên ngoài có hai mươi lăm người ngăn cản Lạc Dương Cung công kích, thay đổi lần lượt thay phiên đối địch.

"Tàn ra!" Chưa đứng vững, Liễu Như Phong đã lớn tiếng hét!

Cung chúng Lạc Dương Cung, tất cả nhân ảnh đều động, trăm người lưu lại, vây quanh đám người Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, hơn chín mươi người khác xoay người bay lên tường viện, ngọn cây.

"Cung tiễn!" Liễu Như Phong thấy mọi người đều đã vào chỗ, lại hét lớn!

Ngọn đuốc lay động, cung chúng Lạc Dương Cung chiếm lĩnh chỗ cao đều tự nhặt dây cung lên, đặt tên vào cung, xoay người giương cung, nhắm ngay nhóm người Bách Tiểu Cung ở chính giữa.....

Mắt Thập Nhất công tử Âu Dương Tín nhìn trùng trùng muốn nứt ra, cảm tức đám người Liễu Như Phong ở ngoài. Người cư nhiên lại ngoan độc như thế!

"Tản ra! Nhanh tản ra!!!" Thập Nhất công tử Âu Dương Tín hét lên tuyệt vọng, liều mạng rống to.

Cung chúng Bách Tiểu Cung, cũng sớm đã thấy được cung tên chỗ cao kia! Lúc này nghe thấy thanh âm mệnh lệnh đã biến điệu của Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, tất nhiên liều mạng hỗ trợ nhau hướng ra phía ngoài vòng vây của cung chúng Lạc Dương Cung —— chỉ cần cùng cung chúng Lạc Dương Cung hỗn chiến một chỗ, cung tiễn chỗ cao sẽ không phóng ra!

Nhưng lúc trước thu lại, chỉ có hai mươi lăm người đối địch, cung chúng Lạc Dương Cung bên ngoài sớm đã ngăn chặn kỹ càng, lúc này muốn hỗn chiến, nói dễ hơn làm?!

"Phóng!" Thanh âm trong sáng, nghe vào trong tai hơn bảy mươi người Bách Tiểu Cung, giống như ma âm truy hồn!

"Suru suru....." Tên phá không, mưa tên đầy trời, sát khí dày đặc từ khoảng không mà đến, bóng ma tử vong bao phủ dày đặc ở bên trong, hướng đỉnh đầu nhóm người Bách Tiểu Cung không thể tản ra.....

Tiếng kêu thảm thiết thê lương cắt qua bầu trời đêm, dù võ công người cái thể, cũng khó địch lại mưa tên! Một vòng mưa tên, lại cướp đi tánh mạng của ba mươi người!

"Rút! Nhanh rút....." Thập Nhất công tử Âu Dương Tín gian nan từ dưới xác chết của ba gã hạ cấp thị vệ trung thành tận tâm đi ra, không để ý mũi tên xuyên vai mà ra, thanh âm la hét thê thảm.

Còn lại gần bốn mươi người, vội vàng nâng Thập Nhất công tử Âu Dương Tín dậy, xoay người nhắm phía cửa cung.

Cửa cung sớm đã có năm mươi danh thị vệ Lạc Dương Cung chờ đợi đã lâu, tất nhiên cầm binh khí trong tay, như đói như khát, đi lên tiếp đón.

"Còn muốn chạy?" Liễu Như Phong cười lạnh ra tiếng, trường kiếm vung lên, thân đã nhập vào đám người, tay nâng kiếm hạ, chiêu chiêu đoạt mệnh.

Cung chúng Lạc Dương Cung phía sau, không cam lòng yếu thế, nhảy tiến lên.....

Trước có địch đến, sau có truy binh. Trong lòng ba mươi tám người Bách Tiểu Cung nhất thời hiện lên ý tuyệt vọng.

Đường sống đã tuyệt, nhóm người còn lại của Bách Tiểu Cung ngược lại lại khơi dậy tâm huyết, tới gần nhau, che chở Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, liều mạng chém giết, nguyện cầu có thể mở một con đường máu.....

Đánh gãy cổ một người, đánh lồm ngực một tên khác. Liễu Như Phong ngẩng đầu, nhìn mất Thập Nhất công tử Âu Dương Tín phía sau hai, ba người. Huy kiếm đánh khai một thanh cương đao đánh úp lại, một cước đem người nọ đá bay, thân hình nghiêng qua, né qua hai gã thị vệ Bách Tiểu Cung bay tới. Cổ tay vung lên, trường kiếm nhẹ sáng, thân kiếm nhiễm huyết trắng tấp hướng Thập Nhất công tử Âu Dương Tín về mặt tuyệt vọng!

Độc tiên Thập Nhất công tử Âu Dương Tín như sấm chớp, cuộn lấy một thanh đao một gã thị vệ Lạc Dương Cung đang bỏ xuống trước người, nhìn tên thị vệ Lạc Dương Cung kia bị một gã thị vệ bên cạnh một kiếm đâm xuyên qua bụng, cười oán hận, độc tiên trong tay run lên, đang muốn tập kích một tên thị vệ Lạc Dương Cung khác, ngực chợt lạnh, nửa mũi thanh kiếm nhô ra trước ngực.....

"Công tử!" Thanh âm bi thảm, thần sắc thị vệ bên cạnh Thập Nhất công tử Âu Dương Tín lộ vẻ bi thảm, ngay cả một tia hy vọng cuối cùng cũng đoạn tuyệt sao? Trường kiếm đâm thủng ngực, vết thương ngay tại tim, tuyệt không có cơ hội tồn tại. Nếu công tử chết, toàn bộ cung chôn cùng.....

Nếu thoát được ra khỏi Lạc Dương Cung này, nhưng như thế nào có thể thoát được ảnh vệ đuổi giết?! Lúc này nhóm người Bách Tiểu Cung đều mất hết can đảm.....

Thập Nhất công tử Âu Dương Tín không thể tin được nhìn nhìn mũi kiếm trước ngực chính mình, chậm rãi xoay đầu, muốn nhìn rõ là ai.....

Ngực đau xót, lưỡi kiếm sắc bén ở trong lòng ngực rất nhanh được hút ra, không khí lạnh như băng nhập vào động máu mới mở. Thập Nhất công tử Âu Dương Tín chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đều theo máu, từ ngực trào ra. Cuối cùng không thể nhìn đến hung thủ sát hại chính mình, chân mềm nhũn, ngã xuống, hai mắt trũng trũng, không cam lòng nuốt xuống một hơi cuối cùng.....

Điên rồi! Trong nháy mắt Thập Nhất công tử Âu Dương Tín ngã xuống đất, hai mươi bảy người còn sống đều điên rồi, không để ý đao kiếm bốn phía, xoay người đánh về phía người cầm kiếm mà đứng kia, lạnh lùng đứng ở bên cạnh thì thể Thập Nhất công tử Âu Dương Tín - Liễu Như Phong!

Không cầu mạng sống, chỉ cầu giết người này. Hai mươi bảy người, hai mươi bảy thanh binh khí! Hoàn toàn không để ý đao kiếm bốn phía bổ về phía thân, dù lưỡi đao sắc bén nhập thể, cũng muốn mang theo đao kiếm trong cơ thể, thẳng hướng về phía trước, cho đến khi máu trong cơ thể cạn kiệt, mới ngã xuống.....

Ngay cả Liễu Như Phong võ công cao thâm, cũng khó địch lại người Bách Tiểu Cung thị huyết điên cuồng này. Mặc dù đánh bay ba thanh trường kiếm, đánh khai năm thanh cương đao, đánh chết bảy người, trên người vẫn có ba đao vết thương không nhẹ không nặng.....

Liễu Như Phong cười lạnh, khí thế những người này tuy rằng nhìn thấy làm cho người ta sợ hãi, nhưng bất quá cũng chỉ là muốn chết mà thôi!

Trường kiếm vung lên, đang định uốn thân trên, bóng người nơi khóm mắt chợt lóe, Trường kiếm Liễu Như Phong vội ngừng, đảo mắt thoáng nhìn, là Lý Thụ mang theo bọn thị vệ, chạy lại đây, đem Liễu Như Phong bảo hộ ở sau người, chậm rãi lui về phía sau, thoát ly vòng chiến.....

Nhìn cung chúng Bách Tiểu Cung liêu mạng đánh về phía chính mình, từng người từng người bị chém ngã xuống trên mặt đất. Liễu Như Phong quay đầu cười khê, nói: "Lý Thụ, đa tạ!"

Lý Thụ nhú mào, vội la lên: "Liễu thống lĩnh, người bị thương không nhẹ, nên nhanh đi cầm máu....."

Nói xong, vội vội vàng vàng lấy thuốc trị thương ra, đưa tới.

Liễu Như Phong lắc đầu, đang muốn nói, dư quang khóm mắt liếc thấy, một hàng sáu gã thị vệ Lạc Dương Cung, hướng nơi này đi tới, một người trước mặt, chính là Phó thống lĩnh Tô Lánh này giờ vẫn khoanh tay đứng nhìn!

"Thương thế của Liễu thống lĩnh như thế nào?" Tô Lánh nhìn ánh mắt Liễu Như Phong, vẻ mặt thân thiết.

Liễu Như Phong mỉm cười, nói: "Bị thương ngoài da thôi, không có việc gì đáng ngại. Tô Phó thống lĩnh có việc?"

Trong lòng Tô Lánh thầm hận, nếu không phải Vân Thanh Cung đột nhiên tập kích từ phía tây, sốt ruột về an nguy của công tử, làm cho chính mình không thể không hạ lệnh, cho thủ hạ thị vệ toàn lực phối hợp. Như thế nào để cho Liễu Như Phong này thuận thuận lợi lợi giết chết Thập Nhất công tử Âu Dương Tín như thế?

Dù không cho người âm thầm hạ thủ, mối thù để Liễu Như Phong đem người của chính mình dùng làm mồi, đã không tính thì thôi, há có thể thực sự bán mạng cho Liễu Như Phong?

Tô Lánh nhìn nhìn dược trị thương trong tay Lý Thụ, khinh thường lấy qua nhìn, từ trong tay áo lấy ra một dược bình, cười nói: "Dược trị thương thô bỉ này như thế nào có thể sử dụng? Liễu thống lĩnh, Dược trị thương của Tô mỗ này, chính là do chính tay Tâm Nhân cô nương phối chế....."

Nói xong, liền đem dược bình kia đưa tới.

Lý Thụ hừ lạnh một tiếng, nói: "Ai biết được người có hạ độc ở bên trong hay không!"

Tô Lánh biến sắc.

"Lý Thụ! Hiện giờ mọi người đều là người một cung, không thể hồ ngôn loạn ngữ." Liễu Như Phong khẽ quát một tiếng, tiếp nhận dược bình, nhìn Tô Lánh, cười nói: "Đa tạ hảo ý của Tô Phó thống lĩnh. Bất quá hiện tại, chuyện quan trọng nhất, là Vân Thanh Cung phía tây, Lý Thụ, triệu tập nhân thủ, chúng ta lập tức đi trợ giúp công tử!"

"Vâng" Lý Thụ ứng thanh, vẫn chưa có động tác gì.

Tô Lánh vội vàng mở miệng, nói: "Liễu thống lĩnh, bản thân người bị trọng thương, lúc này không bằng thượng dược nghỉ ngơi. Nếu Tô mỗ thân là Phó thống lĩnh, tất nhiên là nên vì Liễu thống lĩnh phân ưu giải sầu, việc này Tô mỗ dẫn người đi là được rồi....."

Liễu Như Phong hơi nhếch mi, tính tình Tô Lánh như thế nào lại đột nhiên vòng vo, nguyên lai có chuyện ở trong này.....

"Hảo ý của Tô Phó thống lĩnh, tâm Liễu Như Phong xin nhận. Một ít vết thương nhỏ, không là gì. An nguy của công tử quan trọng hơn, cùng đi thôi. Lý Thụ!" Liễu Như Phong mỉm cười nói.

Thấy thần sắc Tô Lánh bỗng nhiên khó coi, Lý Thụ quay đầu liền rống: "Không nghe thấy lời nói của Liễu thống lĩnh sao? Nhanh đi!"

Hai gã thị vệ phía sau vội vàng chạy về phía trước, lớn tiếng gọi, triệu tập thị vệ.

Tô Lánh hung hăng phát ổng tay áo một cái, xoay người đi.

Lý Thụ lại duỗi tay lôi kéo Liễu Như Phong, mở dược bình ra, mạnh mẽ thượng dược cho y.

Liễu Như Phong không cự tuyệt, giương mắt nhìn phía tây, tiếng động chém giết vẫn có thể nghe rõ ràng như cũ, lòng không khỏi nóng như lửa đốt. Nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn phía trước.

Thị vệ Lạc Dương Cung đều tự xử lý qua loa một chút vết thương trên người, vội vàng tập trung một chỗ, để lại năm mươi người, xử lý giải quyết hậu quả.

※※※

Thích viện phía tây Lạc Dương Cung.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đứng ở một góc không chớp mắt, nhìn Nam Cung Thiên Mạc trong viện toàn thân nhiễm huyết, tình trạng điên dại, không khỏi hơi hơi nhúu mày.

Trong ba mươi người đi theo Nam Cung Thiên Mạc mà đến, trừ bỏ Thiên Hành vốn là tập dịch, Thủy Liên, tất cả đều đã hiện thân. Tránh xa xa Nam Cung Thiên Mạc, cùng cung chúng Vân Thanh Cung chém giết.

Thậm chí ngay cả hạ cấp thị vệ của Vân Thanh Cung, cũng đều tận lực tránh né Nam Cung Thiên Mạc. Chỉ có mười danh thị vệ võ công tốt nhất, dưới sự quát mắng của Lục công tử Trữ Thanh giả mạo, vây quanh bên người Nam Cung Thiên Mạc, một mặt tránh né, một mặt tìm cơ hội ám sát!

Mẹ nó, vừa rồi trong lúc tập kích, không hiểu sao Nam Cung Thiên Mạc bị chém hai đao đột nhiên cuồng tính, vừa đánh chết bốn gã thị vệ lên vào trong phòng, thoát ra khỏi phòng, mang theo trường kiếm vừa cướp lấy, gặp người liền giết, chém lung tung một phen, chẳng phân biệt được địch ta. Hơn nữa ảnh vệ Dạ Thất của Nam Cung Thiên Mạc, tránh ở chỗ tối, chết sống không chịu hiện thân, chỉ ở trong bóng tối tập kích ám toán.....

Nguyên bản Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà rất mừng rỡ, Nam Cung Thiên Mạc nếu rơi vào thế đơn độc, như thế nào cũng có thể vây giết hẳn. Không nghĩ, cung chúng Vân Thanh Cung vây quanh, đi lên đều chịu chết, lui ra, muốn dùng ám khí, Nam Cung Thiên Mạc lại thấy nơi nào nhiều người, liền hướng đến, mọi người không thể tạo ra khoảng cách, tự nhiên cũng không dám loạn dùng ám khí.....

Cuối cùng, mọi người đánh nhau trong viện, cũng chỉ đành học theo người của Trác Tiêu Cung, tránh xa xa kẻ điên phát cuồng này.....

Không chỉ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, Lục công tử Trữ Thanh giả mạo cũng là đầu lớn như cái đầu (ý chỉ đầu to mà rỗng tuếch, ko biết phải làm sao)! Vạn lần không dự đoán được một kẻ điên, cư nhiên lại khó chơi như thế.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn thi thể mười danh thị vệ Lạc Dương Cung nguyên bản phụ trách thủ vệ trong viện, do bị cung chúng Vân Thanh Cung giết chết có, do đến gần Nam Cung Thiên Mạc mà chết cũng có.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhẹ nhàng mà thở dài, nói: "Người nói xem, Tứ đệ của ta này, không nhận biết mọi người, nhưng lại không quên võ công!"

Phía sau Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, về mặt Chu Chính Thành nghiêm túc nhìn trong viện, nói: "Công tử, Tứ công tử mặc dù điên, nhưng tập võ nhiều năm, nếu bản năng cảm nhận được nguy hiểm, thì sẽ phát động! Bất quá, võ công của Tứ công tử....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trào phúng nói: "Ta sớm biết võ công Nam Cung Thiên Mạc tập luyện, là do phụ thân tự mình chọn lựa, tất nhiên so với ta mạnh hơn nhiều! Thân là trưởng tử của phụ thân, mình sinh ra, liền đã nhất định là công tử Tuyệt Cốc, nếu không phải Chu thúc người trộm dạy ta, chỉ sợ ta cũng sẽ không có võ công, phụ thân cũng không mấy may quan tâm!"

Mi phong Chu Chính Thành nhấn chặt, nhẹ nhàng mà nói: "Nhìn võ công của Tứ công tử, giống như....."

"Cái gì?" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hơi hơi nghiêng đầu, không khỏi có chút tò mò.

"Là Tuyệt Thiên thân công mà cốc chủ luyện!" Chu Chính Thành cẩn thận quan sát lại một hồi, khẳng định nói.

"....." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mạnh quay người lại, nhìn Chu Chính Thành, nói: "Người xác định?"

"Xác định!" Chu Chính Thành hồi đáp.

Trên mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nháy mắt hiện lên một tia bi phẫn, cước bộ loạn choạng một cái.....

"Công tử....." Chu Chính Thành cả kinh, duỗi cánh tay ra, đem Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhẹ nhàng đỡ lấy.

"Chu thúc, Chu thúc..... Phụ thân cư nhiên lại sớm đã định ra cốc chủ đời kế của Tuyệt Cốc này rồi a....." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thấp giọng cười khẽ, tiếng rên rỉ áp lực, không cam lòng, oán hận, tuyệt vọng âm âm vang lên.....

Chu Chính Thành trầm mặc một cái chớp mắt, thấp giọng thở dài: "Công tử việc gì phải hao tổn tinh thần? Tứ công tử dù được cốc chủ sủng ái, nhưng chẳng phải điên rồi sao? Đại sự sắp thành, thỉnh công tử ổn định tâm thần! Thù của Đại phu nhân, hận của công tử, sắp có thể báo!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cúi đầu, im lặng không tiếng động. Sau một lúc lâu, mạnh ngẩng đầu, khôi phục nét tươi cười, vui vẻ nói: "Chu thúc, người nói không sai! Nhất định là mẫu thân ở trên trời phù hộ ta, Nam Cung Thiên Mạc được phụ thân sủng ái, thì có năng lực như thế nào? Không phải điên rồi sao! Hiện giờ, còn không phải trồng cây vào ta đến bảo hộ hần sao? Thật giận tiện nhân Lễ phu nhân kia, cư nhiên lại trở về Tuyệt Thiên Cung! Nếu không e ngại phụ thân cùng nàng, ta thật muốn đem kẻ điên này tươi sống tra tấn đến chết, mới tiêu mỗi hận trong lòng ta!"

Thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nói xong lời cuối cùng, đã là nghiêng răng nghiêng lợi! Chu Chính Thành nhướn mày, đang muốn khuyên bảo Nhị công tử Nam

Cung Thiên Tà lấy đại cục làm trọng, rồi lại đột nhiên ngậm miệng. Nghiêng tai lắng nghe, thờ dài: "Xem ra tối nay giết không được Nam Cung Thiên Mạc! Tiếng bước chân từ xa xa truyền đến, có một số đông người đang vội tới! Nhất định là Liễu Như Phong đã giải quyết Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, trở về cứu viện....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã gần đến giờ Mẹo! Không khỏi oán hận nói: "Một đám phế vật! Một kẻ điên, nhiều người như vậy, suốt một canh giờ còn giết không được! Uổng công ta khổ tâm tìm cách lâu như vậy, bỏ qua tối nay, muốn không để phụ thân phát hiện mà diệt trừ Nam Cung Thiên Mạc, đã khó càng thêm khó....."

Nói tới đây, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, mạnh quay người lại, nhìn Chu Chính Thành, nói: "Chu thúc, đi!"

Hai người tự âm thầm mà biến mất.

Không quá một hồi, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đã mang theo nhóm mười người Chu Chính Thành nhảy vào Thích viện, lúc này Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cùng hạ thủ thị vệ, quần áo đều nhiễm huyết, thở dốc chưa định, hiển nhiên là đã trải qua một hồi chém giết!

"Chớ có đa thương Tứ đệ ta!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hét lớn một tiếng, là người trước tiên, nhảy vào vòng chiến, chém bay một gã Vân Thanh Cung trước mặt, liền muốn hướng chỗ Nam Cung Thiên Mạc mà xông vào.

"Nhị công tử, công tử lúc này phát bệnh rồi, ai cũng không thể nhận biết, Nhị công tử vạn lần chớ qua." Dưới mái hiên, Thủy Liên tránh ở trong phòng trộm thăm dò liếc mắt một cái nhìn thấy, liền thanh kinh hô.

Trong lòng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cười lạnh, chính là bởi vậy, hắn mới càng muốn tới gần Nam Cung Thiên Mạc thêm, chỉ cần tới gần, không thể bắt Nam Cung Thiên Mạc phát cuồng chém giết lung tung thu thủ sao? Có chính mình cùng Chu Chính Thành kiềm chế, còn sợ người Vân Thanh Cung giết không được Nam Cung Thiên Mạc sao?

Như không nghe thấy, một đường hướng Nam Cung Thiên Mạc đang chém giết trong viện.....

Tuyệt kiếm lộ phong 67: ← [Trở lại](#)

Càng ngày càng gần, nhìn Nam Cung Thiên Mạc cách mười bước trước mắt, trên gương mặt đầy vẻ lo lắng của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ần ần nổi lên một nụ cười giả tạo.....

Chu Chính Thành theo sát bên người Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, một đôi bàn tay đầy thịt cứng rắn như sắt, tung bay cao thấp, hộ ở phía sau Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Lúc này toàn thân Nam Cung Thiên Mạc đã bị máu tươi thấm ướt sũng, ánh mắt điên điên mà cuồng loạn nhìn chăm chăm đám người Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà dần dần tiếp cận.

"A a a....." Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên thống khổ bạo rống một tiếng, đột nhiên xoay người, trên lưng máu chảy như nước, một kiếm chém bay một gã thị vệ Vân Thanh Cung tập kích từ phía sau thân, không thèm quan tâm đến tám gã địch nhân khác bên cạnh. Gào thét điên cuồng, hướng về phía giữa trận giao chiến đầy đặc của Trác Tiêu Cung, Lạc Dương Cung cùng Vân Thanh Cung phía sau mà đánh tới.....

Tám gã cao thủ Vân Thanh Cung nguyên bản đang vây khốn Nam Cung Thiên Mạc, tuy rằng sớm biết đã cùng Lạc Dương Cung kết minh, tối nay Lục công tử Trữ Thanh lại lật lọng đến tập kích Lạc Dương Cung. Nhưng làm cóc chủ phụ nhân, hiển nhiên không bằng làm cóc chủ! Làm thủ hạ của cóc chủ phụ nhân, hiển nhiên cũng không bằng làm thủ hạ của cóc chủ!

Hai người trước mắt, một tên là Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc đã điên rồi, một tên là Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bình thường cường thế. Tám người liếc mắt nhìn nhau một cái, tâm ý tương thông, yên lặng bỏ qua Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc điên cuồng, cầm binh khí trong tay, đánh về phía Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.....

Đáng chết! Trong lòng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nổi giận, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ giờ lên thanh cương đao tinh luyện trong tay.....

Chu Chính Thành hơi hơi cười khô, cóc chủ sủng ái Nam Cung Thiên Mạc, tất cả người trong Tuyệt Cốc đều biết, lúc trước vì muốn giá họa, khiến cho Vân Thanh Cung nhận lấy tội danh sát hại Nam Cung Thiên Mạc, chịu đựng lửa giận của cóc chủ, chuyện này, chỉ có ba người Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, Lục công tử Trữ Thanh giả mạo cùng chính mình là biết được! Không nghĩ đến lúc này, lại mua dây buộc mình.....

Chu Chính Thành bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Nam Cung Thiên Mạc như hổ nhập đàn dê, cuối cùng không dám để một mình Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đối địch, vung song chưởng lên, tiến công lên.

Lục công tử Trữ Thanh giả mạo bên tường viện, đôi mi thanh tú nhú lại, không khỏi có chút lo lắng, lo lắng nhìn thân ảnh Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trong viện, muốn đem mấy người kia gọi trở về, để tránh đả thương tới Nhị công tử Nam Cung Thiên

Tà, nhưng lại sợ có người nghi ngờ, nhất thời không khỏi do dự khó quyết định, đứng thẳng bất động trên mặt đất.....

Đang trong lúc đó, ánh lửa lấp lóe, bóng người hợp lại, chỗ cửa Thích viện, vô số thị vệ Lạc Dương Cung dừng mảnh mà vào, hai người phía trước, chính là Liễu Như Phong cùng Tô Lánh!

"Công tử!" Tô Lánh nhìn thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cùng Chu Chính Thành bị vây, tám người vây quanh ở giữa, kinh hãi hô một tiếng, mang theo thủ hạ thị vệ, lên hỗ trợ.

Liễu Như Phong thấy cả người Nam Cung Thiên Mạc đều là máu, tóc tai bù xù, quần áo rách nát, trong lòng càng giận dữ, vừa sợ vừa vội, ngay lúc này Nam Cung Thiên Mạc đem một gã thủ vệ Lạc Dương Cung trước người một kiếm chém thành hai nửa, ngẩng đầu lên, cười ha ha mấy tiếng, cười đến toàn thân chấn động, lắc lư trái phải.....

Liễu Như Phong hít vào một hơi thật sâu, nắm thật chặt trường kiếm trong tay, mạnh mẽ cố gắng bình tĩnh xuống. Lớn tiếng quát ra lệnh thị vệ tham chiến, người lại chớp lên một cái, phóng hướng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà!

Lúc này bảy, tám gã cao thủ Vân Thanh Cung kia, thấy tình thế không đúng, miễn cưỡng cản mấy chiêu, nhảy ra ngoài vòng tròn, lui hướng chỗ "Lục công tử Trữ Thanh".

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đảo mắt đảo qua, cắn răng, một tay túm lấy Chu Chính Thành bên cạnh, ổn định thân thể, quát: "Ta không sao, đi cứu Tứ đệ ta!"

Chu Chính Thành vội vàng đỡ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lão đảo sắp ngã, trong lòng cũng hiểu được nhìn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà như bị thương khó hỗ trợ, kì thực là lòng dạ khó bình ổn! Thở dài, sắp thành lại bại!

Mọi người bên cạnh ứng thanh, Liễu Như Phong dẫn người nhằm phía một góc sân còn đang chiến đấu kịch liệt. Tô Lánh lại chỉ nói vang dội ngoài miệng, cước bộ lại không có mấy may động tĩnh, chặt chẽ hộ ở bên cạnh người Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Trong lòng Lục công tử Trữ Thanh giả mạo kia, biết tối nay đã khó hoàn thành đại sự, gấp giọng thét ra lệnh cung chúng Vân Thanh Cung lui lại.

Đám người Liễu Như Phong đang muốn đuổi theo, lại nghe Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quát lớn: "Giặc cùng đường chó đuổi! Để cho bọn họ đi!"

Mọi người ngừng cước bộ, trong nháy mắt, đã để mất thân ảnh cung chúng Vân Thanh Cung.....

"Phanh!" Một tiếng, Nam Cung Thiên Mạc mới vừa rồi còn cầm kiếm đứng một mình một phương, lại thẳng tắp ngã xuống, không có một tia động tĩnh.....

"Công tử!"

"Tứ đệ!"

"Tứ công tử!"

Mọi người trong viện kinh hô, hai đạo bóng đen lao thẳng tới Nam Cung Thiên Mạc trên mặt đất, là Thủy Liên trong phòng, cùng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà!

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trong đầu nháy mắt trống rỗng, ngực cứng lại, cả người rét run, đứng thẳng bất động nơi góc tường, trơ mắt nhìn Nam Cung Thiên Mạc nằm cách đó không xa, nhất thời không thể động đậy.....

"Công tử!" Chu Chính Thành, Tô Lánh kinh hô, nhất tề ngăn ở trước mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Bất luận Nam Cung Thiên Mạc sống hay chết, bọn họ cũng không thể để cho Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà tới gần Nam Cung Thiên Mạc mới vừa rồi thị huyết điên cuồng!

Thủy Liên chạy tới bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc trên mặt đất, bàn tay trắng nõn duỗi ra, thăm dò uyển mạch của Nam Cung Thiên Mạc, sắc mặt vui mừng, gấp giọng hô: "Công tử chỉ là bị thương quá nặng, mất sức mà ngất, người đâu, mau, đem công tử nâng vào phòng! Chuẩn bị nước ấm, chuẩn bị thuốc trị thương! Mau! Mau! Mau!!"

Liễu Như Phong chấn động, chậm rãi thở ra một ngụm khí tắc nghẹn ở cổ họng, mới cảm giác chính mình như được sống lại, trái tim lại nhảy lên mạnh mẽ, như vô số hạnh phúc may mắn ùn ùn kéo đến.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nghe vậy, vẻ bi phẫn trên mặt buông lỏng, nhưng lại khẩn trương nhìn Nam Cung Thiên Mạc được hai người nâng lên, quay đầu phẫn nộ quát: "Không nghe thấy sao? Còn không mau đi chuẩn bị nước ấm, thuốc trị thương!"

Hai gã thị vệ bên cạnh khúm núm, xoay người phi nước đại.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn nhìn Chu Chính Thành, Tô Lánh bên cạnh, cùng Liễu Như Phong vừa mới đi vào, bước nhanh đi hướng vào phòng đặt Nam Cung Thiên Mạc, không nghĩ, mới tới cửa phòng, liền bị Thiên Hành cản lại.....

"Nhị công tử, xin dừng bước. Xin thứ cho Thiên Hành vô lễ. Thủy Liên biết một chút y thuật, năng trị thương, kị nhất có người làm phiền. Nhị công tử, ngài cũng biết, Thủy Liên tùy thân hầu hạ Lễ phu nhân nhiều năm, tính tình khó tránh khỏi tự cao một

chút. Tình hình trước mắt của công tử như vậy, nếu Thủy Liên xung đột cùng Nhị công tử, chúng ta như thế nào có thể hướng Lễ phu nhân giao phó....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhướn mày, nói: "Người kêu Thiên Hành? Nằm trong phòng, chính là Tứ đệ ta! Tam nương chính tay phó thác hẳn cho ta, không nghĩ tới tới nay lại bị Thiên Tà liên lụy, không tận mắt thấy hẳn tỉnh lại, ta như thế nào có thể yên tâm được? Lại nói, Lạc Dương Cung có người xuất thân Độc Điện, y thuật cao minh, cứ để cho ta truyền năng đến!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà dứt lời, quay đầu liền hướng Chu Chính Thành nói: "Mau, đi gọi Mẫn Tâm Nhân lại đây!"

Thiên Hành thở dài, khuyên nhủ: "Không biết khi nào công tử mới có thể tỉnh dậy, Nhị công tử việc gì phải hao tâm tổn sức lúc này? Ngài cũng bị thương, cần cấp bách chữa trị! Huống chi, vài năm nay, Trác Tiêu Cung mặc dù không có hạ cấp xuất thân Độc Điện, nhưng bệnh của công tử, luôn luôn được Thủy Liên xem xét, công tử cũng còn có thể miễn cưỡng nhận ra Thủy Liên. Nếu thay đổi người, thần trí công tử không rõ, đã thương đến quý thuộc hạ, chỉ sợ Lễ phu nhân sẽ lập tức lấy tánh mạng của chúng ta....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nghe vậy, không khỏi tỉnh tể đánh giá Thiên Hành một phen. Nguyên tưởng rằng người này bất quá chỉ biết chần nự, không nghĩ tới nay lại đứng ra nói, lại nói rất hợp tình hợp lý, khiến cho người ta tìm không ra một khe hở để phản bác.....

Chẳng lẽ đã xem thường người này? Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn Thiên Hành đầy mặt khiêm tốn cung kính, lắc lắc đầu, người này xuất thân tạp dịch, trước kia đã tra được rõ ràng rành mạch! Xem ra miệng người này còn có chút năng lực, Lễ phu nhân sủng hấn như thế, cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.....

Tô Lánh sớm không còn kiên nhẫn, Tứ công tử điên rồi này sống hay chết cùng hẳn có quan hệ gì đâu? Bước lên phía trước thấp giọng nói: "Công tử, dù lo lắng Tứ công tử, nhưng thỉnh công tử trước tiên nên thượng dược. Không bằng an bài một người chờ ở đây, công tử về thăm viện chữa thương trước. Nếu Tứ công tử tỉnh dậy, lại cấp báo cho công tử đến thăm hỏi, cũng không phải là không thể!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn thoáng qua Tô Lánh, hơi hơi gật gật đầu, nhìn nhìn Chu Chính Thành cùng Liễu Như Phong cúi đầu đứng yên bên cạnh, nói: "Cũng tốt! Không biết Tứ đệ tỉnh lại, ta khó có thể an tâm. Các người, ai lưu lại?"

Chu Chính Thành tiến lên một bước, đang muốn trả lời.....

Tô Lánh lại giành mở miệng trước, nói: "Không bằng để cho Liễu thống lĩnh lưu lại! Nếu Tứ công tử còn nhận ra Thủy Liên, Liễu thống lĩnh cũng từng hầu hạ bên người Tứ công tử, nói vậy cho dù Tứ công tử phát bệnh, cũng sẽ không dả thương hẳn!"

Liều Như Phong hiện giờ đã là Thống lĩnh Lạc Dương Cung, lời này của Tô Lánh âm độc vạn phần, hiển nhiên là muốn khơi mào lòng nghi ngờ của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Một lời chưa dứt. Chu Chính Thành đã tức sùi bọt mép, nhìn chăm chăm Tô Lánh, hai tay nắm chặt, cước bộ vừa động, lại bị Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ngăn lại.....

Trên mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà tựa tiểu phi tiểu, nhìn mắt Tô Lánh, đảo qua Chu Chính Thành, nhìn về phía Liều Như Phong lẳng lặng đứng ở phía sau, nói: "Liều Như Phong, ngươi thấy sao?"

Liều Như Phong nâng đầu, sắc mặt ôn hòa, toàn bộ không có một tia tức giận, cung kính nói: "Thuộc hạ toàn bộ tùy công tử phân phó!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ôn tồn nói: "Lời của Tô Lánh, rất có lý! Liều Như Phong, không cần đa tâm, ta bắt quá chỉ lo lắng an nguy của Tứ đệ....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn một cái, mới phát hiện toàn thân Liều Như Phong cũng nhiễm huyết, vạt áo rách nát nhiều chỗ, không khỏi thở dài, sửa lời nói: "Quên đi, ngươi cũng bị thương. Vẫn là phải vất vả Chính Thành, ở lại chỗ này, Tứ đệ vừa tỉnh, liền đến thông báo cho ta biết!"

Không đợi Chu Chính Thành trả lời, mặt Liều Như Phong đã lộ vẻ cảm kích, nói: "Đa tạ công tử tín nhiệm thuộc hạ. Thuộc hạ bắt quá chỉ bị thương ngoài da, đều đã thượng dược trị thương, không có việc gì đáng ngại! Thuộc hạ nguyện vì công tử canh giữ ở nơi này!"

Mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lộ vẻ ngoài ý muốn, nhìn nhìn Liều Như Phong, cười nói: "Như thế cũng tốt! Thấy các ngươi có thể tới đúng lúc, Bách Tiểu Cung rút lui sao?"

Tô Lánh biến sắc, căm hận nhìn Liều Như Phong.

Liều Như Phong cúi đầu khom người rồi thi lễ, nói: "Thuộc hạ may mắn không làm nhục sứ mệnh, cung chúng Bách Tiểu Cung đến xâm phạm, một trăm thị vệ của Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, dưới sự vây công của thị vệ Lạc Dương Cung ta, tất cả số lượng, không một người đào thoát!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà khen ngợi gật đầu, cười nói: "Tốt lắm. Đợi ngày mai kiểm kê xong, rồi luận công ban thưởng! Như Phong, nơi này đành phải vất vả ngươi!"

Liều Như Phong cung thanh đáp: "Thuộc hạ không dám, vì công tử làm việc, nói gì đến hai chữ vất vả!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cười cười, xoay người rời đi.

※※※

Thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cùng một đám thị vệ Lạc Dương Cung biến mất ngoài cửa viện. Liễu Như Phong nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh vào trong phòng, sững sốt.....

Cửa phòng nhẹ nhàng được khép lại, ngoài cửa Thiên Hành vắng lặng mọi người, canh giữ ở trước cửa.

Trong phòng phía trên giường, Nam Cung Thiên Mạc mở to hai mắt, nhúu mày nhìn về phía Liễu Như Phong ở cửa.

Thủy Liên một bên, nước mắt trong mắt long lanh, chưa kịp rửa sạch thượng được miệng vết thương trên người Nam Cung Thiên Mạc.

Nguyên lai công tử làm bộ té xỉu..... Liễu Như Phong đi lên, đứng hầu bên giường, nhớ tới sự nguy hiểm do chính mình mạo hiểm mạo hiểm muốn lưu lại bị Nhị công tử hoài nghi, không khỏi chột dạ một trận, vội cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Bọn họ đã đi rồi....."

"Thủy Liên, ngươi đi xem nước ấm, đừng để cho người Lạc Dương Cung nhân cơ hội hạ độc!" Nam Cung Thiên Mạc chuyển mắt, nhìn Thủy Liên, nói.

Thủy Liên ngẩn ra, rơi lệ, đứng dậy, cầm dược trị thương trong tay đưa cho Liễu Như Phong, nói: "Trên lưng công tử còn chưa thượng dược, ngươi nhẹ tay chút....."

Liễu Như Phong tiếp nhận, không tiếng động gặt đầu.

Thủy Liên lại quay đầu lại nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc sắc mặt tái nhợt trên giường, che miệng, xoay người chạy khỏi phòng.

Nam Cung Thiên Mạc bắt lấy hai tay Liễu Như Phong duỗi ra đỡ, chậm rãi ngồi dậy, tựa vào một bên người y, thấp giọng quát lên: "Lưu lại lúc này, ngươi không sợ đại ca sinh lòng nghi ngờ ngươi? Như Phong, hiện giờ ngươi nắm giữ toàn bộ tin tức thị vệ trong Lạc Dương Cung, đối ngày sau cực kỳ trọng yếu! Tội nay ngươi sao lại thế này? Làm việc sao lỗ mẫn như thế?"

Liễu Như Phong nhìn thấy vết đao sâu hai tấc trên lưng Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng không khỏi căng thẳng, lau đi máu tươi, lấy 'Ngưng Lộ' trong ngực ra, sợ làm đau Nam Cung Thiên Mạc, chỉ đành nhẹ nhàng bôi lên.....

"Công tử..... khi đó đột nhiên ngã xuống, thuộc hạ cách khá xa..... thật sự không yên lòng....." Liễu Như Phong một tay nắm cả thân Nam Cung Thiên Mạc, làm cho hắn

không cần cố sức dựa vào chính mình, một tay cầm được bình, tại nơi miệng vết thương run run qua lại, nhìn được thủy đều đều đọng lại trên vết thương, thấp giọng nói: "Công tử có điều không biết, tối nay thuộc hạ ở mật thất lao phòng của Lạc Dương Cung, thấy Lục công tử Trữ Thanh chân chính, đó là nữ tử bị giấu đi diện mạo trong Liễu viện lần trước đã nói qua cùng công tử. Hiện nay vị trong Vân Thanh Cung kia, là thủ hạ của Nhị công tử giả trang....."

"Cái gì?" Nam Cung Thiên Mạc cả kinh, nâng thân lên, nhìn ánh mắt Liễu Như Phong, vội la lên: "Người xác nhận người nhìn thấy chính là Lục công tử Trữ Thanh?"

"Vâng, bức họa của các công tử Tuyệt Cốc, thuộc hạ ở Trác Tiêu Cung đã từng thấy qua. Dù chưa gặp qua diện mạo vốn có của Trữ Thanh, nhưng nữ tử này lại cùng bức họa giống nhau như đúc! Huống chi, chính nàng cũng thừa nhận nàng chính là Vân Thanh Cung Lục công tử Trữ Thanh..... Chỉ là nàng bị hạ độc làm yết hầu bị cầm, bị cắt đứt gân mạch tứ chi, lại bị tra tấn lâu như vậy, nếu cứu ra, cũng sống không được lâu....." Liễu Như Phong buông được bình xuống, đỡ Nam Cung Thiên Mạc, lấy vải bó trắng một bên ra, phủ qua thân, cẩn thận quần chung quanh bộ ngực trần trụi của Nam Cung Thiên Mạc, tinh tế quần quanh.

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu trầm ngâm một hồi, oán độc cười nói: "Như thế, cứu nàng ra, có thể không chế Vân Thanh Cung, lại không cần lo lắng nuôi hổ gây họa..... Lúc này đại ca, cuối cùng cũng để lại chỗ tốt cho ta!"

Vải bó trắng đã quần đầy thân trên, Liễu Như Phong quỳ xuống, xé mở quần dài trên đùi của Nam Cung Thiên Mạc đã bị máu tươi ngưng kết, nhìn nhìn, hoàn hảo, chỉ có ba miệng vết thương, vội lấy vải bó trắng sạch sẽ ra, tinh tế lau, mới thượng dược.

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn Liễu Như Phong thần sắc chuyên chú trên mặt đất, thờ dài, nói: "Ta biết người lo lắng đại ca sẽ tùy thời dùng Vân Thanh Cung đến ám sát ta, nhưng tối nay người lưu lại, thật sự quá mức mạo hiểm!"

Động tác trên tay Liễu Như Phong ngừng lại một chút, thấp giọng nói: "Vâng, thuộc hạ biết sai, thỉnh công tử trách phạt!"

Nam Cung Thiên Mạc nhìn y sau một lúc lâu, đậm đậm nói: "Lại nói tiếp, người hầu hạ ta lâu như vậy, chưa được ban thưởng gì. Hình phạt lại nhận được không ít....."

Liễu Như Phong cả kinh, ngẩng đầu lên, nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc, cắn cắn môi, nói: "Năm đó công tử đem thuộc hạ từ trong đám dân đói cứu ra, tránh khỏi mẫu thân cùng muội muội trở thành thức ăn trong miệng người khác. Công tử sớm đã là chủ nhân cả đời này của Liễu Như Phong! Làm được tốt, vốn là điều tất nhiên, nếu có chút sai lầm, muốn đánh muốn phạt, tất nhiên tùy vào tâm ý của công tử, thuộc hạ không dám có nửa câu oán hận! Công tử nếu hoài nghi thuộc hạ, thuộc hạ..... trừ bỏ tính mệnh nguyên bản thuộc về công tử này, cũng không có gì khác có thể hiến cho công tử....."

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, nguyên bản bắt quả chỉ là lời nói vô tâm, không nghĩ nam nhân trước mắt này lại thương tâm, đã từng, chính mình đúng là đã từng dao động giữa tin tưởng cùng hoài nghi, chỉ có thể một lần lại một lần muốn thân mình y, xác nhận y là thuộc về chính mình..... Có lẽ, với y mà nói, sớm đã nhìn thấu chính mình, mới có thể một lần lại một lần thuận theo trong ắt hẳn cùng bất đắc dĩ.....

Tuyệt kiểm lộ phong 68: ← Trở lại

Trong lòng dần dần ấm lên, Nam Cung Thiên Mạc kéo Liễu Như Phong trên mặt đất lên, bàn tay nhẹ nhàng đặt tại ngực trái của Liễu Như Phong, từ lòng bàn tay truyền đến cảm giác trái tim đập mạnh mẽ hữu lực, hơi thở ấm áp, hương vị thân thể quen thuộc, cảm giác an tâm! Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi dựa vào thân hình dịu ngoan cũng đang tản ra hương vị vị huyết tinh này. Không sai, nam nhân này, sớm đã thuộc về chính mình, vô luận là thân thể, hay là tánh mạng! Từ lúc mới tỉnh, y đã đem thân thể, tôn nghiêm lẫn tính mạng hai tay dâng lên.....

Cho nên, chỉ có nam nhân này, mới không nghĩ tới cần phải sử dụng ‘Huyết Hoàn Đan’; chỉ có nam nhân này, mới có thể làm cho chính mình thả lỏng tâm thần lúc nào cũng buộc chặt; cũng chỉ có ôm nam nhân này, mới có thể có thoải mái cùng khoái hoạt chân chính.....

Nam Cung Thiên Mạc thấp giọng cười nói: "Ta tất nhiên tin ngươi. Hiện giờ, người trong cốc này, trừ bỏ phụ thân, ta cũng chỉ dám tin một mình ngươi. Vừa rồi bất quá chỉ là đột nhiên nhớ tới, nói vậy thôi, không cần để ở trong lòng. Chuyện tối nay đã như vậy thì thôi, ngươi cũng không cần lại thỉnh phạt. Ngày sau cần thận một chút, là được....."

“Vâng” Liễu Như Phong hơi hơi di động thân thể, tận lực tránh đụng đến miệng vết thương trên người Nam Cung Thiên Mạc, để cho nam nhân trên người có thể dựa vào thêm thoải mái một chút."Khi thuộc hạ dẫn người đối phó Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, biết được Vân Thanh Cung tập kích bên này, thuộc hạ hiểu được đây là kẻ nhất thạch nhị điều (một hòn đá ném hai chim) của Nhị công tử! Thuộc hạ vốn định lập tức quay về viện, không nghĩ tới Nhị công tử sớm đã có đôi sách. Thuộc hạ sợ phá hủy đại sự của công tử, thật vất vả giết Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, mới chạy về đây, lại thấy cả người công tử đều là vết thương....."

"Không việc gì đáng ngại, chỉ là ta cố ý, dù sao, ở trong mắt mọi người, ta là người điên!" Nam Cung Thiên Mạc cười cười, nói.

Nói như thế, tối nay Liễu Như Phong mạo hiểm lưu lại, là lo lắng thương thể của mình? Trong lòng ấm áp, Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu lên, tại trên đôi môi kiên nghị nhẹ nhàng hôn.

"Công, công tử....." Liễu Như Phong rũ mắt, tuy nói công tử cố ý để bị thương, nhưng lại không nhẹ, công tử sẽ không ngay lúc này lại.....

Nam Cung Thiên Mạc lại không có động tác gì, chỉ lẳng lẳng tựa vào trên người Liễu Như Phong, cười nói: "Một hồi ngươi đem tình hình tỉ mỉ cụ thể của mật thất lao phòng kia nói cho tổng quản Thiên Hành, thỉnh hắc đêm mai đi đem Lục công tử Trữ Thanh kia cứu ra. Ngươi không thể ở một mình một chỗ, việc tối nay, tuy đại ca không có lòng nghi ngờ ngươi, nhưng cũng sẽ không tin ngươi, đêm mai Thiên Hành cứu người, chỉ bằng ngươi tìm một người đại ca tín nhiệm, tốt nhất là đợi đến bình minh....."

"Vâng, thuộc hạ biết suy xét." Liễu Như Phong âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lại nói: "Chỉ là hiện giờ Thập Nhất công tử Âu Dương Tín đã chết, chỉ sợ Nhị công tử sẽ lập tức giết hai vị Lục công tử Trữ Thanh thực, giả, mượn tay cốc chủ, diệt Vân Thanh Cung, hẳn liền có thể danh chính ngôn thuận đi lên vị trí cốc chủ....."

"Sẽ không! Ta còn chưa chết, đại ca sẽ không từ bỏ quân cờ hợp thủ Vân Thanh Cung này sớm như vậy! Nếu không, sẽ không dưới tình hình ngoài sáng mà biết ta đã điên, còn an bài màn kịch tối nay!" Nam Cung Thiên Mạc nửa híp mắt, cười lạnh nói.

"Lúc ấy nếu không phải nghĩ còn có Vân Thanh Cung Lục công tử Trữ Thanh này tồn tại, ta như thế nào có thể cố ý chịu một kiếm, thoát khỏi đại ca? Đúng rồi, Như Phong, ngươi phải cẩn thận, Chu Chính Thành kia, nguyên là người xuất thân Từ Điện mười ba năm trước! Nguyên bản đi theo phụ thân, sau lại phạm sai, vốn nên xử tử, nhưng Đại phu nhân lại vì hắn cầu tình, hẳn liền đi theo bên người Đại phu nhân. Sau khi Đại phu nhân mất, hắn lại vẫn đi theo đại ca, lại nói tiếp, hẳn mới chính là tâm phúc đích thực của đại ca....." Nam Cung Thiên Mạc nói xong, xoay người lại, nhìn Liễu Như Phong, nói.

"Cái gì? Chu Chính Thành xuất thân Từ Điện?" Liễu Như Phong cực kỳ khiếp sợ.

Tuy rằng bình thường Chu Chính Thành lỗ mãng nhưng trong lúc ngẫu nhiên sẽ không tự giác mà lộ ra một chút tính cẩn thận, hơn nữa sau nhiều lần luận võ cùng xuất chiến, tinh thần vẫn luôn chấn hưng như cũ, không thấy mệt nhọc, Liễu Như Phong bắt quá cũng chỉ là đoán rằng, Chu Chính Thành này có lẽ có ý che giấu võ công. Lại vạn không dự đoán được, Chu Chính Thành chính là người xuất thân Từ Điện.....

Đột nhiên nhớ tới cái ngày tập kích Tàng Kiếm Cung kia, Chu Chính Thành mang theo được vật của chính mình, rồi sau đó, đứng ở trên đường, đối chính mình cười nói: "..... Ngươi cùng Chu mỗ là cùng một loại người!"

Thì ra là thế!

"Không sai, lần trước ngươi nhắc tới hắn, ta liền thỉnh mẫu thân ở Tuyệt Thiên Cung tra xét một chút. May mắn đã tra xét hắn, nếu không chỉ sợ đến lúc đó sẽ dính phải một khiếm khuyết lớn!" Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói: "Người Từ Điện các ngươi,

tựa hồ luôn thích che giấu xuất thân, như hắc, như người. Nếu không xem bản ghi chép, không phải chủ nhân, rất khó mà biết được....."

Liễu Như Phong hơi hơi cười khô, Tử Điện sao? Nếu còn sống mà rời khỏi, chỉ sợ là bất cứ ai cũng không nguyện ý nhắc lại.....

Nói như thế, tôi nay giết chết Thập Nhất công tử Âu Dương Tín, thị vệ đông, nguyên tưởng rằng người bí ẩn kia, sẽ lại ra tay trừ khử chính mình, không nghĩ rằng lại hoàn toàn không có động tĩnh. Nghĩ đến, có lẽ là bởi vì xuất thân của Chu Chính Thành, hay là bởi vì chính mình thắng nhiệm Thống lĩnh Lạc Dương Cung? Khiến Lễ phu nhân không nắm chắc có thể thoải mái mà đối phó Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hay không, mới để lại một mạng của mình.....

※※※

Trong Lạc Dương Cung, trên đường đến chủ viện, một hàng hơn mười người đang chậm rãi đi.

"Công tử, xin thứ cho thuộc hạ lẩm miệng. Liễu Như Phong này dù sao cũng đã hầu hạ Tử công tử một năm, thỉnh công tử cẩn thận một chút....." Tô Lánh nghĩ nghĩ, thấp giọng nói.

Chu Chính Thành giận dữ, trừng mắt nhìn Tô Lánh, nói: "Tô Lánh, ngươi nói lời này là ý gì? Liễu huynh đệ nếu có dị tâm, không phải nên diễn trò trước mặt công tử? Rồi đợi chúng ta đi rồi lại lạng lẹ trở lại sao? Ngươi rõ ràng là đồ kị người tài....."

Mặt Tô Lánh vẫn vẹo, nói: "Lời này của Chu tổng quản, Tô Lánh nhận không nổi! Tô Lánh là hạ cấp của công tử, tất nhiên nên vì công tử suy nghĩ! Việc này cùng cảm tình của Tô Lánh như thế nào, hoàn toàn không quan hệ!"

"Ngươi....." Chu Chính Thành tức giận khiến gương mặt béo phát run, mắt nhỏ trừng trừng.

"Được rồi!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đứng lúc mở miệng, nói: "Chính Thành, Tô Lánh bắt quá chỉ là một mảnh trung tâm, ngươi không cần đa tâm!"

Chu Chính Thành ngẩn ra, cuối cùng chuyển ánh mắt, không nhìn Tô Lánh nữa.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bất đắc dĩ cười cười, đảo mắt nhìn Tô Lánh, nói: "Tô Lánh, ngươi không cần nghĩ nhiều. Tôi nay Liễu Như Phong lưu lại, nhiều nhất bất quá chỉ là nhớ chủ cũ, so sánh người bên cạnh, càng có vẻ có tình có nghĩa! Huống chi Tuyệt Cốc hiện giờ, trừ bỏ ta, còn có ai có thể đáng giá cho hắc nguyện trung thành? Cái kẻ điên đem hắc làm như nữ nhân kia? Tô Lánh, ngươi suy nghĩ cho ta, ta tất nhiên rất

cao hứng, bắt quá suy nghĩ nhiều không tốt. Được rồi, vất vả một đêm, trở về sớm nghỉ ngơi đi."

Tô Lánh cung kính ứng thanh, xoay người rời đi, gương mặt vì không cam lòng mà trầm xuống. Nhìn không ra công tử cư nhiên lại coi trọng, tín nhiệm Liễu Như Phong kia như thế!

Nhìn bóng dáng Tô Lánh rời đi, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà có chút đắm chiêu.....

"Công tử?" Chu Chính Thành thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà dần dần dừng cước bộ, không khỏi kinh ngạc hỏi.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hoàn hồn trở về, nhìn nhìn Chu Chính Thành, đảo mắt đảo qua bốn phía, nói: "Các người đi về trước đi, có Chu tổng quản cùng ta là được."

"Vâng" Nhóm thị vệ cùng kêu lên ứng thanh, trong lòng biết Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà muốn cùng Chu Chính Thành nói chuyện, bước nhanh rời đi.

"Chu thúc, ta suy nghĩ, Tô Lánh này, ban đầu cho hắn nhậm chức Phó thống lĩnh, chính là vì nhìn thấy dã tâm của hắn không nhỏ, Chu thúc không thể một mình ở vị trí thống lĩnh, có người như Tô Lánh làm Phó thống lĩnh, vốn là biện pháp hạn chế Thống lĩnh. Nhưng hôm nay xem ra, lòng dạ người này quá mức nhỏ hẹp, năng lực lại có hạn....." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vừa đi vừa nói.

"Công tử, lúc này người bên cạnh có hạn, hiện tại đối hắn, là việc không có lợi....." Chu Chính Thành nghĩ nghĩ, nói.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thở dài, nói: "Ta như thế nào lại không biết? Chỉ là Tô Lánh như vậy, ngày sau khó tránh khỏi sẽ xảy ra vấn đề! Nhưng nếu thắng hắn thành Thống lĩnh, chỉ sợ lấy tâm tính của hắn, tất sẽ không dung những ai không vừa mắt....."

"....." Chu Chính Thành trầm mặc một hồi, nói: "Công tử, nếu tối nay Vân Thanh Cung 'Lục công tử Trữ Thanh' chết bất đắc kỳ tử, công tử liền có thể đệ trình cốc chủ, ngồi lên vị trí cốc chủ Tuyệt Cốc....."

"Chu thúc!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quát lạnh, "Người muốn ta buông tha Nam Cung Thiên Mạc? Người muốn ta từ bỏ cơ hội duy nhất trả thù Lê phu nhân sao? Việc này sớm đã quyết, không cần nói nữa!"

※※※

Ngày thứ hai, thư viện Lạc Dương Cung.

"Tiêu diệt toàn bộ một trăm người Bách Tiểu Cung Thập Nhất công tử Âu Dương Tín. Thị vệ Lạc Dương Cung ta tham chiến một trăm chín mươi tám người, tử vong ba mươi người, trọng thương hai mươi hai người, bị thương nhẹ một trăm lẻ ba người! Quả nhiên Liễu Như Phong không làm cho ta thất vọng. Aiz....." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn bản ghi chép trong tay, mỉm cười đọc xong, nhin không được thở dài một hơi.

Chu Chính Thành cười cười, nói: "Công tử việc gì phải phiền lòng. Nếu là vì Liễu Như Phong, ta thấy chuyện này cũng không tất yếu là như thế!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quay đầu lại, nhìn nhìn Chu Chính Thành, ngạc nhiên nói: "Vì sao?"

Chu Chính Thành nói: "Liễu Như Phong xuất thân từ Tử Điện, khi đến Trác Tiêu Cung, Nam Cung Thiên Mạc đã diên, tất nhiên không có khả năng nhận hấn là thuộc hạ. Đêm qua Liễu Như Phong ở lại Thích viện, nhìn như khó quên cũ chủ, kì thực là thử trí tuệ của công tử!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trầm ngâm một hồi, yên lặng gật đầu.

"Công tử, Dạ Thập cầu kiến!" Ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng gọi nhỏ.

"Vào đi." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mỉm cười, nhìn thiếu niên một thân hắc y nhảy vào trong phòng, nói: "Như thế nào?"

Dạ Thập cúi đầu, trả lời: "Công tử, đêm qua thuộc hạ canh giữ ở Thích viện, lại bị ảnh vệ Dạ Thất của Tứ công tử ngăn ở sườn viện, chỉ thấy được người trong Thích Viện lui tới, không thể tới gần phòng Tứ công tử. Cho đến vừa rồi, thấy Liễu thống lĩnh ra khỏi Thích viện, mới chạy trở về, bẩm báo công tử trước."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nghe vậy, không khỏi cau mày, ảnh vệ Dạ Thất này, rất không biết nặng nhẹ! Nam Cung Thiên Mạc đến Thích viện đã nhiều ngày, đã để cho Dạ Thập nhường nhin hấn rất nhiều, cũng không thấy hấn thể hiện nửa phần tốt! Xem ra, trước hết phải nghĩ biện pháp, trừ bỏ người này.....

"Công tử, Liễu Như Phong ở ngoài cửa viện cầu kiến." Một gã thị vệ đứng ở ngoài cửa, cao giọng bẩm.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà giương mắt thoáng nhìn Dạ Thập, thân hình Dạ Thập chợt lóe, ẩn vào chỗ tối, không thấy bóng dáng.

"Cho mời." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà giương giọng kêu.

Không bao lâu, ngoài phòng vang lên từng trận tiếng cước bộ, một người tới đến ngoài cửa, âm thanh trong trẻo vang lên: "Thuộc hạ Liễu Như Phong, ra mắt công tử."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà phi nước đại ra khỏi phòng, trên gương mặt đã thay đổi bằng một vẻ lo lắng, nâng Liễu Như Phong đang khom mình hành lễ dậy, hỏi: "Tứ đệ đã tỉnh? Thương thế của hắn có nặng hay không? Có thể có nguy hiểm đến tánh mạng?"

Liễu Như Phong đáp: "Thương thế của Tứ công tử không quá nặng, đêm qua té xỉu, bất quá chỉ là mất máu quá nhiều, vừa rồi đã tỉnh lại, chỉ là có chút kích động, may mắn không phát bệnh....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhẹ nhàng thờ ra, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài: "Tỉnh lại thì tốt, Như Phong, người xem lúc này ta đi thăm hỏi trước, có được hay không?"

Liễu Như Phong hơi hơi run sợ, câu này là hỏi ý kiến? Vì sao là mình? Chẳng lẽ đêm qua lưu lại thực đã khiến cho Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nghi ngờ sao? Lúc này mới nói lời thử?

Liễu Như Phong tâm niệm xoay chuyển, trên mặt mang vẻ tươi cười nói: "Công tử nếu muốn thăm hỏi, thỉnh đợi sau một lúc, để tránh Tứ công tử lại chịu kích động, làm bị thương đến công tử."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn ánh mắt Liễu Như Phong, lo lắng gật đầu, xác thực nói: "Một khi đã như vậy, qua lát nữa ta lại đi xem hắn!"

Ánh mắt Liễu Như Phong chợt lóe, có chút không hiểu được ý trong lời nói của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, nếu nói thử, như thế nào lại như thế? Thật giống như là — thật sự chỉ là hỏi, tiếp nhận ý kiến! Như thế nào có thể.....

Tinh thần Liễu Như Phong không khỏi suy nghĩ mười phần, cẩn thận nói: "Thuộc hạ chỉ là nêu ra một chút ý kiến nông cạn, đi hay không đi, toàn bộ tùy chủ ý của công tử."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thở dài: "Nếu Tứ đệ không có việc gì, ta cũng an tâm! Liễu Như Phong, vất vả người, một đêm không ngủ, trở về sớm nghỉ ngơi đi! Đêm qua Vân Thanh Cung bại lui, nhiều ngày tới chắc sẽ không lại đến sinh sự! Người tỉnh dưỡng thân thể thật tốt, không có chuyện gì có thể đi Liễu viện chơi. Vân Thanh Cung một cây chẳng chống vững nhà, Tuyệt Cốc này, sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào trong tay chúng ta!"

Liễu Như Phong cúi đầu khom người, đáp: "Vâng, thuộc hạ cáo từ."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mỉm cười gật đầu, nhìn bóng dáng Liễu Như Phong dần dần đi xa, nhẹ giọng nói: "Chính Thành, thông tri nàng, tối nay ta sẽ ‘nhịn không được’ đến vấn an thương thế của Tứ đệ. Hơn nữa, tối nay Lạc Dương Cung đưa tang thị vệ tử trận, thống lĩnh, quân sự Lạc Dương Cung đều đi! Lệnh nàng một lần nữa

lệnh Vân Thanh Cung đột kích, không tiếc hết thầy, giết Nam Cung Thiên Mạc! Còn có, ta không muốn lại nhìn thấy việc đêm qua phát sinh!"

Chu Chính Thành nhú nhú mày, nói: "Tối nay? Công tử, đêm qua Vân Thanh Cung cũng tử thương thảm trọng, phải chăng có quá nhanh hay không?"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà xoay người trở lại trong phòng, cười lạnh nói: "Người sợ nàng không giao phó tốt? Chỉ nói đây là cơ hội tốt nhất, sẽ không được? Nếu chờ người của Vân Thanh Cung dưỡng thương tốt, thị vệ Lạc Dương Cung chẳng lẽ chưa dưỡng tốt? Đến lúc đó, cho dù tạo cơ hội, chỉ sợ Lễ phu nhân cùng phụ thân cũng sẽ nghi ngờ!"

Chu Chính Thành giương mày giương miệng, nhưng lại nói không ra lời. Lạc Dương Cung ở trong các cung Tuyệt Cốc, xem như mạnh nhất, nhưng trong mắt cốc chủ, người nắm cả Ảnh Điện cùng bảy thị vệ xuất thân Từ Điện, căn bản không chịu nổi một kích!

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nói có lý, Nam Cung Thiên Mạc phải chết, nhưng tuyệt không thể chết rõ ràng ở trên tay Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà! Đừng nói lúc này, nếu thật sự lưu lại Nam Cung Thiên Mạc, diệt Vân Thanh Cung, cốc chủ thừa nhận Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đảm nhiệm địa vị cốc chủ, nhưng muốn trước khi cốc chủ mang theo Nam Cung Thiên Mạc tiến vào cấm địa, giết chết Nam Cung Thiên Mạc, nếu bị cốc chủ biết được, lấy sự sùng ái mà cốc chủ đối Lễ phu nhân cùng Nam Cung Thiên Mạc, chỉ sợ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cũng tránh không khỏi cái chết!

Người ngoài chỉ nói mấy năm qua, cốc chủ lạnh nhạt Lễ phu nhân, nhưng không biết, cốc chủ có bao nhiêu sủng ái Lễ phu nhân cùng nhi tử Nam Cung Thiên Mạc duy nhất của nàng! Vì Lễ phu nhân, cốc chủ đem chính thất Đại phu nhân đuổi khỏi Tuyệt Thiên Cung, giết Nhị phu nhân; bởi vì Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên nổi điên, Lễ phu nhân giận dữ ra khỏi Tuyệt Thiên Cung, đến ngụ ở Trác Tiêu Cung, cốc chủ mặc dù không hạ mặt tìm Lễ phu nhân quay lại, lại giết chết Tứ phu nhân (Thiên phu nhân), đuổi Ngũ phu nhân. Từ đó, cốc chủ dốc lòng bế quan luyện võ, không còn thân cận nữ sắc.....

Hiện giờ, trong Tuyệt Thiên Cung chỉ còn lại một vị nữ chủ nhân —— Lễ phu nhân! Cũng là nữ nhân duy nhất, ra khỏi Tuyệt Thiên Cung, còn có thể trở về.....

Chu Chính Thành thở dài, nói: "Như thế, xin cho thuộc hạ đi theo bên cạnh công tử! Dao thương không có mất, nàng lại có khả năng khôn khéo, nhưng chung quy không phải là Lục công tử Trữ Thanh! Nói sau, đêm qua Nam Cung Thiên Mạc bị thương liên phát cuồng, lại không nhận ra người nào. Công tử nếu một mình đi trước, vạn nhất..... Thuộc hạ nếu chết, xuống dưới cửu tuyền, như thế nào có thể hướng Đại phu nhân giao phó?!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trầm mặc thật lâu sau, mới nói: "Nhưng tối nay đưa tang, người không đi, chỉ sợ không tốt?"

Chu Chính Thành lắc lắc đầu, nói: "Công tử, thuộc hạ đã không còn là Thống lĩnh thị vệ Lạc Dương Cung. Thân là tổng quản, mặc dù không ở đó, nhưng sự vụ phiền nhiễu, cũng có thể nói được....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thở dài: "Được rồi, tối nay ngươi ở lại bên người ta."

Tuyệt kiểm lộ phong 69: ← [Trở lại](#)

Trở lại Hình viện, Liễu Như Phong chưa vào phòng, đã thấy Lý Thụ mang về mặt khó chịu đi tới.

"Liễu thống lĩnh, ngươi rốt cục cũng đã trở lại." Lý Thụ nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chạy tới bên người Liễu Như Phong.

"Làm sao vậy?" Chẳng lẽ lại là thị vệ nội đấu? Liễu Như Phong chỉ cảm thấy một trận nhức đầu, nguyên tưởng rằng qua đêm qua, thị vệ Lạc Dương Cung sẽ không lại đến gây chuyện, huống chi, đêm qua đã trải qua hai trận chém giết thảm thiết, thị vệ Lạc Dương Cung hoặc nhiều hoặc ít, đều bị thương. Lẽ ra, lúc này không nên phát sinh chuyện gì.....

"Liễu thống lĩnh, đêm qua ngươi ở lại Thích viện, không biết Phó thống lĩnh Tô Lánh kia ở trên đường trở về, hướng công tử nói này nói nọ, nói chuyện ngươi phục vụ Tứ công tử một năm!" Lý Thụ tức giận bất bình nói.

Trong lòng Liễu Như Phong cả kinh, nhú mày, nói: "Công tử nói như thế nào?"

"Cũng may Chu tổng quản thay ngươi nói, công tử ngược lại đem Tô Phó thống lĩnh giáo huấn một chút....." Lý Thụ nhếch mi, tay chân múa may, lập tức đem cuộc đối thoại đêm qua của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, Chu Chính Thành cùng Tô Lánh lặp lại một lần.....

Lý Thụ như thế nào lại biết việc này? Tô Lánh không thể ở trước mặt Lý Thụ mà nói những lời này?! Xem ra là Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cố ý để cho người truyền lời ra, bất quá là muốn làm chính mình an tâm.....

Công tử đoán đúng, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà chưa nghi ngờ. Chẳng lẽ ngữ khí thái độ kỳ quái vừa rồi của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà là bởi vì vậy? Hết thảy tín nhiệm bất quá chỉ là bởi vì công tử là người điên?

Nghĩ đến thân phận đích thực của Chu Chính Thành, Liễu Như Phong lắc lắc đầu, cuối cùng không dám yên tâm, nhưng lúc này, cũng chỉ có thể nhắc nhở chính mình cẩn thận một chút mà thôi.....

"Liễu thống lĩnh, " một gã thị vệ vội vàng chạy tới, nói: "Chu tổng quản sai thuộc hạ truyền lời, các loại đồ dùng mai táng đều đã chuẩn bị thỏa đáng, thỉnh Liễu thống lĩnh tối nay chủ trì nghi thức nhập táng cho cung chúng tử trận!"

Tối nay? Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, hỏi: "Chu tổng quản đâu?"

"Chu tổng quản đang ở thư viện, bồi bạn cùng công tử." Thị vệ kia cung thanh đáp.

Liễu Như Phong gật gật đầu, nói: "Ta đã biết, người trở về đi, nếu Chu tổng quản trở về, thỉnh đến thông tri một tiếng, tại hạ còn có việc cùng Chu tổng quản thương nghị."

"Vâng" Thị vệ kia ứng thanh, xoay người rời đi.

Tối nay nhập táng, án theo quy củ trừ bỏ thị vệ đang làm việc, tất cả đều sẽ đi. Như thế, tổng quản Thiên Hành muốn cứu Lục công tử Trữ Thanh chân chính ra, quả thật rất tiện lợi.....

Nguyên bản đêm qua bị tập kích, theo lý hẳn phải tăng mạnh thủ vệ, nhưng trước mắt xem ra, có thể làm bộ như không biết.....

Một mặt nghĩ, Liễu Như Phong một mặt quay đầu, đối Lý Thụ nói nhỏ vài câu.

Lý Thụ gật đầu ứng thanh, liền vội vã rời đi.....

※※※

Sắc trời dần dần tối sầm xuống.

Trên lầu các chủ viện Lạc Dương Cung, hai người lẳng lặng mà đứng, nhìn theo một hàng đuốc, trúc đăng kéo dài ly khai Lạc Dương Cung, dần dần đi xa, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thấp giọng hỏi nói: "Chu thúc, hôm nay Liễu Như Phong đi tìm người?"

"Vâng, y tới hỏi một ít vấn đề về nghi thức mai táng trong cung, còn có lần này nhân số thị vệ trong cung bị thương rất nhiều, Liễu Như Phong hỏi là nên thay đổi người luân phiên canh gác, hay là giảm bớt nhân số. Thuộc hạ nghĩ, theo kế hoạch của công tử, tự nhiên là thị vệ canh phòng càng ít càng tốt. Liền đề nghị y không cần thay đổi người, bị thương nặng, để cho bọn họ nghỉ ngơi thì tốt hơn." Chu Chính Thành sờ sờ một cái thiết liên (xích sắt) lóe sáng bên hông, đã bao nhiêu lâu, chưa từng sử dụng vũ khí sở trường của chính mình?! Chỉ hy vọng tối nay không cần dùng tới nó.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà gật gật đầu, nói: "Giờ không sai biệt lắm, đi nhìn xem Nam Cung Thiên Mạc kia một lần cuối cùng đi!"

Chu Chính Thành không nói gì, đi theo phía sau Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, xuống lầu các, chậm rãi hướng Thích viện mà đi.

Một đường đi tới, thị vệ trong cung quả nhiên rất thưa thớt, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà vừa lòng cười cười, bước vào Thích viện.....

Dù sao cũng là thủ hạ thị vệ của chính mình, vì giấu ánh mắt của phụ thân cùng Lễ phu nhân, thị vệ canh phòng tối nay, chỉ sợ đành phải hy sinh một ít, có thể chết càng ít càng tốt.....

"Nhị công tử?" Một tiếng thét kinh hãi, Thủy Liên từ trong viện đi qua, liếc mắt một cái thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà từ cửa viện đi vào, không khỏi kinh ngạc đầy mặt, đi lên tiếp đón.

"Tứ đệ thế nào? Ta thật sự không yên lòng, không có chuyện gì liền lại đây nhìn một cái." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hơi cau mày, nhẹ giọng hỏi.

"Công tử hoàn hảo, hiện đang ở trong phòng, không thấy động tĩnh, chắc là đang ngủ....." Thủy Liên cười đáp.

"Sớm như vậy?" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà kinh ngạc nói: "Vừa đúng lúc, ta đi xem hắn."

Khuôn mặt tươi cười của Thủy Liên cứng đờ, vòng vo đảo mắt, nói: "Thỉnh Nhị công tử."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà không thấy thái độ kỳ lạ của Thủy Liên, đi theo phía sau Thủy Liên, hướng chủ ốc trong viện mà đi.

Đẩy cửa phòng ra, quả nhiên thấy Nam Cung Thiên Mạc lẳng lặng nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp vững vàng, đã ngủ rất trầm.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đi tới, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên giường, cười cười, thấp giọng nói: "Sắc mặt Tứ đệ không tồi, thương thế của hắn thế nào?"

Thủy Liên đáp: "Vết thương của công tử đều đã rửa sạch thượng dược, không có trở ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, luôn muốn ngủ."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà gật gật đầu, chuyển hướng Chu Chính Thành, nói: "Trong cung còn có được gì tốt?"

Chu Chính Thành đáp: "Thời gian trước có thu được nhân sâm trăm năm."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nói: "Trở về nhớ cho người đưa tới, cấp Tứ đệ bồi bổ."

Chu Chính Thành cười nói: "Vâng, công tử quả thật rất thương Tứ công tử."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nghiêng người ngồi xuống ở mép giường, nói: "Trong các huynh đệ, ta quan tâm nhất là Tứ đệ, như thế nào có thể không thương hấn....."

Chu Chính Thành nói: "....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nói: "....."

Thủy Liên đứng một bên, thấy Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cứ nhiên lại ngồi xuống ở bên giường, trong lòng không khỏi khẩn trương, tông quân Thiên Hành đi đã được nửa canh giờ, tính ra cũng sắp trở về, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà này không biết suy nghĩ cái gì, chỉ cùng Chu Chính Thành nhẹ giọng nói chuyện, lại thủy chung không đi.....

Trong lúc Thủy Liên âm thầm lo lắng, đột nhiên ——

"Đương đương đương....." Tiếng chiêng đồng dồn dập vang lên, cắt ngang sự yên lặng giữa bầu trời đêm của Lạc Dương Cung.

Ý cười trong mắt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà chợt lóe rồi biến mất, đột nhiên đứng dậy, trên mặt là vẻ kinh nghi bất định, quát: "Sao lại thế này?"

Thủy Liên mờ mịt thất thố, đại ra lắc lắc đầu.

Chu Chính Thành nhướn mày, đang muốn mở miệng, xa xa đã truyền đến tiếng động kinh hô, kêu to cảnh báo.....

"Có người tập kích!"

"Vân Thanh Cung! Lại là Lục công tử Trữ Thanh đến tập kích!"

"Người tới a....."

Xa xa truyền đến tiếng kinh hô lung tung của thị vệ Lạc Dương Cung.....

Chợt, tiếng bước chân, tiếng chiêng đồng, vang thành một mảnh.....

Tiếng đao kiếm, tiếng hô quát, tiếng kêu thảm thiết, dần dần tiếp cận.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bước nhanh xông đến ngoài cửa, giương mắt nhìn xung quanh.

Thủy Liên cúi đầu, giấu đi biểu tình trên mặt, Nhị công tử, người sợ người tới không biết người cùng công tử đang ở ngay tại nơi này sao?

"Công tử, tôi nay thị vệ trong cung đều đã ra khỏi cung đưa tang. Nhân thủ trong cung không đủ, thỉnh công tử tạm lánh....." Chu Chính Thành gấp giọng nói.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quay đầu lại nhìn nhìn Thủy Liên bên giường một mặt sợ tới mức phát run, một mặt hai tay run run, đang ra sức đem Nam Cung Thiên Mạc trên giường nâng dậy.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhíu mày, nói: "Không được, nếu ta tránh đi, Tứ đệ làm sao bây giờ?"

Chu Chính Thành gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, nói: "Công tử, người bọn họ muốn giết là ngài, tìm không ra ngài, tự nhiên sẽ không khó xử Tứ công tử....."

"Này....." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cau mày, giống như do dự khó quyết.....

Tiếng la hét, đao kiếm đan xen dần dần rõ ràng, hiển nhiên người của Vân Thanh Cung đã tiếp cận Thích viện.

"Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ở trong này!" Một tiếng rống cao, trên tường viện Thích viện có tiếng kêu thảm của vài tên thủ vệ Lạc Dương Cung truyền đến, bốn phía trên tường lập tức xuất hiện ra mấy chục tên thị vệ Vân Thanh Cung.....

"Công tử nguy hiểm!" Chu Chính Thành bạo rống một tiếng, duỗi tay lôi kéo, đem Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà một phen kéo vào phòng, nhắc chân đá cửa phòng.

Chỉ nghe "Đoạt đoạt đoạt....." Vài tiếng, hơn mười mũi ám khí bị cửa gỗ chắn ở ngoài cửa.....

"Đi mau!" Chu Chính Thành quay người một chương đẩy cửa sổ phía sau phòng ra,

"Mang theo Tứ đệ!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà xoay người liền hướng Nam Cung Thiên Mạc trên giường chạy tới.

"Không còn kịp rồi!" Chu Chính Thành một phen kéo Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà qua, chặn ngang ôm lấy, xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ.

Một tiếng nổ, cửa gỗ vỡ vụn mở ra.

Nam Cung Thiên Mạc trên giường mở mắt.....

Ba gã cung chúng Vân Thanh Cung nhào vào trong phòng thấy hoa mắt, còn chưa thấy rõ bài trí trong phòng, đã một đầu ngã quỵ trên mặt đất.

Trường tiên chợt lóe, Dạ Thất từ ngoài cửa sổ nhào vào, hạ xuống, vẩy đi máu trên thân tiên.

Thủy Liên nhìn nhìn Dạ Thất, bất đắc dĩ chuyển thân mình qua, thấp giọng nói: "Công tử, làm sao bây giờ?"

"Xem ra đại ca chờ không nổi nữa rồi, tối nay muốn dùng Vân Thanh Cung đến đưa ta vào chỗ chết! Thiên Hành đã trở lại chưa?" Nam Cung Thiên Mạc lên lút thăm dò bàn tay, cảm trường kiếm cắt trong chân đệm.....

Khi nói chuyện, lại có hai người nhào vào trong phòng, trường tiên của Dạ Thất vung lên, lảng không tìm một đường ở bụng, nhẹ nhàng mà bò lên cổ hai người.....

"Còn chưa về....." Thủy Liên cắn cắn môi, nói.

"Thủy Liên, một hồi ngươi quay lại trốn trong phòng, nếu Thiên Hành quay về, không tiếc hết thấy mọi thứ, phải làm cho Lục công tử Trữ Thanh mở miệng nói chuyện! Nếu thật sự không được, thì dùng cái kia đi!" Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Thủy Liên, nói.

Thủy Liên ngẩn ra, nói: "Ngươi là nói, ‘Nhất Nhật Bán’ của Đoạn Hồn Cốc?"

Nam Cung Thiên Mạc gật đầu.

"Công tử!" Dạ Thất hô nhỏ một tiếng, trường tiên vung lên, quán lấy thanh cương đao trước ngực, một chuồng đánh ở trên ngực người vọt vào, miệng người nọ phun máu tươi, nhất thời bay ngược ra ngoài.

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, người Vân Thanh Cung ngoài cửa đã càng ngày càng nhiều, Dạ Thất đã khó có thể ngăn cản.

"Đoạn Hồn Cốc, Nhân Đoạn Trường. ‘Nhất Nhật Bán’ tuy rằng không thể khiến tứ chi gãy liền lại, nhưng lại có thể làm cho tất cả thương độc (vết thương cùng chất độc) trên một người chỉ còn lại một hơi thở cuối toàn bộ mất hết, chỉ là nửa ngày sau, được tính đảo ngược, linh hồn sẽ về cửu tuyền, thân tiên cũng khó cứu!" Thủy Liên có chút không đành lòng thấp giọng nói.

"Tôi nay Lục công tử Trữ Thanh nếu không thể mở miệng, người trong Thích viện này một người cũng sống không được! Nếu có thể mở miệng, như thế nào còn có thể giả trang? Không bằng đơn giản nhất là làm thỏa mãn ước nguyện của đại ca, tôi nay không phải hấn chết, thì là ta mất mạng!" Ánh tàn khóc trong mắt Nam Cung Thiên Mạc chợt lóe, không kiểm soát mà động động thân, né qua mũi ám khí phóng tới, nói: "Đại ca chắc sẽ không đi xa, có lẽ ẩn thân chỗ tôi. Dạ Thất mang ta đi ra ngoài, làm bộ như thoát đi, dụ hấn ra, trước tiên rời khỏi Thích viện này!"

Dạ Thất nghe vậy thả người một cái, nhảy lại, khom lưng xuống cõng Nam Cung Thiên Mạc, ôm lấy Thủy Liên còn muốn nói gì nữa, từ cửa sổ phóng ra ngoài. Gió tay ném đi, đem Thủy Liên nhẹ nhàng ném vào trong bụi cây.

Sáu, bảy tên thị vệ Vân Thanh Cung cùng vào trong phòng, thấy một người trên lưng Dạ Thất, đang thoát đi hướng ngoài cửa sổ, nhất tề hét lớn một tiếng, đuổi theo.

Tường viện Thích viện, một hắc y nữ tử che mặt cười mà đứng, thấy một người từ trong chủ phòng chạy ra, hắc y huyền đai, đúng là cách ăn mặc của ảnh vệ, một người trên lưng, không phải Nam Cung Thiên Mạc, thì còn có thể là ai?

Nữ tử che mặt hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta không tin Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà sẽ tro mắt nhìn thân đệ đệ của hấn bị giết! Lên, giết Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc!"

"Vâng" Mười người bên cạnh nữ tử che mặt, cùng kêu lên ứng thanh, tám người nhảy xuống tường viện, hướng về phía Nam Cung Thiên Mạc cùng Dạ Thất mà bao vây.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn trộm lên, trong viện đao quang kiếm ảnh, huyết tinh bốn phía, nghe tin thị vệ Lạc Dương Cung đã tìm đến, tạp dịch Trác Tiêu Cung trong viện, sớm đã cùng cung chúng Vân Thanh Cung chém giết một hồi, tối nay Vân Thanh Cung hiển nhiên là dốc toàn bộ lực lượng, nhân số đông, dần dần, đã chiếm thế thượng phong.

Dạ Thất mắt nhìn bốn hướng, tai nghe tám phương, một tay che chở Nam Cung Thiên Mạc trên lưng, một tay cầm tiên, tiên ảnh trùng trùng, xà vũ long hành (rắn múa rồng bay), quần lấy ám khí phóng tới, thân hình chớp động, né qua một đao một kiếm ngay mặt mà đến, xà tiên đuổi ra, quần quanh cổ một người trước mặt, thuận thế căng ra, "Răng rắc" một tiếng giòn vang, cổ người nọ vặn vẹo quái dị, rồi ngã xuống.....

Dạ Thất thừa cơ né qua hai người, bước nhanh hướng tường viện mà phóng đi. Tuy nhiên, một người trên lưng, tuy rằng thân hình linh hoạt, nhưng dần dần, đã bị người phía sau đuổi kịp, hơn mười người vây thành một vòng, đem Dạ Thất cùng Nam Cung Thiên Mạc ngăn chặn ở lại trong viện.....

※※※

"Một tên ảnh vệ cũng bắt không được, người Vân Thanh Cung này, làm ăn cái gì không biết!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ẩn thân trong phòng tối, tức giận mắng một tiếng.

"Cũng không trách bọn họ, ảnh vệ Vân Thanh Cung, từ lúc bắt giữ Lục công tử Trữ Thanh, đã bị chúng ta giết. Lúc này đối mặt ảnh vệ, Vân Thanh Cung chỉ có hạ cấp xuất thân Võ Điện, tất nhiên có chút khó có thể giải quyết!" Chu Chính Thành đứng ở bên cạnh Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, nhìn tình hình trong viện, nói: "Công tử không cần lo lắng, võ công ảnh vệ mặc dù cao, nhưng nội lực không thâm hậu. Hiện nay không phải đã bị ngăn chặn rồi sao? Tục ngữ nói, lưỡng quyền nan địch tứ thủ (2 quyền khó địch 4 tay), công tử chỉ cần an tâm nhìn là được."

※※※

Đao phong soàn soạt, bóng kiếm trùng trùng, xà tiên bay lên không mà múa! Dạ Thất nhảy lên di chuyển chớp động, tả xung hữu đột, xuất ra toàn bộ thể võ toàn thân, bì tiên (roi da) linh hoạt xuyên qua đao phong kiếm ảnh, như độc xà thè lưỡi, nhẹ nhàng điềm trên cổ họng một người.....

Xà tiên lui về, quán lấy một thanh trường đao chém về phía đỉnh đầu, lại né qua ba thanh trường kiếm đang đâm tới ngực, cước bộ không ngừng, tránh qua hai thanh cương đao chém ngang hông, cánh tay trái đau xót, cũng bởi vì che chở Nam Cung Thiên Mặc trên lưng, không thể né tránh linh hoạt nên đột nhiên bị một đạo vết thương.....

Lúc này nhóm người vây công Dạ Thất trong viện, dĩ nhiên đã phát hiện trường tiên của Dạ Thất tuy rằng lợi hại, nhưng cần không gian để triển khai. Nhóm người Vân Thanh Cung nhìn nhau, đều tự bảo vệ toàn thân, đánh về phía ảnh vệ Dạ Thất cùng Nam Cung Thiên Mặc trên lưng hắn.....

Trường tiên tạt vũ (tạt = bện tạt, ý chỉ múa đã có chút ko ổn), tuy rằng bì tiên đã ngâm qua thủy được đặc chế, nhưng cũng không thể cùng đao kiếm tranh phong. Dạ Thất cẩn thận tránh qua mũi nhọn của đao kiếm, trường tiên tìm khe hở đánh úp về phía một gã thị vệ Vân Thanh Cung, không ngờ bốn thanh đao kiếm đều cùng xuất hiện trái phải, chính chính bổ về phía thân tiên, trường tiên vội lui, nhưng vẫn hơi bị chém một đoạn.....

Cánh tay trái Dạ Thất che chở Nam Cung Thiên Mặc trên lưng, mấy lần biến hóa phương vị thân hình, nhưng địch nhân bốn phía đông hơn, cuối cùng cũng không thể phá vây, trên mặt Dạ Thất không cam chịu mà lộ ra vẻ lo lắng.

Nếu không có Nam Cung Thiên Mặc trên lưng, Dạ Thất tự tin có thể từ không trung mà thoát đi, nhưng tay trái trước mắt không thể sử dụng, nếu vừa muốn che chở toàn thân cùng Nam Cung Thiên Mặc sau lưng, vừa mạnh mẽ nhảy lên không trung, thân pháp chậm chạp, bất quá là làm mục tiêu cho người, tự tìm đường chết mà thôi.....

Khoảng không trường tiên vũ động càng ngày càng nhỏ, đao kiếm ám khí bốn phía như sóng biển cuộn trào, mặc dù Dạ Thất dựa vào thân pháp cao minh, liên tục né tránh, nhưng đã có thêm bảy đạo vết thương, tuy máu chảy như nước, nhưng cũng may không đến nỗi trí mạng.....

Thấy thân hình Dạ Thất dần dần trì trệ, trong lòng nhóm người Vân Thanh Cung mừng thầm, nhất tề giờ cao binh khí, hướng một người trên lưng Dạ Thất đã khó có thể né tránh!

Nữ tử che mặt trên tường viện, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trong phòng tối, mắt đều sáng ngời.....

"A a a....." Một tiếng rống giận bạo ngược đột nhiên từ dưới đám đao kiếm dày đặc như mây truyền ra.

"Xích xích ba ba....." Tiếng sắt thép bị đánh gãy vang lên, tiên ánh phóng lên cao, nhóm người vây công Dạ Thất, như bị một cỗ sức lực mạnh mẽ nhìn không thấy nhấc lên, liền lùi lại mấy bước, vài người đứng gần nhất đều phun máu tươi, hoảng sợ muôn dạng nhìn phía trung tâm.

Chỗ trung tâm nguyên bản bóng người dày đặc, giờ phút này chỉ có một người đang đứng, sắc mặt quái dị, ánh mắt chết đại nhìn chằm chằm những đoạn đao kiếm rơi trước chân trên mặt đất!

Nam Cung Thiên Mạc! Trong lòng nhóm người Vân Thanh Cung thầm hô, không khỏi nhớ tới thân ảnh đêm qua, cả người đầm máu, tóc mai tán loạn, thần thái điên cuồng mà thị huyết bạo ngược. Nhất thời không khỏi hai mặt nhìn nhau, không biết nên lập tức tiến lên chém giết, hay là lui về phía sau để tránh lần thứ hai kích thích đến kẻ điên phát cuồng này.....

Tuyệt kiếm lộ phong 70: ← Trở lại

Dạ Thất quỳ một gối xuống, gần như gian nan mà thở dốc, đột nhiên, bị Nam Cung Thiên Mạc mạnh mẽ truyền nội lực, nguyên bản mười thanh binh khí trước mắt, bị trường tiên ngăn cản đánh gãy, mặc dù thành công bảo vệ tánh mạng, nhưng nội lực hung hãn bá đạo kia, chạy qua kinh mạch trong thân thể hoàn toàn không chuẩn bị, Dạ Thất trong khoảng thời gian ngắn khó chịu cực kỳ!

※※※

Lũ ngu ngốc, vì sao còn chưa lên? Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay ở trong tay áo nắm chặt thành quyền, đến khi cảm giác được trong tay truyền đến một tia đau đớn.....

Chu Chính Thành thảm than một tiếng, nói: "Công tử, xem ra trong chốc lát, Nam Cung Thiên Mạc sẽ không chết. Không bằng về chủ viện trước, triệu tập thị vệ bị thương còn lại trong cung, lại chậm rãi tiến đến, làm ra thế cứu viện!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trầm mặc một hồi, thần tình âm trầm, nói: "Ý tứ của Chu thúc, là nói làm ra thế cứu viện không kịp, để tránh ngày sau Lễ phu nhân đối cái chết của Nam Cung Thiên Mạc nghi ngờ?"

Chu Chính Thành gật đầu, nói: "Không sai, thị vệ trong cung hiện nay, công tử có thể chọn người của chúng ta, để cho thị vệ Trác Tiêu Cung lưu lại thủ vệ. Chỉ ám chỉ bọn họ thân phận của Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc, ngày sau lại tìm cơ hội xử lý để không lộ bí mật."

"Vẫn là Chu thúc lo lắng chu toàn, " Về tối tắm trên mặt Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trở thành hư không, cười nói: "Lễ phu nhân mất đi đứa con, tất nhiên phải tìm người báo thù, nếu ta thấy chết không cứu, khó tránh khỏi sẽ bị Lễ phu nhân giận chó đánh mèo....."

※※※

"Phát ngọc cái gì? Kẻ điên này tuy hung mãnh trở lại, nhưng cũng chỉ có một người! Giết hắn!" Trên tường viện, nữ tử che mặt cao giọng vội hô.

Hai người bảo hộ ở bên cạnh nữ tử che mặt, liếc nhau, một người thấp giọng nói: "Công tử, kẻ điên này phát cuồng, thật sự làm cho người ta sợ hãi. Lại nói, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà từ nãy không thấy hiện thân, sao chúng ta không tạm thời tránh đi kẻ điên này? Mặc dù Tối nay thị vệ Lạc Dương Cung lưu lại canh phòng ít, nhưng đêm qua người của chúng ta thương vong thảm trọng, nếu không nhanh chóng giết chết Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, chỉ một mặt dây dưa bên này, đợi đến khi thị vệ Lạc Dương Cung đưa tang chạy về, chúng ta tổn công không được gì thì thôi, chỉ sợ Lạc Dương Cung sẽ không có ý buông tha, họa diệt cung ngay tại trước mắt....."

"Người biết cái gì?" Nữ tử che mặt giận dữ bác bỏ một tiếng, đảo mắt nhìn nhìn sắc mặt hai người bên cạnh, nhãn châu xoay động, thay đổi ngữ khí, thờ dãi: "Dư Thuận, Thôi Ứng, các người cũng biết mật thất trong Lạc Dương Cung, phòng ngầm vô số kẻ? Lại không thể phóng hỏa đốt cung, chúng ta như thế nào có thể tìm được Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà? Trước mắt chỉ có thể chuyên tâm giết chết kẻ điên này, cũng đừng quên, thân phận của kẻ điên này! Lễ phu nhân đem Tứ công tử giao cho Lạc Dương Cung, nếu Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà để mặc chúng ta giết Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc, không đến cứu giúp, trước mặt cốc chủ, hắn không có cách nào giao phó!"

Hai người trầm mặc một cái chớp mắt, khom người thi lễ, nói: "Thuộc hạ vô tri, thỉnh công tử thứ tội!"

Nữ tử che mặt khoát tay áo, đề khí quát: "Bình khí trên mặt đất còn nhiều mà, sao còn chưa động thủ?"

Mọi người trong viện tĩnh ngộ lại, vội vàng ném binh khí bị gãy đoạn trong tay, cũng may số tử vong trong viện Lạc Dương Cung, thị vệ Trác Tiêu Cung chiếm phần đông, thuận tay nhặt lên một thanh, đang muốn tiến lên.

Thân hình Nam Cung Thiên Mặc chợt lóe, rõ ràng là do cảm giác được sát ý, động thân, đầu tiên là một cước đá vào bên hông Dạ Thất đang nửa quỳ trên mặt đất bên cạnh, đưa hấn đá bay cao cao, vòng qua cung chúng Vân Thanh Cung vây quanh, rơi vào trong bụi cây dưới tường viện.

Một cước này, nhìn có vẻ Nam Cung Thiên Mặc ra chân rất nặng, kì thực cực nhẹ, Dạ Thất đang ở không trung, trong lòng chuyển động, nội lực nghịch chuyển, há mồm phun ra một ngụm máu.

Thân chưa rơi xuống, Dạ Thất ngay tại không trung lăn vòng, né qua mười mũi đao kiếm ám khí, xoay người mà lên.

Lúc này trên lưng không còn người, thừa lúc cung chúng Vân Thanh Cung chân chừ, lặng lẽ điều hòa nội tức, Tuyết Thiên thần công của Nam Cung Thiên Mặc tuy rằng bá đạo, nhưng cũng may không phải là muốn đả thương hấn, bất quá là nội lực trong cơ thể đột nhiên phát hiện nội kinh xuyên qua không thuộc về chính mình, theo bản năng mà công kích, tạo thành thống khổ tắc nghẽn.....

Trường tiên Dạ Thất vung lên, xà tiên bay lên trời, ở không trung đánh âm vang một cái, nặng nề mà đánh lên phía trên mu bàn tay cầm chuôi đao của thanh cương đao đang rơi xuống đỉnh đầu.

Tên thị vệ Vân Thanh Cung kia kêu thảm thiết một tiếng, cương đao rơi xuống đất, mu bàn tay cầm đao có một đạo vết máu, vết thương có thể thấy được xương.

Cổ tay Dạ Thất vung lên, trường tiên lăng không xoay tròn, tiên thân đã bò lên cổ người nọ. Dạ Thất vận khí vung lên, trường tiên co lại, quấn thành đai lưng, hung hăng đánh mạnh trên người một gã thị vệ Vân Thanh Cung bên trái đang chạy tới.

Cước bộ Dạ Thất nghiêng qua, thân thể nhẹ bay nghiêng một thước, né qua một thanh trường thương, hai thanh đao kiếm, xà tiên quay về, lại duỗi thân ra, một đường đánh về phía hai gã thị vệ Vân Thanh Cung cầm đao.

Hai người kia nhận biết lợi hại, cước bộ vọt tới trước dừng lại, cổ tay quay lại, vũ động cương đao, bảo vệ mặt.

Trường tiên Dạ Thất thu lại, cước bộ điểm nhẹ, xẹt qua hai người, trường tiên đuổi về, đã đem một người đánh bay ra ngoài.....

※※※

Nam Cung Thiên Mạc một cước đá bay Dạ Thất, thân hình không ngừng, chớp lóe tới trước mặt hai người, hai tay nhanh như tia chớp, sáp nhập vào giữa đao quang kiếm ảnh, "Ha ha" cười to hai tiếng, chế trụ cổ họng hai người, cước bộ vừa chuyển, hai người bị nâng lên, quay như bánh xe trên không trung một vòng.

Nhóm người Vân Thanh Cung bốn phía thu thế không kịp, nhất thời phần còn lại của chân tay bị đứt bay bốn phía, máu như mưa rơi.

Vài người đứng trước, không kịp phòng, đã bị cơn mưa máu thịt này làm ướt một đầu một thân.....

Nhóm người vây công ngăn ra, mới phản ứng lại, nhìn rõ là vật gì, không khỏi nhát tè biến sắc.

Thân thể Nam Cung Thiên Mạc nhoáng lên một cái, thừa cơ sáp nhập bên trong đám người, song chương tung bay, thân như quỷ my.....

Nhất thời, huyết ảnh bốn phía, tiếng kêu thảm thiết liên tục. Trong miệng Nam Cung Thiên Mạc có thanh âm hồ hồ, không biết đang nói cái gì, tay phải duỗi ra, men theo thân cương đao đang bổ tới, trượt xuống cầm lấy mu bàn tay, vận lực vận, người nọ kêu thảm thiết một tiếng, xương tay nứt ra, muốn cầm không xong, bị Nam Cung Thiên Mạc một phen cướp đi thanh cương đao, thuận thế vung lên, người nọ chưa phản ứng gì, liền đã một đao thành hai nửa, máu tươi chảy ra, phun rải ra, bắn trên Nam Cung Thiên Mạc đang đứng bên cạnh, trở thành huyết nhân.

Nam Cung Thiên Mạc liếm liếm huyết tinh nơi khóe miệng, ánh mắt quỷ dị lóe sáng làm cho người ta sợ hãi, cương đao vung lên, Nam Cung Thiên Mạc có vẻ càng thêm hưng phấn, một đao chặt đứt nhiều thanh đao kiếm nghênh diện mà đến, một tiếng rít lên, thân mình nhoáng lên một cái, nhào vào đám người phía trước, để lại phía sau năm thanh mũi nhọn sắc bén hàn quang lóe sáng rơi xuống khoảng không.....

Giống như thời gian quay lại, ác mộng tái hiện, kẻ điên thị huyết đêm qua kia, không biết mỏi mệt, không biết đau đớn mà điên cuồng giết chóc, lại lần thứ hai trình diễn.

Nam Cung Thiên Mạc ở trong đám người xuyên qua qua lại, như lang như hổ, trong nháy mắt, lại đem bảy người giết chết dưới tay. Cung chúng Vân Thanh Cung ra sức ngăn cản, lại không người nào có tài năng trải qua ba chiêu dưới tay Nam Cung Thiên Mạc.....

"Công tử, công tử?" Hai gã thị vệ Vân Thanh Cung bên cạnh nữ tử che mặt kia nhìn không được, thấy nữ tử che mặt run rẩy xuất thần, không khỏi mở miệng vội hô.

"Ân? Nam Cung Thiên Mạc là điên thật hay là điên giả? Sao ra tay lợi hại như thế....." Nữ tử che mặt hiển nhiên còn đang suy nghĩ tâm sự, thì thào nói.

"Công tử, nếu hắn không điên, không phải nên đào tẩu sao? Ở lại chỗ này làm gì? Một người dù mạnh cách mấy, cũng vô pháp địch lại nhiều người, huống chi, trước khi Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc điên, chưa từng nghe nói hắn là tên ngốc tử!" Thôi Ứng vội la lên: "Công tử, vẫn là mau đề cho người phía dưới né ra, để người dẫn kẻ điên này chạy trước, dù sao hắn chẳng phân biệt được địch ta, không bằng để cho thị vệ Lạc Dương Cung tận sức, nếu không thể, còn có thể dẫn dụ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ra."

Nữ tử che mặt nhìn Thôi Ứng liếc mắt một cái, nói: "Chủ ý không tồi, nhưng nếu hắn đột nhiên chạy mất thì sao?"

Thôi Ứng ngăn ra, nói: "Không có khả năng a?"

Nữ tử che mặt cười lạnh, nói: "Hắn chính là người điên! Tình huống ngoài ý muốn gì cũng đều có thể phát sinh!"

Thôi Ứng ngậm miệng, nhìn Nam Cung Thiên Mạc hung hãn dị thường phía dưới, lại chém bay hai người. Nếu không phải nghĩ võ công Lục công tử Trữ Thanh không cao, chỉ hận không thể lập tức phi thân xuống, một đao bổ trên kẻ điên đang hưng phấn giết người này!

"Nhưng nếu cứ để vậy, cũng không phải biện pháp, cung chúng chết đã nhiều, chóc lát Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lại dẫn người đến viện trợ, như thế nào có thể ứng phó?" Dư Thuần nhìn nhìn nữ tử che mặt, nói: "Không bằng để cho người tản ra, nếu Tứ công tử tiếp tục đuổi giết, liền để cho những người còn lại phóng ám khí; nếu Tứ công tử trốn, lại cùng nhau mà lên, vậy khôn chém giết....."

Nhưng điều ta muốn chính là kẻ điên này cùng Vân Thanh Cung lưỡng bại câu thương! Nữ tử che mặt tức giận nhìn Dư Thuần liếc mắt một cái, sao lúc trước không phát hiện người này nhanh trí như thế? Ngày xưa thực nên tìm cơ hội diệt trừ người này mới phải.....

Chỉ là trước mắt, nếu lại kiên trì, chỉ sợ sẽ khiến người nghi ngờ! Nữ tử che mặt gật đầu, nói: "Này cũng coi như là chủ ý hay, người đi chỉ huy, kẻ điên này giết nhiều người Vân Thanh Cung ta như vậy, tuyệt không thể buông tha!"

Nếu kẻ điên này một đao giết chết người, thì càng tốt hơn!

Dư Thuần do dự, nói: "Nhưng nếu thuộc hạ đi, an toàn của công tử....."

Nữ tử che mặt hừ một tiếng, nói: "Còn có Thôi Ứng ở bên người ta, không sao!"

Dư Thuận hơi chân chừ, lại có bốn người chết dưới đao của Nam Cung Thiên Mạc. Dư Thuận nhìn Thôi Ứng liếc mắt một cái, ý bảo hãy bảo vệ tốt Lục công tử Trữ Thanh. Mới thả người nhảy xuống, chạy vào giữa viện.

Nam Cung Thiên Mạc một đao đâm vào trong ngực một người trước mặt, đảo mắt chung quanh, đã thấy nhóm người Vân Thanh Cung nguyên bản vây quanh ở bên người đều chạy trốn bốn phía, thu hồi binh khí, lấy ra một bộ bao tay bằng da, bên trong bên mang vào tay.....

Lục công tử Trữ Thanh xuất thân Độc Điện, ám khí độc dược của Vân Thanh Cung, âm độc khó giải, là bí mật công khai của các cung. Ngay cả Nam Cung Thiên Mạc cũng kiêng kỵ ba phần, tâm tư lập tức nhanh chóng hồi chuyển, lúc này nhóm người Vân Thanh Cung phân tán, nếu tiếp tục ở lại nơi này, chỉ sợ sẽ trở thành bia người cho ám khí của bọn họ.....

"Hắc hắc hắc....." Nam Cung Thiên Mạc cười quái dị liên tục, cổ ý nhìn xung quanh một phen, ánh mắt dừng ở trên một ngọn trúc đằng treo xa xa trên lầu các của chủ viện.

"Hò, hò, hò....." Trong miệng Nam Cung Thiên Mạc lung tung hô quát vài tiếng, thân mình phóng lên, phóng lên cây, rất nhẹ nhàng, hướng về trúc đằng kia thẳng hướng mà đi.

Thị vệ Vân Thanh Cung trong viện đều quát mắng, vô số ám khí lớn lớn nhỏ nhỏ đen như mực phá không bay tới, giống như mưa đen đầy trời, bắn về phía Nam Cung Thiên Mạc đang ở không trung!

Tránh cũng không thể tránh được!

Trong mắt nữ tử che mặt trên tường viện hiện lên mỉm cười.

Vẻ tuyệt quyết chợt lóe trên mặt Nam Cung Thiên Mạc, y bảo toàn thân rách nát được nội lực nhập vào cơ thể mà bay lên.....

"Ba!" Xà tiên âm vang một cái, trong khoảng không ám khí đầy trời, một đạo tiên ảnh đột nhiên lóe ra, phá không mà lên, như linh xà truy đuổi, lại như vạn xà múa trên không! Thân ảnh Dạ Thất thoáng hiện, chắn phía sau Nam Cung Thiên Mạc trên không trung.....

Phía sau truyền đến một tiếng kêu rên, hình như có vật nặng rơi xuống, trong lòng Nam Cung Thiên Mạc rung mình, Dạ Thất! Tật phong như vang, như ngọn cỏ đâm sau lưng, một đạo kinh phong từ phía dưới đánh úp lại, Nam Cung Thiên Mạc đang ở không

trung, không chỗ mượn lực, giờ phút này thế đi đã hết, không khỏi kinh sợ giận dữ mà mở to hai mắt.....

Thình lình một đạo kinh lực xuất hiện, lướt qua Nam Cung Thiên Mạc, đem hơn mười mũi ám khí đang tiếp cận kia nhẹ chắn.

Nam Cung Thiên Mạc hạ xuống, đã ở ngoài Thích viện.

"Đoạt đoạt....." Tiếng động vang lên, chỉ kém hơn sợi lông một chút, hơn mười cây ám khí cực nhỏ đen như mực lướt qua đỉnh đầu Nam Cung Thiên Mạc, bắn vào một cây đại thụ cách năm bước phía trước.

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu nhìn lại, nơi chỗ kinh phong đột nhiên xuất hiện kia, một người đang đứng —— trên lưng là một nữ tử mỹ mạo - tổng quản Thiên Hành!

Lục công tử Trữ Thanh? Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc vui mừng quá đổi, môi khép mở, không tiếng động nói: "Dạ Thất, Nhất Nhật Bán!"

Tổng quản Thiên Hành khẽ gật đầu, thân hình chợt lóe, chuyển vào chỗ tối, không thấy bóng dáng.

Nam Cung Thiên Mạc không chần chừ, thét dài một tiếng, triển khai thân pháp, tốc độ cực nhanh, rất nhanh hướng lầu các chủ viện kia mà chạy đi.....

"Đuổi theo! Mau đuổi theo!" Nữ tử che mặt lớn tiếng quát.

Tiếng động cước bộ hỗn độn vang lên, bên trong Thích viện, cung chúng Vân Thanh Cung đều bay qua tường viện, nhìn Nam Cung Thiên Mạc phía trước liều mạng đuổi theo.....

Nam Cung Thiên Mạc xuyên qua vài cái sân, nhãn tình sáng lên, hỏa đuốc, ánh đèn phía trước ước chừng có ba mươi người tụ cùng một chỗ, hướng về phía Thích viện mà đi. Một người phía trước, không phải Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thì còn có thể là ai?!

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái, hướng về chỗ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mà lao thẳng tới.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thấy Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, không khỏi ngẩn ra, hấn cư nhiên lại trốn thoát?! Tức giận trong mắt chợt lóe, người Vân Thanh Cung này quả nhiên không đáng tin cậy! Tay phải sờ hướng Bách Luyện bảo đao bên hông.....

Một bàn tay bỗng nhiên tiếp cận, nhẹ nhàng mà đặt ở phía trên tay phải rút đao của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quay đầu.

Chu Chính Thành đón lấy ánh mắt phần nộ khó hiểu của hắn, hơi hơi lắc lắc đầu.....

Trong lúc đó, Nam Cung Thiên Mạc đã nhảy tới trước mặt, lại bị ba gã thị vệ Lạc Dương Cung ngăn cản, mà phía sau hắn, giữa sân Lạc Dương Cung trong đêm đen, xuất hiện mười mấy tên hạ cấp thị vệ Vân Thanh Cung.....

Hai nơi tương đối, một cái đối mặt, nháy mắt đều ngẩn ra! Lúc này Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mới hiểu được Chu Chính Thành vì cái gì mà ngăn trở. Nữ tử che mặt không nghĩ sẽ ở nơi này mà gặp gỡ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mang theo hơn ba mươi danh thị vệ!

"Giết! Giết Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, cùng Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc!" Không qua một cái chớp mắt, nữ tử che mặt cao giọng hô to, nhưng cũng rút ra một thanh trường kiếm, hướng chỗ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà mà phóng đi.

"Lên! Cứu Tứ công tử về!" Nhị công tử thiên Nam Cung Thiên Tà rút một thanh đao ra, cánh tay cử động, lưỡi đao chỉ thiên!

Lúc này ba mươi danh thị vệ phía sau Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, đều là người Lạc Dương Cung, sớm đã được Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà phân phó, chỉ lớn tiếng ứng thanh, đều rút binh khí ra, đánh về phía Nam Cung Thiên Mạc!

Nhóm người Vân Thanh Cung, đều hét lớn một tiếng, đều nhắm về phía trước, đối thị vệ Lạc Dương Cung nghênh diện mà đến vọt lên.

Sớm đã có năm tên thị vệ Vân Thanh Cung đem nữ tử che mặt kia giữ chặt, bảo hộ ở sau người, ngừng lại.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn trước sau, một bên hơn ba mươi người, một bên bảy, tám mươi người, đều cầm lưỡi đao sắc bén trong tay, đằng đằng sát khí.....

Cũng may khoảng không đường giữa hai tòa viện bị vây không rộng, chỉ có thể chứa được tám người song song cùng đi.

Nam Cung Thiên Mạc lại bất chấp tất cả, thấy hai bên đều đã hướng đến gần, lại ở giữa, dù võ công cao tới đâu, chỉ sợ cũng chỉ có một con đường chết! Cương đao trong tay chém ngang, nội lực phóng ra ngoài, tiếp đón thị vệ Lạc Dương Cung, là một đao chém ngang.....

Ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, Nam Cung Thiên Mạc cứng rắn bỏ ra một đạo khe hở giữa đám thị vệ Lạc Dương Cung, thả người nhảy vào.

Phía sau, thị vệ Lạc Dương Cung bắt chắp mấy đao chặt xuống —— cung chúng Vân Thanh Cung đã cùng thị vệ đứng trước nhất của Lạc Dương Cung, bắt đầu đánh giết, bắt đầu giao thủ.....

Một hồi hỗn chiến, nhất thời diễn ra.

Nhưng nhân số thị vệ Lạc Dương Cung quá ít, phần lớn còn mang thương trong người, chưa tới một canh giờ, hơn ba mươi danh thị vệ Lạc Dương Cung đã ở dưới sự công kích của cung chúng Vân Thanh Cung cùng Nam Cung Thiên Mạc, tử thương vô số.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, Chu Chính Thành bắt đắc dĩ, chỉ có thể oán hận liếc mắt một cái nhìn Nam Cung Thiên Mạc bị vài tên cung chúng Vân Thanh Cung vây quanh, một mặt chống đỡ thị vệ Vân Thanh Cung vây khốn mình, một mặt chậm rãi hợp lại.....

"Dừng tay!" Nữ tử che mặt ở ngoài đám người cao giọng quát một tiếng, cười lạnh tiến lên, nhìn ba người cả người đều là máu, nói: "Nhị công tử, việc gì phải ngoan cố chống lại? Không bằng buông binh khí, Trữ Thanh bảo đảm các người không chết!"

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn nữ tử che mặt đứng bên ngoài cung chúng Vân Thanh Cung, nói: "Nực cười! Rơi vào trong tay Lục công tử, còn có con đường sống gì?"

Tuyệt kiểm lộ phong 71: ← [Trở lại](#)

Nữ tử che mặt chớp mắt, nói: "Nhưng lúc này các người còn có đường sống nào nữa? Bất quá mời ba vị ở lại đại lao của Vân Thanh Cung, đợi đến ngày Trữ Thanh lên làm cốc chủ! Trữ Thanh thề với trời, chỉ cần hai người các người buông binh khí, thúc thủ chịu trói, giao ra tài vật của Lạc Dương Cung, cùng Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc, Trữ Thanh tuyệt không sát hại, nếu vi phạm lời thề, Trữ Thanh nguyện bị thiên lôi đánh xuống, chết không toàn thân!"

"Công tử?" Một gã thị vệ Vân Thanh Cung bên cạnh nữ tử che mặt hô nhỏ.

Nữ tử che mặt khoát tay áo.

Thị vệ Vân Thanh Cung vây quanh Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cùng Chu Chính Thành cảnh giác, chậm rãi thối lui năm bước, nhưng vẫn vây quanh hai người.

Giữa sân lúc này, chỉ có chỗ của Nam Cung Thiên Mạc vẫn đánh nhau không ngừng như cũ, không ai dám trông cậy vào một kẻ điên cuồng đao phong lại.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ra về trầm ngâm.....

Chu Chính Thành thấy vậy, đề thấp thanh âm, dùng âm điệu chỉ hai người có thể nghe thấy, nói: "Thị vệ Lạc Dương Cung đưa tang, hẳn là đã nhận được tin tức, lúc này đang quay lại. Công tử không ngại kéo dài thời gian trước, để cho bọn họ làm giảm sút nội lực của Nam Cung Thiên Mạc, chờ thị vệ trong cung tìm đến, lại lập tức giết chết....."

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bất đắc dĩ gật đầu, chuyển mắt nhìn phía nữ tử che mặt, đang muốn mở miệng.....

"Lời thề hảo độc! Tâm địa thật ngoan (ngoan = ngoan độc)!" Một đạo thanh âm oán độc lạnh như băng đột nhiên từ phía sau nữ tử che mặt vang lên, cắt ngang lời nói đang muốn đáp ứng của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Một bóng người mảnh khảnh ở trên một nóc nhà bên đường!

Mọi người ngẩng đầu nhìn, không khỏi hoảng sợ thất sắc, kinh nghi bất định.....

"Người là người nào?" Nữ tử che mặt giận xịch một tiếng, duỗi tay kéo khăn che mặt xuống.

Dưới ánh trăng, hai dung nhan xinh đẹp giống nhau như đúc, trùng mắt lẫn nhau, sát khí ám động.....

"Ta là ai? Ha ha a..... Tâm Nhân muội muội của ta! Ta thật muốn hỏi người, ta là ai!" Tiếng cười bi thương của Lục công tử Trữ Thanh, xẹt qua bên tai mọi người.

Hắc y nữ tử tức giận cực kỳ, nhìn mọi người của Vân Thanh Cung ần ần có chút xôn xao, cao giọng quát: "Người giả mạo ta, rốt cuộc là muốn rắp tâm làm gì?"

"Tâm Nhân muội muội, Trữ Thanh thăm nghĩ muốn hỏi người một câu, vì cái gì?" Lục công tử Trữ Thanh cố nén bi phần trong lòng, giương giọng hỏi.

"Nguyên lai người đến là muốn nhiễu loạn nhân tâm Vân Thanh Cung ta!" Hắc y nữ tử cười lạnh một tiếng, duỗi tay từ trong ngực mò mẫm, lấy ra một khối ngọc bài, giơ lên cao khỏi đầu, nhoáng lên tứ phía, quát: "Còn không mau đi giết nữ nhân không biết gọi là cái gì này?!"

Cung chúng Vân Thanh Cung nhìn thấy, dưới ngọn đuốc, vật trong tay được giơ lên cao kia, là một khối ngọc bài có khắc một chữ "Thanh", hết sức bắt mắt —— đúng là lệnh bài cung chủ của Lục công tử Trữ Thanh!

Xôn xao lặng lẽ bình ổn, hai gã thị vệ Vân Thanh Cung trong đám người kia nhảy ra, nhảy hướng nóc nhà.....

"Dư Thuận, xuất thân Võ Điện, ngày bảy tháng ba mới vào Vân Thanh Cung, mười tám tháng mười nhậm chức Phó thống lĩnh!" Thanh âm thanh thanh thúy thúy của Lục công tử Trữ Thanh, sâu kín mà vang lên, "Thôi Ưng, xuất thân tạp dịch, hai mươi bốn tháng một vào cung, Trữ Thanh đích thân truyền Cửu Chuyển đạo pháp, hai năm khổ luyện, thăng chức thành thị vệ Vân Thanh Cung....."

Cước bộ hai người đã nhảy tới dưới ốc đình chỉ, ngừng lại, Dư Thuận cùng Thôi Ưng liếc nhau, nếu nói thân phận lai lịch của Dư Thuận, còn có thể điều tra ra, nhưng chuyện của Thôi Ưng, cũng chỉ có vài người chức vị cao trong Vân Thanh Cung biết được.....

"Tâm Nhân muội muội, người nói người là Trữ Thanh, vậy ta hỏi người, khi nào bị hạ cấp trong cung phát hiện thân phận nữ nhân? Khi nào thì Thập công tử trúng độc? Trúng độc gì? Mười một tháng sáu năm trước, người đang ở nơi nào? Đang làm cái gì?" Lục công tử Trữ Thanh giương giọng hỏi, thanh âm dần dần cao lên, nói đến cuối cùng, đã là kêu hét bén nhọn.

Cung chúng Vân Thanh Cung lại bắt đầu xôn xao, bảy, tám người đang cùng Nam Cung Thiên Mạc giao đấu đều quay binh khí lại, bảo hộ toàn thân, chậm rãi lui về phía sau.....

Nam Cung Thiên Mạc tự nhiên cũng thừa cơ nghỉ ngơi, liên tiếp ẩu đả hơn nửa đêm, nếu nói không mệt mỏi, tất nhiên không có khả năng.

Một đạo tầm mắt nghi hoặc rơi xuống thân, Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy Chu Chính Thành bên cạnh Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, vẻ mặt kinh nghi, nhìn chính mình.

Hướng về phía Chu Chính Thành nhe răng, Nam Cung Thiên Mạc cười cổ quái, không để ý đến hắn nữa, tự ngồi xuống, âm thầm điều tức.....

Lục công tử Trữ Thanh có thể tới nhanh như vậy, hẳn là đã dùng qua Nhất Nhật Bán, đã có cao thủ dụng độc Lục công tử Trữ Thanh này ở đây, có lẽ Dạ Thất cũng không có trở ngại gì, trước mắt chỉ không biết Liễu Như Phong thế nào.....

Cung chúng Vân Thanh Cung thối lui một khoảng cách nhỏ, đều một mặt phòng bị ba người ở giữa, một mặt nhìn phía hắc y nữ tử phía sau.

Trong lúc nhất thời, trong Lạc Dương Cung, nhân chúng tuy nhiều, nhưng lại lặng yên không một tiếng động, châm rọi cũng có thể nghe thấy! Mỗi người đều đang chờ đợi đáp án của hắc y nữ tử.....

Trong lòng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà biết không tốt, nhưng lại không dám vọng động, chỉ có thể đưa mắt nhìn chung quanh, chờ đợi thị vệ trong cung nhanh chóng quay lại, mới có cơ hội chuyển bại thành thắng.....

Sau một lúc lâu, Lục công tử Trữ Thanh cười cuồng loạn, tiếng cười bi thương xuyên thấu thẳng phía chân trời: "Ngươi đáp không được? Đương nhiên! Ngươi đương nhiên đáp không được, bởi vì ngươi là Mẫn Tâm Nhân! Mẫn Tâm Nhân của Lạc Dương Cung! Trừ bỏ những thứ thuộc về ta nơi này, trừ bỏ độc thuật đích thân ta dạy cho ngươi, ngươi còn có cái gì?"

"Cái gì?" Mọi người Vân Thanh Cung thấp giọng kinh hoảng hô.

Thần sắc Lục công tử Trữ Thanh cung kính, nhìn mọi người phía dưới, nói: "Mùng một tháng hai, ở Lập viện Vân Thanh Cung, Trữ Thanh vô ý rơi xuống nước, công bố thân phận nữ nhân!"

Cung chúng Vân Thanh Cung hai mặt nhìn nhau.

"Mười bốn tháng năm năm trước, ta lệnh Du Thuận đem ‘Thị Huyết Linh’ bỏ vào trong trà của Thập công tử....." Lục công tử Trữ Thanh nói tiếp.

Ba gã thị vệ bên cạnh hắc y nữ tử —— Mẫn Tâm Nhân đều tự lặng lẽ sờ lên binh khí.....

"Mười một tháng sáu năm trước, ta ở Vân Thanh Cung bị người đâm bị thương, may mắn được Du Thuận, Thôi Ứng liều mình cứu giúp....." Lục công tử Trữ Thanh tiếp tục nói.

Ba gã thị vệ Vân Thanh Cung nghe đến đó, nổi giận gầm lên một tiếng, rút binh khí ra, hướng vào đầu Mẫn Tâm Nhân chặt xuống.....

Bóng đen chợt lóe, ba thanh binh khí đồng thời thất bại, Mẫn Tâm Nhân đã được người mang tới một đỉnh ốc khác, người nọ một thân hắc y, là ảnh vệ Dạ Thập vẫn ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó!

"Tâm Nhân muội muội, từ nhỏ ngươi ta cùng vào Độc Điện, cùng ăn cùng ở, tình như tỷ muội....." Lục công tử Trữ Thanh nhìn Mẫn Tâm Nhân cùng Dạ Thập đối diện, không sợ bọn họ đào tẩu, chỉ đối vài tên thị vệ Vân Thanh Cung đi đến bên cạnh phân phó vài câu, để cho bọn họ chặt chẽ xem trọng đám người Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

"Ta thậm chí ngay cả độc thuật sư phụ truyền dạy, cũng trộm dạy cho ngươi! Trữ Thanh thật sự không rõ, ngươi tới nói muốn liên minh, ta xem ngươi như thân muội muội, tất nhiên tin ngươi, vì sao lại ngầm hạ độc thủ....." Trữ Thanh nói tới đây, thân mình lung lay nhoáng lên một cái, Thôi Ứng một bên vội vàng đỡ lấy."Ngươi đến tột cùng vì chuyện gì mà hận ta như thế? Suốt nửa năm, ngươi để cho người ta làm mọi cách tra tấn ta, làm cho ta thời thời khắc khắc muốn sống không được, muốn chết không xong....."

"Hừ....." Mẫn Tâm Nhân trào phúng cười, nói: "Ngươi còn hỏi ta vì cái gì? Trữ Thanh, ngươi ta cùng vào Độc Điện, ta tự nhận mỹ mạo không thua ngươi, trí tuệ cũng không kém ngươi! Thậm chí bình Thực Huyết kia, cũng là đích thân ta luyện chế, ngươi lại cầm đi chơi đùa, còn bởi vậy gặp được điện chủ, vì sao cuối cùng lại là ngươi? Điện chủ thu ngươi làm đồ đệ, bí truyền độc thuật, ngươi có biết ngươi ở trong viện điện chủ hai năm kia, người ngày ngày bị thử độc đó là ta? Hai năm, suốt hai năm, ta như thế nào lại không ném trái cái gì là muốn sống không được, muốn chết không xong? Khi đó, niềm tin vẫn luôn chống đỡ ta, là phải sống thoát ra ngoài, ta muốn cho ngươi ném trái gấp mười, gấp trăm lần những thống khổ của ta....."

"Ta..... không biết được nhân kia là ngươi....." Lục công tử Trữ Thanh ngây người ngẩn ngơ, vạn không dự đoán được Mẫn Tâm Nhân cư nhiên lại nói ra như vậy..... Nhớ tới những thủ đoạn chính mình từng dùng trên người được nhân, Lục công tử Trữ Thanh nhin không được rung mình một cái, khó trách Mẫn Tâm Nhân lại oán hận mình như thế.....

"Không biết? Ha ha ha..... Ngươi ta cùng ăn cùng ở tám năm, ta mặc dù bị hạ được cam, dung mạo biến đổi, nhưng ta không tin ngươi lại nhìn mà không nhận ra ta! Huống chi, người trở thành đồ đệ của điện chủ vốn nên là ta! Là ngươi, ngươi cầm được ta chế ra, đoạt đi hết thủy nguyên bản phải thuộc về ta! Ngươi dạy ta độc thuật? Cái đó bất quá là do trong lòng ngươi áy náy mà thôi, ngươi cho rằng ta thật sự không biết sao?" Giờ phút này, Mẫn Tâm Nhân, làm sao còn có nửa phần dịu dàng động lòng người? Thần sắc trên mặt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi, trông mắt lưu động oán hận cùng điên cuồng thật sâu: "Cho nên, ta cầu công tử để lại tánh mạng của ngươi, bởi vì ta muốn cho ngươi biết, bị chính tay thân nhân của mình tra tấn, là cái thứ tư vị gì!"

Hiện giờ, Lục công tử Trữ Thanh, đã không biết rõ trong lòng là cái tư vị gì, hận? oán? hối? đau? Hay là bất lực rối loạn như gai.....

Lắc lắc đầu, Lục công tử Trữ Thanh nói: "Ngươi..... sai lầm rồi..... Ngươi có biết, năm đó sư phụ nhìn Thực Huyết kia, nói cái gì hay không? Hắn nói: ‘ Nếu được này là ngươi làm, hiện tại ngươi đã là một người chết! ’"

"Công tử, đêm dài lắm mộng, trước tiên xử lý ba người này đi!" Thôi Ứng hung hăng trừng mắt nhìn Mẫn Tâm Nhân một cái, thấp giọng nói.

Lục công tử Trữ Thanh hơi gật đầu, ánh mắt nhất nhất đảo qua Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, Chu Chính Thành cùng Nam Cung Thiên Mạc.....

Nam Cung Thiên Mạc nhưn mày, tầm mắt Lục công tử Trữ Thanh, rơi xuống trên người chính mình, là oán độc lạnh như băng! Có khi nào, vì để cho nàng mở miệng nói chuyện, việc lệnh Thủy Liên cho nàng ăn Nhất Nhật Bán, nàng đã biết hết? Ngẫm lại, Lục công tử Trữ Thanh đã là đồ đệ của Độc Điện điện chủ, tất nhiên sẽ không khó mà phát hiện ra được vật ăn vào là cái gì!

Nam Cung Thiên Mạc cười khỏ, lúc này nơi đây, Lục công tử Trữ Thanh tự nghĩ tính mệnh đã không còn lâu, nếu nghĩ muốn ngọc thạch câu phân (đá hay ngọc đều hủy, ý chỉ muốn cùng chết chung), cũng không phải không thể.....

"Ha ha ha ha..... Nếu như hôm nay ngươi đã trốn thoát, tất nhiên ngươi nói gì chả được!" Mẫn Tâm Nhân ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm bi thương, tuy là đang cười, nhưng trong mắt lại chảy ra hai hàng thanh lệ, nói: "Thanh nhi tỷ tỷ, ngươi có thể trả lời ta một vấn đề?"

Một tiếng "Thanh nhi tỷ tỷ", khiến Lục công tử Trữ Thanh đang muốn hạ lệnh hạ thủ dừng lại, không tự chủ được mà nhớ tới lúc mới bắt đầu vào ở Độc Điện, tình cảnh hai người thân mật khăng khít, trên mặt không khỏi một trận lơ đãng.....

Từ khi chính mình trở thành đồ đệ của điện chủ, hai năm sau tái kiến Mẫn Tâm Nhân, cũng chỉ có xưng hô Lục công tử..... Mặc dù biết rõ Mẫn Tâm Nhân là muốn kéo dài thời gian, nhưng Lục công tử Trữ Thanh cũng hỏi: "Ngươi muốn hỏi cái gì?"

"Người nào cứu ngươi khỏi hình lao? Người nào trị độc cam cho ngươi?" Mẫn Tâm Nhân cứ như vậy mà chảy lệ, hai mắt nhìn thẳng Trữ Thanh.

Ánh mắt Lục công tử Trữ Thanh chậm rãi di động tới trên người Nam Cung Thiên Mạc, cười trừ tức.

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc trầm xuống.....

Quả nhiên, chỉ nghe Lục công tử Trữ Thanh chậm rãi nói: "Tại trong Lạc Dương Cung này, tự nhiên cũng chỉ có Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc có năng lực này, là một thủ hạ của hắn cứu ta ra, cũng là thị nữ Thủy Liên của hắn cời bỏ độc cam cho ta!"

"Tứ công tử?!"

"Nam Cung Thiên Mạc?!"

Vài tiếng hô kinh hãi vang lên.

Mọi người giữa sân không dám tin nổi nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc quần áo rách nát đang ngồi.

"Tứ đệ, nguyên lai ngươi giả điên....." Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, trong khoảng thời gian ngắn, trăm vị hỗn loạn trong lòng. Nguyên tưởng rằng, chính mình đã nắm hết thảy trong tay, lại nguyên lai, bất quá chỉ là vở hài kịch nhảy nhót trong mắt hắn.....

Thần sắc Chu Chính Thành căng thẳng, nguy rồi! Liễu Như Phong cùng thị vệ Trác Tiêu Cung.....

"Nhờ phúc của đại ca, tiểu đệ đã điên bốn năm, mới lại có thể nhận thức thế sự!"
Nam Cung Thiên Mạc sửa sang lại vài sợi tóc bay rối rơi xuống trước mắt.....

"Muốn ngồi ôn lại chuyện cũ?" Lục công tử Trữ Thanh lạnh lùng cười, cánh tay phải giơ lên cao, đột nhiên vung xuống, quát: "Giết! Giết Nhị công tử cùng Tứ công tử!"

Theo một tiếng ra lệnh của Lục công tử Trữ Thanh, mọi người Vân Thanh Cung đột nhiên đánh về phía ba người giữa sân, tiếng động đao kiếm, thanh âm hô quát, lần thứ hai ở trong Lạc Dương Cung vang lên.....

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cùng Chu Chính Thành cùng dựa lưng vào nhau, mỗi người đối một mặt.

Đem người trước mặt một đao chém làm hai nửa, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cười lạnh nói: "Tứ đệ, ngươi cứu nàng ra, sao ngay cả ngươi cũng giết?"

Nam Cung Thiên Mạc bỏ đi thanh cương đao, đoạt lấy một thanh trường kiếm, thuận tay đem hai người đang tới gần đâm chết, cười nói: "Nàng vốn cùng ta là địch không phải bạn. Huống chi, mục đích ta cứu nàng ra đã đạt thành!"

"Công tử, không tốt, thị vệ Lạc Dương Cung đưa tang đã trở lại....." Dư Thuần nâng mắt nhìn về nơi xa, thấp giọng vội la lên.

"Không sao, các ngươi nghĩ Tứ công tử chỉ có một thân một mình mà vào Lạc Dương Cung sao?" Mi mắt Lục công tử Trữ Thanh cũng không nâng, chỉ nhìn chăm chăm màn chém giết phía dưới.

Dư Thuần, Thôi Ứng liếc nhau, mới nhớ tới khi Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thâu tóm Trắc Tiêu Cung, toàn bộ thị vệ Trắc Tiêu Cung cũng vào trong Lạc Dương Cung.....

Chỉ là, nhìn thân ảnh Lục công tử Trữ Thanh đứng trong gió đêm, lại ảm ảm có một loại tử khí tuyệt vọng.....

Dư Thuần nhìn thị vệ Lạc Dương Cung càng ngày càng gần, thấy cung chúng Vân Thanh Cung phía dưới cũng đã phát giác, dần dần có chút xôn xao.

Dư Thuần quay đầu lại nhìn Lục công tử Trữ Thanh liếc mắt một cái, quát lớn: "Giết!"

"Giết!" Cung chúng Vân Thanh Cung lớn tiếng cùng ứng thanh. Vây chặt lấy Nam Cung Thiên Mạc, Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cùng Chu Chính Thành, liều mạng ẩu đả.....

Nhưng ba người bị vây giữa sân, là loại nhân vật nào? Chỉ bằng sự xông xáo cùng chân chừ trong nháy mắt vừa rồi kia của cung chúng Vân Thanh Cung, ba người đều biết sự tình có biến.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà một đao phá mở ngực bụng một người trước mặt, bảo đao chém ngang, bức lui mọi người, đưa mắt nhìn chung quanh, trên mặt vui vẻ, đột nhiên lại trầm xuống, đang muốn mở miệng.....

Lại nghe Chu Chính Thành cao giọng hét lớn: "Cẩn thận....."

Lời còn chưa nói xong, Nam Cung Thiên Mạc cách đó không xa cười quỷ dị, thanh âm ảm đạm nội lực vang lên: "Giết!"

Hơn mười thanh âm thảm thiết vang lên.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà quay thân lại nhìn, mắt nhìn chòng chọc muốn nứt ra.....

Thị vệ Lạc Dương Cung nhảy vào giữa đám người Vân Thanh Cung kêu thảm thiết liên tục, trong nháy mắt ba mươi đến năm mươi người đã ngã xuống, đều không phải là do võ công cung chúng Vân Thanh Cung cao cường, mà là chết ở trong tay người cùng mặc phục sức thị vệ Lạc Dương Cung bên cạnh!

Mà tới gần chỗ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhất, Phó thống lĩnh Lạc Dương Cung Tô Lánh, đang thống khổ mà nắm mũi kiếm đâm thủng ngực mà qua, gian nan mà quay đầu, nhìn phía sau - Liễu Như Phong.....

"Nam Cung Thiên Mạc!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nổi giận gầm lên một tiếng, quay người đánh về phía Nam Cung Thiên Mạc phía trước!

Giữa sân nháy mắt hỗn loạn không chịu nổi, Vân Thanh Cung, Lạc Dương Cung, Trắc Tiêu Cung, chiến đấu thành một mảnh. Cung chúng Vân Thanh Cung may mắn hơn chút, chỉ cần là phục sức thị vệ Lạc Dương Cung, liền tiến lên giết. Mà thị vệ Lạc Dương Cung, thường thường thấy một gã mặc phục sức thị vệ Lạc Dương Cung lâm vào hiểm cảnh, liền ra tay giúp đỡ, nhưng lại bị chính người vừa mới được cứu một kiếm đâm xuyên qua thân thể.....

Sau một lúc, thị vệ Lạc Dương Cung đã không thể tin được phục sức, chỉ cần thấy người mình không biết, liền một đao chém tới.....

Sắc mặt Chu Chính Thành âm trầm, yên lặng đem thiết liên bên hông cầm ở trong tay, tính kế muôn vạn, tìm cách muôn vạn, thấy đại sự đã thành, công tử sắp ngồi trên bảo tọa cốc chủ! Lại không dự liệu được, Nam Cung Thiên Mạc lại giả điên! Bất quá, vẫn còn cơ hội, hiện tại chỉ cần giết chết Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc cùng Lục công tử Trữ Thanh.....

Chu Chính Thành nhìn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đang điên cuồng bỏ về phía Nam Cung Thiên Mạc, chậm rãi bước đến.....

Bóng người trước mặt chợt lóe, Chu Chính Thành dừng cước bộ, mỉm cười, nói: "Người nhất định phải ngăn trở ta sao?"

Liễu Như Phong cúi đầu, nhìn trường kiếm giắt ngang ở trước ngực, im lặng không nói.....

Chu Chính Thành đối y là thành tâm thành ý, lại là như thế nào. Chính Liễu Như Phong, ngay từ đầu, đã có ráp tâm khác.....

Tuyệt kiếm lộ phong 72: ← [Trở lại](#)

"Liễu huynh đệ, hiện tại quay đầu lại, còn kịp! Tứ công tử không phải là đối thủ của chúng ta! Người không phải đã nhận hấn là chủ nhân chứ?" Chu Chính Thành thở dài, thật sự không muốn cùng người xuất thân giống mình này động thủ —— y còn trẻ tuổi như vậy, không giống mình, người đã già, tâm đã chết.....

Liễu Như Phong nâng đầu, nhìn Chu Chính Thành, như đối ảnh vệ Dạ Thập phía sau đã gia nhập vây công Nam Cung Thiên Mạc không biết gì, bình tĩnh nói: "Chu huynh, người chẳng phải cũng nhận Nhị công tử là chủ nhân sao?"

"Không, chủ nhân của ta, không phải hấn!" Chu Chính Thành mỉm cười nói, trên gương mặt béo mập kia, đường cong nhu hòa xuống, toát ra một tia ôn nhu cực kỳ quyến rũ, "Chủ nhân của ta, là Đại phu nhân!"

Chữ "Nhân" vừa nói ra, thân hình Chu Chính Thành chợt lóe, thiết liên trong tay gào thét mà ra, thẳng đánh đến thắt lưng Liễu Như Phong mà đi!

Đã nhận chủ, nói gì cũng không có kết quả, người chết ta sống, không hơn.....

Thân hình Liễu Như Phong như gió, theo thiết liên đột nhiên tới kia phiêu nhiên né ra, kinh ngạc nói: "Người..... yêu Đại phu nhân?"

Thân mình thấp lùn của Chu Chính Thành chấn động, giận dữ nói: "Không được ô nhục nàng! Nàng xinh đẹp ôn nhu như vậy, như thiên nhân, Chu mỗ nhận nàng là chủ nhân, sao dám có ý tưởng dâm loạn như vậy?!"

Thiết liên giống như cũng cảm nhận được sự tức giận của chủ nhân, như giông bão đánh về phía mặt đất, "Ba" một tiếng, bụi đất mù mịt bốn phương, mặt đất bằng phẳng bị

ấn ra một đạo dấu vết. Thiết liên nương lực chấn động này như tia chớp mà nhảy lên, cuộn hướng cổ Liễu Như Phong.....

Cổ tay phải cầm kiếm của Liễu Như Phong vung lên, khí nhập vào thân kiếm, "Cheng!" Thân kiếm cùng thiết liên khẽ chạm, đuôi của thiết liên, hung tợn cuộn hướng trường kiếm, trường kiếm trượt ra, biến mất trong không trung, thiết liên cuộn vào khoảng không.

Cánh tay Chu Chính Thành phát ngang, thân liên nhẹ duỗi, thiết liên triển khai thẳng tắp, lần thứ hai đánh úp về phía cổ Liễu Như Phong.

Vùng lưng Liễu Như Phong co lại, cúi thân xuống, tránh khỏi thiết liên, trường kiếm điểm xuống đất, thừa lúc thiết liên biến chiêu đánh xuống, lấy mũi kiếm vận sức, thân mình lật nghiêng, nhảy lên không trung, hai chân hạ xuống, vận lực điểm trên thân thiết liên, gia tốc cho tốc độ rơi xuống của nó, người đã bay lên, cổ tay lật chuyển, trường kiếm duỗi ra, mũi kiếm âm vang hướng ngực của Chu Chính Thành!

Chu Chính Thành buông tay trái, dùng tay phải cầm thiết liên, thân thể nghiêng một bên, men theo thân kiếm, né qua một kích lôi đình của Liễu Như Phong. Tay trái nâng lên, một chương ẩn hướng bụng Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong không dám khinh thường, người trước mắt chính là xuất thân từ Tử Điện! Ban đầu che giấu nội lực, chỉ bằng một thân ngoại gia công phu, đã vô cùng cường hãn lợi hại.....

Lập tức mạnh hít vào một hơi, thất lưng thu về, trường kiếm chém ngang, tay trái vận lực, đón nhận kinh phong tràn đầy bốn phía của bàn tay béo lớn!

"Bang!" Giống như hai con sông va chạm, kinh khí vô hình tản ra bốn phía, khơi dậy một tầng bụi bặm lớn.....

Mọi người bốn phía đang ầu ẩu, thành linh bị kinh khí bạo ngược này xóc lên, nghiêng ngả lão đảo loạn choạng vài bước hướng ra phía ngoài, đồng thời phun ra một ngụm máu.....

Liễu Như Phong trúng lực phản chấn, thân thể ở không trung, từ thể rơi thẳng chuyển ngang, trở mình một cái, hạ xuống, đặng, đặng, đặng! Liên tiếp lui lại bảy bước, một kiếm phản thủ, đem người đang hung tã đến từ phía sau bỏ ra, biến sắc, há mồm phun ra một ngụm máu.....

Tuy rằng đã chống lại chương lực của Chu Chính Thành, vẫn chưa bị hấn đánh trúng trực tiếp, nhưng dư kinh nhập vào cơ thể vẫn khiến Liễu Như Phong bị thiệt hại không nhỏ.

Thân hình Chu Chính Thành xoay tròn, nháy mắt thối lui ba bước, né qua trường kiếm đột nhiên cắt ngang, nhìn Liễu Như Phong cách mười bước, tay trái nhẹ nhàng nắm trước ngực, nâng tay lên nhìn, đây tay đã là máu.....

Chu Chính Thành buông tay trái, hai tay nắm chặt thiết liên, yên lặng mà thở sâu, thiết liên nhẹ rung động, hướng về Liễu Như Phong phía trước, muốn thử nghiệm.

Liễu Như Phong đứng yên, nội tức chuyển động, áp chế cơn đau quấy rối trong bụng. Bây giờ không phải là thời điểm điều tức, từ khi ra điện tới nay, lần đầu gặp phải cường địch, Liễu Như Phong không dám có chút khinh thường, trường kiếm trong tay chỉ nghiêng, hai mắt nhìn chăm chăm Chu Chính Thành.....

※※※

Thân hình Nam Cung Thiên Mạc chuyển động, né qua trường kiếm quỷ dị kia của ảnh vệ Dạ Thập, vươn hai ngón tay, ở trên thân Bách Luyện bảo đao của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà bung ra, trường kiếm chém ra, thẳng hướng ngực Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, cười lạnh nói: "Đại ca, ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi cùng ảnh vệ này, là có thể giết được ta?"

Thân thể Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà ưỡn ra, chỉ nghe "Đình!" một tiếng nhẹ vang, là Dạ Thập đã quay lại, một kiếm đẩy trường kiếm đang muốn biến chiêu chém xuống ra.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đứng dậy, lại không kịp trả lời Nam Cung Thiên Mạc, chỉ liềm mạng chém ra một đao, bổ về phía đỉnh đầu Nam Cung Thiên Mạc, miệng quát: "Ngươi tới làm cái gì? Tâm Nhân đâu?"

Trường kiếm Dạ Thập phối hợp bảo đao của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, kéo ra một mảnh kiếm ảnh, che lại tất cả đường lui của Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Thuộc hạ đã đem Tâm Nhân cô nương giấu ở một chỗ an toàn."

"Ngươi còn có tâm tình quan tâm nữ nhân của ngươi?" Trường kiếm Nam Cung Thiên Mạc nghiêng qua, một kiếm toàn lực đánh xuống bảo đao của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, thân hình chợt lóe, không lùi mà tiến tới, một chưởng tay trái, đánh khai một gã thị vệ Lạc Dương Cung bị người đánh bay tới, vòng quanh tới phía sau Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, trường kiếm đảo ngược, thuận thế cắt vào cổ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hừ một tiếng, bảo đao quay lại, khó khăn chống cự thân kiếm đang chém tới cổ, hướng về phía Dạ Thập đang muốn tiến lên tức giận mà hét lớn: "Nơi này ta không cần hỗ trợ, ngươi nhanh đi bảo hộ Tâm Nhân!"

Cước bộ Dạ Thập ngưng lại, cắn răng gật đầu, cánh tay vung lên, "Xoát xoát xoát....." Nháy mắt vẽ ra năm kiếm cho hả giận.

Trường kiếm Nam Cung Thiên Mạc chém ngang, ngăn mũi kiếm của Dạ Thập, nâng lên một cước, đá hướng bụng dưới của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.

Thân mình Dạ Thập nảy lên, hướng một bên nóc nhà, trong nháy mắt, bóng dáng biến mất.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà lắc mình né tránh, bảo đao chột lóe, cắt về phía một bên vai của Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, thân mình nghiêng qua, trường kiếm khều lên, men theo thân đao chém hướng tay phải cầm đao của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà. Trong miệng nói: "Người biết rõ chính mình không phải là đối thủ của ta, còn cho ảnh vệ của người đi bảo hộ người bên ngoài —— Mẫn Tâm Nhân đã mang cốt nhục của người?"

Thân mình Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà run lên, thế đao nhất thời nhanh thêm vài phần, nói: "Trước mắt người sống không qua được tối nay, việc gì phải lo lắng đến việc này!"

※※※

Phía trên nóc nhà ở khoảng sân bên đường, Lục công tử Trữ Thanh bị làm nhục nửa năm, tuy đã ăn vào ‘Nhất Nhật Bán’, nhưng đứng ở trên nóc nhà lâu như vậy, cuối cùng hao hết thể lực, thân mình nhoáng lên một cái, nhìn xuống liền nghiêng ngã.

Thôi Ứng vội vàng duỗi tay đỡ lấy, giữ Lục công tử Trữ Thanh, nhìn nhìn tình hình phía dưới, nhíu mày nói: "Công tử, không bằng chúng ta rút lui trước đi."

"Không, ta muốn xem, muốn nhìn thấy bọn họ chết!" Lục công tử Trữ Thanh giãy dụa tránh khỏi Thôi Ứng.

Dư Thuần đối Thôi Ứng nháy mắt, đột ngột xuất ra một lóng tay, điểm trên huyệt ngũ của Lục công tử Trữ Thanh.

Lục công tử Trữ Thanh mềm nhũn ngã vào trong lòng Thôi Ứng.

"Tình hình của công tử, xem ra cực kỳ không ổn. Người mang công tử trở về trước, ta ở trong này xem xét, nếu có chuyện gì, liền mang nhân thủ trốn hồi cung." Dư Thuần nói xong, thả người nhảy xuống, gia nhập chiến trường.

Thôi Ứng nhìn nhìn phía dưới, lại nhìn nhìn Lục công tử Trữ Thanh trong lòng, thân hình tung lên, rơi vào trong viện, lén lút hướng phía tây mò mẫm.

Lúc này Lạc Dương Cung chiến đấu hỗn loạn, tất nhiên không thể đuổi theo bên kia rồi đi.

Thôi Ứng ôm Lục công tử Trữ Thanh, mới chuyển qua hai tòa sân, bóng người chợt lóe, thấy hoa mắt, chỉ cảm thấy trong tay trống rỗng.....

"Công tử....." Thôi Ứng hoảng sợ kinh hoàng hô, cần cổ đau xót, trước mắt tối sầm, rồi ngã xuống.

"Ha ha, còn muốn chạy?" Tổng quản Thiên Hành một thân áo xám, nhìn Lục công tử Trữ Thanh ở trong tay, cười lạnh một tiếng, một phen ném vào trong lòng Dạ Thất bên cạnh, nói: "Coi chừng nàng!"

Chân Dạ Thất mềm nhũn, suýt nữa ngã quỵ, tuy rằng Lục công tử Trữ Thanh bị Thiên Hành buộc cởi bỏ hơn mười cây ám khí tẩm độc của Vân Thanh Cung cho Dạ Thất, nhưng Lục công tử Trữ Thanh bị Lạc Dương Cung bắt đã nửa năm, tự nhiên trên người cũng đã sớm không còn giải được gì, đều là để cho Thủy Liên phối được. Độc trên người Dạ Thất, mặc dù cũng đã giải được bảy tám phần, nhưng không thể tốt hoàn toàn.....

※※※

"Bang" Một tiếng cực lớn vọng lại, chuông trái của Chu Chính Thành cùng Liễu Như Phong đụng nhau, hai cổ nội lực bất đồng va chạm bạo liệt, lực phản chấn mãnh liệt đem hai người ném về phía sau.....

Thân hình Chu Chính Thành trải ra, thiết liên trong tay vung lên, quét ngang trên người bốn, năm người ầu đả phía sau mình, đem bốn, năm người kia đánh cho nằm úp sấp ngã xuống, cuối cùng không lại gần nữa. Chu Chính Thành hạ xuống, sắc mặt anh hồng, một tay ấn lên ngực, một tay cầm thiết liên, từ khoe miệng chậm rãi tràn ra một cổ tơ máu.....

Liễu Như Phong đang ở không trung, cũng đã mãnh liệt nôn ra một vài ngụm máu, miến cưỡng xoay người một cái, hạ xuống, cũng may mọi người bên này, thấy hắn hạ xuống, đều nhanh chóng tránh ra.

Liễu Như Phong rơi xuống đất, mới vừa thở một hơi, hàn quang khoe mắt chợt lóe, thiết liên của Chu Chính Thành đã như tia chớp mà cuốn lại đây.

Trường kiếm Liễu Như Phong vung lên, mũi kiếm điểm trên đầu thiết liên, thiết liên vội lui lại một chút, Liễu Như Phong thả người nhảy lên, bay tới chỗ Chu Chính Thành cách đó không xa.

Mắt nhỏ của Chu Chính Thành tinh quang chợt lóe, cổ tay phát lên, tay trái tụ lực lần thứ hai, nghênh hướng Liễu Như Phong lẳng không mà đến.

Liễu Như Phong mới nếm qua một lần một nhọc, sao dám đồng ý cùng hắn đánh bừa nội lực? Trường kiếm chuyển lưng, rời khỏi thiết liên đánh úp lại sau lưng, thân hình nghiêng một bên, né qua một chưởng chứa đầy nội lực của Chu Chính Thành. Trường kiếm lặng yên không một tiếng động hướng dưới nách bên trái của Chu Chính Thành.

Chu Chính Thành hừ lạnh một tiếng, vận khí toàn thân, làn da trần bên ngoài ngưng thành vẻ xanh đồng. Thân thể Chu Chính Thành khẽ động, trường kiếm nguyên bản muốn đâm vào thân thể, lại từ dưới nách mà xuyên qua, cánh tay trái Chu Chính Thành căng ra, đem kiếm kia phong bế dưới nách.

Liễu Như Phong cả kinh, trường kiếm như bị kim sắt kẹp lấy, vận lực kéo ra, không chút sút mẻ!

Thiết liên đã từ bên cạnh thối quết mà đến.

Liễu Như Phong bắt đắc dĩ, chỉ đành buông tay bỏ trường kiếm, chân dùng sức, thân mình bay nhẹ về phía sau.

Thiết liên phá không, thân liên phát lên, thẳng tắp đuổi theo Liễu Như Phong.

Ánh mắt Liễu Như Phong chợt lóe, hai tay bắt về phía sau, nắm cổ hai gã thị vệ đang ầu ẩu, vừa vận một tay một người, không thấy rõ là người cung nào, hướng về thiết liên, vận lực phóng đi.

Hai gã thị vệ kêu thảm thiết một tiếng, đánh vào phía trên thiết liên đang vội lao đến, miệng phun máu tươi, hạ xuống, một người đứng gần nhất, thiết liên trực tiếp đánh trên lưng, lồm xướng một khối, không nhúc nhích, hiển nhiên khí đã tuyệt.

Liễu Như Phong thừa thế thiết liên lui về, xoay người né qua một phen trường kiếm, cánh tay trái duỗi ra, nắm cổ họng tên thị vệ Lạc Dương Cung có ý muốn đánh lên, ngón tay căng ra, người nọ mềm oặt rồi ngã xuống, Liễu Như Phong thuận tay cướp lấy trường kiếm trên xác chết, không quay đầu lại, thân thể vọt tới trước, một kiếm đột nhiên huy động hướng lưng.

"Cheng!" Một tiếng kim loại vang lên, thiết liên vô công mà quay ngược lại. Chu Chính Thành vận lực vung lên, thiết liên phản hồi nửa đường đánh vào khoảng không, lần thứ hai đánh úp về phía mặt Liễu Như Phong đang xoay người lại.....

Liễu Như Phong nhìn thiết liên, thân mình nghiêng một bên, tay trái thăm dò, bắt lấy một người, không kịp nhìn kỹ, đã quăng hướng về phía thiết liên, mũi chân vận lực một chút, thân thể lảo đảo không, nhắm phía Chu Chính Thành phía trước.

Mặt Chu Chính Thành lộ vẻ cười cợt nhả, tay phải phát lên, thiết liên đã đem người bay tới chặn ngang lại. Tay trái lại vung lên, lòng bàn tay ẩn chứa nội lực chậm rãi đẩy dờn đi, nghênh hướng Liễu Như Phong trong không trung.

Gió nổi lên sau lưng, thiết liên xoay ngược lại, đâm hướng sau lưng Liễu Như Phong.

Sau có thiết liên tinh luyện, trước có cự chưởng đoạt mệnh! Liễu Như Phong đang ở không trung, không chỗ mượn lực.....

Trong mắt Liễu Như Phong hiện lên một tia tuyệt quyết, nhưng lại không tránh né, vận khí toàn thân, bảo vệ lưng, trường kiếm triển khai, mũi kiếm chỉ thẳng mi tâm Chu Chính Thành cách phía trước vài bước.

"Ba!" Không hề ngoài dự liệu, thiết liên nặng nề mà đánh trên lưng Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong kêu lên một tiếng đau đớn, lại phun ra một ngụm máu. Nương nhờ một kích lực này, thân hình bỗng nhiên nhanh hơn, trường kiếm thẳng tắp, run cũng không run một chút, đảo mắt đã tới trước mặt Chu Chính Thành.

Ánh mắt Chu Chính Thành chợt lóe, lộ ra một nụ cười, không hổ là Liễu Như Phong, biết rõ nội lực không qua mình, binh khí lại dài ngắn phiền phức, lúc này đúng là đã mang chủ ý lấy mạng đổi mạng! Nếu lại kiên trì không né không tránh, mặc dù có thể đưa y đánh chết dưới chưởng, nhưng chính mình cũng không tránh khỏi một kiếm toàn lực của y!

Không kịp thu hồi chưởng trái, thân thể Chu Chính Thành thuận thế ưỡn ra, né qua trường kiếm, thấy Liễu Như Phong từ đỉnh đầu xẹt qua, tay trái chống giữ, thân thể lộn vòng một cái, hai chân lảo đảo không đá ra, đánh úp về phía ngực Liễu Như Phong.

Một kiếm của Liễu Như Phong thất bại, trong lòng biết không tốt, trường kiếm quay lại, chém hướng dưới thân, tay trái vận khí, lướt qua thân kiếm, theo xuống nhả một cái.....

"Phanh!" "Ba!" Hai tiếng, Liễu Như Phong đã bị Chu Chính Thành một cước đá vào bụng, thân mình không tự chủ được, lập tức bay ra xa năm, sáu bước mới rơi xuống.

Chu Chính Thành cũng không dễ chịu gì, mặc dù đem Liễu Như Phong đá bay ra ngoài, bị một chưởng đặt tại bên hông, nhưng thế tới của trường kiếm quá nhanh, mỗi một bên giữa hai đùi đều có một đạo kiếm thương, đều do kiếm chém ra, nhất thời máu

chảy như nước. Cũng may đá đúng lúc, trường kiếm chỉ kịp phá da vào thịt, chưa đủ thương tới gân mạch.

Thiết liên chuyển động, lẳng không mà lên, cao cao phóng lên khoảng không trên trời, Chu Chính Thành dùng sức vung lên, thiết liên như sao băng rơi, đều bắt đầu phóng như gió, gào thét đánh về phía Liễu Như Phong nằm trên mặt đất.....

Liễu Như Phong ôm bụng, lăn tại chỗ, thiết liên đánh trúng chỗ y mới vừa nằm, kích khởi một mảnh bụi đất bay lên.

Liễu Như Phong thừa cơ nhảy dựng lên, quay người phi nước đại, chui vào phía sau ba, bốn người, bắt lấy, một tay một người, hướng chỗ Chu Chính Thành mà ném đi.

Chu Chính Thành bị bụi đất bay lên kia chặn tầm mắt, thấy không rõ Liễu Như Phong, mắt thấy giữa bụi đất đột nhiên có mấy người bay tới, tất nhiên huy động thiết liên, từ xa mà cản lại.

Cho đến khi chắn đến người thứ ba, mới phát hiện đó là một gã thủ hạ thị vệ ngày xưa của chính mình!

Chu Chính Thành huy động thiết liên dừng lại, sửa thế đánh thành cuốn, đem người nọ cuốn xuống, không kịp nhìn hắn chết hay sống, lại đã có một người bị ném bay đến.

Chu Chính Thành bất đắc dĩ nhìn nhìn, không ngờ là một gã thị vệ Lạc Dương Cung, vội vàng thu thiết liên, xuất ra một cổ chuông kinh, đưa hắn đưa xuống.

Chu Chính Thành hơi có chút tức giận, nhưng trong lòng biết, ở trong Tử Điện, luôn dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, phương pháp như vậy vẫn còn nhẹ. Thân hình chợt lóe, phóng qua màn bụi đất, liền muốn tìm Liễu Như Phong chém giết.

Phía sau màn bụi đất, không có một bóng người!

Chu Chính Thành ngẩn ra, hàn ý nổi lên sau lưng, Chu Chính Thành kêu một tiếng không tốt, thầm hận chính mình ly khai điện đã nhiều năm, cư nhiên lại đối thị vệ nổi lên lòng trắc ẩn.....

Thiết liên lao đảo vội vã quay về phòng, nhưng bị Liễu Như Phong một tay bắt lấy, ngực chợt lạnh, nửa thanh kiếm nhập vào cơ thể xuyên qua mà ra.....

Chu Chính Thành vận lực lôi kéo thiết liên trong tay, trường kiếm trong lòng ngực vặn xoắn, máu thịt bay tứ tung, Chu Chính Thành quát to một tiếng, một cước bay lên, đá về phía sau.....

Liễu Như Phong kêu lên một tiếng đau đớn, một kích gần kề cái chết của Chu Chính Thành, ở ngay giữa hạ phúc, cả người lẫn kiếm, bị đá bay ra vài trượng, ngã

xuống, nhất thời không nâng nổi thân lên, thân hình thấp lùn của Chu Chính Thành ở xa xa chậm rãi ngã xuống.....

Cũng may vừa rồi hai người liều mạng, ngộ thương không nhỏ, mọi người giữa sân đều phân tán lánh xa. Lúc này nơi đây, chỉ có một mình Liễu Như Phong mà thôi, nếu không, chỉ cần tùy tiện một người, cũng có thể thoải mái mà giết Liễu Như Phong.....

Tâm thần Liễu Như Phong buông lỏng, ban đầu cưỡng chế không để ý đến cơn đau giờ nhất thời thoải mái mà đến, sự tác nghẽn trong ngực bụng vặn xoắn từng hồi, cánh tay trái đau đớn cực liệt không thể nhúc nhích, trên lưng cũng hỏa thiêu từng hồi, mồ hôi lạnh do tranh đấu mạnh mẽ mà từ trên trán rơi xuống. Liễu Như Phong gian nan quay đầu, nhìn cách đó không xa, Nam Cung Thiên Mạc cầm trong tay trường kiếm đặt tại trên cổ Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà.....

Trước mắt tối sầm, người đã hôn mê bất tỉnh.

Tuyệt kiếm lộ phong 73: ← [Trở lại](#)

Lúc này trận chiến trong viện đã gần đến hồi kết thúc, Lạc Dương Cung nguyên bản mạnh nhất, nhân số nhiều nhất, nhưng lại vì không phân rõ người mang phục sức thị vệ Lạc Dương Cung, là địch hay là bạn, tự giết lẫn nhau, ngược lại rơi vào thế hạ phong. Lại có hơn trăm thị vệ, tất nhiên không có người nào có thể nhận ra từng người.

Giữa sân hình thành ba đoàn thể, chính giữa là cung chúng Vân Thanh Cung, lúc này chỉ còn lại mười bảy, mười tám người.

Lúc này có một đám người nhiều nhất, mặc dù mặc phục sức Lạc Dương Cung, nhưng Lý Thụ đi đầu, đúng là thị vệ Trác Tiêu Cung, ước chừng có tới ba, bốn mươi người.

Ba nhóm người đang ẩu đả lẫn nhau, đột nhiên, có một bóng đen trong không trung chợt lóe, một thân ảnh rơi vào giữa mọi người.

Mọi người chém giết một hồi hỏa nhiệt, giết đỏ cả mắt giữa sân lập tức đều xuất đao kiếm ra.....

"Không! Công tử....." Một tiếng kêu bi thương, Dư Thuận nhảy tiến lên, lại chỉ tiếp được một đầu tóc đen nhiễm huyết bốn phía!

Đầu Lục công tử Trữ Thanh!

Cung chúng Vân Thanh Cung ngẩn ngơ, diên cuồng hét lên một tiếng, diên cuồng mà bỏ về phía người không phải phục sức Vân Thanh Cung bên cạnh.

Lý Thụ âm u cười một tiếng, phất tay vẫy lui cung chúng Trác Tiêu Cung, vây quanh ở bốn phía.....

※※※

Cả người Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà nhiễm huyết, dựng chuôi đao, há to mồm thở dốc.

Nam Cung Thiên Mạc đứng cách phía trước năm bước, cầm trường kiếm trong tay, cũng chặt vật không chịu nổi —— võ công hắn mặc dù cao hơn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, nhưng lúc trước hắn chạy ra từ Thích viện, chiến đấu nửa đêm, nội lực, thể lực đều đã hao tổn rất nhiều, muốn giết Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thật ra rất dễ dàng, nhưng nếu muốn bắt sống, nhất thời cũng bất lực.

"Đại ca, còn muốn đánh tiếp sao?" Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh nói. Đao mắt đánh giá tình hình bốn phía, vừa lòng mà gật đầu. Sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, nhìn thấy Liễu Như Phong xa xa một thân huyết nê (nê = bùn).....

Bên trong ấn tượng, chưa từng nhìn thấy y chặt vật như thế.....

"Vô nghĩa!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà thấy Nam Cung Thiên Mạc thất thần, giờ bảo đao lên, dùng hết toàn lực bỏ về phía ngực Nam Cung Thiên Mạc.

Kinh phong áp sát, Nam Cung Thiên Mạc nháy mắt hoàn hồn, trường kiếm nhẹ đâm.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đã là nỗ lực hết đà, bị một kiếm khí ẩn chứa nội lực này đâm, tay nắm bảo đao đã không xong, rời tay bay ra, cần cổ chợt lạnh, trường kiếm đã tới cổ họng.....

"Người đâu!" Nam Cung Thiên Mạc khẽ quát một tiếng.

"Công tử." Hai gã thị vệ Trác Tiêu Cung bước nhanh đến gần.

"Trối lại, xem chừng! Ta còn có chuyện muốn hỏi hắn." Nam Cung Thiên Mạc nhìn hai người áp chế Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, mới thu hồi trường kiếm.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà đảo mắt nhìn bốn phía, mới phát giác trận chiến giữa sân không biết từ khi nào đã ngừng lại. Bốn phía trên mặt đất, phần còn lại của chân tay bị chặt đứt, thi thể la liệt khắp nơi; đao kiếm thương côn, tùy chỗ cũng có thể thấy được. Một vòng đất trống xa xa coi như sạch sẽ. Vên vẹn chỉ có mười cỗ thi thể, Liễu

Như Phong chật vật cực kỳ nằm trên mặt đất, ở phía sau hắn cách đó không xa, có một khối thi thể, hình thể ục ịch, chính là Chu Chính Thành!

Trong lòng Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà giờ đã nguội lạnh như tro.....

“Vâng” Hai gã thị vệ ứng thanh, tìm dây thừng ra, đem Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trói thật chắc.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong cuộn tròn thân thể, nằm trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, nhúu nhúu mảy.

Lý Thụ thấy thế, vội khom người nói: "Công tử, thủ hạ đi đem Liễu thị vệ lại đây?"

"Lý Thụ? Người là nội ứng mẫu thân xếp vào trong những người đến đây?" Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc chuyển tới trên người Lý Thụ, nhẹ giọng hỏi.

Lý Thụ cả kinh, nhãn châu xoay động, nói: "Hồi công tử, trong mười người phái hướng Lạc Dương Cung, trừ bỏ thuộc hạ cùng Liễu thị vệ, vẫn còn một người, cũng là do Lễ phu nhân an bài, bất quá thuộc hạ không biết là người nào. Chỉ là người chết tới nay nhiều, mười người lúc trước, cũng chỉ còn lại hai người Liễu thị vệ cùng thuộc hạ."

Nam Cung Thiên Mạc nghe vậy, chậm rãi đánh giá Lý Thụ, sau một lúc lâu không nói.

Liễu Như Phong nằm trên mặt đất hồi lâu, không thấy động tĩnh, nếu không chết, tất nhiên là đã hôn mê. Lúc này Dạ Thất không ở bên người, mười người trước mắt này, đều là thị vệ dưới tay mẫu thân nhiều năm! Nếu để cho bọn họ đi, chỉ sợ chính mình chỉ có thể nhìn được một cỗ thi thể.....

Thân hình Nam Cung Thiên Mạc chuyển động, quay người tránh qua Lý Thụ, đứng ở bên cạnh Liễu Như Phong.

Lý Thụ lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, xoa mồ hôi lạnh trên đầu, ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc vừa rồi thật sự quá mức âm trầm, làm hắn có loại cảm giác không thở nổi.....

Nhìn thoáng qua Liễu Như Phong trên mặt đất, Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy trái tim thất lại. Cánh tay trái mềm nhũn rũ bên người, vài vòng thiết liên quấn quanh cổ tay trái, tay trái vận vẹo quái dị, vết máu chảy ra trên lưng, thân thể co lại, cuộn thành một đoàn, hiển nhiên ngực bụng đau xót khó nhịn, tuy hai mắt nhắm nghiền, nhưng mồ hôi lạnh vẫn chảy không ngừng, cả thân thể, hơi hơi co giật.....

Cúi người ôm lấy Liễu Như Phong trên mặt đất, bắt chấp huyết nê trên người y, đang muốn tiến đến Thích viện, không nghĩ mới đi được vài bước, Liễu Như Phong trong lòng đã ối ra vài ngụm máu tươi.....

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, dò xét mạch đập tay phải y, trên mặt phát lạnh, là ngũ tạng bị hao tổn, nội thương rất nặng, nếu mạnh mẽ di động, chỉ sợ chưa tìm được Thủy Liên, người trong lòng liền đã đánh mất tánh mạng.....

Nam Cung Thiên Mạc nâng tay trái lên, đặt tại ngực Liễu Như Phong, vận nội lực, đưa qua. Giương mắt nhìn, nói: "Đi thỉnh Thủy Liên tới đây!"

“Vâng” Một gã thị vệ ứng thanh, xoay người phi nước đại rời đi.

Một mặt điều chỉnh nội tức, áp chế thương thế trong cơ thể Liễu Như Phong, sửa thuận nội lực nhiễu loạn của y, một mặt lấy ra vài viên đan dược Thủy Liên cấp chính mình dùng để bảo mệnh, nhét vào miệng Liễu Như Phong. Nam Cung Thiên Mạc hơi yên lòng.....

"Nam Cung Thiên Mạc, người cư nhiên lại yêu một người nam nhân?! Ha ha ha..... Báo ứng!" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà kinh ngạc nhìn Nam Cung Thiên Mạc, đột nhiên cười ha ha.

"Người thì biết cái gì?" Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày, giương mắt nhìn về phía Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, yêu? Liễu Như Phong? Như thế nào có thể? Bất quá chỉ là không muốn y chết mặc danh kỳ diệu ở trong tay mẫu thân mà thôi. Không nghĩ lại bị Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà hiểu lầm.....

"Không phải sao? Hiện tại Lục công tử Trữ Thanh đã chết, ta lại đang ở trong tay người, công tử Tuyệt Cốc chỉ còn lại một mình người! Người này với người, đã mất giá trị lợi dụng. Hắn chết hay sống, người chỉ cần giao cho hạ cấp, việc gì phải liều mạng hao tổn nội lực, tự mình vì hắn mà chữa thương?" Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà cười lạnh nói: "Ta thật muốn nhìn thấy khi phụ thân biết được, có thể dung được người hay không! Thật sự là trời xanh có mắt, báo ứng..... Ha ha ha....."

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, không sai, hiện tại công tử Tuyệt Cốc chỉ còn lại một mình mình, lẽ ra, hiện tại Liễu Như Phong cũng không còn nhiều giá trị lợi dụng. Huống chi ý mẫu thân muốn giết y, sớm đã biểu lộ không thể nghi ngờ, nếu mạnh mẽ muốn bảo hộ y, khó tránh khỏi sẽ xung đột cùng mẫu thân.....

Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt nhìn mọi người, những người này, mặc dù trên danh nghĩa xem như là hạ cấp của chính mình, nhưng lại không chỉ nghe lệnh mỗi một mình mình.....

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, không nghĩ muốn cùng người sắp chết này giải thích cái gì, chẳng lẽ nói bởi vì mẫu thân muốn giết Liễu Như Phong, cho nên trong đám thị vệ nơi này, một người mình cũng không yên tâm?

"Đại ca, người chết đến trước mắt, còn muốn nói xấu ta? Liễu Như Phong là hạ cấp của ta. Nếu y trung tâm với ta, lại không làm sai gì, ta tự nhiên phải cứu tánh mạng y."

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà một thân đầy thương, nhưng lại đứng thẳng tắp, chuyển đề tài, nói: "Đại ca, mặc dù từ nhỏ hai người người ta không thân cận, nhưng cũng không có oán cừu, vì sao ngươi hận ta như thế? Hận tới độ muốn giết chết?"

"Ha ha! Nếu có một ngày, phụ thân đột nhiên không hề xuất hiện, mẫu thân cũng không quan tâm ngươi. Ngươi lại chỉ có thể trơ mắt nhìn mẫu thân mình suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, thống khổ tới mức ngày ngày tự hại đến tứ chi chính mình, ngươi sẽ hiểu được cái gì kêu là hận không thể ăn thịt, uống máu hấn....." Nam Cung Thiên Tà hét lên cười to, nói: "Nam Cung Thiên Mạc, năm đó nương ngươi đoạt đi trượng phu của mẹ ta, ngươi lại đoạt đi phụ thân của ta! Dù vậy, ta cũng vẫn chờ mong đệ đệ là ngươi này sinh ra! Lại không nghĩ tới, chỉ bằng một câu nói của mẹ ngươi, phụ thân cư nhiên lại đem nương cùng ta đuổi khỏi Tuyệt Thiên Cung! Ngươi nói cho ta biết, ta như thế nào mới có thể không hận ngươi?"

"Một câu nói của mẹ ta? Đại ca, như thế nào? Chu Chính Thành không nói cho ngươi biết? Năm đó Đại nương hưởng mẫu thân ta đang mang thai sáu tháng mà hạ độc! Làm hại nương ta cùng ta suýt nữa đã đánh mất tánh mạng, phụ thân giận dữ, muốn giết Đại nương, là nương ta khuyên phụ thân, nói Đại nương bắt quá chi là muốn đoạt lại trượng phu mà thôi, huống chi khi đó ngươi còn quá nhỏ, nếu không có mẫu thân, chỉ sợ ngày sau sẽ bị người khi dễ lăng nhục! Lúc này phụ thân mới đem Đại nương đuổi khỏi Tuyệt Thiên Cung, mà ngươi, cũng do Đại nương kiên trì muốn dẫn đi." Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói.

"Nam Cung Thiên Mạc! Ngươi đã thắng, vì sao còn muốn hồ ngôn loạn ngữ, nói xấu vong linh nương ta?!" Nam Cung Thiên Tà giãy dụa muốn đánh về phía Nam Cung Thiên Mạc, lại bị một gã thị vệ ấn ngã xuống đất.

"Đại ca, ngươi tin thì tốt, không tin thì thôi! Sự thật là như thế....." Nam Cung Thiên Mạc nhìn bộ dáng oán giận của Nam Cung Thiên Tà, lắc lắc đầu, trong lòng biết hấn sẽ không tin tưởng, "Đại ca, hiện tại ta thậm nghĩ muốn hỏi lại một chuyện, ngươi như thế nào làm cho Lan nhi đem huyễn hương kia mang vào mật thất của ta, làm loạn tâm thần ta, hại ta tẩu hỏa nhập ma, phát cuồng điên suốt bốn năm?"

Nam Cung Thiên Tà ngẩn ra, chợt cười lạnh nói: "Ngươi cùng nương ngươi đều như vậy, khả năng ngậm máu phun người đều dùng đến mức xuất thần nhập hóa! Ngươi nổi điên không phải do Thiên phu nhân làm hại sao? Như thế nào lại xả trên đầu ta? Lan nhi? Cái thị nữ bên người ngươi? Đừng nói ta chưa từng gặp qua nàng, nếu nàng có thể nghe lời ta nói, ta việc gì chỉ để cho nàng bỏ huyễn hương? Không bằng bỏ độc dược!"

"A....." Nam Cung Thiên Tà đột nhiên hét thảm một tiếng, chính là bị Lý Thụ canh giữ ở một bên đá một cước.

"Thành thật trả lời câu hỏi của công tử! Chết đến nơi, còn muốn quy tặc?" Lý Thụ quát.

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu đầu mày.

Thân mình Nam Cung Thiên Tà lệch qua, đột nhiên ngã xuống, toàn thân run rẩy, miệng phun máu, hai mắt trắng dã.....

Nam Cung Thiên Mạc kinh hãi, thân hình chuyển động, muốn tiến lên, nhưng nhìn nhìn Liễu Như Phong trong lòng, lại nhịn xuống.....

Một gã thị vệ cúi người thăm dò hơi thở của Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, nhấn mạch cổ hần, nói: "Công tử, hần đã chết, không biết trúng độc khi nào, hần là lúc trước bị ám khí của Vân Thanh Cung gây thương tích, lúc này phát tác....."

Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Thụ một bên.

Lý Thụ rõ ràng đã bị sợ tới mức ngây người, hai mắt đăm đăm, ngơ ngác nhìn Nam Cung Thiên Tà trên mặt đất, đôi môi run rẩy, nhưng nói không ra lời.....

"Công tử....." Một tiếng hô kinh hãi khàn khàn, một người chạy đến từ ngoài viện, loạng choạng, chạy tới bên người Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà —— chính là Mẫn Tâm Nhân từ nãy không thấy bóng dáng!

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại, vài người xuất hiện từ bên tường viện, Là tổng quản Thiên Hành, Dạ Thất, Thủy Liên, cùng với tên thị vệ lúc trước đi tìm Thủy Liên đang lấy đao gác lên cổ ảnh vệ Dạ Thập.

Thủy Liên nhanh nhẹn bước đến, đi đến bên cạnh Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà, bắt mạch, lật mí mắt hần, đứng dậy nói: "Là 'Đoạt Hồn Tán' của Độc Điện!"

Nam Cung Thiên Mạc trầm mặc một cái chớp mắt, nói: "Thôi, Thủy Liên, người tới nhìn xem thương thế của Như Phong."

Thủy Liên ứng thanh, vội chạy lại.

Mẫn Tâm Nhân trên mặt đất đột nhiên nhảy dựng lên, ôm lấy lưỡi đao của một bên thị vệ, ra sức đâm vào ngực chính mình.....

"A....." Vài tiếng hô kinh hãi vang lên, mọi người đều kinh hãi ngây người.

Thủy Liên dừng bước, quay người nhìn lại.

Thị vệ kia vội vàng rút đao.

Mẫn Tâm Nhân quay đầu lại, nhìn thi thể Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà trên mặt đất, lộ ra một nụ cười ôn nhu đến cực điểm, nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhú, đang muốn nói cái gì.

Chỗ đám người Tổng quản Thiên Hành, lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi.

Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt nhìn lại, là ảnh vệ Dạ Thập đột nhiên hướng về phía lưỡi đao đặt tại căn cổ.....

Dạ Thập ngẩn ngơ, cúi thân xuống, nắm chặt vạt áo trước ngực Dạ Thập, giận dữ nói: "Vì cái gì? Người rõ ràng không cấp ảnh bài cho Nhị công tử, vì sao phải tìm chết?"

Dạ Thập mỉm cười, khí tuyệt mà chết.

Dạ Thập run rẩy, đứng dậy, không tự chủ được, nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc.

※※※

Liễu Như Phong mở mắt, đỉnh giường xa lạ, căn phòng xa lạ, nơi này là.....

"Người tỉnh." Một thanh âm quen thuộc.....

Liễu Như Phong đảo mắt nhìn lại, là Uyển nhi ở Liễu viện?!

Uyển nhi mặc một bộ phục sức thị nữ bình thường, trên gương mặt thanh tú xinh đẹp vẽ một chút son phấn đậm đậm, thấy Liễu Như Phong trên giường mở mắt, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi, buông cây trâm trong tay, chạy tới bên giường, vội giọng hỏi: "Liễu đại ca, người có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không? Uyển nhi đi làm cho người....."

Nói tới đây, Uyển nhi giống như bỗng nhiên phát hiện mình quá mức vội vàng, dựa vào quá thân cận, vội thối lui hai bước, mặt đỏ bừng.

Trong lòng Liễu Như Phong tràn ngập nghi hoặc, căn phòng xa lạ, còn có y phục trên người Uyển nhi, lặng lẽ vận nội lực, kinh ngạc phát hiện nội lực đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn hơn trước kia, càng thêm thâm hậu, ngay cả nội thương ở ngực bụng, cũng đã tốt hơn bảy, tám phần. Nhớ rõ trên lưng trúng một liên của Chu Chính Thành, lúc này cũng đã không còn cảm giác gì, ngay cả tay trái, cũng có thể hoạt động tự nhiên, nhìn không ra dấu vết gì.....

"Nơi này là chỗ nào? Người như thế nào lại ở đây?" Liễu Như Phong ngồi dậy, phát giác trừ bỏ vết hầu có chút khô khốc, thân thể có chút mệt mỏi bên ngoài, thì hoàn toàn không khó chịu, cũng không bị cấm chế gì.....

Uyển nhi chuyển thân, rót ra một chén nước, đỏ mặt, chuyển hướng môi Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong hơi có cảm giác xấu hổ, vội vàng duỗi tay tiếp nhận. Thần trí hoảng hốt trong chớp mắt, cảm giác lúc mới tỉnh lại, nữ tử ôn nhu xinh đẹp buông cây trâm trong tay xuống, bụng trà đưa nước —— giống như thê tử hiền thực.....

Nếu không gặp gỡ công tử, chính mình cũng sẽ có được một gia đình như vậy chứ? Nếu không gặp gỡ công tử —— chính mình có lẽ đã sớm thành thức ăn trong miệng, cơm trong bụng người khác..... Hóa thành một đồng cặn, không biết đã tan vào một mảnh thổ địa nào đó..... làm sao có thê tử xinh đẹp đáng yêu.....

Liễu Như Phong lắc lắc đầu, âm thầm buồn cười, sao bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện này? Nữ tử trước mắt, cũng có thể không phải nữ nhân bình thường.....

Mặt ửng đỏ trên mặt Uyển nhi chưa tán, mỉm cười, rõ là xấu hổ e thẹn, cúi đầu nói: "Nơi này là chủ viện Trác Tiêu Cung! Nhị công tử đã chết, công tử đem những người bị giam cầm ở Liễu viện phóng thích, Uyển nhi là tự nguyện đến phục vụ Liễu đại ca. Công tử đối Liễu đại ca thật tốt, trừ bỏ thang dược chữa thương, công tử lệnh Uyển nhi mỗi ngày nấu một bát canh sâm, cấp Liễu đại ca bồi bổ thân thể. Liễu đại ca hôn mê bảy ngày bảy đêm, công tử tự mình vì Liễu đại ca vận công chữa thương....."

Liễu Như Phong ngăn ra, nói: "Nhị công tử đã chết? Nơi này là Trác Tiêu Cung? Chủ viện?"

"Đúng vậy, công tử nói, Liễu đại ca là thị tòng thân cận của công tử, tự nhiên phải ở chủ viện. Phòng của công tử, ở cách vách."

Lời nói trả lời không vội vàng. Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, tựa hồ trừ bỏ công tử, vô luận chính mình rơi vào trong tay ai, đều không tránh khỏi cái chết, càng không thể vì mình chữa thương giữ lại tính mệnh.....

"Người có biết Lục công tử? Công tử hiện tại có ở trong cung?" Liễu Như Phong đứng dậy xuống giường.

"Lục công tử cũng đã chết, ngay tại buổi tối Liễu đại ca hôn mê. Sáng hôm nay, Tuyệt Thiên Cung phái người đến thỉnh công tử, không biết lúc này công tử đã trở lại chưa." Uyển nhi vội vàng lấy một bộ y phục từ một cái rương gỗ, chỉ đặt ở một bên, nói: "Liễu đại ca muốn đi gặp công tử, không cần nóng lòng nhất thời. Sao không ăn vài thứ trước, sau khi tắm rửa, rồi mới lại đi?"

Tuyệt kiếm lộ phong 74: ← [Trở lại](#)

Tay Liễu Như Phong duỗi hướng y phục dừng lại, không nói thì không sao, Uyển nhi vừa nhắc tới, liền cảm thấy toàn thân không khỏe, trong bụng thấy đói. Lúc trước chỉ lo chú ý thương thể trong cơ thể, cùng việc có bị cấm chế hay không. Nằm trên giường bảy ngày, cho dù mỗi ngày có người vì mình lau người, nhưng thương thể mình trầm trọng, có lẽ cũng sẽ không làm nhiều lần.....

"Cũng tốt." Liễu Như Phong không khỏi nhìn về phía Uyển nhi, không nghĩ tới nữ tử này, lại thận trọng như thế.

Lục công tử Trữ Thanh cũng đã chết sao? Như vậy hiện giờ, mười ba công tử của Tuyệt Cốc, cũng chỉ còn lại một vị công tử.....

Uyển nhi ngẩng đầu nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, lại cúi đầu xuống. Từ lúc mới gặp Liễu Như Phong trong Liễu viện, Uyển nhi liền đã động tâm, tuy rằng khi đó mang theo một ít tâm tư muốn thử cùng khinh miệt, nhưng hiện giờ xem ra, khi đó Liễu Như Phong đi đến Liễu viện quả thật có mục đích khác. Huống chi, Liễu Như Phong cũng không giống nam nhân bình thường khác muốn phát tiết dục vọng thú tính, căn bản không xem nam nữ trong Liễu viện như con người. Sự ôn nhu cùng săn sóc của Liễu Như Phong, sớm đã để lại dấu vết sâu đậm trong lòng Uyển nhi.

Bởi vậy, vào Trác Tiêu Cung, Uyển nhi chủ động thỉnh cầu tới chiếu cố Liễu Như Phong trọng thương hôn mê. Nếu có thể gả cho một người nam nhân như vậy, nhất định sẽ thực hạnh phúc.....

Uyển nhi xoay người ra cửa phòng. Không bao lâu sau, liền có hai gã tạp dịch nâng một thùng, nước ấm vào phòng, để ở góc phòng.

Liễu Như Phong nhìn nhìn, vẫn là những gương mặt xa lạ, gọi hai người đang muốn rời đi lại, Liễu Như Phong hỏi: "Công tử đã hồi cung?"

Một người cung kính đáp: "Công tử chưa hồi cung."

Liễu Như Phong gật gật đầu, nhìn hai người ra khỏi phòng, đóng cửa phòng, cởi bỏ y phục trên người, bước vào đục thùng.

Không nghĩ tới còn có thể sống mà tỉnh lại.

Đêm đó thật vất vả mới giết được Chu Chính Thành, liền phát hiện trong Lạc Dương Cung, chỉ còn lại thị vệ Trác Tiêu Cung, mà Nhị công tử cũng bị công tử không chế. Liễu Như Phong không vận công chữa thương, để mặc chính mình hôn mê, tuy rằng là do thương thể quá nặng, nhưng cũng là do có ý cam chịu.....

Giết Chu Chính Thành, người có thể uy hiếp đến công tử đã không còn, huống chi, bên người công tử, còn có tổng quản Thiên Hành, Dạ Thất, Dạ Bát chưa hiện thân. Chính mình..... đối công tử mà nói, coi như đã là chỗ vô dụng.....

Vội lại chỉ vì một hạ cấp đã vô dụng mà cùng Lễ phu nhân căng thẳng, không bằng giết người nọ đi..... Liễu Như Phong cười khỏ, kỳ thật, chính mình bắt quá chỉ là không muốn tận mắt nhìn thấy công tử đem chính mình giao cho Lễ phu nhân mà thôi.....

Lại không nghĩ rằng, còn có thể sống mà tỉnh lại.....

"Phanh!" Cửa phòng mạnh mẽ bị đẩy ra. Một người đứng ở cửa, hơi có chút thờ dốt, rõ ràng là do vội vàng tìm đến, đôi nhãn tình, mang theo một chút kinh hỉ cùng phần nộ —— chính là Nam Cung Thiên Mạc!

"Công tử....." Liễu Như Phong nhẹ giọng kêu, đứng dậy, liền muốn nhảy ra khỏi dục dũng mà hành lễ, lại nghĩ tới chính mình lúc này trần trụi, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể đứng thẳng bất động trong dũng.

Nam Cung Thiên Mạc ngược tay một phen nặng nề mà đóng cửa phòng lại, bước nhanh lại, không nói gì, duỗi tay nắm cổ tay phải của Liễu Như Phong lên, ấn ấn mạch.

"Thuộc hạ đã không còn việc gì. Đa tạ công tử đích thân hao tổn công lực cứu một mạng của thuộc hạ trở về." Liễu Như Phong thấp giọng nói, trên mặt lại nhịn không được lộ ra một nụ cười.

Công tử chung quy không đem chính mình giao cho Lễ phu nhân.....

"Mạng của ngươi, không phải của ta sao?!" Nam Cung Thiên Mạc buông tay, nhíu mày, cười lạnh nói.

"Vâng" Trong lòng Liễu Như Phong biết không tốt, chẳng lẽ lúc công tử vì mình vận công chữa thương, phát giác ý muốn chết của mình?

"Ba" Một tiếng giòn vang, bàn tay Nam Cung Thiên Mạc đánh thật mạnh ở trên mặt Liễu Như Phong.

"Nếu ngươi nhớ rõ, còn dám tìm chết?" Nam Cung Thiên Mạc giận dữ hét: "Ta nhớ rõ, ta từng nói qua, không có sự cho phép của ta, ngươi không thể chết! Đừng nói cho ta biết rằng ngươi quên!"

Quả nhiên..... Liễu Như Phong giật mình, bên má trái bị đánh, nóng tê tê phát đau, giống như cảm thụ trong lòng lúc này.....

Trầm mặc một hồi, Liễu Như Phong quỳ xuống ngay tại trong dục dũng, nói: "Thuộc hạ biết sai, thỉnh công tử trách phạt."

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt lại, thở ra một hơi tắc nghẹn, nhìn Liễu Như Phong cúi đầu quỳ gối trong mộc dũng, duỗi tay bắt lấy mái tóc dài ẩm ướt, kéo lên.

Liễu Như Phong không kịp phòng, bị kéo nghiêng về phía trước, nước ầm trong dũng "Rầm" một tiếng, tràn khỏi dũng, nhất thời đem một thân trầu y (trầu = sợi tơ) tuyết trắng của Nam Cung Thiên Mạc thấm ướt một tảng lớn.

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn Liễu Như Phong trong tay không chút nào giãy dụa, dịu ngoan mà ngẩng đầu lên, thờ dài, nói: "Người sợ ta khó xử?"

Ánh mắt Liễu Như Phong chợt lóe, trầm mặc không nói.

Khuôn mặt trong sáng tuấn dật vì sợi tóc trong tay bị bắt ngẩng lên, một đôi tròng mắt hắc diệu lộ ra cảm kích, dịu ngoan cùng trung thành, hai má có chút gầy yếu bị nước ầm hấp hơi mà đỏ ửng. Bọt nước chậm rãi chảy ra từ sợi tóc ướt, bọt nước trong suốt sáng trong theo đường cong khuôn mặt chảy xuống chiếc cổ thon dài, lướt qua bờ ngực trơn bóng kiên cường, rơi vào trong nước, thân thể xích lửa, ở trong nước nhìn một cái không sót gì.....

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc dần tối lại, hạ phúc căng ra. Liễu Như Phong lúc này lại có một vẻ mỉa mai hoặc kỳ dị kích khởi tình dục.....

Liễu Như Phong miễn tuệ phát giác ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc biến hóa, nhưng vẫn ôn nhu kính cẩn nghe theo đôi diện đôi mắt dần nhiễm đầy tình dục kia. Công tử, không đem mình giao cho Lễ phu nhân, còn tự mình hao tổn công lực vì mình chữa thương. Liễu Như Phong không biết làm như thế nào, mới có thể biểu đạt cảm thụ của bản thân. Nếu, lúc này công tử muốn chính là thân thể của mình, Liễu Như Phong cảm thấy, lúc này đây chính mình là thật sự cam tâm tình nguyện phục tùng hầu hạ.....

Nam Cung Thiên Mạc thở sâu, mạnh mẽ mang cả y phục nhảy vào dũng, đem Liễu Như Phong ôm chặt lấy.....

Nam nhân trong lòng này, rõ ràng võ công cao cường, cơ trí hơn người, lại cam nguyện thân phục chính mình, thậm chí sợ chính mình khó xử, mà từ bỏ cả chính sinh mệnh y.....

Thiếu chút nữa, đã mất đi nam nhân này; thiếu chút nữa, đã mất đi sự ấm áp cùng an tường duy nhất này.....

Hai tay vây ở trên lưng, như sắt thép, cứng rắn mà chặt chẽ. Nhưng Liễu Như Phong không tránh khai, ngược lại duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ giọng thờ dài: "Công tử, chủ nhân của ta....."

Nam Cung Thiên Mạc buông lỏng tay ra, lại đem nam nhân trong lòng không chút phản kháng nào mạnh đẩy ra, đặt ở ven mộc dũng, cúi đầu xuống, như điên cuồng mà hôn ở đôi môi rung động muốn nói kia, đầu lưỡi khiêu mở khớp hàm, dò xét đi vào, mãnh liệt thổi quét từng phân non mềm trong khoang miệng y, bắt buộc phiến lưỡi y cùng mình

cùng múa. Thân thể cường ngạnh chen vào giữa hai chân y, hai tay vội vàng mà hơi thô bạo vuốt ve thân thể thon dài tinh tú cường hãn lại ôn thuận thuận theo dưới thân.....

Muốn y, muốn tiến vào y, giữ lấy y, chỉ có như vậy, mới có thể xác nhận nam nhân thuộc về mình này vẫn còn sống.....

Nam Cung Thiên Mạc chưa bao giờ biết chính mình cũng có thời điểm điên cuồng cùng vội vàng như vậy, một phen xả đứt đai lưng bên hông, trừu y tuyết trắng rơi xuống nước, nâng hai chân Liễu Như Phong lên, đặt trên vai, đụng đến cúc huyết mật bẻ chặt chẽ kia, dùng sức tiến lên.....

"Ách....." Trong cổ họng Liễu Như Phong phát ra một tiếng kêu thảm, nháy mắt đau đến sắc mặt trắng bệch, khớp hàm cắn một cái, trong miệng đã tràn đầy hương vị vị huyết tinh.....

Mặc dù ở trong dừng đã lâu, có nước ấm lưu thông giúp thấm ướt, cũng không phải lần đầu tiên Liễu Như Phong hầu hạ, nhưng chung quy thân thể nam nhân không thể trực tiếp thừa nhận, trời sinh không phải địa phương chứa đựng, bị tinh khí thô to hỏa nhiệt của Nam Cung Thiên Mạc mạnh mẽ xâm nhập, Liễu Như Phong đau đến nổi hai tay chống tại ven dừng nổi đầy gân xanh.....

Nam Cung Thiên Mạc cũng không dễ chịu gì, Liễu Như Phong tập võ nhiều năm, thân thể hữu lực, phần đầu chỉ mới đi vào, đã khiến Nam Cung Thiên Mạc đau đến vội buông một hơi, rút phần thân hung ác kia ra, ngẩng đầu lên, nhìn Liễu Như Phong vẫn điệu ngoan mở rộng thân thể, bất chấp đầu lưỡi bị cắn phá chảy ra huyết tinh, cười khổ, nói: "Người muốn phế ta sao?"

Liễu Như Phong sau khi thở dốc thật lâu, mới tiếp lời, thấp giọng nói: "Thực, thực xin lỗi, thuộc hạ thất lễ, thỉnh công từ....."

"Đủ rồi!" Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu, lại hôn trên đôi môi Liễu Như Phong, ngăn chặn lời nói thỉnh tội của y.

Phiến lưỡi lại tham nhập, cùng hương vị huyết tinh, ôn nhu mà mân mê cắn phá.

"Là ta quá mức gấp gáp..... Người, đau sao?" Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu, nhìn bộ vị bí ẩn kia, duỗi ngón tay nhẹ nhàng mà thử đụng chạm thăm dò, nhẹ ấn, xâm nhập.....

Hoàn hảo, chỉ có một vết nứt nhỏ, tuy rằng biết rõ lúc này hẳn là nên dừng lại, nhưng Nam Cung Thiên Mạc lại tiếp tục động tác nơi ngón tay.

Dừng không được, cũng không muốn dừng lại! Ngẫu nhiên có một tia đỏ tươi xuất hiện ở trong nước, giống như lạc hồng của xử nữ, càng thêm kích thích dục vọng của Nam Cung Thiên Mạc, nhịn không được gia tăng tốc độ của ngón tay.....

Đau thì sao? Không đau thì sao? Tuy rằng không ngừng một lần lại một lần vì Nam Cung Thiên Mạc mà mở ra hai chân, tuy rằng không ngừng một lần lại một lần để Nam Cung Thiên Mạc tiến vào.....

"Thuộc hạ không có việc gì." Liễu Như Phong nhẫn nại di vật mân mê quấy rối trong cơ thể, thở hổn hển, hai tay dùng sức, nâng sức nặng thân thể lên, đem hai chân từ trên vai Nam Cung Thiên Mạc dời đi, phân biệt khoác lên hai bên sườn đục đẽo. Tư thế như vậy, làm cả thân thể đều không hề che đậy mà bại lộ ở trước mắt Nam Cung Thiên Mạc, tiện cho Nam Cung Thiên Mạc xâm phạm thân thể chính mình.

Cảm giác được ánh mắt hơi kinh ngạc cùng trêu đùa của Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong thoáng có chút khó chấp nhận, hơi hơi quay đầu đi.

Ngón tay tại chỗ gấp khúc của bí huyết căng chặt nhẹ xoay động, nước ẩm theo sự trườn tồng của ngón tay mà vào làm dịu, khiến cục huyết nguyên bản đã ngâm hồi lâu trong nước ẩm dần dần buông lỏng mở ra.

Nam Cung Thiên Mạc một tay nhẹ nhàng cảm trung tâm đang mềm nhuyễn ngủ say của Liễu Như Phong, cúi người nhẹ nhàng mút hôn thân hình mềm mại dẻo dai dịu ngoan này.

Đường cong duyên dáng tinh tú, vòng quanh hai khóa nhũ châu run rẩy mà đứng lên, hôn lên chiếc cổ thuần theo mà nâng lên.

Phần cổ thon dài mà yếu ớt, là phần thân thể trí mạng yếu hại nhất, cũng là phần thân thể miễn cảm nhất mà có lẽ chính Liễu Như Phong cũng không biết. Mỗi một lần nhẹ cắn mút hôn, thân thể kẻ sát mình hơi hơi run rẩy, nam nhân cường hãn dưới thân này, sau lúc này, sẽ toát ra một tia yếu ớt, bất đắc dĩ, hơi thở chứa đựng sự ảm nhẫn, làm cho Nam Cung Thiên Mạc luôn nhìn không được mà ở gần cổ y, lưu lại từng cái từng cái dấu răng.....

Nhục nha mềm mại trong sự bộ lộ linh mãnh nơi tay dần dần hỏa nhiệt sung lên, Nam Cung Thiên Mạc dùng phần bụng ngón tay mang theo vết chai tà ác mà cạo sát phần đỉnh bóng loáng non mịn kia, vỗ về chơi đùa lỗ nhỏ non mềm yếu ớt.....

Thân thể Liễu Như Phong không thể tự kiềm chế mà run rẩy, vết chai ngón tay thô ráp ở bộ vị miễn cảm yếu ớt nhất của thân thể chính mình, khi nhẹ khi nặng mài luyện ma sát, đau đớn khác thường khiến Liễu Như Phong cơ hồ nhìn không được muốn thoát đi, nhưng chỉ là cơ hồ.....

Đôi môi ướt át mà ẩm áp áp sát da thịt miễn cảm của phần cổ, Nam Cung Thiên Mạc giống như một hài đồng ham chơi, phát hiện một món đồ chơi thú vị, đỉnh răng sắc nhọn, truy đuổi theo sự lên xuống của hầu kết, cắn một ngụm, đầu lưỡi linh hoạt theo sát mà lên, nhẹ mút liếm.....

"Ách..... A....." Hồ hấp Liễu Như Phong cứng lại, hầu kết bị răng nhọn bắt buộc dừng lại, nhất thời có loại cảm giác không thở nổi.

Công tử có khi nào cứ như vậy mà cần chết chính mình hay không? Rồi lại ăn hết từ đầu đến chân..... Nghi hoặc nháy mắt chợt lóe rồi biến mất, sinh mệnh cùng thân thể bị nam nhân trên người cường thế mà bá đạo không chế chống giữ cùng chiếm hữu. Liễu Như Phong áp chế bản năng phản kích rục rịch trong cơ thể, tận lực thả lỏng thân thể, tại trong sự âu yếm thị huyết cùng cần xé, vô lực mà hồn hên thở nhẹ.....

Tiếng rên rỉ nối tiếp nhau, theo độ mạnh yếu môi răng của Nam Cung Thiên Mạc, mà tạm dừng, rồi lại vang lên.....

Ngón tay trong chỗ bí ẩn chặt chẽ dưới thân đột nhiên rút ra, ngay sau đó, tinh khí hỏa nhiệt thật lớn mạnh đâm vào thân thể.....

"A..... Công tử....." Liễu Như Phong ưỡn thẳng thắt lưng, thở gấp cong thân trên, đầu ngẩng về phía sau, chỉ là một cái chớp mắt, thân thể đã mệt mỏi mà rơi xuống nước.

Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà thở hắt một tiếng, duỗi tay đỡ thắt lưng cường tráng mà mềm dẻo của Liễu Như Phong, ngăn y chìm vào trong nước, nhắm mắt lại, tinh tế thưởng thức cực hạn khoái cảm do nội vách căng chặt run rẩy bao vây chính mình.....

Liễu Như Phong phản xạ ôm lấy vai Nam Cung Thiên Mạc, chợt phát giác hành động thất lễ của chính mình, vội vàng buông lỏng hai tay, chống đỡ ở ven dũng, một mặt thở dốc, một mặt cố gắng thả lỏng thân thể.

Nam Cung Thiên Mạc có chút bất mãn mở mắt, ôm Liễu Như Phong, đột nhiên ngồi xuống trong dũng.....

"Công, công tử....." Liễu Như Phong kinh hô, giữ không được mà buông hai tay, hai chân đặt tại ven dũng ra, thắt lưng mất đi sự chống giữ của hai tay, khiến cho sức nặng toàn thân của Liễu Như Phong đều rơi xuống chỗ bí ẩn bị tinh khí cứng rắn đâm xuyên kia.

Hung khí hỏa nhiệt dưới thân kia không chút do dự mà ở trong thân thể trườn động, Liễu Như Phong vô lực chống đỡ, mất đi cân bằng chỉ có thể nhẹ nhàng mà ôm lấy Nam Cung Thiên Mạc, thở hồn hên nói: "Thuộc, thuộc hạ thất lễ..... Thỉnh..... Thỉnh công tử..... trách phạt....."

"Hảo, vậy để ta hảo hảo phạt ngươi....." Mi mắt Nam Cung Thiên Mạc khẽ nhếch, bàn tay nâng đỡ bên hông Liễu Như Phong căng ra, hạ thân hung hăng đâm vào, lại rất nhanh mà rút ra, lại mạnh mẽ đâm vào, tận tình va chạm thân hình phục tùng rộng mở của người này.....

Người nam nhân này, vô luận bị chính mình tiến vào không biết bao nhiêu lần, thủy chung vẫn cẩn thận tuân thủ lễ nghi chủ tớ như vậy. Vô luận vì lấy lòng mình mà bày ra tư thế hổ thẹn cỡ nào, nhưng cũng tuyệt không giống bất cứ thị cơ nào bên người chủ động ôm mình, đây đưa không ngót.....

Nam Cung Thiên Mạc điều chỉnh phương vị, càng không ngừng mạnh mẽ trừ động, nước ầm bị động tác mãnh liệt của hạ thân, phát ra tiếng vang dâm mị.

"A a a..... Công tử....." Âm điệu thở gấp của Liễu Như Phong đột nhiên cất cao, thân mình giật nảy, như muốn né tránh, nhục nha nửa mềm nửa cứng trong bàn tay mạnh run lên, nhất thời trương lớn một vòng.....

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, cúi đầu gặm cắn một bên nhũ châu trước ngực Liễu Như Phong, một mặt nhắm ngay chỗ kia, ở chỗ sâu trong cơ thể Liễu Như Phong tận lực hướng tới, một mặt nắm thật chặt phân thân đã dần dần trắng kiện kia, ngón tay lặng lẽ thăm dò đỉnh chóp, nhẹ nhàng mân mê.....

"Công tử....." Liễu Như Phong vô lực mà thở dốc, chỗ mẫn cảm trong cơ thể bị va chạm không khoan dung, cảm giác trướng đau ê ẩm gai góc, cùng cảm thụ dị thường của phân thân dưới thân bị mân mê uốn nắn, cùng nhũ châu trước ngực bị răng nhọn ngậm cắn, kích thích của sự liếm lộng gặm cắn, tựa như nước ầm, theo động tác tiến lên của hạ thân Nam Cung Thiên Mạc, từng đợt từng đợt sóng nhỏ, nhọn nhọn đánh úp lại, lấp kín toàn thân, đánh sâu vào phần lý trí còn lại không bao nhiêu.....

※※※

Uyển nhi đứng ngoài cửa phòng, mặt đỏ ửng trên mặt dần dần thối lui, nhan sắc tăng thêm vài phần trắng xanh, hai tay bụng đồ ăn nóng hôi hổi, không dừng lại được sự run rẩy.....

Chẳng lẽ lời đồn đãi mấy ngày nay trong cốc đều là sự thật.....

Cổ tay run lên, kéo theo chiếc mâm rơi xuống, sắc mặt Uyển nhi nhất thời biến thảm, xong rồi, bị công tử nghe thấy, chỉ sợ mạng nhỏ của chính mình cũng theo đó mà biến mất.....

Một bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng mà tiếp lấy chiếc mâm.

Uyển nhi bị mạnh mẽ lôi ra xa khỏi cửa phòng, chuyển vào một góc.

Tuyệt kiếm lộng phong 75: ← [Trở lại](#)

Uyển nhi lấy hai tay che miệng, nuốt xuống một tiếng hô kinh hãi, nhìn nam tử trước mắt một thân hắc y, dù chưa gặp qua, nhưng Uyển nhi biết, người này nhất định là ảnh vệ của công tử.....

Là muốn giết mình diệt khẩu? Uyển nhi phát giác trong lòng đau khổ cùng chứa đựng cảm giác kinh hoàng.

"Nếu người không muốn chết, nên hiểu được phải quên đi những chuyện không nên nhớ!" Ánh mắt Dạ Thất phức tạp, vốn nên giết thị nữ này, nhưng khi nhìn đến đôi mắt bi thương không kiêng kị kia, nội tâm mình giờ phút này, đã không còn sát ý.....

Uyển nhi che miệng, nhẹ nhàng gật đầu, trong ánh mắt phức tạp của nam nhân trước mắt này, là sự khó nén thống khổ cùng vô lực, không tự giác mà toát ra một loại thần sắc đồng bệnh tương lân..... Hắn —— yêu ai? Công tử? Hay là.....

※※※

Ngón tay lướt qua lồng ngực tinh túy, rơi xuống một bên đầu nhũ, nhẹ nhàng mà nhu ần.

Thân mình Liễu Như Phong run lên, không dám trốn tránh, chỉ có thể duỗi thẳng lưng ra.

Môi lưỡi hỏa nhiệt mút cắn từng phân từng tắc da thịt bóng loáng tinh túy, từng chút từng chút di chuyển tới xương quai xanh, ngậm vào, khẽ cắn, lưu lại dấu hôn dấu răng, chậm rãi di chuyển lên, dừng ở cần cổ sớm đã bị che kín bởi hồng ần.....

Liễu Như Phong không thể tự khống chế mà nhẹ nhàng run rẩy, tình dục liệt hỏa đốt cháy hết thủy, tựa hồ thân thể cùng ý thức đều đã hóa thành từng giọt nước trong làn nước ảm này, theo từng đợt sóng kinh hãi của Nam Cung Thiên Mạc nhắc lên, chìm nổi lên xuống.....

Đột nhiên, ngón tay của Nam Cung Thiên Mạc nắm chặt, hạ thân đột nhiên dùng lực nhanh hơn, nặng nề mà cắn một ngụm ở cần cổ của Liễu Như Phong.....

"Ách..... A....." Liễu Như Phong ngẩng đầu, thất thanh kinh hô, tinh khí cứng rắn trong cơ thể kia hung hăng đặt ở nơi mẫn cảm sâu bên trong, chất lỏng nóng rực phun sâu vào bên trong nội vách non mềm bị khoái cảm lấp đầy, nháy mắt tựa như phiến phiến bạch quang hiện lên trong đầu. Răng nhọn mài cắt nơi cần cổ, bàn tay ở trên phân thân yếu ớt nhất của nam tính đột nhiên nắm chặt, khiến Liễu Như Phong không thể nhịn được nữa, rốt cục không thể khống chế được phân thân nguyên bản sắp đến cao trào, phun ra dòng trắng đục nồng đậm.....

Nam Cung Thiên Mạc gắt gao ôm Liễu Như Phong, vô lực ngã về phía sau, tựa vào bên cạnh một đống, đem nam tử đồng dạng vô lực trên người ôm vào trong lòng, hai người đều thất thần thở dốc dồn dập.....

Sau một lúc lâu, Nam Cung Thiên Mạc phục hồi tinh thần lại, bờ ngực xịch lỏa kề sát cùng một chỗ, có thể rõ ràng cảm giác được tiếng tim hai người đập kịch liệt như muốn phá lồng ngực mà ra. Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong trong lòng vẫn thở dốc chưa định, mỉm cười, hai tay ôm càng chặt.....

Nam nhân trong lòng đã dần dần phục hồi tinh thần lại, hơi hơi từ chối một chút, nhưng không dùng sức.

Nam Cung Thiên Mạc hít vào một hơi thật sâu, tinh khí hỏa nhiệt vừa mới phát tiết qua một lần vẫn chôn sâu ở trong cơ thể nam tử trên người, tại trong sự vận vẹo ma sát rất nhỏ này, dục vọng kích thích khó nhịn chưa mềm xuống, lần thứ hai cứng rắn ngẩng cao đầu. Nam Cung Thiên Mạc nhin xuống thất lưng muốn động.....

"Công tử....." Liễu Như Phong hồn hển kinh hãi, dị vật thoáng nhuyển trong cơ thể đang rõ ràng sung trưởng lên, cảm giác tràng nội bị chứa đầy căng ra, tinh khí cứng rắn như bàn ủi mài luyện chỗ mềm cảm sâu trong thân thể.....

"Người không nghĩ chỉ một lần mà đã có thể thỏa mãn ta chứ?" Lời nói trêu đùa của Nam Cung Thiên Mạc dừng ở khóe môi, cứ để tư thế như vậy, đứng dậy, ly khai làn nước tắm đã dần lạnh.....

Liễu Như Phong thất kinh nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, chung quy không dám tự tiện rời đi, chỉ đành sử dụng tứ chỉ, quần trên người Nam Cung Thiên Mạc, theo sự pháp phòng do đi lại của hắn, thấp giọng rên rỉ.....

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng cười, không duỗi tay trợ giúp Liễu Như Phong không dám dùng sức treo trên người, một mặt hôn sâu, một mặt nhẹ nhàng vuốt ve khối thân hình thon dài cứng cỏi này.

Liễu Như Phong hơi hơi cười khổ, thân thể hôn mê bảy ngày, nguyên bản còn có chút mệt mỏi, tuy rằng hai tay ôm trên vai Nam Cung Thiên Mạc, hai chân cũng bò lên thất lưng của Nam Cung Thiên Mạc, nhưng lại không dám dùng sức quá mức. Sức nặng toàn thân đều rơi ở chỗ hai người kết hợp, khiến cho động tác Nam Cung Thiên Mạc khi đi lại, càng kích thích rõ ràng hơn.

Ngay tại thời điểm Liễu Như Phong đoán rằng, nếu mình rớt xuống, công tử có thể tức giận hay không, thì lưng rớt cục đã rơi xuống trên giường.....

Nam Cung Thiên Mạc buông đôi môi sớm đã sưng đỏ của Liễu Như Phong ra, cúi đầu hôn lên chiếc cổ mềm cảm của y, duỗi tay đem hai chân tinh tú đang buông lỏng rời ra, muốn để rơi xuống giường mà bắt lấy, vẫn quần quanh ở bên hông mình như cũ.

Nhìn thấy hai mắt Liễu Như Phong có chút mê hoặc, xấu hổ, bắt đầu chuyển động mãnh liệt.....

"A..... Ân..... Công tử....." Liễu Như Phong vô lực mà rên rỉ thở dốc. Tứ chi ôm chặt lấy nam tử đang ở trên người xâm phạm chính mình, tư thế như vậy giống như cầu hoan, khiến Liễu Như Phong có chút không thể thích ứng, xấu hổ cùng khó chấp nhận ngược lại khiến thân thể càng thêm mất cảm.....

Lưỡi dao sắc bén như sắt kia ở bên trong thân thể ra vào rất nhanh, tinh khí hỏa nhiệt kia vì hưng phấn mà mạch máu nổi lên đập mạnh, mài luyện niêm mạc mềm mại trong cơ thể, khoái cảm cùng trướng đau do sự trêu chọc liên tục, lặp đi lặp lại đánh vào bộ vị huyệt thẹn trong cơ thể, như cực lạc cuộn sóng ngập đầu mà đến.....

Bàn tay mạnh mẽ hữu lực khẽ vuốt qua toàn thân, ngón tay mang theo vết chai đặt lên đỉnh chóp phân thân đang run rẩy mà đứng, theo sự giật nảy của thân thể, ở trên phân thân cực kỳ mất cảm, từ gốc tới đỉnh, hơi thô bạo mà ma sát.....

Hai điểm trước ngực bị kẹp nơi ngón tay, lần lượt xoa nắn. Môi lưỡi hỏa nhiệt trên cổ rơi xuống phía trên mạch cổ nhảy lên bên trái, khi nhẹ khi nặng, hôn cắn.....

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy thần trí vừa mới tụ về lại phiến phiến bay ra, thân thể giống như nước ấm trong đục dưng kia, chìm nổi trong tình dục của Nam Cung Thiên Mạc trên người, từng cơn sóng khoái cảm lấp đầy thân thể cùng thần trí, vô lực, tiếng rên rỉ khoái cảm cùng đau đớn tràn ra khóe môi.

Cho đến khi —— xuyên qua đám mây.....

"Ân..... Hừ..... A....." Liễu Như Phong không thể kiềm được, tứ chi không tự giác mà ôm sát, ngẩng cao đầu lên, toàn thân căng ra, đột nhiên giật nảy, gắt gao áp sát ngực bụng của Nam Cung Thiên Mạc, thân như đã tới tiên cảnh, lại như lâm vào tử vong, hô hấp ngừng lại, phân thân run rẩy bắn ra từng đạo trắng đục, dính đầy tay trái không kịp buông ra của Nam Cung Thiên Mạc.....

Nam Cung Thiên Mạc bị sự co rút đột nhiên tập kích, dục vọng nguyên bản đã gần đến cao trào rốt cuộc không thể khống chế được, hai tay căng ra, nặng nề mà cắn một ngụm ở phía trên da thịt dưới đôi môi dịu ngoan, dục dịch nóng ẩm nháy mắt tràn đầy ở chỗ sâu trong thông đạo non mềm đang gắt gao bao lấy chính mình.....

Liễu Như Phong mờ mịt ngã về trong giường, thất thần mà thở dốc thật lâu. Tình cảm mãnh liệt của thân thể dần dần bình ổn, Liễu Như Phong cúi đầu nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc dòn dập thở dốc ở trên người chính mình, lén lút buông lỏng tứ chi vẫn đang ôm chặt ra, đặt ở trên giường, đau nhức cùng mệt mỏi thổi quét mà đến, thân thể mới tỉnh không lâu hướng chủ nhân kháng nghị động tác quá mức kịch liệt. Liễu Như Phong chỉ cảm thấy, chính mình lúc này ngay cả việc nâng một bàn tay lên, cũng cảm thấy khó khăn.....

※※※

"Hôm nay phụ thân đã hướng toàn bộ cốc tuyên bố thân phận hạ nhậm cốc chủ của ta (hạ nhậm = đòi kế)." Nam Cung Thiên Mạc đem mặt chôn trong da thịt của bờ ngực ấm áp trước người, hít vào một hơi thật sâu, rầu rĩ mà nói.

"Chúc mừng công tử!" Tuy rằng Liễu Như Phong sớm đã đoán được, nhưng lúc này nghe Nam Cung Thiên Mạc nói lên, tuy rằng thân thể mệt mỏi khó cử động, cũng nhin không được mà lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Ta cự tuyệt yêu cầu của mẫu thân muốn ta phế đi võ công của ngươi." Nam Cung Thiên Mạc giật giật, khởi động thân, chậm rãi rời khỏi thân thể Liễu Như Phong, thân nhiên nói.

Liễu Như Phong nhú mày nhăn nạy cảm giác quái dị khi dị vật kia di động trong cơ thể, cùng với chất lỏng theo sự rời đi của tinh khí mà tràn ra ngoài, thân thể chân động, đột nhiên ngừng đầu, hai mắt mở to, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, Lễ phu nhân buông tha mình?

"Ta chỉ sợ một khi phế đi võ công, ngươi sẽ khó mà tự bảo vệ mình!" Rốt cục ly khai nơi hỏa nhiệt mềm mại chặt chẽ, Nam Cung Thiên Mạc nhìn thấy huyết khẩu lập tức gắt gao co rút khép kín lại, nơi nếp uốn hơi hơi rung động, nhãn tình híp lại, trên gương mặt tràn đầy sáng khoái do trải qua một hồi tình sự, hiện lên một tia âm trầm, nói.

"Công tử..... Kỳ thật không cần khó xử, thuộc hạ..... nghe theo hết thấy sự phân phó của công tử....." Liễu Như Phong rũ mắt xuống, thân thể giật giật, muốn quỳ xuống, nhưng thân thể mới tỉnh cùng với hai lần tình hình kịch liệt, tìm không thấy một tia khí lực, chỉ có thể bất đắc dĩ mà nằm ở trên giường.....

Nam Cung Thiên Mạc mặc y phục vào, kéo chăn đệm ra, đặt ở trên người Liễu Như Phong, cúi người nhẹ nhàng hôn trên đôi môi sưng đỏ kia, xoay người đẩy cửa phòng ra, gọi Uyển nhi đang đứng xa xa qua, nhìn nhìn bất cháo trong tay nàng, giật mình nhớ tới Liễu Như Phong mới tỉnh, nhưng vẫn chưa ăn gì.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Uyển nhi liếc mắt một cái thật sâu, tiếp nhận mâm đồ ăn, phân phó nàng cho người đổi nước ấm một lần nữa.

Nhìn thấy tầm mắt di chuyển trái phải của Uyển nhi, sắc mặt xanh trắng, bóng dáng chậm rãi rời đi, Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh một tiếng, xoay người đóng cửa phòng lại, đi đến bên giường.

Liễu Như Phong nghỉ ngơi trong phòng một hồi, hơi gian nan mà khởi động thân, mặc y phục vào, chậm rãi di chuyển tới mép giường, hai chân hạ xuống mặt đất.

Nam Cung Thiên Mạc đem bát cháo đặt trên bàn, nếm thử, cháo gạo nếp tổ yến dùng canh gà hầm, tuy rằng đã nguội, nhưng tại thời tiết này, cũng đúng lúc vừa miệng.....

Thị nữ kia, xem ra mắt không ít tâm tư.....

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, đem bát cháo tới trước mặt Liễu Như Phong, nói: "Ăn vài thứ trước, một hời nước ấm được đem đến, lại tẩy rửa!"

"Vâng" Liễu Như Phong đi tới bên cạnh bàn, ngửi hương vị trong bát cháo, trong bụng càng cảm thấy đói, cảm kích nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

Cửa phòng nhẹ vang, hai gã tạp dịch đứng ở ngoài cửa hướng Nam Cung Thiên Mạc thi lễ, nâng hai dũng nước ấm rồi tiến vào, nhanh nhẹn đem tới góc phòng, lại đem dũng nước lạnh kia nâng lên, bước nhanh rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong bụng bát, đứng ở bên người, thấp giọng thở dài: "Người ăn trước đi, không cần hầu hạ."

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, thấy Nam Cung Thiên Mạc xoay người, thoát y, đi vào trong mộc dũng, mới kéo ghế ngồi lại, vùi đầu ăn mãnh liệt.

Nam Cung Thiên Mạc ngồi ở trong dục dũng, một mặt nghe động tĩnh bên cạnh bàn, một mặt từng chút từng chút đem nước ấm hắt lên người.

Huyền hương bốn năm trước, vẫn là một cây gai độc trong lòng Nam Cung Thiên Mạc! Cơ Thanh từng mang Huyền hương kia đến, nói là đại ca đưa tới chỗ Lục công tử Trữ Thanh, mà ở trong Lạc Dương Cung, cũng có mấy lần phát giác Huyền hương kia bị hạ ở bên trong đồ ăn của chính mình. Sau khi đại ca chết, chính mình cũng từng ở trong mật thất của đại ca phát hiện được mười cây, cùng Huyền hương trong tay Lan nhi năm đó giống nhau như đúc.....

Đủ loại chứng cứ, đều nói rõ Huyền hương này là do đại ca hạ không thể nghi ngờ! Chỉ là.....

Vì sao khi đại ca sắp chết lại không nhận? Theo như lời đại ca nói, dựa vào hận ý trong lòng hắn, chỉ sợ độc dược so với Huyền hương mới thật sự đúng! Huống chi ngày ấy trong Lạc Dương Cung, tuy rằng tình huống hỗn loạn, nhưng dựa vào thân thủ của đại ca cùng chính mình, đều không phát hiện đại ca bị ám khí đánh trúng. Mà Cơ Thanh kia — cũng đã chết không đối chứng..... Hiện giờ nghĩ đến, nếu Huyền hương này thật sự là do một người khác, cái chết của Cơ Thanh, thật sự có khả nghi.....

Mái tóc dài ướt đầm, được nhẹ nhàng nâng lên, một đôi bàn tay quen thuộc, xoa phía sau lưng. Nam Cung Thiên Mạc lắc lắc đầu, hỏi: "Ăn xong rồi?"

“Vâng” Thanh âm gọi cảm hơi có chút khàn khàn đáp lại.

Nhớ tới thanh âm trong sáng này là do thế nào mà trở nên khàn khàn, gương mặt Nam Cung Thiên Mạc không khỏi nhu hòa xuống, cười nói: "Người chịu được những thứ kia sao? Đi trước tắm rửa đi, nơi này ta không cần người hầu hạ."

“Vâng” Vẫn là tiếng trả lời ngắn gọn, cung kính, bàn tay trên lưng dừng lại, ly khai, trong một dừng bên cạnh truyền đến một tiếng nước chảy.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, chậm rãi tẩy trừ thân thể, đứng dậy, bước ra khỏi một dừng. Không ngoài dự liệu, tiếng nước phía sau theo sát mà vang lên, một cái bố khăn khô ráo lập tức được bao quanh người.

"Nhu Phong, năm ngày sau, sẽ cử hành nghi thức nhậm chức cốc chủ. Người muốn làm tổng quản Tuyệt Cốc, hay là điện chủ Tử Điện?" Nam Cung Thiên Mạc đánh giá Liễu Như Phong đứng ở trước người, đang bao một cái bố khăn, ánh mắt hiện lên một tia nghiến ngấm, biểu tình trên mặt có chút âm đạm không rõ.....

"Thuộc hạ vâng theo hết thảy mệnh lệnh của công tử." Liễu Như Phong cúi đầu, không giương mắt, chuyên chú vào động tác trong tay, nhẹ nhàng lau đi bọt nước trên thân thể trần trụi của Nam Cung Thiên Mạc.

Qua vài tháng nay, thân thể công tử đã cường kiện hơn, hơn hẳn lúc mới gặp công tử, thiếu niên tái nhợt, yếu ớt cùng điên cuồng, công tử hiện tại, thân thể khỏe mạnh, võ công cao cường, tâm tư thận trọng âm trầm.....

"Ta muốn nghe chính người nói, hay là người muốn chức vị gì khác? Chọn một cái đi!" Nam Cung Thiên Mạc ôn tồn nói.

Chà lau xong một giọt nước cuối cùng, Liễu Như Phong thu hồi bố khăn, thối lui hai bước, cúi thân xuống, quỳ xuống đất thi lễ, nói: "Nếu công tử cho phép, xin cho thuộc hạ theo hầu hạ bên cạnh người."

Âm trầm trong mắt Nam Cung Thiên Mạc quét qua, trên mặt hiện ra một tia ý cười sáng ngời, duỗi chân ra, nhẹ nhàng nâng cằm Liễu Như Phong đang quỳ cúi trên mặt đất lên, nhìn khuôn mặt ngẩng lên thuận theo của y, nói: "Người muốn ở lại bên người ta? Người cũng biết nếu là tổng quản, điện chủ, thân phận tôn quý, mặc dù hạ nhậm cốc chủ sau này cố ý xếp nhân thủ của mình vào, người cũng có thể thăng nhiệm trưởng lão Tuyệt Cốc! Nhưng nếu làm thị tòng của ta, ngày ta vào cấm địa, người cũng phải đi theo ta vào....."

"Thuộc hạ hiểu rõ, thuộc hạ nguyện ý." Liễu Như Phong nhìn Nam Cung Thiên Mạc phía trên, không chút do dự mà đáp.

Nam Cung Thiên Mạc lẳng lẳng nhìn Liễu Như Phong sau một lúc lâu, trong ánh mắt dần dần thả lỏng, nổi lên ý cười sung sướng. Nghĩ tới Liễu Như Phong mới tỉnh lại không lâu, thân mình hẳn là còn có chút mệt mỏi, lại hầu hạ ở dưới thân chính mình hai lần. Nam Cung Thiên Mạc đi lên phía trước, cúi thân xuống, một phen ôm lấy Liễu Như Phong, bước nhanh đi hướng giường gỗ sơn đỏ, cười nói: "Như Phong, người không rời bỏ ta?"

Tư thế yếu đuối bị người ôm vào trong ngực, khiến Liễu Như Phong có chút xấu hổ cùng khó chịu, nhưng lại không dám giãy dụa, đang muốn thỉnh công tử buông mình ra, lại đột nhiên nghe nói như thế, hoảng sợ lo sợ nghi hoặc mà đã quên mở miệng, thẳng đến khi thân thể áp sát đệm chăn khô mát ấm áp, mới tỉnh ngộ lại. Tung người một cái, xoay người nhảy lên, không kịp xuống dưới đất, liền quỳ ở trên giường, nặng nề mà khấu đầu.

Liễu Như Phong ngẩng đầu, vội giọng nói: "Công tử là chủ nhân của thuộc hạ, thuộc hạ sao dám có ý nghĩ xằng bậy như vậy..... Thỉnh công tử yên tâm, nếu ngày sau công tử chán ghét thân thể của thuộc hạ, thuộc hạ sẽ quay về làm một tên thị vệ bình thường, tuyệt không khiến công tử phiền lòng! Nếu công tử không tin, có thể đem thuộc hạ dời đi bên cạnh, hoặc là một kiếm giết chết thuộc hạ, thuộc hạ tuyệt không phản kháng."

Nét tươi cười của Nam Cung Thiên Mạc nháy mắt cứng đờ ở trên mặt, tinh tế đánh giá vẻ mặt Liễu Như Phong, không giống nói khi hoảng loạn. Ngẫm lại quan hệ hai người như vậy, ngay từ đầu, là do sự thấp thỏm lo âu, yêu cầu cùng mệnh lệnh bức đồng của chính mình, tuy rằng nam nhân trên giường cũng nhiều lần sa vào trong tình sự, nhưng chưa từng chủ động mở miệng yêu cầu qua.....

Nam Cung Thiên Mạc bỗng nhiên ý thức được, nam nhân trước mắt tuy rằng hoàn toàn trung thành với chính mình, nhưng cách sự yêu mến, tựa hồ còn cách xa vạn dặm.....

"Người là người ta tín nhiệm nhất, mạng của người cùng thân thể của người đều là của ta, vậy, tình cảm của người thì sao?" Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng ngồi trên giường, đem Liễu Như Phong đẩy vào trong đệm chăn, duỗi tay ôm khối thân hình tinh tú cường hãn thon dài này.

Tuyệt kiếm lộ phong 76: ← [Trở lại](#)

Liễu Như Phong giật mình, rũ mắt, nói: "Tất nhiên cũng là thuộc về công tử. Chỉ cần công tử cần, chỉ cần thuộc hạ có....."

"Trước khi chết, đại ca nói ta yêu ngươi." Nam Cung Thiên Mạc hiển nhiên đổi câu trả lời của Liễu Như Phong phi thường vừa lòng, cười cười, nói: "Bảy ngày nay ngươi hôn mê, ta đã nghĩ rất lâu. Đại ca nói đúng, hiện nay ta đã là công tử duy nhất của Tuyệt Cốc, là hạ nhậm cốc chủ. Lẽ ra, ta nên đem ngươi giao cho mẫu thân, hoặc là phế đi võ công của ngươi, để ngươi trở thành một thị cơ bình thường."

Nhân tiếp Liễu Như Phong giật giật, không ngẩng đầu, tùy ý cánh tay của Nam Cung Thiên Mạc ôm tại thắt lưng siết càng chặt, dần dần áp sát vào trong lòng Nam Cung Thiên Mạc.

Nhị công tử Nam Cung Thiên Tà? Công tử yêu mình? Như thế nào có thể? Liễu Như Phong âm thầm lắc đầu. Tuy rằng công tử không đề cập đến, nhưng hiển nhiên lần đầu Lễ phu nhân hướng công tử muốn mình không thành, mới nhượng bộ mà yêu cầu lần thứ hai, yêu cầu công tử phế bỏ võ công của mình.....

Chỉ sợ —— giữa công tử cùng Lễ phu nhân.....

"Ha ha....." Nam Cung Thiên Mạc cười khế, tiếng cười theo chấn động trong ngực, truyền đến Liễu Như Phong, "Ta lại đem thị vệ trong cốc mới phái tới, chọn ra người võ công cao, an bài ở ngoài chủ viện. Người của Liễu viện Lạc Dương Cung, ta thả ra, để lại chủ viện làm tạp dịch. Những người này, một - không có chủ nhân, hai - không có võ công. Nhận được ân huệ của ta, ta lại sắp làm cốc chủ, tự nhiên sẽ trung tâm với ta. Thủy Liên nói ngươi sống không quá ba ngày, thị tòng mới tới của Độc Điện nói ngươi một lòng muốn chết, ta liền lệnh thị nữ mỗi ngày làm cho ngươi một bát canh sâm kéo dài tính mệnh. Thương thế của ngươi trầm trọng, ta lại không dám tin tưởng thị vệ Tử Điện bên người phụ thân, võ công thị vệ mới tới lại không cao, ta chỉ có thể tự mình chữa thương cho ngươi....."

"Công, công tử....." Liễu Như Phong thấp giọng than thở, không nghĩ tới bảy ngày nay, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Công tử vì bảo trụ tính mạng mình, hao tâm tổn sức như thế, trong lòng vừa cảm kích, lại vừa ần ần có chút bất an.....

"Mười người Lý Thụ, ta đều phái đến bên cạnh mẫu thân. Hừ! Nếu không phải người của ta, lưu lại cũng không có ý nghĩa gì, hiện tại cần giết những hạ cấp đáng nghi trong cốc, nếu không phải thấy bọn họ cũng tận lực không ít, ta thực sự không nghĩ sẽ buông tha. Người Trác Tiêu Cung trước kia, hiện giờ cũng chỉ còn lại người cùng Dạ Thất!" Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng hôn hôn cái trán của Liễu Như Phong, nói.

"Không phải công tử đã cho bọn họ ăn ‘Huyết Hoàn Đan’ sao?" Liễu Như Phong có chút nghi hoặc hỏi.

"Lúc ấy sự việc cấp bách, hướng chi ngày ngày mẫu thân đều ở bên người, tất nhiên ta không thể giấu diếm quá mức, cân nhắc lợi hại, ‘Huyết Hoàn Đan’ cho đám người Lý Thụ, phần lớn là mẫu thân để cho Thiên Hành cùng Thủy Liên luyện chế mà thành, phối phương —— sau đó bọn họ đều biết được....." Nam Cung Thiên Mạc thở dài, có chút bất

đắc dĩ nói: "Ta vừa không muốn ngươi chết, lại không muốn đem ngươi giao cho mẫu thân, cũng không muốn phế bỏ võ công của ngươi, để ngươi từ nay về sau tuyệt vọng thống khổ. Ta chưa từng để ý một người như vậy. Ngay cả Lan nhi....."

Nam Cung Thiên Mạc dừng một chút, trên mặt lộ ra một tia thống khổ, rồi chợt biến mất, nói tiếp: "Lúc trước ta trúng Huyền hương, lỡ tay giết nàng! Nhưng ở Thích viện Lạc Dương Cung, ta lại trúng Huyền hương, nhưng chỉ là muốn ngươi..... Ta nghĩ, có lẽ đại ca nói cũng không có gì sai. Thật sự may mắn, may mắn ngươi là người của ta. Tuy rằng ta không hạ thủ giết ngươi, nhưng không cần vì thế mà phiền lòng....."

Nam Cung Thiên Mạc nói tới đây, không khỏi nhú mày, trầm mặc.....

Liễu Như Phong nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc trước người. Ý tứ của công tử là..... thật sự yêu mình? Không, sẽ không, có lẽ bất quá chỉ là thói quen có mình luôn bên người, mê hoặc nhất thời mà thôi..... Đừng nói nữ nhân, ngay cả nam thị cơ xuất thân Thị Điện, chính mình cũng không thể so sánh —— mười một năm trong Tử Điện, trừ bỏ giết chóc, huyết tinh cùng ngục trang, sớm đã không biết tình là thứ gì..... Trừ bỏ Nam Cung Thiên Mạc nho nhỏ năm đó đem chính mình cùng thân nhân cứu thoát khỏi địa ngục.....

Sau một lúc lâu, Liễu Như Phong mở miệng, nói: "Năm đó công tử bất quá chỉ là vì trúng huyền hương, mới ngộ sát Lan nhi cô nương. Nếu Nhị công tử đã chết, công tử cần gì phải vì chuyện như thế mà phiền não."

"Hừ!" Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, buông lỏng hai tay ra, xoay người nằm thẳng bên cạnh người Liễu Như Phong, nếu cứ ôm như vậy, chỉ sợ chính mình lại nhịn không được mà muốn y, nếu là ngày thường, Nam Cung Thiên Mạc sẽ không tiết chế như vậy, chỉ là trước mắt, nam nhân bên cạnh hôn mê bảy ngày mới tỉnh, hiển nhiên thân thể không thể thừa nhận chính mình một lần nữa.

Nam Cung Thiên Mạc trầm mặc một hồi, bình ổn hơi thở khô hanh hỗn loạn, nói: "Đại ca không thừa nhận Huyền hương kia là do hấn hạ, sau liền đoạn khí, chết quá nhanh, rất ngoài dự đoán....."

"Công tử?" Liễu Như Phong nhần nhin, thử dò hỏi. Nếu công tử đã nêu ra điều này cùng mình, có lẽ cũng không để ý mình truy vấn.....

"Có lẽ, là do chính đại ca giấu diếm độc dược, muốn khi chết lưu lại mê đề này (mê = lơ mơ, mê đề ý chỉ vấn đề mờ ảo, ko nắm bắt được), làm ta không thể không ngờ vực cố kỵ không căn cứ, ngày đêm không thể an ổn!" Nam Cung Thiên Mạc trầm tư nói: "Cũng có lẽ là do người hạ Huyền hương sợ ta hỏi ra điều gì, giết hấn diệt khẩu! Lúc trước là do Cơ Thanh mang Huyền hương trong Lạc Dương Cung đến, lại không hiểu vì sao mà chết, đến nay chưa tra ra hung thủ là ai, tuy nói khi đó công tử các cung tranh đấu vô cùng gay gắt, hấn là người của đại ca, lại ở Vân Thanh Cung, bị người giết chết cũng không quá kỳ quái, chỉ là hấn chết quá mức trùng hợp. Nếu nói là do hấn bị phát hiện

trộm Huyền hương đi, nhưng cũng không đến mức không bắt về tra xét..... Hiện giờ xem ra..... cũng chỉ có thể chờ....."

"Chờ?" Liễu Như Phong không hiểu rõ, hỏi.

"Không sai." Nam Cung Thiên Mạc gật đầu, nói: "Chờ Dạ Bát trở về, hẳn là sẽ có kết quả rõ ràng!"

Từ trước đến nay không thấy bóng dáng của Dạ Bát? Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, nói: "Công tử không cho Dạ Bát hiện thân, lúc này phải hẳn đi tra chuyện của Lạc Dương Cung, chỉ sợ khó có kết quả."

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong, thản nhiên nói: "Dạ Bát không ở trong cốc. Ngày ấy khi cùng mẫu thân, Thiên Hành nói rõ việc ta đã thanh tỉnh, ta liền bí mật an bài Dạ Bát xuất cốc, đi thăm dò Thiên Hành có thật sự là huynh trưởng của mẹ ta hay không, cùng với tình hình trước đây của bọn họ! Ta không có thói quen đem tính mạng chính mình đặt trong một câu nói nhẹ nhàng băng quơ!"

"Công tử hoài nghi....." Liễu Như Phong có chút gian nan mà mở miệng, công tử hiển nhiên vẫn đối Huyền hương kia không yên lòng, nổi lên lòng nghi ngờ —— nhưng Lễ phu nhân là mẫu thân thân sinh của công tử, quan hệ huyết thống cốt nhục, sao lại phải làm như thế?

"Người đừng đa tâm, ta không phải không tin người. Chỉ là chuyện đó càng ít người biết, càng ít gặp phiền toái!" Nam Cung Thiên Mạc hiển nhiên đã hiểu sai ý, hờn hờn đôi môi của Liễu Như Phong, nói: "Ta chỉ là sợ mẫu thân bị người lừa, sự tình phải tra ra hết thầy manh mối mới tốt..... Lại nói, thân ta ở vị trí này, dù sao cũng phải lưu lại một cánh tay cho chính mình. Cũng như mỗi một lần thay đổi cốc chủ, Ảnh Điện cũng sẽ đổi điện chủ mới!"

Liễu Như Phong trầm mặc không nói.

"Ta chỉ hy vọng, là do lòng nghi ngờ của ta quá nặng! Thật sự không có kết quả xấu....." Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nhìn đỉnh giường, chậm rãi nói: "Việc này, trong lòng người biết là được. Người mới tỉnh lại, thân mình còn yếu, ngủ sớm đi!"

Liễu Như Phong nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc đang khép hờ hai mắt bên mặt, tựa hồ công tử càng ngày càng biết cách dùng thủ đoạn..... Kiểm chế năm vị hỗn loạn trong tâm tình, nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể vì mệt mỏi mà quyện lại, chỉ chốc lát, liền nặng nề mà ngủ.....

Nam Cung Thiên Mạc không hề mệt mỏi mà mở mắt, nhìn nhìn Liễu Như Phong ngủ say bên cạnh, khéo môi gợi lên một tia cười khê, xem ra y quả thật bị chính mình làm quá mức mệt mỏi, hoàn toàn không có một tia cảnh giác.

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ tay nhẹ chân, xuống giường, mặc y phục vào, sửa sang lại mái tóc dài lỏa xõa, xoay người ra khỏi phòng.

Đóng cửa phòng, Nam Cung Thiên Mạc dừng lại, ngoắc gọi một gã phó dịch, phân phó hẳn cho người đem dục dũng trong phòng đi, phải vô cùng nhẹ nhàng.

Nhìn phó dịch kia gật đầu khom người rời đi, trong mắt Nam Cung Thiên Mạc hiện lên một tia âm ngoan, nâng đầu, nhìn xà nhà, thấp giọng nói: "Người đang làm cái gì? Còn không mau đi, ta không muốn nhìn thấy thị nữ kia xuất hiện trước mắt ta một lần nữa!"

“Vâng” Một tiếng ứng thanh cực nhỏ từ chỗ bóng tối trên mái hiên truyền đến, bóng người chợt lóe, bóng dáng Dạ Thất đã biến mất.

Lúc này Nam Cung Thiên Mạc mới nhấc chân, hướng thư phòng một bên mà bước vào.

※※※

Bốn ngày liên tiếp, Nam Cung Thiên Mạc luôn bận rộn trong thư phòng xem xét các hạng sự vụ công văn sắp tiếp nhận trong Tuyệt Cốc. Mà Liễu Như Phong bị ra lệnh cường chế ở lại tĩnh dưỡng trong phòng.

Mà cơ hồ Nam Cung Thiên Mạc cũng không ra khỏi viện, trừ bỏ ban ngày xem bản ghi chép công văn sự vụ trong cốc, buổi chiều đều trở lại trong phòng mình. Rồi lại trực tiếp từ cửa ngàm tiến vào phòng của Liễu Như Phong nghỉ ngơi.

Cũng may Nam Cung Thiên Mạc nhớ rõ Liễu Như Phong mới tỉnh, thân thể chưa khỏi hẳn, phần lớn chỉ ôm hôn môi, ít khi làm đến cùng.....

※※※

Ngày mai sắp cử hành đại điển Nam Cung Thiên Mạc nhậm chức cốc chủ, trong Trác Tiêu Cung tất nhiên vô cùng vui sướng, vô luận là thị vệ, tạp dịch đều tươi cười đầy mặt, ra ra vào vào, một mảnh cảnh tượng bận rộn.

Liễu Như Phong bỏ qua tâm bệnh, thương thể nguyên bản đã được điều dưỡng tốt bấy, tám phần tự nhiên cũng khỏi hẳn, hôm nay rốt cục đã đạt được sự chấp thuận của Nam Cung Thiên Mạc, bước ra khỏi cửa phòng, đi theo bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, dạo qua một vòng ở trong Trác Tiêu Cung, rồi về thư phòng.

Nhìn Nam Cung Thiên Mạc vui đầu vào trong đồng sách, Liễu Như Phong im lặng đứng một bên. Nhiều ngày nay trừ bỏ tạp dịch đưa cơm, không thấy Uyển nhi đến, nghe

nói là được dời đến chủ viện, nhưng thần sắc hoảng sợ trong mắt tạp dịch trả lời này chột lóe mà qua, lại thoát không khỏi ánh mắt của Liễu Như Phong.

Nhìn bóng dáng của Nam Cung Thiên Mạc. Không biết Uyển nhi cô nương vì thế nào mà đắc tội công tử, có lẽ là đã bị xử lý?! Liễu Như Phong cúi đầu trầm tư.

"Thực sự nhầm chán sao?" Đột nhiên một tiếng mềm nhẹ hỏi han truyền tới, cắt ngang suy nghĩ của Liễu Như Phong.

Nâng đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc không biết từ khi nào đã quay đầu qua, Liễu Như Phong cung thanh đáp: "Là thói quen của thuộc hạ. Công tử cảm thấy mệt mỏi sao? Thuộc hạ có thể vì ngài đầm bóp một phen được không?"

Nam Cung Thiên Mạc cười, lấy một chồng sách chưa xem bên trái qua, đưa tới, nói: "Không cần. Chỉ là công văn nhiều lắm, giúp ta nhìn xem."

Liễu Như Phong giật mình, không duỗi tay tiếp nhận, rũ hạ mí mắt, nói: "Đây đều là chuyện trọng yếu trong cốc, thuộc hạ sao dám vượt quy củ."

"Không sao, ngươi đã là thị vệ bên người ta, ngày sau việc này, không thiếu điều cần lo lắng, cầm." Khóe mắt Nam Cung Thiên Mạc liếc nhìn công văn bên trái chồng chất như núi, không khỏi nhú nhú mày.

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, mới duỗi tay tiếp nhận, đem tới bên người, lấy một quyển, đang định mở ra.....

"Công tử, Bách cơ ở ngoài viện cầu kiến." Một gã thị vệ vội vã đi đến ngoài phòng, khom người thi lễ, nói.

Nam Cung Thiên Mạc mới căng ánh mắt ra, trên mặt dẫn theo một chút không vui, nói: "Ta chẳng phải đã phân phó qua, thị cơ trong cung không được đến chủ viện quấy rầy sao?!"

Sắc mặt thị vệ kia trắng nhợt, suy nghĩ nửa ngày, kiên trì, thấp giọng nói: "Bách cơ nói, nhiều ngày nay công tử bận rộn về chuyện sự vụ, có lẽ vô cùng mệt mỏi, đặc biệt làm chút thức ăn công tử thích ăn, đến thỉnh công tử nghỉ ngơi."

Nam Cung Thiên Mạc giận tái mặt, nghĩ lại thị cơ này dù sao cũng là do phụ thân tặng cho, cuối cùng đem lời nói ra đến miệng nuốt trở về, mở quyển sách trên tay ra, đạm đạm nói: "Nói cho nàng, nơi này ta vô cùng bận rộn, không phân thân được! Có rảnh ta sẽ đến xem nàng."

"Vâng" Thị vệ kia vội ứng thanh, nói: "Nguyên bản thuộc hạ cũng không muốn thông truyền, chỉ vì Bách cơ vẫn kiên trì, thuộc hạ bất đắc dĩ, không thể không bẩm báo công tử."

"Ta đã biết, không trách người, đi xuống đi." Nam Cung Thiên Mạc nhìn đồng công văn trên bàn, có chút không kiên nhẫn nói cho có lệ.

Không để ý thị vệ kia thấp thỏm lo âu mà rời đi, Nam Cung Thiên Mạc run run một hồi, quay đầu lại, nhìn Liễu Như Phong, sắc mặt bình tĩnh, đang cúi đầu nhìn quyển sách trong tay, không biết sao, tâm tình nguyên bản hài lòng, lại âm trầm xuống.

"Ha ha! Đồng sách ít ỏi này khó như vậy sao? Cứ nhiên lại làm cho Mạc nhi của ta ngay cả thời gian đến chỗ thị cơ cũng không có?" Một thanh âm già nua cười lớn vang lên.

Nam Cung Thiên Mạc chấn động, vội vàng buông công văn trong tay, mang theo Liễu Như Phong, đứng dậy ra khỏi thư phòng, nghênh hướng một lão nhân mặc cẩm bào đang chậm rãi tiến đến cửa ngoài viện.

Lão giả kia nhìn như bước chậm rãi mà đi, kì thực tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt, đã đến trong viện, đứng ở trước người Nam Cung Thiên Mạc đang vội vàng tiếp đón.

"Hài nhi bái kiến phụ thân." Nam Cung Thiên Mạc hơi kinh hãi, cúi người hành lễ, sùng kính mà ngẩng đầu, cười đối diện hai mắt cóc chủ Nam Cung Hành.

Cốc chủ Nam Cung Hành một mặt hướng về thư phòng mà bước vào, một mặt huy huy y bào.

Một bọn thị vệ đi theo cốc chủ Nam Cung Hành mà đến nhất tề khom người thi lễ, không tiếng động mà rời khỏi viện.

Liễu Như Phong thấy thế, trong lòng biết cốc chủ có việc muốn cùng công tử mật đàm, vội vàng hành lễ, thối lui theo mọi người.

"Người lưu lại!" Mí mắt cóc chủ Nam Cung Hành nhấc lên, dạo qua một vòng trên người Liễu Như Phong, dậm dậm nói một câu, đi vào thư phòng, đánh giá chung quanh một phen, gật gật đầu, liền ngồi xuống trên ghế dựa dành cho cung nhân nghỉ ngơi ở trong phòng.

Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong liếc nhau, theo vào, tất nhiên không dám tùy tiện ngồi xuống, chỉ đành đứng ở trong phòng.

"Hôm nay phụ thân như thế nào lại rảnh rỗi đến thăm hài nhi?" Nam Cung Thiên Mạc thử thăm dò, nhẹ giọng nói.

Xưa nay nét mặt già nua của cốc chủ Nam Cung Hành không có biểu tình, đối diện nhi tử thương yêu nhất của mình, cũng không tùy tiện toát ra một tia vui mừng, nở ra một nụ cười từ ái, huy huy tay áo, ý bảo Nam Cung Thiên Mạc ngồi xuống, nói: "Vi phụ đã

làm cóc chủ Tuyệt Cốc ba mươi năm, đã quen công việc phức tạp, sớm đã có hạ cấp tâm phúc đặc lực giúp đỡ vi phụ giải quyết. Những ngày gần đây trong Tuyệt Thiên Cung, có thể gọi là vô cùng bề bộn, cũng chính là do đại điển nhậm chức của người, lâu nay vi phụ đã an bài thỏa đáng. Tất nhiên không giống người, mới tiếp nhận, khó tránh khỏi tay chân luống cuống. Cũng không trách người chưa từng đến Tuyệt Thiên Cung thăm hỏi. Chỉ là nương người nhớ người vô cùng, lo lắng nơi này, lại lo lắng nơi kia, buộc vi phụ đến xem....."

Trong lòng Liễu Như Phong căng thẳng, cúi thấp đầu, yên lặng đứng yên phía sau bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nói: "Phụ thân vẫn là thương tâm vì mẫu thân như vậy, hài nhi thật ganh tỵ chết mất."

Nét tươi cười của cóc chủ Nam Cung Hành không thay đổi, ánh mắt chuyển động, nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Mạc nhi đâu cần thẳng tính như vậy chứ? Vi phụ nghe nương người nói, Mạc nhi đối đãi thị tòng bên người cực kỳ đề tâm a....."

Theo ánh mắt cóc chủ Nam Cung Hành rơi xuống trên người, toàn thân Liễu Như Phong căng thẳng, lông tơ dựng đứng, chỉ cảm thấy một đạo sát khí sắc bén đập mặt mà đến, như sóng biển băng lãnh gào thét, làm cho người ta hít thở không thông.....

Trong nháy mắt Liễu Như Phong giương mắt, đôi mắt cóc chủ Nam Cung Hành vẫn tươi cười đầy mặt, ngón tay hơi hơi động. Cuối cùng nhớ tới lão nhân phía trước người này chính là phụ thân của công tử Nam Cung Thiên Mạc, hướng hồ võ công của hắn bí hiểm, lại là cóc chủ Tuyệt Cốc.....

Liễu Như Phong lui về phía sau một bước, cố chịu đựng ý muốn sờ lên chuôi kiếm bên hông, rũ mắt xuống, đón nhận sát khí âm hàn này, im lặng mà đứng.

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên cảm giác khí thế của Liễu Như Phong phía sau biến đổi, cảm giác sự ôn hòa nguyên bản cực kỳ mỏng manh biến mất không còn gì, ần ần toát ra sự khẩn trương, đề phòng.....

Tuyệt kiếm lộ phong 77: ← [Trở lại](#)

Mí mắt cóc chủ Nam Cung Hành nửa nhếch lên, tinh quang chột lóe, khoe miệng toát ra một tia trào phúng, một tia khinh thường, một tia hứng thú.....

Tâm niệm Nam Cung Thiên Mạc thay đổi thật nhanh, hiển nhiên phụ thân đã hướng Liễu Như Phong hạ thủ, chẳng qua chính mình hoàn toàn không cảm thấy.....

"Phụ thân!" Nam Cung Thiên Mạc mở miệng, vẫn tâm bình khí hòa như cũ, như không hề biết Liễu Như Phong phía sau bên cạnh đang tiếp nhận loại áp lực nào.

"Ân?" Cốc chủ Nam Cung Hành chuyển mắt qua, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, hơi nhíu mày. Đứa con này chỉ ở lúc có chính sự cùng khi sinh khí, mới có thể gọi mình là phụ thân! Xem ra lời nói của Trúc nhi, cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.....

Liễu Như Phong đã vận chuyển công lực toàn thân, cực lực chống cự, mồ hôi lạnh trên lưng, đã chảy đầm đìa, thấm ướt một phần y phục trên lưng. Mặc dù cốc chủ Nam Cung Hành đã chuyển tầm mắt, nhưng sát khí lạnh như băng khiến người hít thở không thông kìa, vẫn áp bách mình như cũ, không chút thả lỏng!

"Phụ thân, vô luận hài nhi có ý hay không, xuất thân của Như Phong, hẳn ngài đã điều tra rồi! Y đã nhận ta là chủ nhân, tự nhiên thể xác và tinh thần đều thuộc về hài nhi, vô luận hài nhi đối y làm gì, tin tưởng y cũng sẽ không phản bội! Chẳng lẽ phụ thân không tin người do Tử Điện huấn luyện?" Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói.

Mí mắt cốc chủ Nam Cung Hành nhếch lên, Liễu Như Phong nhận thấy áp lực trên người nháy mắt đã biến mất vô ảnh, âm thầm mà nhẹ nhàng thở ra.

Cốc chủ Nam Cung Hành mỉm cười nói: "Thị Điện trong cốc cũng có thị cơ là nam tử, vì phụ thân là cốc chủ, tự nhiên sẽ không giống mẫu thân ngươi, lo lắng linh tinh! Mạc nhi, ngươi là nhi tử mà vì phụ thương nhất, cũng là nhi tử mà vì phụ đặc ý nhất. Vì phụ tin tưởng ngươi, sẽ không mê muội, trầm mê nhất thời! Ngươi sắp kế nhiệm cốc chủ, vì phụ tất nhiên tín nhiệm năng lực của ngươi. Nhưng phận làm con, phải tận tâm hiếu đạo, không thể quên. Vì phụ đã thay ngươi hướng cốc chủ Đoạn Hồn Cốc cầu thân, đại nữ nhân của cốc chủ Đoạn Hồn Cốc Mai Việt Tâm năm nay vừa tròn mười tám tuổi, so với ngươi chỉ nhỏ hơn mấy tháng, coi như là môn đăng hộ đối! Ngày mai sau khi ngươi kế vị, liền đi chuẩn bị việc cưới vợ. Ba ngày sau Đoạn Hồn Cốc sẽ đưa Mai Việt Tâm đến Tuyệt Cốc cùng ngươi thành hôn!"

"Phụ thân!" Nam Cung Thiên Mạc kinh sợ giật nảy, vội giọng quát: "Hài nhi chưa bao giờ gặp nàng, như thế nào có thể cùng nàng thành thân?"

Cốc chủ Nam Cung Hành nhíu nhíu mày, trên mặt lộ ra một tia không vui, nói: "Đoạn Hồn Cốc cùng Tuyệt Cốc ta luôn luôn giao hảo, cùng tiến cùng lui. Huống chi việc hôn nhân nhi nữ, đều có cha mẹ làm chủ, nương ngươi cũng ngóng trông ngươi sớm ngày lấy vợ hiền! Tình cảm vợ chồng, ngày sau chậm rãi bồi dưỡng cũng không muộn!"

"Phụ thân....." Nam Cung Thiên Mạc đang muốn nói thêm gì, lại bị cốc chủ Nam Cung Hành không nhẫn nại mà phát tay cắt ngang.

"Làm cốc chủ, tình cảm cá nhân chỉ có thể để sau ích lợi trong cốc! Vì phụ mặc kệ ngươi thích cũng tốt, chán ghét cũng được! Tóm lại, không thể phá hủy tình cảm hữu

ngộ của hai cốc! Chỉ cần Mai Việt Tâm không làm sai điều gì, người nhất định phải hảo hảo đối đãi chính thể của người. Chuyện cá nhân, người yêu ai, đối xử với ai tốt, đó là chuyện của người, vì phụ nhất định sẽ không hỏi đến!" Cốc chủ Nam Cung Hành đứng dậy, nhìn nhìn sắc mặt nam nhân phía sau vẫn không thay đổi, trầm mặc mà im lặng, vừa lòng gật đầu.

"Liễu Như Phong, " Ngữ khí cốc chủ Nam Cung Hành chậm lại, nói: "Lời này của bốn tọa, chính là nói cho người biết. Người xuất thân Từ Điện, lại đã nhận Mạc nhi là chủ nhân, bốn tọa tự nhiên sẽ không đến quán người. Nhưng bốn tọa muốn nhắc nhở người, cái gì người nên làm, cái gì người không nên làm, cần phải phân biệt rõ ràng!"

"Thỉnh cốc chủ yên tâm, lời răn dạy của Từ Điện, thuộc hạ không dám quên. Đã nhận chủ, hết thấy đều thuộc về chủ nhân, tuyệt không do dự nửa phần. Tự nhiên sẽ tận tâm hết sức, vì chủ nhân mà cống hiến. Sự ân sủng lâu dài của chủ nhân, chưa bao giờ thuộc hạ dám hy vọng xa vời." Liễu Như Phong cúi đầu, quỳ xuống, chỉ cảm thấy tầm mắt của Nam Cung Thiên Mạc bên cạnh theo lời nói của mình, càng ngày càng lạnh lẽ, đợi đến khi dứt lời, đã như lưỡi đao sắc bén, đâm vào trên người mình.....

Cốc chủ Nam Cung Hành đậm đậm nói: "Người hiểu được là tốt rồi! Ngày sau, bắt luận Mạc nhi đối đãi người như thế nào, đừng quên thân phận của chính người! Hảo hảo phò trợ bảo hộ cho tốt chủ nhân của người!"

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh.

Cốc chủ Nam Cung Hành phát phát ồng tay áo, cho Liễu Như Phong đứng dậy, chuyển hướng mặt Nam Cung Thiên Mạc không chút thay đổi, nói: "Qua đại điển ngày mai, lưu lại. Nương người nói, sau này theo vi phụ tiến vào cấm địa, luyện tiết người. Nhiều ngày nay vẫn vội vàng chuẩn bị, đêm mai, người một nhà cùng ngồi ăn bữa cơm, cũng chỉ có vi phụ, nương người cùng người! Ngày sau vi phụ phải chuẩn bị tiến nhập cấm địa, Mạc nhi người cũng chuyển vào Tuyệt Thiên Cung, chỉ sợ sau này sẽ khó gặp lại!"

"Vâng, hải nhi hiểu." Nam Cung Thiên Mạc bình tĩnh khom mình hành lễ.

"Vi phụ phải trở về, nương người vẫn còn chờ vi phụ a! Không cần tiễn, hảo hảo chuẩn bị!" Cốc chủ Nam Cung Hành mỉm cười, trên gương mặt không hề có sự thăng trầm lẫn nữa, xoay người ra khỏi thư phòng, trong nháy mắt, đã ra khỏi chủ viện, dẫn theo một đám thị tòng, dần dần đi xa.

Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi xoay người lại, hùng hăng nhìn thẳng nam nhân vẫn cúi đầu đứng yên, sau một lúc lâu vẫn không nói gì.

"Công tử, thức ăn đã chuẩn bị sẵn sàng, nên đưa tới thư phòng, hay là đưa tới phòng công tử?" Một gã thị vệ đi vào trong viện, cúi đầu hỏi.

"Không muốn ăn, không ăn! Phân phó xuống, trước giờ Mẹo ngày mai, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào chủ viện!" Nam Cung Thiên Mạc nhìn chăm chăm nam nhân trước mắt, không quay đầu lại nói

"Vâng" Thị vệ kia hiển nhiên cũng phát giác câu phân phó này không đúng, thấp giọng ứng thanh, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa viện.

Không bao lâu, thị vệ trong viện đã rút hết. Trong chủ viện, nhất thời im lặng cực kỳ.

Nam Cung Thiên Mạc chuyển tầm mắt, sắc mặt âm trầm mà xoay người, hướng ngoài cửa mà đi.

Liễu Như Phong ngẩn ra, yên lặng theo sát mà đi.

Nam Cung Thiên Mạc bước nhanh trở lại chủ ốc, đứng ở trong phòng, hô hấp thật sâu vài lần, muốn ngăn chặn tình tự nổi giận, lại phát hiện động tác này bất quá chỉ là tổn công vô ích mà thôi.....

Không phải không rõ sự băn khoăn của Liễu Như Phong, hướng chỉ là đối mặt phụ thân của chính mình —— cốc chủ Tuyệt Cốc! Nói như vậy cũng không có gì không đúng.....

Chỉ là cơn tức giận mãnh liệt trong lòng lại quấy rối khiến ngực bụng hít thở không thông, ần ần đau —— làm sao biết được đó không phải lời nói từ đáy lòng y? Chính mình đã cho y đủ thời gian, đang chờ lời giải thích của y, nhưng không có!

Nam Cung Thiên Mạc cười khỏ, đúng vậy, không có! Nam nhân luôn luôn thông minh cơ trí, không có khả năng không rõ ý tứ của mình, nhưng một câu giải thích cũng không có, chỉ trầm mặc đứng ở trước mặt mình như vậy.....

Chẳng lẽ là bởi vì hôn sự mà phụ thân đưa ra? Khiến nam nhân này bất mãn? Sẽ không, nam nhân này đã đem hết thầy hiền cho mình, sẽ không giống như nữ tử không rõ lí lẽ mà không để ý đại cục, nhiều nhất, là y vì mình, tự cho là đúng mà rút lui.....

Nam Cung Thiên Mạc tự giấu mà cười, kỳ thật sinh khí như vậy, bất quá không thể nói nên lời —— yêu một người nam nhân, mà nam nhân này là tâm phúc hạ cấp của chính mình, tự tôn cao ngạo không để chính mình nói ra câu chữ yếu đuối như vậy.

Tuy rằng tình tường biết nam nhân trước mắt đối chính mình hoàn toàn trung tâm, nhưng nếu nói đến tình yêu..... Có lẽ nếu mình hạ lệnh, y cũng sẽ vâng theo mà nói ra lời yêu mình, nhưng —— trung thành không tương đương với yêu mến!

Liều Như Phong yên lặng đứng ở phía sau Nam Cung Thiên Mạc, nhìn thấy hai tay của công tử ở bên cạnh người, gắt gao mà nắm lại, hơi hơi run rẩy, nhìn hẩn ngắc đầu hô hấp, cực lực áp chế tình tự kịch liệt —— vẫn không lên tiếng.

Ở chung bốn ngày, không phải không rõ sự ôn nhu săn sóc của Nam Cung Thiên Mạc, huống chi công tử đã nói rõ ràng như thế. Liều Như Phong không biết đã xảy ra vấn đề gì, làm cho quan hệ chủ tớ, nguyên bản đơn giản lại lặng lẽ xảy ra sự thay đổi, nhưng chính mình làm hạ cấp cùng thị cơ, vẫn có thể làm, cũng chỉ có việc thuận theo ý tứ của công tử mà thôi. Thẳng đến khi nghe thấy lời cảnh cáo của cốc chủ vừa rồi, mới tỉnh ngộ lại, đối công tử mà nói, không có kết quả tốt.....

Công tử sẽ xử trí mình như thế nào? Liều Như Phong trầm mặc cúi đầu.

Nam Cung Thiên Mạc xoay người, nhìn nam nhân cúi đầu đứng yên ở phía sau, ngực đau xót, được rồi, nếu y không muốn giải thích, như vậy thì.....

Nam Cung Thiên Mạc vươn hai tay ra, dùng sức xé, tiếng vải bố bị xé rách vang lên cắt qua căn phòng im ắng.

Gắt gao ôm lấy thân thể xích lỏa của nam nhân vẫn trầm mặc mà dịu ngoan, găm cắn trên đôi môi lạnh lùng mà khiêu gợi kia cho hả giận, một mặt bức bách phiền lười mềm mại của y cùng mình cùng múa, một mặt nghiêng ngả lão đảo dời về phía giường.....

Ngã vào trong giường, Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà xâm nhập vào khoảng giữa hai chân của nam nhân dưới thân, nhìn nhìn hai mắt sâu thẳm đen láy nhìn không ra cảm xúc của Liều Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc cười khỏ, cởi vải khỏ ở hạ thân của Liều Như Phong ra, một mặt nhu ẩn nếp uốn bên ngoài bí huyết khép kín chặt chẽ kia, một mặt duỗi tay mở ám cách bên đầu giường, lấy một lọ xuân dược cực mạnh ra, khoét một khối lớn, dùng sức đẩy vào.....

Hiệu lực của xuân dược quả nhiên cực nhanh, chưa qua một hồi, chỗ bí ẩn chặt chẽ kia đã bắt đầu ẩm ướt, ba ngón tay thoải mái mà lui tới trong đó. Nam Cung Thiên Mạc không vội vã tiến vào, ngược lại rút tay ra, đem xuân dược kia tinh tế mà vẽ loạn trên hạ thân của thân thể đang mở rộng kia, tùy ý mà đùa nghịch trước ngực Liều Như Phong, cùng với nhục hành kia, dưới tác dụng của xuân dược, dần dần ngắc toàn thân lên.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liều Như Phong đang khó nhịn mà thở hổn hển, lại khoét một khối dược ra, duỗi tới bên môi của Liều Như Phong.....

Tình dục bốc lên trong thân thể, hiệu lực nhanh như vậy khiến Liều Như Phong rõ ràng hiểu được dược này là gì, nhìn nhìn dược cao trên ngón tay bên môi, Liều Như Phong ngắc đầu nhìn khuôn mặt âm lãnh của Nam Cung Thiên Mạc hơi có một tia thống khổ. Chậm rãi há mồm, nhìn hai mắt âm trầm của Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ nhàng ngậm lấy xuân dược trên ngón tay, từng chút từng chút liếm hết, nuốt xuống.....

Tuy rằng biết rõ, có lẽ ngay sau đó, chính mình sẽ trở thành không còn là mình; tuy rằng biết rõ, có lẽ ngay sau đó, thân thể luôn luôn không quan tâm đến dự vọng này sẽ trở nên vô cùng cơ khát, dâm dăng..... Nhưng hết thấy, nếu công tử muốn nhìn, như vậy, chính mình sẽ không có quyền lợi cự tuyệt.....

Môi lưỡi ẩm áp bao lấy ngón tay, ẩm ướt non mềm tinh tế mà mát liếm, hơi thở ô ô rõ ràng mang theo áp lực, đem nhiệt khí tình dục phun ở lòng bàn tay, giống như dòng điện kích thích, theo ngón tay, xông vào thân thể. Nam Cung Thiên Mạc nhìn cặp mắt đen láy không nháy mắt kia, ánh mắt mang theo sáng tỏ, kiên nhẫn, thuận theo cùng trung thành, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh tuấn tú dưới tác dụng của xuân dược, phỉếm ra mặt đỏ ửng mê người.....

Hồn xiêu phách lạc! Tuy rằng biết rõ Liễu Như Phong không có dụng ý như vậy, nhưng nam nhân cường hãn, cứng cỏi cùng nam tính, mang theo loại tư thái giống như thành kính hiển tế cùng nhu thuận này, lại thể hiện rõ sự mỉa hoặc cùng tà dị không thể nói nên lời.....

Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy hạ phúc căng thẳng, hô hấp tạm dừng, một phen kéo dài lưng bên hông cùng y phục ra, ném xuống giường, nâng thân hình không hề phòng bị dưới thân lên, dùng sức đâm vào.....

Nội vách non mịn ẩm áp run rẩy vây quanh, gắt gao nuốt lấy tinh khí xâm nhập, chặt chẽ bao vây cùng nóng cháy như muốn nó tan chảy làm một thể, khiến Nam Cung Thiên Mạc nhin không được rên rỉ ra tiếng.

Liễu Như Phong lúc này thường toát ra vẻ mặt đau đớn, hồ thẹn cùng ảm nhẫn, hiện giờ lại ở dưới tác dụng của xuân dược, mang theo vẻ mặt sảng khoái cùng thỏa mãn, tràn ngập khát cầu nhìn mình. Nhìn thấy Liễu Như Phong dưới thân cùng ngày xưa bất đồng, đột nhiên Nam Cung Thiên Mạc có một khoảnh khắc hối hận, không nên dùng xuân dược mãnh liệt như vậy, nam nhân trong treo nhưng lạnh lùng mà ôn hoà hiền hậu kia, không nên toát ra biểu tình như vậy.....

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay chộp lấy dấu vết một bên vai trái của Liễu Như Phong, một phen kéo lấy, chính mình lại chậm rãi lật thân lại, nhìn nam nhân trên người, không vội mở miệng.

Liễu Như Phong giật mình, phản ứng lại, trên gương mặt đầy tình dục hiện lên vẻ nhục nhã trong nháy mắt, rồi lại nhiễm đầy tình dục lần nữa, thở hổn hển, di động hai chân tới, quỳ gối hai bên thân Nam Cung Thiên Mạc, hai tay buông xuống, không dám đặt ở trên thân thể Nam Cung Thiên Mạc, chỉ có thể chống lên hai chân chính mình, lắc lắc đầu, tựa hồ muốn thanh tỉnh, ở trước mặt Nam Cung Thiên Mạc đang không kiên nhẫn, chậm rãi nhắc thân lên, cực kỳ trúc trắc mà di động lên xuống.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Liễu Như Phong trên người như hoàn toàn sa vào trong tình dục, động tác càng lúc càng nhanh hơn, hơi hơi nheo ánh mắt lại —— không hổ là

người sống sót ra khỏi Tử Điện! Xuân dược này đã là loại mãnh liệt nhất Độc Điện, ngày xưa dùng trên người những thị cơ khác, thần trí giờ phút này sớm đã mê muội, chỉ biết liều mạng mà cầu hoan. Mà hôm nay, Liễu Như Phong bị mình dùng lượng dược gấp ba, mà vẫn có thể còn một tia thanh minh.....

Nam Cung Thiên Mạc lấy tay sờ hộp dược, khoét một khối ra một lần nữa, đuổi tới trước mặt Liễu Như Phong đang lên xuống rất nhanh trên người.

Thân thể Liễu Như Phong cứng đờ, ngừng lại, nhìn nhìn xuân dược trên ngón tay trước mắt, lại nhìn Nam Cung Thiên Mạc nửa híp mắt, đang lẳng lặng nhìn chính mình, nháy mắt trong mắt hiện lên một tia chua xót. Kỳ thật, chính mình đã cố gắng hết sức, không ngừng nhắc nhở chính mình, người trước mắt là chủ nhân của mình, nếu không, thân mình là nam nhân, ở dưới tác dụng mãnh liệt của xuân dược như thế, như thế nào có thể ngoan ngoãn mở hai chân ra mà thừa nhận?

Há mồm ngậm lấy ngón tay kia, nuốt xuân dược kia vào. Tay trái Liễu Như Phong ở trên đùi hung hăng mà giật một phen, lý trí suýt chút nữa đã biến mất, tay phải như gió, nháy mắt điểm lấy hai đại huyệt ở trước ngực chính mình, phong bế nội lực, Liễu Như Phong mới nhẹ nhàng mà thở ra, thần trí nháy mắt đã tiêu tán vào bên trong tình dục càng thêm kịch liệt.

Ngón tay bên trong đôi môi vẫn chưa vội vã rời đi, ngược lại chuyển động mân mê trên chọc phẫn lữi mềm trong miệng, Liễu Như Phong nhú nhú mảy, muốn phun ngón tay quấy nhiễu lung tung này ra, Nam Cung Thiên Mạc không buông tha, ngược lại còn gia tăng thêm một lóng tay. Trong ánh mắt mê man của Liễu Như Phong lộ ra vài tia hung ác, hàm răng sắc nhọn hợp lại, hung hăng cắn một ngụm.

Nam Cung Thiên Mạc nhướn mày, mới phát hiện không đúng, rút ngón tay ra cực nhanh, tuy vậy, phía trên đốt ngón tay, đã để lại một dấu răng đậm đậm. Nam Cung Thiên Mạc còn chưa kịp tức giận, nam nhân trên người đã khó có thể tự kiềm chế mà lấy tay cầm lấy phân thân trưởng lớn ngẩng cao của chính mình, bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

Nam nhân hoàn toàn sa vào trong tình dục, hiển nhiên đã không còn nhớ rõ đối tượng phải lấy lòng, nhưng sự áp chế mãnh liệt của xuân dược khi cơ thể mất đi nội lực, phân lượng quá nhiều khiến Liễu Như Phong không thể không di động thân thể trước sau, ở trên người Nam Cung Thiên Mạc, cực lực mà cử động.

Tuy rằng chỉ là di động trước sau, nhưng động tác quá mức kịch liệt, cũng khiến Nam Cung Thiên Mạc thoải mái, cơ hồ rên rỉ ra tiếng. Mà tình cảnh trước mắt, lại làm cho Nam Cung Thiên Mạc thất thần trong nháy mắt, nam nhân luôn luôn bình tĩnh tự kiềm chế, lúc này lại mê loạn không kiêng kị an vị ở trên người chính mình, kịch liệt mà tự an ủi. Chưa bao giờ biết, bộ dáng một người nam nhân khi tự an ủi cũng có thể hấp dẫn cùng dâm mị như vậy.....

Liễu Như Phong giương cao đầu, nhục can mạnh mẽ mà giật nảy lên, hình thể vừa đúng, không khiến người cảm thấy nhục can kia quá mức nhỏ bé, dòng nước chảy ra hoàn mỹ, dương cương, đường cong thân thể rõ ràng. Tràn ra một thanh âm mang theo thờ dốc thư sướng hỗn loạn, khó chịu, thống khổ. Nhưng chỉ giả quyết một lần như vậy, hiển nhiên không thể thỏa mãn, Liễu Như Phong cúi thân xuống, tận lực cắn xé, môi răng ở trên người Nam Cung Thiên Mạc điên cuồng mà dao động.....

Tuyệt kiếm lộng phong 78: ← [Trở lại](#)

Nam Cung Thiên Mạc thoải mái mà thờ dốc một tiếng, động tác của Liễu Như Phong kịch liệt như vậy, trong tình sự của hai người, từ trước đến nay đều không có. Bởi vì tình dục của thân thể không được giảm bớt, hậu huyết không tự giác mà co rút chặt chẽ lại, khiến Nam Cung Thiên Mạc có một loại cảm giác được yêu sâu đậm, cùng được chấp nhận không ngừng —— cho đến khi, sự bao bọc nóng ấm non mềm kia đột nhiên rời đi, hai chân bị tách ra thô bạo, một vật cứng rắn hỏa nhiệt nặng nề mà chọc ở khoảng giữa hai chân.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu, nhìn thấy biểu tình của Liễu Như Phong bởi vì tình dục mà có chút vặn vẹo dữ tợn, vì không thể tìm đúng bộ vị mà phân thân chọc loạn khắp nơi ngoài cửa dưới hạ thân, trên mặt lộ ra vẻ khó chịu, vẻ mặt thống khổ, như mảnh thú bị thương.

Nam Cung Thiên Mạc không kịp nghĩ nhiều, xoay người một cái, dễ dàng đem nam nhân bị phong bế nội lực này đặt ở dưới thân.

"....." Nam Cung Thiên Mạc nguy hiểm mà nheo mắt lại, vạn lần không dự đoán được nam nhân mất thần trí này cũng dám làm ra chuyện phản nghịch như vậy!

Nhìn nam nhân thần trí mê muội ở dưới thân vì không được an ủi mà giãy dụa không ngừng, Nam Cung Thiên Mạc nuốt lại câu khiển trách đã đến bên miệng, thôi, hiện tại nói thì có ích lợi gì? Dem thân thể nam nhân lật lại, nằm úp sấp quý gối trên giường, thất lung dùng sức đâm tới, lần thứ hai về lại địa phương bí ẩn kia.

Rốt cục Nam Cung Thiên Mạc đã hiểu được vì sao khi lần cuối cùng ăn vào xuân dược kia, Liễu Như Phong lại tự phong bế nội lực chính mình, là sợ đã thương đến mình sao?

"A, a....." Nam nhân dưới thân phát ra một tiếng gầm nhẹ vừa như đau đón lại vừa như sung sướng.

Hai tay Nam Cung Thiên Mạc nắm chặt lấy thắt lưng mềm dẻo, trườu tổng mạnh mẽ hơn.....

Một bàn tay thăm dò, nhẹ nhàng cầm lấy phân thân không được thỏa mãn kia, chưa có động tác nào, nam nhân dưới thân đã phát ra một tiếng hét gần như sảng khoái, đón tiếp động tác trên tay của Nam Cung Thiên Mạc, phần mông lắc lư, như nghênh tiếp tốc độ trườu tổng nhanh chóng của dục vọng Nam Cung Thiên Mạc.....

Nam Cung Thiên Mạc vẫn trầm mặc, lần đầu tiên, cùng Liễu Như Phong trong tình sự mà không cần cố ý không chế tình dục của chính mình. Ngay lúc Liễu Như Phong đã đạt tới cao trào, vẫn nhẫn nại không phát tiết ra. Dem nam nhân mê loạn dưới thân đùa nghịch thành các loại tư thế, hung hăng mà trườu sáp, đùa giỡn, cho đến khi Liễu Như Phong tiết ra năm, sáu lần, sự điên cuồng trong mắt cũng dần dần lắng đọng lại.....

Nam Cung Thiên Mạc đưa hai chân bị đặt ở trước ngực y mở ra, ôm lấy nam nhân, làm cho hai tay của y nắm lấy đỉnh giường gỗ khắc hoa, tách cặp mông căng tròn đang nâng lên kia, lại hung hăng mà đâm vào bí huyết ẩm ướt.....

Chủ viện đã được cho lui tất cả người hầu có vẻ cực kỳ im lặng không tiếng động. Chỉ có thanh âm dâm mị trong chủ phòng vang lên dồn dập.....

Khi Nam Cung Thiên Mạc bước ra khỏi chủ viện, đã là giờ Mẹo ngày hôm sau.

Vội vàng thay trườu y hoa lệ dùng trong khánh điển, Nam Cung Thiên Mạc mang theo mười danh thị vệ, ly khai Trác Tiêu Cung.

※※※

Liễu Như Phong u ần mà tỉnh dậy, mệt mỏi nhìn đỉnh giường khắc hoa sơn đỏ, giật giật ngón tay, thân thể giống như không phải của chính mình, tìm không thấy một tia khí lực, chỉ có sự ê mảu bủn rủn cùng đau nhức mảnh liệt, nhắc nhở chính mình, khối thân thể này, vẫn là thuộc về mình.....

Cửa phòng vang lên, tinh thần Liễu Như Phong căng thẳng, rồi lại thả lỏng, cúi đầu nhìn một đồng chăn đệm hỗn độn che lấp trên người, hơi hơi cười khổ. Hôm qua, không biết qua bao lâu, khi dục tính ngập đầu biến mất, thần trí lần thứ hai quay trở về, đã là đêm khuya. Tuy rằng công tử không có nửa phần ý tứ muốn chấm dứt, nhưng vẫn giải khai huyết đạo bị chính mình phong bế. Liễu Như Phong không dám cầu xin tha thứ, tất cả đều dựa vào nội lực, cắn răng cố chống giữ, cho đến khi, lại hôn mê một lần nữa.....

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, cư nhiên chỉ có một người vào?!

Liễu Như Phong cố gắng sức mà quay đầu lại, Dạ Thắt một thân hắc y mang theo dục dũng, đặt ở góc phòng, xoay người đi đến trước giường.

"Công tử....." Liễu Như Phong muốn hỏi, lại phát giác lời nói thoát ra khỏi miệng lại khàn khàn vô cùng, cổ họng nóng cháy khô ráo phát đau.

"Giờ Mẹo công tử đã thức dậy, dẫn theo mười danh thị vệ, đi đến Tuyệt Thiên Cung tham dự đại điển nhậm chức." Tất nhiên trong lòng Dạ Thất hiểu được, đem một ly nước qua, ôm sát chân đệm cùng người được bao bọc trong đó, giúp đỡ nửa ngồi lên, cầm ly nước trong tay đưa tới trước môi Liễu Như Phong, rũ mắt xuống, che lại sự chua xót trong mắt, nói.

Liễu Như Phong biết chính mình lúc này không nên nói chuyện mà tiếp nhận ly nước, nhưng vừa muốn chuyển động, lại thập phần gian nan, không muốn phí khí lực, uống một ngụm trong ly nước trên tay Dạ Thất, thở hổn hển, nói: "Vì sao ngươi không đi theo bên người công tử?"

"Là công tử phân phó, để cho ta lưu lại chiếu cố ngươi. Công tử nói, Tuyệt Thiên Cung là chỗ ở của cốc chủ, cao thủ vô số, không cần vì hấn mà lo lắng." Dạ Thất lại đưa một ly nước đến, đang muốn nâng dậy, Liễu Như Phong lại lắc lắc đầu, ý bảo đủ rồi.

Dạ Thất buông ly nước xuống, muốn tới nâng Liễu Như Phong đứng dậy vào dục dũng.

"Không cần, nghỉ ngơi một hồi, tự Liễu Như Phong có thể đi." Liễu Như Phong nào dám để cho hấn giúp đỡ mình, một thân đầy dầu hôn, dầu rãng cùng vết tích của tình dục..... Nếu bị người thấy, Liễu Như Phong thật sự không biết ngày sau mình nên đối mặt như thế nào.....

Dạ Thất ứng thanh mà thu hồi tay, trong lòng tất nhiên hiểu rõ sự băn khoăn của Liễu Như Phong, hai tay giấu ra phía sau nắm lại thật chặt, áp chế tiếng bi thương trong lồng ngực, nói: "Cũng tốt, Dạ Thất ở ngay ngoài phòng, có việc gì chỉ cần gọi một tiếng, không cần miễn cưỡng."

Liễu Như Phong trầm mặc trong chớp mắt, gương mặt nhìn hướng Dạ Thất, nói: "Đa tạ!"

Dạ Thất nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái thật sâu, xoay người ra khỏi phòng, nhẹ nhàng mà đóng cửa phòng lại.

※※※

Vừa mới tới giờ Thìn, trong Tuyệt Thiên Cung vang lên ba tiếng chuông, khói lửa rực sáng, bên trong Tuyệt Cốc, trừ bỏ người hôm nay có nhiệm vụ, phàm là người không có chức vị quan trọng, đều tề tụ ở trong khoảng sân rộng trước Tuyệt Thiên Cung, mắt nhìn hướng đài cao hoa lệ trước Tuyệt Thiên Cung.

Cốc chủ Nam Cung Hành một thân cầm bào màu đen, mang theo Nam Cung Thiên Mạc một thân vải gấm trắng thêu, cùng với điện chủ sáu điện chậm rãi đi lên đài cao.

Cốc chủ Nam Cung Hành bước lên trước một bước, hai tay ngăn lại tại hư không, lập tức mấy vạn cốc chúng dưới đài đình chỉ lời bàn tán lẫn nhau, ưỡn thẳng lưng, đứng yên. Nguyên một mảnh phía trước Tuyệt Thiên Cung, nhất thời yên tĩnh, giống như hoàn toàn không tồn tại mấy vạn người này.

Cốc chủ Nam Cung Hành vừa lòng mà gật đầu, chậm rãi mở miệng, thanh âm không cao, nhưng có thể làm cho mỗi một người trên đài dưới đài đều có thể nghe rõ ràng: "Hai trăm năm trước, Tuyệt Tình kiếm ma Âu Dương Ngọc Thạch khai sáng Tuyệt Cốc..... (*Tình lược mấy trăm chữ ca công tụng đức!*)..... Mọi người đều biết, thời gian trước, mười ba vị công tử Tuyệt Cốc tranh vị, đã phân thắng bại! Cốc chủ đời thứ bảy của Tuyệt Cốc Nam Cung Hành, lúc này tuyên bố, hôm nay Đệ Tứ công tử Nam Cung Thiên Mạc kế nhiệm cốc chủ đời thứ tám! Nam Cung Hành sẽ tiến nhập cấm địa, trừ phi Tuyệt Cốc gặp phải nguy cơ diệt vong, đốt lệnh hỏa triệu tập cấm địa, về sau cuộc đời này sẽ không ra khỏi cấm địa! Mong các vị vẫn có thể đồng tâm hiệp lực, phò trợ cốc chủ đời thứ tám Nam Cung Thiên Mạc, bảo hộ huyết mạch Tuyệt Cốc ta, vĩnh thịnh bất suy (vĩnh viễn thịnh vượng, ko bao giờ suy tàn)!"

Mấy vạn người dưới đài đều đồng dạng chỉnh tề, giống như chỉ là một người, nhất tề quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Nguyện dưới trướng sử dụng của Nam Cung cốc chủ, vượt qua nước sôi lửa bỏng, nguyện không hối tiếc! Bảo hộ huyết mạch Tuyệt Cốc ta, vĩnh thịnh bất suy!"

Nam Cung Hành quay đầu, ý bảo Nam Cung Thiên Mạc tiến lên, gỡ tín vật của cốc chủ trong tay xuống —— nhẫn mặc ngọc (mặc = mực, mặc ngọc = ngọc có màu đen tuyền như mực), đeo lên ngón tay của Nam Cung Thiên Mạc.....

Nam Cung Thiên Mạc đứng ở bên cạnh Nam Cung Hành, nhất nhất nhận sự chúc mừng cùng nghi thức nguyện trung thành của điện chủ sáu điện, trên gương mặt không hề gợn sóng, trầm ổn mà nhất nhất đáp lễ.

Điện chủ sáu điện lui khỏi đài.

Nam Cung Thiên Mạc nghiêng đầu nhìn nhìn phụ thân, Nam Cung Hành hơi gật đầu.

Nam Cung Thiên Mạc tiến lên một bước, đứng trước người phụ thân, mặt hướng cốc chúng dưới đài, giơ cao tín vật cốc chủ mang trên ngón trỏ bên tay phải —— nhẫn mặc ngọc, đề khí nâng cao thanh âm, nói: "Nam Cung Thiên Mạc bắt tài, may mắn sống đến cuối cùng trong cuộc tranh tài của công tử Tuyệt Cốc! Trong khoảng thời gian đó, bị người hạ độc đến điên dại, kéo dài suốt bốn năm. Cũng may trời xanh chiếu cố, rốt cục để cho Nam Cung Thiên Mạc ở thời điểm nguy hiểm nhất mà thanh tỉnh lại, vượt qua một kích, bảo toàn tánh mạng! Hôm nay Nam Cung Thiên Mạc được kế nhiệm vị trí cốc chủ,

tuyệt không dám lười nhác đặc ý. Đương kim võ lâm, một cung, hai cốc đã thành truyền lưu, chỉ có năm phái vẫn đứng đầu giang hồ. Tuyệt Cốc là một trong hai cốc, đã ẩn lánh thể ngoại nhiều năm, Nam Cung Thiên Mạc tự nhiên sẽ không si vọng nói đến xưng bá võ lâm. Nhưng trên có Bích Tâm Cung, dưới có năm phái, trung gian có Đoạn Hồn Cốc cùng oai hùng sóng vai. Tuy rằng Tuyệt Cốc bí ẩn, cũng khó bảo đảm sẽ không bị người tìm tới, Nam Cung Thiên Mạc chỉ mong rằng có thể bảo hộ cốc chúng Tuyệt Cốc, có thể ngăn đầu ưỡn ngực, tồn tại đến hậu thế..... (Tiếp tục tình lược mấy ngàn chữ cổ vũ lòng người!)"

※※※

Liễu Như Phong gian nan mà khởi động thân, nhìn nhìn cửa sổ phòng đóng chặt, không biết mình nằm đã bao lâu. Dựa vào mép giường để chống đỡ, thân mình mềm nhũn, ngồi trở lại trong giường. Chỉ một động tác nhẹ như vậy, trên dưới toàn thân giống như tan chảy, mệt mỏi, đau đớn, vô lực thổi quét mà đến, đầu tiên là trên cổ, trước ngực, hạ thân, hậu huyệt.....

Liễu Như Phong nhắm mắt, lẳng lặng ngồi một hồi, vận chuyển nội lực, lại đứng dậy, lắc lư, ổn định. Từng bước một mà đi tới dục dũng.....

Cũng may nơi này là phòng của Nam Cung Thiên Mạc, dưới dục dũng có một lò lửa nhỏ, nước tắm trong dũng, vẫn duy trì nhiệt độ ấm áp.

※※※

Nhìn cốc chúng Tuyệt Cốc dưới đài im lặng mà tự dần dần rời đi, Nam Cung Thiên Mạc đi theo phía sau phụ thân Nam Cung Hành, bước xuống đài cao.

Cùng sáu điện chủ ở lại đến cuối cùng nhất nhất chia tay, Nam Cung Hành xoay người nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, cười nói: "Mạc nhi, sau này toàn bộ Tuyệt Cốc dựa vào ngươi! Cuối cùng vi phụ cũng đã có thể buông xuống gánh nặng nhiều năm trên lưng này! Điều đáng tiếc duy nhất, là năm ngươi xảy ra chuyện, vi phụ e ngại quy củ trong cốc, không để nương ngươi đem ngươi đến Tuyệt Thiên Cung, nương ngươi giận dữ ly khai vi phụ. Không thể mang mẫu thân ngươi cùng du ngoạn ngũ hồ tứ hải, xem hết cảnh đẹp nhân gian....."

Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Vì sao phụ thân lại nói ra lời ấy? Tất nhiên hài nhi hiểu được sự băn khoăn của phụ thân. Ngay hiện giờ, sau ngày vào cấm địa, phụ thân cũng có thể mang theo mẫu thân xuất cốc du ngoạn, giải quyết xong tiếc nuối!"

Nam Cung Hành than thở tiếc nuối lắc đầu, nói: "Không thể, không thể! Trước tiên không nói đến vi phạm cốc quy, quan trọng nhất là nương ngươi, hiện tại vẫn còn sinh khí với vi phụ a!"

Nam Cung Thiên Mạc khó hiểu mà ngẩng đầu, nhìn phụ thân, nói: "Mẫu thân sinh khí chuyện gì?"

Nam Cung Hành mỉm cười, không trả lời, chỉ nói: "Thị vệ bên người người kia, sao hôm nay không thấy? Quên đi, đi thôi, nương người từ hôm qua vội đến hôm nay, chuẩn bị một bàn thức ăn phong phú, chờ người qua khỏi đại điển hôm nay, ăn mừng với người, cũng là cáo biệt!"

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc chợt lóe, hiểu rõ, có lẽ là do phụ thân không theo ý của mẫu thân, giết chết Liễu Như Phong. Có lẽ tới hiện giờ, lý do mẫu thân muốn giết Liễu Như Phong, sớm đã không còn là việc thị tâm lúc trước, mà là bởi vì mình ba lần năm lượt, cố ý mà vô tình cự tuyệt, đã thành một loại chấp niệm của mẫu thân.....

"Cũng tốt, hài nhi cũng đã lâu chưa nhìn thấy mẫu thân." Nam Cung Thiên Mạc có được tiện nghi, tự nhiên phải bồi trả lại niềm vui cho phụ thân, nghĩ đến có Dạ Thất ở trong Trúc Tiêu Cung, không sợ mẫu thân âm thầm phái người hạ thủ.

Lập tức Nam Cung Thiên Mạc bày ra biểu tình tươi cười đầy mặt, đi theo phía sau Nam Cung Hành.

"Mạc nhi, kết cục của đại ca ngươi như vậy, coi như là hấn tự làm tự chịu! Chỉ là từ nhỏ thân mình Nhị ca ngươi suy yếu, Tam ca ngươi lại chỉ ham thích đọc sách, không yêu thích luyện võ. Vì phụ vào cấm địa, khó có thể chiếu cố bọn họ, ngươi cần phải hảo hảo xem xét một chút, đừng để cho bọn họ bị người khi dễ." Nam Cung Hành vừa đi vừa nói.

"Đây là lẽ tất nhiên, phụ thân không cần nhắc nhở, dù sao bọn họ cũng là huynh trưởng của hài nhi, chỉ cần không gây nguy hiểm cho sự tồn vong của Tuyệt Cốc, hài nhi sẽ chiếu cố tốt Nhị ca cùng Tam ca!" Nam Cung Thiên Mạc gật đầu, sáng khoái mà đáp.

Nam Cung Hành mỉm cười gật đầu, lộ ra thần sắc yên tâm. Phụ tử hai người, một đường nói nói cười cười, hướng về phía Trúc viện ở chỗ sâu trong Tuyệt Thiên Cung gần vách núi mà đi.....

※※※

Toàn thân ngâm vào trong nước ấm ấm áp, an ủi thân thể ê ẩm bủn rủn, nhiệt khí tỏa lên hôi hổi, hương thơm thoang thoảng khiến người thả lỏng mơ màng ngủ, không muốn nhúc nhích.

Lưng Liễu Như Phong tựa ở bên cạnh đục dững, thở ra một hơi thật sâu, mặc dù dưới tác dụng của xuân dược, có chút miệt mài quá độ, lại là bên thừa nhận. Nhưng cũng may trong khoảng thời gian trước, mỗi ngày một chén canh sâm, bổ dưỡng tinh thần cùng

thân thể cực kỳ cường thịnh. Tại trong nước ấm này, sau khi Liễu Như Phong tỉnh tọa điều tức được vài canh giờ, khí lực tựa hồ lại trở về thân thể.....

Liễu Như Phong giật giật tứ chi còn có chút bủn rủn, cẩn thận tẩy rửa thân thể sạch sẽ, đứng dậy. Dem chăn đệm đã dơ bẩn không chịu nổi cuốn thành một đoàn. Đắp một đồng ở góc giường, sẽ có phó dịch đến thu, Liễu Như Phong lấy từ trong tủ giường một bộ sạch sẽ để thay.

Y phục hôm qua, sớm đã bị Nam Cung Thiên Mạc xé thành vãi vụn, Liễu Như Phong chỉ có thể tìm được một bộ vải tắm, quần trên người, lại từ cửa ngấm mà trở lại phòng chính mình, tìm xiêm y mặc vào. Lúc này Liễu Như Phong mới ngồi xuống bên cạnh bàn, lấy được bình ra, chậm rãi thượng dược.....

"Pu thông!" Một thanh âm vang lên, thanh âm thân thể người rơi xuống mặt đất.

Thân hình Liễu Như Phong chợt lóe, nháy mắt đi đến bên giường, bắt lấy trường kiếm ở góc giường, bắt chập tứ chi vẫn còn có chút bủn rủn, tung người nhảy ra khỏi cửa phòng.

※※※

Trên mặt bàn gỗ lim tinh xảo, bày đầy một bàn thức ăn đầy màu sắc nóng hôi hổi. Mới vừa bước vào tiểu viện trăm hoa nở rộ này, Nam Cung Thiên Mạc đã nghĩ thấy hương vị đồ ăn khiến kẻ khác thêm nhỏ dãi.

Đảo mắt nhìn đã được năm năm chưa đặt chân đến, viện tử u nhã tinh xảo, dựa vào một đoạn vách núi duy nhất của Tuyệt Cốc, nửa phần cũng không biến hóa, giống như thời gian năm năm chỉ như một cái chớp mắt, hết thảy vẫn giống như ngày hôm qua. Ngộ..... Không đúng, hoa cỏ trong viện, lại có thêm vài loại quý hiếm.....

Nam Cung Thiên Mạc nhện không được quay đầu nhìn nhìn phụ thân Nam Cung Hành đầy mặt ôn nhu. Phụ thân luôn luôn ở trước mặt người bên ngoài không có biểu tình, lại chỉ ở trước mặt mẫu thân cùng chính mình, mới dỡ xuống tất cả vẻ mặt đạm mạc băng lãnh, toát ra gương mặt của một trượng phu, một phụ thân bình thường.....

"Phu quân, Mạc nhi, các người đến nhanh lên, đồ ăn sắp nguội rồi a." Khuôn mặt xinh đẹp của Lễ phu nhân vẫn như trước, lộ ra nỗi buồn ly biệt đạm đạm, dựa vào cửa mà trông.....

"Trúc nhi, chỉ là ba người chúng ta ăn cơm, không cần một nhọc như thế!" Nam Cung Hành đi vào trong phòng, nhìn nhìn bữa tiệc thịnh soạn trên bàn, xoay người nhẹ nhàng ôm Lễ phu nhân, đau lòng mà giúp đỡ nàng, ngồi ở bên cạnh bàn.

Nam Cung Thiên Mạc thức thời mà ngậm miệng lại, tự mình ngồi xuống.

Lễ phu nhân kiêu mị liếc mắt nhìn nghiêng Nam Cung Hành một cái, nói: "Hừ! Cái gì mà chỉ có ba người chúng ta? Ảnh vệ của người đâu?"

Lễ phu nhân đã có một khoảng thời gian rất dài không cho trượng phu một ánh nhìn hoà nhã. Nam Cung Hành luôn luôn bất động thanh sắc, lúc này lại lộ ra một chút vẻ mặt thụ sủng nhược kinh (được chiều chuộng mà như kinh sợ), không để ý đến đứa con đang ở một bên, vội đắp lên khuôn mặt tươi cười, ăn nói khép nép: "Trúc nhi, người đã nói hôm nay chỉ có ba người chúng ta, vì phu sao dám không nghe? Sáng sớm đã phân phó bọn họ, hôm nay không được tới chỗ này quấy rầy!"

Nam Cung Thiên Mạc cúi thấp đầu, miễn cưỡng nhin xuống ý cười. Năm năm rồi đi, quả nhiên một chút biến hóa cũng không có, phụ thân lãnh khốc vô tình trước mặt người, sau người lại vẫn kiêu sủng mẫu thân như vậy, nếu để cho người trong cốc nhìn thấy, chỉ sợ sẽ bị hù chết không biết chừng.....

Tuyệt kiếm lộng phong 79: ← Trở lại

"Làm gì vậy? Đứa con còn ở đây, người không thấy xấu hổ à!" gương mặt Lễ phu nhân ửng hồng lên, một tay hất bàn tay to của Nam Cung Hành đang lặng lẽ ôm bên hông ra, một bên la rầy tiền nhiệm cốc chủ Tuyệt Cốc Nam Cung Hành mà toàn bộ Tuyệt Cốc, thậm chí toàn bộ giang hồ đều kiêng kị; một bên mị nhãn xoay chuyển, như vui như giận mà liếc hắt một cái.

Mặc dù Lễ phu nhân đã hơn ba mươi, nhưng được bảo dưỡng tốt, nhìn qua chỉ như mỹ nhân vừa hai mươi. Một cái liếc mắt này, quả nhiên phong tình vạn chủng, kiêu mỹ động lòng người, rồi lại thanh u xinh đẹp nho nhã, thấu triệt hết thảy, đã làm mê đắm tâm hồn người, lại bất tri bất giác làm cho tâm người ta sinh dâm tục. Đừng nói Nam Cung Hành, ngay cả Nam Cung Thiên Mạc cũng nhìn không rời mắt.

"Trúc nhi, đều đã là vợ chồng già, còn cái gì mà xấu hổ?!" Nam Cung Hành mạnh ho khan vài tiếng, bị ngón tay ngọc của Lễ phu nhân hung hăng mà nhéo một phen ở bên hông.

Nét mặt già nua của Nam Cung Hành đỏ lên, nhìn lướt qua Nam Cung Thiên Mạc, khí thế đoan chính, nói: "Được rồi, hết thảy hôm nay đều tùy ý Trúc nhi, ăn cơm! Ăn cơm! Không thể để cho một phen tâm huyết của Trúc nhi uống phí a!"

Nam Cung Thiên Mạc lần thứ hai cúi đầu, rất muốn nói cho phụ thân, cái gì mà tôn nghiêm, thân phận của người kia, lúc này xem như đã đánh mất sạch sẽ! Nghĩ tới bốn vị

phụ nhân khác của phụ thân, không khỏi thương hại, tuy rằng vẫn biết người phụ thân yêu nhất chính là mẫu thân, nhưng trước kia khi còn nhỏ, chỉ cho là đương nhiên. Hiện giờ xem ra, trong năm vị phụ nhân, mẫu thân có thể sống đến bây giờ, độc chiếm tâm của phụ thân, gần hai mươi năm chưa từng thay đổi, cũng không phải không có đạo lý.....

※※※

Liễu Như Phong giương mắt nhìn, không khỏi cả kinh, trong một góc tường viện vốn không có một bóng người, nay lại có một người đang nằm, đây người là máu, hiển nhiên lúc này mới trải qua một trận chém giết đẫm máu, chạy trốn bảo toàn một mệnh, giãy dụa mà đi tới nơi này.

Liễu Như Phong nắm thật chặt trường kiếm trong tay, đang định tiến lên xem xét.

"Dạ Bát?!" Một bóng đen trên mái hiên nháy mắt nhảy ra, là Dạ Thất!

Dạ Bát? Liễu Như Phong âm thầm kinh hãi, nhớ tới lời nói công tử đã từng nói qua, nhìn nhìn lại Dạ Bát đã được Dạ Thất nâng dậy, sắc mặt tái nhợt, đây người là máu, trong lòng không khỏi căng thẳng!

"Trước tiên vào phòng đã! Như Phong vẫn còn 'Ngưng Lộ' do công tử ban." Liễu Như Phong thấp giọng vội la lên, tiến lên đón, giúp Dạ Thất, đỡ Dạ Bát.

Mới vừa vào cửa, Liễu Như Phong buông lỏng tay ra, để cho Dạ Thất nâng Dạ Bát đến bên giường, xoay người lại thăm dò, nhìn chung quanh, không thấy dị thường, nhẹ nhàng thở ra, đóng cửa phòng lại, bước nhanh đi tới bên cạnh Dạ Bát, mở xiêm y của Dạ Bát, không khỏi hít vào một ngụm lạnh khí!

Ngang dọc giao nhau lẫn lộn trên người Dạ Bát, có hơn mười vết thương do lưỡi đao sắc bén tạo thành, sâu đến mức có thể đục đến xương, nông nhất cũng thấy cả thịt, máu chảy không ngừng.....

Liễu Như Phong vội vàng lấy 'Ngưng Lộ' ra, thuận tay kéo một khối màn xuống, lau đi vết máu, đem 'Ngưng Lộ' bôi lên.

Dạ Thất vội vàng đem một ly nước ấm đến, lấy một viên dược ra, đút cho Dạ Bát ăn, chuyển ra phía sau Dạ Bát, nâng lòng bàn tay lên, áp lên tám lưng chông chát vết thương của Dạ Bát, chuyển nội lực qua.

"Ngô....." Dạ Bát rên rỉ một tiếng, mở mắt ra, thấy Liễu Như Phong, ánh mắt vui vẻ, môi khép mở, giống như muốn nói cái gì, lại chỉ học ra mấy ngụm máu.

Dạ Thất biến sắc, nội thương của Dạ Bát so với trong tưởng tượng nghiêm trọng hơn rất nhiều, thở sâu, mạnh mẽ nội lực, lại chuyển qua.

"Người đừng vội nói chuyện, hảo hảo điều tức!" Tuy rằng Liễu Như Phong thấy có biến, thương tích của Dạ Bát, hiển nhiên không phải bị khi ở ngoài cốc.

Dạ Bát một đường chạy trốn về Trác Tiêu Cung, máu vẫn chảy không ngừng, đây người đều là vết thương mới, hiển nhiên là ở trong Tuyệt Cốc trúng phục kích! Rất muốn biết sự tình mà Dạ Bát đã điều tra, lòng Liễu Như Phong không khỏi nóng như lửa đốt, nhưng nếu lúc này Dạ Bát mạnh mẽ mở miệng, đánh mất tánh mạng không quan trọng, chỉ sợ hấn nói còn chưa dứt, thì đã đoạn khí.....

Tay chân Liễu Như Phong lạnh lẽo mà đem miệng vết thương trên người Dạ Bát rửa sạch sẽ, điểm huyết cầm máu, thượng dược xong, nhìn nhìn Dạ Thất đầu đỏ đầy mồ hôi.

Dạ Thất buông tay, hướng Liễu Như Phong gật gật đầu, nâng Dạ Bát dậy, chuyển lên giường của Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong nhìn Dạ Thất, thấp giọng nói: "Người xem chừng Dạ Bát, ta đi tìm công tử."

Liễu Như Phong xoay người muốn đi, nhưng ống tay áo bị căng ra.

Dạ Thất vội vàng, bắt lấy ống tay áo của Liễu Như Phong, thấy Liễu Như Phong quay đầu lại, không để ý đến sắc mặt y khó coi, vội la lên: "Lễ phu nhân vốn không thể tha cho người. Dạ Bát điều tra Thiên Hành, cho dù Thiên Hành thực sự có vấn đề, trước mắt Dạ Bát không thể mở miệng được, nếu người mạo muội đi trước, lại không nói được lý do, chỉ sợ cho dù công tử muốn bảo hộ người, trước mặt cốc chủ, cũng khó lưu được tánh mạng người!"

Mặt Liễu Như Phong lạnh xuống, thấp giọng quát: "Rõ ràng Dạ Bát là ở trong cốc bị người truy sát, ai có thể có quyền thế như vậy? Tuy Lễ phu nhân là mẫu thân thân sinh của công tử, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nếu Thiên Hành nổi lên ác ý, hợp lực với Lễ phu nhân cùng giết cốc chủ, công tử, người cùng ta thân là hạ cấp của công tử, cho dù tự sát, xuống dưới cửu tuyền, làm sao có mặt mũi nào mà đi gặp công tử? Cho dù không phải Thiên Hành, dám ở trong cốc mà đối ảnh vệ của công tử động thủ, hiển nhiên quyết tâm muốn trừ bỏ công tử!"

"Chỉ là....." Dạ Thất còn muốn khuyên nữa.

Liễu Như Phong đã xoay người ra khỏi cửa, nói: "Không cần nói nữa, ta đi nhìn xem công tử có việc gì hay không, là chết là phạt, Liễu Như Phong đều nhận mệnh. Người canh Dạ Bát, chớ hấn mở miệng, coi lại xem có nên đến cứu viện hay không!"

※※※

Ăn tới cuối cùng phần rượu và thức ăn phong phú, Nam Cung Thiên Mạc thỏa mãn mà buông đũa trúc trong tay xuống, nhìn phụ mẫu thân mật bên cạnh bàn, Nam Cung Thiên Mạc dừng một chút, không đành lòng đánh vỡ không khí ấm áp này, bưng chén rượu lên, chậm rãi nhấp một ngụm.....

Lễ phu nhân ôn nhu xinh đẹp đang cùng Nam Cung Hành đầy mặt sùng nịch nhìn nhau, trong phòng nồng đậm hương vị đồ ăn, cùng khí tức đàn hương liêu liêu, giống như một bức họa ấm áp hoàn mỹ.....

Đột nhiên, một đạo tạp âm giết phong cảnh, vang lên từ trong viện: "Cốc chủ đã phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào viện quấy rầy!"

"Thỉnh tổng quản thứ lỗi, Như Phong là thiếp thân thị vệ của công tử, xin nhường đường!" Thanh âm trong sáng mang theo chút khàn khàn, trong giọng nói khách khí lại tràn ngập kiên trì cùng cường ngạnh.....

Nam Cung Thiên Mạc nhướn mày, Liễu Như Phong? Y tới làm gì? Mới chỉ qua vài canh giờ, đã có thể rời giường? Xem ra mình vẫn không đủ cố gắng a.....

Ha ha..... Nam Cung Thiên Mạc âm trầm tà khí mà cười vài tiếng, đêm nay trở về, thế nào cũng phải hảo hảo giáo huấn nam nhân chưa được sự chấp thuận liên tục vọng động này, nhất định phải làm cho y mấy ngày cũng không thể xuống giường mới được!

Nam Cung Hành trước bàn cũng đại biến sắc mặt, nổi giận mà quát: "Mạc nhi! Nếu người dạy người bên người không được, vậy để cho vị phụ thay người giáo huấn!"

Nói xong, Nam Cung Hành liền muốn ra khỏi phòng, thân hình chỉ vừa động, lại bủn rủn mà trở về trong ghế.....

Nam Cung Thiên Mạc biến sắc, đang muốn cầu phụ thân thủ hạ lưu tình, thân thể mềm nhũn, cư nhiên cũng tê liệt mà ngã trở lại trong ghế.....

Mà Lễ phu nhân lúc này, sắc mặt sớm đã tái nhợt, ánh mắt hoảng sợ mà từ trên ghế trượt xuống.....

※※※

"Liễu Như Phong! Hai vị cốc chủ đều đã hạ nghiêm lệnh! Bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý vào!" Thiên Hành đề cao thanh âm, tức giận quát!

"Vậy thỉnh cốc chủ ra đây, chỉ cần chính miệng hấn hạ lệnh, Liễu Như Phong sẽ tự lĩnh tội tự tiện xông vào!" Liễu Như Phong lại lạnh lùng mà tiếp lời.

※※※

Nam Cung Thiên Mạc lúc này đã không còn để ý chuyện trong viện, vội vàng ngồi trên ghế mà điều tức vận khí. Cảm xúc hoàn toàn không đúng, giống như khi mới vào Lạc Dương Cung, đêm tắm rửa đó, bị mê hoặc trong huyền hương, thị huyết bạo ngược tràn đầy trong ngực, muốn giết sạch mọi người trước mắt, rồi lại đem nam nhân không nghe lệnh kia ấn ngã xuống đất, hung hăng mà tiến vào thân thể y, tại nơi bí ẩn kia tùy ý mà ra vào.....

Chẳng lẽ đàn hương che giấu dưới hương vị nồng đậm của rượu và thức ăn, chính là huyền hương ác mộng kia?!

"Trúc nhi!" Nam Cung Hành thấy Lễ phu nhân trượt chân trên mặt đất, không khỏi kinh hô một tiếng.

Nội lực Nam Cung Hành chuyển động, cường chế hiệu lực tán công nhuyển cốt của được hương, do dự mà nhìn thoáng qua Nam Cung Thiên Mạc trên ghế đang vận công, trên gương mặt đầy vẻ giận dữ ẩn ẩn hiện lên một tia quyết tuyệt đau đớn thấu tim, thân hình chuyển động, một phen ôm lấy Lễ phu nhân, liền hướng phía ngoài cửa mà xông ra.....

Tuy rằng trong viện có một thiếp thân thị vệ của Nam Cung Thiên Mạc, nhưng hôm nay ngay cả chính Nam Cung Thiên Mạc cũng không phát hiện, liền đã trúng chiêu, tuy rằng không biết đối phương là ai, nhưng hiển nhiên đã tính kế lâu, kế hoạch ăn khớp nhịp nhàng, ngay cả hôm nay phụ tử hai người mình sẽ cho người hầu, ảnh vệ lui xuống, chỉ ở lại một mình nơi này cũng có thể đoán được. Tuyệt không phải là loại mà một thị vệ có thể đối phó được, cho dù là Liễu Như Phong xuất thân từ Tử Điện cũng như vậy!

Chỉ một tiếng thét kinh hãi của Nam Cung Hành, thanh âm tiếng kim loại binh khí giao nhau trong viện đã vang lên, kinh phong gào thét, quyền cước nổ vang, hiển nhiên Liễu Như Phong cùng Thiên Hành, đã động thủ.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn động tác của phụ thân, không khỏi có chút hâm mộ, nội lực của phụ thân quả nhiên sâu không lường được, chính mình đã cố gắng toàn lực, mới áp chế được được tính trong cơ thể, mà phụ thân cư nhiên còn có thể ôm mẫu thân! Tuy rằng cũng biết lựa chọn của Nam Cung Hành là chính xác, phụ tử hai người đều đã bất tri bất giác trúng được độc, lúc này có thể không cùng người động thủ, thì tốt nhất là không nên động thủ! Một thân Tuyệt Thiên thần công của chính mình, ngoài phòng lại có Liễu Như Phong, hiển nhiên có thể chống đỡ nhất thời.

Phụ thân chạy ra trước tiên, mới có thể triệu tập được thủ hạ thị vệ, trở lại cứu mình! Cho dù không biết là ai có thể khống chế được thị vệ, nhưng Ảnh Điện vẫn được nắm chặt chẽ trong tay phụ thân! Mà mẫu thân không có võ công, nếu bị lưu lại, hiển nhiên phải chết không thể nghi ngờ, phụ thân có thể ôm nàng chạy ra, đã là cố gắng lớn nhất.....

Chỉ là đáy lòng, khó tránh khỏi có chút chua chất —— tại bố cục hoàn mỹ rõ ràng này, hiểm cảnh cử tử nhất sinh, lựa chọn của phụ thân, không phải là của mình.....

※※※

Cửa phòng bị một chưởng của Nam Cung Hành đánh nát, kính phong phá cửa mà vào, thổi tan hương vị nồng đậm kia!

Ý nghĩ Nam Cung Thiên Mạc thanh tỉnh, không phải không biết là nên rời khỏi căn phòng có huyền hương này, chỉ là dưới tình hình hiện nay, ai cũng không thể đoán trước được tình huống ngoài phòng, Nam Cung Thiên Mạc không có thói quen ra ngoài để trở thành bia ngắm cho người! Huống chi Nam Cung Thiên Mạc đã dùng hết sức cùng nội lực trong cơ thể đối kháng được tính, thật sự không có tinh lực phân nội lực ra mà chống đỡ ra khỏi phòng.....

Thấy Nam Cung Hành chạy ra khỏi cửa phòng, Thiên Hành không sợ hãi, trên mặt đột nhiên hiện lên một tia cười quỷ dị, hét lớn một tiếng, một kiếm bổ về phía đỉnh đầu Liễu Như Phong: "Người đâu! Cốc chủ hạ lệnh, bắt lấy Liễu Như Phong tự tiện xông vào viện!"

Hơn mười thanh âm ngoài viện đáp lại, ba mươi danh thị vệ đã nhảy vào từ trên tường.

Liễu Như Phong lắc mình né qua một kiếm đâm tới, trong lúc vội vàng, nhìn vào trong mắt, cư nhiên tất cả đều là thị vệ trước đây trong Trác Tiêu Cung, một người đứng phía trước, chính là Lý Thụ!

Ba mươi người này, có hơn mười người là người sống sót từ trong Lạc Dương Cung, có hai mươi người cũng đã biến mất bóng dáng từ rất sớm trong Trác Tiêu Cung! Ban đầu Liễu Như Phong chỉ nghĩ những người này đã chết ở trong đêm tập kích, trước mắt xem ra, có người từ sớm đã có âm mưu đem lực lượng ẩn tàng.....

Nhóm Lý Thụ ước chừng có ba mươi người nhảy vào trong viện, không nóng lòng tiến lên chém giết, đều tự lấy ám khí ra, hướng về Nam Cung Thiên Mạc trong phòng mà phóng tới.....

Liễu Như Phong quá sợ hãi, bất chấp chính mình, liều mạng dùng thể kiếm đang chém Thiên Hành, xoay người vội đề nội lực, đánh về phía phòng.

Thiên Hành một kiếm phản thủ, bổ phía sau lưng của Liễu Như Phong, cũng không thèm nhìn tới, quay người liền đánh về phía Nam Cung Hành đang muốn nhảy lên!

Nam Cung Hành hừ lạnh một tiếng, khinh thường mà liếc mắt nhìn Thiên Hành một cái, ông tay áo vung lên, đang định đánh ra một chưởng. Đột nhiên kêu lên một tiếng đau

đón, một phen ném Lễ phu nhân trong lòng ra, tay trái ôm lấy bụng máu tươi đầm đìa, rơi xuống nóc nhà, mở to hai mắt nhìn, không dám tin nổi mà nhìn về phía Lễ phu nhân đang được Thiên Hành tiếp nhận vào trong lòng.....

※※※

Liễu Như Phong nhào vào trong phòng, một cước đá vào bàn, đem bàn tròn rộng kia đá xoay thân lảo không, bay lên, dừng ở phía trước hai người.

"Đoạt đoạt đoạt....." Tiếng động âm khí liên tiếp cắm vào gỗ.

Liễu Như Phong phản thủ điểm một cái, phong bế mạch máu trên lưng, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nháy mắt hiểu được công tử —— ngô, phải kêu là cốc chủ mới đúng, cốc chủ đang vận khí, hiển nhiên đã trúng được độc gì đó!

Liễu Như Phong lập tức hơi do dự, không dám di chuyển Nam Cung Thiên Mạc.

Hai mắt Nam Cung Thiên Mạc ảm ảm nhiễm huyết sắc nhìn nhìn Liễu Như Phong trước mắt, liếc về phía lư hương trong phòng.

Liễu Như Phong hiểu ý, lắc mình một kiếm chặt đứt ngọn hương, trở lại chặn đứng đám người Lý Thụ nhảy vào trong phòng, bảo hộ trước người Nam Cung Thiên Mạc, chém giết một hồi.....

Một phen chém giết này, Liễu Như Phong càng đánh càng kinh hãi, võ công đám người Lý Thụ thập phần cao minh, ảm ảm cùng võ công của Nam Cung Thiên Mạc có vài phần tương tự.....

Thấy ba mươi người phía sau Lý Thụ đánh tới, cùng nhau mà lên, mười người vây quanh mình, hơn hai mươi người lại đánh về phía Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng Liễu Như Phong không khỏi vội vàng, muốn thoát khỏi sự vây công của đám người Lý Thụ, ngược lại bị buộc dần dần tách khỏi Nam Cung Thiên Mạc càng ngày càng xa.....

Tuy hai mươi người đánh về phía Nam Cung Thiên Mạc, nhưng dù sao Nam Cung Thiên Mạc cũng chỉ có một người, không gian bốn phía, cũng chỉ có thể chứa được bảy, tám người vây công.....

Trong khoảng thời gian ngắn, bảy, tám thanh binh khí, giơ lên cao khỏi đỉnh đầu, bỏ về phía Nam Cung Thiên Mạc đang ngồi trên ghế.

Nam Cung Thiên Mạc hét lớn một tiếng, đứng lên nắm lấy chiếc ghế dưới thân, nội lực xuyên thân mà ra, bao lấy toàn thân ghế, nâng chiếc ghế, xoay chuyển lảo không. Nội lực mạnh mẽ xuyên qua làn đao kiếm, đem nhóm người bốn phía lui về phía sau mấy bước.

Hai mắt Nam Cung Thiên Mạc màu đỏ, cầm chiếc ghế rách nát trong tay ném ra, thừa lúc mọi người đều né tránh, thân thể tung lên, nhảy tiến lên, một chương in lên trước ngực một người, không thèm nhìn tới bờ ngực bị lõm xuống của thị vệ kia, phản thủ đoạt lấy trường kiếm của người nọ, cánh tay vung ngang lên.....

※※※

"Trúc nhi, vì cái gì?" Khuôn mặt già nua của Nam Cung Hành chứa đầy vẻ không thể tin, đau lòng, bị thương cùng mỗi một, phần bụng, bị cắt mở thành một miệng vết máu, máu tươi mãnh liệt mà ra thấm ướt cầm bào màu đen, tràn ra khỏi bàn tay đang ôm lấy, từng giọt từng giọt mà rơi xuống.....

Một kiếm này của Lễ phu nhân, đã đâm vào bụng của Nam Cung Hành, cũng là đâm vào trái tim của Nam Cung Hành!

Lễ phu nhân từ trong lòng Thiên Hành đuổi tay linh hoạt mà hạ xuống, làm sao còn có nửa phần tri độn của người không hiểu võ công, đoản kiếm trong tay, múa thành đóa kiếm hoa.

Đối với sự đau xót cực độ của Nam Cung Hành khi bị người yêu thương nhất phản bội, chỉ cười lạnh, nói: "Nam Cung Hành, năm đó người cưỡng chế mang ta về Tuyệt Cốc, hẳn phải nên hảo hảo phòng bị! Lễ Tâm Trúc chờ đợi ngày này, chờ đã lâu lắm rồi!"

"Trúc nhi, ngươi vẫn còn oán hận sao? Hơn hai mươi năm, ở Tuyệt Cốc, ngươi muốn cái gì, muốn làm cái gì, chỉ cần không vi phạm cốc quy, vì phu nào có điều gì mà chưa từng chiều ý ngươi?" Nam Cung Hành có chút gian nan mà nói. Miệng vết thương trong bụng không thấy đau, hiển nhiên trên đoản kiếm của Lễ phu nhân có bôi cực độc, sự bị thương thống khổ tắc nghẽn trong lòng ngực, khiến được tính nguyên bản đã bị áp chế lại bắt đầu bốc lên! Nhưng dĩ nhiên Nam Cung Hành không để ý, hơn cả thân thể, tâm giống như bị xé nhỏ vụn rồi lại bị nghiền thành phần, càng quặn đau khó chịu hơn.....

"Ha ha ha..... Ai là thê tử của ngươi? Không cần xưng là vi phu với ta!" Lễ phu nhân điên cuồng mà cười phá lên, trên gương mặt xinh đẹp, không còn vẻ kiêu mỹ, vẻ mặt vặn vẹo, rõ ràng là một vẻ oán độc thống hận.....

Tuyệt kiếm lộ phong 80: ← [Trở lại](#)

Ánh mắt của Nam Cung Hành cho tới hiện tại, trong bị thương vẫn mang theo yêu thương, Lễ phu nhân oán hận mà nói: "Thuở nhỏ ta cùng Bất Ngôn là thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt! Thật vất vả mới thuyết phục được phụ mẫu. Hai mươi một năm trước, cõi lòng ta đầy vui sướng, ngồi trên kiệu hoa. Nguyên tưởng rằng, từ nay về sau có

thể cùng Bất Ngôn dắt tay nhau cả đời, ân ái cho đến già. Thật sự không nghĩ rằng, trên đường đi lại gặp đạo phi, gặp gỡ người! Người cứu ta từ trong tay cường đạo, tất nhiên ta đối với người vô cùng cảm kích, khờ dại tin người sẽ đem ta đưa đến Kế gia....."

Nói tới đây, Lễ phu nhân đã xúc động phần nộ khó ngừng.

Lễ phu nhân dừng một chút, bình ôn tình tự phần hận trong lòng ngực, thoáng thở hổn hển, nói tiếp: "Ai ngờ người rắp tâm bất lương, cư nhiên đối ta nổi lên tà ý —— một mặt hư tình giả ý giả tạo khuyên can nguyện vọng bất chấp cả đêm muốn đến Kế gia của ta, ta coi người là ân nhân, tất nhiên nói gì nghe vậy. Không nghĩ rằng, người cư nhiên lại âm thầm phái người suốt đêm tới tập kích Kế gia, đem cả một nhà của Bất Ngôn, hơn một trăm nhân khẩu, từ người già đến trẻ nhỏ, đuổi tận giết tuyệt!"

Nam Cung Hành chấn động, nguyên tưởng rằng Lễ phu nhân bắt quả chỉ là oán hận mình cường chế mang nàng đến Tuyệt Cốc, hơn hai mươi năm qua, cũng không chịu đáp ứng để nàng về nhà thăm người thân. Nếu làm như vậy, chỉ sợ nàng sẽ biết chân tướng, sẽ càng thêm oán hận mình, thật sự không nghĩ rằng, Lễ phu nhân cư nhiên đã sớm biết chân tướng.....

Lòng ngực Lễ phu nhân pháp phùng kịch liệt, bi thương khó kiềm chế mà nói: "Người đem hết thầy bố trí thỏa đáng, đến ngày thứ hai mới mang ta đi Kế gia. Đem ta do không rõ chân tướng, bi thương muốn chết, ngắt tại chỗ mà lẳng lẽ mang về Tuyệt Cốc. Khi ta tỉnh lại, người lại lời ngon tiếng ngọt, xảo ngôn khuyên giải, nói sẽ vì Kế gia mà báo thù, lừa gạt dễ dàng, khiến cho ta làm thiếp thất của người!"

"Thiên lý tuần hoàn, thiện ác đến cuối cùng cũng có báo ứng! Nam Cung Hành, người cho là người làm ra huyết án bức này mà thật sự không có người nào biết được sao? Người giết hết mọi người trong Kế gia, lại không biết, Bất Ngôn lại không ở trong nhà! Nếu không phải Bất Ngôn vì thấy ta chưa tới, lo lắng khó an, ra ngoài tìm kiếm, chỉ sợ giờ phút này đã sớm trở thành một bộ xương khô! Người lại vẫn gạt ta, nói là do đám dư phi kia làm ra chuyện ác này! Bất Ngôn lại tận mắt thấy ảnh vệ thủ hạ của người giết người phóng hỏa. Mà ta, lại vẫn ngây ngốc mà đối với người cảm kích vạn phần, dốc hết lòng đối đãi! Cũng may trời xanh có mắt! Cuối cùng Bất Ngôn cũng tìm đến được Tuyệt Cốc, ta mới hiểu được rằng, chính mình cư nhiên suốt ba năm thân cận kẻ thù, lại còn đối kẻ thù cảm kích vạn phần! Nam Cung Hành! Ta đã làm cái gì? Mà người lại phải đối với ta như vậy? Ta cư nhiên lại làm hại Kế gia chịu họa diệt môn! Qua nhiều năm như vậy, tánh mạng hơn một trăm ba mươi người của Kế gia, giờ giờ khắc khắc đè ép trong tâm, làm cho ta đêm không thể ngủ, ngày không thể an....."

Tâm của Nam Cung Hành, từng chút từng chút mà trầm xuống, không nghĩ tới Kế Bất Ngôn kia lại vẫn còn sống..... Cư nhiên còn trà trộn vào Tuyệt Cốc! Khó trách những năm gần đây, Lễ phu nhân đối chính mình lãnh đạm vạn phần, mà chính mình, lại vẫn tưởng rằng bởi vì chuyện của Nam Cung Thiên Mặc.....

Ánh mắt chuyển động trên người Thiên Hành, người trước mắt, cũng chỉ có người này mới có thể là Kế Bất Ngôn kia! Nhưng chuyện quan trọng trước mắt không phải là diệt trừ người này, mà là.....

※※※

Dạ Thất ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, lại cúi đầu nhìn nhìn Dạ Bát sắc mặt tái nhợt trên giường, không tự giác lo lắng mà đi lại trong phòng.....

Ông tay áo đột nhiên bị căng ra, Dạ Thất vội vàng quay đầu lại, đối diện ánh mắt phức tạp mười phần của Dạ Bát.

"Người tỉnh? Mau, mau nói cho ta biết, là ai đã thương người? Công tử để người điều tra chuyện gì?" Dạ Thất vội giọng hỏi.

Dạ Bát nhắm mắt, buông lỏng bàn tay lôi kéo ống tay áo của Dạ Thất ra, gian nan mà nói: "Nhanh đi tìm điện chủ. Tổng quản Thiên Hành Trác Tiêu Cung, nguyên là dư nghiệt của Quảng Tây Vĩnh Châu Phủ Kế phủ hơn hai mươi năm trước, bị Tuyệt Cốc diệt môn, là vị hôn phu đã đính hôn từ thuở nhỏ của Lễ phu nhân. Hai vị huynh trưởng của Lễ phu nhân, đều ở trong nhà, vẫn chưa ra ngoài! Hôm nay ta mới hồi cốc, liền bị tổng quản Thiên Hành dẫn người phục kích, võ công của bọn họ phi thường cao....."

Dạ Bát nói tới đây, lại ho khan mãi liệt.

Dạ Thất thở sâu, nói: "Ta hiểu, người hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta lập tức đi tìm điện chủ....."

※※※

"Trúc nhi, hết thấy đều đã là quá khứ, là bổn tọa không đúng, nhưng chuyện này cũng là do bổn tọa quá mức yêu người, từ lúc cứu người từ trong tay đao phi, bổn tọa liền yêu người không thể ngừng, nhưng người lại sắp xuất giá. Bổn tọa thật sự không thể trở mặt nhìn người trở thành kiều thê của người khác! Huống chi, bổn tọa thân là người đứng đầu Tuyệt Cốc, tất nhiên so với Kế phủ nhỏ nhỏ kia, có thể cho người cuộc sống khoái hoạt hơn. Hiện tại Mạc nhi đã trưởng thành, Trúc nhi, người tội gì còn nhớ đến chuyện sớm đã là quá khứ?" Nam Cung Hành chịu đựng sự đau xót, run giọng nói.

Nam Cung Hành không đề cập đến Nam Cung Thiên Mạc thì hoàn hảo, vừa mới nhắc tới, sự bi phần của Lễ phu nhân vừa mới bình ổn xuống lại bị kích động lên.....

Lễ phu nhân đảo mắt nhìn vào trong phòng liếc mắt một cái, quát lui đám người Lý Thụ. Nhìn Nam Cung Thiên Mạc được Liễu Như Phong đỡ lên, chậm rãi đứng dậy, ra khỏi cửa phòng.

Lễ phu nhân bi thống không thể không chế mà nói: "Không hổ là đứa con của Nam Cung Hành ngươi! Âm ngoan ác độc, vô si dâm tiện!"

Trên gương mặt của Lễ phu nhân lúc này, trong ánh mắt làm sao còn có nửa phần ôn nhu từ ái, trên gương mặt đau khổ, không còn vẻ kiều my, chỉ còn lại vẻ oán độc điên cuồng.

Tất nhiên Nam Cung Thiên Mạc đã nghe được cuộc đối thoại của Lễ phu nhân cùng Nam Cung Hành ở trong viện, nhưng không thể tưởng tượng được Lễ phu nhân cư nhiên lại chán ghét mình như thế. Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy trong đầu âm âm rung động, đối đám người Lý Thụ cầm lưỡi đao sắc bén trong tay vây quanh ở bốn phía như không thấy, chỉ nhìn đèn dung nhan bi thương oán hận của Lễ phu nhân, cao giọng nói: "Nương, ngươi nói cái gì? Ngươi....."

"Câm miệng! Ta chỉ hận không thể không sinh ra ngươi!" Thanh âm sắc nhọn của Lễ phu nhân quát lên: "Mỗi một lần, ta nhìn đến ngươi, tựa như thấy được phụ thân dâm tiện vô si của ngươi kia! Nhưng sau đó, trong tâm ta vẫn còn ý nghĩ hư ảo, ngươi thủy chung vẫn là đứa con của ta, là cốt nhục mà ta hoài thai mười tháng sinh ra. Chỉ là ngươi..... Ngươi đã làm cái gì? Năm ấy Lan nhi bắt quá chỉ mới mười hai tuổi! Ngươi cư nhiên câu dẫn muội muội cùng mẹ khác cha của chính mình?! Ngươi cư nhiên lại loạn luân huynh muội, ôm ấp cốt nhục duy nhất của ta cùng Bất Ngôn —— Lan nhi! Ngươi cư nhiên còn giết chết nữ nhân của ta, muội muội duy nhất của ngươi....."

Thân hình Nam Cung Thiên Mạc đang đứng nhoáng lên một cái, cơ hồ muốn ngã xuống! Mẫu thân đang nói cái gì? Liễu Như Phong bên cạnh bất động thanh sắc bước nghiêng lên trước một bước, áp sát sau lưng Nam Cung Thiên Mạc, yên lặng mà chống đỡ thân thể của Nam Cung Thiên Mạc.

"Tự ngươi nói xem, ngươi vẫn còn là người sao? Ngươi so với súc sinh còn không bằng!" Nước mắt chảy ra trong mắt của Lễ phu nhân, kích động bi phẫn vô văn, thân mình run rẩy không ngừng, không thể tự kiềm chế, vô lực mà dựa vào trên người người phía sau —— Thiên Hành —— Kế Bất Ngôn.

Kế Bất Ngôn nhẹ nhàng mà nắm lấy thắt lưng của Lễ phu nhân, ôn nhu mà thay nàng lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ giọng nói: "Tâm Trúc, Tâm Trúc! Được rồi, đừng nói nữa, đều đã là quá khứ....."

"Nói! Như thế nào lại không nói? Bất Ngôn, ta rút cuộc không thể thay ngươi sinh hạ nữ nhân, nếu không phải năm đó khi hoài thai đứa con của kẻ thù này, trúng độc, lúc ta sinh hạ Lan nhi phát tác, ta như thế nào lại không thể sinh cốt nhục lần nữa?! Năm đó, nếu không phải ta mềm lòng, nếu không phải ngươi nhân nhượng vì hắn là thân sinh cốt nhục của ta, như thế nào chỉ dùng đến Huyền hương chỉ có thể làm loạn thần trí người kia?! Hắn như thế nào có thể sống đến tận bây giờ?!" Lễ phu nhân một bên khóc, một bên tiếp tục nói: "Chỉ là, ngươi xem xem, ngươi xem xem, súc sinh này! Mới vừa tỉnh lại, thì

làm cái gì? Hắn cứ nhiên đi ôm một người nam nhân! Hắn cứ nhiên còn che chở nam nhân này....."

Lễ phu nhân rốt cuộc không thể nói được nữa, chỉ còn lại thanh âm rên rỉ khóc.....

Cả người Nam Cung Thiên Mạc run rẩy, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, một ngụm khí nghẹn ở cổ họng. Lan nhi..... cứ nhiên là muội muội của mình? Trong ý nghĩ luôn luôn thanh tỉnh, giờ phút này đến đến đi đi, lặp lại tiếng vọng thanh âm tràn ngập oán độc của Lễ phu nhân. Tựa hồ máu toàn thân đều ở trong một câu nói này mà đông thành băng.....

Nam Cung Hành tuyệt vọng mà nhìn Lễ phu nhân, tự biết tình thế này khó có thể vãn hồi. Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí, vô công gì? Địa vị gì? Ân ái gì? Tới nông nổi như vậy rồi, nhìn Lễ phu nhân trước mắt tuyệt tình oán hận, toàn bộ đều hóa thành mây khói, lập lò bay xa, không lưu lại một dấu vết nhỏ.....

"Kẻ Bất Ngôn!" Nam Cung Hành hét lớn một tiếng, Kẻ Bất Ngôn bên người Lễ phu nhân nghe tiếng mà ngừng đầu.

Nam Cung Hành bị thống gầm thét một tiếng, không muốn đào tẩu nữa, từ nóc nhà nhảy xuống, hắc bào vung lên, song chưởng đánh về phía Kẻ Bất Ngôn.

Kẻ Bất Ngôn cười lạnh một tiếng, một phen đẩy Lễ phu nhân ra. Nếu Nam Cung Hành đang lúc còn toàn bộ sức lực, hẳn còn cố kỵ vài phần, nhưng trước mắt, thân Nam Cung Hành đã trúng hiệu lực của Nhuyễn Cân Tán, phần bụng lại bị Lễ phu nhân đâm một kiếm, Kẻ Bất Ngôn thập phần nắm chắc có thể giết chết cừu địch đã như nỏ mạnh hết đà này —— sự chờ đợi hai mươi năm qua, sự ăm nhằn hai mươi năm qua! Mỗi hận diệt gia đoạt thế, chỉ trông vào ngày hôm nay!

Trường kiếm trong tay Kẻ Bất Ngôn vung lên, hai chân mạnh dùng sức, phóng người lên, tiếp đón Nam Cung Hành.

"Phanh" Một tiếng, Nam Cung Hành tránh trường kiếm ra, cùng Kẻ Bất Ngôn đối một chưởng, xoay người hạ xuống, lùi lại mấy bước, kinh hãi nhìn Kẻ Bất Ngôn như gió nhẹ lui về phía sau!

"Tuyệt Thiên thần công! Ngươi như thế nào lại biết?" Nam Cung Hành gầm lên.

Kẻ Bất Ngôn không trả lời, trường kiếm nhẹ nhàng trong tay, lần thứ hai tấn công lên.

"Bất Ngôn biết Tuyệt Thiên thần công, tất nhiên là do đứa con bảo bối của ngươi dạy cho hắn!" Lễ phu nhân âm trầm mà ở một bên bỏ thêm một câu.

Nam Cung Hành kinh sợ giật nảy, nhưng không rảnh mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc một bên. Đề khí công lực toàn thân, một mặt trốn tránh kiếm chiêu sắc bén của Kế Bất Ngôn, một mặt tìm cơ hội phản kích —— dù chết, cũng muốn giết chết nam nhân đã đoạt đi người yêu nhất của mình này!

Một câu không thể tưởng tượng được này của Lễ phu nhân, nghe vào trong tai của Nam Cung Thiên Mạc, kinh hãi, nhưng ngược lại đem một ngụm khí bế tắc cùng máu tươi phun ra. Tuy rằng vừa rồi cùng thị vệ của Lễ phu nhân giao thủ, trong lòng liền ần ần có chút cảm giác quen thuộc, lúc này nghe thấy chính miệng Lễ phu nhân nói ra, trong lòng cảm giác đã hiểu được rõ ràng —— cơn đau rõ ràng như đao cắt kiếm xoắn.....

Kích thích cực đại của từng việc từng việc hợp lại, ngược lại khiến Nam Cung Thiên Mạc vì việc của Lan nhi, trở tay không kịp, thần trí hoảng sợ thất thố trong tê liệt thống khổ mà thanh tỉnh lại. Như vậy xem ra, thế cục hôm nay, sắp xếp nhân thủ, cư nhiên đều là mấu thân! Khó trách vừa rồi mấu thân lại hỏi phụ thân về vị trí của nhóm ảnh vệ.....

Nam Cung Thiên Mạc định thần lại, dựa lưng vào Liễu Như Phong, một mặt âm thầm điều chỉnh nội lực, đem được tính lúc trước vì thất thần, phá tan sự áp chế của nội lực mà gom về một chỗ. Một mặt thần tình vẫn kinh hãi cùng do dự.....

"Mẫu thân, người, người nói Lan nhi..... là, là muội muội cùng mẹ khác cha của ta?" Nam Cung Thiên Mạc dùng thanh âm không dám tin nổi, run rẩy hỏi. Thân thể hơi hơi lay động, dồn dập mà thở dốc, che giấu sự chuyển động nội lực mạnh mẽ, đối thân thể mềm nhũn tạo thành thống khổ.

Khó trách từ nhỏ, Lễ phu nhân đối với Lan nhi yêu thương có thừa, cơ hồ còn hơn cả mình.....

"Không sai!" Lễ phu nhân oán hận mà nhìn chằm chằm Nam Cung Hành đang trốn tránh thế công của Kế Bất Ngôn, không quay đầu lại mà nói.

"Huyền hương kia..... là nương để cho..... mang đến mật thất hãm hại ta?" Nam Cung Thiên Mạc cảm giác hô hấp có chút khó khăn hơn, hai chữ vô cùng đơn giản, lúc này lại như nặng ngàn cân, không thể ra khỏi miệng, cũng không nguyện ra khỏi.

Trong lòng thanh tỉnh vô cùng! Nghĩ lại là bởi vì chính mình trở thành Tuyệt Cốc Đệ Tứ công tử, khiến cho mấu thân thấy được hy vọng hủy diệt phụ thân cùng Tuyệt Cốc.....

Để cho Lan nhi thân cận nhất với chính mình, mang theo Huyền hương nhiễu loạn tâm thần, đi vào mật thất, có thể làm mình nổi điên, hoặc là tẩu hỏa nhập ma, mới có thể danh chính ngôn thuận mà vào chủ trì Trác Tiêu Cung, đợi đến cuối cùng, lại làm cho mình tỉnh táo lại, đoạt được vị trí cốc chủ, nếu phụ thân chết, mình sẽ lại nổi điên, mấu thân tự nhiên có thể thuận tình đạt lý mà thay thế chấp chương Tuyệt Cốc.....

Chỉ là —— mẫu thân..... Chẳng lẽ người đối với ta không có một tia tình cảm mẫu tử nào sao?

Tâm thần phân tán, được tính lần thứ hai lại phá tan sự phong bế của nội lực, thanh thể hùng hổ mà đánh ngược lại toàn thân. Thân thể giống như không hề thuộc về chính mình, cảm giác bủn rủn lan khắp toàn thân, như tâm tình u ám không xương của Nam Cung Thiên Mạc giờ phút này.....

Một cánh tay nắm chặt bên hông, chống đỡ thân thể yếu đuối mà dần dần trượt xuống của Nam Cung Thiên Mạc, một đạo nội lực âm áp sau lưng vận chuyển qua, gia nhập nội lực bên trong bị được tính làm cho tan tác thành từng đoạn, ngăn chặn đường đi của được tính. Nội lực kia lại đột nhiên tăng cường, hung hãn tuyệt nhiên đem được tính đánh ngược lại mà gom vào một chỗ —— Liễu Như Phong. Nhưng lúc này, dĩ nhiên Nam Cung Thiên Mạc không để ý đến.....

"Không sai!" Lễ phu nhân vẫn không quay đầu lại.

"Thiên Hành..... Kê..... Tuyệt Thiên thần công, ta khi nào thì nói cho hẳn?" Nam Cung Thiên Mạc dựa vào Liễu Như Phong, chậm rãi mà làm cho thân thể đứng thẳng, một lần nữa bắt đầu ngưng tụ lại nội lực tán loạn.

Tâm, đau tới cực hạn, sẽ thành chết lặng. Nhưng chuyện tiết lộ Tuyệt Thiên thần công, vẫn là một nỗi băn khoăn nặng nhất trong lòng Nam Cung Thiên Mạc.....

"....." Rốt cục Lễ phu nhân cũng quay đầu, nhìn đứa con của chính mình liếc mắt một cái, nói: "Tới hiện giờ rồi, người còn có tâm tư mà hỏi chuyện này?"

Nam Cung Thiên Mạc cười thầm một tiếng, nói: "Đúng là tới hiện giờ rồi, mẫu thân còn có gì mà không thể nói?"

Lễ phu nhân cười lạnh, thấy thần sắc buồn bã, uể oải của Nam Cung Thiên Mạc, trong mắt hiện lên một tia thông khoái, nói: "Vài năm nay, dùng Huyền hương kết hợp với một loại dược vật khác, có thể làm cho người ta hoàn toàn tin tưởng người thân nhất của mình, bí mật gì cũng sẽ thổ lộ! Huống chi ta vốn là người thân nhất của người!"

Thì ra là thế, Huyền hương này cư nhiên vừa có thể làm loạn thần trí người, vừa có năng lực khiến kẻ khác phun ra bí mật, có lẽ từ sớm mẫu thân đã không có tính toán từ bỏ Tuyệt Thiên thần công..... Khó trách ở trong Trác Tiêu Cung, bốn năm mập mờ giữa bờ diên đại, vẫn ngửi thấy Huyền hương khi có khi không! Có lẽ khi đó mẫu thân đang hỏi mình về Tuyệt Thiên thần công.....

"Như vậy, mấy lần Huyền hương trong Lạc Dương Cung, còn có Huyền hương trong mật thất của đại ca?" Nam Cung Thiên Mạc thật sâu, thật sâu mà hít vào một hơi, hỏi.

"Tất nhiên cũng là do Bất Ngôn an bài người để vào! Có thể đem sự hoài nghi của người đổ lên trên đầu Nam Cung Thiên Tà, lại có thể làm cho người nói ra phần cuối cùng của Tuyệt Thiên thần công!" Lễ phu nhân oán hận mà trừng mắt nhìn Liễu Như Phong phía sau Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Cuối cùng chuyện tốt lại bị hấn phá hủy!"

Lại? Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại, nhìn nhìn Liễu Như Phong phía sau vì áp chế được tính của mình, mà lại không dám để Lễ phu nhân phát giác, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập, địa phương tiếp xúc với lưng, đã lạnh ngắt ướt đẫm.....

Nói như vậy, mẫu thân muốn giết Liễu Như Phong, không phải là bởi vì mình muốn y, mà là..... Khi ở Trác Tiêu Cung, vốn vì sự tồn tại của Liễu Như Phong, mẫu thân mất đi cơ hội biết được phần cuối cùng của Tuyệt Thiên thần công. Mà khi tới Lạc Dương Cung, có thể thực hiện mà không làm cho mình hoài nghi, hiển nhiên cũng chỉ có một lần trúng Huyền hương kia, cuối cùng lại bị Liễu Như Phong trong đêm khuya tìm đến, phá hủy kế hoạch của mẫu thân —— Tuyệt Thiên thần công trong tay mẫu thân cùng Kế Bất Ngôn không phải là hoàn toàn!

"Như vậy cái chết của Cơ Thanh....." Nam Cung Thiên Mạc quay đầu, sắc mặt ảm đạm nhìn Lễ phu nhân. Tuy rằng trong lòng đã hiểu rõ, nhưng vẫn nhìn không được mà có một tia chờ đợi đối mẫu thân.....

"Hừ hừ! Người không nghĩ rằng võ công của Cơ Thanh như vậy, có thể qua lại tự nhiên trong Trác Tiêu Cung, mà không bị ta phát giác chứ? Vậy người như thế nào có thể sống đến tận bây giờ?!" Lễ phu nhân lại quay đầu lại, cười lạnh nói: "Thôi đi, hôm nay sẽ nói cho người hiểu rõ! Cơ Thanh bị Bất Ngôn bắt, cái gì cũng đều khai ra! Thời gian người thanh tỉnh, so với ta đoán trước sớm hơn nhiều, hiển nhiên người đã đối ta nổi lên lòng nghi ngờ, người đã giả ngây giả dại, ta cũng đành phối hợp với người diễn vở diễn này! Vì muốn xóa bỏ lòng nghi ngờ của người, ta để cho Cơ Thanh cảm Huyền hương đưa cho người, cũng chỉ ra là đại ca người Nam Cung Thiên Tà gây nên! Quả nhiên, sau đó người liền thăng thần thành khẩn nói ra việc đã thanh tỉnh, ta vốn tưởng rằng từ nay về sau người sẽ không còn hoài nghi nữa. Không nghĩ tới khi trở lại trong Tuyệt Thiên Cung, phụ thân của người kia lại nói cho ta biết, người có hai ảnh vệ! Ha ha, con ta, Mạc nhi của ta! Người lừa dối vì nương thật khổ! Ta ở trong Tuyệt Thiên Cung, tra ra ảnh vệ kia đã sớm ly khai Tuyệt Cốc, liền biết người lệnh hấn đi tra tìm việc của Bất Ngôn! Ta ngày ngày lo lắng đề phòng, chỉ sợ ảnh vệ của người kia trở về trước, không thể không hồi thức phụ thân người mau chóng an bài đại diện nhậm chức cho người, rồi động thủ, trừ bỏ hai mối hận lớn trong tâm! Thế nào? Mạc nhi, hương vị Nhuyễn Căn Tán do Thủy Liên làm ra như thế nào? Lại nghĩ được Huyền hương, cảm giác như thế nào?"

Mẫu thân, cho nên người không thể không phát động trước? Tâm niệm Nam Cung Thiên Mạc thay đổi thật nhanh, nháy mắt đã hiểu ra, nếu sau khi mình nhậm chức cốc chủ, đột nhiên lại nổi điên, phụ thân chưa tiến vào cấm địa, tất nhiên sẽ đến thăm hỏi, lợi dụng mình khi điên đối phó phụ thân, rồi lại âm thầm xuống tay, giết chết phụ thân..... Tuyệt Cốc này, tự nhiên sẽ rơi vào trong tay Lễ phu nhân cùng Kế Bất Ngôn.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Lễ phu nhân lạnh lùng mà chuyển đầu qua, tiếp tục quan sát Kế Bất Ngôn cùng Nam Cung Hành, hận ý không khỏi dâng lên trong lòng. Mẫu thân, người cư nhiên lại tuyệt tình như thế! Cư nhiên lại muốn trừ thân vong cùng phụ thân!

Ý niệm trong lòng Nam Cung Thiên Mạc xoay chuyển, hết thấy trước mắt, hiển nhiên đã không còn ngờ vực! Nếu mẫu thân thật sự e ngại Dạ Bát quay về cốc, vạch trần hết thấy, việc hôm nay, tất nhiên mẫu thân không thể không trước tiên mà thực hiện, vội vã bố trí.....

Mẫu thân! Nếu tính đến cuối cùng thì hết thấy kế hoạch do người bố trí hoàn mỹ không sót mẻ! Nhưng vội vã thực hiện như thế, thị vệ Tuyệt Thiên Cung vẫn còn ở trong tay phụ thân.....

Nhưng điều kiện tiên quyết là như thế nào mới có thể lao ra khỏi viện này..... suy nghĩ trong lòng Nam Cung Thiên Mạc xoay chuyển trăm lần trong nháy mắt, đột nhiên phản thủ, một phen đoạt lấy trường kiếm của Liễu Như Phong, phi thân đánh về phía Lễ phu nhân, hét lớn: "Mẫu thân! Tâm địa người thật ngoan độc!"

Thanh âm lạnh như băng mà trống rỗng, như dã thú sắp chết, tuyệt vọng, bất lực, bi thống mà gào thét.....

Nhưng chỉ có Liễu Như Phong biết, vừa rời tay phải của Nam Cung Thiên Mạc ở sau lưng, vẽ xuống hàng chữ: Ngăn chặn! Ta bắt nung.

Ngăn chặn đám người Lý Thụ! Nam Cung Thiên Mạc muốn bắt giữ Lễ phu nhân, uy hiếp Kế Bất Ngôn! Trước mắt cốc chủ cùng lão cốc chủ đều trúng độc, mà hạ cấp trong cốc có thể tin được lại bị nghiêm cấm không được tới gần viện này, chỉ có như vậy, ba người mới có được đường sống duy nhất.....

Liễu Như Phong yên lặng mà nghĩ, thân hình nhoáng lên một cái, chắn trước mặt đám người Lý Thụ muốn nhảy qua.

Lý Thụ cười lạnh một tiếng, đám người phía sau phân ra hai mươi người, đánh về phía Nam Cung Thiên Mạc, chỉ để lại mười người vây quanh Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong yên lặng mà nhìn, nhưng không ra tay ngăn chặn, lúc trước vận khí thay Nam Cung Thiên Mạc áp chế được tính, nội lực đã hao hết, Liễu Như Phong lúc này, bất quá chỉ còn lại một cái thùng rỗng mà thôi.....

Nguyên bản nghĩ rằng lập tức sẽ có một hồi chém giết, không nghĩ tới Lý Thụ lại vùng tay lên, năng lại đám thị vệ phía sau.

Lý Thụ nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc bị hai mươi người vây quanh, thân hình Lễ phu nhân như gió nhẹ, đã tránh ra khỏi vòng chiến. Mở miệng, nói: "Liễu Như Phong,

việc gì phải bán mạng vì Nam Cung Thiên Mạc? Người cho là hôm nay người nghe được việc này, nếu Nam Cung Thiên Mạc có thể còn sống mà ra ngoài, hẳn như thế nào có thể buông tha người? Huống chi như thế nào thì người cùng ta coi như cũng có một phần tình cảm trong một đoạn thời gian ở chung! Ta biết nam nhân như người, căn bản không muốn, cũng không cam tâm giống như nữ tử, thị cơ bị Nam Cung Thiên Mạc đặt ở dưới thân..... Trước mắt chính là cơ hội duy nhất giết chết Nam Cung Thiên Mạc! Phu nhân vì vậy mà đã tìm cách nhiều năm, Liễu Như Phong, người cần phải nhìn rõ tình huống!"

Liễu Như Phong một mặt âm thầm yên lặng vận khí điều tức, cố gắng nỗ lực hết mức, khôi phục nội lực, một mặt thần nhiên mà nói: "Nếu giết hai vị cốc chủ, chỉ có một con đường chết, các người —— căn bản trốn không thoát khỏi Tuyệt Cốc!"

Có thời cơ kéo dài như vậy coi như cũng không tội, có lẽ Dạ Bát đã có thể mở miệng nói chuyện, chỉ cần Dạ Thất biết được, báo lên Ảnh Điện..... Về phần sau này, Nam Cung Thiên Mạc sẽ xử trí mình do biết được chân tướng như thế nào..... Liễu Như Phong cười khổ, không muốn nghĩ tới nữa.

Lý Thụ mỉm cười, nói: "Chuyện này người có thể yên tâm! Phu nhân đã an bài thỏa đáng, nói rằng lão cốc chủ không đành lòng để cho nhóm thị tòng đi theo bên cạnh nhiều năm tiến vào cấm địa chịu khổ, một mình vào cấm địa. Mà tân nhậm cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc bé quan luyện công! Chỉ cần hiện tại người trợ giúp phu nhân, chuyện người thị tẩm Nam Cung Thiên Mạc, cũng là bất đắc dĩ, phu nhân minh xét, sẽ không truy cứu người!"

Liễu Như Phong lắc đầu, nói: "Không thể nào, ba ngày sau, Đoạn Hồn Cốc sẽ tới cầu thân, ngày cốc chủ thành thân, nếu không có mặt, chỉ sợ mọi người trong cốc sẽ hoài nghi."

Tuyệt kiếm lộ phong 81: ← [Trở lại](#)

Lý Thụ mỉm cười, nói: "Người có thể nghĩ đến, vì sao phu nhân lại không có đối sách? Huống chi việc hôn nhân này, chính là do phu nhân đề ra!"

Lẽ phu nhân đề ra? Liễu Như Phong kinh ngạc nhìn Lý Thụ, chẳng lẽ Lễ phu nhân cũng có quan hệ cùng Đoạn Hồn Cốc?

..... Nhưng hơn hết chính là, dựa vào hận ý trong lòng Lễ phu nhân, chắc chắn sẽ giết chết cốc chủ phu nhân tương lai Mai Việt Tâm, khơi mào mối thù giữa hai cốc, đạt được mục đích Tuyệt Cốc diệt vong!

Liễu Như Phong liếc nhìn trộm Nam Cung Thiên Mạc đang bị hai mươi người vây quanh, trong lòng lo lắng, tuy rằng thành công kéo dài thời gian, có thể thở được một hơi, mặc dù lúc này có thể vận nội lực, nhưng cũng chỉ có thể khôi phục được năm, sáu phần. Mà lúc trước tiêu hao nội lực quá độ cùng một hồi tình sự kịch liệt suốt một đêm, khiến thân thể Liễu Như Phong vẫn bủn rủn mệt mỏi.....

"Lý Thụ, Liễu Như Phong có một chuyện không rõ, thỉnh chỉ giáo!" Liễu Như Phong nhìn Lý Thụ, mỉm cười nói: "Ngày ấy khi tập kích giết Thập Tam công tử Đinh Tường....."

Lời Liễu Như Phong còn chưa nói xong, Lý Thụ đã cười tiếp lời, nói: "Tất nhiên là ta! Bất quá, tuy rằng là phụng mệnh phu nhân, nhưng ám khí đó, chính là Nam Cung Thiên Mạc giao cho phu nhân!"

Liễu Như Phong trầm mặc trong chớp mắt, không để ý tới lời nói có ý châm ngòi của Lý Thụ, nói: "Vì sao khi Lạc Dương Cung Thập Nhất công tử Âu Dương Tín đến, người lại chỉ viện hỗ trợ ta? Khi đó rõ ràng là thời cơ tốt nhất!"

Lý Thụ lắc lắc đầu, hai câu hỏi này của Liễu Như Phong, nhìn bề ngoài hoàn toàn không có nửa phần dao động, ngược lại lộ ra địch ý nhè nhẹ, trong lòng biết không thể mượn sức của người này được.....

Lý Thụ thở dài: "Phu nhân nói rất đúng, Liễu Như Phong, người quả nhiên là hòn đá vướng chân! Khi đó chỉ viện, là bởi vì phu nhân tra ra Chu Chính Thành xuất thân Từ Điện, mới buông tha người một mạng! Kỳ thật phu nhân vẫn muốn trừ bỏ người, không phải bởi vì người thị tẩm Nam Cung Thiên Mạc, mà là người đối Nam Cung Thiên Mạc quá mức trung tâm, phu nhân đã ba lần bảy lượt ám chỉ người, người lại thủy chung chưa từng hướng phu nhân nguyện trung thành. Như vậy, người liền trở thành hòn đá chặn đường ngoài kế hoạch của phu nhân!"

Lý Thụ nói xong, mạnh vung tay lên, mười người cầm binh khí trong tay, chậm rãi tới gần.....

Mười người này đều đã luyện tập Tuyệt Thiên thần công, đã không còn là thị vệ Võ Điện bình thường, Liễu Như Phong thật cẩn thận mà đề phòng.....

Trường đao Lý Thụ giơ lên cao khỏi đỉnh đầu, nghiêng diện bỏ về phía mặt Liễu Như Phong, lập tức có thêm vài người phối hợp, hai thanh đao kiếm đánh úp về phía dưới chân của Liễu Như Phong, bốn thanh thương chùy khác lại tấn công phía bên thất lưng của Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong thở sâu, đẩy thân mà lên, nhảy lên không trung, trường kiếm ngăn chặn, đẩy ra được vài thanh binh khí theo sát mà đến.

Trong mắt chợt hiện lên vô số điểm đen rất nhỏ, nhóm người phía dưới nhất tề lộ ra một nụ cười giả tạo, trong lòng Liễu Như Phong biết không tốt, trường kiếm xoay chuyển, múa thành một mảnh kiếm quang, bảo vệ thân thể.

"Leng keng....." Trong tiếng động, ám khí tới gần bị trường kiếm đẩy ra, Liễu Như Phong không dám để lộ thân trên không trung lần nữa, thân hình trầm xuống, hạ xuống. Mũi chân đáp xuống đất, thân hình xoay tròn, trường kiếm xoay vòng quanh thân một vòng, đẩy ra một vài thanh binh khí thừa cơ mà đánh úp lại.....

※※※

Nam Cung Thiên Mạc cầm trường kiếm trong tay, chắn ngang ngực, đánh bay vài thanh binh khí. Mấy lần muốn tiến tới một bên sân, đều bị chặn lại.....

Tuy rằng những người này đã tập luyện Tuyết Thiên thần công, nhưng hiển nhiên không có khả năng Lễ phu nhân sẽ đem Tuyết Thiên thần công chân chính dạy cho bọn họ. Bởi vậy những người này bất quá chỉ di chuyển ra được kỳ ảnh, mà không thể hiện ra được kỳ pháp. (Câu này ý chỉ bọn họ chỉ biết múa máy ra được cái vẻ bề ngoài mà ko thấy có bộ pháp chân chính ẩn bên trong!)

Tuy rằng Nam Cung Thiên Mạc điên đã bốn năm, lúc này Nam Cung Hành cũng bị thương không nhẹ, nhưng Nam Cung Hành thống lĩnh Tuyết Cốc đã hơn ba mươi năm, uy nghiêm tích lũy được không phải nhỏ. Huống chi dù sao Nam Cung Thiên Mạc cũng là thân sinh nhi tử của Lễ phu nhân, Lễ phu nhân chưa tự mở miệng hạ lệnh, hai mươi người này, thật sự không dám hạ sát chiêu, chỉ đành tử thủ! Khi động thủ, chân tay khó tránh khỏi có chút lóng ngóng!

Bởi vậy, tình cảnh của Nam Cung Thiên Mạc, mặc dù nhìn như hiểm ác, kì thực hoàn toàn không có việc gì.....

※※※

Trong Trúc viện tinh xảo xinh đẹp, đã không còn vẻ u tĩnh xinh đẹp trăm hoa đua nở, hiện giờ mọi người chia làm ba nhóm chém giết, đao quang sáng rực, kiếm khí tung hoành, sớm đã đem cảnh sắc viện tử xinh đẹp như mộng ảo, phá hư thành đồng hồ độn không chịu nổi, bùn đất tung bay, không có nửa phần mỹ cảm!

Lễ phu nhân đứng ở khoảng đất trống, nhìn ba trận đánh phía xa, có chút lo lắng do dự mà nhìn ngoài viện.

Tuy rằng Nam Cung Hành trúng độc, phần bụng lại bị đâm một kiếm. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn, Kế Bất Ngôn vẫn không có cách nào bắt được hắn.

Dù sao thời gian luyện Tuyệt Thiên thần công quá ngắn, thời gian bốn năm, tuy rằng đủ để cho Lễ phu nhân cùng Kế Bất Ngôn thăm dò được một vài phần võ công của Nam Cung Hành, nhưng điều kiện bản thân có hạn, trước kia Lễ phu nhân không biết võ công, mà võ công trước kia của Kế Bất Ngôn, ở trước mặt Tuyệt Thiên thần công, thật sự không đáng nhắc tới.....

Lễ phu nhân chậm rãi đến gần chiến trường của hai người.

Trong nháy mắt, Nam Cung Hành cùng Kế Bất Ngôn đã đánh nhau được trăm chiêu.

Lúc này toàn thân Nam Cung Hành đã đầm máu, nhưng càng đánh càng mạnh, tình cảm chân thành bị thê tử phản bội, bị thương tiếc nuối, làm hắn từ bỏ tính toán đảo tấu.....

Trường kiếm Kế Bất Ngôn vẽ nghiêng trước ngực, bức lui một chương hung mãnh của Nam Cung Hành, lẳng không bay qua, né qua một cước xông tới của Nam Cung Hành, rơi về phía sau Nam Cung Hành. Trường kiếm thuận thế hướng tới phía sau tim của Nam Cung Hành.

Thân hình Nam Cung Hành xoay chuyển, năm ngón tay thành trảo, muốn cường chế bắt về phía trường kiếm của Kế Bất Ngôn, nội lực hùng hậu bao lấy tay, da thịt cứng rắn như lưỡi đao thép sắc bén!

Kế Bất Ngôn chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ từ trên thân kiếm truyền đến, rốt cuộc không thể nắm giữ được nữa, trường kiếm rời tay mà bay lên không trung!

Nam Cung Hành cười dữ tợn, tay trái như ảo ảnh mà tới, chưa đến thân, kinh phong đã đập vào mặt.

Kế Bất Ngôn biến sắc, thân hình chớp nhoáng, tả xung hữu đột, muốn né qua một kích tuyệt sát này.

Tay phải Nam Cung Hành vung lên, một đạo nội lực xuyên tay mà ra, nháy mắt phong kín tất cả đường lui của Kế Bất Ngôn!

Kế Bất Ngôn tựa hồ muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ đành dừng thân lại, đề khí nội lực toàn thân, hai tay chậm rãi đẩy tới, tiếp đón tay trái của Nam Cung Hành đánh tới trước người.....

"A....."

"Ngô....."

Một tiếng hét thảm, một tiếng kêu rên!

Nếu luận về nội lực, Kế Bất Ngôn như thế nào có thể so sánh cùng Nam Cung Hành? Miệng Kế Bất Ngôn phun máu tươi, bị đánh trúng bay đi mấy trượng, phá nát phòng ốc trong viện, ngã quỵ trên mặt đất.

Nam Cung Hành đột nhiên cảm giác một cổ hàn khí đánh tới sau lưng, thân hình nháy mắt thụp xuống, vai trái đau xót, trong sát na hung hiểm mà tránh thoát khỏi một kiếm xuyên tâm. Nam Cung Hành hét lớn một tiếng, vai trái co rút lại, không ngờ lại đem đoản kiếm nhập càng sâu hơn trong máu thịt. Quay người muốn bắt lấy, cảm giác bàn tay đã bắt được!

Nam Cung Hành chậm rãi xoay người, nghiêng đầu nhìn nhìn đoản kiếm trên vai nhập vào cơ thể mà ra, đau kịch liệt mà quay đầu lại, nhìn Lễ phu nhân trước mắt, tay phải bắt lấy cổ họng Lễ phu nhân run nhè nhẹ, nhưng thủy chung không hạ lực.....

Lễ phu nhân kinh hãi vạn phần, nhìn Nam Cung Hành gần ở trước mắt, như không hề quen biết hẳn, thì thào nói: "Không có khả năng! Không có khả năng..... Rõ ràng người đã trúng độc, lại cùng Bất Ngôn đánh nhau lâu như thế, như thế nào lại....."

"Trúc nhi, tuy rằng người đã chiếm được Tuyệt Thiên thần công, nhưng lại không biết khi đạt tới Tuyệt Thiên thần công tầng thứ chín, trừ phi là kịch độc vừa vào miệng chết ngay lập tức, chỉ cần có thể có thời gian, cho dù Tuyệt Thiên thần công không thể hóa giải, cũng có thể ngăn chặn độc tính, vài năm cũng không bộc phát!" Nam Cung Hành khàn khàn mở miệng, si ngốc nhìn khuôn mặt Lễ phu nhân vẫn xinh đẹp như cũ, nói: "Trúc nhi, vợ chồng hơn hai mươi năm, người thực sự không còn một tia tình nghĩa?"

"Tới hiện giờ rồi, còn nói chuyện này để làm gì? Muốn giết cứ giết!" Trên gương mặt của Lễ phu nhân hiện lên một tia không được tự nhiên, dời ánh mắt đi. Nếu Nam Cung Hành vô sự, vậy Kế Bất Ngôn.....

Lễ phu nhân lo lắng mà nhìn phía phòng ốc bị tàn phá.....

Nam Cung Hành lười nhác mở miệng, một chương đánh Lễ phu nhân hôn mê, ôm lấy thân thể chậm rãi mềm nhuyễn xuống của nàng, lãnh nhãn đảo qua bốn phía, ngẩng đầu đề khí thét dài!

Tiếng thét dài bén nhọn mà tăng lên, như tư thế hào hùng, ẩn chứa sát khí sắc nhọn; lại như đang ở đất bằng mà nổi lên một trận tiếng sấm nặng nề, trầm trầm mà bi thương..... Chấn động đến nỗi khiến hai lỗ tai của mọi người trong viện như muốn nổ vang, khí huyết quay cuồng, không tự chủ được mà dừng tay lại.....

Kế Bất Ngôn trên mặt đất bị tiếng thét dài này áp bách, phun ra ngụm máu tụ, thân thể dao dao động động mà bò lên, liếc mắt một cái thấy Lễ phu nhân đang nhắm mắt lại, nằm ở trong lòng Nam Cung Hành, trong lòng biết đại thể hôm nay đã mất, Nam Cung

Hành có lẽ sẽ bỏ qua cho Lễ phu nhân, nhưng trăm triệu lần không có khả năng sẽ buông tha mình!

Tâm Trúc, xem ra người và ta, đành đợi kiếp sau, lại làm vợ chồng! Vẻ tuyệt quyết trên mặt Kế Bất Ngôn chợt lóe, trong mắt lộ ra ý ngoan độc, thân hình tung lên, lặng yên không một tiếng động, đánh về phía Nam Cung Hành đang bị thương mà thét dài.....

Lúc này Nam Cung Hành đang đau khổ, sao có thể dự đoán được Kế Bất Ngôn cư nhiên không chết, lại còn có thể đánh lên?! Trong nháy mắt, kiếm của Kế Bất Ngôn, đã tiếp cận cách một tấc phía sau tim Nam Cung Hành!

Nhưng, Nam Cung Hành dù sao cũng là Nam Cung Hành, tuy rằng tâm thần đắm chìm trong sự bi thống, hoàn toàn không phát giác, nhưng thân thể lại không như thần trí hỗn loạn, cảm nhận được nguy hiểm trong chớp mắt, đã tự nhiên mà nhảy nghiêng qua năm bước.....

Trường kiếm thất bại! Một kích tuyệt mệnh của Kế Bất Ngôn được ăn cả ngã về không, thẳng chỉ đến phía trước người Nam Cung Hành, cách phía trên mười bước là Nam Cung Thiên Mạc!

Trong lòng Kế Bất Ngôn nháy mắt hiện lên một tia thất vọng, nhưng lực đã đánh ra, lúc này muốn dừng lại, cũng đã không thể dừng được nữa!

Nhìn Nam Cung Thiên Mạc nửa quỳ trên mặt đất trước mắt, hận ý trong mắt Kế Bất Ngôn chợt lóe —— Nam Cung Thiên Mạc không thể so với Nam Cung Hành! Tuyệt Thiên thần công của Nam Cung Hành đã đạt tới tầng thứ chín, có thể hóa giải, áp chế độc được, nhưng Tuyệt Thiên thần công của Nam Cung Thiên Mạc, tuyệt đối không đạt tới được tầng thứ chín! Nếu có thể giết chết hung thủ đã hại chết ái nữ, cũng là thân sinh nhi tử của kẻ thù này, coi như cũng là một phần an ủi.....

Lúc này Liễu Như Phong sớm đã dùng hết lực, cũng may một tiếng thét dài của Nam Cung Hành, chấn động khiến mọi người ai cũng nín thở ngưng khí, ngấm vận công chống cự tiếng thét dài chứa đầy nội lực bị thống, bạo ngược này. Tuy bị nội lực này chấn động đến nỗi phun ra một vài ngụm máu, nhưng cũng vừa lúc tránh khỏi làn đao kiếm đánh tới của đám người kia!

Liễu Như Phong thở dốc chưa định, cố nén huyết khí do bị tiếng thét bị thống này chấn động mà tự loạn, miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc, lại vừa lúc nhìn thấy bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc đang cúi đầu quỳ xuống đất thở hổn hển, một thế đánh tới không lưu đường lui của Kế Bất Ngôn! Mà phía sau Nam Cung Thiên Mạc, là bờ vực bên cạnh Trúc viện!

Liễu Như Phong không kịp nghĩ nhiều, cố vận hết phần nội lực còn sót lại trong cơ thể, tung người nhảy đến.....

Nam Cung Thiên Mạc gian nan mà thở dốc, tiếng thét bi thống của phụ thân nghe vào trong tai, liền biết đại sự đã định! Cũng may võ công phụ tử hai người là cùng nguồn gốc, không giống đám người Lý Thụ, tuy rằng cũng học Tuyệt Thiên thần công, nhưng công lực ban đầu vẫn còn, nội lực hỗn độn. Tuy Nam Cung Thiên Mạc không bị tiếng thét dài của Nam Cung Hành áp bách, thương tổn, nhưng một hồi đánh nhau kịch liệt, làm hắn không thể áp chế được được tính trong cơ thể.....

Bỗng cảm thấy kinh phong tập kích đến bên cạnh người. Nam Cung Thiên Mạc nghĩ cũng không nghĩ, thân mình nghiêng qua, phản thủ đánh một chưởng!

Bên sườn vai trùng xuống, một cổ nội lực nhu hòa truyền đến, không có nửa phần ác ý, chỉ đẩy Nam Cung Thiên Mạc nghiêng lên vài bước.

Chưởng lực đã đánh trúng! Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc căng thẳng, lúc này nơi đây, người hoàn toàn không có tâm muốn thương tổn hắn, trừ bỏ phụ thân vẫn đang thét dài không ngừng trước người, thì chỉ có.....

Trường kiếm lạnh như băng xẹt qua trước mắt Nam Cung Thiên Mạc, hàn khí thân kiếm lướt qua trên mặt, đông kết thành máu.....

Nam Cung Thiên Mạc trở mắt nhìn Kế Bất Ngôn mang vẻ hận thù trước mặt, bay ngang qua, thanh âm mũi kiếm sắc bén đâm vào da thịt vang lên.....

Nam Cung Thiên Mạc không biết lấy đâu ra khí lực, mạnh quay đầu lại.

Trường kiếm trong tay Kế Bất Ngôn, đâm xuyên qua thân thể Liễu Như Phong, trên gương mặt Liễu Như Phong, vì đau đớn mà thoáng vặn vẹo, một mặt miệng phun máu tươi, một mặt ra sức đánh ra một chưởng, xuyên phá lồng ngực Kế Bất Ngôn, bàn tay tái nhợt, năm ngón tay cùng duỗi thẳng, như lưỡi đao sắc bén, xông phá từ sau lưng Kế Bất Ngôn mà ra, mang theo máu cùng thịt..... Hai người gắt gao mà giữ lấy nhau, bay xa vài trượng, nằm ngang giữa không trung, bay ra khỏi bờ vực.....

Như Phong! Không.....

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ chính mình đã thất thanh mà kêu gào, nhưng bên tai lại chỉ nghe được tiếng thét bi thống của phụ thân, hoàn toàn không có nửa điểm thanh âm của chính mình! Tên của nam nhân ngẹn trong cổ họng, hô hấp tắc nghẽn.....

Từ khi thanh tỉnh tới nay, người đầu tiên nhìn thấy là nam nhân kia; nam nhân luôn âm áp, kính cẩn thuận theo; nam nhân ở trong lòng mình, cho dù không cam lòng, cho dù hổ thẹn, cũng dục ngoạn mà mở rộng thân thể.....

Nam nhân ở thời điểm nguy cấp nhất, luôn vội vàng tới; nam nhân vừa mới đứng ở phía sau, chống đỡ chính mình; nam nhân dưới tiếng thét dài của phụ thân, trong ngoài đều đã bị thương, mệt mỏi kiệt sức, cũng muốn liều mạng mà đẩy mình ra.....

Nam Cung Thiên Mạc chưa bao giờ từng tin tưởng, bản thân luôn luôn kiên cường sẽ có lúc rơi lệ, chuyện tình lớn nhất đời, Nam Cung Thiên Mạc cũng tin tưởng bản thân vẫn có thể giải quyết hoàn mỹ! Nhưng cảnh trong mắt lúc này là gì? Trong hốc mắt ẩm ướt, gương mặt nam nhân ấy lại vận vẹo mơ hồ, dần dần, nhìn không rõ.....

Lực tới của Kê Bất Ngôn tan mất, hai nam nhân lấy trường kiếm cùng cánh tay ở cùng một chỗ, từ bờ vực cao cao, như cánh diều nhờ gió, bị chặt đứt sợi dây, đột ngột như vậy, dừng lại trên không trung, sau đó, như hòn đá rơi xuống nước, thẳng tắp mà rơi xuống.....

Nam Cung Thiên Mạc chưa bao giờ từng thống hận võ công bản thân quá thấp! Qua bốn năm điên dại, Tuyệt Thiên thần công đã đột phá được tầng thứ bảy! Trong Tuyệt Cốc, trừ bỏ phụ thân, ai có thể là đối thủ của mình?! Nhưng lúc này, nơi đây! Lần đầu tiên Nam Cung Thiên Mạc nổi lên hận ý đối võ công của bản thân, cũng hận mẫu thân đã trì hoãn bốn năm của chính mình —— nếu võ công của mình cao hơn một ít, nếu có thể đạt tới năng lực của phụ thân..... Chính mình lúc này, sẽ không có chuyện không thể động đây mà đứng bất động tại chỗ, trơ mắt nhìn người quan trọng nhất của bản thân, cứ như vậy mà mất đi.....

Tiếng thét dài của Nam Cung Hành rốt cục cũng chấm dứt. Đám người Lý Thụ giấy dựa mà bò lên, nhìn nhìn Lễ phu nhân trong lòng Nam Cung Hành, lại nhìn bờ vực không một bóng người, trong khoảng thời gian ngắn, người nhìn ta, ta nhìn người, không còn chủ ý.....

Thanh âm y phục vũ động vang lên, bỗng nhiên một vài nhân ảnh nhảy ra từ trên tường viện, toàn thân đều là hắc y, một người đứng trước nhất, là Ảnh Điện điện chủ, mà theo sát bên cạnh Ảnh Điện điện chủ, là Dạ Thất.....

Trong lúc nhất thời, đám người Lý Thụ trong viện, hoảng loạn thất thố, chạy trốn bốn phía, nhưng đã bị bao vây, tiếng động chém giết hỗn độn, ở trong tòa viện tử đã bị tàn phá, vang lên lần thứ hai!

Tiếng binh khí giao hưởng, tiếng kêu thảm gần kề cái chết, màn chém giết nghiêng về một bên, đều không kích khởi nổi nửa phần chú ý của Nam Cung Thiên Mạc.

Như thứ rơi xuống bờ vực kia không phải một người, mà là tâm của chính mình. Mười ngày trước mới hiểu được tình cảm của bản thân, nguyên bản nghĩ rằng, nam nhân trung thành này, sẽ bồi bạn với mình, tới khi chết đi..... Lại không nghĩ rằng, ngày này, lại tới nhanh như vậy —— nam nhân cường hãn, luôn tin tưởng đối võ công của chính mình, căn bản Nam Cung Thiên Mạc chưa từng ngờ rằng, lại mất đi người nọ nhanh như thế.....

Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy trong lòng ngực như bị khoét mất một khối, loại đau đớn do một cây đao cùn cắt vào da thịt, như tơ, như bông, đau đớn liên miên mà không ngừng quẩn quanh, nhỏ bé mà lại lấp đầy cả thân thể. Không dám tin, không thể

tin, rồi lại vô lực cùng trống rỗng mà không thể không tin, bao phủ đỉnh đầu! Tuy rằng hiệu lực của Nhuyễn Cân Tán dần dần biến mất, nhưng toàn thân, không có một tia khí lực.....

Ảnh Điện diện chủ lãnh nhãn nhìn thi thể đám người Lý Thụ trên mặt đất, xoay người đi tới trước người Nam Cung Hành, quỳ một gối xuống, cung thanh nói: "Chủ nhân, ảnh vệ bảo hộ bất lực, khiến chủ nhân bị thương, thỉnh chủ nhân trách phạt!"

Nam Cung Hành kinh ngạc chuyển mắt qua, nhìn Ảnh Điện diện chủ quỳ trước mặt. Sau một lúc lâu, mới hồi thần lại, mặt mũi nói: "Là ngươi, sao ngươi lại tới đây?"

"Khởi bẩm chủ nhân, thuộc hạ được Dạ Thất báo tin, nói là ảnh vệ Dạ Bát của Tứ công..... cốc chủ phái ra điều tra tổng quản Trác Tiêu Cung Thiên Hành bị trọng thương mà quay về, thuộc hạ lo lắng an nguy của chủ nhân, vội vàng tới. Không ngờ trước viện có rất nhiều thị vệ, nói chủ nhân cùng cốc chủ đều đã hạ lệnh, bất luận kẻ nào nếu chưa được lệnh, cũng không thể tự tiện vào Trúc viện! Cho đến khi nghe được tiếng hét của chủ nhân vang lên, trong lòng thuộc hạ biết không đúng, liền hạ lệnh cưỡng chế xâm nhập." Thần tình Ảnh điện diện chủ thật sự nghiêm túc nói: "Thuộc hạ cùng ảnh vệ bảo hộ bất lực, khiến chủ nhân cùng cốc chủ trọng thương, thỉnh chủ nhân trách phạt!"

Dạ Thất cúi đầu quỳ gối một bên, nghe thấy Ảnh Điện diện chủ nói như vậy, trong lòng tất nhiên sáng như tuyết, lão cốc chủ Nam Cung Hành đối Lễ phu nhân sủng ái, cho dù người bên ngoài không hề biết, nhưng Ảnh Điện diện chủ từng là thiếp thân ảnh vệ của Nam Cung Hành, trong lòng tất nhiên biết rõ ràng —— nếu ăn ngay nói thật, chỉ sợ cho dù là Ảnh Điện diện chủ, cũng khó tránh khỏi cơn thịnh nộ của lão cốc chủ Nam Cung Hành mà giết người diệt khẩu!

Nam Cung Hành kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói: "Thôi! Hôm nay là bốn tọa hạ lệnh, bọn họ nghe lệnh làm việc, coi như không có gì đáng trách, không cần lại so đo....."

"Vâng" Ảnh Điện diện chủ đứng dậy, tiến lên đỡ Nam Cung Hành, nói: "Chủ nhân, trước tiên nên thượng dược?!"

Thần sắc Nam Cung Hành hồ hững gật đầu, một gã ảnh vệ bưng một chiếc ghế ngồi đặt ở phía sau, đem Lễ phu nhân đặt ở trên đùi, không nói gì, chỉ tùy ý Ảnh Điện diện chủ động thủ, vì hân mà thượng dược chữa thương.....

Giống như mất đi tất cả tri giác, Nam Cung Thiên Mạc đôi mắt thấy sự tình trong viện như không nhìn thấy, chỉ lặng yên nhìn bờ vực trống rỗng, trong đầu cũng trống rỗng.....

Dạ Thất đi tới bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, đưa mắt nhìn chung quanh, không thấy nửa điểm tung tích của Liễu Như Phong, trong lòng ảm ảm hiện lên một tia không rõ.....

"Công..... Cốc chủ?!" Dạ Thất nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc nửa ngồi trên đất, vẻ mặt đại rã, hai mắt đăm đăm, toàn thân cứng ngắt; chịu đựng tâm tình trong lòng càng ngày càng bất an, nhẹ giọng kêu.

Nam Cung Thiên Mạc chấn động, chậm rãi quay đầu lại, nhìn Dạ Thất trước người.

Dạ Thất cúi đầu, không dám đối diện ánh mắt đau lòng cực kỳ kia của Nam Cung Thiên Mạc, lấy được ra, vùi đầu rửa sạch vết thương trên người Nam Cung Thiên Mạc.

"Y đã chết!" Đỉnh đầu truyền đến thanh âm u ám của Nam Cung Thiên Mạc, băng lãnh mà bình tĩnh..... Nhưng sự trống rỗng trong giọng nói lại tiết lộ tâm tình chân thật của hắn.....

Dạ Thất chấn động, được bình trong tay ngã xuống mặt đất, Dạ Thất chậm rãi cúi thân xuống, nhặt được bình lên, yên lặng mà tiếp tục thượng dược.

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn mái tóc đen trên đầu Dạ Thất, hắc hắc cười lạnh, nói: "Y đã chết, cũng là của ta! Tốt nhất ngươi không nên vọng tưởng, nếu không, ta không ngại mất đi một ảnh vệ!"

"....." Dạ Thất không trả lời, nhưng bàn tay đang thượng dược, lại run rẩy không ngừng.....

※※※

Nửa năm sau.....

Một đầu bạc trắng, Nam Cung Hành giống như một lão nhân bảy, tám mươi tuổi, đứng bên ngoài cấm địa Tuyệt Cốc, nhìn sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc trước mắt không chút thay đổi, hơi thở toàn thân băng lãnh âm hàn; thở dài.

"Mạc nhi, quá khứ, đều đã qua đi! Nương ngươi vừa tỉnh, liền tự sát. Xem ra ở đáy lòng nàng, sớm đã không còn phụ tử chúng ta. Nàng không để ý tới ngươi, nhưng dù sao vẫn là mẫu thân sinh của ngươi! Mạc nhi, ngươi hiện giờ đã là cốc chủ Tuyệt Cốc, tâm nên phóng khoáng một chút, nên quên thì quên đi! Cũng may Đoạn Hồn Cốc cốc chủ mình xét, cô nương Mai Việt Tâm lại biết ôn nhu săn sóc, hiểu được nỗi đau mất mẫu thân của ngươi, đã quay lại Đoạn Hồn Cốc. Đợi tâm tình ngươi đỡ hơn, nhớ đi Đoạn Hồn Cốc đưa nàng về thành thân....."

"Vâng. Nhi tử hiểu. Thịnh phụ thân yên tâm!" Nam Cung Thiên Mạc khom người đáp.

Mai Việt Tâm? Ôn nhu sẵn sóc? Trên gương mặt Nam Cung Thiên Mạc bất động thanh sắc, trong lòng lại âm thầm cười lạnh! Không khỏi nhớ lại ngày ấy, Mai Việt Tâm đến Tuyệt Cốc muộn một tháng, chỉ mang theo một thiếp thân thị nữ, vào trong cốc.

Tuy rằng Nam Cung Thiên Mạc hoàn toàn vô tình với nàng, nhưng theo cấp bậc lễ nghĩa vẫn đón nàng vào viện tử sớm đã được chuẩn bị tốt. Đang lo lắng nên mở miệng đưa ra lời hủy hôn sự như thế nào với Mai Việt Tâm, mà không gây hại đến tình cảm hữu nghị giữa hai cốc, nhưng Mai Việt Tâm đã mở miệng trước.

"Nam Cung cốc chủ, Việt Tâm đã có người mến mộ, hôn sự của người và ta, nếu tiến hành, chỉ sợ sẽ tăng thêm thống khổ! Sao không từ bỏ?" Thần sắc Mai Việt Tâm lãnh lẹ, không có một chút thái độ chột dạ, nhả nhó, chỉ bình thản ung dung chân thành mà nói: "Nam hôn nữ giá, không giống nhau! Nếu Nam Cung cốc chủ có thể đáp ứng, Việt Tâm chắc chắn sẽ đem độc dược mới nghiên cứu chế tạo trong Đoạn Hồn Cốc sao lại một phần, đưa cho Nam Cung cốc chủ! Ngoài ra, coi như Mai Việt Tâm thiếu người một nhân tình! Bên Đoạn Hồn Cốc, Việt Tâm sẽ giải thích!"

Phụ thân đã hướng Đoạn Hồn Cốc cốc chủ cầu thân, tất nhiên Mai Việt Tâm không có người trong lòng, nhưng lúc này Mai Việt Tâm lại mạo hiểm đắc tội Tuyệt Cốc, phiêu lưu hai cốc trở mặt, dứt khoát hủy hôn, nghĩ lại ngày nàng xuất phát cũng khá sớm, nhưng lại đến muộn một tháng, có lẽ trên đường tới Tuyệt Cốc, gặp gỡ người đó.....

Nam Cung Thiên Mạc đang xuất thân, lại nghe thấy thanh âm của Nam Cung Hành, kéo lại suy nghĩ đang bay xa.

"Mạc nhi, vi phụ vào cấm địa, sẽ không trở ra! Điều duy nhất trên thế gian vi phụ không yên lòng, chỉ có người!" Nam Cung Hành thở dài một tiếng.

"Phụ thân, hài nhi sẽ chiếu cố chính mình, cũng sẽ bảo vệ tốt Tuyệt Cốc. Thỉnh phụ thân yên tâm!" Nam Cung Thiên Mạc nhìn phụ thân chỉ mới qua sáu tháng, lại tựa như già đi mấy chục tuổi, trong lòng mềm đi, đi lên phía trước, nhẹ nhàng mà kéo cánh tay trái Nam Cung Hành lại.

Nam Cung Hành nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, lộ ra một nụ cười, nói: "Đúng vậy! Mạc nhi của ta đã trưởng thành! Đã thành nam tử hán kiên cường! Vi phụ không nên quá phân tâm....."

Vỗ nhẹ lên hai tay của Nam Cung Thiên Mạc đặt ở trên cánh tay, Nam Cung Hành rút cánh tay ra, nở nụ cười, hắc bào vung lên, quay người tung lên, nhảy vào rừng cây cao ngất nơi cấm địa.....

Nơi khoảng đất trống trước rừng, hai gã ảnh vệ, một gã thị vệ nhất tề hành lễ phía Nam Cung Thiên Mạc, đi theo phía sau Nam Cung Hành, nhảy vào cấm địa.....

Phụ thân đã tiến nhập cấm địa! Một người thân cuối cùng cũng đã rời khỏi mình.....
Nam Cung Thiên Mạc si ngốc mà nhìn gió nhẹ lướt qua rừng rậm, trước mắt tựa hồ lại
hiện lên dung nhan tuấn lãng quen thuộc, ấm áp kia —— Như Phong.....

Thời gian đã qua nửa năm, Nam Cung Thiên Mạc lại cảm giác bên người, trong
lòng trống rỗng, dường như thiếu đi một khối nào đó, tuy rằng bọn thị vệ, thị cơ hết sức
lấy lòng, nhưng từ khi không có Liễu Như Phong nhu thuận, ấm áp cùng an tường bên
người —— Nam Cung Thiên không hề tuyển chọn thiếp thân thị vệ, cũng không hề sủng
tín một thị cơ trong cung nào.....

Cũng từng xuống vực tìm kiếm xác của Kế Bất Ngôn, nhưng trừ bỏ đất đá trống
vắng hoang tàn, vách núi, sông lớn chảy xiết mãnh liệt cùng mãnh thú rình rập, đừng nói
là người hay thi thể, cho dù là một mảnh hài cốt vỡ nát nhỏ, cũng không tìm ra được một
khối.....

Nghĩ lại tình trạng bản thân lúc đó, tuy rằng kiệt sức, nhưng một chương không
dung, cùng thanh kiếm sắc bén đâm xuyên cơ thể mà ra, Nam Cung Thiên Mạc chỉ đành
nhẹ giọng than thở.....

Như Phong..... Ta..... ngay cả thi thể của người..... cũng không thể tìm về.....

Tuyệt kiếm lộ phong 82: ← [Trở lại](#)

Chỉ cần người là người trong giang hồ, nhắc tới Nam Dương Phủ Hà Nam, như vậy
nhất định người sẽ nghĩ đến Nam Dương Thương Khung sơn trang.

Hơn cả một cung, hai cốc nghe đồn trong thần bí; hơn cả năm phái Thiếu Lâm, Võ
Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Không Động sớm đã trở thành ngôi sao sáng trong chốn võ
lâm, đối với một người trong giang hồ mà nói, vẫn là sự tồn tại của Thương Khung sơn
trang không quá mức cao xa như vậy, có vẻ dễ dàng tiếp cận hơn.....

Mười tám tháng ba.

Những ngày đông giá rét đã qua, sự ấm áp của mùa xuân đang dần đến.

Tuy rằng thời tiết vẫn rét lạnh như trước, nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào đến
ý cười trên gương mặt mọi người đang thong thả đi trên đường.

Năm trước là năm của mùa thu hoạch, tuy rằng thuế của quan phủ vẫn cao đến dọa
người, nhưng vẫn tốt hơn những năm vừa rồi rất nhiều.

Huống chi sự giá lạnh cả mùa đông, dựa theo cách nói của các lão nhân, năm nay sẽ lại là một năm thu hoạch!

※※※

Chuyển qua đường lớn, xuyên qua ngõ tắt nhỏ, là một tòa viện tử thuộc loại trung, nơi này là Nam Dương Phủ, là nơi cư trú của người khá giàu có. Hải đồng chơi đùa trên đường, phụ nhân gọi con, nam nhân đi qua đi lại, làm cho một con ngõ nhỏ không lớn mấy này, hiển lộ ra hết sự phồn hoa cùng náo nhiệt của Nam Dương Phủ.....

Ở cuối ngõ tắt nhỏ, trước cửa một tòa viện tử không tính là lớn, một bố y thanh niên đang đi đến.

Y phục bằng vải bố màu lam thô ráp hơi hiển lộ vẻ cũ nát, mặc trên người thanh niên có dáng người hơi gầy, nhưng thân hình lại hoàn mỹ, tuyệt không có vẻ nghèo túng, nhu nhược. Lưng thanh niên duỗi thẳng, động tác lưu loát, thần thái ôn hòa, khiến lòng người sinh hảo cảm.

Thanh niên nhìn chung quanh, xác nhận địa phương mình muốn tìm, đi đến trước cửa viện, nâng tay gõ lên cửa gỗ sơn đỏ mà nước sơn đã bong ra từng mảng.

"Ai a?" Một lão nhân trông cửa thọt chân ra mở cửa viện, nhìn thanh niên từ trên xuống dưới, xác nhận mình không hề quen biết, trên gương mặt không khỏi lộ ra vẻ hơi nghi hoặc.

"Lão trượng hảo, tại hạ Liễu Như Phong. Xin hỏi, chủ nhân trong viện này, là Liễu thị?" Liễu Như Phong hơi hơi cúi thấp người, trên gương mặt dần theo một tia mỉm cười, nhẹ giọng hỏi.

"Liễu thị?" Lão nhân hơi nghi hoặc mà nâng đầu lên, hạ thấp giọng mà lặp lại, suy nghĩ nửa ngày, gương mặt mới lộ ra vẻ đã hiểu, cười nói: "Người là nói Đỗ phu nhân?!"

Trong lòng Liễu Như Phong chợt lạnh, Đỗ phu nhân? Chẳng lẽ mẫu thân cùng muội muội đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên đã dọn đi?

Nét tươi cười trên mặt Liễu Như Phong vẫn không thay đổi, hỏi: "Tại hạ không phải tìm Đỗ phu nhân, lão trượng có biết Liễu thị sống trong viện này mười ba năm trước?"

Lão nhân mỉm cười, giải thích nói: "Chồng cũ của Đỗ phu nhân họ Liễu, sau khi xảy ra nạn châu chấu, rất nhiều người đã chết, Đỗ phu nhân trở thành quả phụ. Ban đầu thực sự là ở viện này, hiện nay đã tái giá cùng trang chủ Thương Khung sơn trang. Ngộ..... nhớ rồi, phu nhân vốn muốn bán viện này đi, nhưng tiểu thư kiên quyết không chịu đồng ý, rồi giao cho lão nhân trông coi viện này. Nói rằng nàng còn một người ca ca, không biết chính xác khi nào sẽ trở về!"

Lão nhân nói tới đây, hai mắt mờ không khỏi lại đem Liễu Như Phong đánh giá cao thấp một phen, cười nói: "Thật ra tiểu huynh đệ cùng tiểu thư có vài phần giống nhau, không bằng đi Thương Khung sơn trang hỏi một chút đi."

Trong lòng Liễu Như Phong thả lỏng, chẳng lẽ là mẫu thân mang theo muối muối tái giá? Nhưng vì sao là Thương Khung sơn trang? Tuy rằng Tuyết Cốc đã ẩn cư thế ngoại nhiều năm, nhưng chuyện trong chốn giang hồ, lớn lớn nhỏ nhỏ, vẫn có thể biết được một ít. Huống chi, Thương Khung sơn trang này, cũng tính là sừng sững trăm năm trên giang hồ.....

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, mỉm cười hướng lão nhân thăm hỏi rõ ràng đường đi về phía Thương Khung sơn trang, nói tạ ơn, liền xoay người rời đi.

Ra khỏi Nam Dương Phủ, đi được khoảng mười dặm đường, đến trước một cánh rừng, cuối cùng cũng thấy được một tòa trang viện lớn mà lão nhân đã nói.

Trang viện dựa vào núi mà kiến tạo, một mặt là triền núi không tính là quá nhỏ, hai bên là rừng cây rậm rạp, chính diện đối mặt với đường lớn trông trải. Trước cửa viện tinh cương sơn son phú quý, hai gã tráng đinh ăn mặc thanh nhã cương tráng đang đứng, cầm cương đao trong tay, hai cánh tay để trần, trên cánh tay nổi rõ các cơ bắp, có vẻ thập phần hữu lực!

Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, đã tới tìm người thân, tốt hơn không nên xâm nhập vào đêm khuya, nếu Đồ phu nhân kia quả nhiên là mẫu thân, thì thật hoàn hảo. Nếu không phải mẫu thân, tội gì khi không lại khiến cho phu nhân nhà người ta chịu một trận kinh hách?

Nghĩ như vậy, Liễu Như Phong liền hướng về phía trước cửa trang viện kia mà bước tới.

Hai gã tráng đinh thủ vệ, hiển nhiên đã sớm thấy bố y thanh niên đứng ở trên đường nhìn sơn trang, chỉ là thấy y không có động tĩnh, tất nhiên không nên đến xua đuổi. Lúc này, thấy thanh niên xiêm y cũ kỹ này đi tới, hai gã tráng đinh đều nghiêng mắt nhìn, hung ác cao ngạo mà nhìn thẳng Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong thấy thế, cũng không sinh khí, một thân ăn mặc của bản thân, khó tránh khỏi sẽ khiến cho hai gã tráng đinh xem thường.

"Đứng lại! Nơi này là Thương Khung sơn trang, người không có chuyện thì nên dừng lại!" Thấy Liễu Như Phong đã đi tới cách mười bước trước cửa viện, hai gã tráng đinh hét lớn một tiếng, tay đồng thời giữ chặt chuôi đao, thể hiện nếu Liễu Như Phong dám can đảm tiến lên một bước, lập tức sẽ bỏ về phía y!

Liễu Như Phong dừng cước bộ, hai tay ôm quyền, chắp tay cung kính, nói: "Thỉnh cầu hai vị đại ca thông truyền, tại hạ Liễu Như Phong, cầu kiến Đồ phu nhân!"

"Liều Như Phong? Chưa từng nghe qua! Trang chủ phu nhân của chúng ta là người mà tiểu tử ngươi nói gặp là có thể gặp sao? Ta phi phi phi! Tiểu tử ngươi tìm trang chủ phu nhân chúng ta làm gì? Muốn tìm cũng nên tìm trang chủ hoặc hai vị thiếu trang chủ mới đúng! Chứ không phải đến tìm phu nhân?!" Một gã tráng đinh trừng mắt báo, giận dữ nói. Đang muốn rút phôi đao bên hông ra, lại bị tráng đinh bên cạnh giữ chặt.

"Ta nói Phùng ca ngươi, không có tam lượng tam, nào dám lên Lương Sơn? Nói không chừng, là người bên kia phái tới! Hai ta bắt quá chỉ là tráng đinh nho nhỏ, không tiện ứng đối cùng hần a! Không bằng trước tiên thông truyền cho tổng quản, tổng quản sẽ an bài người tới đối phó tiểu tử này!" Tráng đinh tuổi trẻ hơn một ít, lôi kéo tráng đinh la hét mới nãy, thấp giọng nói thầm.

"Ta phi! Tiểu Hà, tiểu tử ngươi thật sự rất nhất gan! Nhìn xem tiểu tử này, thân mình gầy yếu như vậy, một trận gió cũng có thể thổi hần đi, nếu thật là có bản lĩnh, sao có thể nghèo túng như vậy?" Tráng đinh họ Phùng cực kỳ không cho là đúng.

Hai người nói nhỏ giọng, Liều Như Phong lại cách khá xa, tất nhiên cho rằng thanh niên này nghe không thấy. Càng tranh luận kịch liệt hơn. Tráng đinh họ Hà kiên trì muốn tìm tổng quản, tráng đinh họ Phùng lại cho rằng rất phiền toái, tự hai người họ đuổi đi là xong chuyện.....

Liều Như Phong nghe vào trong tai, không khỏi dờ khóc dờ cười. Nhìn nhìn dáng người tráng đinh họ Phùng tráng kiện, mình quả thật là không thể so bằng! Không nghĩ tới, đến công khai cũng phiền toái như vậy! Nghĩ lại, quả thật chính mình cũng không đúng, nhất thời nóng vội, liền nói thẳng muốn tìm Đỗ phu nhân. Thương Khung sơn trang này ở trong chốn giang hồ coi như có chút địa vị, mở miệng liền yêu cầu gặp nữ quyền nhà người ta, tất nhiên sẽ bị cho rằng là tới khiêu khích.....

Liều Như Phong vội vàng khom người, làm một cái đại lễ, nói: "Hai vị đại ca, tại hạ nhất thời hồ đồ, đã quên nói rõ, tại hạ vốn có hai vị thân nhân, họ Liều, vốn ở trong Nam Dương Phủ. Lần này tại hạ đến Nam Dương, là tới tìm các nàng, ai ngờ nghe lão nhân thủ viện bên nhà cũ nói, Liều phu nhân tái giá cùng Đỗ trang chủ, mới mạo muội đến cầu kiến."

Hai gã tráng đinh đang tranh cãi kịch liệt, đồng thời ngậm miệng lại, quay đầu, nhìn Liều Như Phong, nháy mắt.....

"Tiểu Hà, không đúng a, tiểu tử này thế nào lại hiểu rõ lai lịch của phu nhân?" Tráng đinh họ Phùng nghiêng đầu qua, đến gần tráng đinh họ Hà.

"Phùng ca, không phải ta nói ngươi! Trong Nam Dương Phủ này, có ai lại không biết lai lịch trang chủ phu nhân chúng ta? Lại nói, năm đó trang chủ vì thay phu nhân tìm nhi tử về, làm kinh động cả giang hồ a!" Tiểu Hà cười nhạo một tiếng, khinh thường nói.

"Người là nói, tiểu tử này lừa dối chúng ta?" Phùng ca vừa nghe thấy, lửa giận ngút trời, cơ bắp rắn chắc nổi lên trên hai cánh tay trần, cầm lấy cương đao bên hông, liền chỉ hướng Liễu Như Phong mà phóng tới.

"Phùng ca, từ từ! Nếu hấn thật sự là thân thích của phu nhân, hai chúng ta lại gần đón như vậy, chỉ sợ khi tiểu thư trở về, có thể sẽ lại ném hương vị đau khổ a! Không bằng, chúng ta thông truyền giúp hấn?" Tiểu Hà vội vàng một phen kéo Phùng ca lại, khuôn mặt nhăn nhó, thấp giọng nói.

Phùng ca bị tiểu Hà giữ chặt, vốn hùng hùng hổ hổ đang muốn răn dạy, vừa nghe tiểu Hà nhắc tới tiểu thư, không khỏi lạnh run, liền thanh nói: "Hảo, người đi thông truyền, ta canh ở đây!"

Tiểu Hà gật đầu, quay lại nhìn về phía Liễu Như Phong, bày ra khuôn mặt tươi cười có vài tia cứng nhắc, giương giọng nói: "Tiểu ca chờ chút, ta thay người thông truyền!"

Liễu Như Phong mỉm cười, nói: "Đa tạ huynh đài."

Thấy tiểu Hà vội vàng chạy vào bên trong trang, Phùng ca gãi gãi sau ót, khoe miệng giật giật, tựa hồ muốn nói vài câu cùng Liễu Như Phong, ánh mắt rơi xuống y phục bằng vải gai thô rách cũ nát trên người Liễu Như Phong, liền ngậm miệng, dời mắt đi.

Tất nhiên Liễu Như Phong đã đem hết thấy trông ở trong mắt, tốt tính cười cười, không đi lên xét nét, chỉ tự lẳng lặng đứng chờ.

Thấy thần tình Liễu Như Phong hòa khí, khiến trong lòng thô nhân Phùng ca kia sinh ra một chút hảo cảm.

Phùng ca suy nghĩ ngang dọc, đánh giá Liễu Như Phong sau một lúc lâu, quay đầu lại nhìn vào bên trong trang, quay đầu lại, giương giọng nói: "Uy! Ta nói tiểu tử người! Người có thể nghĩ lại rõ ràng, sớm xem xét lại, trước kia có vài người giả mạo là nhi tử của trang chủ phu nhân, chạy tới Thương Khung sơn trang chúng ta, hỗn ăn hỗn uống, nhưng sau này, những người này đều thành thức ăn trong miệng, cơm trong bụng đã thú trên núi Thương Khung!"

Liễu Như Phong ngẩn ra, giả mạo? Cúi đầu, như thế nào vị Đỗ phu nhân này lại cũng có một nhi tử ly tán? Xem ra trang chủ Thương Khung sơn trang, đối Đỗ phu nhân tái giá này thật không tồi!

"Đa tạ Phùng đại ca chỉ điểm! Bất quá, tại hạ thật sự là tới tìm người thân mà thôi, nếu trang chủ phu nhân quý trang, không phải là mẫu thân ly tán nhiều năm, tại hạ sẽ lập tức đi, tuyệt không ở lại quý trang!" Liễu Như Phong ôn hòa cười cười, nói. Trong lòng có ý nghĩ vị Đỗ phu nhân Thương Khung sơn trang này thực sự là mẫu thân, nhưng cần phải xác định thêm vài phần.....

Phùng ca gật gật đầu, trong lòng thật sự đối thanh niên một thân y phục cũ kĩ này, càng thêm hảo cảm, âm thầm tự khẳng định, một hồi dù sao cũng phải ở trước mặt tổng quản, giúp hắn nói vài lời hay. Nếu, thanh niên này thật như lời hắn nói, cũng phải cầu tổng quản lưu lại một cái mạng nhỏ của thanh niên này, thả hắn rời đi.....

Trước trang ngoài trang, hai người đang yên lặng trầm tư, trong sơn trang, bốn người đang đi ra.

Hai gã hán tử cường tráng đi theo cuối cùng, một lão nhân tinh thần phần chấn đi phía trước, thanh niên hán tử kêu tiểu Hà đi theo bên cạnh lão nhân.

Bốn người đi đến cửa lớn của trang viện, ngừng lại.

Ánh mắt khôn khéo của lão nhân chợt lóe, đánh giá Liễu Như Phong đứng ngoài trang, da mặt khế động, lộ ra một nụ cười coi như là ôn hòa, nói: "Tiểu huynh đệ là đến Thương Khung sơn trang tìm người thân? Lão nhân là tổng quản Thương Khung sơn trang, Vạn Thiên Sơn! Vẫn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ!"

Liễu Như Phong tung góc áo, chấp tay thi lễ, nói: "Nguyên lai là Vạn tổng quản Thương Khung sơn trang! Tại hạ Liễu Như Phong, cùng mẫu thân, muội muội thất lạc mười ba năm, lần này đến Nam Dương, là tìm kiếm các nàng. Vì nghe lão trượng thủ trách nhà cũ nói, mới tìm đến quý trang! Mong rằng Vạn tổng quản niệm tình, đề cho tại hạ cùng Đỗ phu nhân quý trang gặp mặt, mong có thể xác nhận."

Thương Khung sơn trang sừng sững trăm năm trên giang hồ, Vạn Thiên Sơn thân là tổng quản Thương Khung sơn trang, tất nhiên được trang chủ Đỗ Thương Sơn tin cậy, Đỗ trang chủ một tay Thương Khung đao pháp xuất thần nhập hóa, ở trong chốn giang hồ, coi như là một nhân vật đại danh鼎鼎 —— người đời xưng là Thương Đao.....

Vạn tổng quản thấy Liễu Như Phong nghe xong thân phận của bản thân, hoàn toàn không có một tia khinh trương kính ngưỡng, cảm thấy không khỏi có một chút không vui! Nhưng nghĩ lại, nhìn qua khí tức thanh niên này rời rạc, cũng không có tinh khí ẩn chứa của người luyện võ, không giống như là người trong giang hồ, chưa từng nghe qua đại danh của mình thực sự cũng khó trách! Vì thế bình ôn tâm khí, xong mới tỉnh tể nghĩ lại, thanh niên này tự xưng Liễu Như Phong, cư nhiên cùng nhi tử ly tán nhiều năm của phu nhân trùng tên trùng họ!

Vạn tổng quản âm thầm hừ lạnh, năm đó trang chủ vì tìm kiếm Liễu Như Phong, truyền khắp giang hồ, người thế thân mạo danh, muốn một bước lên trời, nhiều không đếm hết! Huống chi, trang chủ đã có hai vị công tử, vị tiểu thư kia không nói đến, mặc kệ thanh niên này là Liễu Như Phong thật cũng tốt, giả cũng vậy! Đối với Thương Khung sơn trang mà nói, bất quá chỉ là một sự tồn tại dư thừa!

Vạn tổng quản có ý muốn đem thanh niên này đuổi đi cho xong việc, nhưng lại nhớ tới Đỗ phu nhân ôn nhu từ bi kia, thở dài, ngữ khí mềm lại, nói: "Gần đây trang chủ phu

nhân đã không còn vui vẻ khi thấy có người đến nữa! Chỉ sợ Liễu huynh đệ đã tìm sai người, không bằng đi điều tra nghe ngóng lần nữa? Năm đó Hà Nam hạn hán, thiên tai nhân họa, nhiều người đã chết....."

Liễu Như Phong âm thầm nhú mày, ý tứ của Vạn tổng quản, dường như không muốn để cho mình cùng Đỗ phu nhân kia gặp mặt, muốn mình cứ như vậy mà rời đi?

Lúc này nếu cưỡng cầu lần nữa, hiển nhiên là chỉ tự làm mất mặt! Liễu Như Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã là giờ Thân! Không bằng đợi đến ban đêm, quay lại âm thầm dò la? Chỉ cần cẩn thận một chút, không sợ sẽ dọa đến vị Đỗ phu nhân kia, có lẽ vấn đề cũng coi như không lớn.....

"Như vậy....." Liễu Như Phong định chủ ý, liền nghĩ rằng biết thời biết thế, cứ như vậy mà rời đi trước.

"Vạn tổng quản....." Một tiếng nói thốt lên, một thiếu nữ mặc y phục nha hoàn chạy ra từ bên trong trang, vội giọng hô to nói: "Phu nhân nghe nói có một thanh niên kêu Liễu Như Phong đến sơn trang tìm người thân....."

Thiếu nữ kia chạy tới trước cửa trang viện, liếc mắt một cái nhìn thấy Liễu Như Phong, hạ xuống kinh ngạc trên mặt mà đánh giá một cái, cười nói: "Phu nhân cho mời Liễu công tử vào nói chuyện!"

Mí mắt Vạn tổng quản nhếch lên, liếc mắt nhìn thiếu nữ một cái, không nói nữa, chỉ lẳng lẳng mà lui về một bên.

Liễu Như Phong thấy thế, chỉ đành nuốt xuống lời nói bên miệng, cười cười, chấp tay thi lễ, nói: "Như vậy, làm phiền cô nương!"

Thiếu nữ thân nhiên cười, tự nhiên hào phóng, nói: "Không dám nhận, Cúc nhi bất quá chỉ là một thiếp thân thị nữ nhỏ nhỏ của phu nhân. Thỉnh Liễu công tử theo ta!"

Thiếu nữ này đã là thị nữ của trang chủ phu nhân Thương Khung sơn trang, tất nhiên là ở chỗ sâu bên trong sơn trang, phi nước đại đến tận đây mà lại nhanh như vậy, thiếu nữ lại hoàn toàn không có một tia mỏi mệt, thờ dốc, có thể thấy thiếu nữ cũng có một thân võ công! Liễu Như Phong quay đầu, hướng Vạn tổng quản thi lễ, mới theo Cúc nhi đi vào bên trong trang.

Tất nhiên Vạn Thiên Sơn không ngăn trở, mặc dù không đến nổi sinh khí, nhưng tất nhiên trong lòng cũng sẽ không thấy vui vẻ, nhưng thấy Liễu Như Phong thi lễ như thế, trong lòng thật sự cũng tán thưởng. Gật gật đầu, thấy hai người đi xa, mới mang theo hai gã thị vệ, quay người vội vàng đi hướng thư viện của trang chủ.....

Liễu Như Phong một mắt đánh giá cách bố trí của Thương Khung sơn trang, một mắt lưu ý đường đi bốn phía. Không khỏi khê gật đầu, cách bố trí của Thương Khung sơn

trang này, tuy rằng núi giả ao viện, hết sức tinh xảo mỹ quan, nhưng dường như lại ẩn chứa quỷ ngữ hành, hiển nhiên không phải tùy ý an bài. Giữa viện, thân thủ của hạ phó, thị vệ lưu loát, hiển nhiên đều có võ công —— khó trách Thương Khung sơn trang có thể ở trong chốn giang hồ phong vũ phiêu đảng này, từng từng trăm năm không đổ!

Thiếu nữ Cúc nhi trước người đi thật chậm, hiển nhiên là vì chiều cổ cước bộ trầm trọng của Liễu Như Phong!

Ước chừng vào thời điểm đi được một nén hương, Cúc nhi chuyển hướng tiến vào một tòa viện lớn, xuyên qua hàng cây dương liễu trong viện, đi qua cây cầu bắc ngang hồ sen, đứng ở phía trước bức rèm che của chủ ốc trong viện.

Tuyệt kiểm lộng phong 83: ← Trở lại

Cúc nhi quay đầu lại nhìn Liễu Như Phong, giọng nói: "Phu nhân, Liễu Như Phong, Liễu công tử đã tới."

Một tiếng Liễu công tử, khiến Liễu Như Phong không khỏi có chút buồn cười, đầu tiên là tiểu tử, sau đó là tiểu huynh đệ, hiện tại lại thành công tử.....

Công tử..... Cốc chủ —— hiện tại có tốt hay không?! Nhớ rõ nhiều lần Mai cô nương có nhắc tới cốc chủ, luôn trong vui sướng mang theo u oán, sau đó liền kinh ngạc nhìn mình xuất thần.....

Cẩn thận nghĩ đến, cốc chủ tuổi trẻ tuấn mỹ, võ công lại cao, tâm tư lại tinh tế, đối xử với người ngoài rất tốt, chân thành ôn nhu sẵn sàng, cẩn thận tỉ mỉ! Nghĩ đến đây, khóe miệng Liễu Như Phong nhin không được hơi nâng lên, lộ ra ý cười.....

Mai cô nương luôn lo được lo mất, lúc vui lúc buồn, cũng khó tránh khỏi..... Thương thế chưa thể phục hồi, dường như lại phát tác! Giữ lấy vùng ngực lại ần ần đau, Liễu Như Phong giương mắt nhìn nhìn Cúc nhi trước người, cũng may Cúc nhi chuyển chú trong phòng, không quay đầu lại, dường như chưa phát giác.

Nói vậy cốc chủ cũng đã khôi phục lại tinh thần từ trong đả kích, hẳn chính là nam nhân kiên cường mà khôn khéo như vậy! Nhớ rõ trong khánh khắc cuối cùng rơi xuống vách núi, Lễ phu nhân đã bị lão cốc chủ bắt được, Kế Bất Ngôn cũng chết trong tay mình, điều nhìn thấy cuối cùng chính là Ảnh Điện điện chủ xuất hiện ở trên tường viện.....

Cốc chủ hẳn là đã không có việc gì?! Có lẽ, cũng đã quên mình.....

Trong phòng truyền ra tiếng vang của vật nặng di chuyển, chỉ chốc lát sau, một đạo thanh âm thanh thúy của thiếu nữ vang lên: "Cúc nhi, phu nhân cho mời Liễu công tử!"

"Thỉnh Liễu công tử." Cúc nhi quay đầu lại, nhìn Liễu Như Phong, chột tiến lên một bước, đẩy bức rèm che ra, nhẹ giọng nói.

Liễu Như Phong khẽ gật đầu, đi vào phòng.

Da thú hoa mỹ trên quý, phủ kín cả phòng. Đã là mùa xuân tháng ba ấm áp, trong phòng lại tràn đầy chậu than, một thị nữ mười tám, mười chín tuổi đang canh một ấm nước trên hỏa lò bằng sắt.

Đối diện cửa phòng, trên nhuyễn tháp (tháp = một loại giường nhỏ, không phải ngôi tháp nhá!), một vị trung niên mỹ phụ đang nằm, ánh mắt vốn bình tĩnh lạnh nhạt vừa rơi xuống trên người Liễu Như Phong mới bước vào trong phòng, ngẩn ra, đột nhiên mạnh mẽ toát ra sắc thái sáng ngời.

Liễu Như Phong cẩn thận đánh giá trung niên mỹ phụ đang kích động đến khó kìm lòng nổi, tóc mây chải cao, dùng một thanh trâm cài đầu bằng hoàng kim được chế tác tinh xảo, phần đầu trâm kim tuyến điểm xuyên vài khỏa trân châu tròn lớn nhỏ, rũ xuống một bên mặt, theo thân thể kích động của trung niên mỹ phụ mà hơi hơi lay động, một đoạn vải tơ lụa quấn trước ngực, cổ áo lộ ra xiêm y tơ lụa thêu hoa, hiện ra dung nhan đã qua tuổi bốn mươi, hiển nhiên được bảo dưỡng rất tốt, có thể nhìn ra được khi tuổi trẻ, là một vị mỹ nhân tuyệt sắc.....

Trung niên mỹ phụ kích động mấp máy môi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời.....

Liễu Như Phong nhìn về mặt trung niên mỹ phụ kích động, thân trên run rẩy, nhưng vẫn nằm ở trên tháp, nhìn dưới đệm chăn mềm mại, hình thái đôi chân duyên dáng —— chẳng lẽ, hai chân của nàng.....

Cúc nhi vội vàng bước nhanh đến trước nhuyễn tháp, nhẹ vỗ về lưng của trung niên mỹ phụ, mềm giọng nói: "Phu nhân, phu nhân, không thể kích động, thân mình ngài sẽ chịu không nổi....."

Thiếu nữ trông coi chậu than, doanh doanh đứng dậy, từ ấm nước đặt trên hỏa lò bằng sắt, rót một chén trà nóng, bung gói, cẩn thận mà thổi thổi, đưa tới bên môi trung niên mỹ phụ.

Hai mắt trung niên mỹ phụ vẫn nhìn chằm chằm Liễu Như Phong, nhấp một ngụm, thở hắt hắt, cuối cùng run rẩy nói ra thanh âm: "Phong nhi..... Là..... Phong nhi của ta..... sao?"

Trong trí nhớ, bởi vì lao lực cùng đói khát, khiến cho mẫu thân nhiễm bệnh, dung nhan già trước tuổi, niên kỉ chỉ mới đầu hai mươi, nhìn qua, đã như phụ nhân đến tuổi bốn mươi. Liễu Như Phong nhìn trung niên mỹ phụ trước mắt, trong trí nhớ, mẫu thân khô gầy như củ, sắc mặt xanh vàng, hiển nhiên chênh lệch không phải nhỏ.....

Nhìn vẻ mặt kích động mà mong đợi của Đỗ phu nhân xa lạ trước mắt, tuy rằng Liễu Như Phong không dám nhận, nhưng cũng có vài phần chờ mong.....

"Đỗ phu nhân? Còn nhớ rõ, mười ba năm trước, dòng họ ở cách vách nhà phụ nhân?" Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, hạ thấp người, nhẹ giọng hỏi.

Đỗ phu nhân nghe vậy, giữa hành mi hiện lên một tia chua xót, kinh ngạc mà rơi lệ, nhìn Liễu Như Phong, nói: "Phong nhi đã không còn nhận ra nương?"

Liễu Như Phong cúi đầu, không đành lòng nhìn, chỉ cảm thấy trong lòng cũng theo nước mắt của Đỗ phu nhân, dần dần mà chua xót.

Đỗ phu nhân nhìn Liễu Như Phong trầm mặc, đánh giá một phen bỏ ý thô ráp cũ nát trên người y, vẻ mặt lại càng thâm lương, ghen ngào nói: "Nếu không phải người cùng..... có phần tương tự, chỉ sợ nương cũng không nhận ra người....."

Đỗ phu nhân lộ ra thần sắc tưởng nhớ, si ngốc mà nhìn Liễu Như Phong, sau một lúc lâu, vươn tay đến, nói: "Năm đó ta mang theo người cùng Phượng nhi, ở tại một thôn nhỏ phía nam, sát bên trái, là Chung đại ca rất nhiệt tâm, Phong nhi quen gọi hắn một tiếng Chung đại thúc!"

Đúng vậy! Chung đại thúc, trung niên hán tử cao cao trắng trắng kia! Tại thời điểm xảy ra nạn đói, xông vào trong nhà mình..... Liễu Như Phong nhắm mắt, không còn hoài nghi nữa, tiến lên vài bước, cầm lấy bàn tay hơi lộ ra vẻ tái nhợt, vô lực của Đỗ phu nhân kia, trong lòng kích động, nhưng miễn cưỡng ổn định thân hình, thấp giọng kêu: "Nương....."

"Phong nhi....." Đỗ phu nhân ôm cổ Liễu Như Phong, thất thố mà khôi phục kích động, khiến nàng rốt cuộc nhìn không được, hai tay run rẩy, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của Liễu Như Phong, nước mắt không đành chỉ được mới hạ xuống.....

Một tiếng cười to từ ngoài phòng vang lên, một trung niên hán tử ước chừng bốn mươi xuất hiện bước nhanh tiến vào phòng, mang vẻ thường thức mà đánh giá Liễu Như Phong, hướng Đỗ phu nhân nói nói: "Phu nhân, ta nghe nói Như Phong đã trở lại, liền vội vàng buông trang vụ trong tay, tới nhìn xem!"

Đỗ phu nhân ngẩng đầu lên, nhìn nhìn trung niên nam tử, không đứng dậy, ở trên nhuyễn tháp mà hạ thấp người, kêu: "Thương Sơn."

Đỗ Thương Sơn vội vàng ứng thanh, bước nhanh đi tới bên tháp.

Liều Như Phong buông tay ra, muốn thối lui sang một bên, lại bị Đỗ phu nhân chặt chẽ mà giữ lấy. Liều Như Phong bắt đắc dĩ, nhuễn tháp này mặc dù rộng, nhưng không chứa được hơn ba người, chỉ đành nghiêng thân mình, tránh ra tạo một chút khe hở.

Thị nữ bưng bát trà, thức thời lui ra, nhường cho Đỗ Thương Sơn một chỗ trống.

Liều Như Phong âm thầm đánh giá nam nhân trước mắt, thái dương huyết cao cao, lòng bàn tay che kín bởi vết chai, cước bộ linh hoạt nhẹ nhàng —— nghĩ đến người lúc trước vẫn đứng ở bên ngoài bình ổn hô hấp mà nghe lén, chính là hắn!

Đỗ Thương Sơn ấn Đỗ phu nhân xuống, ôn nhu mà lau đi nước mắt trên mặt nàng, nói: "Thân mình ngươi không tốt, ta biết Như Phong đã trở lại, trong lòng ngươi cao hứng, nhưng vẫn phải chú ý thân thể....."

Đỗ phu nhân đỏ mặt, liếc mắt nhìn Liều Như Phong, có chút ngượng ngùng, nhưng không cự tuyệt trượng phu đụng chạm, chỉ hơi chút lo lắng nhìn Liều Như Phong, nhẹ giọng nói: "Phong nhi, đây là trang chủ Thương Khung sơn trang, Đỗ Thương Sơn, cũng là trượng phu hiện nay của nương."

Liều Như Phong nhìn hai người ân ái cùng thân mật, trong lòng tất nhiên vui mừng, không bắt mắt lo lắng cho Đỗ phu nhân. Mẫu thân đã chịu nhiều cực khổ, nhìn đến viện này, phòng xá, thị nữ, cùng nơi chốn, có thể thấy được vị Đỗ trang chủ này đối mẫu thân quan ái cùng săn sóc.

Liều Như Phong mỉm cười, cúi hạ thất lưng, hành lễ nói: "Liều Như Phong kiến quá Đỗ trang chủ!"

Đỗ Thương Sơn ừ một tiếng, xoay người lại, nâng Liều Như Phong dậy cười nói: "Ta từng nghe phu nhân nói, năm đó ngươi còn nhỏ, vì cứu mẫu thân, muối muối, bán mình cho người. Trong lòng Đỗ Thương Sơn vẫn thập phần cảm khái! Hiện nay có thể có người tuổi trẻ mà hiếu tâm như ngươi vậy, thật sự không nhiều....."

Liều Như Phong cúi đầu, nói: "Đỗ trang chủ quá khen."

Đỗ Thương Sơn tựa hồ nhớ tới cái gì, phiền não mà lắc lắc đầu, nhìn nhìn Đỗ phu nhân, lại nói: "Mười năm trước, ta lấy Nhược Mai, liền muốn chuộc ngươi về, cũng coi như giải đi một nỗi khổ tâm niệm cho nương ngươi. Chỉ là ngươi đã đi, nương ngươi hôn mê bất tỉnh, khi đó muối muối ngươi tuổi còn nhỏ, qua nhiều năm như vậy, tất nhiên nói không ra nguyên do. Mười năm nay, ta vẫn phái người tìm hiểu chung quanh, nhưng thủy chung hoàn toàn không có nửa phần tin tức của ngươi. Hiện giờ, ngươi đã tìm đến, cũng đừng đi nữa, ngươi là nhi tử của Nhược Mai, cũng là nhi tử của Đỗ Thương Sơn ta! Năm đó vị tiểu công tử an trí cho mẫu thân, muối muối ngươi kia, tính trước tính sau, cũng là hai trăm lượng bạc, ngươi nói ra địa chỉ, ta cho ngươi đưa đến ba trăm lượng hoàng kim! Coi như là chuộc thân cho ngươi, cũng dùng để báo ân! Tuy nói Thương Khung sơn trang ta ở trên giang hồ không tính là môn phái gì nổi danh. Nhưng vị tiểu

công tử hảo tâm này, ngày sau nếu có gì khó xử, Đỗ Thương Sơn ta hứa, chỉ cần có năng lực, tuyệt không khoan tay đứng nhìn!"

Liễu Như Phong giương mắt, nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn, thấy thần sắc hần chân thành, không giống giả bộ, cười nói: "Đa tạ Đỗ trang chủ quan ái! Nhưng mẫu thân từ nhỏ đã dạy, nhận được ân một giọt nước, phải báo bằng cả dòng sông! Lần này Như Phong tới, nguyên bản chỉ là muốn nhìn xem mẫu thân cùng muội muội có mạnh khỏe hay không! Có Đỗ trang chủ chiếu cố như thế, Như Phong cũng yên tâm....."

"Như thế nào? Phong nhi người muốn đi?" Đỗ phu nhân càng nghe càng cảm giác không đúng, thần sắc không khỏi biến thành bi thảm, không tự giác mà nắm chặt tay Liễu Như Phong.

Móng tay dài được chăm sóc chỉnh tề đâm vào lòng bàn tay, ần ần đau! Liễu Như Phong lại như không biết, cười nói: "Đúng vậy, mẫu thân! Năm đó công tử dùng giá tiền như vậy đem chúng ta từ trong tuyệt cảnh cứu ra, ân này tình này, hài nhi chỉ sợ cả đời này cũng trả không xong....."

Liễu Như Phong nói tới đây, dừng một chút, nghĩ lại có lẽ Mai cô nương vẫn còn canh ở ngoài Tuyệt Cốc, không khỏi nhíu nhíu mày, âm thầm tính toán thời gian, nói: "Mẫu thân không cần lo lắng, công tử đối hài nhi tốt lắm! Hài nhi ước chừng có thể ở lại nơi này một tháng, liền phải trở về."

"Một tháng....." Trên mặt Đỗ phu nhân, lộ ra biểu tình vừa vui mừng, vừa thất vọng.

Vui mừng chính là: nhi tử không phải đi ngay lập tức. Thất vọng chính là: thời gian một tháng thật sự quá ngắn.....

"Đúng vậy, mẫu thân." Liễu Như Phong cúi thấp đầu, không đành lòng nhìn đến sự thất vọng trên mặt mẫu thân.

Một tháng, thân là nữ nhi của cốc chủ Đoạn Hồn Cốc, hẳn là Mai Việt Tâm không rảnh mà vẫn canh giữ ở ngoài Tuyệt Cốc như vậy?! Xem ra thân thể mẫu thân cực kỳ không tốt, vẫn nằm ở trên tháp, chỉ sợ là không tiện đi lại? Nếu có thể thăm dò được tâm của cốc chủ, có lẽ có thể cầu được một người của Độc Điện, đến nhìn xem mẫu thân.....

Bất quá, nửa năm chưa quay về, chỉ sợ cốc chủ đã sớm cho rằng mình đã chết..... Nghĩ tới lúc giải thích cho cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc nguyên nhân nửa năm nay không quay về, Liễu Như Phong không khỏi đau đầu một trận.

Tuy rằng năm tháng trước đã thanh tỉnh, nhưng thương thế quá nặng, ngay cả Mai Việt Tâm nữ nhi của cốc chủ Đoạn Hồn Cốc y độc song tuyệt, cũng không nắm chắc được nửa phần —— có lẽ, khi đó Mai Việt Tâm thấy mình sắp chết, bất quá chỉ là nhất thời ngửa tay nghe? Ngựa chết làm thành ngựa sống, bắt mình thử thuốc? Liễu Như

Phong không quên, Đoạn Hồn Cốc cứu người, từ trước đến nay là một mạng để lại một mạng, cứu một người, liền phải có một người tự nguyện tiến vào Đoạn Hồn Cốc làm nô bộc.....

Nếu không, như thế nào Đoạn Hồn Cốc lại có cách nói Nhân Đoạn Trường?!

Nguyên tưởng rằng, Mai Việt Tâm sắp trở thành cóc chủ phu nhân của Tuyệt Cốc. Bởi vậy, Mai Việt Tâm không đề cập tới, tất nhiên Liễu Như Phong cũng thanh thản ổn định để Mai Việt Tâm chữa thương, huống chi chính mình khi đó căn bản không thể nhúc nhích.....

Không nghĩ lại qua nửa năm, bản thân đã có thể đi lại, Mai Việt Tâm mới mang theo thủ hạ, thu thập hành lý, không phải tiến vào Tuyệt Cốc, ngược lại là rời đi Tuyệt Cốc.....

Hơn nữa, ngôn ngữ hành động của Mai Việt Tâm, càng ngày càng kỳ quái.....

Càng thêm kỳ quái hơn, chính là bản thân.....

Cuối cùng, Liễu Như Phong không thể chịu đựng được nữa, không cần chờ thương thế khỏi hẳn, lặng lẽ trốn đi.

Đỗ phu nhân há miệng thở dốc, muốn làm cho Liễu Như Phong lưu lại. Nhưng nghĩ đến tình cảnh khi đó, phần tiêu phí kia cũng đủ mua được trăm danh hạ phò, không khỏi thở dài, cuối cùng cái gì cũng nói không nên lời, chỉ lặng yên rơi lệ.

Đỗ Thương Sơn vẫn nhìn hai người, không lên tiếng. Thẳng đến lúc này, hai người đều trầm mặc, mới nhẹ nhàng ôm sát vai Đỗ phu nhân, nói: "Như Phong, những năm trước đây nương người chịu khổ không ít, bệnh căn không dứt. Sau khi vào Thương Khung sơn trang, mặc dù ta đã thỉnh y vẫn dược không ít, cực lực điều dưỡng, nhưng thân thể nương người vẫn không thấy tốt lên! Người vẫn nhớ kỷ ân tình của người ta, tất nhiên rất tốt, nhưng người có thể nhẫn tâm nhìn nương người nhớ thương người thành tật như vậy sao?"

Liễu Như Phong nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn, không lên tiếng.

Đỗ Thương Sơn đánh giá y phục Liễu Như Phong từ trên xuống dưới, cười nói: "Người xem như vậy thì như thế nào? Một tháng sau, ta tự mình đưa người về, dùng một trăm thị tòng cùng năm trăm lượng hoàng kim, cùng vị tiểu công tử hảo tâm kia thương lượng?"

Liễu Như Phong theo ánh mắt của Đỗ Thương Sơn, cúi đầu nhìn nhìn chính mình, bưng bình đại ngộ, vốn là khi từ trên tay Mai cô nương chạy ra, trộm y phục thay đổi, Đỗ Thương Sơn lại tưởng rằng trong nhà cóc chủ thiếu tiền?

Liều Như Phong không khỏi buồn cười nói: "Đa tạ hảo ý của Đỗ trang chủ."

Thời gian một tháng, có lẽ thương thế cũng khỏi hẳn, khi đó sẽ lặng lẽ rời đi! Mang Đỗ Thương Sơn đến Tuyệt Cốc? Liều Như Phong chỉ nghĩ cũng không muốn nghĩ tới, không nói cho Đỗ Thương Sơn, đó là để hắn vẫn đối mẫu thân tốt như thế, cũng là không thể khiến hắn mất đi Thương Khung sơn trang này.....

Cốc quy của Tuyệt Cốc, người biết được chỗ của Tuyệt Cốc, nếu không phải là bằng hữu liên minh, thì chỉ có hai con đường có thể chọn, một, nhập vào Tuyệt Cốc, hai, chết!

Thấy Liều Như Phong đáp ứng, Đỗ Thương Sơn không khỏi hiện lên vẻ mặt tươi cười, nhìn Đỗ phu nhân mừng rỡ như điên, ôn nhu mà vỗ vỗ vai nàng, nói: "Phu nhân, bây giờ ngươi có thể yên tâm!"

Đỗ phu nhân quay đầu lại nhìn về phía Đỗ Thương Sơn, cười gật gật đầu.

Liều Như Phong không muốn bàn luận đề tài này nữa, vì thế nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Nương, muội muội đâu?"

Tươi cười trên mặt Đỗ phu nhân cứng đờ.

Đỗ Thương Sơn cũng không còn tươi cười, trầm ngâm nói: "Tính tình Phượng nhi quá mức nôn nóng, mấy ngày trước cùng ta xảy ra một chút tranh chấp, liền xuất môn du ngoạn giải sầu. Có lẽ vài ngày nữa sẽ trở lại."

Liều Như Phong cúi đầu, biểu tình trên mặt mẫu thân cùng Đỗ trang chủ, có lẽ muội muội không chỉ là bởi vì nguyên nhân này, không biết đã xảy ra chuyện gì.....

Đỗ Thương Sơn miễn cưỡng cười cười, lại nói: "Xem ta này, cao hứng mẩu tử các ngươi gặp lại, lại quên ngươi hôm nay mới đến Nam Dương!"

Đỗ Thương Sơn nói xong, thật cẩn thận đỡ Đỗ phu nhân nằm xuống, đứng dậy, hướng Liều Như Phong gật gật đầu, lại quay đầu lại nhìn nhìn Đỗ phu nhân, nói: "Cầm viện bên cạnh Hà viện vẫn còn trống, phu nhân, ngươi xem?"

Đỗ phu nhân mới nhìn thấy nhi tử thất lạc hơn mười năm, mặc dù có chút không muốn để Liều Như Phong rời đi, nhưng biết Đỗ Thương Sơn nói có lý, huống chi Cầm viện ngay tại bên cạnh?!

Đỗ phu nhân trái lo phải nghĩ, mới khẽ gật đầu.

Đỗ Thương Sơn thấy, mới quay đầu lại, nhìn Liều Như Phong, nói: "Như vậy, Như Phong, ta mang ngươi đi!"

Liều Như Phong hơi có chút giật mình, nếu nói là an bài chỗ ở, không tất yếu phải để trang chủ tự mình dẫn đường à? Hay là có chuyện muốn hỏi?

Ra khỏi Hà viện, Liều Như Phong liếc mắt một cái liền thấy tổng quản Thương Khung sơn trang Vạn Thiên Sơn ngoài cửa viện.

Đỗ Thương Sơn đi qua, không tránh né Liều Như Phong, nói: "Vạn thúc, lần này có thể là không phải làm lần, đa tạ người! Như Phong ở tại Cẩm viện, phiền người an bài xuống, tất cả thị tòng đều chiếu theo Văn An, Văn Lôì mà an bài!"

Tuyệt kiểm lộ phong 84: ← Trở lại

Vạn Thiên Sơn nhú nhú mày, không tán thành nhìn về phía Đỗ Thương Sơn, hạ thấp người thi lễ, nói: "Ý của trang chủ là, Liều công tử cũng dựa theo thân phận thiếu chủ của Thương Khung sơn trang mà bố trí?"

Liều Như Phong cả kinh, nếu là như thế, chẳng phải sẽ khiến người ta hiểu lầm sao? Thấy tổng quản Thương Khung sơn trang Vạn Thiên Sơn ần ần có ý phòng bị, lúc này bản thân nguyên bản cũng chỉ tính toán dừng lại một tháng mà thôi! Có gì lại dây vào chuyện rắc rối này, có lẽ cũng sẽ gây khó khăn cho mẫu thân cùng muội muội.....

"Đỗ trang chủ, Như Phong xin ghi nhận phần thịnh tình này, nhưng từ nhỏ Như Phong quen ở phòng thô sơ cùng làm việc nặng, nếu thực sự để cho người khác đến hầu hạ, chỉ sợ ngược lại Như Phong sẽ không thể quen, thỉnh thu lại!" Liều Như Phong bước lên phía trước nói.

Vạn Thiên Sơn cùng hai gã thị vệ bên cạnh nghe thấy, không khỏi nhìn về phía Liều Như Phong, tuy rằng ánh mắt có thêm vài phần khinh thường, nhưng lại giảm vài phần địch ý!

Đỗ Thương Sơn nghe vậy ngăn ra, quay đầu lại nhìn Liều Như Phong, nhớ tới hai nhi tử của bản thân, không khỏi cau mày, thở dài: "Như Phong, vừa rồi ở trước mặt nương người, ta đã nói qua! Người là nhi tử của Nhược Mai, cũng chính là nhi tử của Đỗ Thương Sơn ta! Huống chi những năm gần đây, người vì Nhược Mai cùng Như Phụng, ở bên ngoài đã chịu không ít khổ cực, hiện nay đã tới Thương Khung sơn trang, cũng chính là đã tới nhà của người. Tất nhiên ta phải tận hết khả năng, hảo hảo chiêu cố người....."

Liều Như Phong hạ thấp người thi lễ, nói: "Tất nhiên Như Phong hiểu rõ lòng quan ái của Đỗ trang chủ. Chỉ là Như Phong thủy chung vẫn không phải là thân sinh nhi tử của Đỗ trang chủ, Đỗ trang chủ muốn cho Như Phong trải qua những ngày tốt hơn, Như

Phong cảm kích trong lòng! Nhưng nếu bởi vậy, khiến gây ra hiểu lầm, chỉ sợ, đối Như Phong, đối mẫu thân, đối muội muội, đều không phải là chuyện tốt! Thanh Đỗ trang chủ suy nghĩ lại!"

Lời này vừa nói ra, nhất thời đám người Vạn Thiên Sơn phía trước nhìn Liễu Như Phong tiêu hết địch ý, tự nhiên trong ánh mắt cũng thêm vài phần ý tán thưởng, ôn hòa.

Đỗ Thương Sơn nhìn Liễu Như Phong, không khỏi lộ ra vài phần thưởng thức, cười nói: "Không nghĩ tới, người chịu khổ từ nhỏ, lại còn có thể có nhãn lực như vậy! Ái..... Nếu Văn An, Văn Lôi cũng có thể có suy nghĩ cho người thân như người vậy thì....."

Đỗ Thương Sơn nói xong, sắc mặt không khỏi âm đạm xuống.

Tất nhiên Liễu Như Phong thấy không nên tiếp lời, chỉ đành cúi đầu trầm mặc.

Vạn Thiên Sơn vội nói: "Trang chủ, hai vị công tử còn nhỏ, việc gì phải sầu não như thế....."

"Còn nhỏ? Vạn thúc! Người nhìn ta lớn lên, ta biết người luôn luôn coi Văn An, Văn Lôi như cháu của mình! Nhưng bây giờ, đã gần hai mươi tuổi, một tên thì chỉ biết cờ bạc ăn uống cả ngày! Một tên thì....." Tức giận chợt lóe trên gương mặt của Đỗ Thương Sơn, nhưng cuối cùng cũng không thể nói xong.....

Vạn Thiên Sơn nhìn nhìn Liễu Như Phong phía sau Đỗ Thương Sơn, nói: "Trang chủ cần gì phải sinh khí như thế? Nhị công tử Văn Lôi văn võ song toàn, tuy rằng..... nhưng cũng cơ trí hơn người! Ngày sau Thương Khung sơn trang có hấn cai quản, cho dù phải nuôi Đại công tử, cũng không có gì to tát!"

Liễu Như Phong cười thâm trong lòng, lời này của Vạn Thiên Sơn, chính là nói cho mình nghe! Chính là muốn cho mình thành thật một chút, không cần mưu toan nhúng tay vào Thương Khung sơn trang mà thôi! Ngày sau vị Nhị công tử Văn Lôi kia làm trang chủ, tiện thể nuôi mình cả đời, cũng không quan trọng sao?

Đỗ Thương Sơn thờ dãi, nói: "Thôi, không nói chuyện này nữa, Như Phong mới đến sơn trang, một đường phong trần, an bài hấn nghỉ ngơi một chút trước, thông tri Văn An, Văn Lôi, đêm nay ăn cơm ở Hà viện!"

Vạn Thiên Sơn hành lễ, không bước đi, nhìn Đỗ Thương Sơn hỏi: "Như vậy, an bài của Cẩm viện?"

Đỗ Thương Sơn đang định trả lời, Liễu Như Phong đã vội tiếp lời, nói: "Không cần phải an bài, Như Phong có thể có một gian phòng để trú mưa, đã thập phần thỏa mãn!"

Vạn Thiên Sơn không nhìn Đỗ Thương Sơn, chỉ là cười nói: "Liễu công tử nói vậy sao được, Cầm viện lớn như vậy, tự Liễu công tử sao có thể quét tước hết? Lão phu an bài hai tỷ nữ, một hoa tượng (người cắt tỉa cây cảnh, hoa cỏ), được chứ?"

Đỗ Thương Sơn nghe vậy nhưn mày, bất mãn nói: "Mặc dù Như Phong không phải thân sinh nhi tử của ta, nhưng cũng là hài nhi của phu nhân, có thể đối đãi như thế sao?"

Liễu Như Phong đột nhiên cảm thấy có chút không kiên nhẫn, bất quá chỉ là tới tìm mẫu thân cùng muội muội, nhìn xem các nàng có việc gì hay không mà thôi, thật không muốn mới vào sơn trang thì đã bị người đề phòng, suy tính.....

Liễu Như Phong ho nhẹ vài tiếng, nói: "Đỗ trang chủ, Vạn tổng quản an bài rất tốt! Hôm nay Như Phong đã đi một ngày đường, có thể đi nghỉ ngơi?"

Vạn Thiên Sơn mỉm cười, không nhiều lời nữa, thi lễ, xoay người tự đi an bài.

Đỗ Thương Sơn nhìn gương mặt Liễu Như Phong hơi có một chút tái nhợt, thần thái mỗi một không chịu nổi, thở dài, nói: "Là ta sơ ý! Xem ra Như Phong chưa từng tập võ công, không bằng những người luyện võ chúng ta, tinh lực cường thịnh, nhất thời không chú ý. Đến, đi Cầm viện trước!"

Liễu Như Phong cũng không nói nhiều, đi theo phía sau Đỗ Thương Sơn, bước vào Cầm viện bên cạnh Hà viện!

※※※

Dàn xếp tốt cho Liễu Như Phong xong, Đỗ Thương Sơn mới về thư viện, liền thấy tổng quản Vạn Thiên Sơn sớm đã chờ ở trước cửa.

Đỗ Thương Sơn nhíu nhíu mày, đi vào thư phòng, nói: "Vạn thúc, lời nói của người vừa rồi rất rõ ràng, đứa nhỏ Như Phong này khôn khéo, chỉ sợ tâm đã sinh buồn phiền!"

Tổng quản Vạn Thiên Sơn cười lạnh một tiếng, nói: "Trang chủ, người rất mềm lòng! Phu nhân cùng tiểu thư không có gì, nhưng phẩm hạnh tính cách của Liễu Như Phong này như thế nào, chúng ta đều không biết! Nếu không đề cập trước để chặt đứt những ý nghĩ xằng bậy hoặc có, hoặc không, khó bảo toàn ngày sau không xảy ra vấn đề!"

Đỗ Thương Sơn không đồng ý lắc lắc đầu, nói: "Ta thích đứa nhỏ này! Vạn thúc người cũng biết, đứa nhỏ này khi mới bảy tuổi, liền biết bán mình cứu mẫu thân! Người như vậy, phẩm hạnh tính cách có thể kém chỗ nào? Vạn thúc, người thật sự quá đa nghi!"

Tổng quản Vạn Thiên Sơn nói: "Trang chủ! Mười ba năm, thời gian dài như vậy, con người sẽ thay đổi! Tóm lại, trang chủ không cần nghĩ nhiều, người này, cứ để cho lão phu đảm nhận!"

Đỗ Thương Sơn bắt đắc dĩ mà thở dài, nói: "Vạn thúc, xem ra Như Phong không biết võ công, cho dù hấn thật sự tham phú quý, người sợ Văn Lôi không xử lý được sao?"

Tổng quản Vạn Thiên Sơn trầm ngâm một cái chớp mắt, nói: "Có một số việc, có một số người, không nhất thiết phải có võ công cao thâm mới có thể thành công! Tóm lại, lão phu sẽ chú ý quan sát Liễu Như Phong này, nếu hấn không có ác ý, liền y theo trang chủ, để cho hấn sửa lại họ Đỗ có khó gì!"

Trên gương mặt Đỗ Thương Sơn không khỏi có chút xấu hổ, nhẹ giọng kêu: "Vạn thúc....."

Tổng quản Vạn Thiên Sơn bày ra biểu tình ôn nhu nghiêm túc, cười nói: "Thương Sơn, lão phu nhìn người lớn lên! Người suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ lão phu không biết sao?!"

※※※

Liễu Như Phong nhìn nước tắm ấm nóng đang tỏa nhiệt, lại nhìn đến thị nữ xinh đẹp đang đứng ở trong phòng, tay đang nâng một bộ trù y màu lam nhạt, mặt lộ vẻ khinh thường. Âm thầm thở dài, nói: "Cô nương, có thể đặt ở nơi này, để tự Như Phong làm hay không?"

Thị nữ tựa hồ đã không còn kiên nhẫn, nghe thấy lời này, không thi lễ, liền cầm y phục trong tay, đặt ở trên giường, xoay người liền ra khỏi cửa phòng.

Liễu Như Phong bắt đắc dĩ nhìn cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, thôi đi! Đợi muội muội Như Phụng trở về, xác nhận vô sự, liền rời đi trước, cũng là một chủ ý không tồi!

Liễu Như Phong lẳng lặng đứng một hồi ở trong phòng, nghe thấy thị nữ ngoài cửa đã đi xa, trái phải không người, liền tự ngồi ở trên giường điều tức một hồi.

Thân thể mỏi mệt, tinh thần ngưng trệ rất nhiều. Thương thế trong cơ thể đã khôi phục tốt, chỉ có chỗ bị thiết kiếm xuyên qua vẫn còn ần ần đau. Dù sao bản thân không phải mục tiêu của Kế Bất Ngôn, một kiếm xuyên ngực mà qua, có vẻ hung hiểm, nhưng không có nửa phần thương tổn nguy hại!

Chỉ là thương thế trong tâm phế gây trở ngại, đến nay nội lực của Liễu Như Phong mới chỉ khôi phục bảy tầng.....

Nghĩ lại lúc trước Mai Việt Tâm cứu trị mình, cũng là hao hết tâm tư!

Tắm rửa thay y phục, nhìn sắc trời đã không còn sớm, dù sao trang chủ Đỗ Thương Sơn cũng đã nói tối nay ăn cơm ở Hà viện, không bằng đi bồi mẫu thân trước.....

Đi ra khỏi cửa phòng, hai thị nữ trong viện đang thấp giọng nói giỡn quay đầu lại, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt —— quả nhiên là người nhờ y trang, phật nhờ kim trang a..... Thanh niên lúc trước một thân xiêm y thô cũ rách nát, nhìn qua nghèo túng không chịu nổi, nghỉ ngơi một hồi, thay vào một thân trù y màu lam nhạt này, lại có vẻ phong thần tuấn lãng, văn tú quý khí!

Liễu Như Phong nhìn hai thiếu nữ, mỉm cười, không nói nhiều, liền tự hướng về phía cửa viện mà đi.

Hai thị nữ liếc nhau, ban đầu bị tổng quản Vạn Thiên Sơn phái tới nơi này, nghe nói Liễu Như Phong không phải là thân sinh nhi tử của trang chủ, tất nhiên là vạn phần ủy khuất.

Nhưng nam nhi yêu đẹp, nữ nhi yêu tuấn. Tuy rằng trong lòng vẫn có chút không đồng ý, nhưng nhìn đến Liễu Như Phong lúc này, hai thị nữ hiểu được, có lẽ cũng không phải là khó khăn như trong tưởng tượng a.....

"Liễu công tử, ngài muốn đi đâu a?" Một thị nữ mang theo ý cười doanh doanh, đi lên, nũng nịu nói.

Liễu Như Phong giật mình, ý khinh thường của hai thị nữ lúc trước rõ ràng như thế, tất nhiên không thể dự đoán được các nàng cư nhiên lại chủ động tiến lên bắt chuyện.

Có lẽ, là tổng quản Vạn Thiên Sơn bảo các nàng giám thị mình? Liễu Như Phong khẽ lắc đầu, hẳn là không đến mức đó.....

"Không dám nhận kính xưng của cô nương. Như Phong muốn đi Hà viện, bồi mẫu thân!" Mặc kệ các nàng có giám thị hay không, Liễu Như Phong cảm thấy, bản thân không tất yếu cần phải giấu diếm.

Hai thị nữ cúi thấp người, nói: "Như thế, xin để tỳ nữ đưa Liễu công tử đi!"

Tất nhiên Liễu Như Phong không phản đối, bèn gật đầu đồng ý.

Hai thị nữ dẫn Liễu Như Phong đi vào Hà viện, bản thân ở lại trong viện.

Liễu Như Phong đi vào chủ ốc, thi lễ với mẫu thân, lập tức được Đỗ phu nhân gọi tới ngồi xuống bên nhũyển tháp.

"Chân của mẫu thân....." Liễu Như Phong nhẹ nhàng ấn lên hai chân vẫn chưa từng động qua của Đỗ phu nhân dưới chân.

"Ngô, thầy thuốc nói, là bệnh mãn tính vào đầu năm. Hai năm trước, liền bắt đầu không thể đi lại, hiện giờ vừa đến thời tiết mưa dầm, càng đau nhức không có biện pháp....." Đỗ phu nhân cười nhìn nhi tử, trong ánh mắt, không thấy một tia sầu lo, chỉ có vui vẻ không thôi.

Liễu Như Phong cau mày, không biết thị vệ Độc Điện của cốc chủ, có biện pháp chữa khỏi cho mẫu thân hay không..... Tốt nhất là có thể thỉnh được vị Mai cô nương kia đến! Nhưng quy củ của Đoàn Hồn Cốc.....

Không biết cốc chủ mở miệng, có được hay không.....

"Phong nhi, ngươi không cần lo lắng. Thương Sơn đối nương tốt lắm, hiện giờ ngươi cũng đã trở lại. Cả đời này của nương, đã thập phần thỏa mãn, không còn chuyện gì phải hối hận nữa!" Tất nhiên Đỗ phu nhân hiểu được trong lòng nhi tử vương bận đôi chân của mình, cười nói.

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng của Liễu Như Phong, Đỗ phu nhân nhẹ nhàng kéo tay nhi tử, cẩn thận hỏi y mười ba năm qua như thế nào.

Liễu Như Phong vội chuyển đề tài, ngược lại hỏi chi tiết cuộc sống của Đỗ phu nhân cùng muội muội.

Mẫu tử hai người, tự nhiên nói chuyện phiếm một hồi. Đều là Đỗ phu nhân nói những chuyện năm xưa, Liễu Như Phong chỉ lắng lắng nghe, ngẫu nhiên đáp lại một, hai câu.....

Bất tri bất giác, sắc trời đã dần tối.

"Nương, muội muội xảy ra chuyện gì?" Liễu Như Phong thấy Đỗ phu nhân ngừng lại, liền hỏi ra nỗi băn khoăn trong lòng.

Đỗ phu nhân cứng đờ, trên gương mặt hiện lên vẻ chua xót bất đắc dĩ, thở dài, nói: "Ước chừng có lẽ Thương Sơn đã đưa tin tức ngươi trở về đến Phượng nhi. Việc này nói cho ngươi biết, cũng không có vấn đề gì, Phượng nhi vẫn đối với ngươi tôn kính vạn phần, có lẽ, nàng có thể nghe ngươi khuyên!"

Liễu Như Phong thấy Đỗ phu nhân tránh né một hồi, như muốn ngồi dậy, vội đỡ tay, nâng mẫu thân dậy, đem đệm chăn lót bên cạnh.

"Tình tình Phượng nhi quật cường, sau khi theo nương vào Thương Khung sơn trang, mặc dù nhận phạt thân, nhưng thủy chung không chịu sửa miệng xưng hô hai vị công tử là ca ca. Nàng nói ca ca của nàng chỉ có một mình ngươi!" Đỗ phu nhân ngược nhìn Liễu Như Phong, nói: "Vốn chỉ là như vậy, ta cùng Thương Sơn cũng tùy nàng. Chỉ là nàng cùng hai vị công tử ở chung lâu ngày, cư nhiên lại cùng Nhị công tử Đỗ Văn Lôi ngầm nảy sinh tình cảm —— tuy rằng bọn họ không có quan hệ huyết thống, nhưng

trong mắt người ngoài, chuyện này cũng đủ để gièm pha! Thanh danh Thương Sơn son trang không nhỏ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi Thương Sơn son trang sẽ mất hết, trở thành trò cười cho thế nhân..... Huống chi, đứa nhỏ Văn Lôi này thập phần không tởm, Thương Sơn vẫn hy vọng ngày sau Văn Lôi có thể tiếp chường sơn trang. Không nghĩ tới, lại xảy ra chuyện như vậy, cũng may bọn chúng cũng biết việc này vi phạm luân thường, trước mắt trong trang, vẫn chưa có người biết....."

Liễu Như Phong không cho là đúng mà nhíu mày, còn tưởng rằng muội muội Phượng nhi xảy ra chuyện gì, thì ra là thế! Nhưng bọn họ không phải huynh muội có quan hệ huyết thống, đã lường tình tương duyệt, cần gì phải cố kỵ ánh mắt người ngoài? Chẳng lẽ muốn để cho hai người thống khổ cả đời, mới tính toán bỏ qua?

"Phong nhi, bọn họ còn nhỏ, không hiểu biết nhân tình thế thái! Chuyện như vậy, đủ để hủy hoại Phượng nhi cùng Văn Lôi a!" Đỗ phu nhân thấy Liễu Như Phong không trả lời, thấp giọng thở dài.

Liễu Như Phong nhìn nhìn thần sắc sầu lo bất an của Đỗ phu nhân, nhẹ giọng nói: "Hài nhi hiểu được! Mẫu thân không cần lo lắng."

Nếu muốn giải quyết việc này, kỳ thật không khó, có lẽ muội muội chỉ là đột nhiên bị phản đối, xúc động phần nộ, không thể nghĩ đến nơi mà thôi!

Liễu Như Phong buông tâm, nghĩ đến có lẽ có thể uống được rượu mừng của muội muội trước khi đi, không khỏi cười ra tiếng.

"Chuyện gì mà vui vẻ như thế?" Đỗ Thương Sơn mới bước vào phòng, liền nghe thấy tiếng cười của Liễu Như Phong, không khỏi lên tiếng hỏi.

Liễu Như Phong đứng dậy, thấy Đỗ Thương Sơn đã thay đổi một thân nho sam trường tុ, đi hướng nhuyển tháp. Hai thanh niên đi theo phía sau, bộ dạng cùng Đỗ Thương Sơn có bảy phần tương tự, đều là mày kiếm mắt sáng, tuấn tú xuất chúng.

Chỉ là người bên trái, ánh mắt khẽ nhếch, cước bộ hư phù (trông rỗng vô lực), có lẽ đó là Đỗ Văn An.

Người bên phải, thần sắc ôn trọng, giữa hành mi thẳng rộng, kẻ khác vừa nhìn đến, tâm liền sinh hảo cảm!

"Thương Sơn, Văn Lôi, Văn An, các người đã đến." Đỗ phu nhân hơi hơi mỉm cười, hướng về phụ tử ba người gật gật đầu.

Đỗ Thương Sơn mỉm cười gật đầu.

Thanh niên bên trái cười hì hì hành lễ, nói: "Văn An kiến quá mẫu thân!"

Thanh niên bên phải cúi người hành lễ, nói: "Văn Lôi kiến quá mẫu thân!"

"Không cần đa lễ, ngồi xuống đi!" Đỗ phu nhân vội gật đầu, đáp.

Bọn thị nữ vội mang ghế trúc sang, đặt phía trước tháp, để cho mấy người ngồi xuống.

Nguyên lai, đây là Nhị công tử Đỗ Văn Lôi của Thương Khung sơn trang?! Ánh mắt Liễu Như Phong chuyển động trên người Đỗ Văn Lôi, nghênh đón ánh mắt quang mang sắc nhọn hướng phía bản thân, cung kính khom người, nói: "Như Phong kiến quá Đỗ trang chủ, Đại công tử, Nhị công tử."

Đỗ Thương Sơn cẩn thận đánh giá Liễu Như Phong đã thay đổi y phục, vui sướng cười nói: "Như Phong không cần đa lễ như vậy, chúng ta đều là người một nhà..... Văn An, Văn Lôi, tới gặp ca ca của Như Phụng đi."

"Nguyên lai người là Liễu Như Phong năm đó vì mẫu thân, muối muối mà bán mình làm nô bộc?! Văn Lôi kính nể đã lâu!" Đỗ Văn Lôi nghe vậy, đứng dậy, hướng về phía Liễu Như Phong thi lễ. Lại chuyển hướng Đỗ phu nhân, cười nói: "Chúc mừng mẫu thân!"

Đỗ Thương Sơn cùng Đỗ phu nhân đều tươi cười đầy mặt, hướng về Đỗ Văn Lôi gật gật đầu.

"Hừ! Bất quá là nhìn thấy Thương Khung sơn trang chúng ta có tiền có thế, muốn ăn không uống không nhà ta mà thôi!" Đỗ Văn An liếc xéo, nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Không phải sao, nghe nói lúc tới một thân y phục rách nát, vừa mới nịnh bợ xong, liền mặc vải tơ lụa!"

Đỗ Văn An nhìn như nói nhỏ, thanh âm lại đủ để cho tất cả mọi người trong phòng nghe rõ!

Trong khoảng thời gian ngắn, Đỗ phu nhân cứng ngắc ở trên tháp, Đỗ Văn Lôi cũng nhin không được nhú mày. Liễu Như Phong nghe được cũng chỉ mỉm cười, không khỏi nhớ tới lúc sáng, câu nói kia của Đỗ Thương Sơn "Một tên chỉ biết cờ bạc ăn uống.....".....

Tuyệt kiếm lộ phong 85: ← [Trở lại](#)

Liễu Như Phong mỉm cười, lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt như vậy, nhưng lại không biết phải che giấu! Bất quá chỉ là một công tử nhà giàu được nuông chiều! Sinh khí cùng

người như vậy, thật sự không đáng! Huống chi bản thân cũng không nghĩ sẽ ở lâu tại Thương Khung sơn trang.....

"Im miệng!" Đỗ Thương Sơn lớn tiếng quát, lần đầu tiên, ở trước mặt Liễu Như Phong lãnh nghiêm mặt. Trách cứ nói: "Người tính toán cái gì? Người ta bảy tuổi đã biết cứu mẫu thân, muội muội! Người thì sao? Trừ bỏ gây chuyện sinh sự, cò bạc ăn uống, người còn có thể làm cái gì?!"

Đỗ Văn An đỏ mặt lên, ần ần phiếm về giận dữ, nhưng không dám tranh luận cùng phụ thân, chỉ đành cúi thấp đầu, không dám nói lời nào nữa!

Đỗ Văn Lôi nhìn trái phải, bước nghiêng lên một bước, chắn trước người Đỗ Văn An, hướng về phía Đỗ Thương Sơn đang phẫn nộ mà cười nói: "Phụ thân, hôm nay mở tiệc vui là vì Liễu đệ tây trần, cần gì lại động khí?"

Khi nói chuyện, tráng đinh thị tòng đã đem đến một cái bàn lớn, xếp trong phòng, bày rượu cùng thức ăn lên.

Đỗ Văn Lôi vội kéo Liễu Như Phong qua, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: "Người đừng sinh khí, chỉ là tâm tình đại ca không tốt, hôm nay bên ngoài, đánh thua Bách Bộ Phi Châm Cừ Cừ của Cừ Viễn tiêu cục trong thành Nam Dương, lúc này tâm tình không tốt, nói chuyện có điểm khó nghe....."

Liễu Như Phong mỉm cười lắc đầu, nói: "Không có gì, Như Phong đã quen!"

Đỗ Văn An hừ một tiếng, đang muốn nói, lại bị Đỗ Thương Sơn trừng mắt, lại thảm thì rụt về.

Đỗ Văn Lôi nhìn trái phải, cười nói: "Phụ thân, mau ngồi xuống đi, thời tiết này, rượu cùng thức ăn sẽ rất nhanh nguội, đến lúc đó thật sự sẽ mất hứng!"

Đỗ Thương Sơn gật gật đầu, cẩn thận đem đệm chặn quần thật chặt, cúi người ôm lấy Đỗ phu nhân, đem nàng đặt trong chiếc ghế trúc rộng được đặc chế ở chủ vị.

Trong bữa cơm, tuy rằng Đỗ Văn An thường thường nói vài câu lãnh ngôn trào phúng, nhưng dưới sự cố ý thân cận của Đỗ Văn Lôi, bữa ăn cũng coi như viên mãn.

Đỗ Văn An khiêu khích vài lần, Liễu Như Phong lại hoàn toàn không để trong lòng, tự cảm thấy mất mặt, cũng không mở miệng nữa.

Thẳng đến khi hỏa đăng được treo cao, rượu xong thức ăn cũng hết, năm người trước bàn, mới dừng bát đũa trong tay!

Vài tên hạ phó tiến vào, thu thập bàn ăn.

Liều Như Phong nhìn tình huống, không muốn lại quấy nhiễu nhiều mẫu thân nghỉ ngơi, liền đứng dậy cáo lui.

Đỗ Văn Lôi cũng đứng dậy, hướng Đỗ Thương Sơn cùng Đỗ phu nhân thi lễ, nói: "Liều đệ mới đến sơn trang, không bằng để cho hài nhi bồi Liều đệ trở về, cũng tiện hảo hảo làm quen!"

Đỗ Thương Sơn khẽ gật đầu.

Đỗ Văn An mạnh ngẩng đầu, nhìn Đỗ Văn Lôi, lại nhìn nhìn Liều Như Phong, trong mắt hiện lên một tia ghen ghét.....

Tất nhiên Liều Như Phong đã nhìn vào trong mắt, âm thầm lắc đầu, nhưng cũng không nói gì nữa.

Hai người ra khỏi phòng, hai thị nữ Cầm viện liền tiến lại, cầm trúc dâng, dẫn đường phía trước.

Đỗ Văn Lôi yên lặng đi một hồi, quay đầu lại, nhìn Liều Như Phong cười nói: "Hôm nay đại ca của ta vô lễ, mong rằng Liều đệ không để ở trong lòng, Văn Lôi ở đây thay đại ca hướng Liều đệ xin lỗi!"

Liều Như Phong ngẩn ra, quay đầu lại nhìn về phía Đỗ Văn Lôi, nhìn tình hình hôm nay, vốn tưởng rằng hai huynh đệ này không hợp nhau. Không nghĩ tới Đỗ Văn Lôi cư nhiên lại vì Đỗ Văn An nói xin lỗi.

Trong bữa cơm, vô luận là sự vô lễ của Đỗ Văn An, hay là sự thân cận của Đỗ Văn Lôi, Liều Như Phong vốn chỉ là ứng phó qua loa, đều không để ở trong lòng. Nhưng lúc này lại không thể không hơi hơi động dung! Nghĩ lại lời nói của mẫu thân, không khỏi cẩn thận đánh giá Đỗ Văn Lôi một phen, hảo cảm trong lòng càng sâu.

"Nhị công tử không cần đa lễ. Mẫu thân cùng muội muội của Như Phong được quý trang chiếu cố nhiều năm, Như Phong cảm kích còn không kịp, sao lại nói là vô lễ?!" Liều Như Phong nhẹ giọng nói.

Đỗ Văn Lôi nghe vậy ngẩn ra, nhìn nhìn biểu tình trên mặt Liều Như Phong, không giống giả bộ, cười nói: "Liều đệ lòng dạ rộng lượng, Văn Lôi bội phục!"

Liều Như Phong mỉm cười, không nhắc lại nữa.

※※※

Ba ngày liên tiếp, Liễu Như Phong trừ bỏ đi chỗ mẫu thân ở Hà viện, đều trở lại Cầm viện của chính mình, vận công chữa thương. Cũng không đi lại chung quanh, càng không thường nói chuyện cùng người khác.

Sự vụ của Đỗ Thương Sơn rất nhiều, trừ bỏ gặp một lần ở Hà viện, liền không thấy hần nữa.

Đỗ Văn Lôi những lúc rảnh rỗi, liền đến Cầm viện, cũng từng mời Liễu Như Phong ra ngoài du ngoạn, lại bị Liễu Như Phong uyển chuyển xin miễn.

Mỗi lần Đỗ Văn Lôi vừa rời khỏi, không bao lâu sau sẽ thấy Đỗ Văn An đi vào Cầm viện, nói chuyện chanh chua, thấy Liễu Như Phong hờ hững, tuy rằng sinh khí, nhưng cũng không dám thực sự làm gì Liễu Như Phong.

Sau nhiều lần, Liễu Như Phong không khỏi lưu một chút tâm tư. Nguyên bản tại Thương Khung sơn trang, Liễu Như Phong chỉ nghĩ mình là khách qua đường, tất nhiên sẽ không đem quan hệ cùng mẫu thân, muội muội để ở trong lòng. Nhưng Đỗ Văn An này đối mình phản cảm cùng chán ghét tựa hồ cũng quá mức kỳ quái!

※※※

Ngày hôm đó, Liễu Như Phong vận công ở trong phòng xong, mới qua xem mẫu thân, khi trở lại Cầm viện, liền thấy Đỗ Văn An mang theo hai gã thị vệ đứng trong hoa viên, chém cây cỏ lung tung.

Liễu Như Phong thản nhiên nhìn thoáng qua, đón tiếp ánh mắt đặc ý mà khiêu khích của Đỗ Văn An, mặt không chút thay đổi mà xoay người, muốn trở về phòng.

Cầm viện này vốn là của nhà người ta, người ta muốn thế nào, Liễu Như Phong không có hứng thú đi quản.

"Uy! Mấy cây Mặc Lục mẫu đơn trong viện này đi đâu rồi? Không phải là do người trộm đem bán lấy bạc chứ?!" Đỗ Văn An thấy Liễu Như Phong xoay người đi, không khỏi có chút thẹn quá thành giận.

Liễu Như Phong dừng lại, quay đầu lại nhìn nhìn Đỗ Văn An, nói: "Đại công tử nói giỡn, Liễu Như Phong như thế nào lại làm ra chuyện như thế?"

Đỗ Văn An ngẩn ra, đã nhiều ngày nay, tân tân khổ khổ mà khiêu khích Liễu Như Phong, tìm chút cớ mà châm chọc đùa cợt, nhưng Liễu Như Phong này lại cứ như tảng đá ngoan cố, đừng nói là chọc giận, ngay cả cái da mặt coi như không tồn tại, cũng không hề nhúc nhích được một chút!

Đỗ Văn An đã có chút quen với cái đầu gỗ này, lại không nghĩ tới, hôm nay cứ nhiên lại có được phản hồi?!

Đỗ Văn An có chút hoảng hốt mà phục hồi tinh thần lại, nhìn nhìn Liễu Như Phong, suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ lại lời bản thân muốn nói: "Hừ hừ! Loại người như người như thế nào có thể nhận ra hoa cỏ nào trân quý! Chắc là do người khi loạn trộm mà thuận tay lấy đi!"

Liễu Như Phong cười lạnh một tiếng, quay thân lại mà đi. Chỉ cảm thấy Đỗ Văn An này thật sự là nhảm chán, đừng nói là bản thân chưa từng ra khỏi Thương Khung sơn trang, ngay cả địa phương ngoài Cẩm viện cùng Hà viện, cũng chưa từng đi qua!

Đến đây hơn mười lần, hôm nay lần đầu tiên mới được Liễu Như Phong đáp lại, Đỗ Văn An làm sao lại có thể buông tha y?

"Đứng lại cho ta! Chột dạ? Thành thật nói ra người đem Mặc Lục mẫu đơn bán cho ai?" Đỗ Văn An hét lớn một tiếng, duỗi tay ra muốn bắt lấy Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong nhíu mày, tiếng gió phía sau vừa động, liền biết động tác của Đỗ Văn An. Đừng nói là nội lực đã khôi phục bảy, tám tầng, ngay cả chỉ có ba tầng, cho tên đề khổ công tử này một chút giáo huấn cũng không khó (đề khổ = cái khổ bằng lụa, đề khổ công tử ý chỉ công tử sống trong nhung lụa, yếu ớt), nhưng sau đó thì sao? Vạn Thiên Sơn kia đã đối chính mình nghiêm ngặt đề phòng như vậy, nếu lại phát hiện bản thân che giấu võ công.....

"Phé vật! Người dám động vào ca ta?!" Đang lúc do dự, một tiếng quát mắng mềm mại đáng yêu mà bén nhọn vang lên.

Một bóng xanh chợt lóe, một cái roi da rắn xanh biếc phóng tới, hung hăng mà đáng trên mu bàn tay trái của Đỗ Văn An muốn bắt lấy Liễu Như Phong.

Đỗ Văn An kêu thảm thiết một tiếng, ôm lấy tay trái đang chảy máu không ngừng, vội chạy về, tránh ở phía sau hai gã thị vệ, thăm dò nhìn phía thiếu nữ đang chạy vội tới từ ngoài cửa viện, giận dữ nói: "Dã nha đầu (dã = hoang dã!!)! Người cứ nhiên đánh lén? Đê tiện!"

"Ca! Đừng sợ! Phượng nhi sẽ bảo hộ người!" Đỗ Như Phượng chạy vào trong viện, chắn trước người Liễu Như Phong, nhìn về mặt hai gã thị vệ đang cực mắt tự nhiên, có chút phát run; tức giận quát: "Hai người các người! Thật to gan! Cứ nhiên dám đi theo phé vật này đến khi dễ ca ca của Đỗ Như Phượng ta? Chê mệnh quá dài sao? Cô nãi nãi ta sẽ thành toàn cho các người!"

Đỗ Như Phượng nói xong, không để ý hai người kia liền thanh xin tha, trường tiên vung lên, đổ ập xuống quát trên người hai người kia.

Hai gã thị vệ lẫn lộn chạy trốn tới phía sau Đỗ Văn An, đem Đỗ Văn An như tấm gỗ mà chặn.....

Đỗ Văn An trở tay không kịp, chỉ đành một mặt ngăn cản, một mặt nhanh chóng lui hướng cửa viện, nói: "Ta khi dễ hần chỗ nào? Trong Cầm Viện này vốn có hai gốc Mặc Lục mẫu đơn, hần vừa vào ở liền không thấy tấm hơi, ta hỏi một chút cũng không cho sao?"

Đỗ Như Phụng tức giận đến nổi gằm khế, xì một tiếng khinh miệt, nói: "Người phé vật này khi nào lại quan tâm đến chuyện trong trang? Hai gốc Mặc Lục mẫu đơn kia, một tháng trước đã dời đến Hà viện! Không phải người cố ý gây chuyện thì là cái gì?"

Đỗ Văn An đỏ mặt lên, động tác tay vừa chậm chút, trên người đã trúng một roi, vội vàng quát: "Dã nha đầu, đủ chưa?! Người không biết không có tội! Người muốn quát chết đại ca người sao?"

Động tác tay Đỗ Như Phụng không ngừng, quát: "Phé vật, trợn to mắt của người mà nhìn xem! Ca ca của ta ở phía sau, không phải là người!"

Đỗ Văn An lại bị trúng mấy roi, giận dữ, nói: "Nha đầu chết tiệt kia! Đánh nữa ta sẽ sinh khí a!"

Đỗ Như Phụng cười lạnh, nói: "Tốt, người sinh khí? Đến a, năm năm nay, khi nào thì người đánh thắng được ta? Phé vật!"

Đỗ Văn An phẫn nộ quát: "Nha đầu chết tiệt kia! Ta cảnh cáo người! Ta không phải phé vật!"

Liễu Như Phong hơi hơi nhíu mày, nhìn thiếu nữ trước người xinh đẹp như hoa, lại hung ác mạnh mẽ kia, nếu không phải làn mi khéo mắt kia, cùng mình thập phần tương tự, thật sự đúng là không thể tin được người này lại là tiểu cô nương năm đó hay bị khi dễ, chỉ biết nhào vào trong lòng mình khóc.....

Thân mình Đỗ Văn An kia bị tửu sắc đào rỗng, sao có thể là đối thủ của Đỗ Như Phụng, trong nháy mắt, trên người đã đầy vết roi bùn đất.

Đỗ Như Phụng dùng roi, cầm tức Đỗ Văn An, nói: "Đừng tưởng rằng ta không ở trong trang, thì những chuyện tốt người làm đều không biết! Hừ! Hôm nay người mang theo hai mươi tráng đinh đi tìm Cừ Cừ báo thù? Đánh thắng lại tìm ca ca ta gây phiền toái?! Thể diện của Thương Khung sơn trang ta đều vì người mà mất sạch sẽ rồi! Người không phải phé vật? Tốt! Có bản lĩnh, tự người đi tìm Cừ Cừ kia mà đánh? Dẫn người đi báo thù, tính là anh hùng hảo hán gì? Người không phải phé vật thì là cái gì?!"

Trên mặt Đỗ Văn An đầy bùn đất dơ bẩn, nhất thời một trận xanh, một trận trắng. Một mặt hướng ngoài viện mà chạy, một mặt hung tợn quay đầu lại, quát: "Nha đầu chết

tiệt kia! Người thực sự nghĩ ta đánh không lại Cừu Cừu kia? Ta phi! Ta liền đánh cho người xem!"

"Tốt! Ta chờ!" Đỗ Như Phụng nhìn bóng dáng Đỗ Văn An chạy trời chết, lớn tiếng nói.

"Phụng nhi?" Liễu Như Phong thấp giọng nói, tuy là ngữ khí nghi vấn, nhưng sớm đã xác nhận thân phận thiếu nữ trước người.

Thân mình Đỗ Như Phụng run lên, chậm rãi xoay người lại, nhìn Liễu Như Phong. Nguyên bản lòng tràn đầy kích động cùng vui mừng, lại bị Đỗ Văn An cắt ngang, đều hóa thành hư vô, lúc này nhìn thấy ca ca ngày đêm mong nhớ, ngược lại không biết nên làm thế nào mới tốt.....

Liễu Như Phong duỗi tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ mà đáng yêu, nhìn không được thở dài một tiếng, mười ba năm, tiểu nữ hài bụi tro đầy mặt kia, cũng đã trưởng thành, trở thành một thiếu nữ như hoa như ngọc.....

"Ca ca!" Đỗ Như Phụng kích động kêu một tiếng, trong mắt dần dần ướt át, vừa bi thương, vừa vui mừng, có vẻ đầm đìa đáng yêu, làm sao còn có nửa phần hung hãn lúc trước!

Một chuỗi âm thanh bước chân dồn dập, cắt ngang hành động của Đỗ Như Phụng đang muốn nhào vào trong lòng Liễu Như Phong, ngay cả nước mắt đã đảo quanh trong mắt cũng bị buộc thu lại.....

Huynh muội hai người ngẩng đầu nhìn lại, ra là Đỗ Văn Lôi đuổi tới.

Đỗ Văn Lôi mới tiến vào viện, ánh mắt quét quang bốn phía, vẻ lo lắng bình ổn lại, đảo mắt thấy huynh muội Liễu Như Phong đang nhìn mình, trên gương mặt hơi hơi đỏ lên, cười nói: "Phụng nhi đã trở lại! Văn Lôi mới vừa nghe hạ nhân nói, liền vội tới xem Phụng nhi."

Đỗ Như Phụng hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái gì xem ta? Là xem đại ca thật tốt của người kia a!"

Nét tươi cười của Đỗ Văn Lôi cứng đờ, hiển nhiên không thể dự đoán được Đỗ Như Phụng lại nói với mình như thế, sau một lúc lâu, mới hồi thần lại, nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Phụng nhi đa tâm rồi, Văn Lôi chỉ là lo lắng cho Liễu đệ!"

Đỗ Như Phụng cười lạnh một tiếng, không để ý đến hấn nữa, chỉ quay đầu, nói: "Ca ca, chúng ta vào nhà đi!"

Liều Như Phong bị Đỗ Như Phụng giữ chặt một phen, hướng vào phòng mà đi. Trong lòng lại kinh nghi bất định, chẳng phải mẫu thân nói là..... Nhưng thái độ của muội muội, thấy thế nào cũng không giống có hảo cảm đối Đỗ Văn Lôi.....

Trong mắt Đỗ Văn Lôi đang bị lạnh nhạt ở một bên chợt lóe nét u buồn, miễn cưỡng cười nói: "Hôm nay Phụng nhi mới gặp lại Liều đệ, Văn Lôi không quấy nhiễu các người ôn chuyện....."

"Ba!" Tiếng cửa phòng bị đóng sầm thật mạnh vang lên.

Đỗ Văn Lôi nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt kia, trên mặt hiện lên một tia tức giận, đảo mắt nhìn bốn phía, không có một người. Mới sửa sang lại xiêm y, như vô sự, thần nhiên mà đi.

※※※

"Ca ca!" Đóng sầm cửa phòng, tựa hồ sự tức giận của Đỗ Như Phụng cũng theo lực đạo đóng cửa kia mà dùng hết, nhào vào trong lòng Liều Như Phong, khóc rống lên.

Liều Như Phong ôm thiếu nữ trong lòng, bắt đặc dĩ vỗ nhẹ lưng của nàng, tiếng khóc của muội muội lúc này, nói là vì gặp lại thân nhân cách biệt, không bằng nói là vì chính nàng.....

"Phụng nhi, người cùng Đỗ nhị công tử làm sao vậy?" Liều Như Phong cũng bỏ qua sự vui sướng khi gặp lại muội muội, mở miệng hỏi.

Tiếng khóc của Đỗ Như Phụng ngưng lại, ngẩng đầu lên, kinh nghi bất định nhìn Liều Như Phong, nghẹn ngào nói: "Ca ca?"

Đỗ Như Phụng lúc trước, khi chống lại Đỗ Văn An, thần thái phi dương, đáng yêu ương ngạnh, vậy mà gương mặt lúc này lại khóc sụt sùi, thần thái bi thương không kiêng kị. Liều Như Phong không khỏi đau lòng mà ngẩng đầu, nhẹ nhàng vì nàng lau đi nước mắt trên mặt.

"Ta đến Thương Khung sơn trang đã năm ngày, chuyện của người, mẫu thân đã đề cập qua với ta!" Liều Như Phong tận lực nói nhỏ nhẹ.

Trên gương mặt Đỗ Như Phụng hiện lên một tia xấu hổ cùng vẻ giận dữ chán ghét, tựa đầu chôn vào trước ngực Liều Như Phong, yên lặng mà rơi lệ.

Liều Như Phong cau mày, chẳng lẽ muội muội cùng Đỗ Văn Lôi kia, không phải như mẫu thân nói?

"Phượng nhi, đừng khóc! Có cái gì khúc mắc có thể nói cùng ca ca?" Liễu Như Phong thở dài, ôm Đỗ Như Phượng, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Đỗ Như Phượng không trả lời, chỉ gắt gao ôm Liễu Như Phong, âm thầm khóc.....

Liễu Như Phong bắt đầu dĩ, chỉ đành nhẹ nhàng vỗ lưng nàng để ngừa nàng nấc nghẹn, cũng không lên tiếng nữa, cứ yên lặng như vậy mà ôm Đỗ Như Phượng.

Sau một lúc lâu, Đỗ Như Phượng rốt cục cũng ngừng khóc, nâng lên một đôi mắt sưng đỏ, nở ra một mặt tươi cười thê lương thảm thiết mà sáng ngời, nói: "Ca ca, thực xin lỗi, hôm nay nhìn thấy người, Phượng nhi thật cao hứng! Chỉ là lại nhịn không được thành như vậy....."

Liễu Như Phong duỗi tay sờ sờ ấm trà trên bàn, rót ra một chén trà nóng, tìm một cái bố khăn, thấm ướt vào trong trà, nhắc lên, nhẹ nhàng xoa lên mắt của Đỗ Như Phượng.

Đỗ Như Phượng không tránh né, tùy ý động tác của Liễu Như Phong, đột nhiên cười nói: "Phượng nhi vốn tưởng rằng, hiện tại học được võ công, có thể bảo hộ ca ca, nhưng vẫn là được ca ca bảo vệ!"

Liễu Như Phong gỡ khăn ấm xuống, nhìn mắt Đỗ Như Phượng đã dịu đi được một chút, cười nói: "Người là mệnh mệnh của ta, bảo vệ người, cũng là hiển nhiên! Nhưng không phải Phượng nhi cũng vừa mới bảo hộ ca ca sao?"

Thần sắc Đỗ Như Phượng buồn bã, nói: "Ca ca không cần lo lắng, Phượng nhi cùng Đỗ Văn Lôi kia không có gì!"

"Ân?" Liễu Như Phong nhíu mày, nhìn Đỗ Như Phượng đã khôi phục tinh thần.

Đỗ Như Phượng nhìn nhìn biểu tình trên mặt Liễu Như Phong, nói: "Ca ca, mấy năm nay thế nào? Tiểu công tử kia có khi dễ người hay không?"

Tuyệt kiếm lộng phong 86: ← Trở lại

Trong lòng Liễu Như Phong biết Đỗ Như Phượng là cố ý chuyển đề tài, cũng không sót ruột, chỉ theo ý nàng, cười nói: "Công tử đối Như Phong rất tốt! Quả nhiên Phượng nhi đã trưởng thành rồi, biết thương tâm vì ca ca?!"

Đỗ Như Phượng cười nhún nhó, nói: "Vậy lần này ca ca tìm tới nơi này, sẽ không trở về chứ?"

Liều Như Phong lắc lắc đầu, nói: "Ta là đến xem các ngươi, qua một đoạn thời gian, liền phải về."

Đỗ Như Phượng nghe vậy, biến sắc, nói: "Vậy Phượng nhi làm sao bây giờ? Ca ca không cần Phượng nhi?"

Liều Như Phong hơi cảm thấy đau đầu, đột nhiên cảm thấy muội muội trước mặt không phải là thiếu nữ trưởng thành, mà vẫn là tiểu cô nương năm nào luôn đi theo phía sau mình.....

"Nếu không, chúng ta mang mẫu thân cùng đi!" Đỗ Như Phượng suy nghĩ một hồi, hai mắt sáng lên, hưng phấn mà nói: "Ca ca, ngươi cũng đừng trở về, chúng ta tìm một địa phương không người biết, người một nhà, sống khoái khoái lạc lạc, được không?"

Liều Như Phong kinh ngạc nhìn Đỗ Như Phượng, đã xảy ra chuyện gì? Phượng nhi lại muốn rời khỏi Thương Khung sơn trang?

Bất an trong lòng càng lúc càng lớn, Liều Như Phong chuyển thân mình Đỗ Như Phượng đang tựa vào trong lòng ra, nhìn ánh mắt nàng, hỏi: "Phượng nhi, nói cho ca ca, xảy ra chuyện gì? Không phải là chỉ bởi vì vài câu nói của Đỗ trang chủ nói với ngươi chứ? Muội muội của ta không nên là người keo kiệt như vậy!"

Ánh mắt Đỗ Như Phượng buồn bã, muốn làm nũng lừa cho qua, nhưng thấy thần sắc Liều Như Phong nghiêm trọng, chỉ đành ngừng lại, trầm mặc một hồi, nói: "Phụ thân đối mẫu thân cùng ta đều tốt! Nhưng..... Bọn họ đều khinh thường chúng ta..... Cái đó cũng không có gì, Phượng nhi không để ý tới bọn họ! Nửa năm trước..... Đỗ Văn Lôi dần dần thân cận ta, hắn nói hắn thích ta, đối đãi rất tốt. Vài ngày trước, không biết vì sao phụ thân lại biết, liền gọi ta đến thư phòng, nhẹ nhàng khuyên bảo. Nhưng khi đó, trừ bỏ phụ thân, Đỗ Văn Lôi là người đối Phượng nhi tốt nhất, Phượng nhi luyến tiếc, cùng phụ thân cãi nhau, lần đầu tiên chống đối phụ thân. Sau đó, ta liền đi tìm Đỗ Văn Lôi....."

Đỗ Như Phượng nói tới đây, toàn thân nhịn không được mà run rẩy, trên mặt đầy vẻ tức giận cùng chán ghét, nói: "Ai ngờ, ta lại thấy..... thấy nguy quân tử Đỗ Văn Lôi kia, cư nhiên cùng Đỗ Văn An hôn nhau..... Bọn họ..... bọn họ chính là huynh đệ cùng huyết thống a!!! Khi đó ta bị dọa đến choáng váng, thẳng đến..... thẳng đến khi ta nghe Đỗ Văn An oán giận nói, Đỗ Văn Lôi quá thân cận ta. Ta mới hồi phục tinh thần lại, chỉ là..... chỉ là ta tình nguyện ta không hoàn hồn lại..... Đỗ Văn Lôi cư nhiên nói, hắn là vì Đỗ Văn An mới cố ý đối tốt với ta..... Hắn..... hắn nói..... hắn cùng một chỗ với ta..... rất khó chịu, nhìn thấy ta đã muốn nôn, ta chạm đến hắn, cả người hắn liền không được tự nhiên, mỗi lần..... sau khi cùng ta một chỗ, đều phải..... đều phải tắm rửa vài lần....."

Liều Như Phong duỗi tay đem Đỗ Như Phượng ôm vào trong lòng, lần đầu tiên trong lòng, dâng lên tức giận bạo ngược —— nếu nói chỉ là khinh thường muội muội, vẫn có thể tha thứ, dù sao so với Thương Khung sơn trang, Liều gia quả thật là tề cao! Nhưng lợi dụng như vậy, thương tổn muội muội đáng thương, đã vượt quá xa giới hạn

Liều Như Phong có thể tha thứ..... Nhớ đến mẫu thân bị liệt ở trên giường, Liều Như Phong lại có chút nhụt chí, có thể làm sao bây giờ? Giết bọn họ?

Liều Như Phong đang đấu tranh trong lòng, lại nghe Đỗ Như Phụng trong lòng nói: "Trên đời này, chỉ có ca ca cùng phụ thân là thật tâm đối Phụng nhi tốt! Nam nhân, không có một tên nào tốt!"

Liều Như Phong cả kinh, thở dài: "Phụng nhi, chuyện kia chỉ là Đỗ Văn Lôi cùng Đỗ Văn An mà thôi! Trên đời cũng sẽ có nam nhân chân tình với người! Người đã trưởng thành, tất yếu phải lập gia đình, nếu vì chuyện này, cứ luôn giữ ý tưởng như vậy, cuộc sống về sau sẽ như thế nào?"

Đỗ Như Phụng ngồi dậy, lắc lắc đầu, giống như muốn tống hết thầy khó chịu ra khỏi óc. Chấn hưng lại tinh thần, thay bằng nụ cười, nói: "Ca ca, lần này Phụng nhi ra ngoài, gặp gỡ một tên ngốc tử!"

Liều Như Phong nhìn nhìn khuôn mặt tươi cười hoan hỉ của Đỗ Như Phụng, không khỏi thảm thán, tuy rằng muội muội đã trưởng thành, nhưng tâm tính vẫn là một đứa nhỏ..... Có lẽ, vừa rồi thương tâm như vậy, bất quá cũng chỉ bởi vì Đỗ Văn Lôi kia đối nàng tốt, muội muội quá mức cô độc liền cao hứng không biết tâm tình của bản thân, liền mơ hồ mà tưởng rằng là tình yêu.....

Lại nghe Đỗ Như Phụng cười nói: "Ca ca, nam nhân kia nhìn cũng ra được hình người! Nói chuyện cũng nhã nhặn văn vẻ, như là công tử nhà giàu! Chỉ là hắn gọi ta Như Phụng, lại cứ luôn đọc lệch, chữ Phụng lại đọc thành chữ Phong! Ha ha! Còn vung tay múa chân, xem ta như nha hoàn mà sai sử. Hừ! Nếu không phải vì hắn đã cứu ta, ta mới không cần để ý đến hắn!" (Phụng : 凤(fèng), Phong: 风(fēng), đọc hao hao giống nhau, rất dễ đọc lệch!)

Liều Như Phong nhíu mày, quản chi hắn là ngốc tử hay là bạch si, cùng Liều Như Phong có gì tương quan?! Vội kéo muội muội lại, nhìn trái nhìn phải, xác nhận vô sự, mới nhẹ nhàng thở ra, nói: "Xảy ra chuyện gì? Dựa vào võ công của người cũng cần người tới cứu?"

Vừa rồi nhìn Đỗ Như Phụng cùng Đỗ Văn An so chiêu, chiêu thức tinh diệu, xác nhận võ công là được Đỗ Thương Sơn chân truyền! Cùng thị vệ xuất thân Võ Điện, cũng có thể được cho là trung bình! Ở trong chốn giang hồ, đã là không tồi.....

"Ai nha! Nguy rồi, như thế nào lại nói ra!" Đỗ Như Phụng thè lưỡi, ôm cánh tay Liều Như Phong, lay lay lấy lòng nói: "Ca ca, hảo ca ca, người không cần nói cho mẫu thân cùng phụ thân! Bọn họ biết, sẽ không cho Phụng nhi đi ra ngoài chơi!....."

Trong lòng Liễu Như Phong lo lắng, nhưng cũng nhịn không được bị động tác trẻ con của muội muội chọc cười, nói: "Hào, ta không nói cho bọn họ! Nhưng ngươi phải đem sự tình kể lại cho ta biết."

Đỗ Như Phụng nghe được lời hứa của Liễu Như Phong, hiển nhiên cực kỳ cao hứng, liền thanh nói: "Ngày ấy, ta ly khai Thương Khung sơn trang, lại không nhìn phương hướng, đi hai ngày, mới dừng lại nghỉ ngơi. Kết quả, cư nhiên ta lại gặp phải hắc điểm! Chúng ta là người trong võ lâm, đương nhiên phải hành hiệp trượng nghĩa, diệt cỏ tận gốc! Vì thế, ta liền cùng người của hắc điểm kia động thủ, chỉ là..... Bọn họ thật đề tiện vô sỉ! Thấy đánh không lại ta, liền quỳ xuống xin tha, nói cái gì phải nuôi mẹ già con nhỏ, thuế quan phủ quá cao, bọn họ cũng là bất đắc dĩ! Ta nhất thời mềm lòng, tạm tha tánh mạng bọn họ, chỉ dạy bọn họ về sau không được làm chuyện ác này nữa! Ai ngờ giáp mặt thì miệng đầy đáp ứng, quay lưng lại liền hạ mê dược ta..... Kết quả, cái tên ngốc tử kia vô tình tới, đụng phải. Ngốc tử kia cũng có chút công phu, đuổi được đám ác nhân, cứu ta! Chỉ là hắn lại muốn hiệp ân đồ báo (dựa vào ân huệ muốn ng' ta báo đáp)! Nói cái gì mà là ân nhân cứu mạng của ta..... Hừ! Đọc chữ cũng đọc không chính xác!"

※※※

Xa xa.

Trong một khách điểm trong thành Thừa Thiên Phủ Giang Tây.

Gương mặt Nam Cung Thiên Mạc căng thẳng, nhìn Dạ Thất, Dạ Bát quỳ trước người, lạnh lùng thốt: "Ba ngày! Vẫn chưa tìm được nữ nhân kia?"

Dạ Thất không lên tiếng.

Dạ Bát thấp giọng đáp: "Hồi cốc chủ, thuộc hạ vô năng! Đã tra qua từng chỗ trong Thừa Thiên Phủ, nhưng không tìm được nửa điểm bóng dáng của Đỗ cô nương!"

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói: "Thôi! Hòa thượng chạy thể nào cũng không chạy khỏi miếu (ý chỉ con ng' ta đi đến đâu cũng phải về nhà)! Thương Khung sơn trang sao..... Các ngươi đi xuống đi."

Dạ Bát hành lễ, đứng dậy, lại phát hiện Dạ Thất vẫn còn ngơ ngác quỳ trên mặt đất, giống như không nghe được Nam Cung Thiên Mạc phân phó.

Trên gương mặt Dạ Bát vốn luôn luôn không có biểu tình, lông mi giật giật, cúi người hành lễ, nói: "Cốc chủ, thuộc hạ không rõ! Đỗ Như Phụng kia bất quá chỉ là cùng Liễu thị vệ trưởng có vài phần tương tự mà thôi! Tính tình lại nũng nịu thô lỗ vô lễ....."

Thân mình Dạ Thất run lên.

Nam Cung Thiên Mạc neho mắt lại, ánh mắt âm hàn đậm trên người Dạ Bát, cười nói: "Khi nào thì, chuyện của ta, người cũng bắt đầu quản?!"

Hai đầu gối Dạ Bát rơi xuống đất, nói: "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ là nói sự thật!"

Nam Cung Thiên Mạc áp chế tức giận trong lòng, nhìn lướt qua Dạ Thất bên cạnh Dạ Bát, nói: "Ta giờ mới phát hiện, Dạ Bát người cũng sẽ động loại tâm tư này! Đi xuống đi, không có lần thứ hai!"

“Vâng” Dạ Bát ứng thanh, khấu đầu, lùi Dạ Thất ra khỏi cửa phòng.

"Như Phong....." Trong phòng không một bóng người, Nam Cung Thiên Mạc đem chính mình dựa vào trụ giường, nhẹ giọng thở dài.

Dạ Bát lùi Dạ Thất, chuyển qua một góc, một tay đẩy hán lên tường, hai tay chống hai bên người Dạ Thất, đem hán vây bên trong, tức giận nói: "Người còn nhớ đến y? Đã qua lâu như vậy, nếu y còn sống, sớm đã trở lại....."

Vẻ mặt lơ đãng của Dạ Thất đột nhiên chấn động, thấp giọng quát: "Câm miệng!"

※※※

"Liễu công tử, tiêu thư, trang chủ phân phó, thỉnh hai vị đi Hà viện, dùng tiệc nhà!" Ngoài cửa truyền đến thanh âm cung kính của thị nữ.

Liễu Như Phong hơi hơi giật mình, vào Thương Khung sơn trang được năm ngày, chưa từng nghe qua nhóm thị nữ nói chuyện cung kính như thế, nhìn Đỗ Như Phụng trước người, nghĩ lại thủ đoạn lúc trước nàng đối phó thủ hạ thị vệ của Đỗ Văn An, hiểu rõ.....

"Đã biết!" Đỗ Như Phụng cao giọng ứng thanh, vội ra khỏi từ trong lòng Liễu Như Phong, tìm gương đồng, cẩn thận nhìn lên, kêu thảm thiết một tiếng, nói: "Nguy rồi, nguy rồi! Ca ca, làm sao bây giờ? Vẫn còn sung! Nếu để mẫu thân cùng phụ thân thấy được, thế nào cũng quở trách Phụng nhi....."

Liễu Như Phong mỉm cười, muội muội vẫn chỉ là một đứa nhỏ, kéo Đỗ Như Phụng qua, tay phải nhẹ nhàng che lên hai mắt sung đỏ của nàng, lặng lẽ vận nội lực, nhiệt khí xuyên tay mà ra.

Nhìn xuống lòng tay, nhìn muội muội đã được đánh tan sung đỏ, khôi phục xinh đẹp mà kinh ngạc mở lớn miệng, không khỏi cười ra tiếng.

Mặt Đỗ Như Phụng đỏ lên, cũng biết biểu tình chính mình có chút dọa người, vội ngậm miệng, nhìn Liễu Như Phong, kinh hãi nói: "Ca ca người....."

Liễu Như Phong lắc đầu, cắt ngang lời nói của Đỗ Như Phụng muốn hỏi, nói: "Phượng nhi, trong lòng người biết là được, đừng bao giờ nói với người ngoài! Ta cùng với mẫu thân và người không giống nhau. Người là nữ tử, ngày sau sẽ gả đi, nhưng ta là nam tử. Nếu dẫn tới người bên ngoài nghi ngờ, lo lắng ta sẽ cướp đoạt cơ nghiệp của người khác, ta không sợ bọn họ dùng thủ đoạn đối phó ta, chỉ sợ bọn họ sẽ đối mẫu thân cùng người bất lợi! Ta rồi cũng sẽ phải rời đi, bảo hộ các người được nhất thời, nhưng không bảo hộ các người được cả đời....."

Sắc mặt vui mừng trên mặt Đỗ Như Phụng ngưng lại, nói: "Phượng nhi hiểu rõ. Chỉ là, ca ca, người thật sự không chịu mang ta cùng mẫu thân rời đi sao?"

Liễu Như Phong thở dài, thay Đỗ Như Phụng đem tóc mai vì lúc trước ở trong lòng mình mà hơi loạn sửa thuận, nói: "Muội muội ngốc, người thật sự không nghĩ đến thân thể của mẫu thân, có thể chống đỡ được bốn ba đường dài hay không sao? Nếu theo như lời người, Đỗ trang chủ đối mẫu thân cùng người chân tình thành ý, mẫu thân có thể dứt bỏ được không? Hiện giờ, mẫu thân chính là trang chủ phu nhân của Thương Khung sơn trang này! Nếu người theo ta rời đi, mẫu thân nên làm gì bây giờ? Người hẳn tâm nhìn mẫu thân cô độc sao? Phượng nhi, người đã trưởng thành, võ công cũng tốt, phải tự học cách chiếu cố chính mình, còn phải chiếu cố tốt cho mẫu thân....."

Đỗ Như Phụng cúi đầu, trong lòng biết Liễu Như Phong nói thực tình, trong mắt ươn ướt, nói: "Vậy Phượng nhi phải làm sao bây giờ? Ca ca người không đi được không? Phượng nhi luyến tiếc người!"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, nói: "Xem xét tình hình rồi nói sau! Phượng nhi, nếu không đi Hà viện, để cho mẫu thân cùng Đỗ trang chủ chờ lâu không tốt! Hôm nay người đánh Đỗ Văn An, lại đối Đỗ Văn Lôi như vậy, nhớ rõ một hồi thấy Đỗ trang chủ, phải nhu thuận một chút, để Đỗ trang chủ vui, tất nhiên là chuyện tốt! Bất luận hai vị công tử kia có ghi hận người hay không, e ngại Đỗ trang chủ, cũng sẽ không dám quá mức!"

Đỗ Như Phụng giả một cái mặt quỷ, nói: "Đã biết, ca ca! Người như thế nào lại y chang mẫu thân, một khi dong dài, liền không dứt a....."

"Người!" Liễu Như Phong làm bộ như sinh khí, Đỗ Như Phụng đã nhảy dựng lên, mở cửa phòng, chạy trốn ra ngoài, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Hai thị nữ Cầm viện hôm nay rất biết thức thời, thấy có Đỗ Như Phụng, liền không dám đi theo Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong cùng Đỗ Như Phụng một đường nói nói cười cười, đi vào Hà viện.

Mới vừa vào cửa, liền thấy bàn ghế đều đã bày chỉnh tề, Cúc nhi cùng Điệp nhi đang vội vàng bày thức ăn cùng bát đĩa.

Đỗ Thương Sơn vẫn ngồi ở bên thấp của Đỗ phu nhân như cũ, đang cùng Đỗ phu nhân thấp giọng nói chuyện rất vui, Đỗ phu nhân che miệng cười.

Đỗ Văn Lôi nhả nhận ngồi ở một bên, nhìn qua, hết thấy lúc trước ở Cầm viện, tựa hồ đối hắn không ảnh hưởng.

Thấy Liễu Như Phong cùng Đỗ Như Phụng vào cửa, Đỗ Văn Lôi đứng lên, cười nói: "Phụng muội, Liễu đệ!"

Đỗ Như Phụng xoay một cái xem thường, không thèm để ý Đỗ Văn Lôi, chỉ nhảy đến chỗ Đỗ phu nhân cùng Đỗ Thương Sơn nghe tiếng mà quay đầu: "Phụ thân, mẫu thân, Phụng nhi nhớ chết mất a!"

Liễu Như Phong thấy nét xấu hổ trên mặt Đỗ Văn Lôi, vội thi lễ, nói: "Nhị công tử hảo."

Đỗ Văn Lôi liếc mắt một cái nhìn Đỗ Như Phụng đang nhào vào trên người Đỗ Thương Sơn làm nũng, đứng dậy, cười nói: "Liễu đệ sao vẫn khách khí như thế?! Đến, ngồi đi."

Liễu Như Phong đi qua, đứng ở bên cạnh Đỗ Văn Lôi, nhìn khắp nơi, lại không thấy Đỗ Văn An, cũng không để ý. Thấy đồ ăn sắp dọn xong, cũng không theo Đỗ Văn Lôi ngồi xuống, chỉ đứng ở một bên, lẳng lẳng nhìn muội muội Đỗ Như Phụng.

Đỗ Thương Sơn nhìn Đỗ Như Phụng nhào vào trong lòng, muốn nghiêm mặt, nhưng lại không nhịn được ý cười, chỉ đành nói: "Phụng nhi trưởng thành a?! Đâu tức giận cùng phụ thân cái gì? Còn rời nhà trốn đi?"

Đỗ Như Phụng lắc lắc thân mình, nói: "Phụng nhi biết sai rồi, phụ thân chớ sinh khí! Phụng nhi sẽ nghe lời phụ thân!"

Đỗ Thương Sơn ngẩn ra, trên mặt hiện lên một tia kinh hãi, lời này của Đỗ Như Phụng, không phải là..... Cảm thấy không khỏi có chút kỳ quái, sao Đỗ Như Phụng chỉ đi ra ngoài vài ngày, liền đã nghĩ thông? Nghĩ lại ngày ấy cùng mình khắc khổ, không khỏi nhìn Đỗ phu nhân liếc mắt một cái.

Đỗ phu nhân mỉm cười, khéo mắt thoáng nhìn hướng Liễu Như Phong.

Đỗ Thương Sơn bưng tỉnh đại ngộ, ý chỉ đó là nói Liễu Như Phong đã khuyên được Đỗ Như Phụng hồi tâm chuyển ý, lòng không khỏi mang kinh hãi!

Đỗ Thương Sơn ôm Đỗ Như Phụng trong lòng, ha ha cười to, nói: "Phụng nhi, lần này ngươi ra ngoài, có chuyện gì thú vị? Nói ra cho chúng ta nghe một chút!"

Đỗ Như Phụng nào dám nói, chột dạ liếc mắt nhìn Liễu Như Phong bên cạnh một cái, chỉ vui đầu làm nũng không thuận theo.

Đang náo nhiệt, Cúc nhi đi tới, nói: "Trang chủ, phu nhân, hai vị công tử, đồ ăn đã bày xong, hiện tại có cần dùng ngay hay không?"

Đỗ phu nhân nhìn khắp nơi, nói: "Văn An đâu? Chờ một chút, Văn An còn chưa tới!"

Đỗ Thương Sơn cũng thấy kỳ quái, nói: "Lúc trước rõ ràng ta đã phân phó người đi nói cho Văn An đêm nay ăn cơm ở trong này. Người đâu!"

Một gã thị vệ tráng đinh của Thương Khung sơn trang xuất hiện ở cửa.

"Đi gọi Văn An nhanh chóng đến Hà viện!" Đỗ Thương Sơn phân phó nói.

"Vâng" Tráng đinh kia ứng thanh, xoay người bước nhanh ra khỏi Hà viện.

Chỉ chốc lát sau, tráng đinh kia liền trở về, nhưng phía sau lại vẫn trống không, không có một người!

"Khởi bẩm trang chủ, Đại công tử không ở trong trang, người của Lạc viện nói, Đại công tử từ sớm đã ra khỏi sơn trang, nói là muốn đi tìm Cừ Cừ của Cửu Viễn tiêu cục trong thành Nam Dương luận võ!" Tráng đinh cúi đầu trả lời.

Đỗ Thương Sơn ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, sắc mặt trầm xuống, nói: "Chỉ biết gây chuyện thị phi! Đến khi nào đây?! Không cần đợi hấn, chúng ta ăn trước!"

Đỗ Như Phụng nghe thấy ngữ khí của phụ thân không đúng, vội đứng lên, không làm nũng nữa.

Tuyệt kiếm lộ phong 87: ← [Trở lại](#)

Liễu Như Phong không khỏi âm thầm buồn cười, chỉ vì một câu của muội muội, Đỗ Văn An liền đi tìm Cừ Cừ kia? Luận võ? Lúc trước còn mang theo hơn hai mươi tráng đinh đi báo thù, thật sự không rõ, Đỗ Văn An như thế nào có thể tin tưởng đánh thắng được người khác!?

Ánh mắt Liễu Như Phong xoay chuyển, lại thấy Đỗ Văn Lôi lộ ra vẻ lo lắng. Tâm liền trầm xuống, nghĩ lại lời nói của muội muội Đỗ Như Phụng, ánh mắt không khỏi lướt một cái ở trên người Đỗ Văn Lôi, rồi chuyển đi, không để lại dấu vết.

Đỗ Thương Sơn nhìn Đỗ Như Phụng, cười cười, đứng dậy ôm lấy Đỗ phu nhân, vẫn đặt nàng trên chiếc ghế trúc rộng kia, quay đầu lại nói: "Được rồi, lại đây ngồi đi, hôm nay Phụng nhi trở về, đều là người một nhà, không cần câu nệ!"

"Vâng" Mọi người cùng kêu lên ứng thanh, ngồi bên cạnh bàn.

Không có Đỗ Văn An ăn nói lạnh nhạt, Đỗ Văn Lôi lại biết ăn nói, Đỗ Như Phụng lại xinh đẹp đáng yêu. Chộc cho Đỗ Thương Sơn cùng Đỗ phu nhân thường thường thoải mái cười to, ngay cả Liễu Như Phong, cũng nhịn không được lộ ra ý cười. Bữa tiệc này, so với lần trước hòa hợp hơn rất nhiều.....

Bất tri bất giác, thời gian đã lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối xuống.....

Liễu Như Phong nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn, Đỗ phu nhân cùng Đỗ Như Phụng chuyện trò vui vẻ, Đỗ Văn Lôi một bên càng ngày càng bất an lo âu, lại cường chế vẻ mặt trấn định, thường thường xen vào nói vài câu; bụng lên chén rượu trước mặt, hơi hơi xoay chuyển nơi ngón tay.

Nếu nói Liễu gia trèo cao Thương Khung sơn trang, điểm này Liễu Như Phong thừa nhận! Khinh thường muội muội, cũng không có gì! Nhưng Đỗ Văn Lôi lại vì che giấu tình cảm lưu luyến thể nhân bất dung của chính mình cùng thân sinh huynh trưởng, mà ác ý lừa gạt muội muội, thương tổn cảm tình của nàng, vô luận điều này như thế nào, Liễu Như Phong cũng không thể dễ dàng tha thứ!

Chỉ là mình sẽ phải rời khỏi, nếu âm thầm giáo huấn Đỗ Văn Lôi một chút, nể mặt Đỗ Thương Sơn, không lấy tính mạng hắn cũng không sao, nhưng sau này thì sao? Khi mình không ở đây phải làm sao? Dạy muội muội võ công? Biện pháp này cũng không tồi, nhưng nếu bị Tử Điện điện chủ biết, chỉ sợ cái gì cũng xong.....

Liễu Như Phong trái lo phải nghĩ, suy nghĩ không ra được một chủ ý nào tốt, không khỏi âm thầm phiền lòng.....

"Trang chủ, không tốt! Không tốt! Trang chủ....." Một tiếng quát to kinh hoàng thất thố, từ ngoài viện truyền đến.

Không khí náo nhiệt trên bàn ngưng lại.

Đỗ Thương Sơn ngẩng đầu nhìn ngoài phòng.

Một gã tráng đinh lẩn lộn vọt vào phòng, cũng cố gắng không thất lễ, "Bùm" một tiếng quỳ rạp xuống đất, thanh âm mang theo âm khóc run rẩy, nói: "Trang chủ, đại công tử cùng Cừ Cừ luận võ, đánh không lại Cừ Cừ....."

Đỗ Thương Sơn nhướn mày, chẳng lẽ.....

Đỗ Văn Lô bỗng nhiên đứng lên, vội la lên: "Đại ca của ta làm sao? Trần Đông, người nói rõ ràng xem! Cừ Cừ kia đã thương hấn? Hay là....."

Đỗ Văn Lô nói xong lời cuối cùng, trên mặt đã ần ần vẻ trắng bệch!

Đỗ Thương Sơn nhìn Đỗ Văn Lô liếc mắt một cái, chỉ cho rằng là do hấn lo lắng huynh trưởng, huống chi những câu hỏi này cũng là nói ra lời trong lòng Đỗ Thương Sơn, không khỏi cũng đem ánh mắt nhìn phía tráng đinh Trần Đông, thần sắc hoảng sợ đang quỳ trên mặt đất!

"Đại công tử không có việc gì....." Trần Đông kia bị dọa, sợ tới mức đã quên chính mình muốn nói gì, thấy Đỗ Thương Sơn, Đỗ phu nhân cùng Đỗ Văn Lô đều nhìn chăm chăm mình, gian nan mà nuốt một ngụm nước miếng, vội vàng trả lời.

Mọi người trong phòng nhất tề nhẹ nhàng thở ra —— đương nhiên, không có Liễu Như Phong cùng Đỗ Như Phụng trong đó!

Đỗ Như Phụng chơi đùa rau xanh trên chiếc đĩa trúc, hoàn toàn không để ý tới Trần Đông đang kinh hoàng kia.

Tất nhiên Liễu Như Phong sẽ không quan tâm sự sống chết của Đỗ Văn An, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ lắng nghe.

Đỗ Văn Lô quát: "Nếu đại ca không có việc gì, vừa rồi người kêu cái gì? Muốn dọa người?! Bình thường đại ca dạy các người như vậy sao?"

Trần Đông lúc này, đã gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi, mang theo âm run rẩy, nói: "Không phải, trang chủ! Thật sự là việc lớn không tốt! Cừ Cừ luận võ thắng đại công tử, liền đoạt đi phôi đao mà Đại công tử mang, nói là cái gì lưu lại làm kỷ niệm!"

Mặt Đỗ Thương Sơn vẫn bình tĩnh, giận dữ nói: "Một thanh đao rách nát, có cái gì mà hiếm lạ? Luận võ thua, chính là thua, phôi đao để cho người ta đoạt đi, đó là do bản thân hấn không có khả năng! Như thế nào, là hấn cho người trở về kêu người đến, đoạt lại thanh đao rách nát mà hấn lấy từ trong bảo khố?! Phôi đao? Nạm vàng khảm ngọc, cũng có thể kêu là đao?!"

"Không, không phải....." Trần Đông gấp đến độ rốt cục khóc lên, lớn tiếng nói: "Đại công tử tự biết không phải là đối thủ của Cừ Cừ, hôm nay luận võ, Đại công tử không mang theo phôi đao ngày thường của hấn, cầm một thanh trường đao bảy tấc màu

đen! Cừu Cừu cướp đi đao kia, đại công tử liền choáng váng, chỉ cứng ngắc nói, ‘Xong rồi! Xong rồi! Lần này trở về không bị đánh chết mới là lạ.....’ Đám thuộc hạ khuyển cũng khuyển không được, kéo về cũng kéo không xong. Thuộc hạ càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, bình thường đại công tử làm sao lại thất thố như vậy. Nghĩ lại, đao kia rất giống tể đao ngày thường vẫn cung phụng ở từ đường chính....." (tể đao = đao dùng để cúng tế!)

"Cái gì!!!" Đỗ Thương Sơn mạnh đứng lên, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, động tác quá nhanh va chạm đến bàn gỗ, chén bát trên bàn đều văng lên không.....

Đỗ Văn Lôi vẫn đứng ở chỗ cũ, không hề động, nhìn qua vẫn trấn tĩnh như lúc ban đầu. Nhưng Liễu Như Phong lại nghe ra, ngay cả hô hấp của Đỗ Văn Lôi cũng đã ngừng lại, cả kinh ngây dại!

Tể đao? Trên gương mặt Đỗ Như Phụng kinh nghi bất định, nhìn nhìn Đỗ Văn Lôi, lại nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn. Tuy rằng tể đao này thập phần trọng yếu, nhưng dù sao cũng là tể đao! Đỗ Văn An đi luận võ, như thế nào lại không cần binh khí của chính mình? Biết rõ sẽ bị trách phạt, lại vẫn trộm tể đao này đi? Sẽ không phải là cho rằng tổ tiên sẽ bám vào tể đao này mà phù hộ hấn chứ?!

Đỗ Như Phụng có tâm muốn nói một câu, phải người đi chuộc về là được rồi, đừng nói là Đỗ Văn An, ngay cả tiền chuộc về cũng thiếu chứ? Việc gì lại thất kinh như thế? Nhưng về mặt Đỗ Thương Sơn cùng Đỗ Văn Lôi trước mắt, hiển nhiên so với phán đoán hẳn là nghiêm trọng hơn rất nhiều. Đỗ Như Phụng không dám mở miệng, nhìn phía Đỗ phu nhân cũng mang vẻ mặt nghi hoặc, trong lòng Đỗ Như Phụng biết, hơn phân nửa là mẫu thân cũng không biết sao lại thế này! Cuối cùng, chỉ đành đem tâm mắt hướng về phía Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong vẫn duy trì trầm mặc, im lặng ngồi trên ghế, ngênh tiếp ánh mắt của muội muội, hơi hơi lắc đầu.

Đỗ Như Phụng hiểu được ý tứ của Liễu Như Phong, thu hồi ánh mắt, chịu đựng ham muốn muốn hỏi, lẳng lặng chờ đợi.

Đỗ Thương Sơn không để ý đến một bàn đồ ăn hỗn độn trước người, lui một bước, vòng qua cái bàn, túm lấy cổ áo Trần Đông, cắn răng quát: "Người nói Văn An bị cướp đi thanh trường đao dài bảy tấc? Màu đen? Giống tể đao ở từ đường chính???"

"Vâng..... Vâng....." Trần Đông thấy trang chủ ngày thường ôn trọng khoan hậu, hiện tại sắc mặt tái nhợt đã chuyển thành xanh mét, không khỏi sợ tới mức liên thanh đáp.

"Người đâu! Người đâu!!! Nhanh đi nhìn xem tể đao ở từ đường chính còn đó hay không! Mau truyền Vạn tổng quản tới đây!" Đỗ Thương Sơn một phen ném trắng đình kia ra, một chuỗi thanh âm lớn tiếng quát ra lệnh! Thân thể cũng đã run nhè nhẹ.....

“Vâng” Hai người xuất hiện trong viện, khom người ứng thanh, phi nước đại mà đi.

Ai ngờ người đi thăm dò xem tể đạo vẫn chưa quay lại, tổng quản Vạn Thiên Sơn cũng chưa đến, Trần Đông kia bị Đỗ Thương Sơn đẩy ngã trên mặt đất, lồm cồm bò dậy, lớn tiếng nói: "Đúng rồi, đúng rồi! Ta nhớ ra rồi! Trang chủ, trên thân thanh hắc đạo kia, còn có khắc hai chữ —— Ván Thiên!"

"Câm miệng!" Đỗ Thương Sơn gấp đến độ trên trán nổi đầy gân xanh, tức giận quát, nhưng vẫn không thể ngăn cản lời nói của tráng đinh Trần Đông kia.....

Ván Thiên? Liễu Như Phong rũ hạ mắt, che giấu kinh hãi trong mắt!

Tận diệt thiên hạ bất bình sự, phiêu diêu cuồng đao Đỗ Ván Thiên?! (Diệt hết thầy chuyện bất bình trong thiên hạ, cuồng đao mờ ảo Đỗ Ván Thiên)

Tuyệt Cốc có ghi lại: Hai trăm năm trước, trong chốn giang hồ xuất hiện một kỳ nhân! Người này vốn là một thợ rèn, kỹ thuật rèn đúc tinh túy, say mê luyện đao! Khi người bốn mươi, rốt cục cũng luyện được một thanh bảo đao tuyệt thế! Thợ rèn này yêu đao như tính mạng, trong lúc luyện đao lĩnh ngộ ra một bộ đao pháp cùng bảo đao cực kỳ phối hợp! Thợ rèn đó cầm bảo đao do đích thân hần đúc ra, phối hợp đao pháp, tung hoành võ lâm hơn ba mươi năm, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi! Sau hơn ba mươi năm, vị kỳ nhân này đột nhiên mất tích, liền không xuất hiện trong chốn giang hồ nữa.....

Mà theo như trong truyền thuyết, tuyệt thế bảo đao thân đen như mực, dài chừng bảy tấc, tên đao —— Ván Thiên! Đao pháp —— Ván Thiên! Đều là lấy tên của vị kỳ nhân kia —— Đỗ Ván Thiên!

Đỗ?! Chẳng lẽ, Thương Khung sơn trang này là hậu nhân của Ván Thiên cuồng đao Đỗ Ván Thiên kia?!

Tính ra, Thương Khung sơn trang quật khởi giang hồ, cũng bắt quá chỉ mới một trăm hai mươi năm..... Mà đúng là ngay vài thập niên sau.khi Đỗ Ván Thiên mất tích.....

Huyết sắc trên mặt Đỗ Thương Sơn mất hết, thân hình bất ổn, lung lay sắp đổ, đột nhiên phun ra một ngụm máu.

"Thương Sơn!" Tuy rằng Đỗ phu nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy trạng phu như thế, hành động lại không tiện, không thể đứng dậy, chỉ đành kinh hoàng vội hô lên!

Đỗ Như Phượng cũng bị tình hình đột biến này dọa, không tự chủ được lặng lẽ chuyển qua bên cạnh Liễu Như Phong!

Liễu Như Phong cười, kéo tay muối muối qua, nhẹ nhàng vỗ trên mu bàn tay nàng, biểu thị trấn an. Trong lòng cũng hiểu rõ! Nếu tên của bảo đao Vạn Thiên truyền ra ngoài, chỉ sợ —— Thương Khung sơn trang này sẽ khó mà an bình!

Nhưng chuyện này cùng mình có quan hệ gì đâu?! Bảo đao mặc dù tốt, đao pháp tuy mạnh! Nhưng nếu rơi vào trong tay người như Đỗ Văn An, cùng tên khát cái mong vàng, trẻ nhỏ cầm bạc có gì khác nhau?

Đỗ Văn Lôi vội vàng tiến lên, đỡ Đỗ Thương Sơn, nói: "Phụ thân, không cần vội, Cừu Cửu kia chắc vẫn chưa biết gì! Hải nhi lập tức dẫn người, đi đòi lại tể đao!"

Đỗ Thương Sơn nhìn Đỗ Văn Lôi liếc mắt một cái, chưa mở miệng, ngoài phòng đã truyền đến một đạo thanh âm già nua!

"Không được!" Trên mặt tổng quản Vạn Thiên Sơn là vẻ nghiêm túc, bước nhanh vào. Hướng về mọi người trong phòng hơi khom người, xem như thi lễ, nói: "Trang chủ, lão phu nghĩ, lập tức sai mọi người bên trong trang canh chừng, bảo vệ đường thông đi mọi nơi trong thành Nam Dương, rồi dẫn cao thủ trong trang, lập tức tới Cửu Viễn tiêu cục! Bất kể nam nữ lão ấu, đều giết hết không cần bàn! Cuối cùng phái người tới phủ Thái Thú, chuẩn bị vàng bạc, nói là tranh đấu báo thù trong chốn võ lâm!"

Liễu Như Phong nghe thấy âm thầm gật đầu!

Mặt của Đỗ Thương Sơn, Đỗ Văn Lôi là vẻ bất nhẫn, Đỗ phu nhân sớm đã chuyển mặt đi.

"Vạn gia gia! Làm như vậy, chẳng phải là làm trái bản sắc hiệp nghĩa sao? Tể đao là vật do tổ tiên truyền lại, tất nhiên không thể mất đi, nhưng phải giết người diệt khẩu, có phải quá mức hay không?" Đỗ Như Phượng nhẫn nại, cuối cùng cũng nhịn không được, đứng dậy, mở miệng nói.

Vạn Thiên Sơn nhìn Đỗ Như Phượng liếc mắt một cái, không để ý Liễu Như Phong bên cạnh nàng, nói thẳng: "Tiểu thư! Người muốn bọn họ chết? Hay là muốn một ngàn tám mươi nhân khẩu cao thấp trong Thương Khung sơn trang chúng ta thay thế mà chôn cùng tiểu tử hỗn đản kia?!"

Sắc mặt Đỗ Như Phượng kinh hãi, nhưng vẫn không phục, nói: "Vạn gia gia, người lại hù dọa Phượng nhi....."

Tổng quản Vạn Thiên Sơn không để ý tới Đỗ Như Phượng nữa, chỉ nhìn Đỗ Thương Sơn, nói: "Thương Sơn! Tể đao tuyệt không thể mất! Tin tức cũng tuyệt không thể để lộ! Đoạt lại bảo đao, diệt hết những người biết đến! Thương Khung sơn trang chúng ta, mới có thể tiếp tục sinh tồn!"

Trên mặt Đỗ Thương Sơn không có chút huyết sắc, cơ thể co rúm, hơi do dự, cắn chặt răng, nói: "Hết thầy liền y theo Vạn thúc an bài! Lập tức thông truyền! Triệu tập toàn bộ nhân mã trong trang! Văn Lôi, đi theo ta!"

Đỗ Thương Sơn một mạch nói xong, bước ra ngoài.

Tổng quản Vạn Thiên Sơn nhìn bóng dáng Đỗ Thương Sơn cùng Đỗ Văn Lôi rời đi, trở lại nhìn nhìn Đỗ phu nhân, Đỗ Như Phụng cùng Liễu Như Phong trong phòng không biết làm sao, vung ống tay áo lên, quát to: "Người đâu! Hảo hảo bảo hộ trang chủ phu nhân!"

Bên ngoài, hơn mười thanh âm đáp ứng vang lên.

Tổng quản Vạn Thiên Sơn nhìn nhìn Đỗ phu nhân đang kinh hãi không thôi, mới hướng Liễu Như Phong nói: "Liều công tử, tối nay mời người ở lại Hà viện, xem ra phu nhân có chút kinh hách, người bồi nàng, đề ngừa gặp phải chuyện không may!"

Tất nhiên Liễu Như Phong biết, đây là giam lỏng, nhưng cũng không bắt nhand, cúi thấp người, đáp: "Như Phong hiểu, thỉnh Vạn tổng quản yên tâm."

Đỗ Như Phụng nhảy dựng lên, nói: "Vạn gia gia, ta thì sao? Ta cũng là một phần tử của Thương Khung sơn trang!"

Tổng quản Vạn Thiên Sơn nhìn Đỗ Như Phụng, trên mặt đầy vẻ nghiêm sương rất cục cựa lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Tiểu thư tâm địa thiện lương. Huống chi hôm nay người mới vừa trở về, vẫn là cùng huynh trưởng người bồi phu nhân đi! Loại chuyện chém giết này, đều đã có trang chủ cùng nhị công tử xử lý, người một đường mệt nhọc, sớm đi nghỉ ngơi mới tốt!"

Tất nhiên Đỗ Như Phụng không chịu để yên, còn muốn nói, lại bị Liễu Như Phong một phen kéo lại.

"Phụng nhi, nghe lời Vạn tổng quản đi!" Liễu Như Phong nhẹ giọng nói.

Đỗ Như Phụng nhìn nhìn ca ca, lại nhìn nhìn tổng quản Vạn Thiên Sơn, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, quay mặt lại, không nhắc lại nữa.

Trên mặt tổng quản Vạn Thiên Sơn lộ ra vẻ kinh ngạc, vốn nghĩ có thể sẽ phải tiếp tục dây dưa cùng Đỗ Như Phụng, không nghĩ đến chỉ một câu của Liễu Như Phong, Đỗ Như Phụng lại ngoài dự liệu mà không hô hoán, thật sự không cường ngạnh mà muốn đi theo nữa, nghĩ lại tính tình Đỗ Như Phụng từ nhỏ đến lớn quật cường, cố chấp, không khỏi nhìn thoáng qua Liễu Như Phong. Xoay người rời đi.

※※※

Suốt một đêm, Đỗ phu nhân cùng Đỗ Như Phụng không thể ngủ, chỉ thường thường nhìn phía cửa phòng, kỳ vọng có thể có ai đó đột nhiên tiến vào, mang đến tin tức Đỗ Thương Sơn bình an vô sự.

Liễu Như Phong lục lợi tìm tòi hết trong ruột trong bụng, muốn nói một chút chuyện buồn cười, thú vị, dời đi lo âu của mẫu thân cùng muội muội. Nhưng từ nhỏ y đã ở Tử Điện, lúc ra khỏi lại coi sóc Nam Cung Thiên Mạc điên dại, đợi đến lúc Nam Cung Thiên Mạc thanh tỉnh, lại là một hồi chém giết huyết tinh! Thẳng đến khi Nam Cung Thiên Mạc lên làm cốc chủ, y lại bị Kế Bất Ngôn đánh xuống vách núi. Những chuyện âm mưu huyết tinh, thật sự không ít, nhưng chuyện buồn cười, thú vị, nửa phần cũng không có.....

Ba người đều cứ ngồi khô khan như vậy, lâu lâu nói được một câu, đều là Đỗ phu nhân cùng Đỗ Như Phụng, mà toàn là lo âu cùng lo lắng, cho đến khi ngoài cửa sổ, sắc trời dần sáng.....

Đỗ phu nhân nhìn một mảnh u buồn trong phòng, thở dài, nói: "Thật sự không hiểu Vạn lão gia tử nghĩ như thế nào, tuy rằng tể đao là vật tổ tiên truyền lại, đòi lại là được, tội gì....."

Đỗ Như Phụng ngẫm đồng ý mà gật đầu.

Liễu Như Phong thấy thế, liền biết việc của bảo đao Vấn Thiên, Đỗ Thương Sơn không nói cho mẫu thân biết, đành phải nói: "Có lẽ tể đao này quá mức trọng yếu, Vạn tổng quản cùng Đỗ trang chủ quá mức nóng vội cũng không chừng."

Một lời đáp này, lại đem ánh mắt của Đỗ phu nhân thu hút qua.

Đỗ phu nhân nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Phong nhi, đợi đến khi Thương Sơn trở về, ta liền cầu hán cho ngươi làm chút chuyện. Cũng tốt hơn giống như tôi nay, sơn trang có việc, ngươi lại không thể giúp được nửa điểm....."

Đỗ Như Phụng nghe vậy, tất nhiên không muốn ca ca bị mẫu thân xem nhẹ, đang muốn nói, lại bị Liễu Như Phong cắt ngang.

"Mẫu thân, tâm tư của ngài, hài nhi hiểu rõ! Nhưng dù sao hài nhi cũng là nam tử, nếu hướng Đỗ trang chủ cầu tình, chỉ sợ sẽ khiến người bên ngoài nghi kỵ!" Liễu Như Phong hung hăng mà trừng mắt nhìn Đỗ Như Phụng một cái, nói: "Hiện tại hài nhi rất tốt, không cảm thấy nhất thiết phải làm điều gì."

Đỗ phu nhân vừa nghe, nhú mày, nhìn Liễu Như Phong, nói: "Sao có thể không có tiền đồ như thế?! Ngươi một người nam nhân, lại cũng muốn giống Văn An kia, chỉ biết ăn uống chờ đến ngày chết? Người ta Văn An, dù sao cũng là đại công tử của Thương Khung sơn trang, ngày sau Thương Sơn..... Cảm tình của Văn Lôi cùng Văn An rất tốt, cũng sẽ không để hán chết đói! Nhưng ngươi thì sao? Ngươi là người nào của Văn Lôi

người ta? Nếu về sau mẫu thân đi rồi, người phải làm sao bây giờ?"

Tuyệt kiểm lộ phong 88: ← [Trở lại](#)

Liễu Như Phong vẫn chưa mở miệng, Đỗ Như Phượng đã nhìn không được, không để ý Liễu Như Phong liên tiếp nháy mắt, nói: "Mẫu thân, như thế nào có thể so sánh ca ca ta với cái tên phé vật kia? Ca ca ta....."

"Phượng nhi!" Liễu Như Phong chỉ đành mở miệng quát bảo Đỗ Như Phượng ngưng lại, nhìn nhìn Đỗ phu nhân, nói: "Mẫu thân yên tâm, hài nhi tuyệt đối sẽ không dựa vào Thương Khung sơn trang sống qua ngày. Hài nhi đều đã có tính toán!"

Đỗ phu nhân thở dài, nói: "Ta nói với các người, các người lại không thích nghe! Thôi vậy! Nhưng Phong nhi, năm nay người cũng đã hai mươi? Người cũng không phải người trong giang hồ gì, nhìn người bên ngoài, tuổi như người sớm đã cưới vợ, không bằng đợi qua chuyện này, ta kêu Thương Sơn tìm một nữ nhi gia cảnh tốt, người cũng nên tính toán sớm đi!"

Cưới vợ? Liễu Như Phong cười khổ, chuyện này không thể tự chủ được, nghĩ tới trên gương mặt tuấn mỹ của Nam Cung Thiên Mạc, xuất hiện biểu tình thâm trầm, mắt phượng khẽ nheo lại, thời điểm phần nộ, cũng chỉ lạnh lùng mà cười —— không liên quan sủng ái hay chán ghét, thị cơ cưới vợ, chuyện như vậy, chưa bao giờ phát sinh ở trong Tuyệt Cốc, cho dù sủng ái nhiều đến đâu, cũng không thể quét sạch được sự khuất nhục.....

Nhưng nhìn cách nói của Đỗ phu nhân, nếu lại cự tuyệt, chỉ sợ sẽ tiếp tục nói tiếp. Không phải không biết, mẫu thân là sợ mình ỷ vào quyền thế phú quý của Thương Khung sơn trang, trở thành Đỗ Văn An thứ hai, mới lo lắng như thế, muốn để cho mình cưới một chính thê, có trách nhiệm, mới có động lực để cố gắng.....

Liễu Như Phong chỉ đành rũ mắt, làm bộ như cẩn thận lắng nghe, nhưng vào đến tai trái, lại đi ra tai phải, một câu cũng không để lại trong lòng.....

Đang nói, trong viện rốt cục cũng có động tĩnh, ba người trong phòng đều nâng đầu lên ngóng tiếng bước chân!

Đỗ phu nhân lập tức ở miệng, gương mặt nhìn vào trong viện.

Thấy thần sắc vội vàng của Đỗ phu nhân cùng Đỗ Như Phượng, Liễu Như Phong nhẹ nhàng thở ra.

"Trang chủ phu nhân, trang chủ phân phó, hồi báo trang chủ phu nhân. Hết thấy sự tình đều tốt đẹp, thỉnh trang chủ phu nhân chớ lo lắng, trang chủ cùng hai vị công tử đang xử lý giải quyết tốt hậu quả, tức khắc sẽ có thể quay lại!" Một gã tráng đinh vội vàng chạy vào trong phòng, khom mình hành lễ, nói.

Sắc mặt Đỗ phu nhân cùng Đỗ Như Phượng đều vui mừng, cho tráng đinh kia lui xuống, vẫn nhìn cửa phòng mà chờ đợi!

Thẳng đến khi qua giờ Thìn, mới lại thấy một gã tráng đinh chạy tới, nói: "Trang chủ phu nhân, trang chủ đã quay về trang, trang chủ lệnh thuộc hạ truyền lời, bên trên còn có việc cần xử lý, thỉnh trang chủ phu nhân, tiểu thư, Liễu công tử đi nghỉ ngơi sớm, không cần chờ."

Trên gương mặt Đỗ phu nhân không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, nhưng nghe thấy Đỗ Thương Sơn đã quay về trang, cũng yên lòng, tâm thần liền thả lỏng, mệt mỏi do một đêm không ngủ lập tức như sóng tràn bờ.

Đỗ phu nhân nhìn nhìn Đỗ Như Phượng cùng Liễu Như Phong, nói: "Cũng tốt! Các người cũng trở về nghỉ ngơi sớm đi."

"Vâng" Liễu Như Phong, Đỗ Như Phượng ứng thanh, cùng nhau ly khai.

"Ca ca, người về Cầm viện trước, ta đi xem tình huống một chút!" Đỗ Như Phượng vẫn không yên lòng, thấy đã cách xa Hà viện, liền quay đầu nhìn Liễu Như Phong nói.

Liễu Như Phong nhìn nhìn muội muội, nghĩ lại lúc này cũng không có gì nguy hiểm, cũng không ngăn cản, gật đầu ứng thanh, tự quay về Cầm viện nghỉ ngơi.

※※※

Một giấc ngủ này thẳng tới buổi chiều giờ Hương vị mới tỉnh dậy, Liễu Như Phong lại ngồi trên giường vận công, xong mới xuất môn nhờ thị nữ mang nước ấm rửa mặt.

"Ca ca, thức dậy rồi?" Liễu Như Phong đang muốn xuất môn đi đổ nước, liền nghe thấy thanh âm của Đỗ Như Phượng, vang lên ngay ngoài cửa.

Liễu Như Phong vội ứng thanh, mở cửa phòng, nhìn nhìn Đỗ Như Phượng một đêm không ngủ, nhưng thần thái vẫn sáng láng, cười nói: "Không hảo hảo nghỉ ngơi, coi chừng sẽ mau già!"

Đỗ Như Phượng u oán nhìn Liễu Như Phong một cái, xong lại lớn tiếng nở nụ cười, nói: "Ca ca, người không nhìn thấy đâu, buồn cười chết ta!"

Liều Như Phong nhíu nhíu mày, muội muội sao lại không biết che giấu như thế?! Vội đi qua, đóng cửa phòng lại, nói: "Nếu người không muốn một hồi sẽ rơi vào trong tai Đỗ trang chủ cùng Vạn tổng quản, thì nhỏ giọng một ít."

Đỗ Như Phụng ngẩn ngơ, mới phản ứng lại, dè dặt thanh âm, tức giận nói: "Nhất định là người do Đỗ Văn Lôi an bài, xem ta một hồi thu thập các nàng thế nào!"

Liều Như Phong lắc lắc đầu, nói: "Phụng nhi, người đã quên đêm qua ta đã nói gì với người? Hẳn là do Đỗ trang chủ hoặc Vạn tổng quản an bài, nhưng cũng không sao, người không cần để ý, đỡ phải chọc người dễ tâm."

Đỗ Như Phụng khó có thể tin nổi mà nhìn Liều Như Phong, có chút không thể tin được là do phụ thân hiền lành như vậy cùng Vạn gia gia an bài, nghĩ nghĩ, rốt cục cúi đầu.

Liều Như Phong thấy nàng như vậy, trong lòng biết từ nhỏ Đỗ Như Phụng đã lớn lên ở Thương Khung sơn trang, sớm đã xem nơi này như nhà của mình. Cảm thấy bản thân nói hơi quá, cười cười, hỏi: "Phụng nhi thấy cái gì? Mà khiến người cao hứng như vậy, nói cho ca ca nghe một chút."

Quả nhiên tâm tính Đỗ Như Phụng vẫn là của tiểu hài tử, chỉ mới nói như vậy, nét không vui vừa rồi, không biết đã ném đi nơi nào. Nâng đầu, cười nói: "Buổi sáng phụ thân bọn họ trở về, tể đao cũng được cướp về! Phế vật kia bị đánh mấy roi, ta thấy bộ dáng Đỗ Văn Lôi kia muốn khuyên lại không dám khuyên, tất nhiên là vui vẻ bao nhiêu, hiện nay phế vật kia vẫn còn bị phụ thân phạt quỳ gối ở từ đường a! Nói là muốn hắn phải quỳ ba ngày ba đêm!"

Ánh mắt Liều Như Phong chợt lóe, trong lòng đã có tính toán nên trả mỗi hận cho muội muội như thế nào!

※※※

Ba ngày kế tiếp, Liều Như Phong đều trở về phòng nghỉ ngơi sớm.

Thân phận địa vị của y ở Thương Khung sơn trang rất khó xử, thị nữ Cẩm viện vốn có trách nhiệm giám sát, nhưng thứ nhất không hề biết Liều Như Phong là người có võ công, thứ hai lại nghĩ Liều Như Phong luôn luôn không thường ra khỏi phòng bất quá chỉ là do không thích hoạt động. Tất nhiên hạ phó thị nữ của Cẩm viện không hề biết mỗi ngày vào ban đêm, Liều Như Phong đều lặng lẽ ra khỏi Cẩm viện, đi đến Lạc viện nơi Đỗ Văn An cư ngụ.

Đỗ Văn An bị phạt quỳ gối ba ngày ở từ đường chính, bên trong Lạc viện, chỉ có đám hạ cấp thị vệ của hắn. Tuy rằng trang chủ Đỗ Thương Sơn đã hạ lệnh toàn trang phải

cảnh giới, nhưng chủ nhân không ở trong viện, tự nhiên người trong Lạc viện sẽ thập phần lười nhác.....

Ba đêm liền, Liễu Như Phong cẩn thận quan sát tình hình cùng thị vệ của Lạc viện, chủ yếu là Trần Đông ngày ấy báo tin.

Hết thầy trong Thương Khung sơn trang giống như bình thường, trong nháy mắt, ba ngày đã qua.

Đỗ Như Phụng theo thường lệ ở lại Cẩm viện không đi, nhưng trên mặt lại thập phần bất đắc dĩ.

"Làm sao vậy?" Liễu Như Phong nhìn nhìn sắc trời, hỏi.

"Hôm nay cái tên phế vật kia được thả, hừ! Tên Đỗ Văn Lôi kia mang theo ánh mắt trông mong mà chạy tới Lạc viện, nhất định là vì đau lòng! Nếu không phải mấy ngày nay, thấy phụ thân lo âu vạn phần, Phụng nhi thật muốn đến trước mặt phụ thân cáo trạng!" Đỗ Như Phụng chu chu cái miệng nhỏ nhắn, trong phần hận mang theo bất mãn mà nói.

Liễu Như Phong lắc lắc đầu, nói: "Phụng nhi, chuyện này, tuyệt đối không thể từ chính miệng người nói cho Đỗ trang chủ!"

Đỗ Như Phụng kinh ngạc nói: "Vì cái gì? Ca ca, chẳng lẽ người muốn ta nhịn mối hận này?"

"Đương nhiên không phải!" Liễu Như Phong mỉm cười, nói: "Phụng nhi, trên đời không có bức tường nào không thông gió! Sự tình bí mật như thế nào, chung quy cũng sẽ có người biết! Nhưng tuyệt đối không thể là do người đi mật báo! Đỗ trang chủ chỉ có hai nhi tử này, người nói xem, xảy ra chuyện như vậy, Đỗ trang chủ có thể giết hai người bọn họ sao?"

Đỗ Như Phụng thật sự không nghĩ nhiều như vậy, lập tức mất hứng nói: "Phụ thân như thế nào có thể giết Văn An, Văn Lôi? Cho tới bây giờ Phụng nhi thật sự không muốn hại chết bọn họ!"

"Đúng vậy!" Liễu Như Phong thờ dãi, nói: "Ngày sau nhị công tử sẽ kế thừa Thương Khung sơn trang, đúng không?"

Đỗ Như Phụng nghiêm mặt, gật gật đầu.

"Sau đó thì sao? Đỗ trang chủ mất, hai vị công tử kia sẽ bỏ qua cho người đã mật báo là người sao?" Liễu Như Phong nhìn Đỗ Như Phụng, nói.

Đỗ Như Phụng rùng mình, giương mắt nhìn về phía Liễu Như Phong, nói: "Phượng nhi hiểu, ca ca yên tâm, Phượng nhi sẽ không tùy hứng!"

Liễu Như Phong thấy Đỗ Như Phụng nhanh như vậy đã hiểu được, vui mừng trong lòng, vỗ về mái tóc dài của Đỗ Như Phụng, ôn nhu nói: "Phượng nhi, trở về hảo hảo ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại, cái gì nên quên đều quên đi, được không?"

Đỗ Như Phụng thuận theo mà gật đầu, nhưng không bước đi, lôi kéo tay Liễu Như Phong, nói: "Ca ca, không bằng để cho Phượng nhi ở lại Cẩm viện nghỉ ngơi được không? Người ta luyện tiếu ca ca a!"

Liễu Như Phong bật cười, nhin không được nhẹ nhàng nhéo nhéo chiếc mũi đẹp của Đỗ Như Phụng, nói: "Ca ca không ra khỏi Cẩm viện. Mấy ngày gần đây ngươi chỉ chơi ở đây, không ngại phiền sao?"

"Như thế nào lại phiền?" Đỗ Như Phụng làm một cái biểu tình kinh ngạc khoa trương, ra vẻ nũng nịu, nói: "Nếu ca ca đáp ứng không đi, Phượng nhi mới cảm thấy mỹ mãn a!"

Liễu Như Phong mỉm cười, nói: "Thương Khung sơn trang xảy ra chuyện như vậy, chỉ sợ cho dù ta muốn đi, nhất định Vạn tổng quản cũng sẽ không cho!"

"Vậy mới tốt nhất! Phượng nhi còn muốn đi cầu Vạn gia gia, đừng cho người đi a!" Đỗ Như Phụng cười duyên như hoa, che miệng nói.

"Được rồi! Trở về nghỉ ngơi đi." Liễu Như Phong cười cười, nếu bản thân thật sự muốn đi, tổng quản Vạn Thiên Sơn kia có thể ngăn được sao? Đừng nói trước mặt công lực đã gần khôi phục, cho dù trước đây, Liễu Như Phong cũng chưa bao giờ e ngại Thương Khung sơn trang này!

Đỗ Như Phụng còn muốn nói nữa, lại bị Liễu Như Phong liếc mắt trừng một cái, cuối cùng chỉ đành chu miệng, tràn đầy không cam lòng mà ly khai Cẩm viện.

Thật vất vả mà tiễn Đỗ Như Phụng đi, Liễu Như Phong đóng cửa phòng lại, im lặng nghe ngóng một hồi, xác nhận ngoài phòng không người, thân hình tung lên, từ trên xà nhà lấy xuống một cái túi vải gấm.

Đây là chiếc mặt nạ do mấy ngày nay, lấy được những nguyên liệu từ chỗ mẫu thân, chỗ Đỗ Như Phụng cùng chỗ thị nữ Cẩm viện chế thành, tuy so ra kém những tấm chế ra ở trong cốc rất nhiều, nhưng có còn hơn không.....

※※※

Lạc viện Thương Khung sơn trang.

Trong căn phòng đẹp đẽ quý giá lộng lẫy, chỉ có Đỗ Văn An cùng Đỗ Văn Lôi ngồi đối mặt.

Thị vệ, tráng đinh, hạ nhân của Lạc viện, sớm đã thức thời mà tránh xa.

"Rốt cuộc ngươi tức giận cái gì? Chỉ vì một câu chế ngạo của nha đầu kia, sao không biết nặng nhẹ mà trộm bảo đao đi tìm người ta so đấu?" Đỗ Văn Lôi nhìn Đỗ Văn An đang cúi thấp đầu, gương mặt bình tĩnh, không để ý tới mình; nhin không được hít một ngụm khí, nói.

Đỗ Văn An ngẩng đầu, hai mắt ửng đỏ, nhìn Đỗ Văn Lôi trước người, cắn chặt răng, nói: "Ta biết ta vô dụng! Nhưng ngươi cũng không nên quá thân cận dã nha đầu kia như thế! Mấy ngày nay, tự ngươi nói xem, ngươi làm bộ dáng đó làm gì? Làm cho ai xem a? Ta tức giận, ta bất bình, ta khó chịu! Ta đi tìm nàng, như thế nào, ngươi đau lòng?!"

Đỗ Văn Lôi nhú nhú mày, có chút bất đắc dĩ mà đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy Đỗ Văn An, không để ý đến hấn giãy dụa, nói: "Không phải ta đã nói rồi sao, tâm ta chỉ cho một mình ngươi, làm sao còn đau lòng vì dã nha đầu kia? Chỉ là ngoài mặt, dù sao vẫn phải giả trang, bằng không, như thế nào phụ thân có thể tin?"

Nhìn Đỗ Văn An trong lòng đã an tĩnh lại, Đỗ Văn Lôi lại nói: "Ta là đau lòng vì ngươi a! Trong lòng ngươi khó chịu, vì một câu của nha đầu kia mà đi tìm Cừu Cừu sao? Ngươi vẫn không tin ta? Ngươi xem xem ngươi, lần này bị phụ thân phạt ba ngày, ngươi không biết ta thông khổ bao nhiêu a. Nhìn ngươi bị phạt ở tù đường, ta lại chỉ bất lực! Tóm lại, món nợ này ta nhớ kỹ, trước tiên cứ tha cho dã nha đầu kia sống tốt vài năm! Đợi đến khi ta kế nhiệm trang chủ, nàng làm hại ngươi thiếu chút nữa bị đánh chết, thù này, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua!"

Đỗ Văn An mạnh ngẩng đầu, nói: "Thật sao?"

"Thật!" Đỗ Văn Lôi nhìn biểu tình chân thành trên mặt Đỗ Văn An, không khỏi mỉm cười nói.

"Ngươi thề đi!" Đỗ Văn An nghĩ nghĩ, duỗi tay túm lấy xiêm y trên vai Đỗ Văn Lôi, nhìn gần hấn nói.

Đi sắc trong mắt Đỗ Văn Lôi chột lóe, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, nói: "Ta thề —— ta chỉ yêu một mình ngươi!"

Thấy gương mặt Đỗ Văn Lôi càng ngày càng thấp, Đỗ Văn An đỏ mặt, nhưng không đẩy Đỗ Văn Lôi ra, thuận thế mà ngẩng đầu.....

Được đáp lại, tất nhiên Đỗ Văn Lôi sẽ không khách khí, găt gao ôm lấy hai tay Đỗ Văn An buông lỏng rồi rời ra, vội vàng mà trên thân thể người trong lòng, cách lớp y phục, xoa nắn thăm dò sờ soạng.....

Sau một lúc lâu, hai người rời môi. Đỗ Văn Lôi dồn dập mà thở hổn hển, tà tà cười nói: "Đại ca, để cho ta xem vết thương của ngươi....."

Loại thời điểm này, loại tình huống này —— xem vết thương, thường thường không phải chỉ là xem vết thương.....

Đỗ Văn An nghe vậy ngẩng đầu, trên gương mặt đã đỏ tươi một mảnh, hiển nhiên cũng đã động tình. Đỗ Văn An không đáp lời, chỉ duỗi tay ôm lấy Đỗ Văn Lôi.

Được ngằm đồng ý, Đỗ Văn Lôi làm sao còn nhẫn nại được nữa? Một phen ôm lấy Đỗ Văn An, hướng về phía giường gỗ trong phòng mà đi.....

Một đạo bóng đen xẹt ra từ nóc nhà, lặng yên không tiếng động chìm vào một góc tường viện!

Liễu Như Phong lấy mặt nạ trong lòng ra, cười lạnh một tiếng.

Nếu nói lúc trước bắt quá chỉ là muốn dọa hai vị Đỗ công tử này một cái, trả một mối hận cho muối muối. Nhưng, lúc này Liễu Như Phong đã nổi lên ý phải trừ bỏ hai người này!

Có lẽ, làm cho Thương Khung sơn trang này trở thành của muối muối, cũng không phải là không thể! Liễu Như Phong lạnh lùng cười, nâng tay đeo mặt nạ.....

※※※

Đỗ Thương Sơn ngồi ở trong thư phòng, nhìn quyển sách trong tay, không khỏi thở dài. Ngày ấy đem trên dưới Cửu Viễn tiêu cục giết sạch sẽ, sau này cũng cẩn thận điều tra một phen, xác nhận không bị lộ. Tuy rằng Thái Thú Nam Dương Phủ có lòng tham, một vạn hai bạc trắng hoa tuyết, cũng đủ để che lại miệng của quan phủ! Nhưng lời nói của Cửu Cửu khi sắp chết, lại làm cho Đỗ Thương Sơn thật sự khó mà an tâm.....

"Thật hảo cho một cái Thương Khung sơn trang! Hôm nay các ngươi tận diệt Cửu Viễn tiêu cục ta, Cửu Cửu ta liền chờ dưới cửa tuyền, chờ các ngươi cũng sẽ bị người giết sạch cả nhà! Báo ứng..... Ha ha ha....." Cửu Cửu một thân đều là máu, nhìn thi thể khắp viện, trên gương mặt là bi phẫn oán độc, ngẩng đầu cười lớn, nâng tay tự phá nát huyết thiên linh, ngã xuống đất bỏ mạng.....

Đỗ Thương Sơn lắc lắc đầu, đem gương mặt dữ tợn của Cửu Cửu kia ném ra khỏi óc —— bắt quá chỉ là một câu mắng chửi của một người trước khi chết mà thôi.....

Cửu Viễn tiêu cục —— đã trở thành một truyền ngôn chết.....

"Đứng lại! Chuyện gì?" Trong viện truyền đến tiếng khiển trách của một gã tráng đinh thủ vệ.

"Thuộc hạ Trần Đông của Lạc viện, có việc gấp cầu kiến trang chủ!" Một thanh âm khàn khàn nói.

"Chờ!" Tráng đinh thủ vệ kia quát lên một tiếng, liền xoay người hướng về phía thư phòng mà giương giọng bẩm: "Trang chủ, thủ hạ Trần Đông của đại công tử nói có chuyện gấp cầu kiến."

Đỗ Thương Sơn giật mình, Trần Đông? Chẳng lẽ Văn An xảy ra chuyện gì? Hắn bị bệnh? Nghĩ lại Đỗ Văn An bị đánh mấy roi, lại quỳ ba ngày ở từ đường chính.....

Tuy nói là hắn gieo gió gặt bão, nhưng dù sao vẫn là cốt nhục của mình! Đỗ Thương Sơn vội hỏi: "Để cho hắn vào!"

Cửa phòng mở ra, một người ăn mặc phục sức tráng đinh đi vào, Đỗ Thương Sơn đảo mắt nhìn, đúng là Trần Đông.

"Thuộc hạ kiến quá trang chủ." Về mặt Trần Đông lo sợ không yên, nhìn nhìn phía sau, có vẻ có chút sợ đầu sợ đuôi.

"Văn An xảy ra chuyện gì?" Đỗ Thương Sơn nhíu nhíu mày, Trần Đông này sao lại thế này? Nói chuyện không chút lưu loát.

Trần Đông do dự một hồi, đến gần Đỗ Thương Sơn, thấp giọng nói: "Trang chủ, thuộc hạ có chuyện bí mật muốn bẩm báo trang chủ, hôm nay Nhị công tử đến thăm Đại công tử, vẫn ở lại Lạc viện, chưa quay về Tiêu viện....."

Đỗ Thương Sơn nhẹ nhàng thở ra, còn tưởng rằng là thương thế Đỗ Văn An trầm trọng! Lại không nghĩ rằng có Văn Lôi ở bên chiếu cố! Tóm lại dù sao vẫn là nhi tử của mình, tuy rằng Đỗ Thương Sơn tức giận Đỗ Văn An làm ra chuyện như vậy, phạt là phạt, nhưng cũng thập phần lo lắng thương thế của nhi tử, chẳng qua hắn thân là trang chủ, tất nhiên không thể đi thăm hỏi.

Tuyệt kiếm lộ phong 89: ← [Trở lại](#)

Nếu hiện nay Văn Lôi ở bên Văn An, có lẽ nếu có tình huống gì, Văn Lôi cũng có thể thỉnh đại phu chữa trị kịp lúc!

Đỗ Thương Sơn vui mừng nói: "Văn Lôi vẫn nhớ đến thương thế của đại ca hân, đây là chuyện tốt! Hai huynh đệ bọn họ, có thể thân cận như thế, ta cũng yên tâm!"

"Không phải, trang chủ....." Trên mặt Trần Đông là vẻ khó coi, muốn nói lại ngừng.

Đỗ Thương Sơn nhìn nhìn Trần Đông, giận tái mặt, nói: "Còn có chuyện gì? Người đã đến đây, hân là muốn nói cho ta biết điều gì?! Ấp a ập ứng như vậy là người của Thương Khung sơn trang ta sao?"

Trần Đông ngừng lại một chút, thấp giọng nói: "Thuộc hạ cũng không biết nên nói như thế nào, thỉnh cầu trang chủ, không nên kinh động bất luận người nào, cùng thuộc hạ đi Lạc viện một chuyến trước! Trang chủ sẽ hiểu được!"

Đỗ Thương Sơn nhíu mày nhìn Trần Đông, đây là ý tứ gì? Trần Đông này đi theo Văn An, hân là cũng đã được bảy, tám năm, cũng coi như là tâm phúc của Văn An, chẳng lẽ Văn An có chuyện muốn âm thầm nói cho mình?!

Bất quá cứ đi xem thử cũng không sao, ở thư phòng lo lắng nhĩ tử như vậy, không bằng đến nhìn hân một chút cũng yên lòng!

Đỗ Thương Sơn nghĩ, đứng lên, nói: "Cũng tốt."

Hai người ra khỏi thư phòng, đi hướng Lạc viện.

※※※

Lúc này tại vùng tiếp giáp giữa Hà Nam cùng Hồ Nam, trong một thôn trang nhỏ, một người đang đi đến một khách điểm.

Trên quan đạo này, vì kiếm ăn, nhẫn tình của khách điểm tiểu nhị, sớm đã được rèn luyện khôn khéo vô cùng.

Thấy một công tử thiếu niên tuổi chừng hai mươi, một thân trường sam bạch trù không nhiễm một chút hạt bụi nhỏ nào đang đi tới, nhất thời trước mắt sáng ngời!

Ánh mắt của điểm tiểu nhị đảo qua rất nhanh trên trù y được thêu khéo léo, trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử. Thay bằng vẻ tươi cười lấy lòng, nhiệt tình đón tiếp, nói: "Khách quan, nghỉ trọ hay là ở trọ?"

"Ăn cơm!" Nam Cung Thiên Mạc lấy mắt nhìn vào trong điểm, người buôn bán nhỏ, người đi phu nghỉ chân đều tụ lại, ăn nói mắng chửi thô tục, bát đến chén đi, khiến cả đại đường của khách điểm như một khu chợ bán thức ăn, náo loạn âm ỉ.....

Điểm tiêu nhị kia là người thông minh, thấy làn mi của Nam Cung Thiên Mạc hơi nhăn lại, vội gỡ xuống bố khăn sạch sẽ trên vai, muốn phất đi tro bụi trên người Nam Cung Thiên Mạc, nhìn đến tơ lụa tuyết trắng kia, lại không dám, chỉ đành cúi đầu khom lưng nói: "Vị công tử này, lâu hai của tiêu điểm đều là nhả gian, trước mắt vẫn còn phòng trống, nếu công tử không thích đại đường ồn ào, có thể đến nhả gian!"

"Không cần!" Nhãn tình Nam Cung Thiên Mạc sắc nhọn, sớm đã thấy những người ở đây nhìn như tầm thường, nhưng lại có hơn mười người một mặt ăn uống, một mặt đàm tiếu, một mặt lại thường thường cầm cái túi có hình dáng dài dài bên thân, bên hông, hoặc dưới nách.

Hiển nhiên những người này đều đang giấu lưỡi đao sắc bén bên thân, ba, năm người thành một nhóm, thanh âm tuy lớn, nhưng thường thường lại ngẫu nhiên thấp giọng nói nhỏ.

Nam Cung Thiên Mạc đi thẳng vào đại đường, tiếng động náo nhiệt ồn ào trong đại đường chợt ngưng lại, hơn mười ánh mắt rơi xuống trên người Nam Cung Thiên Mạc, rồi lại chuyển đi, tập âm tiếp tục nổi lên bốn phía.

Nam Cung Thiên Mạc đi đến một bàn trống bên cửa sổ, ngồi xuống, chọn món ăn, không nhìn đến mọi người trong đại đường, chỉ đảo mắt nhìn cảnh trí quan đạo ngoài cửa sổ, một bộ biểu tình thần nhiên tự đắc.

"Vấn Thiên thần đao?!" Bên trong huyền náo, trên chiếc bàn bên cạnh, ba gã đại hán đang ngồi, một gã đại hán lưng quay về phía Nam Cung Thiên Mạc thấp giọng kinh hô.

Mặc dù Nam Cung Thiên Mạc nhìn như thưởng thức phong cảnh, nhưng vẫn lưu tâm lắng nghe tiếng nói nhỏ trong đại đường. Nghe một câu như vậy, không khỏi ngẩn ra, Vấn Thiên bảo đao hiện thế?

"Câm miệng!" Đại hán ở chính giữa quát khê một câu, tầm mắt thoáng nhìn trên người Nam Cung Thiên Mạc, thấy hắn vẫn nhìn ngoài cửa sổ, thần sắc bình tĩnh, tuyệt không chú ý bên này.

"Công tử, đồ ăn tới rồi!" Tiểu nhị đưa đồ ăn lên, mang lên mặt bàn, liền muốn tới rót rượu cho Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc lấy ra một thỏi bạc, đặt lên bàn, liền xua tay, để cho tiểu nhị kia lui xuống.

Tiểu nhị vui vẻ ra mặt, bạc này nặng chừng năm lượng, một chút rượu cùng đồ ăn của Nam Cung Thiên Mạc bất quá chỉ hai lượng bạc, chi nhiều như vậy, xem cách ăn mặc của Nam Cung Thiên Mạc, hiển nhiên sẽ không cần hắn thối lại, tất nhiên là hoan hỉ mà thu ngân lượng, xoay người rời đi.

Đuổi tiểu nhị đi, Nam Cung Thiên Mạc mới một mặt ăn uống, một mặt lần thứ hai nghe lén.

"Đại ca, người nói tin tức này có phải là sự thật hay không?" Một hán tử khác lộ ra vẻ kinh hãi cùng bản khoăn trên mặt

Hán tử ở chính giữa kia thấp giọng nói: "Tin tức này không sai! Thương Khung sơn trang vì Vân Thiên bảo đao, toàn trang xuất động, đem trên dưới một trăm nhân khẩu của Cửu Viễn tiêu cục trong thành Nam Dương giết sạch! Đại ca ta có thể lừa các người sao?"

Thân là người trong võ lâm, ai mà không muốn có được một thanh thần binh lợi khí? Nhưng Thương Khung sơn trang này được biết đến là đại thụ trăm năm trong chốn võ lâm, không phải là một cây cọc mềm yếu dễ ức hiếp!

Hán tử chính giữa kia cười hắc hắc, nói: "Nếu chúng ta có được bảo đao này, lại có được đao pháp, muốn trở nên nổi danh đã không còn là mộng nữa!"

Người đưa lưng về nhau Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói: "Cho dù thật sự là Vân Thiên thần đao, lấy công phu của huynh đệ ba người chúng ta, như thế nào có thể dò xét được Thương Khung sơn trang?"

Hai người kia nghe vậy, không khỏi thở dài.

Người chính giữa nghĩ nghĩ, nói: "Chỉ có thể đề ý trước, tìm cơ hội, ta nói cho các người, ta đã có được tin tức, nghe nói những người nổi danh trên giang hồ, đều đã đến Nam Dương. Chúng ta chỉ cần chờ bọn họ đánh nhau, chỉ cần Thương Khung sơn trang tự mình cũng không giữ nổi, chúng ta lặng lẽ lên vào, chỉ cần có thể trộm được bảo đao kia, học đao pháp, còn phải sợ chỉ một cái Thương Khung sơn trang sao? Ngày xưa cuồng đao Đồ Vân Thiên kia không phải cũng dựa vào Vân Thiên bảo đao mà tung hoành giang hồ sao....."

Nam Cung Thiên Mạc nghe đến lúc này, trong tâm có chút động, cuồng đao Đồ Vân Thiên hai trăm năm trước? Bảo đao Vân Thiên?! Nếu có thể lấy được Vân Thiên bảo đao cùng Vân Thiên đao pháp tới tay cũng không tồi! Võ công tuyệt kỹ, thần binh lợi khí ai mà không muốn? Ai lại chê nhiều? Thương Khung sơn trang? Hừ! Nam Cung Thiên Mạc khinh miệt cười cười.

Bất quá, nữ tử giống Như Phong kia hình như cũng là người của Thương Khung sơn trang kia.....

Nam Cung Thiên Mạc hơi trầm ngâm, mỉm cười —— nếu tính toán thích đáng, bảo đao cùng mỹ nhân cũng đều có thể đoạt được.....

※※※

Đỗ Thương Sơn phát hiện, Trần Đông này cư nhiên không đi cửa chính, lại quanh co trên một con đường nhỏ, đem mình dẫn tới cách không xa ngoài cửa sau của Lạc viện!

"Trần Đông, ngươi đang làm cái quỷ gì?" Đỗ Thương Sơn nhíu mày hỏi. Ở trong nhà mình, không đi cửa chính, lại đi cửa sau, cảm giác có chút kỳ quái.

Ai ngờ, Trần Đông xoay người lại, không lên tiếng, làm một động tác dừng nói chuyện cùng bảo dừng lại.

Trong lòng Đỗ Thương Sơn xẹt qua một tia dự cảm không rõ! Chẳng lẽ Văn An lại chọc vào tai họa gì? Không dám nói cho mình?!

Thấy Trần Đông đi đến cửa sau, cùng hai gã tráng đinh gác cửa sau của Lạc viện chào hỏi.

Đột nhiên, Trần Đông nhìn chỗ Đỗ Thương Sơn đứng, thấp giọng kinh hô, nói: "Trang chủ, ngài như thế nào lại đến đây?"

Đỗ Thương Sơn sửng sốt, không kịp phản ứng, liền thấy thần sắc hai gã tráng đinh kinh hoảng nhìn lại đây. Trần Đông ở phía sau hai người, nâng tay lên, một tay một người, bổ vào phía sau cổ hai người. Trên mặt hai gã tráng đinh kia vẫn còn duy trì thần sắc kinh hoảng, mắt nhắm lại, không tiếng động mà ngã xuống.

Trần Đông tung thân quay về bên người Đỗ Thương Sơn, nói: "Trang chủ, thỉnh chờ lên tiếng, đi cùng thuộc hạ."

Khóe mắt Đỗ Thương Sơn nhếch lên, động tác của Trần Đông quả thực rất nhanh nhẹn! Thật sự nhìn không ra, công phu của người này không tồi! Có lẽ để cho hắn đi theo Văn An, thật sự là đã ủy khuất thân thủ của hắn!

Đỗ Thương Sơn không lên tiếng, đi theo Trần Đông, đi vào Lạc viện. Nhưng nghi hoặc trong lòng lại càng lúc càng lớn! Nếu nói là Trần Đông mời mình đến, lại không chịu nói ra lý do, Đỗ Thương Sơn vốn không suy nghĩ gì, nhưng lúc này thấy hai gã tráng đinh thủ vệ khi thấy mình là vẻ mặt kinh hoảng —— không biết Văn An lại dây vào chuyện gì đây!

Không bao lâu, Trần Đông đã dẫn Đỗ Thương Sơn quẹo trái quẹo phải, tránh được linh linh tinh tinh tráng đinh, hạ phó của Lạc viện, đi tới ngoài cửa sổ phía sau chủ ốc.

Lòng nghi ngờ của Đỗ Thương Sơn lúc này càng sâu! Rõ ràng là buổi sáng, Lạc viện này cư nhiên lại không thấy được mấy bóng người?!

Thấy Trần Đông ý bảo mình dựa sát vào nghe trộm, không khỏi nhú nhú mày.

Tất nhiên Đỗ Thương Sơn không thém làm cái chuyện nghe trộm trong nhà của chính mình này, nhưng trên đường tới đây, nghi ngờ trong lòng càng ngày càng tăng, cũng không để ý nhiều, chỉ nhìn Trần Đông liếc mắt một cái, liền nhẹ nhàng đi qua, nghiêng đầu áp sát trên bệ cửa sổ.....

Tiếng thở dốc ồ ồ, thanh âm va chạm dập dnh nhịp nhàng, nháy mắt vọt vào trong tai, Đỗ Thương Sơn đã hơn bốn mươi, tất nhiên hiểu được đây là cái gì.....

Sắc mặt Đỗ Thương Sơn trầm xuống, đang muốn quay đầu lại khiển trách Trần Đông —— Dù sao Văn An đã là nam tử trưởng thành, cho dù ở trong phòng mình có nữ nhân khác, có cái gì mà ngạc nhiên?

Ai ngờ, chưa nói ra, lại nghe thấy một tiếng rên rỉ truyền ra từ trong phòng.....

"A a a..... Văn Lôi..... Ân..... Nhanh..... nhanh a....." Tiếng rên rỉ tràn ngập tình sắc, mặc dù có chút khàn khàn, nhưng Đỗ Thương Sơn vẫn nghe ra được đây là thanh âm của Đỗ Văn An!

Chỉ là —— Văn An kêu cái gì? Đỗ Thương Sơn chỉ cảm thấy nổ vang một mảnh trong đầu, cái gì cũng không muốn nghĩ đến.....

"Ca ca..... thoải mái sao? Ân? Nơi này thì sao? Hay là thích ta làm như vậy?" Ngừ điếu trêu đùa, mang theo tiếng va chạm dâm mị, giống như một tiếng sét đánh, nổ vang trong tai Đỗ Thương Sơn —— Cự nhiên..... là Văn Lôi???

Đỗ Thương Sơn cực độ khiếp sợ, không rảnh nghĩ nhiều, một chương đánh nát cửa sổ, tung người nhảy vào trong phòng.

Trần Đông phía sau tường, lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn thoáng qua Đỗ Thương Sơn đã mất tự chủ, xoay người lặng lẽ rời đi.....

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ, chiếu sáng căn phòng được đóng chặt, cũng chiếu sáng hai thân ảnh trên giường đang kinh hãi vạn phần, dừng lại động tác giao triền.....

"Súc sinh! Các ngươi..... Còn không đứng lên cho ta!" Mắt Đỗ Thương Sơn nhìn chòng chọc muốn nứt ra, tức giận đến nỗi cả người phát run, hai nắm tay ở hai bên sườn, nắm lại lại buông ra, buông ra lại nắm lại.....

Hai người cả kinh ngây dại, cuối cùng bị một tiếng hét to này làm cho tỉnh lại, tay chân luống cuống, lung tung mặc y phục lên, "Phịch, phịch....." hai tiếng, hai người đã quỳ gối trước chân Đỗ Thương Sơn!

Đỗ Thương Sơn nhìn hai người dưới chân, sắc mặt tái nhợt, thân thể run rẩy, trong lòng đột nhiên đau xót, muốn nói cái gì, lại chỉ há mồm phun ra một ngụm máu.....

"Phụ thân!"

"Phụ thân!"

Đỗ Văn An cùng Đỗ Văn Lôi trên mặt đất hoảng sợ muôn dạng, ngẩng đầu nhìn Đỗ Thương Sơn, thấy thân mình hấn nhoáng lên một cái, muốn đứng lên đỡ lấy, nhưng lại bị Đỗ Thương Sơn liếc mắt một cái sắc lạnh, vội vã quỳ lại.

"Các ngươi..... Thiên a..... Đỗ gia ta đã tạo nghiệt gì? Các ngươi là huynh đệ cốt nhục tương liên a!" Đỗ Thương Sơn đã không còn biết tâm tình bản thân lúc này là gì, là bi phẫn? Là thống khổ? Là bất đắc dĩ? Hay là.....

Cước bộ Đỗ Thương Sơn bất ổn, lui về phía sau mấy bước, tựa trên tường, nhắm mắt lại.

Đỗ Văn An, Đỗ Văn Lôi cúi đầu, trong lòng thấp thỏm lo âu, nhưng lại không dám lên tiếng.

Sau một lúc lâu, Đỗ Thương Sơn mới bình ổn được huyết khí mãnh liệt trong lồng ngực, mở mắt ra, thất vọng mà đau lòng nhìn Đỗ Văn Lôi, run giọng nói: "Ai nói cho ta biết, đây là chuyện gì? Các ngươi..... đã bao lâu?"

Đỗ Văn Lôi ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, nhìn Đỗ Thương Sơn, đang muốn mở miệng, lại bị Đỗ Văn An vội vàng cắt ngang.

"Phụ thân, chuyện này không liên quan Văn Lôi! Hết thảy là ta..... là ta câu dẫn Văn Lôi, ta, ta hạ được hắn....." Tuy rằng Đỗ Văn An hoảng sợ, nhưng trên gương mặt là thần sắc tuyệt quyết, không nhìn tới Đỗ Văn Lôi bên cạnh, vội giọng nói.

"Súc sinh!" Đỗ Thương Sơn nâng một cước lên, đá vào ngực Đỗ Văn An, đá hắn nằm trên mặt đất, lớn tiếng quát: "Ngày thường ngươi không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết chơi đùa với nữ nhân luyến đồng, ta cũng không đến quản ngươi! Hôm nay ngươi cư nhiên lại chơi đùa trên đầu đệ đệ quan hệ huyết thống với ngươi?!"

Sắc mặt Đỗ Văn Lôi dờ dẩn cúi đầu, không nói lên một lời, cũng không dám nhìn Đỗ Văn An bên cạnh đau đến nổi ho khan.

Đỗ Văn An gian nan ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Đỗ Văn Lôi, lại nhìn phía Đỗ Thương Sơn, lộ ra nụ cười sâu thẳm, nói: "Không sai! Ta ở trong mắt của phụ thân, chỉ là một tên súc sinh! Một cái phế vật! Từ nhỏ đến lớn, phụ thân ngươi có từng nhìn qua hài nhi chỉ một lần? Có từng khen hài nhi chỉ một tiếng? Các ngươi chỉ có thể nhìn đến cái

tốt của Văn Lôi, cái mạnh của Văn Lôi! Nhưng hài nhi thì sao? Hài nhi không phục, hài nhi chỉ muốn làm cho hắn cũng như hài nhi....."

"Sức sinh a....." Đỗ Thương Sơn tức giận đến nổi sắc mặt xanh mét, gân xanh trên trán bạo khởi, lại là một cước đạp qua, đem Đỗ Văn An đá bay lên, đập vào phía trên mép giường, phun ra một ngụm máu, mềm oặt hạ xuống mặt đất, ngất đi.....

Thân mình Đỗ Văn Lôi hơi động, nhưng lại nhịn xuống.

Đỗ Thương Sơn ồ ồ thở hỗn hển, ánh mắt phần nộ dời về phía Đỗ Văn Lôi, quát: "Văn Lôi! Người luôn luôn tri thư thức lễ (biết đọc sách, biết lễ giáo)! Người nói cho phụ thân, hắn nói chính là sự thực?"

Thân mình Đỗ Văn Lôi cứng đờ, chậm rãi, chậm rãi đập đầu xuống, nói: "Phụ thân, sự thực là như thế! Chuyện trước đó hài nhi cũng không biết!"

"Quả thực như thế?" Nhãn tình Đỗ Thương Sơn nheo lại, nhìn chằm chằm gương mặt Đỗ Văn Lôi.

"Vâng" Về mặt Đỗ Văn Lôi bị thống, không biết là hắn giả trang, hay là.....

Đỗ Thương Sơn nhắm mắt, nói hắn thật sự tin tưởng nhi tử, không bằng nói hắn tình nguyện tin lời nói dối so với chân tướng tốt hơn nhiều này!

Lúc trước nghe được, cùng hiện giờ nhìn thấy, trong lòng Đỗ Thương Sơn đã sáng như gương! Chỉ là —— có thể làm sao bây giờ? Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, dù sao cũng không thể giết đi hai huyết mạch duy nhất.....

"Một khi đã như vậy, ta cũng sẽ không trách người! Chuyện như vậy....." Đỗ Thương Sơn có chút mệt mỏi nói, trong nháy mắt, tựa hồ đã già đi rất nhiều.

Đang lúc này, trong viện truyền đến tiếng la lo lắng của một gã tráng đinh: "Trang chủ! Trang chủ? Trang chủ có ở đây?"

Tuy rằng trong lòng Đỗ Thương Sơn bị phần, nhưng cũng nghe ra được vẻ lo lắng, lo sợ không yên trong giọng nói của tráng đinh kia, không để ý Đỗ Văn Lôi vẫn còn quỳ cùng Đỗ Văn An nằm sấp trên mặt đất, bước nhanh ra khỏi phòng, có lẽ cũng là vì muốn vội vàng thoát đi hết thảy trong phòng này.....

Đỗ Thương Sơn tức giận quát: "Chuyện gì?!"

Tráng đinh kia thấy Đỗ Thương Sơn, thần sắc thả lỏng, xoa xoa đầu đồ đầy mồ hôi, chạy lên, nói: "Trang chủ, không tốt! Thành Nam Dương xuất hiện mấy trăm tráng hán, nhìn vẻ không giống như là muốn vào thành, mà như là hướng về phía Thương Khung

son trang chúng ta mà đến! Vạn tổng quản đã dẫn theo năm trăm tráng đinh phòng bị phía trước trang, phân phó thuộc hạ nhanh chóng tìm trang chủ!"

Cái gì?! Trong đầu Đỗ Thương Sơn vang vọng..... Không khỏi nhớ lại lời nói trước khi chết của Cừ Cừ —— Không thể nào, chuyện Vạn Thiên bảo đao, cư nhiên vẫn bị truyền ra ngoài?

"Trang chủ? Trang chủ?" Tráng đinh thấy Đỗ Thương Sơn không phản ứng, liên thanh gọi, vội la lên: "Trang chủ, ngài nhanh nhanh xuất ra chủ ý gì đi a! Những người đó thể tới hung mãnh, cầm lưỡi đao sắc bén trong tay, thuộc hạ tìm trang chủ một lúc lâu, mới biết trang chủ theo Trần Đông bên người đại công tử đến Lạc viện..... Trong chốc lát này, chỉ sợ bọn họ đã đến ngoài cửa trang rồi a!"

Đỗ Thương Sơn phục hồi tinh thần lại, lập tức hướng cửa trang mà chạy đi.....

Thẳng đến khi tiếng bước chân trong viện đã đi xa, Đỗ Văn Lôi vẫn cứng còng quỳ trên mặt đất, mới chậm rãi quay đầu lại, nhìn Đỗ Văn An phía sau nằm sấp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, trong mắt chảy ra một giọt lệ.....

Đỗ Văn Lôi không lên tiếng, chỉ chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi qua, chậm rãi cúi thân xuống, chậm rãi ôm lấy Đỗ Văn An.....

Tuyệt kiểm lộ phong 90: ← Trở lại

"Ca ca....." Đè nén tiếng khóc mà chôn đầu vào cần cổ của Đỗ Văn An đang không còn tri giác, Đỗ Văn Lôi nhịn không được liều mạng ôm chặt Đỗ Văn An.....

※※※

Tựa hồ nhớ lại những năm tháng tuổi nhỏ vẫn còn rất ngây thơ, hai nam hài nhỏ nhỏ, cùng nhau đọc sách, cùng nhau tập võ, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau gây chuyện.....

Khi đó ca ca tuy ham chơi, nhưng luận võ công vẫn không dưới mình, thẳng đến —— ngày đó.....

Phụ thân nghiêm khắc, mẫu thân nghiêm khắc, còn có tổng quản Vạn Thiên Sơn vẫn đốc thúc hai người luyện võ tập văn, Đỗ Văn Lôi, Đỗ Văn An chỉ cảm thấy mỗi một ngày, bị loại áp lực trầm trọng này lắng đọng lại từng chút trên thân, ép tới không thở nổi.

Lén lút tránh thoát khỏi sự giám thị của tổng quản Vạn gia gia, hai đứa nhỏ không biết trời cao đất rộng, quyết định rời khỏi "Ngôi nhà không có chút khoái hoạt" này!

Ly khai phụ mẫu yêu thương mình, ly khai ngôi nhà ấm áp. Mới biết được, nguyên lai thế giới bên ngoài cũng không xinh đẹp gì, hai tiểu thiếu gia quen được nuông chiều, rất nhanh, đã bị người lừa hết tài vật trên người, cũng bị người bắt cóc, chuẩn bị bán đi.

Hai đứa nhỏ nho nhỏ, vì chạy trốn, không biết đã bị đánh chửi bao nhiêu, rốt cục, có một lần, bọn họ trốn thoát thành công.....

Đáng tiếc, lại bị phát hiện, mười mấy đại hán tinh tráng truy đuổi sau người, hai đứa nhỏ vừa lạnh vừa đói trốn ở phía trước.

Đột nhiên, Đỗ Văn Lôi trượt chân, ngã trên mặt đất.

Đỗ Văn An chạy ở phía trước, lúc này rõ ràng có thể chạy thoát, nhưng vẫn quay lại, cố gắng mà nâng đệ đệ dậy.

Mang theo một người, cước bộ của Đỗ Văn An càng phải thêm cố sức, rốt cục cũng bị mười mấy đại hán kia ngăn lại.....

Trong sự hành hung đồ ập xuống, Đỗ Văn An nhào lên trên người đệ đệ của mình.....

Đỗ Văn Lôi không phải chịu nhiều quyền cước, đại bộ phận, đều được ca ca trên người chặn lại.

Không biết qua bao lâu, vào thời điểm Đỗ Văn An trên người đang càng ngày càng trầm, ca ca trên người đã không còn động tĩnh, Đỗ Văn Lôi đang nghĩ đến hai huynh đệ mình sẽ bị đánh chết...

Mẫu thân vẫn không ngừng tìm kiếm nhi tử chạy đến, võ công mẫu thân không kém, trong tranh đấu, vì hai nhi tử của mình bị người ta bắt, ngay tại trước mắt hai người, cố chống chọi mà trúng rất nhiều đao.....

Cuối cùng, phụ thân cũng đuổi tới, giết chết tất cả đại hán, nhưng cũng chỉ cứu được một mình Đỗ Văn Lôi.....

Ca ca Đỗ Văn An còn sống, nhưng thân thể hắn đã bị thương tổn quá mức trầm trọng, võ công vĩnh viễn dừng lại ở năm đó, mặc dù hắn cố gắng như thế nào, cũng không thể có một tia tiến bộ.

Theo thời gian hai người chậm rãi lớn lên, di chứng của ngày đó dần hiện ra, Đỗ Văn An một mình gánh vác phần lớn quyền cước, theo sự lớn lên của thân thể hắn, càng

ngày càng có vẻ khờ dại mà ngây thơ, giống như trí lực của hắn cũng đã cùng một phần thân thể, vĩnh viễn dừng lại ở năm đó.....

Đến khi Đỗ Văn Lôi từ trong hôn mê tỉnh lại, mới biết được mẫu thân đã chết.....

Mà ca ca Đỗ Văn An, đem hết thầy sai làm đều ôm trên người bản thân, bị phụ thân phạt quỳ gối trong tù đường, ăn năn mười ngày.....

Phụ thân bị thương phần hận, có lẽ thật sự tin lời nói của ca ca, cũng có lẽ là bởi vì ca ca đã mất đi năng lực kế thừa Thương Khung sơn trang. Từ đó về sau, lúc mình có được lời nói ôn hòa nhỏ nhẹ quan tâm, ca ca có được, lại vĩnh viễn chỉ có quở trách cùng lạnh nhạt.....

Mà bản thân yếu đuối, sợ hãi mất đi sự sủng ái của phụ thân, sợ hãi bị lạnh nhạt giống ca ca, thủy chung, không dám nói cho phụ thân, muốn rời nhà trốn đi khiến hại chết mẫu thân —— kỳ thật, là mình.....

Mà ca ca, chẳng qua là quá mức lo lắng cho mình một thân một mình, mới đi cùng.....

Vì thế, chỉ có thể trở mắt nhìn ca ca lúc đêm khuya không người, trộm khóc; một ngày rồi lại một ngày, trầm mặc hơn; nhìn ca ca vốn thông minh khôn khéo, chậm rãi trở nên âm trầm mà vụng về, trong sự quở trách vô tận, ca ca từ bỏ võ công vĩnh viễn cũng vô pháp tiến bộ, cả ngày sa vào đánh nhau ẩu đả, đánh bạc phiêu ki.....

Không biết từ khi nào, không chú ý đến mà loại áy náy trong lòng ấy dần dần biến đổi.

Lúc phát hiện ca ca cứ nhiên không về nhà qua đêm, lưu luyến nơi thanh lâu yên hoa, Đỗ Văn Lôi trong sự phần nộ phát hiện, ca ca từ trước tới nay, yêu mình, thương mình mình, sủng mình, chỉ thuộc về mình kia, bắt đầu trở nên cách mình càng ngày càng xa.....

Đỗ Văn Lôi trong sự tức giận cùng đó kỳ tìm được Đỗ Văn An trong thanh lâu, đuổi đi đám nữ nhân thấp kém ghê tởm kia, gần như điên cuồng mà cướp đi thân thể của Đỗ Văn An.....

Thẳng đến khi đó, Đỗ Văn Lôi mới biết được, ca ca vẫn bảo hộ mình, nhất mực yên lặng gánh vác tất cả khuyết điểm, vẫn bị người cười nhạo khinh thường ấy; ở trong lòng mình, sớm đã không còn là huynh trưởng quan hệ huyết thống.....

※※※

"Ta..... là người nhu nhược..... Ta vô dụng..... Ta cứ nhiên không dám đối mặt sự chỉ trích của phụ thân..... Ca ca..... Ca ca....." Cúi đầu tự oán trong tiếng khóc thảm hỗn loạn, khiến thanh âm của Đỗ Văn Lôi cũng run rẩy lên.

"Không! Người không phải người nhu nhược! Người là đệ đệ quý giá nhất của ta, cũng là ái nhân ta yêu nhất, là người thân mà ta kiêu ngạo nhất....." Đỗ Văn An không biết từ khi nào thì từ từ tỉnh dậy, một mặt nói, một mặt ho khan, cùng thống khổ ho sặc huyết mạt.

Đỗ Văn Lôi kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn Đỗ Văn An mở mắt, nói: "Ca ca, người không sao chứ..... Ta, ta lập tức tìm đại phu đến....."

Nói xong, Đỗ Văn Lôi liền đem Đỗ Văn An đặt vào trong giường, muốn xoay người. Lại bị Đỗ Văn An giữ chặt!

"Dù sao ta cũng là, cũng là thân sinh nhi tử của phụ thân, hắc sinh khí như thế nào..... cũng sẽ không thật sự muốn, muốn tánh mạng của ta! Văn Lôi, người không nên gấp gáp, nhanh đến cửa trang! Không thể lại khiến cho phụ thân thất vọng....." Đỗ Văn An gian nan nói.

Đỗ Văn Lôi nghe vậy, thần sắc phức tạp nhìn Đỗ Văn An trên giường, cắn chặt răng! Nói: "Hảo!"

Kỳ thật ca ca so với trong tưởng tượng của phụ thân, thông minh hơn rất nhiều! Tuy rằng không biết thanh tể đao sắc bén kia là Vân Thiên bảo đao —— bí mật này chỉ có trang chủ mới có thể biết được! Cả Thương Khung sơn trang, trừ bỏ phụ thân cùng tổng quản Vạn Thiên Sơn đã hầu hạ hai đời trang chủ, cũng chỉ có bản thân được chỉ định làm hạ nhậm trang chủ mới biết được.

Mà ca ca, một lần làm mất đao, lúc đoạt đao, ần ần hiểu được tầm quan trọng của Vân Thiên bảo đao này đối với Thương Khung sơn trang! Tuy rằng hắc chưa bao giờ hỏi qua mình, ca ca tại loại chuyện này, luôn luôn không hỏi nhiều! Tuy rằng hắc không biết tên của Vân Thiên bảo đao truyền ra ngoài, là sự sinh tử tồn vong của Thương Khung sơn trang.....

Trên mặt Đỗ Văn An lộ ra một mặt ý cười, buông lỏng tay đang lôi kéo xiêm y của Đỗ Văn Lôi ra, hai mắt đóng lại, hôn mê lần thứ hai.

Hốt mất Đỗ Văn Lôi đỏ lên, cúi thân xuống, nhẹ nhàng hôn hôn trán, môi của Đỗ Văn An, xoay người ra khỏi cửa phòng, lớn tiếng quát: "Người đâu! Điều chết sạch hết rồi sao?"

Vài thị nữ cùng tráng đinh loạn choạng chạy vội tới, thấy thần sắc Đỗ Văn Lôi bạo nộ, không dám nói chuyện, đều chỉ cúi đầu.

Ánh mắt thị huyết của Đỗ Văn Lôi đảo qua trên thân mọi người, nói: "Lập tức đi thỉnh đại phu trong trang, nhanh chóng tới xem bệnh cho đại công tử! Còn có, tốt nhất là trước lúc ta trở về, các người điều tra rõ là ai hướng trang chủ cáo mạng! Nếu không..... Hừ!"

Đỗ Văn Lôi nhìn mọi người cảm như hèn, nắm thật chặt cương đao trong tay, bước đi ra ngoài.

※※※

Nam Cung Thiên Mạc ra khỏi khách điểm, như nhàn nhã, chậm rãi mà đi, đi được một đoạn, trên quan đạo, người qua đường dần thưa thớt.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn trái phải, bốn bề vắng lặng, thân hình chợt lóe, xẹt vào rừng cây bên cạnh, đang định phát ra ám hiệu gọi ảnh vệ về. Đã thấy bóng người chợt lóe bên cạnh, một người từ ngọn cây hạ xuống, quỳ trên mặt đất, không phải Dạ Bát, còn có thể là ai?

"Chuyện gì?" Thần sắc Nam Cung Thiên Mạc ngưng đọng, chưa triệu gọi, ảnh vệ Dạ Bát đã tự hiện thân, hiển nhiên có việc muốn bẩm.

Quả nhiên, Dạ Bát thấp giọng nói: "Hồi công tử, mới thu được phi cấp truyền tin, hôm qua Mai cô nương đột nhiên thu thập nhân thủ, ly khai ngoài cốc."

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, nói: "Có theo phân phó của ta, cẩn thận điều tra chỗ Mai Việt Tâm kia dừng lại ở ngoài cốc?"

"Ảnh Điện điện chủ tự mình dẫn người điều tra, chỗ Mai cô nương dừng lại, có một vùng bùn đất mới được đào lên, phát hiện một khối thi thể hư thối, xác nhận, y phục cùng phối kiếm trên người, là của Kế Bất Ngôn không thể nghi ngờ, nhưng lại không phát hiện thi thể của Liễu Như Phong!" Dạ Bát cúi đầu đáp.

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, thi thể của Kế Bất Ngôn? Như vậy Liễu Như Phong cùng hắn cùng một chỗ rơi xuống vách núi đâu? Liên tưởng đến Mai Việt Tâm trì hoãn một tháng mới đến, lại dừng lại nửa năm bên ngoài cốc, cuối cùng lại đưa tin đến Tuyệt Cốc, nói có một gã hạ cấp lạc đường, vì vậy trải rộng nhân thủ, gác ở ngoài cốc mà tìm kiếm các nơi —— chẳng lẽ, Như Phong không chết?! Tuy nói Nam Cung Thiên Mạc cũng biết, bản thân Liễu Như Phong bị trọng thương, lại bị một kiếm đâm thủng ngực, rơi xuống vách núi, theo lý không thể còn sống! Nhưng nếu gặp gỡ nữ nhi của cốc chủ Đoạn Hồn Cốc, y thuật độc kỹ có một không hai trên thiên hạ, có lẽ có thể cứu được cũng không chừng.....

"Hồi cốc!" Cho dù Nam Cung Thiên Mạc tâm cơ thâm trầm, lúc này cũng không thể tự chủ mà tay chân phát run, mặt lộ vẻ kích động!

Sớm nên nghĩ đến! Sớm nên nghĩ đến! Chung quanh Tuyệt Cốc, không hề có kì được dị thảo, sao có thể làm cho nữ nhi của cốc chủ Đoạn Hồn Cốc dừng lại nửa năm?! Nhưng thương thế của Như Phong.....

Nam Cung Thiên Mạc hung hăng lắc đầu, đem ý tưởng về điềm xấu kia quăng ra khỏi óc, mặc kệ như thế nào, chỉ cần còn có một tia hy vọng, hẳn là cũng tốt hơn tuyệt vọng bất lực?!

Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy lồng ngực nhảy lên kịch liệt, tâm đã trầm tĩnh nửa năm, giống như sống lại, chỉ hận bản thân không có đôi cánh, không thể lập tức bay trở về Tuyệt Cốc!

"Còn có một chuyện, bỏ câu đưa tin, giang hồ đồn đãi, Vấn Thiên bảo đao tái hiện giang hồ, ở ngay Thương Khung sơn trang!" Thanh âm Dạ Bát vẫn bình ổn, lẳng lặng nói.

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh một tiếng, nói: "Bảo đao hiện thế, chỉ sợ sóng gió trong chốn võ lâm lại tái khởi, nhất thời khó có kết quả! Không cần vội, cứ thông thả xem tình huống, nếu là thực, ra tay cũng không muộn! Hồi âm trong cốc, phái người theo dõi Mai Việt Tâm! Cần phải tìm hiểu thực tại người của Đoạn Hồn Cốc đi phương nào, có tất cả những ai! Ngay hôm nay lên đường về Tuyệt Cốc! Ta muốn đích thân đi thăm dò một phen!"

Vấn Thiên bảo đao? Lúc này Nam Cung Thiên Mạc làm sao còn có tâm tình mà đi để ý, chỉ hận không thể một bước mà hồi cốc.....

“Vâng” Dạ Bát ứng thanh, thân hình chợt lóe, bóng dáng biến mất.....

※※※

Xa xa, thanh âm hô quát, thanh âm binh khí, truyền vào trong tai Đỗ Thương Sơn.

Trong lòng Đỗ Thương Sơn căng thẳng, cước bộ không tự chủ được mà nhanh hơn.

Hoàng hôn, ngoài cửa Thương Khung sơn trang.

Mấy trăm người hỗn chiến cùng một chỗ, bên trong quang ảnh đao kiếm đầy mắt, tổng quản Vấn Thiên Sơn lẳng lặng đứng trước cửa trang.

Hơn mười cỗ thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, tùy ý cũng có thể thấy được máu tươi cùng vũ khí đứt đoạn.

"Vạn thúc?!" Đỗ Thương Sơn cau mày, đi tới bên người tổng quản Vạn Thiên Sơn, giương mắt nhìn hướng đám người đang chém giết phía trước, tại một vùng đất nhỏ trên sườn núi, một gã đại hán cỡi trần, chỉ lạnh lùng nhìn về phía mình.

Tổng quản Vạn Thiên Sơn thấy hán đã đến, hơi hơi cúi hạ thấp người, nói: "Trang chủ, là trại chủ Lăng Lý Du Long Cừ Bạch Vũ của Hoài Hà Cừ Long thủy trại....."

Tổng quản Vạn Thiên Sơn đang nói, đại hán kia đã lớn tiếng nói: "Người tới chính là trang chủ Thương Khung sơn trang Nam Dương Nhất Dao Đỗ Thương Sơn?"

Đỗ Thương Sơn thờ sâu, ôm quyền thi lễ, đề khí giương giọng, đáp: "Đúng là Đỗ mỗ! Các hạ chính là trại chủ Hoài Hà Cừ Long trại Lăng Lý Du Long Cừ Bạch Vũ, Cừ đại hiệp?"

Lăng Lý Du Long Cừ Bạch Vũ kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười trào phúng, ôm quyền đáp lễ, nói: "Không dám nhận danh xưng đại hiệp, Cừ Bạch Vũ thuộc giới thủy đạo, tự mình hiểu rõ! Đỗ trang chủ, lẽ ra, Thương Khung sơn trang người cùng Cừ Long trại ta không oán không cừ, vốn Cừ mỗ cũng không nghĩ sẽ đến quý trang gây chuyện! Họ hàng xa của Cừ mỗ, Cừ Viễn tiêu cục Cừ Cừ chết trong tay quý trang, cũng không sao, chỉ trách chính hán học nghệ không tinh. Chúng ta là người trong giang hồ, lưỡi đao liếm máu, tài không bằng người, chết cũng là bình thường. Chỉ là những vật Thương Khung sơn trang luận võ bại bởi Cừ đệ, liền đã là của Cừ gia ta, thỉnh quý trang trả lại Vạn Thiên bảo đao!"

Đỗ Thương Sơn vừa nghe, trong lòng hiển nhiên đã rõ ràng, Cừ Bạch Vũ này nào có phải vì Cừ Cừ mà báo thù? Cường chế tức giận, quát: "Cừ trại chủ, thật hảo cho một cái lý do! Tiểu nhi bất tài, trộm đi tể đao hiến tế tổ tiên để chơi đùa, lại bị Cừ Cừ cường ngạnh cướp đoạt, tất nhiên tể trang phải đòi về! Cừ trại chủ vì Cừ Cừ trả thù, tể trang tiếp đón là đúng, nhưng tại sao lý do lại là muốn đồ vật của Thương Khung sơn trang ta? Thương Khung sơn trang thực sự dễ khi dễ vậy sao?!"

Lăng Lý Du Long Cừ Bạch Vũ cười lạnh, nói: "Như thế, là không thể nói chuyện?! Các huynh đệ, tăng mạnh vòng vây! Đỗ trang chủ người ta cũng đã ra nhìn, không cho chút mặt mũi, truyền ra ngoài, sẽ nói Cừ Long trại chúng ta không hiểu lễ nghĩa!"

"Rõ!" Phần đông đại hán giữa sân cùng cười vang kêu lên, binh khí trong tay hung ác hơn rất nhiều, rõ ràng ban đầu vẫn chưa xuất toàn lực!

Đỗ Thương Sơn thấy hơn trăm danh tráng đinh duy trì không được nữa, đang định tung người tiến lên, lại bị tổng quản Vạn Thiên Sơn giữ chặt!

Tổng quản Vạn Thiên Sơn cung thanh nói: "Trang chủ, Cừ Long trại luôn ở vùng Nam Kinh, hiện giờ lại chạy đến Nam Dương ta kiếm ăn, thỉnh trang chủ hạ lệnh, đánh lui Cừ Long trại!"

Lời nói Tổng quản Vạn Thiên Sơn chưa dứt, phía trên tường viện hai bên cửa lớn của trang viện, xuất hiện ra mấy trăm trang chủ Thương Khung sơn trang, cùng kêu lên quát: "Thịnh trang chủ hạ lệnh!"

Lăng Lý Du Long Cừ Bạch Vũ ngẩn ra, trong lòng thầm hận, vội phát tay thét ra lệnh hạ cấp lui về trước.

Đỗ Thương Sơn nhìn lên trái phải, lớn tiếng cười nói: "Cừ trại chủ, từ xa tới là khách, sao không cho Thương Khung sơn trang tận một chút nghĩa vụ chủ nhà?! Lên, một tên cũng không cho chạy thoát!"

"Rõ! Một tên cũng không cho chạy thoát!" Mấy trăm trang chủ cùng kêu lên ứng thanh, tung người xuống, hướng về phía đám người Cừ Long trại đang lui về phía sau, vây giết.....

※※※

Thương Khung sơn trang, ngoài cửa trang, mấy trăm người xen lẫn cùng nhau, chém giết náo nhiệt.

Một thân ảnh, từ bên cạnh sơn trang, bên trong rừng cây xẹt ra. Thật cẩn thận, tránh né tráng đỉnh thủ vệ, lén lút mò mẫm phương hướng từ đường ở sâu bên trong sơn trang.

Hắc y nhân kia ở trên cây yên lặng nhìn sau một lúc lâu, đột nhiên đập xuống, ngân quang trong tay chợt lóe, hai gã tráng đỉnh thủ vệ từ đường lặng yên không một tiếng động mà ngã xuống.

Hắc y nhân cười hắc hắc, một cước bước vào từ đường không một bóng người, thẳng hướng đến một thanh trường đao màu đen phía trước bài vị hiền tế trong đường mà đi.....

Đột nhiên, đỉnh phòng nhẹ vang một tiếng, hắc y nhân ngẩng đầu nhìn, một tấm lưới lớn màu đen ánh kim quang từ trên trời giáng xuống!

Hắc y nhân biết lợi hại, đây là do tóc người cùng sợi vàng đan vào nhau, nếu bị trùm lên, đao hay lửa cũng khó cắt đứt!

Hắc y nhân lộn vòng trên mặt đất, lăn ra ngoài lưới, đang định nhảy lên, ánh đao chợt lóe nơi khoeo mắt.

Hắc y nhân vội lui theo sát mặt đất, hiểm hiểm né tránh cương đao, duỗi thân như con cá chép, trở mình đứng dậy, ngân quang chớp động trong lòng bàn tay, một thanh đoản kiếm ba tấc đánh khai bốn, năm thanh cương đao.

"Các hạ là ai? Đột nhập Thương Khung sơn trang ta, thỉnh báo tính danh!" Một thanh âm quát vang lên.

Hắc y nhân xoay người nhìn, Đỗ Văn Lôi đứng ở trước người, mười mấy tên tráng đinh vây quanh ở bốn phía!

"Khắc khắc khắc....." Thanh âm hắc y nhân lười nhác cổ quái khó nghe, nói: "Bảo đao Vắn Thiên, ở trong tay các ngươi, thật là lãng phí! Thương Đao công tử Đỗ Văn Lôi, nhìn võ công của ngươi, chắc vẫn chưa ngộ ra Vắn Thiên đao pháp. Trước mắt việc của Vắn Thiên bảo đao đã truyền khắp chốn giang hồ, nghĩ đến quý trang dựa vào lực lượng của một trang cũng khó mà đối kháng cả võ lâm, sao không làm một chuyện tốt, tặng cho ta? Từ nay về sau quý trang sẽ không phiền não nữa, tại hạ cũng sẽ ghi nhớ phần tình nghĩa này! Như thế, mọi người đều vui mừng, chẳng phải là tốt rồi?"

Tuyệt kiếm lộ phong 91: ← Trở lại

Sắc mặt Đỗ Văn Lôi trầm xuống, đang định nói chuyện.

Lại nghe một tiếng quát lạnh thanh thúy, nói: "Khá lắm tặc tử! Che mặt xâm nhập nhà người khác, ý muốn cướp đoạt đồ vật của người khác, còn có mặt mũi mà nói? Giết!"

Một người nhảy vào từ ngoài từ đường, người chưa đến, roi đã đến!

Tiên ảnh mang theo kinh phong, đánh tới hắc y nhân —— người tới chính là Đỗ Như Phụng!

Ánh mắt Đỗ Văn Lôi chợt lóe, thấy mọi người trong đường đã vây công mà lên; không ra tay nữa, chỉ đứng một bên, bảo vệ cửa từ đường.

※※※

"Như Phong, uống thuốc đi!" Mai Việt Tâm một thân tố y (tố = tơ lụa trắng), tay bưng một chén thuốc đi đến.

"Đa tạ Mai cô nương." Liễu Như Phong từ phía trước cửa sổ quay thân lại, duỗi tay tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch, lại phát hiện đôi mắt xinh đẹp của Mai Việt Tâm, không nháy mắt mà nhìn chằm chằm mình.

Liễu Như Phong rũ mắt, cầm chén thuốc để trên bàn, nhẹ giọng hỏi: "Mai cô nương, thân thể tại hạ đã không còn trở ngại, không biết khi nào chúng ta vào cốc?"

Trên gương mặt ôn nhu của Mai Việt Tâm, sắc lạnh chợt lóe, rồi lại phục hồi nét cười khế, nói: "Vì sao phải vội vã trở về như vậy? Thân thể người vẫn chưa khỏi hẳn, nếu lúc này lên núi, chỉ sợ sẽ để lại bệnh căn."

Liễu Như Phong im lặng không nói gì, chỉ cảm thấy được lực dần dần tản ra trong cơ thể, thân thể đã dần nóng lên.....

Tơ lụa mềm mại nhẹ nhàng tiếp xúc trên trán. Liễu Như Phong cả kinh, giương mắt nhìn lại, đã thấy Mai Việt Tâm đầy mặt đau lòng cùng vẻ không đành lòng, đứng ở bên cạnh, bàn tay trắng nõn cầm hương khăn, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán mình.....

Khoảng cách quá gần, khiến giữa lúc Mai Việt Tâm nhấc tay, hương thơm của thân thể nữ nhi u u xông vào mũi, Liễu Như Phong hơi hơi cứng lại, nhịn không được lắc mình lui lại mấy bước.....

Hương hoa mai nồng đậm, lại hoàn toàn không khiến Liễu Như Phong có loại say mê mà theo lý nam nhân thường phải có, ngược lại cảm thấy hương vị này quá mức nồng đậm, làm cho mình khó có thể chịu được, hoàn toàn không bằng trên người cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc, hương vị sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Thấy bàn tay trắng nõn của Mai Việt Tâm cầm hương khăn, cứng lại giữa không trung, vẻ mặt kinh ngạc. Liễu Như Phong mới phản ứng lại, hành động như vậy, sẽ khiến cho một nữ tử xấu hổ vạn phần, huống chi người trước mắt, vừa là ân nhân cứu mạng của mình cùng là..... thê tử tương lai của chủ nhân!

Liễu Như Phong vội khom người thi lễ, nói: "Thực xin lỗi, Mai cô nương, thỉnh chờ để ý!"

Có tâm muốn nói nam nữ thụ thụ bất thân, rồi lại cảm thấy lời này quá cực ngắc, chỉ đành hàm hồ giải thích.

Mai Việt có chút ảm đạm cùng thương tâm, thở dài, buông tay, nói: "Người là bởi vì Nam Cung cốc chủ sao?"

Liễu Như Phong giật mình, không kịp trả lời, đột nhiên cảm giác nhiệt khí bốc lên bên trong cơ thể, cư nhiên ần ần nổi lên một tia ham muốn.....

Liễu Như Phong nhướn mày, thân thể luôn luôn thanh tâm quả dục, như thế nào lại..... Chẳng lẽ là bởi vì khi ở trong cốc, vì ham muốn của cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc quá cao, thường xuyên hầu hạ, khiến thân thể cũng thành quen?

"Như Phong!" Hương hoa mai sâu kín phun từ trong miệng, không biết từ khi nào Mai Việt Tâm đã đi tới trước mặt, hai người áp sát nhau rất gần.

Liễu Như Phong chấn động, hôm nay sao lại thế này? Ngay cả khi người ngoài áp sát lên thân lại không hề hay biết?

Liễu Như Phong vội vàng lui tiếp năm bước, cho đến khi chân sau gặp phải sự ngăn cản, mới ngừng lại, thở hổn hển, nói: "Thân mình tại hạ có chút không khoẻ, thỉnh Mai cô nương rời đi trước."

Mai Việt Tâm mỉm cười, cười đến quỵến rũ vạn phần, làn mi khéo mắt, nhiễm đầy tình sắc, nói: "Không khoẻ? Như Phong đã quên Việt Tâm am hiểu y thuật? Để Việt Tâm xem cho người!"

Liễu Như Phong kinh ngạc vạn phần, lúc này nhiệt khí trong cơ thể, càng áp chế, càng đặc hơn, làm y đột nhiên tỉnh ngộ, bất được vừa rồi kia.....

Đang kinh ngạc, trong lòng trầm xuống, nhuyển hương đầy cõi lòng!

Vẻ mặt Mai Việt Tâm mê say, gất gao ôm lấy Liễu Như Phong, ngẩng đầu lên, hai mắt khép hờ, đôi môi đỏ tươi càng ngày càng gần.....

Liễu Như Phong nhú mày, chuyện như vậy, công tử luôn luôn cực kỳ bá đạo mà kéo qua găm hôn, chưa từng mảnh mai vô lực như vậy, là không chịu dùng sức?

"A....." Mai Việt Tâm thét một tiếng kinh hãi.

Liễu Như Phong mới phản ứng lại, là trong lúc vô tình, một phen đẩy nàng ra?!

Mai Việt Tâm u oán nhìn Liễu Như Phong, nhưng lại không dụng lực xoay người, liền theo lực đạo này, cứ như vậy mà bị quăng hướng xuống mặt đất.....

Nhất thời trong lòng Liễu Như Phong khó quyết, tiến lên đỡ nàng? Khó tránh khỏi sẽ đụng chạm da thịt! Không nâng? Chẳng lẽ trở mặt nhìn nàng ngã sấp xuống? Mai cô nương chính là chính thể tương lai của cốc chủ!

Đang khó xử, chợt nghe một tiếng gầm lên: "Như Phong! Người còn đang suy nghĩ cái gì?"

Thanh âm quen thuộc, dù là nằm mơ cũng chưa từng quên!

Liễu Như Phong nhìn lại, làm sao còn có Mai Việt Tâm, Mai cô nương gì, người trước mắt bị quăng hướng mặt đất kia, một thân áo trắng, dung mạo tuấn mỹ, gương mặt giận dữ, không phải Nam Cung Thiên Mạc, còn có thể là ai?

Không kịp nghĩ nhiều, thân hình tiến lên, đã đem thân mình Nam Cung Thiên Mạc ngã sấp xuống giúp đứng lên.

Buông tay, thối lui, quỳ xuống đất, Liễu Như Phong ám ách nói: "Thuộc hạ lỡ tay, thỉnh công tử trách phạt."

Trước mắt tối sầm lại, áo trắng rũ xuống trước người, hương vị thân thể quen thuộc vây lại mà đến.

"Người trúng được? Ta giúp người!" Nam Cung Thiên Mạc nhếch mi tà tà cười, trên mặt dẫn theo sắc dục, nhẹ nhàng áp sát thân đến, vật cứng rắn lửa nóng vì tư thế của hai người, đỉnh ở trước bụng như ngày thường.

Thần trí Liễu Như Phong hoảng hốt trong nháy mắt, tóc đã bị một phen kéo lấy, bị bắt ngẩng mặt lên, môi lưỡi âm áp cùng thân thể trước người cùng hạ xuống.....

"A..... Chủ nhân....." Trong tiếng rên rỉ ám ách, Liễu Như Phong đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt hoảng sợ nhìn bốn phía, mới nhớ lại nơi này không phải là Tuyệt Cốc, mà là Thương Khung sơn trang.....

Nhẹ nhàng hô một hơi, Liễu Như Phong nhắm mắt, không để ý đến mồ hôi lạnh đầy người, quay về trong giường. Nâng tay đặt trên mắt, nhin không được cười khổ ra tiếng.....

Cư nhiên lại mơ thấy bị Mai cô nương hạ xuân được, chỉ là —— vì sao tới cuối cùng, lại biến thành cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc.....

Vì sao lại mộng như vậy! Liễu Như Phong không dám nghĩ, đáy lòng lại loáng thoáng có một tia hiểu rõ. Dưỡng thương bên ngoài cốc, nửa năm ở chung, vẻ mặt cử chỉ của Mai cô nương, sớm đã rõ ràng! Chỉ là..... Vì sao mỗi một lần thân cận, bản thân đều không khỏi nhớ tới cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc? Không phải lòng mang áy náy, cũng không phải đối Mai Việt Tâm xinh đẹp kia động tâm, mỗi một lần động tình, nghĩ đến, cư nhiên đều là cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc.....

"Ta nên làm cái gì bây giờ? Chủ nhân.....của ta....." Thở dài trầm thấp tràn ra môi, tản vào trong căn phòng trống rỗng.....

"Phanh" một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

"Ca ca!" Đỗ Như Phụng đầy mặt vui mừng khoái hoạt mà xông tới.

Tiếp lấy Đỗ Như Phụng, Liễu Như Phong bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: "Làm sao vậy? Cao hứng như vậy?"

Hắn là Đỗ trang chủ xử trí chuyện của Đỗ Văn An, Đỗ Văn Lôi.....

"Ca ca, tối hôm qua Hoài Hà Cừu Long trại tới trước cửa trang muốn cường ngạch cướp đi tể đao, bị phụ thân, Vạn gia gia giết hơn trăm người, chỉ có vài người Lãng Lý

Du Long Cừu Bạch Vũ đào thoát! Ta đi theo Văn Lô đến từ đường, giết chết một người muốn lạng lẽ trộm đao! Văn Lô nói người đó là cao thủ nổi danh trên giang hồ, Ngân Kiếm Sử Quang Hưng! Là do Phụng nhi giết nga, Phụng nhi cũng là cao thủ!" Đỗ Như Phụng hưng phấn mà ngẩng đầu lên, nhìn Liễu Như Phong, giống như một tiểu động vật muốn được tán thưởng, một đôi mắt đen mở thật to, lóe ra không ngừng!

"Phụng nhi thật sự là lợi hại! Có bị thương hay không?" Liễu Như Phong mỉm cười, nhìn nhìn xiêm y của Đỗ Như Phụng hơi có chút nhăn, nhưng vẫn sạch sẽ. Đỗ Văn Lô không bị phạt? Như vậy Đỗ Văn An thì sao?

Đỗ Như Phụng nhăn mũi, bất mãn nói: "Ca ca khinh thường Phụng nhi? Phụng nhi chính là cao thủ a! Giết một tên kẻ trộm nhỏ nhoi như thế nào lại bị thương?!"

"Hảo, hảo! Là ca ca không tốt, Phụng nhi của ta là võ lâm cao thủ!" Liễu Như Phong nở nụ cười, nửa đùa nửa cười nói.

"Ca ca, người nghe ta nói a! Tối hôm qua....." Đỗ Như Phụng nhảy người lên, hoa chân múa tay vui sướng, mi phi sắc vũ mà đem tình hình trải qua một đêm, tinh tế nói lại.

Không biết, Mai cô nương có còn bên ngoài cốc hay không? Liễu Như Phong nhìn như chú ý nghe, kì thực tâm thần đã bay lên trời. Cho dù nàng đã về Đoạn Hồn Cốc, bản thân hẳn là cũng không dám lập tức quay về cốc? Cư nhiên lại đổi chủ nhân mình một lòng nguyện trung thành nổi lên tâm tư như vậy..... Tuy rằng cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc cũng từng nói những lời kia, nhưng dạng sủng ái này, sao dám hy vọng xa vời? Bản thân cùng chủ nhân, đều là nam tử a..... Huống chi một khi hết ân sủng, tâm tư bản thân như vậy, phải đối mặt như thế nào?

Không thể trở về, cũng không dám trở về! Chỉ có thể hy vọng đem được phần tâm tư này trừ đi, áp chế, mới có thể lấy thân phận một người hạ cấp, một người thị phó, trở lại Tuyệt Cốc, trở lại bên cạnh cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc.....

"Ca ca..... Ca ca..... Ca ca!" Đỗ Như Phụng nói đến thở hổn hển, dừng lại một lúc lâu, không thấy Liễu Như Phong khen, mới phát giác vẻ mặt ca ca của mình mê mang, suy nghĩ từ sớm đã không biết bay đi nơi nào! Không khỏi đỏ mặt lên, vừa dỗi, lại vừa không cam lòng mà lớn tiếng kêu.

Liễu Như Phong phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ cười cười, kéo Đỗ Như Phụng đang giận dỗi qua, nói: "Phụng nhi của ta là cao nhân a, như thế nào có thể nhỏ mọn như vậy? Đỗ Văn Lô..... thế nào?"

"Hắn?!" Trên gương mặt Đỗ Như Phụng, hiện lên một tia âm đạm, nói: "Hắn vẫn canh giữ ở cửa, phòng có người lại trộm đao....."

"Trong trang xảy ra chuyện lớn như vậy, Đại công tử Văn An không tới nhìn xem sao?" Liễu Như Phong như lơ đãng hỏi han.

Cái miệng nhỏ nhắn Đỗ Như Phụng chu lên, nói: "Cái tên phế vật kia? Không thấy xuất hiện, không biết hẳn lại chọc vào chuyện gì, nghe nói bị phụ thân hạ lệnh cấm túc ở Lạc viện, không được ra ngoài, cũng không cho người đi thăm!"

Liễu Như Phong mỉm cười, Đỗ trang chủ cư nhiên nhin được loại chuyện như vậy? Là bởi vì Đỗ Văn Lô là trang chủ tương lai của Thương Khung sơn trang? Hay là.....

Xem ra chuyện này không dễ dàng như trong tưởng tượng của mình! Dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của hắn a.....

Ha ha..... Xem ra không ra tay là không được, phải làm sao không có dấu vết, hai người này phải chết là nhất định —— cũng may xảy ra chuyện của Vấn Thiên bảo đảo, nghĩ lại, đợi đến thời điểm hỗn loạn nhất, giả làm người lạ, giết chết Đỗ Văn Lô, như vậy.....

※※※

Nam Cung Thiên Mạc dựa lưng vào một cây đại thụ, nhìn mặt bùn đất mới kia dần dần được đào lên, dần lộ ra mảnh vải rách nát. Nam Cung Thiên Mạc đem hai tay không thể ức chế run rẩy mà lồng vào nhau trong tay áo, trên gương mặt vẫn bình tĩnh trước sau như một.....

"Cốc chủ, ngài đã đi liên tiếp lộ trình năm ngày, chưa từng nghỉ ngơi liền đến xem xét nơi này. Không bằng ngồi một hồi trước, đợi bọn họ đào xong mới lại đây nhìn?" Ảnh Điện điện chủ nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ giọng nói.

"Không cần!" Thấy bùn đất bị bào lên, một cỗ hương vị hôi thối xông vào mũi. Nam Cung Thiên Mạc làm sao còn nhin được, cứng ngắc mà phun ra hai chữ, mạnh mẽ ấn xuống tâm tình kích động, đi qua.

Thi thể có chút hư thối, nhưng cũng may mùa đông này dị thường giá lạnh, không có thi trùng gì (thi trùng = trùng ăn thi thể), thi thể vẫn được bảo tồn tốt, không quá mức ghê tởm. Ảnh vệ bốn phía thấy Nam Cung Thiên Mạc đi tới, đều tản ra.

Nam Cung Thiên Mạc cố không để ý đến hương vị hôi thối gay mũi kia, ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát, quả nhiên đúng là trang phục trên người Kế Bất Ngôn ngày hôm đó!

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, lại tự mình cẩn thận điều tra bốn phía, tuy rằng không thu hoạch được gì, nhưng lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Xác chết của Kế Bất Ngôn ở đây, như vậy hẳn là Liễu Như Phong cũng rơi vào trong tay Mai Việt Tâm! Không thấy thi thể, vẫn còn một tia hy vọng còn sống!

Lúc trước thực sự là thiếu sót khi cho người của Đoạn Hồn Cốc rời khỏi! Chỉ là khi đó, thứ nhất mới tiếp nhận Tuyệt Cốc, sự vụ trong cốc bận rộn; thứ hai cũng là bởi vì chính mắt thấy Liễu Như Phong rút xuống vách núi, đau khổ trong lòng. Quả là không an bài người giám thị.....

"Hiện nay đám người Mai Việt Tâm đi nơi nào?" Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, đứng dậy, nhìn Ảnh Điện điện chủ đang đi tới phía sau, hỏi.

Xem ra Liễu Như Phong sống hay chết, cũng chỉ có nữ nhân này mới có thể nói cho mình.....

Ảnh Điện điện chủ hơi cúi thấp đầu, cung thanh đáp: "Án theo phân phó của cốc chủ, thuộc hạ đã an bài một ảnh vệ theo dõi giám thị. Người của Đoạn Hồn Cốc ly khai, lại không quay lại Đoạn Hồn Cốc, hiện nay đang hướng về Hà Nam mà đi!"

Nam Cung Thiên Mạc nhìn thái độ cung kính của Ảnh Điện điện chủ, không khỏi nhíu mày, khó trách phụ thân để hắn trở thành Ảnh Điện điện chủ, so với năm điện còn lại, thái độ của Ảnh Điện, có thể nói là nhất mực kính cẩn nghe theo! Như thế, đợi đến khi thay đổi Ảnh Điện điện chủ, thật sự cũng không tất yếu phải lấy tính mạng của hắn.....

"An bài xuống, sáng sớm ngày mai, bốn tọa đi Nam Dương Thương Khung sơn trang!" Nam Cung Thiên Mạc xoay người, thần nhiên nói.

Không quay lại Đoạn Hồn Cốc? Hắn là Mai Việt Tâm đã nhận được tin tức Vân Thiên bảo đao xuất thế! Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, xem ra Đoạn Hồn Cốc từ trước tới nay, muốn thoát khỏi danh chỉ biết y độc, Vân Thiên bảo đao cùng đao pháp này là lựa chọn tốt nhất! Vừa lúc, Nam Cung Thiên Mạc cũng chưa từng nghĩ muốn từ bỏ.....

※※※

Hơn mười ngày kể tiếp, Thương Khung sơn trang cơ hồ thành nơi náo nhiệt nhất trong chốn giang hồ, sáng đến cướp, tối đến trộm, nối tiếp không dứt. Cao thấp Thương Khung sơn trang, ngày đêm không được an bình. Không chỉ Đỗ Thương Sơn, ngay cả Đỗ Như Phụng, cũng là mặt nhăn mày nhíu.....

"Liễu công tử, trang chủ phân phó, thỉnh Liễu công tử đến tiền thính, có việc thương lượng!" Ngoài cửa truyền đến thanh âm của thị nữ.

Liễu Như Phong hơi hơi cười lạnh, có việc thương lượng? Bất quá là Thương Khung sơn trang duy trì không nổi nữa! Hiện giờ đã đồng ý cho mình rời đi?

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, nhìn nhóm thị nữ ở trước cửa, cười nói: "Làm phiền cô nương dẫn đường."

Thị nữ hơi hơi hạ thấp người, không nói nhiều, xoay người đi phía trước.

Bước vào đại sảnh gần cửa trang, Liễu Như Phong ngẩn ra, không chỉ Đỗ Thương Sơn, tổng quản Vạn Thiên Sơn, muội muội Đỗ Như Phụng, mẫu thân, Đỗ Văn Lôi, mà ngay cả Đỗ Văn An hơn mười ngày chưa từng xuất hiện cũng đã ở trong sảnh.

Thấy Liễu Như Phong đã đến, Đỗ Thương Sơn thở dài, ý bảo hắn ngồi bên cạnh Đỗ Như Phụng.

"Chuyện phát sinh trong trang những ngày gần đây, ta nghĩ, tất cả mọi người cũng hiểu được. Hiện giờ, tới nông nổi như vậy, tất cả đều là tai họa do bảo đao tổ tiên lưu lại gây ra!" Ánh mắt Đỗ Thương Sơn nhất nhất đảo qua mọi người trong sảnh, hơi biểu lộ vẻ tiều tụy nói: "Văn An, Vạn gia gia ngươi đã an bài tốt nhân thủ, một hồi ngươi đi theo bọn họ đến Quảng Tây, bất luận Thương Khung sơn trang có thể tránh được một kiếp này hay không, ngươi cũng không được trở lại! Hảo hảo sống sót....."

Đỗ Văn An nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, nhin không được đảo mắt nhìn về phía Đỗ Văn Lôi.

"Phụ thân!" Đỗ Văn Lôi bỗng nhiên đứng dậy, kinh hô. Thời gian này, người của các bang phái không ngừng tìm tới cửa, đơn độc đối chọi, khiến trong trang một mỗi ứng phó, nguyên tưởng rằng, đại ca bị cầm tù sau mười ngày, sự kiện kia cũng liền cho qua! Không nghĩ tới lúc này lại nghe thấy phụ thân nói ra lời này.

Nói cho dễ nghe, là muốn vì Đỗ thị, lưu lại chút hương khói. Nhưng muốn đem đại ca đưa đi đâu? Hiên nhiên phụ thân sẽ không nói cho mình.....

Nhất định phải đem hai người tách ra như thế sao?

"Như Phong, " Đỗ Thương Sơn nhìn cũng không nhìn Đỗ Văn Lôi liếc mắt một cái, thẳng chuyển hướng về phía Liễu Như Phong, nói: "Vốn muốn lưu ngươi ở lại trong trang, trước mắt xem ra, phải ủy khuất ngươi, chiếu cố tốt cho Nhược Mai, trước tiên các ngươi chuyển đến một căn nhà nhỏ trong thành Nam Dương, nếu Thương Khung sơn trang thanh tĩnh lại, ta sẽ đi đón các ngươi trở về, nếu Thương Khung sơn trang không qua được ải này..... Mẫu thân ngươi, toàn bộ dựa vào ngươi hảo hảo chiếu cố....."

Liễu Như Phong nhú nhú mày, nhưng không trả lời, chỉ là lấy mắt nhìn hướng Đỗ Như Phụng.

Tuyệt kiếm lộ phong 92: ← [Trở lại](#)

Đồng ý để cho mình cùng mẫu thân rời đi, vì sao phải lưu lại muội muội?

Đỗ Thương Sơn nhìn Liễu Như Phong, thấy y như thế, tất nhiên hiểu được ý tứ của y, thờ dài, nói: "Người mới đến sơn trang, thân thể Nhược Mai không tốt, hàng năm chưa từng xuất môn, cho dù ngoại nhân có nghe nói, cũng chưa từng gặp qua khuôn mặt thực của các người. Nhưng Như Phượng là nữ nhi của Đỗ Thương Sơn ta, trong chốn giang hồ không người không biết. Tất nhiên không thể để cho nàng đi theo các người, nếu có người nhận ra, chẳng phải ngược lại sẽ liên lụy các người....."

Đỗ phu nhân vẫn trầm mặc, nhìn Đỗ Thương Sơn, thần sắc bi ai. Cuối cùng nhịn không được mở miệng, nói: "Thương Sơn, thật sự cần chúng ta ra ngoài tránh sao? Sự tình xấu đến nông nổi như thế sao?"

Đỗ Thương Sơn nhìn nhìn Đỗ phu nhân, đi qua, nhẹ nhàng vén lên sợi tóc tản lác của Đỗ phu nhân, nói: "Nhược Mai, yên tâm, chỉ là cho các người ra ngoài giải sầu một chút. Người cả ngày ngồi ở trong nhà, không khó chịu sao?"

"Thương Sơn, để cho mình Phong nhi đi Nam Dương đi, Nhược Mai sống đủ rồi, thấy cũng đủ rồi. Để cho ta cùng người....." Đỗ phu nhân gắt gao nắm lấy tay Đỗ Thương Sơn, nhẹ giọng nói.

Đỗ Thương Sơn nhìn Đỗ phu nhân thật sâu, sau một lúc lâu, nhắm mắt, rút tay ra, xoay người quát: "Ý ta đã quyết, người đâu! Mang Đại công tử, phu nhân, Liễu công tử rời đi!"

"A....." Ba tiếng kêu thảm vang lên, một đạo thanh âm già nua truyền vào trong sảnh: "Không cần đi nữa! Nếu không giao ra Vấn Thiên bảo đao, các người ai cũng không được đi!"

Thần sắc mọi người trong sảnh nhất tề đại biến.

"Người nào?" Đỗ Thương Sơn hét lớn một tiếng.

Đỗ Thương Sơn, tổng quản Vạn Thiên Sơn, Đỗ Văn Lôi, Đỗ Như Phượng nhảy ra khỏi thính, chỉ thấy giữa phần đất trống trong viện bên ngoài thính, ba gã tráng đinh nằm trên mặt đất, miệng mũi đầy máu, hiển nhiên đã không còn hô hấp.....

Tráng đinh bốn phía mang vẻ mặt hoảng sợ, nhìn ba lão giả đột nhiên xuất hiện trong viện, ngay cả ba gã đồng bạn bị giết khi nào, bị giết như thế nào, cũng không thấy rõ.

"My Sơn Tam yêu, nghe nói quý trang vốn là hậu nhân của cuồng đao Đổ Vắn Thiên, đến bái phỏng! Thịnh cầu Đổ trang chủ cho mượn Vắn Thiên bảo đao để nhìn xem!" Một lão nhân xương gầy như củi, tuổi chừng năm mươi, một thân tử y, âm dương quái khí mà nói. (tử = màu tím)

Tơ lụa thượng hảo, tử y hoa lệ, gương mặt lão nhân cao gầy kia khô vàng, cổ quái cùng hàn ý nói không nên lời!

Đổ Thương Sơn nhìn nhìn thì thể ba gã tráng đinh trên mặt đất, chịu đựng sự tức giận trong lòng, nhìn nhìn phía sau lão nhân cao gầy kia, một lão nhân mập lùn một thân bạch y đầy bùn đất, ngẩng đầu nhìn trời; cùng một lão ẩu một thân hồng y (lão ẩu = bà già), như nhàm chán nhìn chằm chằm con kiền trên mặt đất; miễn cưỡng xả ra một vẻ tươi cười, nói: "Nguyên lai là My Sơn Tam lão đại giá quang lâm, Thương Khung sơn trang ta thật sự là vẻ vang! Đổ Thương Sơn kiền quá ba vị tiền bối!"

Lão nhân bạch y mập lùn vẫn ngẩng đầu nhìn trời, lão ẩu hồng y vẫn cúi đầu nhìn đất, giống như đối lời nói của Đổ Thương Sơn chưa từng nghe thấy, để ý cũng không để ý!

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành, Độc Tâm Quỷ Ấu Thủy Đông Phong! Cư nhiên ba sát thần này đã tìm tới cửa! Chỉ sợ hôm nay Thương Khung sơn trang sẽ không sống được khá giả..... Mặc dù trên mặt Đổ Thương Sơn mang ý cười, trong lòng lại âm thầm khổ sở!

My Sơn Tam yêu thành danh ba mươi năm trước, có thể nói là chuyện xấu gì cũng làm, chuyện tốt lại không có! Năm đại danh môn chính phái do Thiếu Lâm đứng đầu, cũng từng liên thủ truy kích, muốn bắt giết My Sơn Tam yêu này, lại bị ba người này trốn tránh đánh lén, năm phái hao tổn nhân thủ rất nhiều, nhưng vẫn không thể làm gì được My Sơn Tam yêu. Cuối cùng, việc này liền bỏ qua.

My Sơn Tam yêu, từ đó về sau thanh danh đại chấn, người trong giang hồ, tất nhiên không người không biết, không người không hiểu.....

Lão nhân cao gầy —— Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình liếc xéo mắt, thoáng nhìn bốn người trước cửa thính, cười quái dị một tiếng, nói: "Nam Dương Nhất Đao Đổ Thương Sơn, Đổ trang chủ! Không cần vỗ vỗ mã thí chúng ta! Cái gì mà My Sơn Tam lão? Ba lão bát tử chúng ta, cả đời làm hết các chuyện ác, danh My Sơn Tam yêu hoàn toàn xứng đáng! Người nên ngoan ngoãn đem bảo đao, đao pháp kia giao ra đi, Tam yêu chúng ta có thể đạt được tâm nguyện, Thương Khung sơn trang các người cũng miễn được tai ương huyết quang! Chẳng phải đều cùng đại vui mừng?"

"Nếu tự xưng là lão bát tử, nên tìm một cái thâm sơn rừng già nào đó đi chờ chết đi! Không dung chạy tới trong nhà người ta, làm hành vi cường đạo, còn đầy mồm ăn cướp!" Đổ Như Phượng không thể nhịn được nữa, tức giận nói.

"Phượng nhi! Sao không biết lớn nhỏ như thế? Còn không mau hướng Tàn lão tiên bói bồi tội!" Đỗ Thương Sơn kinh hãi, vội giọng quát.

My Sơn Tam yêu này tâm ngoan thủ lạt, há có phải thứ gì dễ đối phó? Chọc tới bọn họ, là không chết không dừng, không trêu chọc đến bọn họ, nếu bọn họ thấy người không vừa mắt, giết cũng không sai! Quả nhiên là giết người không chớp mắt.

Chỉ sợ lời này của Đỗ Như Phượng đã chọc giận đến ba lão quái vật này.....

Quả nhiên, thần sắc My Sơn Tam yêu biến đổi, lão nhân bạch y mập lùn —— Bách Tiểu Thiết Chưởng Nhạc Vu Hành hơi hạ thấp mặt xuống, liếc xéo nhìn về phía Đỗ Như Phượng; lão ẩu hồng y —— Độc Tâm Quỷ Ấu Thủy Đông Phong nâng một đầu tóc trắng xoá lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn Đỗ Như Phượng!

Đỗ Thương Sơn, tổng quản Vạn Thiên Sơn lên lút bước xéo lên một bước, bất động thanh sắc mà đem Đỗ Như Phượng bảo hộ phía sau.....

Ánh mắt Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình như cá chết mà nhìn nhìn Đỗ Như Phượng, cười nhạt nói: "Nam Dương Phi Phượng Đỗ Như Phượng? Con nhóc chưa dứt sữa cũng dám ở trước mặt lão phu hô to gọi nhỏ? Nể mặt một phần Vạn Thiên bảo đao, hôm nay lão phu sẽ không so đo cùng ngươi!"

Mặc dù Đỗ Như Phượng không phục, nhưng thấy động tác của Đỗ Thương Sơn, Vạn Thiên Sơn, trong lòng cũng biết tình huống không tốt, chỉ đành chịu đựng sự tức giận, yên lặng đứng ở phía sau Đỗ Thương Sơn.

"Đỗ trang chủ, không thể cho mượn sao? Một câu thống khoái đi! Ba lão bắt tử chúng ta không có nhiều thời gian ở cùng với cây nấm như ngươi đâu!" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình thấy động tác của Đỗ Thương Sơn, khóe miệng trên khuôn mặt khô vàng nhếch nhếch, xả ra một nụ cười âm trầm quái dị.

"Sáu lão quỷ (sáu = gây), rõ ràng là người ta không muốn giao Vạn Thiên bảo đao ra, ngươi còn dong dài cái gì? Tiểu cô nương, lão đây đã có gần vài thập niên chưa nghe qua có người nói chuyện cùng ba người chúng ta như vậy! Đến đến đến, để cho lão đây hảo hảo nhìn xem!" Độc Tâm Quỷ Ấu Thủy Đông Phong đứng dậy, không nhanh không chậm đi về phía Đỗ Như Phượng, tuy đây mặt tươi cười, nhưng đôi mắt tàn nhẫn lại lộ ra từng trận sát ý.....

Trong lòng Đỗ Thương Sơn biết không tốt, đang định rút phôi đao bên hông ra, bóng người chợt lóe trước mắt.

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình đã cười quái dị, xẹt tới trước người, cong ngón tay búng ra, một sợi kinh phong bắn nhanh mà ra, trong miệng nói: "Thủy Thủy không cần sinh khí, là lão phu không phải! Đã là bảo vật gia truyền của bọn họ, làm sao chịu ngoan ngoãn giao ra, đợi giết bọn họ xong, đi tìm cũng không muộn!"

Đỗ Thương Sơn chấn động, Truy Hồn Chỉ của Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình! Phôi đao lóe sáng ra khỏi vỏ, dùng bụng chém ngang, chỉ phong đánh trên thân đao, phát ra tiếng kim loại thanh thúy.

Đỗ Thương Sơn thấy Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong đã đến gần trước người, tay phải nắm đao căng thẳng, đang định bỏ ra một đao ngăn chặn, lại bị Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình đá một cước, bức lui mấy bước. Cũng may dư quang khéo mắt, liếc thấy Đỗ Văn Lô tiến lên giúp đỡ, tổng quản Vạn Thiên Sơn bên kia cũng cản lại Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành, mới yên lòng, toàn lực ứng phó Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình.

Lần giao thủ này, Đỗ Thương Sơn mới biết võ công My Sơn Tam yêu cao thế nào, khó trách có thể làm chuyện ác ba mươi năm trên giang hồ, vẫn sống được tốt.....

Thấy trang chủ, công tử, tiểu thư, tổng quản đều đã cùng người tới giao thủ, tráng đinh bốn phía hô quát một tiếng, đều rút binh khí ra, liền muốn tiến lên tương trợ, mới tới gần một chút, mười tên tráng đinh xông lên trước nhất đã kêu thảm thiết một tiếng, đập mặt ngã xuống đất, vứt bỏ binh khí trong tay, quay cuồng kêu rên, huyết nhục y phục toàn thân bốc lên từng trận khói nhẹ, sự ăn mòn mắt thường cũng có thể thấy được, hương vị gay mũi nháy mắt phủ kín toàn sân!

"Mau lui lại! Là độc!" Đỗ Thương Sơn thấy thảm trạng tráng đinh do một tay mình đào tạo ra như thế, bị thanh hô to.

"Hừ hừ hừ! Đỗ trang chủ còn có thể nhàn nhã mà quan tâm người bên ngoài?" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình duỗi ngón tay búng ra liên tiếp, mười ba đạo chỉ phong trái rộng trước người, bao phủ mười ba đại huyết quanh thân Đỗ Thương Sơn.

Đỗ Thương Sơn hét lớn một tiếng, vội huy cương đao, thân hình nhanh chóng thoái lui, võ công hãn nguyên bản đã không bằng Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình tuổi già thành tinh này, vừa rồi lại vì nhóm tráng đinh phân tâm, tuy rằng hiểm hiểm chặn được mấy chỗ yếu hại, nhưng vẫn bị năm sợi chỉ phong đánh trúng, thân thể nhất thời chấn động, tứ chi đầu vai đã bị chỉ phong xuyên thủng, thần sắc bất ổn mà hạ xuống.

Nháy mắt lúc Đỗ Thương Sơn ngã xuống đất, vội nhìn bốn phía, đã thấy tổng quản Vạn Thiên Sơn bị Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành đánh một chương bức lui, miệng phun máu tươi, lui tới bên cạnh mình, mới ngừng lại.

Cương đao của Tổng quản Vạn Thiên Sơn chém ngang, không tiến lên, liền đứng trước người Đỗ Thương Sơn ngã xuống đất, bày ra thế đao, nhìn chăm chăm Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành phía trước.

Đỗ Thương Sơn cũng biết, chỉ sợ lúc này tổng quản Vạn Thiên Sơn, cũng đã bị thương không nhẹ, bất quá chỉ là cường ngạnh bày thế mà thôi.....

"Đỗ trang chủ, bảo đao mặc dù tốt, rơi vào trong tay các người, lại không có nửa phần tác dụng! Thấy võ công của các người như vậy, chỉ sợ hẳn là không lĩnh ngộ ra được Vãn Thiên bảo đao pháp kia?!" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình cùng Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành cười quái dị, dừng thân hình lại, không thừa cơ phát ra một kích cuối cùng.

Trong lòng Đỗ Thương Sơn run lên, đảo mắt nhìn lại, quả nhiên thấy sắc mặt Đỗ Văn Lôi, Đỗ Như Phượng tái nhợt, ngã trước chân Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong!

Trong lòng Đỗ Thương Sơn nhất thời sâu thẳm —— đường đường Thương Khung sơn trang, cư nhiên không qua được vài khắc, liền đã lưu lạc đến nông nổi như thế này! Bản thân được gọi là cao thủ một phương thật sự uổng phí, ngay cả Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình cũng không đối phó được, còn liên lụy nữ nhi rơi vào tay người khác.....

"Đỗ trang chủ, người là muốn tánh mạng của nhi tử, nữ nhi? Hay là muốn thanh Vãn Thiên bảo đao kia?" Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong nhẹ nhàng mà ngồi xổm xuống, bàn tay xương khô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp tuổi trẻ của Đỗ Như Phượng, ánh mắt lại nhìn về phía Đỗ Thương Sơn.

Tráng đinh bốn phía thấy trong nháy mắt, nhóm tổng quản Vạn Thiên Sơn cùng trang chủ đều chịu đựng mà hạn chế bản thân, mặc dù muốn nhảy lên cứu viện, lại e ngại độc dược vô hình kia, chỉ đành vây quanh ở bốn phía, không dám tiến lên.

Đỗ Thương Sơn nhìn trái phải, tâm như tro tàn, cười thâm nói: "My Sơn Tam yêu quả nhiên danh bất hư truyền, việc đã đến nước này, Thương Khung sơn trang có Vãn Thiên bảo đao hay không, còn có gì hữu dụng? Nhưng dựa vào danh Tam yêu các người, có khi nào lại lưu lại tánh mạng người ngoài?!"

"Thủy Thủy, việc gì phải nói lời vô nghĩa cùng bọn chúng? Giết bọn họ, chúng ta tự đi tìm bảo đao!" Nói chuyện, là Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành vẻ mặt hòa khí, tươi cười đầy mặt, chỉ là lời nói của hắn lại càng biểu tình trên mặt hắn, nửa điểm cũng không đồng nhất.

"Thương Khung sơn trang lớn như vậy, lão đây lười đi tìm! Vẫn là để cho Đỗ trang chủ tự mình giao ra thì tốt hơn!" Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong trừng Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành một cái, cười nói: "Chết, cũng có rất nhiều loại kiểu chết! Có thể chết thư thư phục phục, cũng có thể chết thống khổ không chịu nổi! Tiểu cô nương người nói xem có đúng hay không? Tuổi trẻ thật tốt! Người tuổi trẻ như vậy, lại xinh đẹp như vậy, làm cho lão đây rất không cao hứng. Tính tình còn ngang bướng như vậy, cũng không sao, lão liền thay phụ thân người hảo hảo giáo huấn người một chút!"

Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong nói xong, chậm rãi giơ tay phải lên, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào mặt Đỗ Thương Sơn.

Đỗ Thương Sơn trong tình thế cấp bách, phun ra một ngụm máu, cuối cùng che nhanh miệng lại, không nói được một lời.

Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong lắc lắc đầu, thở dài: "Xem ra phụ thân ngươi là không muốn cứu ngươi? Lão đây sẽ không cho ngươi chết dễ dàng như vậy, trước tiên phá huỷ bộ dáng xinh đẹp của ngươi này, lại sẽ chậm rãi thu thập ngươi! Tiểu cô nương, không nên trách lão đây tâm ngoan thủ lạt, muốn trách, thì trách phụ thân của ngươi đi!"

Đỗ Như Phượng hoảng sợ mở to hai mắt, nước mắt trong mắt lăn xuống, lại gất gao mà cắn chặt môi, không chịu phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Năm ngón tay phải của Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong đã mạnh mẽ đánh xuống dưới, mọi người bốn phía nhìn không được nhắm hai mắt lại.....

Không có tiếng kêu thảm thiết bên trong suy nghĩ, cũng không có tiếng xé rách huyết nhục xoắn vào tâm phế người.

Một tiếng nhẹ vang trầm nặng, mọi người mở mắt ra, lại chỉ nhìn thấy Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong ôm tay phải, kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình vội vã thối lui.

Mà bên cạnh Đỗ Như Phượng, là Liễu Như Phong đáng lý đang ở lại trong sảnh, tóc đen nhẹ bay, bình tĩnh mà đứng thẳng, phẳng phất như y vốn đã đứng ở chỗ kia!

"Thủy Thủy!" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình cùng Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành cùng kinh hô, vội nhảy đến bên cạnh Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong.

Mà Đỗ Thương Sơn, tổng quản Vạn Thiên Sơn cùng tất cả người của Thương Khung sơn trang, đều kinh ngạc đến ngây người nhìn Liễu Như Phong —— cư nhiên ngay cả y qua đó như thế nào, cũng không phát hiện!

"Ha ha a..... Trách không được Đỗ trang chủ chết cũng không chịu nói! Nguyên lai quý trang còn có một vị cao thủ như vậy!" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình thấy mồ hôi lạnh ứa ra trên trán Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong, năm ngón tay phải vịn vịn xuất huyết, hiển nhiên đều đã bị bẻ gãy! Không khỏi đau lòng đến nổi râu tóc đều dựng đứng, ánh mắt chứa đầy phẫn nộ cùng sát khí nhìn chăm chăm Liễu Như Phong.

Gương mặt Liễu Như Phong không chút thay đổi, My Sơn Tam yêu đột nhiên tới, Liễu Như Phong vạn không dự đoán được đám người Đỗ Thương Sơn lại bị bại nhanh như vậy, trước đó lại không chuẩn bị, thấy Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong cư nhiên muốn phá huỷ dung nhan của muội muội, đã không thể không ra tay.....

"Như Phong?!" Đỗ Thương Sơn thì thảo hô nhỏ, không thể tin được nhìn bóng dáng thanh mảnh kia, đó là người mình đã nhìn thấy bao nhiêu ngày nay sao?!

Đỗ Thương Sơn nhin không được đảo mắt nhìn vào trong phòng. Đỗ phu nhân ngồi trên ghế sớm đã được đưa tới cửa thính, lúc này cũng là vẻ mặt đại ra, nhìn Liễu Như Phong trong viện, đôi môi run rẩy, nói không ra lời.

Tổng quản Vạn Thiên Sơn Vẫn cường ngạnh chống đỡ bảo hộ phía trước Đỗ Thương Sơn, khiếp sợ vạn phần nhìn Liễu Như Phong. Từ khi thanh niên này vào Thương Khung sơn trang, tổng quản Vạn Thiên Sơn an bài người ở Cầm viện, đều phụ trách giám thị. Nhưng lâu như vậy, Liễu Như Phong vẫn biểu hiện bình thường, cư nhiên lại không có một người phát giác y là người mang võ công..... lại là võ công cao minh như thế! Lúc trước mọi người đều đã nhắm hai mắt lại, nhưng tổng quản Vạn Thiên Sơn lại phải đề phòng My Sơn Tam yêu đánh lén Đỗ Thương Sơn, tất nhiên không dám nhắm mắt, không hề nhắm mắt mà nhìn chăm chăm My Sơn Tam yêu đối diện! Nhưng dù vậy, hắn cũng chỉ cảm thấy bóng đen chột lóe bên cạnh, liền đã thấy Độc Tâm Quỷ Ấu Thủy Đông Phong che tay lại mà kêu rên thối lui, mà Liễu Như Phong đã đứng ở trong viện!

Nhưng vô luận như thế nào, lúc này nếu Liễu Như Phong đã ra tay, sẽ tuyệt đối không trở mắt nhìn My Sơn Tam yêu đối phó Thương Khung sơn trang! Không nói Đỗ gia đối hắn như thế nào, dù chỉ vì Đỗ phu nhân cùng Đỗ Như Phượng, hắn là y cũng sẽ không mặc kệ..... Tổng quản Vạn Thiên Sơn nhẹ nhàng thở ra, dừng bước, ngã ngồi xuống!

Đỗ Văn Lôi kinh hãi nhìn khuôn mặt Liễu Như Phong không chút biểu tình, nhớ tới từ khi Liễu Như Phong tiến vào Thương Khung sơn trang tới nay, những việc làm của Đỗ Văn An, không khỏi có một cổ tức giận nhàn nhạt dâng lên từ đáy lòng.....

"Ca ca..... Ca ca....." Đỗ Như Phượng rớt cục khóc lên, ủy khuất trong hỗn loạn nhẹ nhàng mà sợ —— dù sao nàng sớm đã biết Liễu Như Phong là người mang nội lực, nhưng lại không nghĩ rằng Liễu Như Phong thẳng đến lúc này mới ra tay!

Thân hình Liễu Như Phong chuyển động, đánh ra một chương, bức tan chỉ phong Truy Hồn do Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình đánh lén, đuổi chân nhảy lên, nhẹ nhàng đem Đỗ Như Phượng trên mặt đất đưa đến cửa thính, một cổ nội lực nhu hòa, nhắm mắt giải khai huyết đạo bị chế trụ trên người Đỗ Như Phượng.

"Tiểu tử, ngươi là ai? Vì sao lại muốn đến tranh giành chuyện này?" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình biến sắc.

Tuyệt kiếm lộ phong 93: ← Trở lại

Một búng tay vừa rồi, mới là tuyệt học của Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình —— Truy Hồn Chi! Vô thanh vô tức, vô tung vô ảnh! Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình hành

tẩu giang hồ hơn mười năm, dựa vào một chiêu này, không biết đã giết chết bao nhiêu người gọi là võ lâm cao thủ, chưa bao giờ thất thủ. Không nghĩ tới hôm nay tại Thương Khung sơn trang này, lại bị người đánh bại, thậm chí có một đạo nội lực huyết tinh hung hiểm theo chỉ phong, phản kích lại.....

Liễu Như Phong cúi đầu, nhìn nhìn Đỗ Văn Lôi dưới chân, không có tâm đi quản hấn, nhưng nghĩ đến tình cảm bảo hộ vừa rồi của Đỗ Thương Sơn đối muội muội, cuối cùng cũng đá một cước qua, đem Đỗ Văn Lôi đá vào đại sảnh, huyết đạo được giải, nặng nề mà dừng trên mặt đất.

"Tiểu tử! Không nghe thấy lão phu đang hỏi ngươi sao?" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình thấy Liễu Như Phong không thèm để ý mình, không khỏi giận dữ, nhưng vẫn không nhảy qua.

Sù sao Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình đã là người từng trải, không phải thiếu niên lỗ mãng mới nhập giang hồ, võ công của Liễu Như Phong, lần đánh lên vừa rồi đã biết là sẽ không dưới mình, không thăm dò rõ ràng lai lịch của thanh niên này nông sâu ra sao, Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình sẽ không lỗ mãng ra tay!

Liễu Như Phong nghe tiếng ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn My Sơn Tam yêu liếc mắt một cái, ánh mắt dừng ở trên mặt Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, thản nhiên nói: "Ta là ai? Chẳng lẽ vừa rồi Tàn lão không nghe Phượng nhi gọi ta ca ca sao? Hay là Tàn lão tuổi đã lớn, nhĩ lực không được tốt?"

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình giật mình, nói: "Nguyên lai ngươi là đại công tử của Thương Khung sơn trang, tên Đỗ Văn An vô dụng kia?!"

Liễu Như Phong nhin không được cười ra tiếng, chậm rãi tiến lên trước một bước, nói: "Tàn lão sai rồi, tại hạ không phải là Đỗ đại công tử! Bất quá tại hạ là ai, có trọng yếu như vậy không? Nếu các ngươi đã muốn hủy đi dung mạo của muội muội ta, khiến Phượng nhi sợ hãi kinh hách! Ta làm ca ca, những món nợ không lấy được, tất nhiên phải thay Phượng nhi đòi lại!"

Tiếng nói vừa dứt, thân hình Liễu Như Phong chợt lóe, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, đã không còn thấy bóng dáng của Liễu Như Phong trong viện!

"A?!" Trên tường viện, một gã tráng đinh đột nhiên cảm giác trong tay nhẹ đi, trường kiếm cư nhiên đã rời tay mà đi, nhin không được kinh hô ra tiếng.

Mọi người đảo mắt nhìn, đã thấy bóng người nhoáng lên một cái, một đạo lưu quang thanh lãnh vẽ ra một đường cong, từ trước người tráng đinh kia, thẳng đến Độc Tâm Quỷ Âm Thủy Đông Phong đang thượng dược phía sau Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình cùng Bách Tiểu Thiết Chương Nhạ Vu Hành mà đi.

"Thủy Thủy, cẩn thận!" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình thất thanh kinh hô, vội tung người tiến lên, ý muốn ngăn lại thứ vừa là đạo huyền lệ lưu tinh đa sắc, vừa là đạo kiếm quang truy hồn đoạt mệnh kia.

Lại nghe Liễu Như Phong cười khẽ một tiếng, trong lưu quang vội hướng mà qua kia đột nhiên trào ra một cỗ kinh khí hùng hậu, thẳng bức đến trước ngực Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình!

Sắc mặt Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình ngưng trọng, lúc trước bất quá chỉ một tia kinh khí phản kích, huyết tinh cùng hung ác trong đó, đã làm cho lồng ngực người ta ảm ảm khó chịu. Lúc này lại trực diện đón nhận nội lực nồng hậu lao thẳng mà đến này, huyết tinh đậm đặc —— võ học của người này, là vì giết mà giết.....

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình vội phát ống tay áo, đón đỡ một chưởng, chỉ cảm thấy nội lực kia xảo trá cổ quái, rõ ràng là phiến nghênh diện mà đến, một chiêu đụng nhau, nhưng lại bỗng nhiên biến phiến thành châm, kham kham kích phá phòng hộ của mình, đánh vào trong ngực!

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình hét lớn một tiếng, phi thân lui liền mười bước, mới ổn định thân hình, lồng ngực như đã chịu đòn nghiêm trọng, huyết khí quay cuồng, trên mặt nhất thời một mảnh đỏ rần.....

Liễu Như Phong dừng cũng không dừng, trường kiếm xẹt qua rất nhanh, xuất ra đạo đạo tàn ảnh, hình thành một đạo lưu quang, vòng qua mà thu lại nụ cười, gương mặt nghiêm túc đề phòng Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành, thẳng đến Độc Tâm Quỷ Âm Thủy Đông Phong mà đi!

Độc Tâm Quỷ Âm Thủy Đông Phong đang thượng dược, ba người làm bạn nhiều năm, bên cạnh có Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành bảo hộ, năng tất nhiên sẽ yên tâm. Không nghĩ tới đột nhiên giữa lúc đó, cảm giác một cỗ hàn khí thấu xương, thân hình vội né qua, phát tay rải ra một phen độc phấn ra ngoài.

Liễu Như Phong sớm biết Độc Tâm Quỷ Âm Thủy Đông Phong này thiện dùng độc dược, võ công so sánh với Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành kém xa! Liễu Như Phong bình ổn hô hấp, vận nội lực, bảo vệ toàn thân, kiếm quang thanh lãnh chợt lóe mà qua, chìm vào trong ngực trái của Độc Tâm Quỷ Âm Thủy Đông Phong, mũi chân Liễu Như Phong nhấn xuống đất, như điều hầu xoay người, đáp xuống viện, chính là chỗ Đỗ Như Phượng cùng Đỗ Văn Lôi nằm vừa rồi.

"Thủy Thủy!" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành cùng kêu lên bị thương.

Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong kinh ngạc nhìn nhìn bọn họ, cúi đầu, nhìn nhìn một điểm điểm sắc trên hồng y trước ngực, còn chưa hiểu được sao lại thế này, thân mình đã mềm rũ mà ngã xuống.....

"Thủy Thủy!" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành vội hô, nhảy qua, nâng Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong trên mặt đất lên.

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình duỗi tay tìm kiếm hơi thở của Độc Tâm Quỷ Âu Thủy Đông Phong, băng lãnh vô thanh, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành chậm rãi đứng dậy, nhìn Liễu Như Phong vẫn im lặng mà trầm mặc đứng ở trong viện, râu tóc đều dựng cả lên, thân sắc thị huyết mà bạo ngược, bị thống nói: "Người giết nàng?!"

Liễu Như Phong mỉm cười, tựa như đối diện, không phải My Sơn Nhị yêu hai mắt màu đỏ, sát khí bốn phía, mà là lão hữu lâu năm, đang hỏi bản thân đã ăn cơm chưa, thân nhiên, gật gật đầu.....

"A a a....." Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành bạo rống một tiếng, cùng đánh về phía Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong tươi cười bất biến, thân hình tung lên, tiến lên đón, trường kiếm trong tay vung lên, từ trái qua phải, bức lui Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành đánh tới từ bên trái, thế đi chưa hết, mũi kiếm nghiêng nghiêng nâng lên, từ dưới lên trên, thẳng về hướng cổ họng của Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình!

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình quát lên một tiếng lớn, thân hình khô gầy toàn lực đánh lên phía trước, cổ chống cự đè nén lui về phía sau, mũi kiếm băng lãnh, men theo dưới cằm mình bay vút mà qua, kiếm khí băng lãnh mang đi một chuỗi huyết châu.

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình không chờ đợi mà trực tiếp tung thân lên, Cửu Chỉ liền bắn ra, chín sợi Truy Hồn Chỉ xuyên qua khoảng không mà ra, lặng yên không một tiếng động, đánh về phía trước Liễu Như Phong.

"Cẩn thận!" Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình thành linh nghe thanh âm kinh hãi của Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành cảnh báo, trong lòng biết không tốt, hai chân đáp xuống đất, thân hình nhanh chóng thối lui.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, chỗ đứng ban đầu của Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình, không biết từ khi nào đã bị Liễu Như Phong nhảy lên giữa không trung bỏ ra một đạo vết kiếm.

Liễu Như Phong mượn thế bỏ này, thân hình lần thứ hai cất cao nửa thước, né qua một chương vội cứu người của Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành, hai chân đá ra liên hoàn cước.

Hai tay Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành vội múa, quyền cước tương giao, nháy mắt phát ra năm thanh âm "Bang bang bang....." trầm đục.

Liễu Như Phong mượn lực sử lực, thân không rơi xuống, trái tránh phải né trong không trung, tránh thoát chỉ phong vội bắn tới của Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình một bên.

Liễu Như Phong hít sâu một ngụm khí, vận khí chân phải, mạnh mẽ đá ra một cước.

Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành tự biết cố gắng chống cự, Liễu Như Phong này nương theo chương lực của mình, lảng không mà không rơi xuống. Nội lực trên chân kinh người, không ngừng đá tới. Tất nhiên Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành không dám khinh thường, thấy lại là một cước nữa, biết rằng kinh lực đó giống như vừa rồi, vội đánh ra một chương.....

"Phanh!" một tiếng, Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mập lùn không kịp phòng, bị một cước đột nhiên tăng lực này, đá đến thối lui vài thước.

Liễu Như Phong nhìn cũng không nhìn Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành học máu thối lui liếc mắt một cái, trường kiếm chém ra, hóa giải năm sợi chỉ phong, thân hình xoay chuyển giữa không trung, đánh về phía Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình!

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình liên tiếp bấm tay bùng ra, hơn mười sợi chỉ phong xuyên qua ngón tay mà ra, lại thấy thân hình Liễu Như Phong trong không trung chợt lóe, mất đi tung tích giữa không trung.

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình không khỏi hơi hơi run sợ, vội lấy mắt nhìn chung quanh, một cổ hàn khí đã đột nhiên tới gần ngực.

Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình hoảng hốt, thân hình nhanh chóng thối lui, cúi đầu nhìn, trường kiếm đoạt mệnh men theo mặt đất bay vút mà đến, không phải Liễu Như Phong còn có thể là ai?

Tay trái Liễu Như Phong nhẹ nhàng nhấn một cái, thân hình nhanh hơn, trường kiếm như băng, nháy mắt đâm vào ngực của Cửu Chỉ Truy Hồn Tàn Vô Tình!

Thân hình Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành thật không dễ dàng mà đứng vững vàng, vội vận nội lực, áp chế huyết khí quay cuồng trong lồng ngực, gương mặt nhìn, không khỏi kêu lên khóc bi thống: "Tàn lão đầu!"

Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành mạnh dậm chân, đang định nhảy tiến lên.

Đã thấy Liễu Như Phong men theo đất xẹt đi xoay người đứng lên, trường kiếm rút ra, thuận thế vung lên, điểm điểm huyết châu ẩn chứa nội lực, đập vào mặt mà đến.

Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành cả kinh, huyết châu phân tán trước mắt, như mưa phùn đập vào mặt, máu đỏ chứa sát khí! Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành thấy đồng bạn lâu năm chết dưới kiếm của Liễu Như Phong, tất nhiên không dám đón đỡ, thân hình xoay chuyển, bắt lấy một gã tráng đinh ý muốn đánh lên đang trộm tới gần từ phía sau, che ở trước người.

Tráng đinh kia nguyên bản thấy tất cả lực chú ý của Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành đều đổ trên người Liễu Như Phong, muốn thừa cơ kiếm một cái tiện nghi, không nghĩ tới đột nhiên có một bàn tay lớn chụp tới, thân hình không thể ngừng, đã đến trước người Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành, kêu lên kinh hãi, chỉ được nửa tiếng, huyết vũ đập vào mặt, nước chảy đá mòn, đã bị huyết châu góp đầy nội lực kia đánh cho thùng như tổ ong.

Liễu Như Phong đi như không nhìn, trường kiếm bay nhanh, xuyên qua xác chết của tráng đinh kia, nhập vào cơ thể mà qua, đâm vào cổ họng của Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành phía sau!

Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành vạn không dự đoán được Liễu Như Phong lại tâm ngoan như thế, đôi mắt người của Thương Khung sơn trang cũng không có nửa phần nương tay, chỉ cảm thấy trong cổ họng chợt lạnh, hách hách hai tiếng, rồi ngã xuống, khí tuyệt thân vong.....

Trong viện một mảnh yên tĩnh, mọi người trong viện đều kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, My Sơn Tam yêu vừa rồi vẫn còn trên đời, trong nháy mắt, đã thành thi thể!

Liễu Như Phong rút trường kiếm ra, lấy xác chết trên mặt đất lau đi vết máu, nhìn nhìn, phản thủ vung lên, trường kiếm vẽ ra một đạo ánh sáng, hạ xuống trước người một gã tráng đinh, cắm vào bao, đúng là người vừa rồi bị Liễu Như Phong đoạt đi phổi kiếm!

Liễu Như Phong xoay người chậm rãi trở về trong sảnh, mọi người kinh hãi đại ra tị nạnh giờ mới phản ứng lại, cùng kêu lên hoan hô!

Tổng quản Vạn Thiên Sơn đã điều tức xong, xoay người lại, thay Đỗ Thương Sơn băng bó cầm máu, nhìn Liễu Như Phong, cúi đầu thở dài!

Tất nhiên Đỗ Thương Sơn hiểu được ý của tổng quản Vạn Thiên Sơn, võ công Liễu Như Phong cực cao, nhưng thấy Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành nắm tên tráng đinh đến chỗ, rõ ràng có thể cứu tráng đinh kia, lại vẫn không chút nào thu tay lại, giết người trong huyết vũ, trường kiếm xuyên thùng xác chết của tráng đinh, giết chết Bách Tiểu Thiết Chương Nhạc Vu Hành! Quả nhiên là có một chút tâm ngoan thủ lạt.....

Đỗ Như Phụng đã chạy tới trước người Liễu Như Phong, nhào vào trong lòng, lớn tiếng nói: "Ca ca! Người thật lợi hại!"

Thanh âm như hoàng anh xuất cốc, lại giấu không được sự kiêu ngạo, tự hào, cùng quang vinh!

Liễu Như Phong vỗ vỗ vai Đỗ Như Phụng, đang muốn nói cái gì, đột nhiên biến sắc, bỗng nhiên xoay người, mắt nhìn ra phía trước ngoài thính!

"A di đà phật! Bàn tăng Thiếu Lâm Vô Trần, cùng Võ Đang Thanh Tùng đạo trưởng, Nga Mi Vô Bi sư thái, Thanh Thành Minh Kiêm đạo trưởng, Không Động Vô Thanh Tử, đến bái phỏng Thương Khung sơn trang! Thỉnh Nam Dương Nhất Dao Đỗ trang chủ cho phép chúng ta vào trang!" Một đạo thanh âm già nua, từ xa xa truyền đến.

Đỗ Thương Sơn kinh hãi, năm phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Không Động? Lúc này đến Thương Khung sơn trang, vì chuyện gì, không cần đoán nhiều, tất nhiên là vì Vấn Thiên bảo đảo!

Đỗ Thương Sơn cùng tổng quản Vạn Thiên Sơn hai mặt nhìn nhau, nhất thời không lên tiếng.

Liễu Như Phong hơi nhíu mày, năm phái tề tựu tại Thương Khung sơn trang? Nhìn thoáng qua Đỗ Thương Sơn, chỉ sợ đã không thể bảo vệ được Vấn Thiên bảo đảo được nữa.....

Không đợi Đỗ Thương Sơn lên tiếng, thân ảnh chợt lóe trên tường viện, năm đạo nhân ảnh nhảy vào trong viện, hai trung niên đạo nhân, một thanh niên ăn mặc phong cách tục gia, một lão niên tăng nhân mặt mũi hiền lành, còn có một trung niên nữ tử ăn mặc phong cách đạo cô.....

"A di đà phật!" Hai bàn tay lão hòa thượng kia hợp thành chữ thập, tụng một tiếng phật hiệu, nhìn Đỗ Thương Sơn, nói: "Thỉnh đỗ trang chủ thứ cho chúng ta tự tiện xâm nhập!"

Đang nói, hai mắt đảo qua, thấy thi thể My Sơn Tam yêu trên mặt đất, trên nét mặt già nua, vẻ kinh ngạc chợt lóe mà qua, nói: "Quả nhiên là My Sơn Tam yêu! Chúng ta vẫn đến chậm một bước, lại làm cho Đỗ trang chủ bị thương. Bất quá, cũng may đã diệt trừ được ba người này, trong chốn giang hồ đã có thể thanh tĩnh hơn nhiều! Đỗ trang chủ vì chốn giang hồ mà trừ bỏ một mối hại, công đức vô lượng! Đây là đại hoàn đan của phái Thiếu Lâm ta, đại biểu một chút tâm ý của bàn tăng....."

"Nguyên lai là Thiếu Lâm Vô Trần đại sư, Võ Đang Thanh Tùng đạo trưởng, Nga Mi Vô Bi sư thái, Thanh Thành Minh Kiêm đạo trưởng, Không Động Vô Thanh Tử đại hiệp! Thương Khung sơn trang mới kinh qua một kiếp, Đỗ Thương Sơn chưa ra trang nghênh đón, đã là chậm trễ! Làm sao dám nhận hậu lễ của Vô Trần đại sư? Đỗ mỗ chỉ bị một ít vết thương nhỏ, đã thượng dược trị thương, không còn chuyện gì, không dám lãng phí vật trân quý như thế! Thỉnh năm vị vào bên trong ngôi." Đỗ Thương Sơn nào dám tiếp nhận? Thủ đoạn thu người, là ăn nói mềm nhuyễn! Vẫn chưa biết rõ dụng ý của năm

phái này, Đỗ Thương Sơn cũng không nguyên chỉ vì một viên đan dược, mà chôn vùi đi vật tổ tiên truyền lại! Mặc dù đại hoàn đan này là dược vật trân quý mà người trong võ lâm tha thiết ước mơ!

Vô Trần thấy thế, cũng không cưỡng cầu, lập tức hai bên chủ khách khách khí một phen, đồng thời đi vào trong phòng.

Tổng quản Vạn Thiên Sơn thấp giọng phân phó tráng đinh quét tước sân, mới theo vào.

Võ lâm thế gia không thể so sánh với dân chúng tầm thường! Tất nhiên khi gia chủ đãi khách, phụ nhân nữ tử phải lánh tránh đi.

Người của năm phái dưới sự thịnh tình của Đỗ Thương Sơn, ngồi vào vị trí khách quý ở đại sảnh, đều có thị phó dâng trà đến.

Đỗ Thương Sơn thấy năm người không đề cập tới, tự nhiên cũng không nguyên để cho nhóm Đỗ phu nhân lui ra, trong sảnh nhiều người, năm phái từ trước đến nay tự cho mình là danh môn chính phái, hẳn là sẽ không đưa ra cái yêu cầu gì quá mức phi lý!

"Đỗ trang chủ, chủ trì của tể phái nghe giang hồ đồn đãi, nói là Thương Khung sơn trang chính là hậu nhân của kỳ nhân cuồng đạo Đỗ Vấn Thiên, không biết có phải là sự thực?" Vô Trần nhẹ nhàng một tiếng phát hiệu, nhìn Đỗ Thương Sơn nói.

Đỗ Thương Sơn nhíu nhíu mày, không lên tiếng.

"Vô lượng Thiên Tôn! Đỗ trang chủ, việc này ngày trước đã truyền khắp giang hồ, chúng bần đạo một đường mà đi, thấy rất nhiều người trong võ lâm đều tề tụ hướng Nam Dương, cũng có rất nhiều tà ma ngoại đạo ẩn nấp đã lâu, My Sơn Tam yêu này, bất quá chỉ là một trong số đó! Gây nên chuyện gì, không cần nói cũng biết! Đỗ trang chủ cần phải thận trọng!" Vô Đang Thanh Tùng đạo trưởng nhìn thần sắc của Đỗ Thương Sơn, nghiêm nghị nói.

Nga Mi Vô Bi sư thái tiếp lời nói: "Mắt thấy võ lâm lại có một phen tinh phong huyết vũ như thế nào, chương môn Vu Tâm chúng ta không đành lòng, mới lệnh ta kết bạn cùng bốn vị đây đến, hỏi Đỗ trang chủ một chút, đã có biện pháp tránh được tai họa này hay chưa?"

Hàng mi của Đỗ Thương Sơn nhăn càng chặt, xem ra năm phái này chỉ sợ cũng là vì Vấn Thiên bảo đạo mà đến..... Không nói đến những người trong giang hồ kế tiếp, chỉ cần năm phái này, nếu cũng muốn bảo đạo, phải khước từ như thế nào cho phải?

Trong sảnh trầm mặc một hồi, mỗi người đều nhìn Đỗ Thương Sơn, thấy hắn chỉ nhíu mày không nói!

Dù sao Không Động Vô Thanh Tử vẫn còn trẻ, đợi lại chờ, đã nhịn không được mở miệng, liếc mắt một cái nhìn Liễu Như Phong đứng ở phía sau Đỗ phu nhân, nói: "Đỗ trang chủ, nếu những cao nhân ẩn nấp ra tay, chỉ sợ Thương Khung sơn trang này khó mà bảo toàn, cho dù có vị cao thủ này ở đây, cũng khó mà dốc hết sức địch chúng! Đến lúc đó, trên dưới Thương Khung sơn trang khó có người sống không nói, còn không biết sẽ chết bao nhiêu người....."

Thần sắc Đỗ Thương Sơn trầm xuống, nhìn thoáng qua Không Động Vô Thanh Tử, sự tức giận trong lòng ngực bắt đầu khởi động! Nguyên lai khi My Sơn Tam yêu đến, người của năm phái này đều đã đến! Lại chỉ thờ ơ lạnh nhạt mà nhìn?

Tuyệt kiếm lộ phong 94 : ← Trở lại

Cũng đúng, nếu đợi cho My Sơn Tam yêu giết đám người mình, đoạt đi bảo đao, bọn họ lại ra tay cướp đoạt, thứ nhất không có khổ chủ, thứ hai vì đại nghĩa mà chiếm giữ! Danh chính ngôn thuận mà mang đi Vãn Thiên bảo đao, quả nhiên là một kế sách tinh tế!

Người của năm phái, cũng biết lời nói của Không Động Vô Thanh Tử đã lộ ra ý định thật của năm người, không khỏi nhất tề liếc hẩn một cái, Không Động Vô Thanh Tử đành cường ngạnh đem câu nói kế tiếp, bức trở về trong bụng.

Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng nhìn nhìn sắc mặt của Đỗ Thương Sơn ảm ảm phiếm về giận dữ, thờ dài, nói: "Đỗ trang chủ, chúng ta cũng là vì muốn tốt cho Thương Khung sơn trang! Không nói đến chuyện này, Đỗ trang chủ tự hỏi xem, có thể lấy lực lượng một trang, mà cường ngạnh đối kháng được cả võ lâm thiên hạ? Nhưng nếu đem Vãn Thiên bảo đao này, giao cho năm phái ta bảo hộ, thứ nhất tránh được họa trang hủy nhân vong, thứ hai cũng có thể miễn được một hồi võ lâm hạo kiếp! Thương Khung sơn trang từng từng giang hồ trăm năm, uy chấn một phương, chẳng lẽ Đỗ trang chủ nhẫn tâm nhìn cơ nghiệp tổ tiên vất vả lập nên, cứ như vậy mà hồi phi yên diệt (bị hủy diệt, tan biến như tro, như khói)?"

Cơ nghiệp do bậc cha ông truyền lại, hóa thành tro tàn trong tay mình! Lời này quả nhiên đã đánh thẳng vào chỗ yếu hại trong lòng Đỗ Thương Sơn! Chỉ tiếc, lời nói của Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng đã quá chậm, nếu nói trước khi Không Động Vô Thanh Tử nói chuyện, tất nhiên Đỗ Thương Sơn sẽ cảm kích vạn phần, do dự khó quyết! Nhưng lúc này đã biết dụng tâm của năm phái, làm sao còn dám giao ra Vãn Thiên bảo đao?

"Đa tạ năm vị đặc biệt lo nghĩ cho tệ trang! Đỗ mạo xin thay mặt toàn trang tạ ơn năm vị cường môn, chủ trì. Thương Khung sơn trang thật sự là do tổ tiên truyền lại,

nhưng Vấn Thiên bảo đao cũng là của tổ tiên! Đỗ Thương Sơn vô năng, không dám từ bỏ vật tổ tiên truyền lại như vậy! Trên dưới Thương Khung sơn trang, thề cùng sơn trang cùng tồn vong!" Đỗ Thương Sơn đứng dậy, chấp tay cung kính thi lễ, nhưng lại như muốn tiễn khách!

Thiếu Lâm Vô Trần đại sư, Võ Đang Thanh Tùng đạo trưởng, Nga Mi Vô Bi sư thái, Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng, Không Động Vô Thanh Tử nhìn nhau, đang muốn khuyên nỡ, thình lình nghe một tiếng cười dài, từ xa truyền tới. Rõ ràng thanh âm ở rất xa, nhưng bên trong đại sảnh, mỗi người đều nghe thấy vô cùng rõ ràng minh bạch.

Mọi người trong sảnh không khỏi nhất tề biến sắc!

Đỗ Thương Sơn cười lạnh, nói: "Xem ra hôm nay Thương Khung sơn trang thật sự là khách quý doanh môn (đây cửa)! Không dám lưu lại năm vị đại sư, để tránh tệt trang làm phiền đến năm vị, nếu không kêu Đỗ mỗ phải hướng năm vị sư môn giao đãi thế nào?!"

Đỗ Thương Sơn nói xong, nhìn cũng không nhìn lại năm người liếc mắt một cái, thẳng bước ra khỏi cửa thính.

Vô Trần đại sư thấy mọi người trong sảnh đều đi theo Đỗ Thương Sơn ra ngoài, ngay cả Đỗ phu nhân không thể hành động, cũng để cho Đỗ Như Phụng cùng Liễu Như Phong phía sau đem mình nâng ra ngoài. Nhìn nhìn sắc mặt bốn người bên cạnh cứng ngắc, không khỏi khe khẽ thở dài.

Người của năm phái, hành tẩu giang hồ, tới nơi nào, không phải được cung kính? Khi nào thì phải chịu qua sự lạnh nhạt như vậy?! Chỉ là nhóm người mình đến, đầu tiên là thấy chết không cứu, sau đó lại mở miệng khuyên người ta đem vật gia truyền giao cho người ngoài, dù cho tính tình tốt đến thế nào, cũng vô pháp tiếp đón khách thế này.....

Vô Trần làm một cái nhăn tình, năm người cùng nhau ra khỏi thính, đang định khuyên Đỗ Thương Sơn nỡ, ánh mắt vừa xoay chuyển, sắc mặt nhất tề đại biến!

Sắc trời lúc này đã tối muộn, đã gần đến hoàng hôn, ánh chiều tà chiếu rọi không trung thành một mảnh đỏ máu!

Trong đất trời đỏ như máu tại đây, một chiếc kiệu nhỏ màu xanh lam xuất hiện trong mắt mọi người, từ xa đến gần, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, đã từ một điểm nhỏ màu xanh, hiện ra hình dáng đầy đủ của chiếc kiệu!

Bốn gã tráng hán mặc áo gai nâng chiếc kiệu nhỏ, nhanh chóng mà đi, hành tẩu như bay, đạp xuống đất không tiếng động! Một hôi y thanh niên (hôi = màu xám), áp sát bên kiệu, theo chiếc kiệu nhỏ màu xanh kia, lướt qua cửa trang, đi qua con đường lát đá xanh.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng có vài người, mười mấy tên tráng đinh hoặc muốn cản lại, hoặc muốn công kích, đều chưa tới gần được chiếc kiệu nhỏ, chỉ thấy hôi y thanh niên bên kiệu giơ tay lên, liền đã không một tiếng động mà ngã quỵ trên mặt đất, không biết hôi y thanh niên kia làm ra chiêu gì, lại không có một người có thể tiếp cận chiếc kiệu nhỏ!

"A di đà phật! Đồ trang chủ, những lời vừa rồi, thỉnh suy nghĩ kỹ! Nếu Đồ trang chủ còn có chuyện quan trọng, năm người bần tăng không quấy nhiễu nữa, bây giờ liền cáo từ!" Thiếu Lâm Vô Trần nói xong, năm người liền chấp tay thi lễ, thân hình tung lên, hướng về phía phương hướng ngược với chiếc kiệu nhỏ màu xanh kia, bay lên mà đi — cứ y như muốn trốn tránh chiếc kiệu nhỏ kia!

Mọi người trong Thương Khung sơn trang đều trợn mắt há hốc mồm, á khẩu không nói nên lời!

Bốn gã tráng hán áo gai như không nhìn thấy, không hề nhìn đến tráng đinh bốn phía, lập tức nâng chiếc kiệu nhỏ, bay qua tường viện, đập xuống viện, dừng kiệu lại, khoanh tay đứng yên hai bên!

Một tiếng cười nhạo truyền đến, gọi suy nghĩ mọi người trở về, đảo mắt nhìn về phía tiếng cười, chính là do người trong kiệu kia phát ra!

Cửa kiệu không có rèm, ánh mắt Liễu Như Phong chuyển một cái trên người hôi y thanh niên, sau đó liền gắt gao nhìn chăm chăm trên người thanh niên nam tử một thân tử y, mặt đầy vẻ lười nhác, một tay cầm bầu rượu, một tay cầm chén, tự rót tự uống, hình thái hơi uể oải trong kiệu kia.....

Tuy rằng tử y thanh niên này không nhìn về phía Liễu Như Phong, chỉ tự cổ tự tại, nhất phái tao nhã nhàn nhã! Nhưng Liễu Như Phong lại cảm giác được độ ấm bốn phía, mỏng dần rồi lạnh xuống.....

Tử y thanh niên trong kiệu này là cao thủ! Ngay cả hôi y thanh niên bên cạnh kiệu kia, lúc hành tẩu, chân không chạm đất, y phục không gió, khinh công đã có thể nói là nhất tuyệt, không dưới mình!

Nhìn tình cảnh này, hiển nhiên hôi y thanh niên bất quá chỉ là thị tòng hạ phó của tử y thanh niên trong kiệu!

Liễu Như Phong nhìn không ra tử y nhân trong kiệu nông sâu ra sao, nhưng trực giác cho thấy võ công đối phương sâu không lường được! Hoặc là — chỉ có công tử Nam Cung Thiên Mạc mới có thể đấu cùng hắn?!

Tử y thanh niên cười một tiếng, một ngụm uống cạn rượu ngon trong chén, ném bầu rượu trong tay, giật giật thân mình, nghiêng dựa vào vách kiệu, hưng trí mà nhìn mọi người trong viện, trêu tức nói: "Đồ trang chủ, khách nhân đã đến trong nhà, sao chủ nhân

không nói lời nào? Cũng không thỉnh người vào nhà, đây là đạo đãi khách của Thương Khung sơn trang?"

Trong nháy mắt bầu rượu bay ra, hôi y thanh niên chuyển động.

Thân hình hôi y thanh niên chợt lóe, một tay đã tiếp được bầu rượu bay ra khỏi cửa kiệu, mũi chân nhấn xuống đất, thân hình xoay chuyển, mặt hướng vào trong kiệu, đưa lưng về phía đám người Đỗ Thương Sơn, hôi y thanh niên dừng lại, cầm bầu rượu, khom người, rót rượu —— cả quá trình vẫn lặng yên không một tiếng động, không chút tiếng gió!

Sắc mặt Liễu Như Phong đại biến, chỉ một chiêu này, đủ thấy võ công hôi y thanh niên cao cỡ nào, trên mình xa! Mà người này lại chỉ là một hạ phó!!!

Toàn thân Liễu Như Phong căng thẳng, đầu gối hơi cong, tạo thành thế tên đã lên dây, tùy thời cũng có thể phát ra một kích toàn lực!

Rượu xong, hôi y thanh niên thu thân, đứng yên.

Đám người Đỗ Thương Sơn mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại, nếu vừa rồi hôi y thanh niên này không tiếp bầu rượu, mà là.....

Trong lòng mọi người phát lạnh, đều ấn lên binh khí tùy thân, cảnh giới nhìn một người trong kiệu cùng năm người ngoài kiệu!

Tử y nhân nhẹ nhàng chuyển động chén ngọc trong tay, đánh giá Liễu Như Phong toàn thân căng thẳng, cười nói: "Người không phải người của Thương Khung sơn trang! My Sơn Tam yêu kia là người giết?"

Tử y nhân nguyên bản không chú ý tới Liễu Như Phong, chỉ là trong chớp mắt vừa rồi, Liễu Như Phong phản ứng thật sự quá nhanh! Cơ hồ ngay lập tức, kinh lực toàn thân đã chuyển động, tư thế thân thể đã được điều chỉnh đến tư thái công kích phòng bị tốt nhất! Mà đám người Đỗ Thương Sơn cùng một chỗ, lại chậm hơn rất nhiều..... Tử y nhân nhìn nhìn đám người Đỗ Thương Sơn, mỉm cười, yếu điểm chòng chát!

Tử y nhân đánh giá tư thái thân hình của Liễu Như Phong, nâng nâng tay, đem rượu trong chén ngọc uống một hơi cạn sạch, cố ý như vô tình, phát ra một đạo kinh lực mạnh mẽ ẩn ẩn bao trùm toàn thân Liễu Như Phong.

Lúc này Liễu Như Phong đang vận động nội lực toàn thân, toàn lực phòng bị, làm sao còn tâm trí đáp lời.

Cũng may tử y nhân cũng không cần y trả lời, chỉ đảo mắt lại nhìn nhìn đám người Đỗ Thương Sơn, nói: "Thương Khung sơn trang, không thể đào tạo ra người có thân thủ như ngươi! Có thể nói cho bản cung, người rút cuộc là ai?"

Đỗ Thương Sơn thấy không đúng, ngày thường hoàn toàn nhìn không ra Liễu Như Phong biết võ công, mà lúc này khí thể toàn thân lại đã gần đến đỉnh, trên trán đã có mồ hôi chảy ra! Hiển nhiên người trong kiệu này làm cho y thập phần kiêng kỵ.

Người nào mà ngay cả Liễu Như Phong thoải mái giết chết My Sơn Tam yêu cũng phải thập phần kiêng kỵ?! Trong lòng Đỗ Thương Sơn chợt lạnh, vội liếc mắt ý bảo tổng quản Vạn Thiên Sơn một cái, chấp tay, nói: "Không biết vị công tử này xưng hô thế nào? Đến Thương Khung sơn trang ta có chuyện gì?"

Khóe miệng tử y nhân hiện lên một tia cười, khóe mắt chưa từng liếc về phía Đỗ Thương Sơn, chỉ đầy hứng thú mà nhìn Liễu Như Phong.

Hồi y thanh niên nhìn nhìn tử y nhân, chuyển hướng Đỗ Thương Sơn, thanh âm cứng nhắc, đậm đậm nói: "Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, gần đây nghe nói tuyệt thế thần đạo hiện thế, đặc biệt đến quý trang, muốn trông thấy hình dáng của thần binh!"

Bích Tâm Cung?!

Huyết sắc trên mặt Đỗ Thương Sơn lập tức mất hết.....

Tương truyền trong giang hồ, nhất cung song cốc ngũ phái!

Hiện có năm phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Không Động.

Mà nhất cung song cốc vừa chính vừa tà, làm người cùng hành sự chẳng phân biệt thiện ác, chỉ bằng yêu thích!

Nhất cung —— Bích Tâm Cung!

Song cốc —— Đoạn Hồn Cốc, Tuyệt Cốc!

"Như thế nào? Người không chịu nói cho bản cung?" Tử y nhân —— Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch mang vẻ thất vọng, lắc lắc đầu, ánh mắt quý dị đánh giá thân thể của Liễu Như Phong, cuối cùng dừng ở trên mặt y, lại gật gật đầu, cười nói: "Xem ra, hẳn là đợi đem người mang về cung, chậm rãi giáo huấn một phen! Có lẽ người sẽ nói cho bản cung cũng không chừng!"

Sắc mặt hồi y thanh niên tối sầm lại, nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, chợt thu hồi ánh mắt, chậm rãi tiến lên trước một bước.....

"Mộ cung chủ! Thịnh thủ hạ lưu tình....." Một đạo thanh âm u oán truyền đến từ xa xa, tiếng nói vừa dứt, mười đạo nhân ảnh đã đi vào trang, tráng đình trên đường muốn ngăn lại, nhưng mới vừa động, liền ngừng mặt lên mà ngã xuống. Mười đạo nhân ảnh, trong nháy mắt, đã đáp xuống viện.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch đảo mắt nhìn, cười nói: "Nguyên lai là Đoạn Hồn Cốc Ma Tâm Thánh Thủ Mai Việt Tâm, Mai đại tiểu thư cũng đến đây."

Mai Việt Tâm một thân bạch y tơ lụa, sâu kín nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, chuyển hướng chiếc kiệu nhỏ, hạ thấp người thi lễ, nói: "Ở trước mặt cung chủ Bích Tâm Cung, Mai Việt Tâm không dám nhận xưng hô đại tiểu thư! Đoạn Hồn Cốc Mai Việt Tâm kiến quá Mộ cung chủ."

Liễu Như Phong thở ra một hơi, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch trong kiệu vì Mai Việt Tâm đến, rốt cục cũng thu hồi nội lực vẫn luôn cường ngạnh áp bách mình, Nhất thời Liễu Như Phong thả lỏng thân trên! Nhưng trong lòng lại căng thẳng.....

Mai Việt Tâm thật sự tới đây?! Cũng đúng, tên của Vắn Thiên bảo đao truyền ra, có thể Đoạn Hồn Cốc sẽ phái người tới, sớm nên nghĩ đến việc này, nhưng nhất thời tâm bị bó buộc bởi việc của muội muội Đỗ Như Phụng, không thể nghĩ nhiều như vậy. Trước mắt nên làm như thế nào cho phải? Có lẽ bản thân có thể tiếp tục đào tẩu, nhưng mẫu thân, muội muội đều ở đây, lại phải trốn như thế nào?

Liễu Như Phong khổ não.

Lại nghe cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nhẹ giọng cười nói: "Không biết là Đoạn Hồn Cốc coi trọng Vắn Thiên bảo đao? Hay là Mai đại tiểu thư coi trọng người đáng thương này?"

Liễu Như Phong cười khổ, người đáng thương? Tính ra có lẽ cũng đúng! Nhớ tới lúc mới tỉnh, được đọc Mai Việt Tâm dùng trên người mình, mặc dù ở Tử Điện cũng đã từng chịu loại huấn luyện kháng được tính, nhưng làm sao so được với sự hung mãnh của được đọc Đoạn Hồn Cốc? Chỉ là lúc ấy một lòng nghĩ Mai Việt Tâm sắp trở thành cốc chủ phu nhân của Tuyệt Cốc, chỉ đành cho rằng bản thân lại đang tiếp nhận một hồi huấn luyện kháng được tính mà thôi.....

Làn mỹ đẹp của Mai Việt Tâm nhú lại, lo lắng mà trông sắc mặt của Liễu Như Phong, nói: "Mộ cung chủ, Việt Tâm sẽ không tùy ý bắt người thí nghiệm được, có thể thỉnh Mộ cung chủ hạ mệnh lưu tình hay không?!"

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nghiêng đầu, ra vẻ tự hỏi, miễn cưỡng mà duỗi tay, hôi y thanh niên bên kiệu lập tức rút đầy chén rượu trong bàn tay kia.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nhấp một ngụm, khẽ thở dài: "Mai đại tiểu thư, tính ra, Đoạn Hồn Cốc cùng Bích Tâm Cung coi như cũng có một phần tình hương hỏa. Như vậy đi, bảo đao quy về bản cung, người quy về người! Như thế nào?"

Mai Việt Tâm cứng ngắc, cười khổ lắc lắc đầu, không dám nhìn Liễu Như Phong nữa, nói: "Gia phụ đối Vắn Thiên bảo đao ngưỡng mộ đã lâu, phân phó Việt Tâm, cần

phải đem bảo đao mang về, để cho hắn nhìn một lần, hoàn thành tâm nguyện suốt đời....."

Chén ngọc trong tay cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch dừng lại, thần sắc càng ôn hòa hơn, nhìn Mai Việt Tâm, nói: "Nói như vậy, Mai đại tiểu thư là đao cũng muốn, người cũng muốn?! Xem ra Bích Tâm Cung ta đã lâu chưa xuất hiện giang hồ, đã không còn người đồng ý cấp cho vài phần nể mặt nữa rồi....."

Đỗ Thương Sơn thấy những người này cứ nhiên xem Vắn Thiên bảo đao như vật nhà mình, hoàn toàn không đem đám người mình đặt ở đây mắt, trên mặt không khỏi xanh lại trắng, trắng lại đỏ, đỏ lại xanh! Cắn chặt răng, nhưng thủy chung không dám lên tiếng.....

Đỗ Như Phượng sớm đã kiềm chế không được nữa, nhưng bị Liễu Như Phong một tay giữ chặt, nội lực bức ép, chấn á huyết, lúc này mới không gây ra chuyện gì.

Đỗ Văn Lôi thật sự thông minh, thấy phụ thân như thế, Liễu Như Phong lại gắt gao giữ chặt Đỗ Như Phượng, tự nhiên cũng đem một bụng lửa giận cường chế xuống.

Trong viện nhất thời không người nói chuyện.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch thở dài, lười biếng mà chống thân mình, quay về nhuỷ y trong kiệu, nhìn hồi y thanh niên bên kiệu, nói: "Ly Thương, còn sững sờ ở đó làm gì? Mai đại tiểu thư khinh thường Bích Tâm Cung, ngươi còn không đi thỉnh Mai đại tiểu thư tạm thời rời đi?"

"Vâng" Hồi y thanh niên Ly Thương khom người ứng thanh, xoay người đi hướng Mai Việt Tâm.

Mai Việt Tâm nhú mày, nhìn Ly Thương, cười nói: "Ly Thương? Tả hộ pháp Bích Tâm Cung? Sớm đã nghe nói tả hộ pháp Bích Tâm Cung chuyên dùng được độc, vậy là Mộ cung chủ nhìn y không vừa mắt? Phạt y biến đổi đa dạng?"

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch xuy xuy cười khẽ, nói: "Mai đại tiểu thư quả nhiên lợi hại, chuyện này cũng có thể nhìn ra được? Kỳ thật bản cung bắt quả chỉ là muốn xem được độc của y so với Đoạn Hồn Cốc như thế nào mà thôi!"

Mai Việt Tâm nhìn nhìn Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, không biết lời này của hắn là ý tứ gì! Là chỉ ý khiêu khích của mình? Hay là chỉ mình cứ nhiên có thể liếc mắt một cái nhận ra thân phận tả hộ pháp Bích Tâm Cung của Ly Thương?

"Mộ cung chủ hắn là đã quên, được độc của Bích Tâm Cung, cũng do Đoạn Hồn Cốc ta truyền qua! Mộ cung chủ để cho y lên, không phải là làm khó y sao?" Mai Việt Tâm nhìn chằm chằm Ly Thương, thấy y rõ ràng nghe được lời nói của hai người, nhưng gương mặt vẫn bất biến, chậm rãi đi tới.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cũng không đáp lời, chỉ cười nhìn bóng dáng hời hợt thanh niên Ly Thương.

Ly Thương đi tới trước người Mai Việt Tâm, dừng cước bộ, hơi khom người một cái, nhìn mười tên Đoàn Hồn Cốc ngưng thần đề phòng, nói: "Cung chủ thỉnh Mai đại tiểu thư rời khỏi nơi đây!"

Mai Việt Tâm ngẩn ra, không nghĩ tới người này thật sự đúng là đến "Thỉnh" mình rời đi, đang muốn nói chuyện, đột nhiên thần sắc biến đổi, cao giọng cười to, nói: "Thú vị, thú vị! Mộ cung chủ, nếu Thương Khung sơn trang không giao ra Vãn Thiên bảo đao, người thật sự muốn giết người cướp vật?"

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch lườm biếng liếc mắt nhìn Mai Việt Tâm một cái, nói: "Mai đại tiểu thư, vậy người lại đang làm gì? Nếu bọn họ nguyện ý ngoan ngoãn giao ra Vãn Thiên bảo đao..... Ngô, liền cho bọn họ một cái thống khoái có ngại gì!"

Mai Việt Tâm âm ỉ cười to, lúc này đây, là tiếng cười vui vẻ —— nguyên bản đối phó cung chủ Bích Tâm Cung đích thân tới, Mai Việt Tâm không nắm chắc được mười phần, nhưng lúc này.....

"Nam Cung cốc chủ, người không nghe thấy sao? Sao lại có thể trơ mắt nhìn người bên ngoài giết người của Tuyệt Cốc người?" Mai Việt Tâm giương giọng hô to.

"Mai Việt Tâm! Người có ý gì?" Một tiếng quát lên, năm đạo nhân ảnh xẹt đến từ xa xa, đáp xuống viện, người đi trước, một thân áo trắng, phong độ phiêu phiêu, không phải Nam Cung Thiên Mạc còn có thể là ai?!

Lúc này đây, nhóm tráng đinh Thương Khung sơn trang đều đã học được một bài học! Đều tự đứng ở chỗ cũ, không dám lên ngăn trở!

Tuyệt kiếm lộ phong 95: ← Trở lại

"Nhất cung, song cốc..... Nhất cung, song cốc....." Đỗ Thương Sơn thì thảo, nếu nói năm phái không tiện cướp đoạt ngoài sáng, nhất cung song cốc này lại không có gì cố kỵ! Chỉ sợ trên dưới Thương Khung sơn trang ngay cả gà chó cũng sẽ không được tha.....

Nhất thời tâm Đỗ Thương Sơn như tro tàn, thân mình nhoáng lên một cái, tổng quản Vãn Thiên Sơn vội vàng đỡ lấy.

Tâm Liễu Như Phong nhất thời khuây đảo, hai mắt nhìn theo sát Nam Cung Thiên Mạc bạch y trắng tuyết, rõ ràng cốc chủ đã gãy đi..... khuôn mặt gãy hơn, khí tức băng hàn! So với lúc công tử còn trong cốc, âm trầm hơn rất nhiều.....

Liễu Như Phong thực sự muốn lập tức chạy qua, nhưng cước bộ như không phải của chính mình, chỉ đứng bất động tại chỗ.....

Sự lười nhác trên mặt cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch rốt cục mất đi, thân mình đoan chính, lạnh lùng nhìn người tới.

Thân hình hôi y thanh niên Ly Thương chợt lóe, lui trở lại bên kiệu.

"A....." Đỗ Như Phượng vừa mới được giải khai huyết đạo, thấy Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên xuất hiện, thất thanh kinh hô.

Liễu Như Phong cả kinh, cô không để ý đến sự kinh hãi khi được tái kiến cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc, sợ Đỗ Như Phượng lại làm ra cử chỉ thất lễ gì, cánh tay nhấc lên, duỗi ngón tay điểm một cái, chặn lại á huyết, ma huyết của Đỗ Như Phượng.

Chỉ một tiếng này, cũng đã đem ánh mắt của Nam Cung Thiên Mạc thu hút lại.

Như Phong?! Về mừng rỡ như điên chợt lóe trên mặt Nam Cung Thiên Mạc, nhắm mắt lại rồi mở ra, người nọ vẫn đứng ở nơi đó, không biến mất! Quả nhiên y còn sống, tâm tình Nam Cung Thiên Mạc kích động, nam nhân này, nam nhân làm cho mình tưởng nhớ đến cả trái tim cũng đều đau đớn! Nam Cung Thiên Mạc không tự giác bước lên một bước, muốn đi đến chỗ Liễu Như Phong, muốn gắt gao đưa y ôm vào trong lòng, muốn chân thật cảm nhận độ ấm của y.....

Khuôn mặt tuấn tú, mày kiếm chinh tề, đôi mắt hắc diệu sáng như sao, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khiêu gợi, thân hình thon dài mà tinh tú, hai tay hữu lực mà linh động..... hai tay..... Nam Cung Thiên Mạc mở to hai mắt, phần nộ đến run rẩy mà chăm chú trên bàn tay đang gắt gao nắm lấy Đỗ Như Phượng!

Nữ nhân này là ai?! Liễu Như Phong?!

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên hoàn hồn, sắc mặt trầm xuống, thấp giọng quát: "Lại đây!"

Vừa là sinh khí, vừa là phần nộ! Nam Cung Thiên Mạc vẫn không quên —— nơi đây không phải Tuyệt Cốc, lúc này không chỉ có hai người mình cùng Liễu Như Phong!

Mọi người trong viện đều mặc danh kỳ diệu, không biết vị cốc chủ Tuyệt Cốc này vì sao lại mang vẻ mặt âm tình bất định.

Lại thấy Liễu Như Phong cúi thấp đầu, yên lặng từ bên cạnh Đỗ Thương Sơn đi ra, đi tới trước người Nam Cung Thiên Mạc, cúi thấp người quỳ xuống, lễ bái, cung thanh nói: "Thuộc hạ Liễu Như Phong, khấu kiến cốc chủ!"

Trong viện nhất thời một mảnh lặng ngắt.....

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt, vung ống tay áo lên.

Liễu Như Phong đứng dậy, bước nghiêng lên một bước, đứng ở phía sau Nam Cung Thiên Mạc.

Mặt Nam Cung Thiên Mạc âm trầm, đảo qua đám người Đỗ Thương Sơn đang khiếp sợ, ánh mắt hơi dừng lại trên người Đỗ Như Phụng, rồi chuyển về. Liễu Như Phong cứ nhiên luôn nắm tay nữ nhân này? Đại tiểu thư của Thương Khung sơn trang? Tốt lắm, tốt lắm!

Ánh mắt âm lãnh khiến Đỗ Như Phụng không tự chủ được mà rung mình một cái, chỉ là vừa rồi thân mình bị Liễu Như Phong điểm huyết chế trụ, tất nhiên không thể động đây.

"Mai đại tiểu thư! Người vừa nói ai muốn giết người của bản tọa?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch trong kiệu.

Nhân thần của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch chuyển động trên người Liễu Như Phong ở phía sau Nam Cung Thiên Mạc, nguyên lai là người của Tuyệt Cốc.....

Mai Việt Tâm cười cười, nói: "Nam Cung cốc chủ không nhìn thấy sao?"

Nói xong, Mai Việt Tâm cứ nhiên hướng đám người Nam Cung Thiên Mạc mà bước lại gần!

Chỉ vài bước này, trong lòng mọi người ở đây đều chấn động, Đoạn Hồn Cốc —— hoặc nói là Mai Việt Tâm, đây là ý gì? Bích Tâm Cung, Đoạn Hồn Cốc, Tuyệt Cốc tạo thành nhất thể, thực lực phía sau ba bên hoặc thấp hoặc cao, lại vừa đứng tạo thành thế chân vạc (cái vạc 3 chân), không chế lẫn nhau! Chỉ vài bước cố ý như vô tình này của Mai Việt Tâm, lại hoàn toàn đánh vỡ thế cân bằng này.....

Nhân tình cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch lạnh lùng, trên mặt lại vẫn tỏ ra vô vị như cũ, khi nào Tuyệt Cốc cùng Đoạn Hồn Cốc bắt đầu liên thủ? Không phải hôn ước của Mai đại tiểu thư cùng tân nhậm cốc chủ Tuyệt Cốc Nam Cung Thiên Mạc đã bị hủy rồi sao? Nhất cung song cốc, trong đó tuy rằng y độc của Đoạn Hồn Cốc lợi hại, nhưng hàng năm Đoạn Hồn Cốc lại không có ý giao hảo cùng Bích Tâm Cung, Tuyệt Cốc; độc thuật đôi hai bên này, sự uy hiếp sớm đã không còn lớn như trước kia. Thực lực ba bên, Đoạn Hồn Cốc yếu nhất, hiện giờ cướp đoạt Vân Thiên bảo đao, bên bị đá ra trước nhất,

tất nhiên chính là Đoạn Hồn Cốc. Nhưng nếu Mai Việt Tâm cùng Tuyệt Cốc liên thủ, bên bị đá ra trước nhất lại là Bích Tâm Cung!

Một khi đã như vậy, không bằng nhất thời tạm lánh, Vấn Thiên bảo đao xuất thế, có lẽ Tuyệt Cốc cùng Đoạn Hồn Cốc sẽ lập tức trở mặt! Đợi đến khi song cốc lưỡng bại câu thương, lại đến cướp đoạt bảo đao cũng không muộn!

Nhãn châu cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch xoay chuyển, ngã dựa vào nhuyễn y, khôi phục lại bộ dáng lười biếng của hần, nói: "Sự lợi hại của Mai đại tiểu thư, bản cung lĩnh giáo! Hôm nay bản cung nguyên bản chỉ là tò mò, không muốn đắc ngộ Đoạn Hồn Cốc, Tuyệt Cốc liên thủ. Tất nhiên bản cung sẽ hảo hảo ghi tạc trong lòng! Vấn Thiên bảo đao mặc dù tốt, nhưng ta cũng muốn xem xem các người có năng lực nuốt trời được hay không..... Ha ha, chúng ta đi!"

Tiếng nói vừa dứt, bốn gã đại hán đã nâng chiếc kiệu nhỏ lên, đôi đầu kiệu, liền ly khai!

Mai Việt Tâm thở phào một ngụm, nhìn theo chiếc kiệu nhỏ của cung chủ Bích Tâm Cung, gương mặt lộ ra thần sắc thả lỏng.

Nam Cung Thiên Mạc cũng nhướn mày, giương mắt nhìn ngoài trang.

"A di đà phật! Khó có được nhất cung song cốc tề tựu một chỗ, cung chủ Bích Tâm Cung sao lại đi ngay như thế?" Một tiếng phật hiệu, Thiếu Lâm Vô Trần đảo mắt nhìn nhìn hơn trăm đệ tử phía sau, mỉm cười.

Trên quan đạo trống trải ngoài trang, đột nhiên xuất hiện mấy trăm nhân ảnh, tăng đạo ni tục (4 cách ăn mặc: tăng, đạo, ni cô, tục gia), một mảnh đông nghìn nghịt, chậm rãi tiến lên vây lại, đem cửa chính của Thương Khung sơn trang bao vây.

Tất cả nhân ảnh hợp lại, nhưng không có một người lớn tiếng ồn ào, chia làm năm đội, chỉnh chỉnh tề tề, nghiêm túc không tiếng động. Chính là năm đại môn phái đã đi mà quay lại!

Mai Việt Tâm nhú mày, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi nheo mắt lại, hờ hững nhìn ngoài trang.

Chiếc kiệu nhỏ màu xanh ngừng lại, thanh âm cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch thờ dài vang lên, trào phúng nói: "Quả nhiên không hổ là năm đại danh môn chính phái!"

Thiếu Lâm Vô Trần tạo thành chữ thập thi lễ, cười nói: "Hôm nay khó có được nhất cung song cốc đứng đầu đều ở chỗ này, lại còn muốn cướp đoạt bảo vật gia truyền của người khác, tất nhiên chúng bản tăng trăm triệu lần không thể ngồi yên không để ý đến!"

Hiện tại không tiện nói đành thỉnh cung chủ Bích Tâm Cung, Mai đại tiểu thư, Nam Cung cốc chủ đi tề tựu một chuyến....."

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch tựa hồ như nghe thấy được một việc cực kỳ buồn cười, ngồi trên nhuyễn y trong kiệu, cười đến không thở nổi, ánh mắt đảo qua hơn trăm người trước trang, nói: "Hảo, hảo! Năm đại môn phái có thể có minh ước từ trước, sớm mai phục nhiều người như thế. Chỉ sợ không phải chỉ vì đối phó nhóm người bản cung?"

"Tà ma ngoại đạo, người người đều muốn tru diệt!" Nét mặt già nua của Thiếu Lâm Vô Trần đỏ lên, trầm giọng quát.

Mấy trăm người của năm đại môn phái nhất tề áp sát, cầm binh khí trong tay.

Mai Việt Tâm cùng Nam Cung Thiên Mạc nhìn phía đối diện cười lạnh, đều tự mang theo hạ cấp đi ra phía trước, đứng bên cạnh chiếc kiệu xanh của cung chủ Bích Tâm Cung.

"Đại sư cư nhiên đã sớm tính đến hôm nay người của chúng ta tới không nhiều? Ha ha, chỉ sợ ý định không phải ở chuyện này a?" Mai Việt Tâm che miệng cười.

Biểu tình trên mặt Đỗ Thương Sơn biến ảo bất định, năm đại môn phái như thế nào có thể dự đoán được hôm nay nhất cung song cốc sẽ đến Thương Khung sơn trang? Lại như thế nào có thể dự đoán được người tới không nhiều? Chỉ sợ vẫn chỉ là vì Vân Thiên bảo đảo!

Đỗ Thương Sơn cười khổ, trước mắt vô luận là năm đại môn phái, hay là nhất cung song cốc, hiển nhiên không thể tránh được một hồi đại chiến! Khoanh tay đứng nhìn, tọa sơn quan hổ đấu (ngồi trên núi xem hổ đấu)? Tuy là chuyện tốt, nhưng vô luận bên nào thắng, cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho Thương Khung sơn trang!

Đỗ Thương Sơn nhìn bóng dáng Liễu Như Phong, trước mắt cũng chỉ còn một hy vọng này! Nếu muốn bảo trụ toàn bộ tánh mạng người trong trang, chỉ có thể trông vào Liễu Như Phong có thể nói chuyện được trước mặt cốc chủ Tuyệt Cốc hay không.....

Đỗ Thương Sơn nhìn tổng quản Vạn Thiên Sơn, lại quay đầu lại nhìn nhìn mọi người, phát tay giải bỏ huyết đạo trên người Đỗ Như Phụng. Im lặng nửa ngày, chậm rãi đi hướng phía sau sáu người Nam Cung Thiên Mạc.

Tổng quản Vạn Thiên Sơn đối tráng đình hai bên nháy mắt. Tráng đình trên tường viện cùng trong viện bốn phía đều nhảy xuống, đi theo phía sau Đỗ Thương Sơn.

Nhân mã tứ phương trong trang, nhìn đến động tác của Đỗ Thương Sơn, đều ngần ra.

Thần sắc Nam Cung Thiên Mạc khẽ động, nhìn Liễu Như Phong, quả nhiên thấy Liễu Như Phong vốn luôn luôn đậm mạc, trong thần sắc, lại dẫn theo tia khẩn cầu, nhìn phía mình.

Ánh mắt rất nhanh thoáng nhìn Đỗ Như Phượng phía sau Đỗ Thương Sơn, là vì nàng sao? Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại, không biết tư vị trong lòng là gì.

Thiếu Lâm Vô Trần nhíu mày nói: "Đỗ trang chủ, hôm nay người của nhất cung song cốc tới rất ít, có thể bao vây được hết! Thịnh Đỗ trang chủ hỗ trợ chúng ta một tay!"

Đỗ Thương Sơn cười lạnh, nói: "Vô Trần đại sư! Hiệp nghĩa (*đọc nhấn âm*) của năm đại môn phái, hôm nay Thương Khung sơn trang lĩnh giáo! Nhưng nhị tử của ta Như Phong, lại là người Tuyệt Cốc. Huống chi tình hình hôm nay như vậy, chỉ sợ đại sư hẳn là cũng đã đem Thương Khung sơn trang vào bên trong tính kế?! Nói thế nào đi nữa, Thương Khung sơn trang ta cũng chỉ có thể cùng Tuyệt Cốc cùng tiến cùng lui!"

"A di đà phật! Đỗ trang chủ, danh dự trăm năm của Thương Khung sơn trang, không thể bị hủy hoại chỉ trong chốc lát!" Thiếu Lâm Vô Trần niệm một tiếng phật hiệu, nhìn chằm chằm Đỗ Thương Sơn.

Biểu tình của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch vẫn là cười khê, nhìn nhìn nhóm người năm đại môn phái phía trước, lại nhìn đám người Nam Cung Thiên Mạc cùng Đỗ Thương Sơn, nhãn châu loạn chuyển.

Sắc mặt Mai Việt Tâm trầm xuống, tâm tư xoay chuyển lộn vòng, lời này của Đỗ Thương Sơn là ý gì? Đầu phục Tuyệt Cốc? Nếu chỉ là Thương Khung sơn trang, thật sự hoàn hảo! Nhưng phải đoạt đi vật trong tay Tuyệt Cốc, có thể có chút phiền phức.....

Về phần mấy trăm người của năm đại môn phái như hổ rình mồi phía trước? Mai Việt Tâm thật sự không đề trong lòng, không nói độc dược của Đoạn Hồn Cốc, tự nhiên có thể làm cho đám người Mai Việt Tâm tùy thời rời đi, huống chi bên cạnh, còn có cung chủ Bích Tâm Cung cùng cốc chủ Tuyệt Cốc?!

Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày, nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn, đây chẳng phải là bức Tuyệt Cốc đối diện tất cả người ở đây? Đảo mắt đảo qua đám người năm đại môn phái, Bích Tâm Cung, Mai Việt Tâm. Sát khí trong mắt chột lóe, chậm rãi đi hướng Đỗ Thương Sơn.

Thấy bóng người chột lóe trước mặt, Liễu Như Phong liền chắn trước mặt Đỗ Thương Sơn, khom người nhẹ gọi: "Cốc chủ!"

Nam Cung Thiên Mạc dừng cước bộ, hung hăng trừng mắt nhìn Liễu Như Phong một cái, quay người, nhảy đến trước mặt Thiếu Lâm Vô Trần, cười dài nói: "Lão lừa trọc! Chỉ dựa vào mấy trăm người này liền muốn chúng ta lưu lại?"

Kiểm quang chợt lóe trước mắt, Thiếu Lâm Vô Trần chấn động thất sắc, thiên tượng nâng lên, "Đương" một tiếng, lui về phía sau mấy bước.

Mọi người giữa sân nguyên bản khẩn trương cao độ, vì một tiếng này mà giật nảy. Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên động thủ, tựa như kíp nổ đốt hỏa dược, nháy mắt nổ tung.

Năm tên cốc chúng Tuyệt Cốc đi theo phía sau Nam Cung Thiên Mạc, sát nhập vào đám người.

Năm đại môn phái đều hô quát một tiếng, xông tiến lên.

Mai Việt Tâm lui ra phía sau một bước, cùng chín tên cốc chúng Đoạn Hồn Cốc đứng chung một chỗ, giương tay đánh ngã vài tên môn nhân của năm đại môn phái đánh tới, chậm rãi lui về một bên.

Mai Việt Tâm nhìn nhìn chiếc kiệu xanh cũng lui xuống, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nghiêng tựa vào trong kiệu, mặt mang mỉm cười, nhìn vào giữa sân.

Năm người Thiếu Lâm Vô Trần đại sư, Võ Đang Thanh Tùng đạo trưởng, Nga Mi Vô Bi sư thái, Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng, Không Động Vô Thanh Tử đã từng đến Thương Khung sơn trang liên thủ lại, vây quanh Nam Cung Thiên Mạc, những người còn lại một mặt phòng bị đám người Mai Việt Tâm, một mặt vây hướng đám người Đồ Thương Sơn.

Liễu Như Phong thờ sâu, đánh về phía sau Không Động Vô Thanh Tử, song chưởng liên tiếp, nhằm thẳng lưng Không Động Vô Thanh Tử cùng Thanh Thành Minh Kiếm đạo nhân.....

Nam Cung Thiên Mạc quay mắt lại nhìn, mỉm cười, thét dài một tiếng, trường kiếm trong tay xẹt qua phát trần của Nga Mi Vô Bi sư thái, đánh lui thiên tượng của Thiếu Lâm Vô Trần đại sư, đâm vào đầu vai của Võ Đang Thanh Tùng đạo trưởng.

Đám người Thiếu Lâm Vô Trần đại sư gầm lên một tiếng, đang định tiến lên. Chợt nghe tiếng xé gió trong tai, dồn dập vang lên.

Đám môn nhân của năm đại môn phái đang vây công hướng Đồ Thương Sơn, đều kêu thảm thiết một tiếng, hơn mười người ngã xuống.

Bốn phía trên tường của Thương Khung sơn trang, lại trống rỗng, không nhìn thấy được nhân ảnh nào!

"Bọn chuột nhắt phương nào ám toán đả thương người?" Không Động Vô Thanh Tử liếc mắt một cái nhìn lại, đa số người chết thảm đều ăn mặc phong cách tục gia, mắt nhìn chòng chọc không khỏi muốn nứt ra, đề khí rộng to.

Liễu Như Phong một chương đánh lên trước ngực Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng, phản thủ đoạt lấy kiếm, cười lạnh một tiếng, đâm hướng về phía cổ họng của Không Động Vô Thanh Tử.

Cùng lúc đó, bên ngoài cửa chính của Thương Khung sơn trang, bên cạnh môn nhân của năm đại môn phái, đột nhiên xuất hiện mười tên hắc y nhân, sát nhập vào trong đám người, nhất thời tiếng kêu thảm thiết đồng thời nổi lên bốn phía, huyết quang bay tứ tung!

Kiếm của Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng bị đoạt đi, thấy Không Động Vô Thanh Tử phân tâm, bất chấp ngực bản thân trúng chiêu, vội đánh tới, vận nội lực, hô lên đánh một chương, đánh về phía sau lưng Liễu Như Phong, muốn cứu Không Động Vô Thanh Tử.

Liễu Như Phong chỉ chờ lúc này, thân hình chợt lóe, trường kiếm xoay ngược lại, chính chính đâm vào ngực của Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng!

"Các ngươi là ai?" Vô Đương Thanh Tùng đạo trưởng thấy tình thế không tốt, một kiếm đánh khai trường kiếm của Nam Cung Thiên Mạc, quay người rời khỏi vòng chiến, đánh về phía hắc y nhân phía sau, lớn tiếng quát hỏi.

"Ảnh vệ Tuyệt Cốc!" Một gã hắc y nhân ngẩng đầu lên, chính là Dạ Thất, nhìn nhìn Vô Đương Thanh Tùng đạo trưởng, hai tay giương lên.

Trường tiên gào thét mà tới, cùng mười mũi ám khí hỗn loạn nghênh diện đánh úp lại. Vô Đương Thanh Tùng đạo trưởng thấy trường tiên thế tới rào rạt, thân hình vội né tránh, lại nghe thấy mấy tiếng kêu thảm thiết phía sau, là mấy đệ tử né tránh không kịp, bị ám khí kia đánh trúng, nhất thời có năm, sáu người ngã xuống.

Vô Đương Thanh Tùng đạo trưởng gầm lên một tiếng, đang muốn nhảy lên, đã thấy tiên ảnh chợt lóe trước mắt, tiên mang theo gió, đã tới trước mặt.

Mai Việt Tâm nhìn mười tên hắc y nhân kia, lại đảo mắt nhìn nhìn bốn phía, sắc mặt hơi trầm xuống, quát một tiếng, dẫn chín tên Đoạn Hồn Cốc phía sau, đột nhiên đánh về phía môn nhân của năm đại môn phái!

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch thở dài, ngón tay gõ gõ lên tay vịn của nhuyễn y, thấp giọng tự nói: "Ảnh vệ Tuyệt Cốc! Hừ hừ hừ..... Chúng ta đi!"

Ly Thương bảo hộ bên kiệu, đánh khai binh khí, ám khí bay tới.

Bốn gã tráng hán áo gai không nói một lời, nâng chiếc kiệu nhỏ lên, vòng quanh mọi người, liền hướng ngoài trang mà bước. Trong nháy mắt đã đi xa.

Năm đại môn phái nhiều người hơn, nhưng người của Tuyệt Cốc võ công rất cao, thường thường lại có vô số ám khí bay vút ra từ chỗ tối, không biết còn có bao nhiêu ảnh vệ Tuyệt Cốc ẩn thân bốn phía.

Nhóm mười người Mai Việt Tâm tham gia, tình thế lập tức được đảo ngược nhanh hơn.....

"Ngô....." Nga Mi Vô Bi sư thái kêu lên một tiếng đau đớn, ôm lấy cánh tay phải, nhanh chóng thối lui khỏi vòng chiến.

Thiếu Lâm Vô Trần một mình ngăn cản Nam Cung Thiên Mạc, càng thêm cật lực, trong lòng biết không tốt, thiền trượng mạnh dùng sức, bức khai trường kiếm của Nam Cung Thiên Mạc, quay người nhảy ra khỏi vòng, đảo mắt nhìn chung quanh.

Mấy trăm môn nhân đệ tử, không ngờ đã ngã xuống hơn phân nửa. Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng ngã trên mặt đất, khí tuyết đã lâu, Không Động Vô Thanh Tử chặt vật vụn phần, tránh trái tránh phải kiếm của Liễu Như Phong, trước mắt sắp chống đỡ hết nổi.....

"Rút! Nam Cung cốc chủ, Mai đại tiểu thư, Đồ trang chủ! Hôm nay là do bản tăng xem nhẹ các người, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, món nợ máu này, năm đại môn phái sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày đòi lại từ chư vị!" Thiếu Lâm Vô Trần niệm một tiếng phật hiệu, tăng bào vung lên, thiền trượng vung ra, chặn lại trường kiếm rời tay của Vô Đang Thanh Tùng đạo trưởng trước mặt, trường tiên của Dạ Thất bất đắc dĩ lẳng không cuộn lại, lui trở về.

Thiếu Lâm Vô Trần nâng đỡ Vô Đang Thanh Tùng đạo trưởng, Nga Mi Vô Bi sư thái, Không Động Vô Thanh Tử lắc mình nhanh chóng thối lui. Hơn mười người còn sống của năm đại môn phái chặt vật đi như chạy trốn.

Nam Cung Thiên Mạc không đuổi theo, đứng tại chỗ, trường kiếm thu vào vỏ.

Nhóm mười ảnh vệ Dạ Thất từ xa xa hướng Nam Cung Thiên Mạc cúi người hành lễ, chợt lắc mình xẹt đi, chìm vào chỗ tối, biến mất tung tích.

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại nhìn, năm tên tùy tùng chỉ có hai người bị thương, đang băng bó, không người nào tử vong, vừa lòng gật đầu. Đảo mắt trông hướng Liễu Như Phong, đã thấy đám người Đồ Thương Sơn không biết từ khi nào đã vây quanh bên người Liễu Như Phong, đang nói nhỏ, không khỏi nhướn mày.

"Nam Cung cốc chủ!" Mai Việt Tâm nhẹ giọng gọi.

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại, thấy Mai Việt Tâm đứng cách năm bước, đang nhìn phía mình, gật đầu cười nói: "Hôm nay thật đa tạ Mai đại tiểu thư trợ giúp!"

"Sao lại nói là trợ giúp, nguyên bản năm đại môn phái cũng đem Đoạn Hồn Cốc ta vào trong tính toán." Mai Việt Tâm hơi u buồn, đảo mắt nhìn nhìn Liễu Như Phong bên kia, thờ dãi, nói: "Mai Việt Tâm muốn hưởng nam cung cốc chủ xin một người, không biết được không?"

Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú mày, theo ánh mắt của Mai Việt Tâm, nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Quy củ của Đoạn Hồn Cốc, hẳn là không dùng được trên đầu Tuyệt Cốc? Mai đại tiểu thư, người là người cứu, Nam Cung Thiên Mạc tạ ơn tại đây. Nhưng quy củ của Tuyệt Cốc, người cũng biết, chưa từng có người nào có thể sống mà thoát ly Tuyệt Cốc! Lời của Mai đại tiểu thư, xin đừng nhắc lại!"

Tuyệt kiếm lộng phong 96: ← Trở lại

Mai Việt Tâm trầm hạ sắc mặt, nói: "Nam Cung cốc chủ, Đoạn Hồn Cốc cùng Tuyệt Cốc tương giao nhiều năm, mong rằng Nam Cung cốc chủ suy nghĩ kỹ hơn! Lời vừa rồi của Nam Cung cốc chủ, Mai Việt Tâm coi như chưa từng nghe thấy, Mai Việt Tâm cáo từ trước, ba ngày sau sẽ lại đến nghe câu trả lời thuyết phục của Nam Cung cốc chủ!"

Nam Cung Thiên Mạc hí mắt lại, nhìn bóng dáng một hàng mười người Mai Việt Tâm rời đi, sắc mặt âm trầm.

Lúc Mai Việt Tâm nói chuyện, trong mềm có cứng. Không tiếc cùng Tuyệt Cốc trở mặt sao.....

"Nam Cung cốc chủ, sắc trời đã tối muộn, có lẽ Nam Cung cốc chủ đã mệt mỏi, không bằng trước tiên vào trong trang nghỉ ngơi một đêm?!" Đỗ Thương Sơn miễn cưỡng xả ra một mặt ý cười, lôi kéo Liễu Như Phong, đi tới trước mặt Nam Cung Thiên Mạc đang trầm tư.

Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu, nhìn nét tươi cười cứng ngắc trên mặt Đỗ Thương Sơn, lại nhìn nhìn Liễu Như Phong bên cạnh hắn. Trước mắt không biết rốt cuộc quan hệ của Thương Khung sơn trang cùng Liễu Như Phong ra sao, vừa rồi trang chủ Thương Khung sơn trang cư nhiên lại gọi y là "Nhi tử của ta", lại có chút ý tứ dựa vào Tuyệt Cốc, chẳng lẽ —— Đỗ tiểu thư của Thương Khung sơn trang kia cùng Như Phong.....

Nam Cung Thiên Mạc hơi trầm ngâm, liếc mắt nhìn Liễu Như Phong một cái, cường chế sự bạo nộ trong lòng, nói: "Như thế cũng tốt. Làm phiền Đỗ trang chủ an bài."

※※※

Đi vào viện tử Đỗ Thương Sơn an bài, Nam Cung Thiên Mạc vẩy lui trắng đĩnh dẫn đường của Thương Khung sơn trang, trầm mặc đứng trong viện.

Liễu Như Phong yên lặng đứng phía sau Nam Cung Thiên Mạc, nhìn bạch y trước người độc lập trong gió đêm, chua ngọt đắng cay trong lòng, đan xen hỗn loạn. Cốc chủ đến đây, hẳn là cũng vì Ván Thiên bảo đao.....

Nghi vấn trong lòng Nam Cung Thiên Mạc rất nhiều, trong lúc nhất thời đều hỗn loạn, nhồi vào cả nội tâm!

Rốt cuộc Mai Việt Tâm cùng Liễu Như Phong đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Liễu Như Phong lại ở Thương Khung sơn trang? Như Phong cư nhiên lại che chở Thương Khung sơn trang như thế!

Còn Đỗ Như Phụng kia lại là như thế nào? Hai người cư nhiên không để ý nam nữ cách biệt, trước mặt mọi người nắm tay nhau. Chẳng lẽ..... hai người đã thành thân? Nếu không, vì sao Đỗ Thương Sơn lại xưng Như Phong như vậy?

"Cốc chủ, trong ngoài viện đều đã thanh tra, không có người của Thương Khung sơn trang giám thị!" Một bóng đen từ trong viện bay vút ra, quỳ xuống, thấp giọng bẩm.

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, ánh vệ kia thi lễ, phi thân lui về phía sau, ẩn vào chỗ tối.

Nam Cung Thiên Mạc đi vào phòng ốc trong viện, quay thân lại, nhìn sáu người phía sau nói: "Các người tự chọn một gian nghỉ ngơi, không cần qua đây!"

"Vâng" Năm tên thị tòng theo Nam Cung Thiên Mạc mà đến khom người ứng thanh, rời khỏi phòng, nhẹ nhàng mà đóng cửa phòng lại.

Liễu Như Phong không hề động, chỉ cảm thấy Nam Cung Thiên Mạc trước người, đang nhìn chăm chăm vào mình.

Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt, thở dài một tiếng, tiến lên một bước, đem Liễu Như Phong trước người đang cúi đầu đứng yên nhẹ nhàng mà ôm vào trong lòng.

Người này, rốt cục cũng đã về lại trong lòng mình.....

Trong lúc nhất thời, cái gì Đỗ Như Phụng, Mai Việt Tâm, đều đã bị ném ra sau đầu. Nam Cung Thiên Mạc gặt gao ôm lấy Liễu Như Phong, tựa đầu chôn ở càn cổ y, thân hình quen thuộc, hương vị quen thuộc, độ ấm quen thuộc..... Sự may mắn cùng vui mừng khi mất đi mà có lại được tràn đầy lòng ngực.....

Liều Như Phong yên lặng đứng, tùy ý lực đạo hai cánh tay ôm mình kia càng ngày càng chặt, thân thể dần dần nóng lên, biết rõ có lẽ không nên, nhưng lại nhịn không được mà vươn hai tay, nhẹ nhàng mà ôm lấy người trước thân.....

"Ha ha..... Như Phong, người đang lấy lòng ta sao? Vì Thương Khung sơn trang....." Tiếng cười của Nam Cung Thiên Mạc từ trong cổ truyền ra, thanh âm trầm thấp khô khốc, mang theo một tia tự giễu, một tia đau đớn, một tia bất đắc dĩ.....

Thân thể Liều Như Phong cứng đờ, nguyên bản nhất thời kìm lòng không được, lại bị Nam Cung Thiên Mạc hiểu lầm như thế. Liều Như Phong há miệng thở dốc, muốn biện giải, nhưng lại vô lực mà buông hai tay xuống —— nếu nói là Thương Khung sơn trang, Liều Như Phong muốn bảo vệ mẫu thân cùng muối muối, lại cùng bảo vệ Thương Khung sơn trang có gì khác nhau?

Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi buông lỏng tay ôm Liều Như Phong ra, nhìn ánh mắt y.

Liều Như Phong lại rũ hạ mắt, không dám đối diện cùng Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, không biết tâm đã rơi đi nơi nào, đau đớn bào mòn dần dần hiện lên từ đáy lòng, lan khắp toàn thân. Nam Cung Thiên Mạc lớn tiếng quát: "Liều Như Phong, người dám phản bội ta?! Lời thề của người thì sao?"

Liều Như Phong kinh hãi, quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn sắc mặt âm trầm đột biến của Nam Cung Thiên Mạc, vội giọng nói: "Thuộc hạ không có!"

"Không có? Bấy tháng nay, người còn sống, lại không quay về cốc, ngay cả tin tức cũng không truyền về, người có biết ta..... ta..... ta..... Đồ Như Phụng, Mai Việt Tâm kia là xảy ra chuyện gì? Không phải là người đã quên thân phận thị cơ của người chứ?!" Đè nén sự tức giận mà thốt ra, thân mình Nam Cung Thiên Mạc lắc lư, oán hận mà trừng Liều Như Phong, nâng chân lên, muốn đạp qua một cước, cứng ngắc nửa ngày, nhưng không thể bỏ được, chỉ đành đạp một cước thật mạnh trên mặt đất.

Liều Như Phong ngẩn ngơ, nói: "Ngày ấy thuộc hạ rơi xuống vách núi, một tháng sau lần đầu tỉnh lại, mới biết là Mai cô nương cứu thuộc hạ, nghĩ có lẽ chủ nhân đã sớm biết được..... Sau đó, lại phát hiện đang ở ngoài cốc, tưởng là do chủ nhân phân phó. Thẳng đến một tháng trước, Mai cô nương chuẩn bị quay lại Đoạn Hồn Cốc, mới cảm giác tình hình không đúng. Thuộc hạ nghĩ rằng chủ nhân..... đem thuộc hạ cấp cho Mai cô nương....."

"Người nói bấy bả cái gì đó? Ta không hề biết người còn sống! Cấp cho nàng? Người đã từng nghe nói người trong Tuyệt Cốc, người nào có thể còn sống mà thoát ly?" Nam Cung Thiên Mạc nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Rời khỏi Tuyệt Cốc? Đời này người đừng mong nghĩ đến!"

"Vâng, thuộc hạ hiểu. Thuộc hạ cũng đã từng nói qua, hết thầy của thuộc hạ đều thuộc về chủ nhân, như thế nào lại có tâm rời bỏ?!" Tâm nguyên bản vẫn thấp thòm lo âu, theo lời nói của Nam Cung Thiên Mạc, dần hạ xuống. Liễu Như Phong nhẹ nhàng thở ra, cung kính cúi người, thành kính khấu đầu, trán đặt xuống đất.

Nam Cung Thiên Mạc trầm mặc một hồi, nói: "Người như thế nào lại ở Thương Khung sơn trang này? Đỗ Như Phượng kia là xảy ra chuyện gì? Có thể khiến cho người che chở bọn họ như thế?"

"Mai cô nương phong tỏa đường vào cốc, thuộc hạ trốn thoát. Nguyên bản muốn thừa cơ hội này, đến Nam Dương nhìn xem mẫu thân cùng muội muội, không nghĩ tới mẫu thân tái giá cùng trang chủ Đỗ Thương Sơn của Thương Khung sơn trang, Đỗ Như Phượng là muội muội của thuộc hạ." Không có được sự chấp thuận, Liễu Như Phong vẫn duy trì tư thế quỳ lạy, không dám đứng dậy.

Liễu Như Phong nhìn không thấy được thần sắc trên mặt Nam Cung Thiên Mạc, trong lúc nhất thời trong lòng không yên, Nam Cung Thiên Mạc xuất hiện nơi đây, tất nhiên là do Vấn Thiên bảo đao mà đến. Tình hình trong viện lúc trước, nếu bản thân không phản ứng nhanh, chỉ sợ Nam Cung Thiên Mạc đã hướng Đỗ Thương Sơn hạ độc thủ.....

Nam Cung Thiên Mạc giật mình, muội muội? Khó trách khi mới gặp Đỗ Như Phượng kia, cảm thấy nàng cùng Liễu Như Phong có vài phần tương tự.....

Thở dài, Nam Cung Thiên Mạc nói: "Đứng lên đi. Còn Mai Việt Tâm lại là chuyện gì? Vừa rồi cứ nhiên muốn mang người đi?!"

Liễu Như Phong duỗi thẳng thân trên, nhưng không dám đứng lên, suy nghĩ nửa ngày, mới trộm nhìn nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không có chút biểu tình gì của Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng nói: "Mai cô nương cứu tánh mạng của thuộc hạ, lại là..... vị hôn thê của chủ nhân. Thuộc hạ không biết vì sao Mai cô nương muốn về Đoạn Hồn Cốc, thuộc hạ nguyên tưởng rằng là chủ nhân đem thuộc hạ cấp cho Đoạn Hồn Cốc, nhưng không có thủ lệnh của chủ nhân, thuộc hạ thủy chung không dám quá tin tưởng. Liên nghĩ chờ đến khi Mai cô nương đi khỏi, thuộc hạ mới hồi cốc....."

Nam Cung Thiên Mạc hơi nhếch mi lên, cười lạnh hai tiếng, nói: "Nga?! Mai đại tiểu thư chưa nói muốn gả cho người sao?"

Liễu Như Phong ngẩng đầu, kinh hãi vạn phần, nói: "Như thế nào? Mai cô nương không phải là....."

"Vị hôn thê của ta?" Nam Cung Thiên Mạc cắt ngang lời nói của Liễu Như Phong, cười lạnh nói: "Nàng từ sáu tháng trước đến Tuyệt Cốc, giáp mặt hướng ta thoái hôn! Người đừng nói người không biết!"

Mai Việt Tâm sớm đã hướng Tuyệt Cốc thoát hôn? Công tử sẽ không vì chuyện này mà cho rằng mình câu dẫn Mai Việt Tâm chứ? Tâm Liễu Như Phong nhất thời hỗn loạn như gai, nhìn biểu tình nổi giận của Nam Cung Thiên Mạc, lẩm bẩm: "Thuộc hạ, thuộc hạ thật sự không biết....."

"Người không biết?" Nam Cung Thiên Mạc túm lấy y phục trước ngực Liễu Như Phong, đưa thân thể đang quỳ trên mặt đất của y kéo lên, cánh tay giật về, cả người Liễu Như Phong đã áp sát trên người Nam Cung Thiên Mạc, "Khi hai người các người ở bên ngoài cốc, cô nam quả nữ, ngày ngày ở cùng một nhà! Người cũng dám nói, người không biết sao?"

Liễu Như Phong ngẩn ra, cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc như thế nào lại biết chuyện này? Chẳng lẽ là Mai cô nương nói cho hắn? Nhưng khi đó, tuy rằng ở cùng một nhà, Mai Việt Tâm lấy cố chữa thương, kì thực là lấy mình để thí nghiệm được mà thôi.....

Liễu Như Phong giương mày giương miệng, nhưng lại nhớ tới loại dược trúng phải, phần lớn đều là xuân dược, trên mặt không khỏi lộ vẻ khó chịu, rốt cuộc nói không ra lời.

Thấy thần sắc Liễu Như Phong như vậy, Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy trong ngực bắt đầu đau đớn, như cái ngày bắt một gã thị phó của Mai Việt Tâm, khi hỏi ra được những lời này, cảm giác tim như bị đao cắt. Nam Cung Thiên Mạc hung hăng nắm lấy Liễu Như Phong, giận dữ nói: "Nàng còn muốn dẫn người đi Đoạn Hồn Cốc?! Nàng cư nhiên còn dám tới nói với ta muốn đòi người?! Nếu không phải nhìn đến thân phận nữ nhi cốc chủ Đoạn Hồn Cốc của nàng, ta há có thể để nàng sống đến bây giờ! Người..... có phải cũng muốn cùng nàng đi hay không? Người lại vẫn dám nói không phản bội ta?!"

Nam Cung Thiên Mạc mạnh dùng sức, tuy rằng Liễu Như Phong hơi gầy, nhưng thân thể hàng năm tập võ cũng nặng trên trăm cân (1 cân = 0.6kg, 100 cân = 60kg), nhưng lại dưới một sức này của Nam Cung Thiên Mạc, như không có nửa điểm sức nặng, nhẹ phiêu phiêu mà bay đi, nặng nề mà dùng phía trên giường lớn sát tường trong phòng.

Lòng ngực Nam Cung Thiên Mạc phập phồng dồn dập, nhìn trái phải, muốn tìm dây thừng để trói Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong thấy Nam Cung Thiên Mạc nổi giận, biết Nam Cung Thiên Mạc đang muốn tìm vật gì đó thu thập mình. Bàn tay chống trên giường, muốn xoay người, giải thích một lần nữa —— nguyên chịu phạt, nhưng không thể làm dơ giường mà một hồi Nam Cung Thiên Mạc cần để nghỉ ngơi.....

Không ngờ y không động thì hoàn hảo, chỉ động một chút, Nam Cung Thiên Mạc lại nghĩ y chợt dạ muốn trốn, nổi giận gầm lên một tiếng, nháy mắt cả thân đã nhảy qua, đem y gắt gao đặt trên giường, giận dữ nói: "Người còn muốn trốn?"

Liều Như Phong giật mình, phản ứng lại, thả lỏng thân thể, chịu đựng đầu gối cứng như sắt thép đặt trên bụng kia, bụng bị mạnh mẽ ngăn chặn ần ần đau, thấp giọng nói: "Chủ nhân bớt giận, không phải thuộc hạ muốn chạy trốn, thuộc hạ chỉ là....."

"Câm miệng!" Nam Cung Thiên Mạc quát lên một tiếng, phản thủ xuất ra một cái tát đặt trên mặt Liều Như Phong.

Một cái tát chứa đầy tức giận, không tự giác mang theo một tia nội lực, Liều Như Phong hoàn toàn không phòng bị, bị một tát này, đánh cho mặt quay lệch về bên phải, nháy mắt má trái đã sưng lên, trong miệng tản ra một cỗ hương vị huyết mạt, trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Hai cổ tay căng thẳng, bị Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên bắt lấy, giơ lên cao cùng bị áp chế phía trên đỉnh đầu.

Nam Cung Thiên Mạc không đi tìm dây thừng, nhắc tay phải, duỗi ngón tay, giải khai đai lưng bên hông Liều Như Phong, dùng sức kéo, rút ra đai lưng thật dài, liền đem đai áo này, buộc chặt hai tay y bị đặt lên đỉnh đầu phía đầu giường.

Đem hai tay không chút phản kháng kia, chặt chẽ cột vào đầu giường, Nam Cung Thiên Mạc mới ngồi xuống trên thắt lưng cùng bụng của Liều Như Phong, thở hổn hển.

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn má trái sưng đỏ của Liều Như Phong, ánh mắt chớp lóe, cuối cùng duỗi tay nhẹ nhàng phủ lên.

"Như Phong, ta không muốn đánh ngươi! Ta cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi lại lừa ta....." Nam Cung Thiên Mạc thấp giọng nỉ non. Sự vui sướng khi mất đi mà có lại, sự lừa gạt không muốn tin tưởng, phảng phất hai thanh kiếm sắc nhọn, giao chiến trăm lần trong lòng.

Liều Như Phong cố không để ý đến y phục do mất đi sự trói buộc của đai lưng, mà tản lạc mở ra. Cổ tay bị đai lưng buộc chặt sinh đau, Liều Như Phong thấy sắc mặt âm tình bất định của Nam Cung Thiên Mạc, không dám vận sức đánh gãy, chỉ có thể yên lặng mà chịu đựng.....

Mai cô nương cư nhiên sớm đã đích thân hướng Tuyệt Cốc giải trừ hôn nhân? Nhưng vì sao lại không nói cho mình nửa phần, là cố ý? Hay là vô tình..... Như vậy xem ra, thân tình mong nhớ đến hoảng hốt của Mai cô nương khi đó, không phải bởi vì cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc? Những cử chỉ hàm chứa sắc dụ, cũng không phải là nàng vô tình?

Nhưng vì sao Mai cô nương lại như thế? Nếu nói Mai cô nương thật sự thích mình, nhưng chính Liều Như Phong cũng không nghĩ ra được chuyện gì khiến cho nàng động loại tâm tư như vậy.....

Y phục tản lác mở ra, lộ ra bờ ngực trần tinh túy duyên dáng, gần ngực trái, một dấu vết vết thương cũ dài nửa tấc, hấp dẫn sự chú ý của Nam Cung Thiên Mạc. Đây là —— lưu lại từ khi đó? Duỗi ngón tay khẽ vuốt lên dấu vết thâm kia, đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp, như vô số đêm, triền miên ôm lấy người này.....

"Người là của ta! Cũng chỉ có thể là của ta!" Nam Cung Thiên Mạc cúi thân xuống, nhẹ nhàng hôn lên nhũ lập một bên bờ ngực xích lỏa. Một bên thân thể, một bàn tay, theo thân hình an tĩnh nằm trong giường, trượt vào trong khối, thăm dò hướng phần khối của Liễu Như Phong, ngón tay nhẹ nhàng khép lại.....

Ngón tay quen thuộc, đụng chạm quen thuộc, Liễu Như Phong chấn động, mê mang mà cúi đầu, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Nam Cung Thiên Mạc, thân thể cảm dục đã lâu chậm rãi ấm lên, tựa hồ như vẫn luôn khát cầu sự đụng chạm như vậy.....

Phần trong tay sưng trướng lên cùng nhiệt độ dần tăng cao khiến Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi dừng lại, từ trước đến nay Liễu Như Phong đối với tình sự luôn rất nhát, tuy rằng trước kia thường xuyên hoan hảo, nhưng như thế nào bản thân vẫn phải hao một chút công phu.....

Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Liễu Như Phong đang cúi đầu nhìn mình, tuy rằng nửa bên mặt hơi sưng, nhưng má phải lại đã nổi lên huyết sắc đậm đậm, ánh mắt mê ly, tình sắc động lòng người.....

Nam Cung Thiên Mạc ngậm lấy khóa chu quả non mịn kia, hàm răng nhẹ nghiền, bàn tay hơi dùng sức.....

"Ách....." Tiếng rên rỉ hơi đau đón vang lên.

Thân hình dưới thân hơi hơi run rẩy, nhưng không có nửa phần trốn tránh. Hai chân khép chặt kia ngược lại hơi hơi tách ra, khiến cho động tác tay của Nam Cung Thiên Mạc càng thêm dễ dàng.....

Nam Cung Thiên Mạc buông lỏng răng nanh, tay trái nhẹ nhàng áp sát bên mặt hơi sưng kia, nội lực lưu chuyển, một cỗ nhiệt khí xuyên tay mà ra.

Nhìn nhìn khuôn mặt tuấn dật khôi phục bình thường, động tác tay phải càng ôn nhu hơn, Nam Cung Thiên Mạc hôn hôn đôi môi mỏng khẽ nhếch, thấp giọng hỏi: "Thoải mái không?"

Nhân tiếp khép hờ khẽ chớp, Liễu Như Phong nhìn nhìn thần sắc tựa tiểu phi tiểu của Nam Cung Thiên Mạc, dịu ngoan mà đáp: "Vâng....."

"Vâng cái gì? Nói!" Bàn tay Nam Cung Thiên Mạc căng thẳng.

Thân thể đã lâu không phát tiết, làm sao chống lại được sự chọc ghẹo như thế. Liễu Như Phong rên rỉ một tiếng, thân hình giật nảy, phần đang ở trong lòng bàn tay bị gắt gao bao lấy kia, nhất thời lớn thêm vài phần.

Huyết dịch hùng dũng sôi trào, tình dục khô nóng đánh úp toàn thân, Liễu Như Phong nhắm mắt, chịu đựng sự ngứa ngáy do nhiệt khí của Nam Cung Thiên Mạc phun ở mũi, gian nan nói: "Vâng..... Thoải mái....."

Tiếng nói nhỏ cơ hồ không thể nghe rõ, phun khỏi môi, trên mặt Liễu Như Phong đã đỏ ửng.

"Mai Việt Tâm kia, có thể cho người thoải mái như vậy không?" Giọng nói gần như hàn lãnh tàn nhẫn, bàn tay mạnh dùng sức nắm lấy phân thân nắm trong tay kia.....

"A....." Đau đớn cực độ không thể nói thành lời, từ bộ vị nam tính yếu ớt nhất truyền đến. Thân thể Liễu Như Phong nháy mắt cứng đờ, như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, tình dục cùng âm áp nháy mắt thối lui, toàn thân lạnh như băng, từ thái dương chảy ra mồ hôi lạnh đau đớn.

Tuyệt kiểm lộng phong 97: ← [Trở lại](#)

Thân hình Liễu Như Phong không dám lui khỏi sự đau đớn không chịu nổi, chỉ có thể ngẩng đầu, hít một ngụm lãnh khí, tùy ý bộ dáng yếu ớt nhất của bản thân, bại lộ trước mắt Nam Cung Thiên Mạc.....

Bàn tay Nam Cung Thiên Mạc giương lên, vải dệt tơ lụa thượng đẳng ứng thanh mà rách toạc. Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn phân thân kia bởi vì đau đớn mà xụi lơ, đuôi ngón tay tại đỉnh nhục hành đang lui thành một đoàn mà búng, ép hỏi nói: "Người có từng để cho nàng chạm qua nơi này?"

Hô hấp Liễu Như Phong ngừng lại, đau đớn chưa hoàn toàn tiêu tán lại chịu thêm một kích, lại là tại nơi mẫn cảm yếu ớt nhất, mạnh mẽ như Liễu Như Phong, cũng suýt nữa nhịn không được mà kêu thâm ra tiếng.....

Cắn răng ầm nhẫn nửa ngày, thật vất vả đợi sự đau đớn kia lui dần. Nhìn đôi mắt lạnh lùng của Nam Cung Thiên Mạc, bàn tay lại tựa hồ muốn giơ lên, Liễu Như Phong run giọng dồn dập nói: "Cầu công tử bớt giận, thân mình này của thuộc hạ, sớm đã thuộc về công tử, thuộc hạ chưa bao giờ từng quên dù chỉ trong nửa khắc! Huống chi khi đó thuộc hạ nghĩ, Mai cô nương sắp trở thành chính thất của công tử, là chủ mẫu của thuộc hạ, thuộc hạ đối Mai cô nương chỉ là kính phụng, không dám có loại tâm tư vô phép....."

Một tiếng công tử, khiến lửa giận ngút trời của Nam Cung Thiên Mạc nguội lại, không tự chủ được, nhớ tới khoảng thời gian bản thân vẫn chưa phải là cóc chủ, Liễu Như Phong vẫn bồi bạn bên mình trong Tuyệt Cốc.

Không tính khoảng thời gian bị điên dại, từ một người yếu nhất trong mười ba vị công tử Tuyệt Cốc, thẳng đến khi ngồi lên cóc chủ vị, một chặng đường, vô số âm mưu cùng bấy, vô số tinh phong huyết vũ, Liễu Như Phong thủy chung vẫn không rời không bỏ. Mặc dù là vì bảo hộ mình, đồng thời còn bị mình bắt buộc thị tẩm; mặc dù y không cam lòng, không muốn, nhưng vẫn ần nhẫn dụ ngoạn mà thừa nhận.....

Đối với Liễu Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc thật sự tin tưởng y sẽ không làm ra chuyện gì, chỉ nhìn y đến cuối cùng trốn thoát từ trên tay Mai Việt Tâm, liền không cần bàn cãi, nhưng Mai Việt Tâm sẽ làm ra chuyện gì, Nam Cung Thiên Mạc có thể đoán trước được.

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, tay phải đang nâng lên thả xuống, nói: "Thực như thế? Như vậy hai người các ngươi cùng một chỗ một nhà, là làm cái gì? Không cần nói cho ta biết, các ngươi là ngăm thơ tác đối?"

Liễu Như Phong hơi chần chừ, nhìn hai mắt Nam Cung Thiên Mạc nheo lại nguy hiểm, không còn để ý gì nữa, vội giọng nói: "Chuyện đó bất quá chỉ là do Mai cô nương điều phối được vật mới, nói là thương thể của thuộc hạ chưa lành, lấy thuộc hạ thí nghiệm được mà thôi....."

"Thí nghiệm được?" Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ngơ, đây thật sự là việc vị Mai đại tiểu thư kia có thể làm ra! Không khỏi nhìn Liễu Như Phong, giận dữ nói: "Vậy sao ngươi không quay về cóc? Liền tùy nàng bắt ngươi thí nghiệm được? Được vật của Đoạn Hồn Cốc, là thứ tốt ăn như vậy sao? Ngươi không sợ nàng cho ngươi độc được sao?"

Liễu Như Phong rũ hạ nhãn tiệp, nói: "Khi đó thương thể của thuộc hạ chưa lành, mà sau khi Mai cô nương vào cóc, chủ nhân lại không có nửa phần mệnh lệnh truyền xuống. Mai cô nương chỉ nói là thương thể của thuộc hạ không nên di động, để cho thuộc hạ ở lại nơi đó, thuộc hạ tưởng là ý của chủ nhân. Huống chi Mai cô nương như thế nào cũng là chính thất phu nhân của chủ nhân, vô luận nàng cầm được gì đến, mặc dù biết rõ Mai cô nương dùng thuộc hạ thí nghiệm được, thuộc hạ cũng không dám không phục....."

"Ngươi....." Nam Cung Thiên Mạc thở dài, không biết nói cái gì cho tốt, Tâm tư của Liễu Như Phong, tất nhiên hẳn hiểu rõ, nếu thật sự cự tuyệt Mai Việt Tâm, bất luận Liễu Như Phong thương thể trầm trọng có thể còn sống mà trở về Tuyệt Cốc hay không, một khi Mai Việt Tâm gả cho Nam Cung Thiên Mạc, ngày sau trả thù là có thể.....

Nam Cung Thiên Mạc cúi người ôm lấy thân thể xích lửa của Liễu Như Phong. Dĩ nhiên trong lòng hiểu rõ, chỉ sợ Mai Việt Tâm kia sớm đã đối Liễu Như Phong động tâm, mới không đề cập tới, hoặc là cố ý như vô tình, tạo thành sự hiểu lầm của y.....

Hoặc là, Mai Việt Tâm là muốn lừa Liễu Như Phong đi Đoạn Hồn Cốc? Y đọc thuật của Đoạn Hồn Cốc, tuy rằng có một không hai thiên hạ, nhưng võ học cao thâm, thủy chung vẫn chưa từng có được! Nếu không, làm sao lại dùng phối phương được độc, khiến Tuyết Cốc cùng Bích Tâm Cung bảo hộ? So với mình, tất nhiên Liễu Như Phong dễ đối phó hơn rất nhiều? Nhưng nàng lại không biết, người của Tử Điện Tuyết Cốc, như thế nào có thể dám truyền võ công ra ngoài?

Tính toán này của Mai đại tiểu thư, thật sự sai lầm rồi.....

Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt nhìn nhìn, lúc này y phục của Liễu Như Phong hỗn loạn, hai tay bị đai lưng trói buộc lên đầu giường, ánh mắt cầu xin thương xót (*Người xác định?*), thân thể xích lửa, đúng là tình sắc cùng mị hoặc nói không nên lời.....

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc tối sầm lại, nếu không nghĩ đến những âm mưu quỷ kế này, tính ra, Liễu Như Phong đã ly khai được bảy tháng, Nam Cung Thiên Mạc cũng có bảy tháng không làm tình sự, chỉ ôm như vậy, cho dù trong lòng vẫn có tức giận, nhưng hạ thân lại sớm đã sưng đến phát đau.....

Tuy rằng thị cơ trong Tuyết Thiên Cung vô số, nhưng từ khi Liễu Như Phong rơi xuống sườn núi, Nam Cung Thiên Mạc nghĩ đến ái nhân đã chết, liền đem tất cả thời gian cùng tinh lực của bản thân chìm vào trong sự vụ nặng nề trong cốc, vì thế chưa từng triệu gọi qua bất cứ một thị cơ nào thị tẩm.....

Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mỏng khiêu gợi hấp dẫn mình kia, hai tay khẽ vuốt ve trên thân hình xích lửa dưới thân, làn da ấm áp bóng loáng đầy lòng bàn tay, xúc cảm căng chặt no đủ khiến Nam Cung Thiên Mạc cảm giác toàn thân đều bởi vì sự đau đớn khát cầu mà căng ra.

Vội vàng liếm mỗi một phân lãnh thổ trong khoang miệng y, như chưa đủ mà đem nước bọt trong ngọt kia cùng chủ nhân của nó nuốt sạch, cảm giác thấy nam nhân dưới thân bởi vì hít thở không thông mà hơi thở mỏng manh dồn dập, Nam Cung Thiên Mạc rốt cục mới buông ra đôi môi bị bản thân nhắm nháp sau một lúc lâu.

Liễu Như Phong cực lực khống chế bản thân, không để hô hấp quá mức dồn dập, tới nay tình tự của Nam Cung Thiên Mạc làm y thật sự không thể nắm bắt, Liễu Như Phong chỉ có thể chịu đựng cảm thụ tắc nghẽn mà chậm rãi, nhẹ nhàng thở, không dám kích thích quá mức đến Nam Cung Thiên Mạc trên người.

Nam Cung Thiên Mạc không chút nào che giấu tình dục cấp thiết của bản thân, ồ ồ mà thở hỗn hển, đánh giá Liễu Như Phong đang im lặng nằm dưới thân.

Không biết là do động tình, hay là do hít thở không thông, mà hai gò má của Liễu Như Phong ửng đỏ. Đôi mắt trung thành mà dịu ngoan đang nhìn mình. Bờ ngực xích lửa, nhũ thủ một bên đỏ tươi ướt át, dấu vết gặm cắn sáng trong lúc trước vẫn có thể thấy rõ, một tầng thủy quang ánh lượng hoặc nhân. Thân hình rắn chắc, không phòng bị mà

im lặng nằm dưới thân, nhục hành nơi khổ hạ hơi hơi ngẩng đầu. Phòng chừng như sự chia lìa bảy tháng qua, bất quá chỉ là một hồi ác mộng, mộng sau khi tỉnh lại, hết thấy đều không thay đổi.....

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, duỗi ngón tay đùa giỡn nhục hành trở nên có chút thô lớn kia, nhẹ nhàng chậm rãi chà xát chơi đùa, cùng đàn áp búng lên vuốt ve. Nhìn thấy mặt đỏ ửng trên mặt Liễu Như Phong đang dần biến mất lần thứ hai hiện lên, nửa là xấu hổ, nửa là khó chịu mà gương mặt nhìn lại.

Biết rõ Liễu Như Phong muốn mình dừng tay, Nam Cung Thiên Mạc lại nhin không được mà động tác trên mỗi một phân một tấc càng thêm ác liệt.

Cởi xuống đai lưng bên hông, Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, đem đai lưng màu trắng kia nhẹ nhàng mà quấn quanh phân thân đã hoàn toàn dâng trào, cẩn thận đem nhục hành trắng kiện mà mỹ lệ kia quấn nhiều lần, buông tha hai khóa túi ngọc trong suốt no đủ, buộc xuống phần gốc một cái nút thắt.

Nhìn biểu tình hổ thẹn của Liễu Như Phong, búng nhẹ nhàng tại đỉnh.

Cho dù trước kia thị tâm hầu hạ, cũng chưa bao giờ bị chọc ghẹo chơi đùa như thế, huống chi chỗ bị đối đãi như thế, còn là vật tượng trưng của nam nhân. Liễu Như Phong nhất thời không hiểu rõ suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, nhắm mắt lại, nhin xuống một tiếng thờ dốc đã đến bên môi, hai tay bị trói buộc lên đỉnh đầu, mười ngón khép lại, gắt gao bắt lấy đầu giường nơi cố định hai tay —— nếu không như vậy, Liễu Như Phong không biết dưới tình hình hổ thẹn như vậy, bản thân có thể không không chế được mà thoát khỏi đai lưng kia hay không.....

"Bảy tháng..... Như Phong, ngươi làm cho ta nhớ ngươi suốt bảy tháng....." Thanh âm Nam Cung Thiên Mạc có chút trầm thấp mà khàn khàn, cúi người nhẹ nhàng hôn lên my mắt của Liễu Như Phong, đem thân thể xâm nhập vào giữa hai chân thon dài của y.

Liễu Như Phong chấn động, mở mắt, nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên người bởi vì nhần nạy, mà đầu đổ đầy mồ hôi.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn bí huyết đóng chặt kia, từ trong y phục tản lạc tìm ra một bình ngọc, đổ ra một ít chất lỏng sáng trong, xoa ở đầu ngón tay, tại nếp uốn ngoài bí huyết nhẹ nhàng mà nhuấn ấn, ngón tay hơi hơi dùng sức, đâm vào địa phương rõ ràng trường kỳ không được sử dụng qua, khô ráo, nóng ẩm, non mịn, chặt chẽ.....

Thân mình Nam Cung Thiên Mạc run lên, hạ phúc sung càng thêm bức người.

Liễu Như Phong không tự chủ được mà mặt nhăn mày nhíu, tuy rằng không phải là lần đầu tiên, nhưng chỗ tư mật này vẫn không thể quen được cảm thụ khác thường bị ngoại vật xâm nhập.....

Hạ phúc căng thẳng, phân thân bị trói buộc, lần thứ hai rơi vào trong một bàn tay ấm áp.

"Đến, nói cho ta biết, nơi này, bảy tháng, chính ngươi có từng chạm qua hay không?" Nam Cung Thiên Mạc có chút khó nhin mà cúi thân xuống, nhẹ nhàng găm cán chiếc cổ xinh đẹp mà yếu ớt kia, một mặt cảm thụ được thân thể dưới thân nhẹ nhàng mà run rẩy, một mặt nhanh hơn tốc độ ra vào nơi ngón tay.

"Vâng....." Liễu Như Phong rên rỉ một tiếng, ngón tay giáp công trong ngoài, khiến thần trí luôn luôn bình tĩnh không tự chủ được mà trở nên mơ màng, không khỏi có chút tự giễu, thân thể cứ nhiên trở nên..... dâm dăng như thế.....

Là bởi vì đã lâu không có tình sự? Hay là bởi vì người đang vỗ về chơi đùa thân thể mình, là Nam Cung Thiên Mạc? Liễu Như Phong có chút không phân biệt được rõ ràng, cũng không muốn phân quá mức rõ ràng.....

Bàn tay nắm chặt phân thân căng thẳng, không đau, lại như có một loại kích thích tình dục khác, Liễu Như Phong nhin không được rên rỉ ra tiếng.

"Ta cứ nhiên đã quên, ngươi cũng là nam nhân bình thường, có tính dục cũng không kỳ quái! Thời điểm ngươi tự làm, nghĩ đến ai?" Nam Cung Thiên Mạc cắn chặt răng, trong lòng có chút chua xót, muốn hung hăng tra tấn y, lại muốn lập tức giữ lấy y. Hai tay nhin không được có chút thô lỗ mà đẩy nhanh tốc độ.

"Công tử....." Cảm giác ngứa ngáy cùng trướng đau, từ nơi hạ thân bị Nam Cung Thiên Mạc nắm trong tay, cùng mãnh liệt dâng lên, tất cả tinh lực của Liễu Như Phong, đều dùng để khống chế thân thể bản thân nhin không được mà muốn tránh thoát, cơ hồ nói không ra lời.

Nam Cung Thiên Mạc không kiên nhẫn mà rút ngón tay ra, đem dục vọng của bản thân sớm đã không kiềm chế được mà để trên bí huyết đang run nhè nhẹ khép mở, hừ hừ, đột nhiên giật mình.....

Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc nhìn tuần nhan Liễu Như Phong đỏ lên, khó chịu cùng chua xót trong lòng không biết đột nhiên bay đi góc nào! Một tia kinh hi cùng không dám tin, lan đầy trong ngực.

Cúi thân xuống, gắt gao mà nâng lên tuần nhan mong nhớ ngày đêm kia, Nam Cung Thiên Mạc mở to hai mắt nhin, gần như áp sát mà nhin chăm chăm hai mắt Liễu Như Phong, chậm rãi nói: "Ngươi nói cái gì? Người ngươi nghĩ đến tại loại thời điểm đó là..... ta? Ngươi nói lại lần nữa xem?"

Bởi vì kinh ngạc quá mức cùng không thể tin, biểu tình trên mặt Nam Cung Thiên Mạc trong nháy mắt cứng đờ, nên vẫn duy trì sự bất mãn cùng âm trầm vừa rồi, lộ ra vài tia kinh sợ cổ quái, nhin qua, thật sự là dữ tợn vạn phần.....

Liều Như Phong nhắm mắt, không dám nhìn biểu tình trên mặt Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng xót xa, một thân tình dục cuộn cuộn như sóng nhảy mắt lạnh đi, nhưng lại càng cảm giác được rõ ràng tinh khí nóng rực cứng rắn kia, theo động tác cúi thân xuống của Nam Cung Thiên Mạc, từng tắc từng tắc đâm vào trong cơ thể của chính mình.....

"Vâng..... công tử, thuộc hạ đáng chết, khi bên ngoài cốc, trong dục của Mai cô nương, thường có dục vật thôi tình, có khi thật sự chịu không nổi, thuộc hạ..... thuộc hạ liền không tự giác mà nghĩ tới công tử..... Thuộc hạ đáng chết, mạo phạm công tử, mong công tử xử trí!" Liều Như Phong gắng gượng nói ra, ngược lại trong lòng lại dần thả lỏng, là đánh hay phạt, sống hay chết, liền tùy Nam Cung Thiên Mạc cao hứng. Nếu Nam Cung Thiên Mạc không hỏi, đánh chết y cũng sẽ không nói ra, nhưng nếu Nam Cung Thiên Mạc đã hỏi, y cũng không thể nói dối.....

Nơi chật chẽ tư mật kia kịch liệt co rút lại, đẩy mạnh, tinh khí tiến vào dục nửa trong cơ thể Liều Như Phong, kích thích khiến Nam Cung Thiên Mạc không thể điều khiển dục mà tự động mạnh thẳng lưng.

"A....." Hai người cùng kêu lên một tiếng dài.

Liều Như Phong là vì trướng đau, thất thanh kinh hô.

Nam Cung Thiên Mạc lại vì thoải mái tại nơi chật chẽ nóng ẩm mà thở dài.....

Nhìn biểu tình ẩn nhẫn của Liều Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy sáng khoái nơi hạ thân xuyên thẳng tới đáy lòng, cả thể xác cùng tinh thần đều thoải mái khoái hoạt giống như đang bay lên, duỗi tay nhẹ nhàng gãi hai khỏa nhũ lập anh hồng trước ngực y, cười nói: "Có mấy lần?"

Liều Như Phong không biết Nam Cung Thiên Mạc sẽ xử lý mình như thế nào, thân hình miễn cảm giật nảy, chịu đựng sự kích thích trước ngực, nhíu mày nói: "Có..... năm lần....."

"Đều là nghĩ đến ta? Ngươi..... có động qua nơi này hay không?" Thanh âm của Nam Cung Thiên Mạc, đã gần như nhin không được ý cười, nói xong, cố ý mà động động thất lưng.

Tinh khí nóng rực không an phận mà mài luyện trong cơ thể, Liều Như Phong hít một ngụm lãnh khí, nhìn nhìn thân sắc phi dương trên mặt Nam Cung Thiên Mạc, cắn cắn môi, mặt đỏ lên, chuyển mắt qua nơi khác, thấp giọng đáp: "Không..... có....."

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng nội lực Nam Cung Thiên Mạc tinh thâm, tất nhiên đã nghe được rành mạch, vừa lòng mà gật đầu, duỗi tay cầm lấy phân thân ngăn cao bị đại lưng trói buộc, tận tình mà khiêu khích.....

Hai tay Liễu Như Phong gắt gao nắm lấy đầu giường, hơi ngẩng đầu, không dám nhìn tới bộ dáng lúc này của bản thân. Thân trên bởi vì thừa nhận sự xung kích hoàn toàn không tiết chế của Nam Cung Thiên Mạc, mà căng thẳng cong lên, hai chân mở rộng, thuận tiện cho động tác xâm phạm chính mình của Nam Cung Thiên Mạc.....

Không lâu sau, liền theo động tác nhịp nhàng của Nam Cung Thiên Mạc mà chìm vào trong tình dục, thất thanh rên rỉ.....

Thần trí mê muội mơ hồ thăng trầm, Liễu Như Phong không biết đã qua bao lâu, chỉ cảm thấy tinh khí thiêu đốt như bàn ủi kia, một lần lại một lần hung hăng đỉnh nhập, như muốn đâm xuyên qua thân thể của mình, thẳng đến nơi tận cùng của linh hồn.....

Thân thể chứa đầy tình dục, như muốn nổ tung ra, thẳng đến đỉnh dục vọng —— phân thân bị trói buộc, bị khóa lại khoái cảm phát tiết, khiến Liễu Như Phong khó chịu mà chuyển động thân thể.

Khoái cảm kịch liệt, theo sự xung kích của Nam Cung Thiên Mạc, từng sóng từng sóng như thủy triều, đánh qua, như tiên cảnh; phân thân bị trói buộc, thống khổ không thể phát tiết, lại như địa ngục.....

Liễu Như Phong cảm thấy bản thân, như một mảnh lá rụng, ở bên trong cuồng phong bạo vũ do Nam Cung Thiên Mạc tạo nên, phiêu lác lư động, thân thể không khỏi bồi hồi giữa tiên cảnh cùng địa ngục này.....

Nam Cung Thiên Mạc nheo mắt lại say mê mà hưởng thụ, hai tay không tự giác mà nhẹ nhàng vuốt ve thân hình quang lửa dưới thân, từng phân từng phân, từng tắc từng tắc, từng chút từng chút mà vuốt ve nhu nhõng, bí huyết hỏa nhiệt chặt chẽ kia gắt gao bao lấy mình. Khi rút ra, nội vách non mềm run rẩy bao quanh, không buông tha mà gắt gao dây dưa, dán sát mỗi một phân da của dục vọng, làm cho mình nhịn không được mà rút ra nguyên vẹn; khi đâm vào, trong huyết động chặt chẽ kia vừa như chống cự lại như nghiêng tiếp, có thể cảm nhận được rõ ràng sự kháng cự bên trong phần non mịn mỏng manh kia bị dục vọng của mình phá tan, thật sâu mà xuyên vào chỗ sâu nhất của thân thể nam nhân kiên cường mà ẩn nhẫn dưới thân.....

Nam Cung Thiên Mạc hưng phấn cực kỳ, không thể khống chế, cũng không muốn khống chế mà mạnh mẽ va chạm thân thể mềm dẻo nhẵn nại dưới thân. Dục vọng mạnh mẽ rút ra nguyên vẹn, lại hung hăng mà đâm vào, chỉ hận không thể đem chính mình cũng đâm vào trong thân thể của nam nhân này.....

Tốc độ tinh khí ra vào rất nhanh nơi tư mật nhất của Liễu Như Phong, tiếng nước dính dấp đầm mĩ, cùng thanh âm cơ thể va chạm, trải đầy bên tai Nam Cung Thiên Mạc.

Tuyệt kiểm lộ phong 98: ← Trở lại

Tốc độ tinh khí ra vào rất nhanh nơi tư mật nhất của Liễu Như Phong, tiếng nước dính dấp đầm mĩ, cùng thanh âm cơ thể va chạm, trải đầy bên tai Nam Cung Thiên Mạc.

"A..... Chủ nhân..... Cầu..... cầu ngài..... Thuộc hạ..... thuộc hạ chịu không nổi..... A..... A....." Tiếng rên rỉ đứt quãng, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy mười ngón tay đã thật sâu mà cắm vào đỉnh giường, dục vọng hạ thân bị trói buộc đã đau đớn khiến người phát cuồng, hung khí nóng rực trong cơ thể lại không có chút dấu hiệu phóng thích, vẫn đang sinh long hoạt hổ mà xuyên qua thân thể mình.....

Nhưng trói buộc trên cổ tay cùng phân thân, là do chính tay Nam Cung Thiên Mạc buộc chặt, Liễu Như Phong không dám tự tiện vận lực đánh gãy. Sau khi ảm nhận thật lâu, cuối cùng nhịn không được mà mở miệng cầu xin tha thứ.....

Thần trí Nam Cung Thiên Mạc trôi nổi trên mây, bị tiếng cầu xin nhẹ này kéo lại. Nam Cung Thiên Mạc dồn dập mà thở, nhìn Liễu Như Phong sau một lúc lâu, mới phản ứng lại ý tứ trong lời nói của y.

Thân thể kịch liệt đóng băng ngừng lại, Nam Cung Thiên Mạc nhìn thân hình xích lỏa không chút che lấp của Liễu Như Phong, từng đường nét trên cơ thịt rắn chắc, đã căng trải hiện lên, bày ra sự kiên cường cùng cường hãn nam tính. Vết sẹo nơi ngực đã mờ đi, vì sự xung kích của tình dục, trở nên thâm hơn mà bắt mắt, ngược lại khiến khối thân hình dương cương này càng thêm gọi cảm hoặc nhân. Mà hai chân bị mình đùa nghịch đến cơ hồ trở thành một đường thẳng tắp, phân thân nam tính bị đai lưng màu trắng tàn nhẫn buộc chặt, hai tay bị trói buộc lên đầu giường, tuần nhan miễn cưỡng nhẫn nại, áp lực thống khổ cùng vui thích, ánh mắt ướt át đang cầu xin thương xót mà nhìn mình —— nam nhân dưới thân lúc này, kiên cường lại yếu ớt, tựa hồ như đang chờ đợi bị người hung hăng chà đạp, làm nhục.....

"..... Chủ nhân..... chủ nhân..... Ách..... Cầu ngài....." Liễu Như Phong hơi hơi giật giật thân thể, lại mạnh mẽ nhịn xuống, phân thân sung sướng cực độ bị đai lưng đè ép đến đau nhức, tình dục không thể phóng thích càng không ngừng đánh sâu vào phân thân bị trói buộc nguyên vẹn, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy phân thân chính mình như muốn nổ tung ra, thống khổ cực hạn, nhưng lại hòa lẫn khoái cảm cực hạn.....

Nam Cung Thiên Mạc như bị mê hoặc, vươn ngón tay, tại trên phân thân xanh tím nộ tướng, nhẹ nhàng búng lên.....

"....." Đau đớn cùng khoái cảm cực liệt từ trên phân thân truyền đến, lò lửa như muốn nổ tung được thêm vào một thanh củi cuối cùng, đỉnh phân thân bị gắt gao trói buộc, tiết ra vài giọt sáng trong. Liễu Như Phong làm sao còn có thể nhận kích thích như vậy, thân mình giật nảy, nháy mắt cong lên, biến thành một đạo hình cung, đầu cực lực ngẩng về phía sau, chiếc cổ thon dài nổi lên đầy dấu hôn dấu răng cùng cảm căng trải ra

thành một đường, mái tóc đen nhánh bởi vì động tác quá mức đột nhiên mà mãnh liệt, lẳng không bay múa, chậm rãi rơi xuống giường. Liễu Như Phong giương môi, nhưng làm sao còn có thể nói được nên lời, ngay cả hô hấp cũng đình chỉ trong chớp mắt, một đôi tay, mười ngón tay đã đâm vào thật sâu đỉnh giường bằng gỗ kia.....

Đẹp quá..... Nam Cung Thiên Mạc cơ hồ thất thần, dù sao Liễu Như Phong cũng không phải thị cơ đã trải qua huấn luyện, cho dù là đang thừa nhận dục vọng của mình, cũng không có nửa phần âm nhu cùng mãnh mai. Mặc dù thân thể dương cương mà cường hãn như vậy, lại làm cho Nam Cung Thiên Mạc sa vào không ngừng. Không nghĩ tới, nam nhân kiên cường ả nhân này, cư nhiên cũng có thể có tình thái kinh tâm động phách như vậy, sự dương cương cùng cường hãn nam tính kia, hòa lẫn hoàn mỹ cùng sự ôn thuận thuận theo, sự yếu ớt cùng cứng cỏi không thể che giấu kích thích Nam Cung Thiên Mạc, không kịp nghĩ nhiều, hung hăng ôm lấy thân hình trần trụi, một ngụm cắn lên dấu vết màu lam loá mắt kia.....

Nam nhân này, nam nhân ám áp mà kiên cường này, là của mình!

"Nói cho ta biết, ngươi là của ai?" Nam Cung Thiên Mạc gần như điên cuồng, ác độc mà cắn lấy thân thể trong lòng, bí huyết bởi vì đau đớn mà mãnh liệt co rút lại, khiến dục vọng của Nam Cung Thiên Mạc nháy mắt trướng đến cực hạn, hạ thể không tự chủ được, càng thêm hung hãn mà va chạm.

Liễu Như Phong gắt gao nắm chặt đỉnh giường cố định hai tay, tùy ý thân thể như muốn bị bẻ gãy, được Nam Cung Thiên Mạc gắt gao ôm vào trong lòng, gian nan mà thở hổn hển nói: "..... Thuộc hạ, thuộc hạ..... A..... Ân..... Là, là..... của..... chủ nhân, a..... "

"Thân thể của ngươi, lòng của ngươi, hết thảy của ngươi, đều là của ai?" Trong miệng tràn đầy hương vị huyết tinh, Nam Cung Thiên Mạc lại càng thêm hưng phấn mà gặm cắn thân hình hơi hơi run rẩy, cắn cổ, lồng ngực, nhũ thủ.....

"..... Là, là..... A, ách..... đều là..... của..... chủ nhân..... ngài, ngài..... a" Liễu Như Phong chỉ cảm thấy bản thân như sắp chết, không phải bị Nam Cung Thiên Mạc cắn chết, mà là chết tại bên trong vui thích cùng thống khổ không thể phóng thích.....

"Cầu ngài..... Chủ nhân..... A, a....." Liễu Như Phong kêu to, nhưng lại cường chế âm lượng mà như rên rỉ.....

Nam Cung Thiên Mạc lấy tay sờ lên phân thân bị trói căng lên kia, nhẹ nhàng mà đụng chạm, nam nhân trong lòng đã không thể chịu nổi sự cảm thụ đó mà run rẩy, hô hấp cùng tiếng rên rỉ, khi gián đoạn khi liên tục, hai tay —— lại thủy chung không tránh khai khỏi sự trói buộc ở đầu giường.....

Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy sự non mềm bao lấy chính mình kia chưa từng có sự co rút kịch liệt như vậy, một loại sáng khoái khoái hoạt sắp hít thở không thông

khiến tinh khí nguyên bản còn có thể kiên trì một hồi, tại trong thông đạo nóng cháy mà nảy lên.....

Nam Cung Thiên Mạc nâng lên đầu dây đã hoạt động một đoạn thời gian kia lên, dùng sức kéo.....

"..... Ân..... A....." Tiếng hô của Liễu Như Phong cơ hồ là từ trong ngực lao ra, mười ngón tay căng thẳng, rốt cuộc không thể khống chế được lực đạo của chính mình, đầu giường cố định hai tay đáng thương kia ứng thanh mà vỡ nát, phân thân mất đi trời buộc run rẩy, bay vụt ra từng đạo mật dịch trắng sữa, do cấm dục trường kì, sự phóng thích bị cấm chỉ, khiến bạch trọc lúc này bay vụt tới phần bụng hai người đang chặt chẽ áp sát, bắn đến hơn mười cổ dục dịch, Liễu Như Phong mới như mất hết khí lực, mềm rũ mà ngã xuống.....

Nam Cung Thiên Mạc gắt gao mà kẹp chặt thắt lưng mềm dẻo của Liễu Như Phong, tinh khí bị nội vách nóng cháy non mịn càng thêm co rút mãnh liệt, rốt cuộc không thể nhẫn nại mà phun ra chất lỏng nóng rực.....

Toàn thân Nam Cung Thiên Mạc căng thẳng, mân môi, cau mày. Một mặt hưởng thụ cực hạn khoái cảm trước nay chưa từng có này; một mặt muốn nhắm mắt lại, bỏ đi sự ảm đạm nhớ nhung muốn nhìn chăm chăm Liễu Như Phong trong lòng kia, nhưng đau đớn cực hạn cùng vui thích cực hạn lại vụn phàn rõ ràng.....

Nam Cung Thiên Mạc nằm úp sấp trên người Liễu Như Phong, hai người nằm trong giường, đều không nói chuyện, lặng lẽ mà hưởng thụ dư vị khoái cảm qua đi.

Liễu Như Phong giật giật hai tay đã được tự do, khi không khống chế được lực đạo, đầu giường đáng thương cùng đai lưng bị Nam Cung Thiên Mạc tự mình buộc lên đều vỡ vụn.

Liễu Như Phong có chút bất an, sợ hãi, thấp giọng nói: "Cốc chủ, thuộc hạ, thuộc hạ tự tiện cắt nát trời buộc, thỉnh cốc chủ trách phạt!"

Đầu Nam Cung Thiên Mạc chôn trong ngực Liễu Như Phong giật giật, tóc đen theo động tác của hắn, trượt trên da thịt xích lửa.

Cảm giác ngứa ngứa nổi lên trong lòng, Liễu Như Phong lại chỉ có thể lén lút nhẫn nại, nhìn Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi nâng đầu lên, ngay cả nhíu mày, cũng phải nhẫn xuống.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn khối gỗ vuông cùng đai lưng kia đã thành mảnh vụn, lại nhìn nhìn đôi mắt bất an của Liễu Như Phong, giật giật tinh khí mềm nhũn còn chôn sâu trong cơ thể nam nhân, nhìn thấy vẻ mặt bất an kia nháy mắt bị phá vỡ, thay bằng tình tự hồ thẹn cùng lo sợ nghi hoặc.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, cúi đầu, tại trên đôi mắt trốn tránh kia nhẹ nhàng hôn, khàn khàn mở miệng, hỏi: "Như Phong, người hôm nay thật đúng là nhiệt tình na..... Ta thực thích, người thì sao?"

Trên mặt Liễu Như Phong âm âm đỏ lên, cổ không để ý đến Nam Cung Thiên Mạc vui vẻ cười to, không được tự nhiên mà quay mặt qua chỗ khác, che giấu thần tình xấu hổ cùng khó chấp nhận.

Rồi lại bị Nam Cung Thiên Mạc mạnh mẽ chuyển về, Nam Cung Thiên Mạc thu liễm ý cười, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Liễu Như Phong, nói: "Ta yêu người! Như Phong, ta yêu người....."

Liễu Như Phong giật mình.

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng mà hôn hôn lên trán Liễu Như Phong, nói: "Ta yêu người!"

Liễu Như Phong mở to hai mắt, nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc chân thành mà hôn hôn môi Liễu Như Phong, nói: "Ta yêu người!"

Liễu Như Phong chấn động, nhưng không mở miệng nói chuyện. Cảm tình như vậy..... là thứ mình có thể mong đợi được sao?

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, hôn hôn ngực trái của Liễu Như Phong, nói: "Ta yêu người!"

Liễu Như Phong thất kinh, vội vàng giơ lên hai tay mắt đi tránh trước mặt Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Thuộc hạ thất lễ, thỉnh cốc chủ xử phạt!"

Vừa nói xong, Liễu Như Phong liền cứng đờ, lấy cái cố nết vụn như vậy.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn ánh mắt Liễu Như Phong, đuổi lười nhẹ nhàng liếm trên dấu vết tránh buộc, nói: "Ta yêu người! Như Phong, người ta yêu, chỉ có một Liễu Như Phong mà thôi!"

Toàn thân Liễu Như Phong cứng đờ, trong đầu trống rỗng, sau một lúc lâu vẫn nói không ra lời.

"Nửa năm, sáu tháng, ta nghĩ người đã chết..... tâm của ta cũng không còn....." Nam Cung Thiên Mạc lại cực kỳ kiên nhẫn, nhẹ nhàng mà liếm dấu hồng ngân trên cổ tay Liễu Như Phong, chậm rãi dời về phía đầu ngón tay, nhẹ nhàng mút lấy. "Thời gian trước, khi chỉ phát hiện thi thể của Kế Bất Ngôn kia, ta mừng rỡ như điên. Chỉ là, người lại không trở về....."

"Thuộc hạ....." Liễu Như Phong há miệng thở dốc, lại không biết nên nói gì.

"Ta đi theo đám người Mai Việt Tâm, một đường dây dưa. Nàng cứ nhiên chết sống không chịu nói cho ta biết, nơi người đi! Nhưng từ khi biết người không chết, còn sống, ta thật sự cao hứng....." Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng hôn đôi môi mỏng ẩm áp kia, không giống xâm chiếm trong dĩ vãng, chỉ nhẹ nhàng hôn như chuồn chuồn lướt nước.

"Chỉ là khi ta biết, người cứ nhiên cùng nàng thường xuyên chung sống một nhà! Ta thực sinh khí!" Nụ hôn hỏa nhiệt di chuyển tới căn cổ, nặng nề mà cắn xuống.

Liễu Như Phong đem tiếng rên nuột trở vào, chỉ ngẩng đầu lên, tùy ý nơi yếu hại của bản thân bại lộ dưới làn răng nhọn của Nam Cung Thiên Mạc.....

"Ta theo nàng lâu như vậy, thực không nghĩ tới tại Thương Khung sơn trang này lại gặp được người! Người lại cùng đại tiểu thư Thương Khung sơn trang kia dây dưa cùng nhau." Nam Cung Thiên Mạc đuổi lưỡi, nhẹ nhàng mà liếm lộng hầu kết đang trượt lên xuống kia.

Thân thể Liễu Như Phong run nhè nhẹ, động tác Nam Cung Thiên Mạc thực ôn nhu, nhưng lời nói hằn nói ra miệng, lại hiển nhiên không có nửa phần quan hệ cùng ôn nhu.

"Đồ..... Như Phượng, là muội muội của thuộc hạ!" Liễu Như Phong gian nan nói.

"Ta biết!" Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng ôm lấy Liễu Như Phong, nhìn ánh mắt y, nhẹ nhàng hôn lên má kiểm phi dương kia, đôi mắt như sao đen, chiếc mũi cao thẳng, nói: "Ta biết, chỉ là ta nhìn không được sinh khí! Người là của ta, cũng chỉ có thể là của ta! Như Phong, ta yêu người, người thì sao? Tâm của người, ta là cái gì?"

Nhìn Liễu Như Phong muốn mở miệng nói chuyện, Nam Cung Thiên Mạc lại nói: "Hiểu rõ xong! Mới lại trả lời ta! Ta muốn nghe người thực tâm nói!"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, chậm rãi thả lỏng thân thể, hai tay rũ xuống, duỗi thẳng thân, cả thân thể liền hoàn toàn được bày ra, hiện ra trước mặt Nam Cung Thiên Mạc.

Đầu Liễu Như Phong ngửa ra sau, lộ ra chiếc cổ yếu ớt, đón ánh mắt âm u không rõ kia của Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ giọng nói: "Thuộc hạ chưa bao giờ có nửa câu dối gạt chủ nhân. Ở trong lòng thuộc hạ, ngài là chủ nhân của ta, là chúa tể sinh mệnh của Liễu Như Phong, cũng là chúa tể của khối thân thể này, càng là chúa tể của trái tim này! Trong lòng thuộc hạ, trừ bỏ chủ nhân, không có người nào khác....."

Liễu Như Phong không thể nói xong, lời nói phía sau, đã bị bao phủ trong nụ hôn sâu cuồng phong bạo vũ, cường thế mà bá đạo.....

Nụ hôn thật lâu, thẳng đến khi hai người đều không thể thở nổi, Nam Cung Thiên Mạc mới thở hồng hộc mà buông Liễu Như Phong ra, tình dục khó nhịn lại bốc lên, Nam Cung Thiên Mạc giật giật tinh khí vẫn chôn sâu trong bí huyết chặt chẽ nóng ấm, cười nói: "Như Phong, ta ghi nhớ lời này của ngươi! Như thế, Vân Thiên bảo đao của Thương Khung sơn trang, Tuyệt Cốc ta muốn là nhất định!"

Như vậy, mẫu thân cùng muội muội..... Ánh mắt Liễu Như Phong hơi tối lại, nhưng vẫn cung thanh đáp: "Vâng, hết thảy tùy tâm ý chủ nhân!"

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nói: "Ngươi không cần lo lắng, tất nhiên ta sẽ không để cho mẫu thân cùng muội muội ngươi mất đi chỗ dựa! Ta sẽ khiến cho Nam Dương Nhất Đao Đỗ Thương Sơn kia tự mình ngoan ngoãn mà đem bảo đao dâng lên!"

Liễu Như Phong hơi thả lỏng tâm thần, Nam Cung Thiên Mạc nói như vậy, tất nhiên có thể làm được.

Nam Cung Thiên Mạc lại đem hai chân Liễu Như Phong mở lớn ra nâng lên, quần lầy thắt lưng mình, nói: "Bất quá hiện tại, ngươi phải hảo hảo bồi thường, bồi thường ta, nửa năm qua, vì ngươi, ta cứ nhiên vui đầu vào sự vụ trong cốc, không chạm qua một thị cơ nào....."

"..... Vâng....." Liễu Như Phong gian nan mà phun ra một chữ, lại đã sa vào trong sự xung kích kịch liệt lần thứ hai của Nam Cung Thiên Mạc.....

Hiển nhiên Nam Cung Thiên Mạc cực kỳ hưng phấn, suốt một đêm, ôm Liễu Như Phong, tựa như thật sự muốn đem thời gian bảy tháng, đều phải đòi về, đem Liễu Như Phong lăn qua lộn lại, đùa nghịch thành các loại tư thế, muốn một đêm.....

※※※※

Sáng sớm, Đỗ Thương Sơn đã đi vào sân viện Nam Cung Thiên Mạc cầu kiến, lại bị năm tên thị tòng Tuyệt Cốc chặn ngoài cửa.

Thẳng đến khi, thấy Nam Cung Thiên Mạc thân thanh khí爽 đi ra, Liễu Như Phong đi theo phía sau cũng đã thay đổi phục sức thị vệ Tuyệt Cốc, năm tên thị tòng Tuyệt Cốc dừng ở phía sau Liễu Như Phong nửa bước.....

Chỉ một cái liếc mắt này, đã làm cho trước mắt Đỗ Thương Sơn sáng ngời —— xem ra Liễu Như Phong bên cạnh vị Nam Cung cốc chủ này, thật sự rất có địa vị.....

Đỗ Thương Sơn vội tiến lên đón, cười nói: "Đêm qua Nam Cung cốc chủ nghỉ ngơi có tốt?"

Nét tươi cười đầy trên mặt Nam Cung Thiên Mạc, hoàn toàn không thấy nửa phần lạnh lùng đêm qua, chỉ là ánh mắt đảo qua, nhìn nhìn Đỗ Văn Lôi phía sau Đỗ Thương Sơn, đêm qua, Liễu Như Phong đã đem tất cả việc trong Thương Khung sơn trang nói cho Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười nói: "Đa tạ Đỗ trang chủ hậu tình khoản đãi! Nam Cung Thiên Mạc đa tạ."

Đỗ Thương Sơn cười nói: "Cốc chủ Tuyệt Cốc đại giá quang lâm, tất nhiên Thương Khung sơn trang phải tận tâm hết sức. Trước mắt đại sảnh đã chuẩn bị rượu nhạt, mong rằng Nam Cung cốc chủ không tiếc rẻ nể mặt!"

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười gật gật đầu, nói: "Như thế, làm phiền quý trang!"

Đỗ Thương Sơn liền tự mình dẫn đường phía trước, dẫn một hàng Nam Cung Thiên Mạc, tiến vào đại sảnh.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn rượu cùng thức ăn phong phú, lại nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn hạ mình hàng quý, ân cần vạn phần; có chút đăm chiêu mà gật đầu, cũng không nói nhiều, liền theo sự dẫn dắt của Đỗ Thương Sơn, ngồi ở vị trí chính.

"Phụ thân! Phượng nhi đã đến....." Đỗ Như Phụng phụ giúp Đỗ phu nhân, đi vào đại sảnh, liếc mắt một cái nhìn thấy Nam Cung Thiên Mạc, giật mình, có chút không được tự nhiên.

Đỗ Như Phụng đẩy Đỗ phu nhân tới bên cạnh bàn, trộm nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn, đi đến trước người Nam Cung Thiên Mạc, khom người làm một cái đại lễ, nói: "Lúc trước Đỗ Như Phụng không biết thân phận của Nam Cung cốc chủ, xưng hô lung tung, thỉnh Nam Cung cốc chủ không cần sinh khí, Đỗ Như Phụng ở trong này, cấp Nam Cung cốc chủ bồi lễ."

Liễu Như Phong đứng phía sau Nam Cung Thiên Mạc, nghe vậy ngẩn ra, giương mắt nhìn nhìn Đỗ Như Phụng, đột nhiên nhớ tới ngày mới gặp muối muối, muối muối từng nói bên ngoài gặp được một tên ngốc tử, lại đem Như Phụng gọi thành Như Phong.....

Chẳng lẽ..... Liễu Như Phong nhin không được trộm nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc, lại vừa vặn cùng đối diện ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc đang cười dài quay đầu lại.

Tuyệt kiếm lộng phong 99: ← [Trở lại](#)

Nam Cung Thiên Mạc không khỏi nhớ tới khi đó, nhìn nhìn Đỗ Như Phụng, lại nhìn nhìn Liễu Như Phong, không khỏi buồn cười, hiện giờ nhìn lại, hai người không có nửa phần tương tự, buồn cười là chính mình, khi đó cứ nhiên muốn xuyên qua Đỗ Như Phụng mà thấy Liễu Như Phong?

"Đỗ tiểu thư sao lại nói lời này? Lúc trước bốn tọa cũng không đúng, thỉnh Đỗ tiểu thư không cần để ở trong lòng!" Nam Cung Thiên Mạc nho nhã lễ độ nói.

Đỗ Thương Sơn nhìn tình hình này, nếu cốc chủ Tuyệt Cốc có thể coi trọng Đỗ Như Phụng, nếu Thương Khung sơn trang có thể cùng Tuyệt Cốc trở thành thông gia -- thiên hạ còn có ai dám đến Thương Khung sơn trang gây rối?

Đỗ Thương Sơn nhin không được nở nụ cười, vội tiếp đón mọi người ngồi xuống.

Nói là mọi người, kỳ thật cũng không nhiều, chỉ có Đỗ Văn Lôi, Đỗ phu nhân, Đỗ Như Phụng cùng với nhóm sáu người Liễu Như Phong mà thôi.

Không nghĩ tới năm thị tòng Tuyệt Cốc lại khước từ nói tạ ơn, nói: "Trước mặt cốc chủ, nào có chỗ ngồi của hạ cấp chúng ta?"

Đỗ Thương Sơn ngẩn ra, không khỏi nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, lại nhìn nhìn Liễu Như Phong, nhất thời không biết làm như thế nào cho phải.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Đỗ Thương Sơn bố trí Đỗ Như Phụng ngồi vào bên tay phải mình, cười nói: "Đỗ trang chủ không cần để ý tới bọn họ. Bất quá..... Như Phong, người ngồi xuống đi! Dù sao Đỗ trang chủ cũng là kế phụ của người, hôm nay không cần kiêng kị quá nhiều."

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, hạ thấp người đối phía sau Nam Cung Thiên Mạc hạ thấp người thi lễ, mới đi đến, ngồi bên cạnh Đỗ phu nhân.

Rượu quá tam tuần, Đỗ Thương Sơn cười nâng chén, kính hướng Nam Cung Thiên Mạc, dường như lơ đãng hỏi: "Lần này Nam Cung cốc chủ xuất cốc, là có chuyện gì quan trọng? Chỉ cần là việc Thương Khung sơn trang có thể giúp được, cứ việc mở miệng, Thương Khung sơn trang ta nhất định sẽ tận lực tương trợ!"

Nếu trước đây người mua Liễu Như Phong là cốc chủ Tuyệt Cốc, đương nhiên Đỗ Thương Sơn sẽ không dám nhắc lại chuyện chuộc thân cho Liễu Như Phong. Trước mắt chỉ cầu cốc chủ Tuyệt Cốc không đánh chủ ý đến sơn trang mình, đã là không tồi.....

Nam Cung Thiên Mạc nào biết ý nghĩ trong lòng Đỗ Thương Sơn, mỉm cười nâng chén rượu, nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Ngô, nói đến cũng không có chuyện gì quan trọng. Bất quá chỉ là hạ cấp này của ta bị Đoạn Hồn Cốc Mai đại tiểu thư lừa ra khỏi cốc, hiện giờ đã tìm được, bốn tọa dự định hôm nay đi gặp Đỗ trang chủ cáo từ, quay về Tuyệt Cốc."

Chẳng lẽ cốc chủ Tuyệt Cốc không phải vì Vân Thiên bảo đao mà đến? Đỗ Thương Sơn giật mình, nhớ tới thần sắc đêm qua của Đoạn Hồn Cốc Mai đại tiểu thư kia, không khỏi đảo mắt nhìn nhìn Liễu Như Phong, nếu Phượng nhi có thể nắm chắc được cốc chủ Tuyệt Cốc, Liễu Như Phong có thể đạt được sự ưu ái của vị Mai đại tiểu thư Đoạn Hồn Cốc kia.....

Đỗ Thương Sơn không khỏi mừng như điên vạn phần trong lòng, vội hỏi: "Nam Cung cốc chủ mới đến Nam Dương, hà tất phải nóng vội quay về cốc như thế? Không bằng lưu lại mấy ngày, để tiểu nữ bồi bạn cùng cốc chủ, hảo hảo thưởng thức phong cảnh Nam Dương!"

Lời này của Đỗ Thương Sơn, dụng ý đã thập phần rõ ràng.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, quay đầu nhìn nhìn Đỗ Như Phượng đang hai mắt phát sáng nhìn mình.

Liễu Như Phong nhú nhú đầu mày, âm thầm liếc mắt nhìn Đỗ Thương Sơn một cái, với tính tình không giấu được chuyện gì của muội muội Đỗ Như Phượng, không biết khi nào sẽ đắc tội người. Đỗ Thương Sơn cứ nhiên còn muốn dựa vào muội muội đem Tuyệt Cốc tha xuống nước?

Đỗ Như Phượng ngược lại không lo lắng nhiều như vậy, chỉ cảm thấy có thể quang minh chính đại du ngoạn chung quanh, trong lòng đương nhiên thập phần cao hứng. Lại nghĩ đến nếu vị cốc chủ Tuyệt Cốc này đi rồi, chỉ sợ ca ca cũng sẽ rời đi.

Đỗ Như Phượng vội vàng mở miệng, nói: "Hảo a, bốn phía Nam Dương này, nơi có thể ngoạn cũng không ít! Ca ca, người cũng đi cùng có được không?"

Liễu Như Phong nhìn ánh mắt khát cầu của Đỗ Như Phượng, trong lòng đột nhiên khẽ động, lại nói tiếp, từ nhỏ đến lớn, bởi vì chia lìa quá sớm, bản thân lại không tận hết được trách nhiệm làm ca ca.....

Nam Cung Thiên Mạc trông trông Liễu Như Phong, không khỏi cũng có chút ý động, nếu mang theo Liễu Như Phong du ngoạn một phen bốn phía ở đây, tựa hồ cũng không tồi!

Lập tức, Nam Cung Thiên Mạc giả vờ chối từ một phen, Đỗ Thương Sơn đương nhiên cực lực khuyên bảo, hơn nữa nhóm Đỗ Như Phượng, Đỗ phu nhân đều cùng giữ lại, cho đến khi rượu xong thức ăn hết, Nam Cung Thiên Mạc mới đáp ứng.

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày Nam Cung Thiên Mạc đều mang theo Liễu Như Phong, Đỗ Như Phượng du ngoạn bốn phía thành Nam Dương, lại đem một đám thị tòng cùng ảnh vệ lưu lại Thương Khung sơn trang.

Vì thế, thường thường, luôn có thi thể vô danh đột nhiên xuất hiện tại nơi nào đó trong Thương Khung sơn trang, đều là một ít giang hồ hào khách muốn có được Vãn Thiên bảo đao, nhưng tự biết không thể tiêu diệt được Thương Khung sơn trang, lên vào Thương Khung sơn trang, bị ảnh vệ Tuyệt Cốc giết chết. Tráng đinh Thương Khung sơn trang đương nhiên đã sớm nhận được mệnh lệnh của Đỗ Thương Sơn, không kinh hãi, chỉ đem những thi thể đó tha ra khỏi sơn trang, xử lý như không có gì.

Chỉ chớp mắt, thời gian ba ngày đã qua đi.

Sáng sớm Nam Cung Thiên Mạc về tới Thương Khung sơn trang, Đỗ Như Phượng chơi ba ngày, thập phần tận hứng, lúc này cũng thấy mệt mỏi, cáo biệt Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong, tự đi nghỉ ngơi.

Nam Cung Thiên Mạc trở lại viện lạc, mắt thấy trái phải không người, kéo Liễu Như Phong vào phòng, chờ không kịp đến bên giường, đóng cửa phòng, liền đem Liễu Như Phong đặt trên cửa phòng, một mặt vội vàng mà cách xiêm y, sờ soạng khối thân hình ấm áp này; một mặt nhắm ngay đôi môi mỏng mê người kia, hung hăng mà hôn xuống.....

Đã nhiều ngày Đỗ Như Phượng một tác cũng không rời trái phải Liễu Như Phong, làm cho Nam Cung Thiên Mạc không thể không giả trang một bộ quân tử khiêm tốn, đúng là không có một cơ hội cùng Liễu Như Phong hoan hảo.

Thân mình Liễu Như Phong cứng đờ, nơi này là cửa phòng, tuy nói ngoài viện không người, nhưng bốn phía đều có ảnh vệ ẩn núp chỗ tối, Liễu Như Phong đương nhiên có chút xấu hổ.

Liễu Như Phong nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc trước mắt động tác vội vàng mà thô bạo, thở dài một tiếng trong lòng, thả lỏng thân thể, nhắm mắt lại, tận lực mà khống chế bản thân, không phát ra một chút thanh âm.....

Hai chân bị thân thể Nam Cung Thiên Mạc xâm nhập mà tách ra, một bàn tay theo tơ lụa trơn bóng, trượt vào trong khố, cách vài dẹt bằng tơ lụa, nhẹ nhàng mà niết niết phân thân mềm mại kia.

Thân mình Liễu Như Phong run lên, cảm thụ được bàn tay kia ở nơi yếu hại của mình xoa nắn gây khó dễ, cơ hồ buột miệng rên rỉ ra tiếng. Liễu Như Phong vừa không dám giãy dụa, vừa không dám lên tiếng, chỉ đành tận lực dựa vào Nam Cung Thiên Mạc, môi lưỡi nghênh hợp, làm sâu thêm nụ hôn này.....

Hiếm thấy Liễu Như Phong chủ động nghênh hợp, Nam Cung Thiên Mạc vui sướng mà đảo ngược quấy nhiễu phiến lưỡi mềm hơi vụng về kia, mút cắn đôi môi mỏng khiêu gợi. Sự mềm mại trong tay dần dần thức tỉnh, chậm rãi tràn đầy lòng bàn tay, Nam Cung Thiên Mạc nhin không được gia tăng chút khí lực, nhuấn chà sát đùa giỡn, thân mình trong lòng mềm nhũn, đứng thẳng cơ hồ bất ổn. Nam Cung Thiên Mạc nhìn trên khuôn

mặt tuấn lãng của Liễu Như Phong trước mắt, nhiễm đầy nhan sắc đỏ ửng, thần tình vui thích mà hổ thẹn, đột nhiên cảm thấy trong lòng tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn nồng đậm.....

"Khởi bẩm cốc chủ, thuộc hạ Chu Đồng, có việc bẩm báo!" Thanh âm vang vọng, truyền đến từ trong viện.

Liễu Như Phong cả kinh, mở mắt ra, muốn tránh khai, nhưng cuối cùng lại không dám, chỉ có thể trừng mắt mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

"Chuyện gì?" Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu lên, thật sâu mà hít vào một hơi, nhướn mày, bất mãn mà trừng mắt nhìn cửa phòng, dường như muốn nhìn xuyên qua nó, trừng hướng người trong viện. Động tác trên tay lại không có nửa phần dừng lại, một mặt vẫn vuốt ve tại nơi hở ra, một mặt nhìn thần thái khấn trương mà xấu hổ của Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trái tim mình như sắp đình chỉ, hai tay lúc này vẫn nhất mực trêu chọc trên người y, là người mà y tuyệt không thể phản kháng, thân mình Liễu Như Phong chỉ có thể cứng ngắc, dựa lưng vào cửa phòng, thân thể miễn cưỡng đứng thẳng, nhẫn nại bị hai tay tác quái kia đẩy lên tình dục.

Tuy nói đêm đó Nam Cung Thiên Mạc đã nói lời yêu y, nhưng Liễu Như Phong lại không có nửa phần nghĩ tới muốn dựa vào việc này mà vượt lễ tiết, đối Liễu Như Phong mà nói, đầu tiên Nam Cung Thiên Mạc là chủ nhân của y, sau đó mới là thứ khác.....

"Hồi cốc chủ, là chuyện cốc chủ phân phó thuộc hạ làm, đã có một chút kết quả!" Chu Đồng trong viện chần chừ một hồi, đáp.

Nam Cung Thiên Mạc giật mình, nhớ tới cái gì, không cam lòng mà thu hồi hai tay, đột nhiên kéo Liễu Như Phong qua, ở trên môi y khẽ hôn, mới giãn mặt cười cười trở lại bên cạnh bàn, ngồi xuống.

Liễu Như Phong cực lực bình ổn tình dục bị chọc lên trong cơ thể, mắt thấy Nam Cung Thiên Mạc đang nhìn mình, vội sửa sang lại xiêm y, cúi đầu nhìn một chút, không có gì không ổn, mới xoay người mở cửa phòng, lui tới bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, túc thủ đứng yên.

Chu Đồng đi vào phòng, quỳ xuống đất hành lễ, thấp giọng nói: "Cốc chủ, thuộc hạ đã vì Đồ phu nhân xem mạch, "

Liễu Như Phong nghe vậy, giật mình, không tự chủ được, nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc. Đã nhiều ngày, Liễu Như Phong không thể tìm được cơ hội mở miệng, cầu Nam Cung Thiên Mạc để cho thị tòng Độc Điện vì mẫu thân xem mạch, không nghĩ tới vào đêm đó, Nam Cung Thiên Mạc lại đã ghi tạc trong lòng.....

Nam Cung Thiên Mạc dường như cảm giác được ánh mắt cảm kích của Liễu Như Phong, nhả thân chuyển qua, nhìn nhìn Liễu Như Phong bên cạnh, bất động thanh sắc, lại chuyển trở về.

Lại nghe thị tòng Độc Điện Chu Đồng kia tiếp tục nói: "Đỗ phu nhân không phải sinh bệnh, mà là bị người hạ cực độc! Nhưng lại tựa hồ đã được dùng giải dược, chỉ là thân thể Đỗ phu nhân khi đó dường như thập phần suy yếu, mặc dù độc tính được giải, nhưng hai chân Đỗ phu nhân đã bị độc tính ăn mòn, vì vậy Đỗ phu nhân không thể đứng thẳng đi lại!"

Sắc mặt Liễu Như Phong trắng nhợt, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nghĩ nghĩ, cuối cùng lại nuốt trở về lời thỉnh cầu đã đến bên miệng.

Nam Cung Thiên Mạc trầm mặc một hồi, nhìn nhìn Liễu Như Phong sắc mặt trắng bệch, lại thủy chung không nói được một lời, vừa lòng mà gật đầu, nói: "Như vậy, hiện giờ người có nắm chắc chữa khỏi cho Đỗ phu nhân?"

Chu Đồng nghĩ nghĩ, nói: "Thỉnh cốc chủ thứ tội, thân thể Đỗ phu nhân cực nhọc từ thời còn trẻ, tổn thương căn cơ, độc dược kia lại thập phần lợi hại, lúc ấy Đỗ phu nhân có thể bảo trụ được tính mệnh, chỉ có chi dưới bị hủy, đã là thập phần hiếm thấy. Huống hồ đã cách hai năm, gân mạch hai chân Đỗ phu nhân đều đã xơ cứng, thuộc hạ vô năng, cho dù là cốc chủ Đoạn Hồn Cốc đích thân tới, chỉ sợ cũng không có biện pháp xoay chuyển!"

Nam Cung Thiên Mạc nhả mi lại, có chút bất mãn mà gật đầu, nói: "Ta đã biết, người đi xuống đi!"

"Vâng" Chu Đồng hành lễ, đứng dậy, rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong im lặng đứng ở một bên, thấy y rũ mắt, mặt không chút thay đổi, thở dài, vỗ vỗ tay, kêu: "Dạ Thất!"

Một đạo bóng đen lướt vào, Dạ Thất một thân hắc y bó sát cúi đầu quỳ gối trong phòng.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Dạ Thất, nói: "Chuyện Đỗ phu nhân trúng độc, hẳn người đã biết, đã tra ra chưa?"

"Hai ngày trước Chu Đồng tra ra Đỗ phu nhân là bởi vì trúng độc khiến chi dưới tê liệt. Thuộc hạ đã bắt đầu điều tra, độc kia là do hai năm trước Thương Khung sơn trang Đại công tử Đỗ Văn An hạ, Đỗ phu nhân mới trúng độc, liền được trang chủ Đỗ Thương Sơn phát giác, mới được cứu."

Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi thở ra một ngụm khí, nói: "Đi xuống."

Dạ Thất ứng thanh, đứng dậy, không dám nhìn Liễu Như Phong một bên, tung người vọt ra khỏi cửa phòng, bóng dáng biến mất.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Liễu Như Phong một hồi, thấy thần sắc y ngưng trọng, nửa ngày lại không nhìn phía mình, phát ổng tay áo một cái, bức ra một đạo kinh phong, đóng lại cửa phòng, quát: "Lại đây!"

Liễu Như Phong cả kinh, giương mắt nhìn nhìn, đi đến bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay lôi kéo, đem Liễu Như Phong kéo vào trong lòng, ôm lấy, ở gần cổ y cọ cọ, hỏi: "Người suy nghĩ chuyện gì?"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, nói: "Chủ nhân muốn đem Thương Khung sơn trang thu vào Tuyệt Cốc sao?"

Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu, nhìn Liễu Như Phong, nhíu mày, nam nhân này ngược lại càng ngày càng có thể hiểu được tâm tư mình!

"Chỉ là một cái Thương Khung sơn trang, ta vẫn thấy chóng mắt. Nếu không phải vì người, ta sớm đã đoạt Vân Thiên bảo đao. Việc gì phải phiền phức như thế?!" Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nói.

Liễu Như Phong rũ mắt, nói: "Chủ nhân có thể cho phép thuộc hạ báo mối thù hạ độc này?"

Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Sao phải phiền phức như vậy? Ngày sau một viên độc được, liền có thể lấy được tánh mạng Đỗ Văn An kia. Ngô..... Nhìn người như vậy, hai viên thì như thế nào?"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, hai viên? Vậy là tính cả Đỗ Văn Lôi.

Liễu Như Phong gật gật đầu, nói: "Thuộc hạ hiểu, đa tạ chủ nhân."

Nam Cung Thiên Mạc tà tà cười, ôm tay Liễu Như Phong, đột nhiên giữ chặt, đưa y áp sát vào trên người mình, nói: "Cảm tạ ta? Tạ ơn thế nào? Như Phong, người không phải chỉ là nói nói ngoài miệng thì coi như xong?"

Liễu Như Phong đỏ mặt lên, một vật cứng rắn như sắt bên hông, đoạn đoạn mà chọc vào mình, làm sao còn có thể không rõ ý tứ của Nam Cung Thiên Mạc.

Liễu Như Phong đang muốn nói chuyện, đã thấy Nam Cung Thiên Mạc biến sắc, ôm bàn tay mình, một cổ kinh lực vọt tới, thân hình Liễu Như Phong không tự chủ mà rơi xuống một bên.

Liễu Như Phong ổn định thân hình, khó hiểu mà nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc bỗng nhiên đứng dậy, thật sâu mà hô hấp một hồi, áp chế tình dục cuộn trào mãnh liệt trong người, nhìn phía ngoài cửa sổ, cười lạnh vài tiếng, nói: "Mai Việt Tâm đã tới!"

Liễu Như Phong giật mình, rũ mắt, chỉnh lý lại tâm tư bắt đầu tự loạn, quỳ xuống thay Nam Cung Thiên Mạc sửa sang lại xiêm y vừa rồi bị biến thành hỗn loạn.

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe thấy tiếng nói ần hãm nội lực của Mai Việt Tâm, vang lên trong Thương Khung sơn trang: "Nam Cung cốc chủ có ở đây? Đoạn Hồn Cốc Mai Việt Tâm đến nghe câu trả lời thuyết phục!"

Tiếp theo sau, Thương Khung sơn trang chiêm trống vang trời, tiếng động cước bộ ngút trời, có lẽ tráng đinh trong Thương Khung sơn trang đều đã chạy ra.

Liễu Như Phong nhanh chóng đứng dậy, sửa sang lại bản thân một chút, đi theo phía sau Nam Cung Thiên Mạc, đi ra khỏi cửa phòng.

Nam Cung Thiên Mạc đi đến trong viện, ngẩng đầu nhìn phía trên ngoài tường sơn trang, hơn mười đạo nhân ảnh, đề khí cười to ầm ĩ, nói: "Mai đại tiểu thư, muốn nghe câu trả lời thuyết phục gì?"

Mai Việt Tâm quay đầu, lãnh nhận đảo qua khu vực tráng đinh Thương Khung sơn trang bao vây cuộn trào mãnh liệt, tà áo tung bay, người đã như phi yến lảng không, vút qua.

Mai Việt Tâm đáp xuống trong viện, quay đầu nhìn nhìn mười mấy tên Đoạn Hồn Cốc phía sau, lại nhìn nhìn Liễu Như Phong phía sau Nam Cung Thiên Mạc, cười nói: "Nam Cung cốc chủ, Tuyệt Cốc cùng Đoạn Hồn Cốc tương giao nhiều năm, nếu Tuyệt Cốc có người ở rể Đoạn Hồn Cốc, quan hệ hai cốc người ta, chẳng phải là càng thêm vững chắc?!"

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nhìn nhìn nhóm người Đỗ Thương Sơn đi vào từ cửa viện, nói: "Bồn tọa đã nói qua, quy củ của Đoạn Hồn Cốc, không thể dùng được trên đầu Tuyệt Cốc. Mai đại tiểu thư cứu người của bản cốc, bồn tọa đương nhiên cảm kích trong lòng! Nhưng người trong Tuyệt Cốc, trừ phi chết bên ngoài, không người nào có thể thoát ly Tuyệt Cốc! Mai đại tiểu thư, không bằng như vậy, người còn thiếu bồn tọa một cái nhân tình, như vậy hai bên thanh toán xong, vừa vặn?"

Mai Việt Tâm khẽ nhú đôi mi thanh tú, trên mặt khó coi, cả giận nói: "Khi đó nếu không vì y, ta như thế nào ưng thuận người cái nhân tình này? Nam Cung cốc chủ, không ngờ lại khinh người quá đáng như vậy? Chẳng lẽ Đoạn Hồn Cốc thực dễ hiếp đáp hay sao?"

Liễu Như Phong rũ mắt, đứng yên ở phía sau Nam Cung Thiên Mạc, dường như người mà lúc này Mai Việt Tâm cùng Nam Cung Thiên Mạc đàm luận, là một thứ nào đó không phải y.

Nét tươi cười của Nam Cung Thiên Mạc chợt tắt, trầm giọng nói: "Mai đại tiểu thư lúc trước là vì chuyện gì, ưng thuận một nhân tình này? Chẳng lẽ mặt mũi của Đoạn Hồn Cốc người trọng yếu, còn thể diện của Tuyệt Cốc ta có thể tùy ý mà chà đạp?"

Mai Việt Tâm im lặng không nói, ngẩng đầu trông hướng Liễu Như Phong đứng phía sau Nam Cung Thiên Mạc, nhìn cũng không nhìn mình liếc mắt một cái, không khỏi đau xót trong lòng. Nghe ngữ khí của Nam Cung Thiên Mạc như vậy, hiển nhiên là tuyệt sẽ không đáp ứng để cho mình mang Liễu Như Phong đi. Mà nhìn thái độ cung kính của Liễu Như Phong lúc này đối Nam Cung Thiên Mạc, nửa phần cũng không đem mình để ở trong lòng.....

Tuyệt kiểm lộ phong 100: ← Trở lại

Mai Việt Tâm thở sâu, tuy rằng sớm biết Liễu Như Phong đối mình không có tình ý, nhưng ở chung nửa năm, sự ôn nhu săn sóc của nam nhân này lại vẫn thủy chung làm cho mình không cách nào từ bỏ được.

"Nam Cung cốc chủ đã nói như vậy, Mai Việt Tâm sao dám không tòng mệnh?! Như thế, việc Liễu Như Phong, Mai Việt Tâm không đề cập tới nữa! Như vậy, việc Thương Khung sơn trang, Nam Cung cốc chủ không đến mức sẽ cùng Mai Việt Tâm tranh chấp chứ?!" Mai Việt Tâm cũng không gây khó dễ, thả một chút, nhãn châu xoay động, Nam Cung Thiên Mạc nói là còn một cái nhân tình, thật sự cũng không sai! Nhưng trước mắt quan hệ thông gia không thành, như thế nào cũng phải đoạt được Vân Thiên bảo đao, mới có thể hướng phụ thân giao phó!

"Vân Thiên bảo đao?" Nam Cung Thiên Mạc nghiêng đầu, nhìn gương mặt nhóm người Đỗ Thương Sơn Thương Khung sơn trang nháy mắt trắng bệch, cười nói: "Tuyệt Cốc đối chuyện này không có dự tính! Nhưng hôm nay bốn tọa ở đây, thỉnh Mai đại tiểu thư lưu lại chút tình cảm, ngày mai bốn tọa dẫn dắt người Tuyệt Cốc, rời khỏi Nam Dương, đến lúc đó Mai đại tiểu thư muốn làm như thế nào, liền sẽ cùng Tuyệt Cốc ta không quan hệ!"

Mai Việt Tâm trầm ngâm trong chớp mắt, cười nói: "Nam Cung cốc chủ nói lời này là thật sao?"

"Tuyệt vô hư ngôn!" (không nói lời sáo rỗng) Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, ánh mắt lơ đãng, quét đến đám người Đỗ Thương Sơn đang tái nhợt sắc mặt.

"Nếu như thế, Mai Việt Tâm không đánh nhiều Nam Cung cốc chủ nghỉ ngơi! Cung chúc Nam Cung cốc chủ ngày mai thuận buồm xuôi gió!" Mai Việt Tâm xả ra một mặt tươi cười, không có hảo ý mà nhìn nhìn đám người Đỗ Thương Sơn, phát phát tay, hơn mười người Đoàn Hồn Cốc nhất tề hướng Nam Cung Thiên Mạc cúi người hành lễ, xoay người bay vút ra, chỉ chốc lát sau, bóng dáng đã biến mất!

Đỗ Thương Sơn nhìn thấy Nam Cung Thiên Mạc muốn xoay người trở về phòng, vội giọng kêu: "Nam Cung cốc chủ, xin dừng bước!"

Nam Cung Thiên Mạc trở lại, nhìn về phía Đỗ Thương Sơn.

Đỗ Thương Sơn đi vội vài bước, nói: "Sao Nam Cung cốc chủ muốn ngày mai về cốc? Là do Thương Khung sơn trang chiêu đãi không chu toàn?"

Nam Cung Thiên Mạc cười lắc lắc đầu, nói: "Đỗ trang chủ thịnh tình khoản đãi, thập phần chu đáo! Bất quá từ trước đến nay Tuyết Cốc vốn rời xa thế tục, bốn tọa cũng không tiện ở lâu."

Đỗ Thương Sơn vội la lên: "Nhưng chẳng lẽ cốc chủ muốn thấy Thương Khung sơn trang diệt vong? Như Phượng cùng Như Phong lại nên làm sao bây giờ? Cốc chủ thật sự muốn thấy chết mà không cứu?"

Sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc trầm xuống, cười lạnh nói: "Lời này của Đỗ trang chủ là ý gì? Đừng nói Liễu Như Phong không phải là do người thân sinh, cho dù y đúng là như vậy! Vào Tuyết Cốc, liền là người của Tuyết Cốc ta, chết sống đều cùng người vô can! Về phần Đỗ Như Phượng cùng Thương Khung sơn trang người....."

Trên mặt Nam Cung Thiên Mạc hiện lên một tia ý cười tàn khốc, nói: "Cùng bốn tọa có quan hệ gì? Không có bất luận quan hệ nào, lại muốn Tuyết Cốc ta mạo hiểm đắc tội cả võ lâm, cường ngạnh xuất đầu? Đỗ trang chủ, người cho rằng Nam Cung Thiên Mạc ta là tiểu nhi ba tuổi hay sao?!"

Sắc mặt Đỗ Thương Sơn xám trắng, nói: "Tiểu nữ Như Phượng, quý mến Nam Cung cốc chủ đã lâu, không biết....."

Sắc mặt Liễu Như Phong lạnh lẽo, Đỗ Thương Sơn cư nhiên lấy muối muối làm thủ đoạn giao dịch?! Một tia hảo cảm cuối cùng của Liễu Như Phong đối Đỗ Thương Sơn biến mất hoàn toàn.....

"Đỗ trang chủ thỉnh tự trọng!" Nam Cung Thiên Mạc phần nộ quát, nhìn vẻ mặt hoảng loạn của Đỗ Thương Sơn, khinh miệt nói: "Nàng là nữ nhân thân sinh của người sao? Đỗ trang chủ lấy nữ nhân của người khác đến bảo toàn sơn trang của mình, quả nhiên không hổ là hào hiệp một phương! Huống chi người Như Phượng cô nương yêu là ai, Đỗ trang chủ sao lại không biết?"

Nam Cung Thiên Mạc nói xong, phất tay áo xoay người, liền hướng trong phòng mà đi, đi được vài bước, quay đầu, nhìn nhìn thần sắc đám người Đỗ Thương Sơn giống như tro tàn, thờ dài, nói: "Mà thôi, nể mặt Như Phượng cô nương, bôn tọa liền đưa Đỗ trang chủ một kiến nghị: không bằng đem Vắn Thiên bảo đao đưa cho người đến cướp đoạt, tuyệt thể thần binh, người người đều muốn, nhưng cũng phải xem chính mình có năng lực giữ lại được hay không! Khó bảo đảm mà vẫn muốn bảo vệ, cho dù si ngốc bởi cả tánh mạng. Bôn tọa tuyệt không theo phụng bồi!"

Nam Cung Thiên Mạc nói xong, mang theo Liễu Như Phong, xoay người bước nhanh trở về trong phòng, cửa phòng khép kín, phát ra một tiếng "Ba" nhẹ vang.

Trên mặt Đỗ Thương Sơn một trận xanh một trận trắng, im lặng sau một lúc lâu, mới mang theo cước bộ trầm trọng mà xoay người rời đi.

Tổng quản Vạn Thiên Sơn vội vã mà tiến lên đón, hỏi: "Trang chủ, sự tình như thế nào?"

Đỗ Thương Sơn nhìn hẩn một cái, cúi đầu nói: "Vạn thúc, người nói đúng, quả nhiên cốc chủ Tuyệt Cốc mặc kệ việc của Thương Khung sơn trang..... Ngày mai bọn họ sẽ khởi hành rời đi."

Tổng quản Vạn Thiên Sơn nhìn Đỗ Thương Sơn, lắc lắc đầu, nói: "Vừa rồi người của Hà viện tới bẩm báo, tiêu thư đang thu thập hành lí, nói là cốc chủ Tuyệt Cốc đã mời, thỉnh tiêu thư đi Tuyệt Cốc du ngoạn."

Đỗ Thương Sơn chân động, bắt lấy tay tổng quản Vạn Thiên Sơn, vội la lên: "Phu nhân đâu?"

Tổng quản Vạn Thiên Sơn thờ dài: "Phu nhân nói, nàng đã già, không muốn bôn ba đi lại, muốn cùng trang chủ....."

Đỗ Thương Sơn ngăn người, buông tay ra, nhìn tổng quản Vạn Thiên Sơn, nói: "Vừa rồi cốc chủ Tuyệt Cốc nói, chúng ta nên đem Vắn Thiên bảo đao đưa cho người đến cướp đoạt, bảo toàn Thương Khung sơn trang không bị hủy....."

Tổng quản Vạn Thiên Sơn lắc đầu, nói: "Hiện giờ võ lâm thiên hạ, bất luận là ai lấy được Vắn Thiên bảo đao, làm sao lại buông tha mạng sống chúng ta? Chúng ta còn sống, sẽ nói cho người trong thiên hạ, Vắn Thiên bảo đao ở trên tay ai! Huống chi, cho dù thực sự có người đồng ý buông tha chúng ta, những người còn lại đến đoạt bảo đao, lại như thế nào sẽ không gây khó dễ chúng ta cho hả giận?"

Đỗ Thương Sơn lộ vẻ sầu thảm cười, nói: "Khó khăn như thế sao? Khó khăn như thế!"

Tổng quản Vạn Thiên Sơn nhìn vẻ mặt Đỗ Thương Sơn, trong lòng cũng bị thương, nghĩ nghĩ, nói: "Thương Sơn, hiện giờ, chỉ có một chỗ, có được Vạn Thiên bảo đao, sẽ không muốn tánh mạng trên dưới Thương Khung sơn trang, có lẽ còn có thể bảo toàn chúng ta!"

"Người là nói....." Đỗ Thương Sơn giật mình.

Tổng quản Vạn Thiên Sơn ngưng trọng mà gật đầu, lấy ra một vật từ sau thân, đưa cho Đỗ Thương Sơn, nói: "Lưu lại được núi xanh, không sợ không củi đốt!"

Đỗ Thương Sơn nhìn thanh trường đao màu đen trước mắt, đại ra một lát, mạnh cắn răng một cái, chần chờ một chút, duỗi tay tiếp nhận, xoay người lui tới đường mà phi nước đại, nói: "Ta đi cầu kiến hần!"

Tổng quản Vạn Thiên Sơn yên lặng mà nhìn bóng dáng Đỗ Thương Sơn, thở dài, nếu người đó đã mạo hiểm nguy hiểm đắc tội Đoạn Hồn Cốc, bảo hộ Liễu Như Phong, đương nhiên sẽ nhìn trên một chút quan hệ giữa Liễu Như Phong cùng Đỗ phu nhân, đáp ứng việc này!

Tổng quản Vạn Thiên Sơn ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, lão lệ ngang dọc trong mắt, Thương Khung sơn trang từng từng trăm năm trên giang hồ, cũng đã đến hồi kết thúc.....

Tổng quản Vạn Thiên Sơn quay đầu lại quát: "Người đâu, truyền lệnh xuống, toàn trang thu thập hành lý, tùy thời chuẩn bị rời đi!"

※※※

"Nam Cung cốc chủ, tại hạ Đỗ Thương Sơn cầu kiến!" Đỗ Thương Sơn cầm Vạn Thiên bảo đao trong tay, đứng ở trong viện vắng vẻ, nhất thời chỉ cảm thấy u sầu trong lòng hàng vạn hàng nghìn.

Cửa phòng khê mở, Liễu Như Phong đi ra, nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn, nói: "Đỗ trang chủ, cốc chủ lệnh Như Phong chuyển lời, nên nói, đều đã nói. Thỉnh Đỗ trang chủ quay về!"

"Như Phong!" Đỗ Thương Sơn bước lên phía trước kéo ống tay áo Liễu Như Phong lại, nói: "Người thật muốn nhìn thấy Thương Khung sơn trang bị hủy hoại chỉ trong chốc lát? Mẫu thân người cùng muội muội, người cũng không quản sao?"

Liễu Như Phong trầm mặc một hồi, thở dài, nói: "Đỗ trang chủ, mẫu thân nguyện ý cùng người, Như Phong cũng không có biện pháp, Như Phong sau này sẽ hảo hảo chiêu cố Phượng nhi. Liễu Như Phong bất quá chỉ là một trong những thị tòng của cốc chủ, nhân tiểu ngôn khinh (ng` địa vị thấp, lời nói sẽ ko có trọng lượng, ko có sức ảnh hưởng),

huống chi lần này nhất cung song cốc ngũ phái đều xuất hiện, hiện nay bên ngoài Thương Khung sơn trang, đều có người giám thị rình rập. Đồ trang chủ, xin thứ cho Liễu Như Phong bắt lặc!"

Một tia hy vọng cuối cùng bảo tồn Thương Khung sơn trang trong lòng Đồ Thương Sơn, theo lời nói của Liễu Như Phong, biến mất vô tung! Nếu cốc chủ Tuyệt Cốc rời đi, chỉ sợ Thương Khung sơn trang sẽ lập tức phải bị tai ương ngập đầu!

Đồ Thương Sơn cắn chặt răng, đưa Ván Thiên bảo đao màu đen trong tay qua, nói: "Như Phong, ta cũng biết, yêu cầu thái quá Tuyệt Cốc dùng hết cách trợ giúp Thương Khung sơn trang, là không có khả năng. Chỉ cầu ngươi, nhìn trên một phần tình ta chiếu cố Nhược Mai cùng Như Phượng mười mấy năm qua, đem Ván Thiên bảo đao này đưa cho Nam Cung cốc chủ, nói Thương Khung sơn trang ta nguyện ý đầu nhập Tuyệt Cốc!"

Liễu Như Phong dừng một chút, thật sâu mà nhìn Đồ Thương Sơn, tiếp nhận Ván Thiên bảo đao, nói: "Như thế, thỉnh Đồ trang chủ chờ một lát. Như Phong đi cầu cốc chủ, chỉ là thành hay bại, liền phải xem tâm tình của cốc chủ....."

"Ta biết. Đồ Thương Sơn thay những người còn sống cao thấp trong Thương Khung sơn trang, bái tạ ngươi." Đồ Thương Sơn nói xong, hai tay ôm quyền, cung hạ thất lưng, đối Liễu Như Phong làm một cái đại lễ.

Liễu Như Phong vội vàng đỡ hấn, nhớ tới đủ loại tình hình khi mình mới đi vào Thương Khung sơn trang, không khỏi thở dài, xoay người đi vào trong phòng.

Nam Cung Thiên Mạc nhàn nhã mà ngồi bên cạnh bàn, nhìn thấy Liễu Như Phong đẩy cửa mà vào, mỉm cười nói: "Như thế nào?"

Liễu Như Phong đi tới trước người Nam Cung Thiên Mạc, quỳ xuống, hai tay cầm Ván Thiên bảo đao, dâng lên cấp Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Hết thủy cùng dự liệu của cốc chủ không sai biệt!"

Nam Cung Thiên Mạc lấy trường đao màu đen, một tay nắm chuôi đao, rút thân đao ra, trên thân đao màu đen không chút nào thu hút, quả nhiên có khắc hai chữ to "Ván Thiên".

Nam Cung Thiên Mạc cẩn thận đánh giá sau một lúc lâu, lại nhìn không ra căn nguyên, không khỏi nhíu nhíu mày, thu đao vào vỏ, đem tuyệt thế bảo đao chấn động thiên hạ này nhẹ nhàng đưa qua, để trên bàn.

Nhìn nhìn Liễu Như Phong muốn nói lại thôi, Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Các ngươi ở trong viện nói chuyện, ta đều đã nghe thấy....."

Liều Như Phong không lên tiếng, mắt thấy Nam Cung Thiên Mạc để bảo đao qua, ánh mắt nhìn lại, mới thấp giọng nói: "Cốc chủ như thế nào có thể khẳng định Đỗ gia sẽ đem bảo đao này dâng lên cấp Tuyệt Cốc?"

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nói: "Đứng lên đi! Ta cũng không nắm chắc, cùng lắm thì, cướp đoạt từ trong tay người bên ngoài thôi!"

Liều Như Phong đứng dậy, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Hiện nay Đỗ trang chủ còn chờ ở bên ngoài, thuộc hạ nên đáp lời như thế nào?"

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nói: "Để cho hắn tiến vào đi!"

"Vâng" Liều Như Phong trở lại mở cửa phòng ra, đôi Đỗ Thương Sơn đang hoảng loạn trong viện gật gật đầu.

Đỗ Thương Sơn không biết Nam Cung Thiên Mạc có chấp nhận điều kiện của hắn hay không, thẳng đến khi Liều Như Phong đôi hắn gật đầu, mới ổn định tâm lại, trên mặt không khỏi hiện lên một tia vui mừng, vội vàng đi vào phòng.

"Đỗ Thương Sơn kiến quá Nam Cung cốc chủ." Đỗ Thương Sơn liếc mắt một cái thấy thanh trường đao màu đen trên bàn, nhìn bộ dáng không lưu ý của Nam Cung Thiên Mạc, bất giác có chút xấu hổ.

"Đỗ trang chủ, " Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nói: "Vấn Thiên đao pháp kỳ thực đã sớm thất truyền?"

Trên mặt Đỗ Thương Sơn trắng bệch, không khỏi ngẩng đầu nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nam Cung cốc chủ như thế nào biết được?"

Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Võ công của Đỗ trang chủ, cùng cục diện hôm nay của Thương Khung sơn trang, người mắt tinh vừa thấy liền biết. Chẳng qua ngoại nhân tâm tồn hy vọng xa vời, hưởng chi tuyệt thế thần binh như vậy, cũng thật đáng chú ý!"

Đỗ Thương Sơn thấp đầu, thờ dãi: "Không sai! Kỳ thật Thương Khung sơn trang sáu mươi năm trước, sau khi trang chủ đời thứ ba Đỗ Hành Thiên bất ngờ thân vong, đao pháp Vấn Thiên, liền đã thất truyền. Lưu lại, bất quá chỉ là một thanh bảo đao chém sắt như chém bùn mà thôi....."

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn, nói: "Nếu Thương Khung sơn trang nguyện ý đầu nhập Tuyệt Cốc, bản tọa nhìn trên phần tình Liều Như Phong hầu hạ nhiều năm, đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt. Nhưng có vài điểm, bản tọa cần phải nói rõ ràng trước tiên!"

Đỗ Thương Sơn rung mình, thần sắc đoan chính, chấp tay nói: "Thỉnh Nam Cung cốc chủ cho biết."

Nam Cung Thiên Mạc đối thái độ của Đỗ Thương Sơn như vậy thật vừa lòng, gật gật đầu, nói: "Tuyệt Cốc ở ẩn, nếu Thương Khung sơn trang đầu nhập Tuyệt Cốc, liền không thể lưu lại Nam Dương!"

Đỗ Thương Sơn gật gật đầu.

Nam Cung Thiên Mạc lại nói: "Sau khi tiến vào Tuyệt Cốc, tương ứng Thương Khung sơn trang phải hoàn toàn biến mất, đưa về các điện của Tuyệt Cốc."

Tâm Đỗ Thương Sơn có chút không cam lòng, nhưng cũng biết đây là không thể tránh được, chỉ đành gật đầu lần thứ hai.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười nói: "Kế tiếp chính là cốc quy Tuyệt Cốc, vừa vào Tuyệt Cốc, chung thân là người Tuyệt Cốc, những quy củ khác, đợi các người tiến vào Tuyệt Cốc, tự sẽ có người nói cho biết. Đi chuẩn bị một chút đi, sau một lúc, theo bốn tọa, rời đi từ phía sau sơn trang!"

Đỗ Thương Sơn thờ sâu, khom mình hành lễ, xoay người nhanh chóng rời đi.

Nam Cung Thiên Mạc vỗ vỗ tay, gọi Dạ Thất, thấp giọng phân phó vài câu.

Dạ Thất gật đầu, rời khỏi phòng, tức thì mười đạo bóng đen bay vút ra từ trong viện, lên đi hướng về phía ngoài Thương Khung sơn trang.....

Liễu Như Phong đem một ít y vật thu thập thỏa đáng, lại đem thanh trường đao màu đen kia dùng vải bao lại.

Nam Cung Thiên Mạc lẳng lặng mà nhìn động tác của Liễu Như Phong, rõ ràng chỉ là động tác bình thường, ngày xưa những việc này, Liễu Như Phong cũng làm không ít. Nhưng hôm nay, trong lòng lại có một cỗ ôn nhu đậm đậm.

Đợi đến khi Liễu Như Phong đem túi bao để trên bàn, đi đến bên người, Nam Cung Thiên Mạc nhin không được kéo y cúi người xuống, ngẩng đầu hôn, một phen triền miên.....

"Cốc chủ, canh giờ đã đến, người của Thương Khung sơn trang đang chờ cốc chủ ở hậu viện!" Một gã thị vệ Tuyệt Cốc bẩm báo ở ngoài cửa.

Nam Cung Thiên Mạc buông Liễu Như Phong cả mặt tai đều đỏ ra, hơi hơi bình ổn bản thân, đảo mắt nhìn nhìn Liễu Như Phong khôi phục bình thường, mỉm cười, đứng dậy mở cửa phòng, rời đi ra ngoài.

Liễu Như Phong vội vàng cầm lấy túi bao, trường đao, bước nhanh theo kịp.

Hậu viện Thương Khung sơn trang, hơn tám trăm người còn sống thân đeo túi bọc binh khí, lẳng lặng đứng ở trong viện.

Mắt thấy sáu người Nam Cung Thiên Mạc đi tới, Đỗ Thương Sơn vội vàng tiến lên, nói: "Nam Cung cốc chủ!"

Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt đảo qua, thấy Đỗ phu nhân ngồi ở phía trên một trúc y mang theo dây treo, khẽ gật đầu.

Bóng đen chợt lóe trên tường viện, Dạ Thất lướt vào trong viện, rơi tới trước người Nam Cung Thiên Mạc, quỳ xuống nói: "Cốc chủ, một trăm bảy mươi sáu người giám thị ngoài Thương Khung sơn trang, đều đã giết hết, không một tên đào thoát!"

Đỗ Thương Sơn biến sắc, ngoài trang cư nhiên nhiều người như vậy? Mà những người được gọi là ảnh vệ Tuyệt Cốc này, lại ở trong một canh giờ ngắn ngủi đã đem tất cả bọn họ diệt khẩu? Bên người Nam Cung Thiên Mạc, rốt cuộc mang theo bao nhiêu ảnh vệ? Võ công của Tuyệt Cốc, quả nhiên bí hiểm!

Nam Cung Thiên Mạc huy phát ống tay áo, thân hình Dạ Thất tung lên, ả vào chỗ tối.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Đỗ Thương Sơn, cũng không nói nhiều, phát phát tay, đi đầu hướng phía sau trang mà đi.

Người ngoài trang bị giết, có lẽ qua không bao lâu, sẽ có người tới, thời gian cấp bách. Tuy nói Nam Cung Thiên Mạc cũng không e ngại những tên gọi là cao thủ trên giang hồ, nhưng những người trong Thương Khung sơn trang không có võ công như thị vệ Tuyệt Cốc!

Một hàng mọi người rời khỏi Thương Khung sơn trang không lâu, đại hỏa phóng lên cao, Đỗ Thương Sơn nhịn không được dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn, lệ quang trong mắt lấp lánh, sau một lúc lâu không nói gì, mạnh quay đầu, phát phát tay, thét ra lệnh trang chúng Thương Khung sơn trang về mặt bị thông, đi theo Nam Cung Thiên Mạc, đi về phía trước.....

※※※

"Các người muốn đi đâu?" Thanh âm băng lãnh phần nộ, khiến giọng nói nguyên bản mềm mại êm tai trở nên trang nghiêm sát khí.

Nam Cung Thiên Mạc vung tay lên, một nhóm hơn tám trăm người nhất tề không tiếng động mà dừng cước bộ.

Trong rừng cây giữa núi, chậm rãi chuyển ra hơn mười người, một người trung gian, tổ y la quần (y phục lụa trắng, váy mỏng), không phải Đoạn Hồn Cốc Mai Việt Tâm, còn có thể là ai?

"Nam Cung cốc chủ!" Mai Việt Tâm phần hận cắn chặt răng, nói: "Người đây là ý tứ gì? Phải chăng nên cho Đoạn Hồn Cốc ta một cái giao phó?!"

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nói: "Động tác của Mai đại tiểu thư thật nhanh, không ngờ lại canh giữ ở nơi này! Không biết Mai đại tiểu thư muốn bốn tọa giao phó cái gì?"

"Nam Cung Thiên Mạc!" Hiển nhiên Mai Việt Tâm đã cực tức giận, quát: "Đường đường cốc chủ Tuyết Cốc, cư nhiên béo nhờ nuốt lời? Hôm nay người nói với ta cái gì? Người sẽ không nhanh như vậy liền quên?!"

Nam Cung Thiên Mạc nhú mày, tươi cười bất biến, đang định nói chuyện.

※※※

Tuyệt kiểm lộng phong phiên ngoại

"Ngô..... Ân....." Tiếng rên rỉ bị áp lực, đứt quãng mà tràn ra.

Liễu Như Phong cố gắng mà mở to hai mắt, nhìn tơ trướng thanh sắc trên đỉnh giường, hai tay bị vải mỏng bằng tơ nhẹ nhàng mà buộc chặt sau người, hai chân cũng bị cùng loại tơ tách xa, cột vào hai đầu phía đuôi giường, hiện giờ thoắt dùng sức liền có thể xé đứt trối buộc lại thành một loại gánh nặng mà Liễu Như Phong không thể không chú ý..... Cùng lời nói, Liễu Như Phong là bị dải tơ này trối buộc, không bằng nói, tư thái lúc này, toàn bộ đều dựa vào lực đạo duy trì của chính Liễu Như Phong.....

Cửa phòng nhẹ vang, ngày xuân dương quang tươi đẹp chiếu rọi tiến vào, thân hình xích lửa của Liễu Như Phong run nhè nhẹ mà co lại một chút.

Nam Cung Thiên Mạc đóng cửa phòng, nhìn thấy Liễu Như Phong bị tình dục tra tấn trên giường, trên mặt hiện lên một nụ cười tà ý, chậm rãi đi đến bên giường, cầm trong tay một vật ác tính mà nhao lên một cái trước mắt nam nhân trên giường.....

Đó là một thanh mỹ ngọc xanh đậm, ngọc khí chế thành, cán thân dài dài, đỉnh tròn trơn nhẵn —— một cái nam căn bằng ngọc!

Liễu Như Phong có chút kinh hoảng mà mở to hai mắt, đang muốn mở miệng nói cái gì.

Nam Cung Thiên Mạc nhanh tay lẹ mắt, một khối tơ lụa màu trắng đã nhét vào trong miệng đang mở ra của Liễu Như Phong.

Tơ lụa nhét không thật sự chặt, nhưng Liễu Như Phong cũng không dám đem nó phun ra, chỉ đành vịn vẹo một chút thân thể, cầu xin mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

"Như thế nào? Chịu không nổi? Yên tâm, ta liền cho ngươi thỏa mãn!" Nam Cung Thiên Mạc nhếch mi, ngồi trên giường, đi tới giữa hai chân bị bắt mở ra.

Liễu Như Phong thất kinh, cảm giác được ngọc khí lạnh như băng nhẹ nhàng đè tại huyệt khẩu nơi hạ thân, đây là tình huống chưa từng có qua, Nam Cung Thiên Mạc luôn luôn sẽ không đem những thứ này dùng trên người mình, nhưng hôm nay.....

Ngọc khí lạnh lẽo lại bị cầm ra, Nam Cung Thiên Mạc giống như lầm bầm nói: "Ngô, đi vào như vậy, có lẽ sẽ bị thương?"

Nam Cung Thiên Mạc lấy ra một cái bình sứ, liếc mắt một cái thấy ánh mắt Liễu Như Phong rút lui, mỉm cười, cố ý chậm rãi mà đem nước thuốc bên trong rót vào đỉnh ngọc khí kia, ngọc khí đứng thẳng, mắt thấy toàn thân ngọc khí chậm rãi đã ươn ướt nước thuốc trong suốt, mới lại lần thứ hai để ở huyệt khẩu quá khẩn trương mà chặt chẽ khép kín.

"Như Phong, thả lỏng! Chỉ cần cái này đi vào, ta liền buông ngươi ra!" Ngữ khí Nam Cung Thiên Mạc ôn nhu, động tác trên tay lại không có nửa phần do dự!

Đỉnh ngọc khí miễn cưỡng mà vào được nửa tắc, toàn thân Liễu Như Phong cứng ngắc, trên mặt lộ ra thần tình hồ thẹn muốn chết.

Nam Cung Thiên Mạc lại như không thấy, đột nhiên đem ngọc khí kia lại rút ra.....

Cảm giác hạ thể bị căng chặt trương ra còn chưa kịp thích ứng, đã hóa thành hư không, huyệt khẩu đáng thương mở ra hợp lại, từ chỗ sâu trong chảy ra một cỗ trắng đục.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn thấy bí huyệt khép mở giống như mời gọi, từng chút từng chút phun ra đục dịch của chính mình lúc trước để lại ở chỗ sâu trong thân thể y, hạ phúc không khỏi căng thẳng, đục hỏa vừa mới diệt xong lại lần thứ hai bốc lên.....

Ngọc khí từng chút được đưa vào, dưới sự ướt át của nước thuốc càng làm sâu thêm mức độ mặn cảm của thân thể, chậm rãi bị bí huyệt kia nuốt vào.....

Nam Cung Thiên Mạc thở sâu, ngẩng đầu nhìn Liễu Như Phong không dám mở to mắt, tại trên nhục hành lần thứ hai ngẩng đầu lên mà nhẹ nhàng búng.....

Liều Như Phong hơi ngẩng đầu, môi bị ngăn chặn không thể lên tiếng, còn phải chú ý bản thân không thể xé đứt dải tơ yếu ớt kia, gần như gian nan mà hô hấp, bờ ngực trơn nhẵn cực liệt phập phồng.

Tình sắc mê người như thế, Nam Cung Thiên Mạc lại như không thấy, phát tay chặt đứt dải tơ trời buộc mắt cá chân Liều Như Phong, từ trong tay áo lấy ra một chuỗi kim linh (chuông màu vàng), chậm rãi mà đem kim linh kia, buộc tại gốc nhục hành cao ngất, một mặt chú ý biểu tình của Liều Như Phong, một mặt điều chỉnh độ căng của sợi bông của chuỗi kim linh kia, mu bàn tay cố ý như vô tình mà cọ xát trên nhục hành đã trưởng tím.....

Phân thân mẫn cảm bị đồ đầy nước thuốc, bị đụng chạm như vậy, Liều Như Phong chỉ cảm thấy giống như một loại khổ hình chân chính, thời gian đột nhiên trở nên thật dài mà chậm chạp, nước thuốc kia làm sâu thêm mức độ mẫn cảm của thân thể, khiến bộ vị nguyên bản đã mẫn cảm vạn phần càng thêm không thể thừa nhận. Hai tay Liều Như Phong ở sau người, gắt gao mà nắm chặt đệm bông trên giường, thân hình không ngừng run rẩy, trong đầu óc choáng váng chỉ còn lại một loại mệnh lệnh giống như thôi miên chính mình —— không thể trốn, không thể trốn, hắn là chủ nhân.....

Thẳng đến khi xác nhận sẽ không thương tổn đến Liều Như Phong, lại làm cho y không thể tự phát tiết, mới buông lỏng tay ra. Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng mà vuốt ve đỉnh non mịn, linh âm thanh thúy tức khắc vang lên. (linh âm = tiếng chuông)

Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng mà cười, nhìn nhìn Liều Như Phong đầy người đồ mồ hôi, mệnh lệnh nói: "Đứng lên! Người sẽ không thăm nghĩ để cho ta phục vụ người chứ?"

Liều Như Phong giật mình, sau một lúc lâu mới lý giải ý tứ của lời này, mở to mắt, nhìn Nam Cung Thiên Mạc thần nhiên tựa vào bên giường, ngón tay hung hăng ngắt tại lưng mình, kích đau kích thích thần trí hôn mê tan vỡ, Liều Như Phong lắc đầu, thanh tĩnh một chút, cong lên hai chân, chân xích lõa dựa vào móng, hai tay chống trên giường, mạnh dùng một chút lực, từ nằm ngửa biến thành quỳ ngồi.

Nam Cung Thiên Mạc chậm rãi nói: "Như Phong, cần phải chú ý một chút, đừng để thứ ta bỏ vào trong thân thể người rớt ra! Nếu không, ta liền bắt chính người đem nó bỏ vào lại!"

Thay đổi tư thế, khiến ngọc khí ở bên trong tràng vách ẩm ướt hơi trượt, rơi ra nửa thanh, thân thể Liều Như Phong cứng đờ, vội vàng hạ thân thể xuống, ngồi trên giường, đem đỉnh ngọc khí kia trở về trong cơ thể.....

Cũng may tư thế lúc này, Nam Cung Thiên Mạc vẫn chưa thấy, chỉ cho rằng Liều Như Phong là nhất thời không khỏe, cũng không để ý, nhắc chân trái lên, khoác lên phía trên đùi phải, cong lại, nhìn Liều Như Phong, cười nói: "Đến, lại đây!"

Liều Như Phong dừng dừng, nhìn Nam Cung Thiên Mạc xiêm y đầy đủ, chỉ đành cực lực co rút lại hậu huyết của chính mình, kẹp chặt ngọc khí trong cơ thể, thẳng đứng dậy, bằng đầu gối đi qua, hai chân tách xa, bước qua phía hai chân Nam Cung Thiên Mạc chồng lên cùng một chỗ, chân trái cong lại, khiến Liều Như Phong chỉ có thể quỳ thẳng thân hình, nghĩ đến sự chật vật của hạ thân chính mình, không khỏi càng thêm thẳng thân thể, không muốn làm cho trường y tuyết trắng của Nam Cung Thiên Mạc nhiễm bẩn.....

Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay, lấy ra khăn lụa đã bị nước bọt thấm ướt, nhìn Liều Như Phong, trên mặt không có biểu tình, nói: "Người sẽ không không biết nên làm như thế nào chứ?"

Trên mặt Liều Như Phong có chút khó chấp nhận, y không phải là thị cơ xuất thân Thị Điện, hiện giờ hai tay bị trói ở sau người, lại muốn y làm như thế nào?

Nam Cung Thiên Mạc nhìn y run sợ lo lắng sau một lúc lâu, không thấy động tĩnh, thở dài, nói: "Như Phong! Người thực nên đi Thị Điện học hỏi, như thế nào phục vụ người khác! Đến, thay ta cởi áo ra!"

Thuộc hạ không phải thị cơ! Trong đầu Liều Như Phong oanh một tiếng, liền muốn biện bạch, nhưng nghĩ lại hiện tại, bản thân không phải thị cơ thì tính là gì? Liều Như Phong giương giương miệng, lại nói không ra lời.

Nam Cung Thiên Mạc thấy y như vậy, nhin không được lại thở dài, nói: "Dùng miệng!"

Liều Như Phong nghe vậy, thân thể cứng ngắc, chậm rãi cong hạ thắt lưng, hai tay bị trói ở sau người không thể dùng sức, chỉ đành dựa vào sự chống đỡ của đầu gối, gian nan mà cúi thân xuống, do dự mà tới gần vạt áo ngực trái của Nam Cung Thiên Mạc, há mồm cắn.

Nhưng tuy Liều Như Phong phục vụ Nam Cung Thiên Mạc lâu ngày, vì hắn thoát y mặc y thật sự làm đã nhiều, nhưng luôn luôn là có hai tay, dùng miệng, là lần đầu tiên.

Liều Như Phong cắn nửa ngày, vừa muốn ắn nhẩn ngọc khí trượt trong cơ thể, mệt đến đầu đổ đầy mồ hôi, vạt áo kia lại ương ngạnh mà không có nửa phần buông lỏng.....

"Nhanh lên!" Nam Cung Thiên Mạc có chút không kiên nhẫn, chân trái cong lại rõ ràng đụng đến nhục hành giữa hai chân của nam nhân ở phía trên, nhẹ nhàng mà cọ động, một tay ngắt một bên nhũ tiêm, một tay tại nơi thắt lưng căng chặt trượt lên.

Kích thích thành linh xảy ra, khiến thân mình Liều Như Phong run lên, suýt nữa cắn đầu ngà quý trên người Nam Cung Thiên Mạc, thật vất vả, ổn định thân hình, chịu đựng sự kích thích trước ngực, bên hông, nhục hành, thân thể run rẩy, nhẹ nhàng cắn vạt áo.....

"Đỉnh linh, đỉnh linh....." Linh âm thanh thúy nương theo động tác gian nan của Liễu Như Phong, cắt qua sự yên lặng trong phòng!

Nam Cung Thiên Mạc nhìn thấy trước mắt mồ hôi thấm ướt lưng, tóc dài tản lác, thân thể ửng đỏ, chỉ cảm thấy dục vọng hạ thân ngang nhiên đứng thẳng, ngay cả linh âm thanh thúy kia, đều trở nên dâm mị nói không nên lời.....

Thật vất vả giải khai ngoại sam trên người Nam Cung Thiên Mạc, phần đỉnh giữa hai chân Liễu Như Phong, ngón tay trước ngực thay phiên an ủi hai bên nhũ tiêm, bàn tay chạy chung quanh trên người, biến thành thở dốc không thôi, dục hỏa trong cơ thể đốt cháy thần trí, hạ thân sưng đến phát đau. Nếu bản thân không phải do chuỗi sợi kim linh kia trói buộc, chỉ sợ sớm đã tiết ra.....

"Đỉnh linh, đỉnh linh....." Nghĩ như vậy, Liễu Như Phong mới phát hiện, lúc trước một lòng giải quyết vạt áo kia, lúc này mới phát hiện, theo sự hô hấp của bản thân, kim linh kia phát ra âm hưởng thanh thúy, nhất thời thẹn đến muốn chui xuống đất, chỉ hận trên giường không có một cái vết rách, không thể một đầu chui vào.....

Ngón tay trước ngực căng thẳng, đau đớn từ hạ thân truyền đến, Liễu Như Phong hít một ngụm lãnh khí, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Nam Cung Thiên Mạc, không dám lại đỉnh chỉ bất động, vội vàng ném một đầu khăn quần ra sau đầu, cúi đầu cắn lên đai lưng tiết y.....

Cũng may lúc trước cắn ra ngoại sam, có kinh nghiệm, lúc này Liễu Như Phong chịu đựng hai tay trêu chọc chung quanh trên người, cực lực xem nhẹ tình dục bốc lên trong cơ thể, chuyên chú động tác trên miệng.

"Chủ nhân....." Trong linh âm thanh thúy, vang lên tiếng nói khàn khàn.

Thật vất vả giải khai tiết y, Liễu Như Phong đã chống đỡ không được, thân mình mềm nhũn, tựa vào trên bờ ngực xích lỏa của Nam Cung Thiên Mạc, dòn dập mà thở dốc.....

"Ha ha..... Như Phong, còn chưa giải xong! Nếu người không muốn hầu hạ ta nữa, muốn đi theo Mai Việt Tâm cũng có thể!" Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn thân hình run rẩy của Liễu Như Phong, tóc dài đen sẫm, trong mắt hiện lên một tia thương tiếc, xong lại biến mất vô tung!

"Không! Thuộc hạ nguyện ý, cầu chủ nhân bớt giận, hầu hạ chủ nhân, thuộc hạ cam tâm tình nguyện!" Tiếng thở dốc của Liễu Như Phong dừng lại, miễn cưỡng động thân lên, lo lắng mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói.

Nam Cung Thiên Mạc ưỡn thẳng thắt lưng, đem kiên ngạnh lửa nóng của chính mình để ở trên đùi Liễu Như Phong, quát: "Vậy còn ngại ngần ở đó làm gì? Còn không

nhANH lÊN? NGƯỜI KHÔNG CẢM GIÁC ĐƯỢC NƠI NÀY CỦA TA ĐÃ MUỐN NHƯ VẬY RỒI SAO? HAY LÀ NGƯỜI MUỐN CHÍNH LÀ THÂN THỂ MỀM MẠI CỦA MAI VIỆT TÂM KIA?"

SẮC MẶT LIỄU NHƯ PHONG TRẮNG BỆCH, HÔM NAY MAI VIỆT TÂM KHÔNG BIẾT NHƯ THỂ NÀO LÊN VÀO TRONG CỐC, TÌM ĐƯỢC MÌNH, LẤY VIỆC TỪNG ĐÃ CỨU MÌNH MỘT MẠNG LÀM UY HIẾP, YÊU CẦU MÌNH CÙNG NÀNG ĐI, HAI NGƯỜI TRONG LÚC LÔI KÉO, LẠI BỊ NAM CUNG THIÊN MẠC ĐỘT NHIÊN TRỞ VỀ NHÌN THẤY.....

MAI VIỆT TÂM BỊ ĐUỔI KHỎI TUYỆT CỐC, MÀ MÌNH, LẠI BỊ BẮT VÀO TRONG PHÒNG, SAU MỘT HỒI TÌNH SỰ KỊCH LIỆT, LIỄU NHƯ PHONG NGUYÊN TƯỜNG RẰNG SẼ CHẤM DỨT NHƯ VẬY, NHƯNG HIỂN NHIÊN NAM CUNG THIÊN MẠC VẪN CHƯA NGƯỜI GIẬN.

LIỄU NHƯ PHONG KHÔNG DÁM NÓI THÊM GÌ NỮA, CÚI ĐẦU, CẮN ĐAI LƯNG TIẾT KHỔ BÊN HÔNG NAM CUNG THIÊN MẠC, TỪNG CHÚT TỪNG CHÚT GIẢI KHAI, SAU ĐÓ, NGẬM TIẾT KHỔ KIA, KÉO XUỐNG.....

TÌNH KHÍ HỎA NHIỆT NHẢY RA, HƯƠNG VỊ NAM TÍNH NỒNG ĐẬM TRÀN ĐẦY KHOANG MŨI, LIỄU NHƯ PHONG KHẼ RUN LÊN, VÔ SỐ LẦN BỊ TÌNH KHÍ THẬT LỚN NÀY TIẾN VÀO, LIỄU NHƯ PHONG LẠI RẤT ÍT LẦN NHÌN THẤY HÌNH DẠNG CỦA NÓ, SỰ NÓNG RỰC THÔ TO TRƯỚC MẮT, CÙNG NGỌC KHÍ TRONG CƠ THỂ SO SÁNH, THẬT SỰ LỚN ĐẾN CÓ CHÚT BẤT THƯỜNG, LIỄU NHƯ PHONG THEO BẢN NĂNG MÀ CO RÚT LẠI HẬU HUYỆT, THẬT KHÔNG DÁM TIN TƯỜNG, TÌNH KHÍ THẬT LỚN NHƯ THẾ, TỪNG ĐƯỢC CẮT CHỨA TRONG NƠI HỒ THEN TẠI HẠ THÂN KIA.....

NAM CUNG THIÊN MẠC DUỔI TAY, BẮT LẤY TÓC LIỄU NHƯ PHONG, CỔ ĐỊNH ĐẦU Y, ĐEM TÌNH KHÍ TẢN RA NÓNG RỰC KIA ỨƠN ĐẾN BÊN MÔI Y.

LIỄU NHƯ PHONG MỈM CƯỜI, CÓ BAO NHIÊU LÂU, CHƯA TỪNG DÙNG MIỆNG LÀM THƯ GIẢI TÌNH DỤC CHO CHỦ NHÂN? TUY RẰNG LÀM MỘT NGƯỜI NAM NHÂN, LẠI BỊ YÊU CẦU HẦU HẠ TÌNH KHÍ NAM NHÂN NHƯ VẬY, NHƯNG SỰ TÌNH CÀNG THÊM HỒ THEN ĐỀU ĐÃ PHÁT SINH, SAO LẠI PHẢI HOẢNG SỢ VIỆC NÀY?

LIỄU NHƯ PHONG MỞ MIỆNG RA, NHẸ NHÀNG NGẬM VÀO TƯỢNG TRUNG NAM TÍNH KIA, TẬN LỰC DUỔI THẮNG CỔ, ĐEM TÌNH KHÍ QUÁ MỨC THÔ LỚN KIA THẬT SÂU MÀ NUỐT VÀO TRONG MIỆNG, CHO ĐẾN TẬN GỐC.....

ĐÌNH TÌNH KHÍ CỨNG RẮN ĐỂ TRONG CỔ HỌNG NON MỀM, LIỄU NHƯ PHONG CÓ CHÚT KHÓ CHỊU, DỪNG DỪNG, ĐANG MUỐN ĐỘNG, DA ĐẦU CĂNG THẮNG.

NAM CUNG THIÊN MẠC ĐÃ NHẮN NẠI KHÔNG ĐƯỢC NỮA, DỪNG SỨC MÀ KÉO ĐẦU LIỄU NHƯ PHONG, ĐƯA Y ĐẦY NGÃ VÀO TRONG GIƯỜNG, PHỦ THÂN LÊN, THÔ BẠO MÀ KÉO NGỌC KHÍ KHẲM SÂU TRONG CƠ THỂ KIA RA, ĐỘNG THÂN MỘT CÁI, ĐEM KIÊN NGẠNH CỦA CHÍNH MÌNH, ĐƯA VÀO CHỖ SÂU TRONG THÂN THỂ CỦA NAM NHÂN DƯỚI THÂN.....

"Ách....." Liễu Như Phong kinh suyễn một tiếng, rồi lại cắn răng nhịn xuống, lúc trước Nam Cung Thiên Mạc đem khăn lụa nhét vào trong miệng, hiển nhiên hiện nay cũng không thích nghe mình lên tiếng.

Nam Cung Thiên Mạc dừng dừng, cùng sự thô bạo lúc tiến vào tương phản, hết sức ôn nhu mà nhẹ trều tổng, nhìn thấy thân hình Liễu Như Phong dần dần nổi lên tình sắc, nhẹ giọng hỏi: "Thoải mái không?"

"Vâng....." Liễu Như Phong khẽ mở mắt, bị động tác ôn nhu như vậy của Nam Cung Thiên Mạc biến thành toàn thân nóng lên, nước thuốc trong cơ thể khiến cử động nhẹ nhàng chậm chạp này càng thêm rõ ràng. Liễu Như Phong cơ hồ không thể tự ức chế mà run rẩy.

"Mai Việt Tâm có thể cho người thoải mái như vậy không?" Lời nói ôn nhu, nhưng ý nghĩa tuyệt không ôn nhu.....

Liễu Như Phong hoảng sợ mà ngẩng đầu, nói: "Chủ nhân....."

Lời nói chưa xong, kiên quyết đang bỏ dở đột nhiên kịch liệt mà va chạm vào bên trong, Nam Cung Thiên Mạc một tay ngắt nhũ tiêm đang đứng run rẩy của nam nhân dưới thân, một tay rất nhanh mà xoa nắn phân thân bị trói buộc, động tác hạ thân lại càng hung mãnh lên, mạnh mẽ mà rút ra, nguyên vẹn mà đâm vào.....

Hai tay bị buộc chặt ở sau lưng của Liễu Như Phong mạnh nắm chặt đệm giường, cắn môi, mặt nhăn mày nhíu, nhẫn nại sự xung kích điên cuồng này mang đến khoái cảm kịch liệt.....

"Như Phong, thực thích ta như vậy? Cũng là người muốn như vậy đối Mai Việt Tâm?" Nam Cung Thiên Mạc đem hai chân Liễu Như Phong gác lên trên vai mình, làm cho hạ thân y không còn một tia che lấp mà bị tinh khí của chính mình tùy ý xâm phạm.

Lực đạo quá mức mãnh liệt, trùng kích quá mức cực liệt, khiến Liễu Như Phong không tự chủ được mà ưỡn ngực lên, giống như nghênh hợp lực đạo cực đại kia chà đạp chính mình, trong cổ họng bức ra thanh âm bễ nát: "Không..... Thuộc hạ..... chưa bao giờ, nghĩ tới..... Mai, cô nương....."

Nam Cung Thiên Mạc chậm lại động tác, cúi thân xuống, thẳng bức tới phía trên khuôn mặt Liễu Như Phong, tuy rằng muốn dừng lại, nhưng bí huyết kia không ngừng co rút hút chặt chính mình, khoái cảm xuyên thấu qua tinh khí đang xâm nhập, lan khắp toàn thân, Nam Cung Thiên Mạc dừng không được, cũng không muốn dừng lại.

Một mặt chậm rãi trều động tại nơi bí huyết, một mặt nhìn Liễu Như Phong, nói: "Ta tin tưởng người, cho nên vẫn không hỏi người, trong nửa năm kia, người cùng Mai Việt Tâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng hiện tại, Mai Việt Tâm lại đối với người

dây dưa không dứt như thế, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy, thân là chủ nhân của ngươi, ta cái gì cũng không biết, thật sự buồn cười sao?"

"Thuộc hạ....." Liễu Như Phong gian nan mà mở miệng, lại bị Nam Cung Thiên Mạc cắt ngang!

"Giữa chúng ta, theo ngay từ đầu, là ta bắt buộc ngươi! Ngươi là nam nhân! Ta chưa từng phủ nhận điểm này! Nhưng mặc dù ta yêu ngươi như vậy, vẫn là chưa đủ sao? Từ khi ta lên làm cốc chủ, chưa từng triệu gọi qua một thị cơ nào! Như Phong..... Còn chưa đủ sao? Ngươi muốn ta làm sao bây giờ? Ta thật muốn xé mở lồng ngực của ngươi, nhìn xem tâm của ngươi, là làm bằng cái gì!" Nam Cung Thiên Mạc càng nói càng tức giận, trong lòng bi thương, hạ phúc lại hung hăng đẩy vào.

Liễu Như Phong kêu lên một tiếng đau đớn, gắt gao mà cắn lại tiếng kêu gào muốn thoát ra, thở hổn hển, chịu đựng sự va chạm hung hãn như phát cuồng trong cơ thể, run giọng nói: "Chủ nhân, chủ nhân..... Mặc dù thuộc hạ gọi ngài như vậy, cũng không thể tiêu trừ sự hoài nghi của ngài sao? Thuộc hạ..... cùng Mai cô nương, thật sự không có gì..... Khỏi thân thể này, cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình chủ nhân..... Nếu chủ nhân thật sự không tin, thuộc hạ cũng không biết nên làm như thế nào..... Không bằng liền chết ở trong tay chủ nhân....."

"Câm miệng! Câm miệng!" Nam Cung Thiên Mạc rống giận, cúi người hôn lấy đôi môi luôn nói hết những lời làm cho ngực mình phát đau kia, hung hăng nói: "Nói ngươi yêu ta! Nói!"

Liễu Như Phong thở hổn hển, nhắm hai mắt lại, nói: "Thuộc hạ yêu ngài..... Trong lòng thuộc hạ, chỉ có chủ nhân, thuộc hạ....."

Môi lưỡi điên cuồng lần thứ hai quán lên, chiếm đoạt lời nói kế tiếp của Liễu Như Phong.

Giường lớn gỗ lim tựa hồ chống đỡ không được động tác kịch liệt của hai người trên giường, chỉ chi rung động, linh âm dễ nghe không ngừng vang lên, cùng thanh âm va chạm, tiếng nước ướt át lần lượt đan xen vang lên rõ ràng, giống như một bản nhạc khúc hài hòa, thật lâu chưa từng dừng lại.....

Sự va chạm kịch liệt nơi hạ thể không có chút yếu đi, ngược lại càng ngày càng thêm hung mãnh mà dồn dập, tinh khí đang rất nhanh ra vào thân thể, hỏa nhiệt mà cứng rắn, ý chí chiến đấu dâng trào, không có một tia dự định muốn nghỉ ngơi. Nam nhân trên người tựa hồ có khí lực cùng tinh thần dùng không hết.

Tinh khí kia cùng nội vách mẫn cảm, ma sát nhanh chóng, mang theo khoái cảm, theo cường độ thân thể bị va chạm, từng sóng hợp với từng sóng, từ chỗ sâu trong thân thể tuôn lên, lan đầy toàn thân.

Linh âm nhẹ vang lên, kim linh trên sợi bông cũng theo sự công kích của Nam Cung Thiên Mạc, từng chút từng chút, đánh vào phân thân đang ngắc đứng, sớm đã tiếp cận cao trào, lại bị sợi bông kim linh kia khóa tại lối ra của phân thân, làm sao còn chống lại được sự va chạm nhẹ nhàng này của kim linh.....

Phân thân miễn cảm đang ở trong sự va chạm không ngừng này, như đau mà không phải đau, như vui sướng mà không phải vui sướng, mỗi một lần va chạm, đều khiến cho Liễu Như Phong muốn sinh lại muốn tử, muốn làm tiên lại muốn làm ma, dường như đã đi được một đoạn giữa sinh cùng tử.....

"..... Chủ nhân....." Gian nan mà phun ra hai chữ, Liễu Như Phong đã không thể nói tiếp được nữa, muốn phóng thích dục vọng, lại muốn thoát khỏi dục vọng, đã khiến cho tinh lực Liễu Như Phong dùng hết bị sự vui thích cùng thống khổ này tra tấn đến còn dư lại không nhiều.

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu, nhìn nhìn thần tình yếu đuối xin giúp đỡ của nam nhân dưới thân, biết rõ Liễu Như Phong đã không thể chịu đựng được nổi, Nam Cung Thiên Mạc lại nhịn không được nhanh hơn tốc độ cùng lực đạo đang đưa nơi thắt lưng.....

"Thích ta như vậy không?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn phân thân trắng kiết đã trưởng thành sắc xanh tím kia, run nhẹ, lại chỉ có thể gian nan mà phun ra vài giọt sương sáng trong, nam nhân dưới thân đã bị dục vọng không thể phát tiết tra tấn đến không thể tự ức chế mà giãy dụa thân thể.

Nam Cung Thiên Mạc lại duỗi tay nhẹ nhàng mà vuốt ve đỉnh non mềm kia, đầu ngón tay lau đi giọt nước cuộn lăn trong lỗ nhỏ miễn cảm, không thể điều khiển mà tự động ma sát xúc cảm tinh tế trơn nhẵn non mềm tuyệt hảo kia.....

"..... A, a..... A....." Liễu Như Phong rốt cuộc nhịn không được, thất thanh kinh hô, đệm giường đã bị hai tay trói buộc bằng dải tơ sau lưng vặn thành một đoàn, thân thể ưỡn về phía trước, thần trí mơ màng muốn thoát khỏi sự dôi dãi tàn nhẫn này.

Nam Cung Thiên Mạc một tay giữ chặt thắt lưng Liễu Như Phong, làm cho ý muốn thoát đi của y, trở thành một hy vọng xa vời không thể với tới, một tay còn đang tại đỉnh kia xoa nắn ma sát qua lại, bụng ngón tay nhẹ nhàng ngăn chặn tại lỗ nhỏ non mềm.....

"..... Chủ nhân..... Chủ nhân....." Liễu Như Phong chỉ cảm thấy dục vọng toàn thân kêu gào, muốn phóng thích, lại thủy chung không dám giãy khỏi sự khống chế của nam nhân trên người.....

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, cuối cùng không đành lòng nhìn thấy Liễu Như Phong thống khổ cùng khó chịu như vậy, kéo khai sợi bông kim linh.....

"..... Ách..... A....." Toàn thân Liễu Như Phong căng thẳng, dục vọng bị buộc đến cực hạn đột nhiên được phát tiết, không tự chủ được mà nâng lên hai chân, gắt gao quắn lấy thắt lưng của Nam Cung Thiên Mạc, thắt lưng cong lên, hai tay bị trói buộc chống đỡ, cả nửa người giật nảy lên, cứng ở trên không trung, phân thân run rẩy, bắn ra đạo đạo trắng đục.....

Nam Cung Thiên Mạc kêu lên một tiếng đau đớn, nội vách bao lấy hỏa nhiệt của chính mình đột nhiên co rút chặt chẽ. Làm cho động tác của Nam Cung Thiên Mạc có chút gian nan hơn, tinh khí bị nội vách non mềm gắt gao bao vây áp sát đóng chặt lại, dường như bộ vị hai người kết hợp lúc này, đã thành nhất thể, tuy hai mà một.....

Bị bao vây cùng dung nhập kịch liệt như vậy, kích thích đến tinh khí không thể động đậy kia rốt cuộc nhịn không được, kích động nhảy lên tiết ra dục dịch nóng bỏng.....

Nam Cung Thiên Mạc có chút buồn bực phần nộ mà một ngum cắn tại chiếc cổ mẫn cảm kia, duỗi tay ôm lấy thân hình đang nâng lên trên không của Liễu Như Phong, hung hăng mà ôm vào trong lòng.....

※※※

Nam Cung Thiên Mạc lẳng lặng nằm trên giường, ôm ấp Liễu Như Phong mỗi một không chịu nổi, thủy chung không buồn ngủ.

Mở to mắt, nhìn đỉnh giường tối đen một mảnh, Nam Cung Thiên Mạc nắm thật chặt cánh tay chịu đựng cố định của Liễu Như Phong, thấp giọng thở dài nói: "Như Phong! Như Phong..... Người chỉ có dưới sự bức bách, mới có thể nói ra lời nói ta muốn nghe....."

"Thuộc hạ nói, là thật tâm! Nếu nói dối, đối chủ nhân không lợi, cho dù là chủ nhân bức bách, thuộc hạ cũng sẽ không lừa gạt chủ nhân....." Tiếng nói khàn khàn từ ngực vang lên.

Nam Cung Thiên Mạc cho rằng Liễu Như Phong đã mệt đến ngủ say hoảng sợ, phản ứng lại, không khỏi gắt gao mà ôm chặt thắt lưng Liễu Như Phong, cúi đầu nhìn dung nhan tuấn lãng đang chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Không sai! Ta ngược lại đã quên, Tử Điện rắn dạy, một khi nhận chủ, không được có nửa câu dối gạt chủ nhân....."

Liễu Như Phong rất muốn trở lại bên trong đệm giường mềm mại, nhưng hiển nhiên chủ nhân y không có tính toán như vậy. Liễu Như Phong chỉ có thể vô lực mà ghé vào trước ngực Nam Cung Thiên Mạc.

"Như Phong, nếu là như thế, vì sao người không nói sớm cho ta nghe?" Nam Cung Thiên Mạc nghĩ thông suốt điểm này, tâm tình buồn bức nửa ngày cuối cùng cũng tốt hơn rất nhiều.

Liễu Như Phong đỏ mặt, da mặt căng thẳng, vùi đầu vào trong ngực Nam Cung Thiên Mạc, loại lời nói này, kêu y như thế nào có thể nói ra miệng?

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn lại, mái tóc dài đen sậm tản lác nơi ngực, tuần nhan quen thuộc kia nửa phần cũng nhìn không thấy, chỉ có hai lỗ tai lộ ra giữa những sợi tóc, đỏ tươi ửng ửng!

Nam Cung Thiên Mạc bừng tỉnh đại ngộ, không khỏi cười ra tiếng, nói: "Như Phong, Như Phong! Nói một lần nữa cho ta nghe, được không?!"

Thân thể trong lòng cứng đờ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu vang lên từ trước ngực: "Thuộc hạ yêu ngài....."

Nam Cung Thiên Mạc đại hỉ, bắt chập tất cả, buông tay ra, nâng đầu Liễu Như Phong lên, nhìn khuôn mặt tuần tú kia đã thành đỏ sậm, cười nói: "Đến, nói lại lần nữa!"

Liễu Như Phong cắn cắn môi, có chút xấu hổ, có chút khó chấp nhận, lại có chút ngượng ngùng, có chút ôn nhu, thấp giọng nói: "Thuộc hạ yêu ngài."

"Nói lại....." Nam Cung Thiên Mạc tươi cười rạng rỡ, đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: "Gọi tên của ta, loại thời điểm này, không cần tự xưng thuộc hạ! Không thấy ta không đối người tự xưng bổn tọa sao?"

Liễu Như Phong kinh ngạc mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, Nam Cung Thiên Mạc khi giữa hai người, vẫn chưa từng tự xưng bổn tọa, Liễu Như Phong đương nhiên biết được, trong lòng cũng biết ý tứ của Nam Cung Thiên Mạc. Nhưng..... Để cho mình không cần tự xưng thuộc hạ? Liễu Như Phong rũ mắt, nói: "Chủ nhân....."

"Gọi tên của ta!" Nam Cung Thiên Mạc cắt ngang lời nói của Liễu Như Phong, nói.

"Thuộc hạ không dám....." Liễu Như Phong không dám nhìn sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng nói.

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, cũng không kiên trì nữa, nếu nói Liễu Như Phong ở trong tình sự, gọi hắn chủ nhân, kỳ thật Nam Cung Thiên Mạc cũng thực thích nghe, điều đó đại biểu cho nam nhân đang thừa nhận dục vọng của mình, thể xác cùng tinh thần đều thuộc về mình. Vì thế chuyển miệng, nói: "Như vậy, khi hai người người ta một chỗ, không cần lại tự xưng thuộc hạ, cũng không cần dùng kính xưng, điều đó sẽ làm ta cảm thấy, người chỉ là bởi vì nhận thức ta là chủ nhân, mới không thể không hạ hạ dưới thân ta!"

Liều Như Phong trầm mặc một hồi, không cần dùng kính xưng? Không tự xưng thuộc hạ? Nếu đến khi mất đi ân sủng, chỉ sợ chỉ cần một chuyện này, cũng đủ khiến cho mình chết hơn trăm lần.....

Nam Cung Thiên Mạc lẳng lẳng mà nhìn đỉnh giường, cũng không ép y.

Liều Như Phong nâng đầu, nhìn nhìn dung nhan tuấn mỹ của Nam Cung Thiên Mạc, thở dài. Thôi vậy, nghĩ những điều này, có ý tứ gì? Tánh mạng cùng thể xác và tinh thần, là bản thân cam tâm tình nguyện hai tay dâng lên, nếu hắn muốn mình chết, chính mình còn có thể còn sống sao?

Không thể phủ nhận, tuy rằng quan hệ giữa hai người như vậy, ngay từ đầu là Nam Cung Thiên Mạc bắt buộc, nhưng thiếu niên tuấn mỹ này, ở trong tình sự cũng sẽ không không quan tâm cảm thụ của mình. Mặc dù ngay từ đầu hắn sinh khí tức giận, thô bạo, nhưng làm đến cuối cùng, vẫn luôn ôn nhu sẵn sóc, làm cho chính mình cư nhiên một lần, rồi lại ba lần sa vào trong đó.....

"Đúng vậy. Ta yêu ngươi, Liều Như Phong yêu chủ nhân....." Yêu, chính là yêu! Có lẽ ngay từ đầu là tình sự, nhưng từ khi được Mai Việt Tâm cứu bên ngoài cốc, vô luận là bị hạ xuân dược, hay là sự nhu tình như nước của Mai Việt Tâm, trong tình dục, trong ngày thường, tâm tâm niệm niệm lại chỉ là chủ nhân tuấn mỹ này.

Mặc dù ngay từ đầu tự lừa gạt bản thân, bắt quá là bởi vì lo lắng sự an nguy của chủ nhân Nam Cung Thiên Mạc. Nhưng sau này, sự dịu dàng nhu tình của Mai Việt Tâm, lại khiến mình tránh không kịp, cuối cùng mất đi khả năng tự nghĩ, Nam Cung Thiên Mạc tại loại thời điểm này, sẽ làm như thế này thế này, tuyệt sẽ không giống nữ nhân xinh đẹp đó, có đuôi dài của loài bò cạp độc! Nam Cung Thiên Mạc vui vẻ chính là vui vẻ, sinh khí chính là sinh khí. Cho dù dùng hết tâm cơ, cũng bắt quá chỉ là muốn sống sót mà thôi, mặc dù thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng chưa bao giờ từng dùng đến trên người mình.....

Nam Cung Thiên Mạc thỏa mãn mà giương cánh tay, trọng trọng ôm sát nam nhân trong lòng, thư sướng mà thở dài, nói: "Như vậy thì tốt! Ta cũng yêu ngươi, Như Phong, Như Phong của ta....."

Thân thể xích lửa kề sát cùng một chỗ, giữa ôn ngôn nhuần ngữ, da thịt cọ sát, nhiệt độ như có như không, chậm rãi dâng lên trong phòng.

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên thấp giọng hỏi: "Như Phong, thân mình của ngươi....."

Liều Như Phong đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Nam Cung Thiên Mạc, nhắm mắt, có chút ngượng ngùng, xấu hổ nói: "Thuộc..... Ta không có vấn đề gì, nếu chủ nhân muốn, thuộc..... Ta....."

Nói đến kế tiếp, Liễu Như Phong chỉ có lấp bắp, tuấn nhan đỏ bừng, đã không còn biết bản thân đang nói cái gì.

Nhưng những câu nói chỉ được một mảnh không biết gọi là gì này, nghe vào trong tai Nam Cung Thiên Mạc, lại hưng phấn không thôi, xoay người một cái, đem nam nhân trong lòng đặt trên giường, nhẹ nhàng hôn hôn tuấn nhan sắp bốc cháy lên kia, cúi đầu mút lên chiếc cổ mẫn cảm của Liễu Như Phong.....

.....

Vàng trắng rằm ngoài cửa sổ lặng lẽ ẩn vào trong mây, che lấp ánh trăng sáng trong của chính mình, ban đêm tối đen an tường, yên lặng, ngay cả những côn trùng mùa xuân trong bụi cỏ cũng lặng lẽ ngừng lại tiếng động. Dường như không đành lòng quấy nhiễu hai người đang kích tình ôm nhau trong phòng, cắt ngang sự ôn nhu sâu triền miên này.....

Tuyệt kiếm lộ phong 101: ← Trở lại

Liễu Như Phong phía sau chau đầu mày, đem túi bao trên vai ném cho Chu Đồng bên cạnh, một tay sờ lên trường kiếm bên hông, tiến lên trước vài bước, quát: "Đoạn Hồn Cốc bôi nhọ cốc chủ Tuyệt Cốc ta như vậy? Thỉnh cứ ra tay, Liễu Như Phong nguyện thỉnh Đoạn Hồn Cốc chỉ giáo, buông tay độ sức, sinh tử do mệnh!"

Mai Việt Tâm biến sắc, trong ánh mắt nhiễm một mạt thê lương mà ai oán, nhìn phía Liễu Như Phong, nói: "Người, người cư nhiên đối ta như thế?"

Trường kiếm Liễu Như Phong ra khỏi vỏ, một tiếng sáng trong, lạnh nhạt mà nhìn Mai Việt Tâm, nói: "Tánh mạng Liễu Như Phong là do Mai cô nương cứu, Liễu Như Phong cảm kích trong lòng! Nhưng cốc chủ từ sớm đã cùng Mai cô nương nói rõ, ân cứu mạng, hai bên đã cùng triệt tiêu! Huống hồ cốc chủ so với tánh mạng của Liễu Như Phong còn trọng yếu hơn! Nếu hôm nay Đoạn Hồn Cốc dám ngay mặt bôi nhọ cốc chủ, Liễu Như Phong thân là thị vệ của cốc chủ, đương nhiên phải lấy mệnh cùng độ sức, lấy máu thanh tẩy!"

Mai Việt Tâm nhắm mắt, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, thân thể mảnh khảnh, ở trong gió núi lung lay sắp đổ, một ngụm oán khí lấp kín trong cổ họng, nhất thời nói không ra lời.....

Nam Cung Thiên Mạc thấy Liễu Như Phong vẫn là bảo hộ mình như thế, ngữ điệu đối Mai Việt Tâm không giả, không khỏi đầy mặt tươi cười, cảm thấy mỹ mãn mà phát phát tay, ôn tồn nói: "Như Phong, lui ra!"

"Cốc chủ? Vâng." Liễu Như Phong không rõ nguyên do mà nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nhưng vẫn cung kính mà ứng thanh, tra lại kiếm vào vỏ, lui về phía sau Nam Cung Thiên Mạc.

"Mai đại tiểu thư! Bồn tọa tin tưởng Đoạn Hồn Cốc không có ý nhục mạ! Nhưng Mai đại tiểu thư nói chuyện, vẫn là nên chú ý một chút, hai cốc người ta giao hảo! Cũng không nên để mất tình nghĩa!" Tâm tình Nam Cung Thiên Mạc vô cùng tốt, hướng chỉ ý độc thuật của Đoạn Hồn Cốc tuyệt diệu, không đến vạn bất đắc dĩ, Nam Cung Thiên Mạc cũng không nguyện chân chính làm cứng rắn cùng Đoạn Hồn Cốc.

Thân mình Mai Việt Tâm lung lay, cắn răng ổn định, oán hận mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Người rốt cuộc có dụng ý gì? Lúc trước, người rõ ràng đã đáp ứng ta, tuyệt không nhúng tay việc của Thương Khung sơn trang, hiện tại lại muốn mang người của Thương Khung lặng lẽ rời đi? Đây không phải là nói không giữ lời, thì là cái gì?"

Nam Cung Thiên Mạc dựng thẳng một ngón tay, lắc lắc đầu, nói: "Mai đại tiểu thư, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói không có thể nói lung tung! Bồn tọa nói chính là ‘bồn tọa dẫn những thuộc hạ của Tuyệt Cốc, rời khỏi Nam Dương, đến lúc đó Mai đại tiểu thư muốn làm như thế nào, sẽ không quan hệ cùng Tuyệt Cốc ta!’ đúng không?"

Mai Việt Tâm cười lạnh, nói: "Không sai! Như thế, thỉnh Nam Cung cốc chủ giải thích một chút, đám người Thương Khung sơn trang phía sau ngài, là có ý tứ gì?!"

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói: "Mai đại tiểu thư, sao người vẫn không rõ? Đồ trang chủ, người tới vì Mai đại tiểu thư giải thích một chút đi!"

Đỗ Thương Sơn nghe vậy tiến lên, quay đầu lại nhìn trận đại hỏa tận trời phía sau núi, nhần lại sự buồn bã trong tâm, nói: "Đoạn Hồn Cốc Mai cô nương? Thương Khung sơn trang đã biến mất trong trận đại hỏa kia. Gặp Nam Cung cốc chủ thu lưu, trước mắt chúng ta có lẽ coi như là người Tuyệt Cốc?!"

Mai Việt Tâm ngẩn ra, giận dữ mà ngược lại cười, liên thanh nói: "Cực hảo! Cực hảo! Nguyên lai chuyện tới cuối cùng, vẫn bị Nam Cung cốc chủ lấy đi Vấn Thiên bảo đao!"

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười.

Đỗ Thương Sơn lui về, cùng tổng quản Vạn Thiên Sơn trao đổi một ánh mắt, không hề lên tiếng.

Mai Việt Tâm thật sâu mà nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, chuyển hướng Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Quả nhiên Nam Cung cốc chủ thật tâm cơ! Mai Việt Tâm tự biết với vài điểm nhân thủ này, không phải là địch thủ của ảnh vệ Tuyệt Cốc. Nhưng nếu Mai Việt Tâm cứ như vậy mà quay về cốc, khó mà hướng phụ thân giao phó!"

Nam Cung Thiên Mạc híp lại ánh mắt, nhìn Mai Việt Tâm đang cố gắng trấn tĩnh, nói: "Đây là chẳng phải là chuyện của chính Mai đại tiểu thư sao?"

Mai Việt Tâm thật sâu mà hô hấp sau một lúc lâu, mới bình tĩnh lại sát ý nổi giận bắt đầu khởi động trong tâm, cười lạnh nói: "Một khi đã như vậy, Nam Cung cốc chủ, người ta sau này còn gặp lại!"

Mai Việt Tâm nói xong, mạnh xoay người một cái, quát: "Chúng ta đi!"

"Mai đại tiểu thư chậm đã!" Nam Cung Thiên Mạc thấy Mai Việt Tâm ôm hận muốn đi, mới không chút hoang mang, mở miệng kêu.

Mai Việt Tâm quay lại, đề phòng mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nam Cung cốc chủ còn có chuyện gì? Chẳng lẽ còn muốn cường ngạnh giữ chúng ta ở lại nơi này?"

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, đảo mắt ý bảo Liễu Như Phong, nói: "Mai đại tiểu thư quay về cốc như vậy, chỉ sợ là không dễ dàng hưởng cốc chủ Đoạn Hồn Cốc giao phó! Đoạn Hồn Cốc cùng Tuyệt Cốc ta luôn luôn giao hảo, trăm năm nay, vinh nhục cùng nhau! Bồn tọa cũng không phải là người không nhìn được tình lý! Vãn Thiên bảo đao này, coi như là bồn tọa tặng cho Mai đại tiểu thư như thế nào?"

Liễu Như Phong hiểu ý, gỡ xuống một túi bao dài, vung tay giơ lên, vứt qua!

Mai Việt Tâm ngần ra, nâng tay tiếp lấy túi bao, run lên mở ra, bên trong quả nhiên là một thanh trường đao màu đen.

"Cốc chủ?" Đỗ Thương Sơn cũng biến sắc, Vãn Thiên bảo đao này chính là vật tổ truyền của Thương Khung sơn trang, rơi vào Tuyệt Cốc, chỉ cần đám người mình cố gắng, dù sao cũng có thể có một ngày đoạt lại, nhưng nếu rơi vào trong tay Đoạn Hồn Cốc.....

Nam Cung Thiên Mạc thần nhiên mà nhìn Đỗ Thương Sơn liếc mắt một cái, vẫn không trả lời.

Đỗ Thương Sơn nhất thời cực tức giận, nhưng cũng không dám vào lúc này trở mặt cùng Nam Cung Thiên Mạc! Chỉ có thể cường ngạnh tự áp chế lửa giận trong lồng ngực, oán hận mà nhìn chằm chằm bảo đao trong tay Mai Việt Tâm!

Mai Việt Tâm nhìn thấy thần sắc của Đỗ Thương Sơn, trong lòng biết Vãn Thiên bảo đao này không phải giả, trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt lại nhăn chặt đầu mày, cẩn thận mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, âm thầm đoán dụng ý của hắn!

"Nam Cung cốc chủ, đã khăng khải tặng thưởng! Sao không làm người tốt đến cuối cùng, tiền phạt tiền đến Tây Thiên? Vãn Thiên bảo pháp....." Mai Việt Tâm thử thăm dò mở miệng, nói.

Nam Cung Thiên Mạc khẽ cười một tiếng, nói: "Mai đại tiểu thư quá mức nóng vội rồi, nếu Vãn Thiên đao pháp vẫn còn, Thương Khung sơn trang như thế nào lại rơi xuống cục diện hôm nay? !"

Mai Việt Tâm nghe vậy, trầm ngâm một trận, hạ thấp người thi lễ, nói: "Là Mai Việt Tâm đường đột! Đa tạ Nam Cung cốc chủ chuyển tặng bảo đao, Mai Việt Tâm ghi nhớ trong lòng!"

Mai Việt Tâm nói xong, đảo mắt thật sâu mà nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, vung tay lên, trong khoảnh khắc, hơn mười người Đoạn Hồn Cốc, theo Mai Việt Tâm, chuyển vào sơn lâm.

Tươi cười trên mặt Nam Cung Thiên Mạc dần dần mất đi, thẳng nhìn chăm chăm nơi đám người Đoạn Hồn Cốc biến mất, trầm mặc thật lâu sau, giơ tay kêu: "Dạ Thất."

Một đạo bóng đen từ bên trái xẹt ra, rơi xuống bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, quỳ xuống, đáp: "Có thuộc hạ."

"An bài nhân thủ, theo dõi Mai đại tiểu thư! Nếu nàng thành thành thật thật quay về Đoạn Hồn Cốc liền thôi! Nếu thấy nàng cùng người trên giang hồ liên hệ....." Nam Cung Thiên Mạc rút cục thu hồi tầm mắt, con ngươi chuyển nghiêng, liếc mắt nhìn Dạ Thất trên mặt đất một cái, nói: "Người hẳn là hiểu được phải làm như thế nào!"

"Thuộc hạ hiểu được!" Sát khí bốn phía ứng thanh, Dạ Thất gật đầu, thân hình chợt lóe, ẩn vào chỗ tối.

Đám người Đỗ Thương Sơn không khỏi căng thẳng trong lòng.

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại nhìn mọi người liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Chúng ta đi!"

Đoàn người, lặng yên không một tiếng động, xuống triền núi, dần dần mà đi xa.

※※※

Trên núi không một bóng người, chuyển ra phần đỉnh của một chiếc kiệu nhỏ màu xanh.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, vẫn là một thân tử y, lười biếng ngồi trong kiệu.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch ở trong kiệu nhẹ nhàng gõ một chút, bốn gã đại hán áo gai lập tức dừng cước bộ, đem kiệu nhỏ nhẹ nhàng buông.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nghiêng tựa vào trong kiệu, như có chút dăm chiêu mà nâng một ngón tay đỡ cằm, hai mắt nhìn phương hướng đám người Nam Cung Thiên Mạc rời đi, lặng im không nói!

Ly Thương nhìn nhìn triền núi đã không còn thấy bóng người, lại nhìn nhìn sắc mặt cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, thấp giọng nói: "Không cần theo sau sao?"

Đường như bị lời nói nhỏ này bưng tỉnh, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch đảo mắt, nhìn Ly Thương liếc mắt một cái, hướng về y, lẳng lặng mà duỗi thẳng tay trái.....

Ly Thương dừng một chút, đáy mắt hiện lên một tia chua xót, nhưng không lên tiếng, rũ hạ nhãn tiệp, chặn lại tình tự trong mắt, bước qua kiệu gỗ, bước vào trong kiệu mà một người thì rộng, hai người có chút chật chội.

"Chỉ là một thanh Ván Thiên bảo đao, được coi là cái gì? Chính như lời nói của cốc chủ Tuyệt Cốc, chỉ sợ Ván Thiên đao pháp sớm đã thất truyền, nếu không có, với võ công như vậy của Đỗ Thương Sơn, bản cung còn thấy chướng mắt!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nhìn phương hướng đám người Nam Cung Thiên Mạc biến mất, mỉm cười, bắt lấy áo của Ly Thương, kéo vào trong lòng.

"Ý tứ của cung chủ là?" Độ rộng của kiệu nhỏ thập phần hữu hạn, Ly Thương cong lại hai đầu gối, hai chân tách ra, chuyển qua hai bên sườn thân thể cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, đặt tại chỗ tựa của nhuyễn y kia, chống đỡ thân trên, hai tay để hai bên thanh ngang bên vách kiệu.

Từ ngoài kiệu mà nhìn, Ly Thương giống như đang ngồi ngang trên đùi cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, mà trên thực tế, sức nặng thân thể Ly Thương, lại hoàn toàn dựa vào hai chân của chính mình khoác lên trên ghế dựa, cùng hai tay chống đỡ tại hai bên thân thể.

"Thần binh lợi khí, bất quá chỉ là có thể làm cho người ta càng thêm lợi hại một chút mà thôi! Dụng phải người có võ công cao thâm, nửa phần tác dụng cũng không có! Nếu đối binh khí nổi lên tâm ý lại, tiền đồ võ công, liền khó có thể tiến nhanh!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cười cười, nói: "Tân nhậm cốc chủ Tuyệt Cốc này, cũng không biết suy nghĩ cái gì, cứ nhiên đem Ván Thiên bảo đao tặng cho Đoạn Hồn Cốc, rồi lại đem một đám phế vật của Thương Khung sơn trang này đều thu vào Tuyệt Cốc..... Chẳng lẽ trận tranh đấu giữa các công tử của Tuyệt Cốc lần này, lại để cho một người nhân từ nương tay đắc thủ? Hẳn cũng họ Nam Cung..... Nguyên lai là nhi tử của tiền nhiệm cốc chủ a....."

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch tựa hồ suy nghĩ cẩn thận cái gì, khinh thường cười, giống như không phát hiện dáng người cao lớn của Ly Thương, tại trong chiếc kiệu nhỏ hẹp này có bao nhiêu vất vả, không có chút ý tứ duỗi tay chia sẻ sức nặng cho y. Lại theo tư thế của Ly Thương, duỗi tay giải khai vạt áo của y, duỗi ngón tay nhắc lên, một

dải thiết liên độ lớn chừng chiếc răng tinh tế bị ngón tay lấy ra khỏi y phục, treo tại ngón tay.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch liền nhắc lên thiết liên sáng trong tinh tế này, chơi đùa mà nhẹ nhàng khẽ động.....

Giương mặt Ly Thương vốn không có biểu tình gì, rốt cục biến sắc, tựa hồ thống khổ, lại tựa hồ đang chịu đựng cái gì, thân thể treo trên không nhin không được run nhẹ.

Ly Thương mím môi, nhìn nhìn ánh mắt hơi hơi nhắm lại của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, thấp giọng năn nỉ kêu: "Cung chủ....."

"Ân!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nhẹ nhàng mà lên tiếng, nhắm mắt lại, nằm trên nhuyễn y, cong lại ngón tay, cầm lấy thiết liên, lôi kéo cao thấp trái phải.

Ly Thương được cho phép, một mặt áp lực dục vọng muốn há mồm thở dốc của chính mình, một mặt nỗ lực mà giương tay lên, mảnh kiệu màu xanh dày nặng phiêu nhiên hạ xuống, ngăn trở hết thấy trong kiệu.....

"Như thế nào? Chịu không nổi?" Trong kiệu truyền ra tiếng cười khẽ hơi trào phúng của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, lập tức, một mảnh im lặng.....

Bốn gã tráng hán áo gai, yên lặng mà nâng lên kiệu nhỏ, như khi xuất hiện, thoải mái mà nhanh chóng rời đi.

※※※

Ly khai Nam Dương, hai mươi danh ảnh vệ của Tuyết Cốc đều hiện thân.

Nam Cung Thiên Mạc liền đem hơn tám trăm người của Thương Khung sơn trang chia thành tốp nhỏ, một ảnh vệ lĩnh hơn mười người, phân tán ra, đều từ đường vòng mà đi Tuyết Cốc trước.

Chỉ còn lại đám người Đỗ Thương Sơn phần lớn trong chốn giang hồ có thể nhận được, quả thực không dễ dàng lo liệu! Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong, thấy y lẳng lặng đứng bên người, không có biểu tình gì. Nghĩ nghĩ, liền để cho năm thị vệ, năm danh ảnh vệ còn lại bên người một đường, bảo hộ một nhà Đỗ Thương Sơn. Phân phó bọn họ chỉ chọn đường nhỏ nơi dã ngoại hẻo lánh mà đi, không thể tiến vào thôn trấn nhiều người, tránh khỏi bại lộ hành tung.

Trong lòng Đỗ Thương Sơn đương nhiên bất mãn, phân tán như vậy, đám người mình thì hoàn hảo, nghĩ đến Nam Cung Thiên Mạc hẳn là nhìn trên phân thượng của Vân Thiên bảo đao, mới có vài tên ảnh vệ cùng thị vệ. Nhưng những tráng đinh kia, võ nghệ

không cao, nếu gặp phải người nhận ra, một gã ảnh vệ Tuyết Cốc, liệu có thể cứu được mấy người?

Chỉ là hiện giờ người đang dưới mái hiên, Đỗ Thương Sơn thấy Nam Cung Thiên Mạc chủ ý đã định, cũng không tốt khi phản bác, đương nhiên là buồn bực mà đi.

Nam Cung Thiên Mạc làm sao lưu tâm đến sự chết sống của những tráng đinh bình thường này? Đặt ở Tuyết Cốc, võ công của những người này, dù là người hầu của Võ Điện, so sánh cũng không hơn! Nếu không phải nhìn trên một phần Đỗ phu nhân thủy chung vẫn là mẫu thân của Liễu Như Phong, mặc dù Liễu Như Phong không nói, nhưng có lẽ trong tâm cũng là không yên lòng.

Lúc này quay về cốc, Nam Cung Thiên Mạc vốn nghĩ chỉ dẫn theo Liễu Như Phong, một đường du sơn ngoạn thủy, cũng không uổng một chuyến đi ra này. Tất nhiên không muốn bên cạnh thêm những người này, mới đem toàn bộ thị vệ bên người đến bảo hộ một nhà Đỗ Thương Sơn.

"Như Phong, ta an bài như vậy, ngươi có hiểu?" Nhìn mọi người rời đi, Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng thở ra, cũng không quay đầu lại, liền tự hỏi.

"Thuộc hạ hiểu được." Ánh mắt hơi sùng kính của Liễu Như Phong, nhìn Nam Cung Thiên Mạc trước người, đáp.

"Nga?" Nam Cung Thiên Mạc quay đầu, nhìn biểu tình của Liễu Như Phong, mỉm cười nói nói: "Ngươi nói một chút xem!"

"Ba ngày tại Thương Khung sơn trang, cốc chủ vẫn chưa lưu lại bên trong trang. Trước mắt đem mọi người Thương Khung sơn trang phân tán hành động, tất nhiên là muốn quét sạch quan hệ với Tuyết Cốc. Tuy rằng Tuyết Cốc sẽ không e ngại Đoạn Hồn Cốc, năm đại môn phái cùng du hiệp giang hồ. Nhưng cái gọi là nghĩ nhiều cần chết voi, có thể ít đi một chút phiền toái, dù sao cũng tốt hơn!" Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, nói.

"Không sai!" Nam Cung Thiên Mạc cười to, không chỉ có như thế, hai người xa nhau nửa năm, bảy tháng, thừa cơ hội này cùng một chỗ, chẳng phải là cực kì tuyệt diệu? ! Nhưng lời này, không thể nói với Liễu Như Phong.

Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt đảo qua, bốn bề vắng lặng, nhìn không được tiến lên một bước, nhẹ nhàng kéo ôm bên hông Liễu Như Phong, nghiêng đầu, liền muốn hôn qua.

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trong đầu oanh động, dưới thanh thiên bạch nhật, vạn không dự đoán được Nam Cung Thiên Mạc lại làm như thế. Chỉ là thiếu niên tuần mỹ trước mắt, thủy chung vẫn là chủ nhân của mình, Liễu Như Phong thấy không tốt khi đẩy ra, chỉ đành cứng ngắc thân mình, chột dạ đưa mắt nhìn chung quanh, vừa sợ có người ẩn nấp đâu đó, vừa không dám nhìn hướng ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc.....

Bốn cánh môi dần dần tiếp cận, đã có thể cảm giác được nhịp hô hấp của nhau.....

Khuôn mặt tuần mỹ đã tiếp cận tới trước mắt, rốt cuộc không thể giả như không thấy, Liễu Như Phong bắt đầu dĩ nhắm hai mắt lại.....

"Ca ca! Cốc chủ! Phượng nhi muốn đi với các người!" Thanh âm giòn tan hưng phấn cao vút truyền đến từ xa xa.

Nam Cung Thiên Mạc chưa kịp phản ứng, đôi môi mỏng ảm áp cách nửa tấc trước môi đột nhiên rời xa.....

Nam Cung Thiên Mạc giật mình, nhìn thấy Liễu Như Phong nhanh chóng lui hai bước, có chút tức giận quay đầu lại.

Trong rừng, một đạo thân ảnh mỹ lệ bay vút ra, thẳng tắp nhào vào trong lòng Liễu Như Phong.....

Nam Cung Thiên Mạc hí mắt lại, lá gan Liễu Như Phong thật sự càng lúc càng lớn —— cư nhiên dám tự tiện lui về phía sau.....

Còn chưa kịp nghĩ nhiều đến cái khác, Nam Cung Thiên Mạc trừng mắt nhìn phía sau lưng Đỗ Như Phượng trước mặt đang hai tay vây quanh Liễu Như Phong, vùi đầu làm nũng; lửa trong mắt bốc cao.

Liễu Như Phong dường như có cảm giác, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc thu hồi ánh mắt giết người, phẫn nộ mà sờ sờ cái mũi. Nếu không phải còn nhớ rõ nữ nhân này là muội muội của Liễu Như Phong, sớm đã bỏ qua một chương!

Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú mày, không đúng! Khi nào thì bắt đầu để ý cảm thụ của Liễu Như Phong như thế? ! Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nhìn nhìn Liễu Như Phong cúi đầu khuyển muội muội buông tay, cùng mái tóc để ở ngực Liễu Như Phong, cọ sát trái phải kia, trong đó chợt hiện ra thâm còi. Hít một hơi thật sâu, nhắm xuống ý niệm trong đầu muốn động thủ kéo Đỗ Như Phượng ra, nhẹ giọng ho khan một tiếng.

Đỗ Như Phượng kinh hãi nhảy dựng, cuối cùng cũng buông Liễu Như Phong ra, dường như mới phát hiện ra Cung Thiên Mạc một bên.

"Ai, cốc chủ, người sinh bệnh? Như thế nào lại ho khan?" Đỗ Như Phượng vỗ vỗ ngực, kinh hồn chưa định mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, thân thiết hỏi han.

Nam Cung Thiên Mạc chịu đựng kích động muốn mắt trợn trắng, y phục nhẹ nhàng phong độ bay bay, một chút tro bụi cũng không tồn tại, nói: "Đỗ cô nương, người sao lại tự tiện chạy lại đây? Không sợ Đỗ trang chủ cùng Đỗ phu nhân lo lắng cho người sao?"

"Ta không muốn thấy hai người kia!" Đỗ Như Phụng cau cái mũi, xinh đẹp đáng yêu mà thè lưỡi, nói: "Phụ thân thấy ta khó chịu, liền để cho ta tới tìm ca ca, để cho ta cùng đi theo cốc chủ!"

Tìm Như Phong? Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, hẳn là muốn để cho Đỗ Như Phụng đi theo bên người mình a? ! Đỗ Thương Sơn này cư nhiên còn chưa hết hy vọng sao?

"Phụng nhi, " Liễu Như Phong lén lút trông Nam Cung Thiên Mạc liếc mắt một cái, nói: "Cốc chủ an bài đều có dụng ý, người vẫn là nhanh chóng trở về đi. Ca ca biết người không muốn thấy đỗ Đại công tử cùng Đỗ nhị công tử, nhìn một chút, tới Tuyệt Cốc thì tốt rồi!"

Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng mà nhìn nhìn Liễu Như Phong, đối Đỗ Như Phụng ôn hòa cười.

Liễu Như Phong lại tính toán trong lòng, cốc chủ an bài như vậy, dọc theo đường đi, mặc dù bị người phát hiện, dù muốn Văn Thiên bảo đao, tìm đến cũng là Đỗ Thương Sơn, Đỗ Văn An, Đỗ Văn Lôi! Huống chi có nhóm mười người Dạ Thất chiêu khán, đương nhiên mẫu thân cùng muội muội sẽ không có việc gì, Đỗ Văn Lôi cùng Đỗ Văn An có thể còn sống mà đi đến Tuyệt Cốc hay không, vẫn chưa nhất định.....

"Ca ca..... Người, người ghét bỏ Phụng nhi sao? Người không cần Phụng nhi sao?" Đỗ Như Phụng uyển chuyển mà đỏ hốc mắt, nhìn Liễu Như Phong, lệ quang trong suốt trong mắt, chỉ cần một câu không đúng, liền có nguy hiểm trào ra!

"Phụng nhi....." Liễu Như Phong thấy muội muội như thế, nhớ tới những việc làm của Đỗ Văn Lôi kia, thờ dài, từ Nam Dương đi về phía Tuyệt Cốc, một đường xa xôi, để cho nàng lúc nào cũng đối mặt hai người kia, quả thật có chút làm khó nàng!

Liễu Như Phong không tự chủ được nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ giọng kêu: "Cốc chủ?"

"Không được!" Nam Cung Thiên Mạc nhú mi, nói: "Đỗ cô nương đi theo chúng ta, khó tránh khỏi sẽ bị người nhận ra! Trăm triệu không thể!"

Tuyệt kiếm lộ phong 102: ← [Trở lại](#)

Đỗ Như Phượng đương nhiên biết nhân vật mấu chốt trong việc mình có thể cùng ca ca một chỗ hay không là Nam Cung Thiên Mạc, chớp chớp mắt, diêm đạm đáng yêu mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng cầu xin nói: "Cốc chủ, coi như là người thương xót thương xót Phượng nhi đi được không? Thật sự Phượng nhi không muốn cùng phụ thân bọn họ cùng một chỗ. Phượng nhi cam đoan, tuyệt đối sẽ nghe lời người nói, sẽ không gây sự với người!"

Trong lòng Liễu Như Phong đau buốt, mình còn nhỏ ly khai mẫu thân, mẫu thân hôn mê bất tỉnh toàn bộ đều dựa vào một mình muối muối mới năm tuổi chiều cố. Từ khi Liễu Như Phong tái kiến muối muối, lòng áy náy không thể tận hết trách nhiệm làm huynh trưởng vẫn nghẹn ở ngực. Lúc này làm sao còn có thể nhìn muối muối khổ sở như thế?

"Cốc chủ, thuộc hạ có thể đem dung mạo muối muối thay đổi, có thể hay không....." Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, khẩn cầu mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc bốc hỏa, không khỏi âm trầm hạ sắc mặt, nói: "Hồ nháo! Loại thời điểm này, là lúc có thể tùy hứng làm bậy sao? Thương Khung sơn trang bị hủy trong lửa, nếu Đỗ cô nương đi theo chúng ta, một khi hành động, bị người nhận ra, chỉ sợ chúng ta sẽ lập tức trở thành mục tiêu công kích! Như Phong, người cùng ta ngược lại có thể sẽ không có việc gì, nhưng người như thế nào không nghĩ tới muối muối người, có thể có võ nghệ như người không? Nếu Đỗ cô nương có gì không hay xảy ra, người phải hướng nương người giao phó như thế nào?!"

"Ta, ta....." Trên mặt Đỗ Như Phượng đỏ bừng đến sung huyết, muốn nói bản thân không cần chiều cố, lại nghĩ tới ngày ấy ở trong tay My Sơn Tam yêu, lại không có nửa phần năng lực phản kháng, vẫn là ca ca Liễu Như Phong ra tay, mới cứu được mình.....

Liễu Như Phong âm đạm nhìn thoáng qua Đỗ Như Phượng bên cạnh, rũ hạ mắt, hạ thấp người quỳ xuống, nói: "Vâng, thuộc hạ vượt quy củ, thỉnh cốc chủ xử phạt!"

Sự tức giận của Nam Cung Thiên Mạc mắc nghẹn, nhìn Liễu Như Phong quỳ trên mặt đất; hai tay đặt tại sau lưng, mười ngón đan xen, đâm vào lòng bàn tay, đau đớn rất nhỏ, truyền vào đáy lòng.

Nam Cung Thiên Mạc hít một hơi thật sâu, hòa hoãn ngữ khí, xả ra một cái tươi cười, nói: "Thôi! Có lẽ bọn họ cũng đã đi xa. Lúc này Đỗ cô nương quay lại, trên đường khó bảo đảm an toàn! Đứng lên, nếu người nói có thể dịch dung cho nàng, liền cùng lên đường thôi....."

Đỗ Như Phượng lẳng lặng đứng ở một bên, không dám lên tiếng, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, lại nhìn nhìn Liễu Như Phong.

"Vâng, đa tạ cốc chủ!" Liễu Như Phong đứng dậy, không dám nhìn hướng Nam Cung Thiên Mạc, cúi thấp đầu, xoay người sang chỗ khác, từ trong túi bao lấy ra một vật,

đem Đỗ Như Phụng kéo đến một hòn đá bên cạnh ngai xuống, thân mình nửa ngai quỳ, vẽ lên trên mặt nàng.

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc không vui, thấy Đỗ Như Phụng vẽ mặt lo sợ nghi hoặc, cùng Liễu Như Phong đưa lưng về phía mình, không khỏi híp lại hai mắt. Khi ở trong Tuyệt Cốc, trừ thân vong, chưa từng thấy qua Liễu Như Phong đối ai để tâm như thế! Không nghĩ tới khi ra khỏi Tuyệt Cốc, đầu tiên là Thương Khung sơn trang, sau đó là Đỗ Như Phụng, Liễu Như Phong đều khẩn trương rõ ràng đến có chút quá mức!

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, thoát nhìn Liễu Như Phong âm áp khiêm tốn, kì thực tâm tính đậm mạc. Lúc trước là vì cứu mẫu thân, muối muối, mới có thể đối mình quyết một lòng! Hiện giờ, bọn họ người một nhà gặp lại, Như Phong để ý như vậy, đều là trong tình lý, tuy rằng có chút ngoài dự liệu của bản thân.....

Nhìn thấy Đỗ Như Phụng con mắt loạn chuyển nhanh như chớp, ở trong tầm mắt mình khẩn trương bất an, cùng Liễu Như Phong lặng im, Nam Cung Thiên Mạc thở ra một ngụm dài buồn bực, chuyển thân qua chỗ khác.

"Ca ca, " Đỗ Như Phụng thấy ánh mắt như ăn thịt người kia của Nam Cung Thiên Mạc không còn nhìn chăm chăm mình, nhẹ nhàng thở ra, nhìn nhìn Liễu Như Phong trước người, đề thấp thanh âm, nói: "Nam Cung cốc chủ sinh khí, làm sao bây giờ?"

Hai tay Liễu Như Phong đang ở trên mặt Đỗ Như Phụng hoạt động dừng một chút, nhưng không quay đầu lại, nhẹ giọng nói: "Phụng nhi, cốc chủ chỉ là có chút mất hứng mà thôi! Sau này đi Tuyệt Cốc, vạn lần không thể lại tùy hứng như vậy, cho dù là lời nói của Đỗ trang chủ, cũng không thể xằng bậy! Tuyệt Cốc không thể so với Thương Khung sơn trang, rất nhiều quy củ, đều muốn lấy tính mệnh người. Ngày sau nếu muốn làm gì, nhất định phải tới hỏi ta trước!"

Đỗ Như Phụng ngoan ngoãn mà gật đầu, đáp: "Phụng nhi hiểu được, ca ca yên tâm."

Liễu Như Phong cầm một chút vật màu đen cuối cùng trong tay, điểm trên khoe môi Đỗ Như Phụng, đứng dậy, nhìn nhìn.

Lúc này Đỗ Như Phụng đã từ một thiếu nữ xinh đẹp mảnh mai mười tám, mười chín tuổi, biến thành một nữ tử mặt tròn hai mươi tuổi bình thường.

Liễu Như Phong thấp giọng nói: "Phụng nhi, người mặc thêm vài món y phục, thoát nhìn béo một chút, chỉ cần người không dùng sức chà lau khuôn mặt, sẽ không người nào có thể nhận ra người!"

Đỗ Như Phụng gật gật đầu, dưới khí áp thấp của Nam Cung Thiên Mạc, cũng không nghĩ nhiều hỏi nhiều, nhắc lên túi bao vừa rồi đặt ở trên đùi, chuyển vào một góc cây bách sau lưng, tự đi mặc y phục.

Liều Như Phong quay đầu lại, nhìn nhìn lưng Nam Cung Thiên Mạc lặng lẽ đứng, trong lòng nhất thời phập phồng, từ khi Nam Cung Thiên Mạc thanh tỉnh tới nay, có khi nào nhân nhượng người ngoài như thế? Cho dù là lúc trước Lễ phu nhân muốn tính mạng mình, Nam Cung Thiên Mạc cũng không có nửa phần thoái nhượng.....

"Cốc chủ." Liều Như Phong nhẹ nhàng đi đến phía sau Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng gọi.

Mày Nam Cung Thiên Mạc khẽ động, xoay người lại, trên mặt dần theo một chút bất đắc dĩ, nói: "Như Phong, người thật thương yêu muội muội người!"

Liều Như Phong trầm mặc, sau một lúc lâu, mới trả lời: "Thuộc hạ biết ý tứ của cốc chủ. Chỉ là Phượng nhi thủy chung vẫn là muội muội của thuộc hạ, một hồi thuộc hạ sẽ nói cho Phượng nhi, mọi chuyện nghe theo cốc chủ phân phó. Phượng nhi từ nhỏ bị người lạnh nhạt, tính tình khó tránh khỏi có chút nóng nảy, nếu cứ như vậy để cho nàng vào cốc, chỉ sợ sẽ gặp phải tai họa....."

"Người thay nàng nghĩ thật chu đáo!" Nam Cung Thiên Mạc hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói gì nữa, đã thấy Đỗ Như Phượng từ phía sau gốc cây chuyển ra, lập tức dừng miệng.

Thay đi y phục tơ lụa, mặc thêm chút y phục, Đỗ Như Phượng một thân bố y, lúc này xem ra, không còn nửa phần khí chất của thiên kim tiểu thư Thương Khung sơn trang, hết thảy chỉ là một nữ tử bình thường có thể tìm thấy ở bất cứ nhà dân nào.

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, như vậy thật sự nhìn không ra được cái gì.

Nhìn Đỗ Như Phượng có chút sợ hãi mà đi tới, Nam Cung Thiên Mạc mở miệng, nói: "Dọc theo đường đi, đều ăn mặc như thế đi, không cần dùng họ, chỉ kêu Phượng nhi. Trước mặt người khác, chỉ nói người cùng Như Phong là thị tòng cùng nha hoàn của ta!"

"Vâng" Liều Như Phong cung thanh ứng thanh.

"Ân! A, vâng, cốc chủ!" Đỗ Như Phượng có chút không được tự nhiên, không khỏi nhớ tới tình cảnh trước đây, chỉ là Nam Cung Thiên Mạc này cùng tên gốc từ khi đó tùy mình sai sử đã hoàn toàn bất đồng, đương nhiên Đỗ Như Phượng sẽ không dám lại kêu xưng bậy.....

"Còn có, Phượng nhi người không thể chạy loạn chung quanh, phải tùy thời đi theo bên người ta cùng ca ca người Như Phong, nếu gặp phải phiền toái, không cho phép người động thủ, mọi sự có ta cùng Như Phong đảm nhận!" Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, không quá yên tâm mà dặn dò.

"Ân..... Vâng, cốc chủ!" Đỗ Như Phụng gật đầu ứng thanh, cẩn thận dời bước tới gần bên người Liễu Như Phong, tựa hồ như vậy, liền có thể né tránh được sự tức giận như có như không của Nam Cung Thiên Mạc, an toàn mà đứng.

Nam Cung Thiên Mạc cũng không nói thêm gì nữa, xoay người mang theo hai người, hướng trên quan đạo mà bước đi.....

※※※

Một hàng ba người đi một ngày đường, mắt thấy sắc trời đã dần tối.

Dân cư trên quan đạo rất thưa thớt, cách đó không xa ầm ầm xuất hiện một tòa trang viện, bên cạnh đường giao nhau trước thôn, một lầu phòng đã châm lên hỏa đăng.

"Ai! Khách quan, đi đường vất vả! Tiến vào nghỉ ngơi một chút đi?!" Tiểu nhị đứng ở ngoài cửa lớn của lầu phòng, mắt sắc trông thấy một hàng ba người, nhiệt tình mà đi lên đón tiếp.

Liễu Như Phong ngẩng đầu nhìn nhìn, trên bảng hiệu của cửa chính, viết bốn chữ to "Thanh Thủy khách điểm" miễn cưỡng coi như là tỉnh tế.

Liễu Như Phong đảo mắt trông trông biểu tình của Nam Cung Thiên Mạc, quay đầu cười nói: "Tiểu nhị, còn có phòng không?"

Điểm tiểu nhị kia vừa nghe, trong lòng biết sinh ý này là chắc chắn, nhãn châu xoay động, rất nhanh mà đánh giá một chút y phục của ba người, vội hướng Nam Cung Thiên Mạc rõ ràng là công tử cậu ấm nhà nào đó cười nói: "Có, có, có! Khách quan muốn mấy gian phòng? Phòng hảo hạng của bản điểm, sạch sẽ thoải mái! Còn có bộ viện, không quá bốn gian, cam đoan các khách quan vừa lòng!"

Mí mắt Nam Cung Thiên Mạc không hề phản ứng tiểu nhị mắt sắc kia, tự cô tự đi hướng khách điểm.

"Một gian phòng hảo hạng, hai gian phòng bình thường, có cùng một chỗ hay không?" Liễu Như Phong đi theo phía sau Nam Cung Thiên Mạc, hướng tiểu nhị kia hỏi.

"Có! Không phải tiểu nhân tự thổi phồng, khách phòng của bản điểm....." Tiểu nhị thấy thế, không muốn lại tự làm mất mặt, liền do dự tiến gần Liễu Như Phong, nói.

"Phòng!" Nam Cung Thiên Mạc đi vào khách điểm, cắt ngang lời nói cuồn cuộn không dứt của tiểu nhị, đậm đậm mà nói.

Nam Cung Thiên Mạc đảo qua bốn phía, trong điểm ngồi trên ba, năm bàn, đều là đại hán mặc trang phục ngắn bó sát người, huyết thái dương cao cao, hai mắt hữu thần,

túi bao bên cạnh hoặc dài hoặc ngắn, hiển nhiên đều là người trong giang hồ thân mang binh khí.

Những hán tử này khi ba người Nam Cung Thiên Mạc vừa tiến vào khách điểm, đều trông liếc mắt một cái, liền quay đầu đi. Rõ ràng hơn mười người ở trong điểm ăn cơm, lại không người nào lên tiếng, ngay cả nói chuyện với nhau, cũng không có nửa câu —— im lặng đến có chút quỷ dị.....

"Hảo lê!" (Một câu xưng tiếp khách trong những khách điểm thời xưa. Có thể hiểu như "Đến đây!" hoặc "Có ngay"!)

Điểm tiểu nhị mừng rỡ, sợ Liễu Như Phong phản đối, vội giương giọng xưng nói: "Chưởng quầy, một gian bộ viện!"

Liễu Như Phong nhìn nhìn mặt bên của Nam Cung Thiên Mạc, không lên tiếng.

Chưởng quầy qua tuổi trung niên trong quầy ngẩng đầu lên, nhìn ba người cười cười, đưa qua một chuỗi chìa khóa, nói: "Trúc Viện u tĩnh, có lẽ công tử sẽ thích."

Nam Cung Thiên Mạc không phủ nhận.

Điểm tiểu nhị kia tiếp nhận chìa khóa, cúi đầu khom lưng nói: "Công tử đã ném qua cơm chiều chưa? Cừu Đoạn Thiêu Cầm trong điểm chúng ta, là nổi tiếng ngàn dặm, công tử muốn thử một chút hay không?"

Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú mày, nói: "Ngươi xem rồi lo liệu! Ta thích thanh tĩnh, đưa vào trong phòng đi!"

"Hảo lê! Mời khách quan đi theo tiểu nhân!" Điểm tiểu nhị vừa nghe, nhất thời mừng rỡ! Bình thường khách nhân không thích phiền toái như vậy, còn muốn đưa vào trong phòng, chính là hào phóng nhất, như vậy một hồi tiền thưởng sẽ không thể không có!

Điểm tiểu nhị ân cần mà dẫn đường phía trước, chuyển qua đường lớn, vòng qua một loạt ba tầng ngói lầu, đi qua hai bộ viện nhỏ, đem ba người tiến cử một viện lạc.

Trúc xanh trong viện trước mắt, ba lớn bốn nhỏ gian phòng ốc ẩn giữa trúc, trước phòng, còn có một khối đất trống nho nhỏ, bày bàn ghế đá, nhìn qua, thật sự là u nhã thanh tĩnh!

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nhìn điểm tiểu nhị kia đem chìa khóa giao cho Liễu Như Phong, hỏi: "Vừa rồi những người trong tiệm kia, là khách quen của các người sao?"

Điểm tiểu nhị lắc đầu, đề thấp thanh âm, thần bí mà cười nói: "Vị công tử này, nếu bọn họ là khách quen của tiểu điểm vậy chẳng phải nguy rồi? Công tử hẳn là rất ít xuất môn? Những người này a, người xem bọn họ mỗi người thân cường thể tráng, thần thái

cao ngạo, một bộ bộ dáng khinh thường người. Đó là những người được gọi là người trong võ lâm! Công tử, ít nói nhiều một chút, ngài cũng đừng đi trêu chọc bọn họ, những người này, một lời bất hòa, sẽ rút đao chém người! Giết người không chớp mắt a!"

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, nhìn Liễu Như Phong đưa qua một thỏi bạc vụn, nói: "Nga? Bọn họ là kia..... kia....."

Điểm tiểu nhị đã cười đến ánh mắt đều híp lại thành một khe hở, ước lượng ước lượng bạc vụn trong lòng bàn tay, ước chừng nặng tám chỉ?! (10 chỉ = 1 lượng) Nhất thời thái độ nhiệt tình thêm vài phần, thấy Nam Cung Thiên Mạc nói không được nữa, làm sao có thể để cho loại kim chủ này khó chịu, xấu hổ? Vội tiếp lời nói: "Người trong võ lâm, hảo hán trên giang hồ!"

"Ân! Lúc này bọn họ làm gì? Tiểu nhị người đừng đa tâm, ta chỉ là có chút tò mò!" Nam Cung Thiên Mạc thấy thần sắc điểm tiểu nhị kia kinh ngạc, mỉm cười nói.

"Bọn họ a....." Điểm tiểu nhị kia bưng tỉnh đại ngộ, vội quay đầu lại nhìn nhìn cửa viện đóng chặt, tiến lên vài bước, đến gần Nam Cung Thiên Mạc, đề thấp thanh âm, nói: "Công tử, nếu chuyện này hỏi người bên ngoài, chỉ sợ sẽ không biết! Hỏi tiểu nhân, là công tử người hỏi đúng người rồi!"

"Nga?!" Nam Cung Thiên Mạc không chút để ý lên tiếng.

Liễu Như Phong thấy thế, lấy ra một thỏi bạc nặng một lượng, chuyển qua.

"Ai nha! Đây thật sự là ngưng ngưng!" Ánh mắt điểm tiểu nhị kia đều đã cười đến không thấy, trong miệng khước từ, động tác trên tay lại không chậm, bay nhanh tiếp nhận ngân lượng, để vào trong ngực, nói: "Công tử, chuyện này chính là bí mật! Nam Dương ngoài thành Hà Nam này, có một trang viện, là Thương Khung sơn trang đại danh lừng lẫy trong chốn giang hồ! Tiểu nhân nghe những người trong võ lâm kia nói chuyện với nhau, nói là Thương Khung sơn trang này có một thanh tuyệt thế bảo đao cùng một loại tuyệt thế thần công! Người có được, có thể bách bệnh bất sinh, trường sinh bất lão, phi thăng thành tiên! Kết quả, Thương Khung sơn trang này gặp phải đại mố meo! Những hảo hán này chẳng phải cũng là người trong số nhiều người khó nhụ nổi sao? Nghe nói người toàn bộ võ lâm, đều hướng Nam Dương mà đến. Nhưng Thương Khung sơn trang kia có thể xưng bá một phương, cũng chẳng phải chỉ do ngồi ăn không không phải sao? Nghe nói, trước đó vài ngày, vài ngàn người chết ở Thương Khung sơn trang. Năm đại môn phái, vì bình ổn chuyện này, nhất tề xuất động, lúc này mới ngăn chặn được cục diện! Nghe nói còn có vài cái ma giáo gì đó, cũng đi Thương Khung sơn trang, những người trong võ lâm này, là muốn đi đối phó ma đầu của ma giáo kia..... Ai..... Người trong thành Nam Dương ban đêm cũng không dám xuất môn, nghe nói ma giáo này, thích nhất ăn tim người, uống máu người, ăn não tủy người....."

Điểm tiểu nhị kia nói tới đây, đánh cái rùng mình, vội nói: "Công tử, những lời này, người nghe một chút thì được, nhưng ngàn vạn lần không thể nói ra ngoài! Vạn nhất

người của ma giáo kia nghe được tiểu nhân loạn nói huyền thuyên, chạy tới ăn tiểu nhân, vậy làm sao bây giờ?"

Ba người Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ngơ, không khỏi thần tình cổ quái mà nhìn điểm tiêu nhị.

Điểm tiêu nhị kia càng nói càng sợ hãi, bỏ lại một câu: "Tiểu nhân đi chuẩn bị đồ ăn cho công tử!" Liền nhanh như chớp mà chạy đi.

Ba người Nam Cung Thiên Mạc hai mặt nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

"Người này nói mê sảng cái gì a! Nghe cách nói của hắn như vậy, chỉ sợ là ai cũng đều hướng về phía Thương Khung sơn trang mà đi! Thật sự là....." Đỗ Như Phụng giận dữ.

"Bất quá chỉ là những lời truyền lung tung mà thôi, Phụng nhi việc gì phải sinh khí?" Liễu Như Phong an ủi nói.

Nam Cung Thiên Mạc cười cười, nhìn nhìn hai người, nói: "Như Phong, chúng ta xem như là người trong võ lâm trừ ma vệ đạo, hay là ma giáo ăn người không nhả mẩu xương kia?"

Liễu Như Phong chưa trả lời, Đỗ Như Phụng đã tặc mi lộng nhãn nói: "Mấy cái ma giáo kia..... Ha ha a..... Ma đầu..... Ha ha ha..... Ăn thịt người..... Ha ha ha ha....."

"Phụng nhi! Người có thể không lên tiếng được không!" Liễu Như Phong nhìn Đỗ Như Phụng cười đến không thở nổi, nhú nhú mày, sợ Nam Cung Thiên Mạc sinh khí, vội cắt ngang tiếng cười của nàng, quát.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, không lên tiếng. Hiện giờ Thương Khung sơn trang đầu nhập Tuyệt Cốc, nếu nói Tuyệt Cốc là tà ma ngoại đạo, Đỗ Như Phụng cười thành như vậy, lại tính là cái gì? Ma nữ?

Đỗ Như Phụng thật vất vả ngưng tiếng cười, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, cúi thấp đầu, nói: "Phụng nhi biết, hiện tại không phải không có ai sao?! Nam Cung cốc chủ sẽ không tức giận cùng Phụng nhi."

"Phụng nhi! Còn không hướng cốc chủ xin lỗi....." Liễu Như Phong mặt nhăn mày nhú, lớn tiếng quát. Đỗ Như Phụng nói những lời này, thật sự là không biết lớn nhỏ, nếu Nam Cung Thiên Mạc mất hứng, cho dù là mình, cũng cứu không được nàng!

Tuyệt kiếm lộ phong 103: ← Trở lại

"Nhu Phong, không sao!" Nam Cung Thiên Mạc khoát tay áo, ngăn lại Liễu Như Phong. Không theo đều đã theo, lại là muội muội của Liễu Như Phong, nhớ tới Liễu Như Phong đối mình trả giá hết thấy, Nam Cung Thiên Mạc không khỏi một trận mềm lòng, vả lại, cùng một tiểu cô nương như vậy đấu khí, đánh cũng đánh không được, mắng? Chỉ sợ cũng chỉ là làm thương tâm nam nhân bên cạnh này mà thôi!

"Na! Ca ca, Nam Cung cốc chủ cũng không có hẹp hòi như người nha! Không phải sao?" Đỗ Như Phụng xét cho cùng vẫn chỉ là tâm tính tiểu cô nương, sớm đã đem tình hình khủng bố khi Nam Cung Thiên Mạc sinh khí lúc trước quên tới chín tầng mây, khuôn mặt tràn đầy tươi cười bắt lấy cánh tay Liễu Như Phong, tựa vào trên người ca ca, nói.

"Người nha....." Liễu Như Phong ôn nhu đem sợi tóc của muội muội Đỗ Như Phụng bị gió thổi qua hai má vén lên, trộm trông trông sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc.

Thấy hai người thân mật như vậy, nhãn thần Nam Cung Thiên Mạc tối sầm lại, tuy rằng trong lòng cực kỳ không hài lòng, nhưng vẫn kiềm chế tính tình, chuyển mắt đi, chỉ lắc lắc đầu.

"Công tử, đồ ăn của các người!" Ngoài cửa viện truyền đến tiếng hô của điểm tiêu nhị lúc trước.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, tự đi đến ghế đá trong viện mà ngồi.

Liễu Như Phong trừng mắt nhìn Đỗ Như Phụng một cái, xoay người mở cửa viện, để cho điểm tiêu nhị kia tiến vào.

"Công tử, đây chính là Cửu Đoạn Thiêu Cẩm nổi danh của tiểu điểm!" Điểm tiểu nhị kia đem chiếc khay đặt trên bàn đá, lấy ra từng loại từng loại thức ăn từ trong khay, giới thiệu nói: "Đây là Thủy Chữ Ngư Phiến, đây là rượu bản điểm tự ủ, tên gọi Túy Khách Thanh! Đây là....."

Điểm tiểu nhị kia dong dài nửa ngày, cuối cùng cũng đem một khay, bảy, tám loại rượu cùng thức ăn giới thiệu xong, cúi đầu, giương mắt trông trông sắc mặt Nam Cung Thiên Mạc, thấp giọng nói: "Công tử, ngài lão đại gia, lúc trước thường tiểu nhân không ít! Vừa rồi trong điểm tới thêm một người ngang tàng, đem mấy người lúc trước đánh, chỉ sợ tối nay sẽ không an bình! Tốt nhất công tử các người đêm nay ở lại Trúc viện này nghỉ ngơi, không cần đi ra ngoài. Chương quay của tiểu điểm, cùng nhóm lão gia trong huyện nha, còn có anh hùng hào kiệt bốn phương tám hướng trong thôn này, coi như có vài phần giao tình, tất nhiên sẽ không đến viện này điều tra, công tử chỉ cần coi như chuyện gì cũng không phát sinh, qua tối nay, sẽ vô sự!"

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc khẽ động, xem ra khách điểm này cũng không đơn giản! Nam Cung Thiên Mạc giương mắt nhìn về phía điểm tiểu nhị kia, cười nói: "Đa tạ tiểu nhị ca, lần này ta rời nhà, bất quá chỉ là đi du ngoạn. Tất nhiên sẽ không đi trêu chọc những người trong võ lâm này! Như Phong!"

Liễu Như Phong lại vội tìm kiếm một thỏi bạc vụn, ước chừng trên dưới một lượng, đưa cho điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị vui mừng hơn hớn nói tạ ơn, nói: "Công tử từ từ dùng! Độ ấm của rượu cùng thức ăn, vừa lúc vào miệng, nguội đi sẽ mất hương vị! Tiểu nhân lát nữa lại đến thu dọn."

Nam Cung Thiên Mạc nhìn điểm tiểu nhị kia ra khỏi viện, chú ý thận trọng mà đóng cửa viện, lâm vào trong trầm tư.

"Cốc chủ, có cần thuộc hạ ra ngoài thám thính?" Liễu Như Phong thấp giọng hỏi.

"Không cần! Ăn cơm trước đi," Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Liễu Như Phong cùng Đỗ Như Phượng đứng ở hai bên, nói: "Các người không đói bụng sao?"

Đi một ngày đường, sao có thể không đói?

Đỗ Như Phượng hoan hô một tiếng, liền muốn đi qua ngồi.

"Phượng nhi!" Liễu Như Phong vội giọng quát.

Đỗ Như Phượng có chút uyển chuyển nhìn sang Liễu Như Phong, thật sự không phải là nàng không hiểu chuyện! Chỉ là trước kia ở cùng Nam Cung Thiên Mạc vài ngày, thật sự không có nhiều quy củ như vậy, tuy rằng sau này biết Nam Cung Thiên Mạc là cốc chủ Tuyệt Cốc, hiện nay Thương Khung sơn trang lại đầu nhập vào Tuyệt Cốc, nhưng mấy ngày nay, Nam Cung Thiên Mạc vẫn là vẻ mặt ôn hoà, Đỗ Như Phượng cũng theo thói quen mà tùy tính.

Chỉ là người trước mắt rõ ràng là Liễu Như Phong, đối ca ca này, Đỗ Như Phượng luôn luôn tôn kính tới mức sùng bái, cho dù là lời nói của Đỗ Thương Sơn, cũng không nghe theo như lời của Liễu Như Phong. Lập tức chỉ có thể nhìn nhìn không buông rượu cùng thức ăn trên bàn, Đỗ Như Phượng nuốt nuốt nước miếng, ngoan ngoãn thối lui hai bước, đứng cho tốt.

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói: "Được rồi, đều ngồi xuống cùng nhau ăn đi! Nơi này không phải trong cốc, không cần để ý nhiều quy củ!"

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, cúi đầu đi đến bên bàn đá ngồi xuống.

Đỗ Như Phượng nhìn nhìn Liễu Như Phong, mới ngồi vào bên người y.

Ăn cơm xong, mắt thấy sắc trời đã tối, Nam Cung Thiên Mạc cũng không tiếp tục ở lại trong viện, tự trở về phòng, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Không lâu sau, nghe thấy cửa phòng vang lên, Nam Cung Thiên Mạc ngồi bên cạnh bàn đảo mắt nhìn lại.

Liễu Như Phong nhẹ nhàng đóng cửa phòng, đi tới bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, quỳ xuống hành lễ, nhẹ giọng nói: "Nghĩ đến hôm nay trong lòng chủ nhân sinh khí, thuộc hạ tự biết vượt phép, thỉnh chủ nhân trách phạt!"

"Muội muội người đâu? Ngủ rồi?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn nam nhân bên cạnh, hơi ngẩng nghiêm mặt, đang nhìn mình; trong nháy mắt, có chút hoảng hốt không chân thực, đậm đậm mà nói.

"Phượng nhi đã nghỉ ngơi." Liễu Như Phong đáp.

Cuối cùng vẫn là muội muội quan hệ huyết thống! So với mình vị chủ nhân này còn trọng yếu hơn? Nam Cung Thiên Mạc hơi có tia chua xót, cười nói: "Như thế, ta nơi này không cần người hầu hạ, người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Nam Cung Thiên Mạc nói xong, đứng dậy, đi hướng giường lớn gỗ lim.

Liễu Như Phong ngẩn ra, Nam Cung Thiên Mạc đã từ bên người y đi qua, trừ y tuyết trắng, vạt áo bay lên, mon trón hai má Liễu Như Phong, sau đó phiêu nhiên rời đi.....

Đây là lần đầu tiên, Nam Cung Thiên Mạc rõ ràng biểu thị không cần y hầu hạ, khẩu khí lãnh đạm, thần tình hờ hững.....

Tựa hồ trong lòng có cái gì đó vỡ nát rơi xuống, là loại cô đơn cùng trống rỗng do mất đi một khối trong lòng, sợ hãi nháy mắt chiếm đầy thể xác cùng tinh thần. Liễu Như Phong lấy lại bình tĩnh, xoay người lại, quỳ gối mà đi qua.....

Nam Cung Thiên Mạc đưa lưng về phía Liễu Như Phong, đang tự duỗi tay muốn cởi y sam, vạt áo bị kéo căng. Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn lại, trên gương mặt tuấn lãng của Liễu Như Phong có vài phần lúng túng cùng bất lực, một tay, đang chặt chẽ mà cầm lấy vạt áo mình.

"Hầu hạ chủ nhân, là chức trách của thuộc hạ, xin cho thuộc hạ vì chủ nhân thay y phục....." Liễu Như Phong thấy Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu trông lại, ánh mắt chớp lóe, nhìn qua, nói.

Nam Cung Thiên Mạc rất muốn để cho y đi ra ngoài, muốn một mình yên lặng một chút! Đối với thân muội muội của nam nhân này ăn vị chua, làm cho Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy bản thân thật sự quá mức ấu trĩ..... Chỉ là nhìn nam nhân bên cạnh, hoảng sợ cùng bất lực như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ kia, như thế nào cũng không thể mở miệng muốn y rời đi.....

Trong trí nhớ, nam nhân này chưa từng biểu lộ qua sự yếu ớt cùng bất lực như vậy, nam nhân luôn luôn khôn khéo cường hãn, cảm thụ mang đến cho mình, từ trước đến nay là kiên cường, âm áp mà trung thành.....

Nam Cung Thiên Mạc vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Liễu Như Phong, nhìn ánh mắt y quay lại, hơi có chút kinh hãi cùng thả lỏng, thở dài, thôi vậy, không nỡ khiến cho nam nhân này khổ sở..... Huống chi y cứu tử nhất sinh mà về tới bên người mình, cũng nên thỏa mãn! Về phần thân nhân của y..... Thôi, thôi..... Đã không nỡ, còn có thể thế nào?

Liễu Như Phong quỳ trên mặt đất, tuy rằng không được cho phép đứng dậy, nhưng thấy Nam Cung Thiên Mạc không phản đối, vội di chuyển tới trước người Nam Cung Thiên Mạc, duỗi tay cởi y phục cho hắn.....

Hô hấp âm áp phun ở giữa ngực bụng, bởi vì Liễu Như Phong dựa vào quá gần, bờ ngực dày nhẹ nhàng mà cọ sát bộ vị yếu hại nơi hạ phúc, độ ẩm thiêu người từ y phục truyền tới, Nam Cung Thiên Mạc nhin không được hơi hơi cười khỏ, biết rõ Liễu Như Phong đều không phải cố ý, nhưng thân thể vẫn tự nhiên mà nổi lên phản ứng.....

Rõ ràng nam nhân này đã bị mình chiếm hữu qua vô số lần, mỗi một chỗ trên thân thể y, bản thân đều có thể rõ như lòng bàn tay, vì sao vẫn dễ dàng, liền nổi lên dục vọng như vậy?!

Nơi tiếp xúc trước ngực, dần dần nóng cứng lên, chạm vào ngực. Đương nhiên Liễu Như Phong hiểu được là xảy ra chuyện gì. Len lén mà nhìn thoáng qua Nam Cung Thiên Mạc, động tác trong tay Liễu Như Phong nhanh hơn, ngoại sam hạ xuống, tiết y bên trong cũng đã trút đi, Liễu Như Phong thu hồi hai tay, nhẹ nhàng sờ lên tiết khỏ bên hông Nam Cung Thiên Mạc.....

"Được rồi! Không cần....." Nam Cung Thiên Mạc rút cuộc không để cho y tiếp tục, một mặt vẫn còn sinh khí, một mặt lại đối y nổi lên phản ứng. Làm cho Nam Cung Thiên Mạc đối tình hình của bản thân, có chút thẹn quá thành giận.

Lời còn chưa dứt, một bàn tay, đã vững vàng mà chế trụ hạ phúc yếu hại.....

"Người....." Nam Cung Thiên Mạc rút một ngụm khí, cúi đầu nhìn nam nhân vẫn ngửa đầu, nhìn mình kia.

Cách tiết khỏ, lấy bàn tay bao lấy hung khí hỏa nhiệt kia, nhẹ nhàng mà chuyển động từ chậm thành nhanh. Liễu Như Phong ngẩng đầu nhìn ánh mắt kinh ngạc của Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ giọng nói: "Chủ nhân không muốn?"

Rõ ràng là thần thái ôn nhu ngày thường đã nhìn quen, lúc này lại toát ra ý tứ hàm xúc mờ ám, tuần nhan luôn luôn bình tĩnh đạm mạc, cũng lộ ra khản trương cùng ngượng ngùng nhẹ nhẹ, nam nhân thường ngày kiên cường, lúc này nhìn qua, lại mị hoặc động lòng người khó có thể nói nên lời.....

Nam Cung Thiên Mạc mím mím môi, việc này, Liễu Như Phong không phải chưa từng làm cho mình, nhưng lại chưa từng chủ động như hôm nay!

Nam Cung Thiên Mạc nhin không được túm lấy vạt áo nam nhân quỳ trước người, dùng sức kéo.

Liễu Như Phong theo lực đạo, dịu ngoan mà đứng dậy, bắt chợt, liền bị Nam Cung Thiên Mạc đẩy ngã vào trong giường.....

Nam Cung Thiên Mạc cúi người phủ lên, duỗi tay dò xét trong khổ nam nhân, cảm giác lòng bàn tay tràn đầy, độ ẩm hỏa nhiệt cùng cứng rắn, đều biểu thị rõ ràng tình hình lúc này của nam nhân dưới thân.....

"Ha ha....." Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhần tình của Liễu Như Phong, ý vị thâm trường mà cười.

Liễu Như Phong không khỏi xấu hổ quay mặt qua chỗ khác.

Ngón tay Nam Cung Thiên Mạc siết chặt.

"Ân..... A....." Liễu Như Phong không kịp phòng, tiếng rên rỉ thấp trầm thốt ra.

Nam Cung Thiên Mạc làm sao còn chịu được kích thích như vậy? Trừ bỏ đêm đó khi mới tới Thương Khung sơn trang, mấy ngày sau, Đỗ Như Phụng một tác cũng không rời mà canh giữ bên người Liễu Như Phong, làm cho Nam Cung Thiên Mạc mỗi ngày đều nhìn thấy được, lại ăn không được, sớm đã khó chịu cực điểm!

Lập tức xâm nhập vào khoảng giữa chân Liễu Như Phong, hai chân hơi tách xa, đem hai chân của nam nhân tách ra cực lớn, hai tay không ngừng, bỏ đi y phục của Liễu Như Phong, cho đến khi nam nhân toàn thân xích lỏa, nằm ngửa dưới thân mình.....

Sự băng lạnh đầu mùa xuân xẹt qua da thịt xích lỏa, thân mình Liễu Như Phong hơi hơi rụt lui, nhưng vẫn triển khai, nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên người, chân mi đã dẫn theo tình sắc nhẹ nhàng.....

Tình sắc như vậy, nguyên bản chỉ có khi đến ranh giới cao trào hoan yêu, thần trí Liễu Như Phong mơ hồ, mới có thể lơ đãng để lộ ra! Nam Cung Thiên Mạc nhìn vẻ tình mị trước mắt, chỉ cảm thấy hạ phúc căng thẳng, dục hỏa thăng hương trong đầu, cái gì Đỗ Như Phụng? Cái gì bất mãn? Cái gì lửa giận, toàn bộ đều ném đi xa ngàn dặm.

Vội vàng tham nhập một ngón tay, bí huyết ầm ập co rút lại, Nam Cung Thiên Mạc cúi người, gặm hôn chiếc cổ mẫn cảm, lồng ngực, nhũ lạp của nam nhân, khàn giọng hỏi:

"Nhu Phong, ngươi hôm nay sao lại mê người như vậy?"

Liễu Như Phong có chút lúng túng mà quay mặt qua chỗ khác, không trả lời, thân thể lại dưới động tác của đầu ngón tay Nam Cung Thiên Mạc mà run nhẹ.....

"Nhu Phong? Đến, nói cho ta biết, ngươi hôm nay sao lại nhiệt tình như vậy?" Không nghe thấy trả lời, Nam Cung Thiên Mạc lưu luyến không rời mà nhả ra nhũ lập trong miệng, thăm dò qua, hôn hôn đôi môi mỏng đang kiềm nén rên rỉ kia, cố ý hỏi!

Trên hai má tuấn lãng nhiễm đầy ý xấu hổ, ánh mắt Liễu Như Phong dao động, không dám nhìn hướng Nam Cung Thiên Mạc. Chuyện này kêu y phải trả lời như thế nào?

"Là vì muội muội người?" Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười suy đoán.....

Thân thể Liễu Như Phong cứng đờ, huyết sắc trên mặt nháy mắt rút hết, chuyển mắt qua, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, trên mặt dần dần nổi lên vẻ khó chấp nhận cùng khuất nhục.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ra, mới phản ứng được bản thân vừa rồi hỏi cái gì, ánh mắt chớp lóe, nhìn Liễu Như Phong, nhưng không ngừng lại động tác nơi ngón tay.....

"Thuộc hạ..... Không phải..... Thuộc hạ..... Thuộc hạ....." Tình dục rút đi, động tác ngón tay trong cơ thể lại càng rõ ràng hơn, Liễu Như Phong có chút tuyệt vọng mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nếu chủ nhân hoài nghi thuộc hạ dối ngài dùng tâm cơ, không bằng ban cho thuộc hạ cái chết....."

Một tia hồi ý rốt cục nảy lên trong lòng, Nam Cung Thiên Mạc cúi thấp đầu, hôn lấy đôi môi mỏng lạnh như băng, muốn khơi dậy lại nhiệt tình lúc trước của nam nhân dưới thân.

Nhưng Liễu Như Phong lại chỉ yên lặng mà nằm, tùy ý động tác của hắn, không có nửa phần phản ứng.

Nam Cung Thiên Mạc đương nhiên biết các nơi mẫn cảm của thân thể nam nhân này, chỉ là không hiểu, nhưng không muốn lại buộc y. Dùng động tác trong tay, ngẩng đầu lên, nhìn hai tròng mắt trống rỗng của nam nhân, hơi hơi đau lòng tràn đầy trong

ngực. Nam Cung Thiên Mạc thở dài, rút ngón tay ra, ôm lấy nam nhân dưới thân, xoay người lăn qua, hai người nằm thẳng trên giường.

"Người biết, con người của ta, ham muốn chiếm hữu rất mạnh! Người chưa từng đối ai thân thiết như vậy....." Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nói.

Nhìn con người Liễu Như Phong giật giật, rơi xuống trên mặt mình, hơi nhú mào, giật giật môi, tựa hồ muốn biện giải cái gì. Nam Cung Thiên Mạc giành mở miệng trước, nói: "Ta biết nàng là muội muội người! Ta biết! Chỉ là người..... Người đặt tay lên ngực tự hỏi, đối ta, người có từng dụng tâm như thế?"

Sắc mặt Liễu Như Phong rốt cục cũng quay lại, giữa mi dẫn theo tia lo lắng, đang muốn mở miệng, nhưng lại bị Nam Cung Thiên Mạc cắt ngang: "Ta hiểu được! Vô công, tâm kế, nàng so sánh không bằng ta, nhưng Như Phong, người phải biết rằng, ta yêu người! Người rơi xuống vách núi, thời gian dài đến nửa năm, ta nghĩ người đã chết! Khi tái kiến người, mắt thấy người quan tâm một nữ nhân như thế, mặc dù nữ nhân kia là muội muội người, ta sao có thể an tâm?"

Liễu Như Phong trầm mặc, nhìn nhẵn tình Nam Cung Thiên Mạc, sau một lúc lâu, mới vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy nam nhân đang đem bản thân giam cầm trong ngực, nhẹ giọng thở dài: "Chủ nhân, là thuộc hạ không đúng! Trong lòng thuộc hạ, chủ nhân luôn luôn kiên cường mà cao quý, thuộc hạ quên rằng năm nay chủ nhân vẫn còn chưa tròn hai mươi....."

Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú mào, có chút bất mãn lời nói của Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong cười khẽ, ôm Nam Cung Thiên Mạc, trở mình, chuyển thành tư thế Nam Cung Thiên Mạc ở trên, bản thân ở dưới, nhẹ nhàng giật giật thân thể, cạo sát thân hình trên người vẫn hỏa nhiệt như cũ, nói: "Thuộc hạ đã nói qua, thể xác cùng tâm của thuộc hạ đều thuộc về chủ nhân..... Phụng nhi là muội muội của thuộc hạ, quan tâm nàng, là trách nhiệm huynh trưởng của thuộc hạ, nhưng người có thể khiến cho Liễu Như Phong cam tâm nằm dưới thân, động tình như vậy, lại chỉ có chủ nhân....."

Bất mãn của Nam Cung Thiên Mạc nháy mắt biến mất, chỉ còn lại vui sướng tràn đầy, cánh tay chặt chẽ, dường như muốn mạnh mẽ đem Liễu Như Phong khảm vào thân thể, cúi đầu, vội vàng mà nhiệt liệt tìm lấy đôi môi mỏng khiêu gợi kia, thuận lợi mà xâm nhập vào trong môi, kích động phiến lưỡi mềm mại của y, cuồng liệt mà quấy nhiễu.....

Một phen hôn kịch liệt, hai người đều thở hổn hển, mới không thể không ngừng lại.

Dục vọng nơi hạ phúc của Nam Cung Thiên Mạc đã chặt đến phát đau, lại vẫn cố nén, lấy tay sờ huyệt khẩu chặt chẽ kia.

Liễu Như Phong thở hắt hắt, chưa bình ổn, hạ thân căng thẳng, một ngón tay hết sức ôn nhu cẩn thận mà thăm dò vào thân thể. Liễu Như Phong giương mắt, nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc, đã thấy sắc mặt hắn căng chặt, mồ hôi trên trán dày đặc, tựa hồ đang ẩn nhẫn cái gì, trong lòng Liễu Như Phong khẽ động, mềm mại một mảnh, giương chân vòng lên bên hông Nam Cung Thiên Mạc, duỗi tay nhẹ nhàng mà lau đi mồ hôi trên trán hắn, thấp giọng nói: "Chủ nhân, không cần nhẫn nại như vậy, thỉnh ngài, tiến vào đi!"

Tuyệt kiếm lộ phong 104: ← Trở lại

Nói xong lời cuối cùng, có chút khó chấp nhận, thanh âm dần dần, nhẹ như muỗi kêu.

"Không được! Như vậy, thân mình người sẽ không chịu nổi....." Nam Cung Thiên Mạc thở hắt hắt, thật muốn lập tức tiến vào nơi bí ẩn căng chặt này, rồi lại không muốn Liễu Như Phong thống khổ khó chịu, chỉ đành cắn răng chịu đựng dục vọng sung sướng, tận lực thả nhẹ động tác nơi ngón tay!

Trong lòng Liễu Như Phong cảm động, nhớ tới ngoại trừ vài lần lúc ban đầu, cho tới bây giờ Nam Cung Thiên Mạc đều thấp phần chiếu cố cảm thụ của mình, cho dù là bên thừa nhận, cũng kim lòng không đau mà sa vào trong hoan ái.....

Có lẽ, chính vì Nam Cung Thiên Mạc luôn luôn săn sóc cùng ôn nhu, mới làm cho mình bất tri bất giác động tâm, động tình, trung thành, ngay cả tình yêu cũng hiến cho nam nhân này.....

"Chủ nhân..... Tiến vào đi! Thuộc hạ..... Muốn ngài....." Cái gì hổ thẹn, cái gì tôn nghiêm, nhìn đến nam nhân ẩn nhẫn trước mắt, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy những thứ này đều không còn trọng yếu.....

Nam nhân trên người thân là đứng đầu một cốc, địa vị cao quý, mà bản thân, bất quá chỉ là một trong hàng vạn hạ cấp thị phó của hắn, Nam Cung Thiên Mạc lại vì mình mà nhẫn nại đến mức như thế, Liễu Như Phong lúc này, chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập cảm động âm áp mềm mại, muốn làm cho hắn thoải mái, muốn cho hắn hưởng thụ khoái hoạt đến cực hạn.....

Còn có cái gì mà tình hình, có thể so sánh được với lời nói kích thích của người tâm ái sao? Nam Cung Thiên Mạc không thể kiềm chế được, rút ra ngón tay vừa mới gia tăng đến ba ngón, động thân một cái, đem bản thân thật sâu mà chôn vào bên trong bí huyết ầm ập chặt chẽ này.

Đau đớn là khó tránh khỏi, địa phương trời sinh không phải dùng để làm sự tình như vậy, bị tình khí cực đại như thế xâm nhập, trong nháy mắt thân hình Liễu Như Phong không khỏi kéo căng. Nhưng tại bên trong hồ thẹn đau đớn này, càng nhiều hơn là thỏa mãn nồng đậm mãnh liệt.....

Hai người nhất thời không dám động, thân thể cứng ngắc, lẳng lặng mà thể hội giờ khắc tuyệt vời cùng mất hồn này.....

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên cười, nói: "Thì ra là thế, tình hình người vừa rồi, cũng là sớm đã muốn ta đúng không?!"

Nếu là lúc trước, Liễu Như Phong nghe xong lời này chỉ sợ sớm đã xấu hổ đến thẹn vô cùng, chỉ là hiện nay trong lòng đang kích động cùng cảm động, tuần nhan chỉ đỏ, hơi chút xấu hổ, đáp: "Thuộc hạ..... cũng là nam nhân, có dục vọng, cũng không tính là kỳ quái....."

Nam Cung Thiên Mạc nhớ tới cái gì, không khỏi nhú nhú mày, cắn răng nói: "Lại nói tiếp, nếu không phải muội muội người cuốn lấy người chặt chết, như thế nào khiến mấy ngày nay người ta chưa từng làm như vậy?!"

Mất thấy Liễu Như Phong biến sắc, Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên động động thân, đem lời nói đến bên miệng của nam nhân dưới thân đều hóa thành rên rỉ.....

"Người yên tâm, nàng chung quy vẫn là muội muội người, lại coi như hiểu chuyện nghe lời, ta sẽ không đối nàng làm gì! Lại nói tiếp, Phượng nhi cũng coi như xinh đẹp đáng yêu, ta thương nàng còn không kịp, như thế nào lại hại nàng!" Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu, ngậm lấy nhũ lap một bên, mút lấy nhẹ cắn, buông lỏng hai tay, một tay cầm lấy phân thân ngẩng đứng giữa bụng Liễu Như Phong, một tay sờ lên nhũ lap một bên khác bị hấn lạnh nhạt, thả nhẹ lực đạo nơi hạ thân, vào sâu ra nông, trêu tống cực nhanh, hướng nơi nào đó trong trí nhớ nỗ lực mà đi.....

"Chủ nhân..... A....." Liễu Như Phong nói không thành tiếng, thân thể sớm đã động tình, làm sao còn chống lại được hành vi tận lực như vậy của Nam Cung Thiên Mạc?! Hai tay không tự chủ được mà đặt lên vai lưng Nam Cung Thiên Mạc, hai chân buộc chặt, cực lực co rút lại hậu huyết.

Nam Cung Thiên Mạc thở sâu, thân thể đang cuồng liệt đang đưa mạnh ngừng lại, một ngón cắn lên chiếc cổ hơi ngẩng lên kia, tay nắm lấy tay Liễu Như Phong mạnh căng thẳng.....

Cuối cùng thiếu chút nữa tiết ra..... Nam Cung Thiên Mạc cười khở lắc lắc đầu, ngày xưa Liễu Như Phong ở trong tình sự, luôn luôn thành thật im lặng, luôn bị động yên lặng thừa nhận, không nghĩ tới hôm nay Liễu Như Phong động tình như vậy, cuối cùng làm cho mình hưng phấn khó nhịn như thế.....

"..... Ách..... Ân....." Trong tiếng rên rỉ vui thích, nhiễm một chút đau đớn, bí huyết bao lấy mình, lại co rút đến càng thêm căng chặt.....

Nam Cung Thiên Mạc cố nén suy nghĩ muốn tiết dục vọng, cúi đầu nhìn về phía nam nhân dưới thân, khuôn mặt hơi thống khổ cùng ân hận, nhiều hơn vẫn là tình dục cùng vui thích, Nam Cung Thiên Mạc nhịn không được mỉm cười, nam nhân cứng cỏi kiên cường này, cũng chỉ có ở dưới thân mình, mới có thể lộ ra tình sắc mỹ hoặc như vậy!

Nhẹ nhàng uốn động thắt lưng, ngón tay Nam Cung Thiên Mạc đặt lên đỉnh phân thân hưng phấn kia, ma sát xoa nắn, tại giữa chiếc cổ thon dài đang ngẩng về phía sau ôn nhu mà liềm cắn.....

"..... A..... A..... Chủ nhân....." Kinh hô thất thố, phân thân trong tay đột nhiên khê nhảy, dục vọng đang rút ra bên ngoài bị nội mạng non mịn gắt gao dây dưa, hút mút cùng thít chặt giữ lại.....

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, quả nhiên, tới nay Liễu Như Phong động tình như thế nhanh như vậy liền đạt tới cao trào! Ngón tay căng thẳng, ngón trở đúng lúc ngăn chặn miệng xuất ra.

"..... Ngô..... Chủ nhân....." Liễu Như Phong khó nhịn mà vận vẹo thân thể, tránh tránh, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì mà dừng lại, khó hiểu mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc trên người, thấp giọng thờ dốt.....

Nội vách nhẵn nhụi non mềm gắt gao mà quần quanh bản thân, độ ẩm hỏa nhiệt, dường như muốn đem mình hòa tan, Nam Cung Thiên Mạc thật sâu mà hít khí, một mặt làm nhanh hơn động tác nơi bụng thắt lưng, một mặt nhìn Liễu Như Phong, nói: "Loại thời điểm này, tình hình như vậy, Như Phong, ngươi không phải nên đối xứng hô sao? Luôn chủ nhân, thuộc hạ, thật có vẻ như vẫn là ta bắt buộc ngươi?!"

Mặt Liễu Như Phong đỏ lên, gian nan mà mở miệng, nói: "Thuộc hạ....."

Ngón tay trên phân thân căng thẳng, hết sức ôn nhu mà vuốt ve nhục hành, phân thân sớm đã gần kề cao trào càng thêm kích động không thôi, tiếc rằng ngón tay ngăn chặn miệng xuất ra kia nửa phần cũng không thả lỏng!

Liễu Như Phong khó nhịn mà giật giật thân thể, ngón tay đang nắm bản thân trong tay kia, lại như bóng với hình, Liễu Như Phong nhìn khuôn mặt gợi cảm trong tình dục của Nam Cung Thiên Mạc, mở miệng cầu xin nói: "Chủ nhân thỉnh....."

Ngón tay ôn nhu trên phân thân đột nhiên nhanh hơn, hơi lộ vẻ thô bạo mà ma sát nhục hành, ngón tay đối miệng xuất ra vẫn gắt gao mà áp bách dục vọng đang vội vàng muốn phát tiết.....

"A a..... Công tử....." Liễu Như Phong không được thỏa mãn, tình dục lún sâu khiến thần trí có chút hoảng hốt, nhưng nghĩ cũng biết, đương nhiên không thể kêu danh xưng của cốc chủ, như vậy chỉ còn lại một cái này.....

"Gọi tên của ta!" Nam Cung Thiên Mạc tức giận đến nghiến răng, hung hăng mà cắn một ngụm trên cổ nam nhân không biết điều này, sự trù tố nơi hạ thân càng thêm kịch liệt, rút ra nguyên vẹn, lại toàn bộ đâm vào.....

"..... Thuộc hạ..... A..... Không dám....." Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trong đầu dường như muốn nổ tung, ngón tay lấp kín tại miệng xuất ra giật giật, không buông ra, ngược lại dùng sức hướng vào phía trong đâm đâm, dường như muốn chui vào trong chiếc lỗ nhỏ bé kia.....

Nếu không biết điều, Liễu Như Phong cũng biết Nam Cung Thiên Mạc bất mãn, vội thay đổi lời, thở hổn hển nói: "..... Ân..... A..... Như Phong..... A..... Như Phong..... A a..... Chủ nhân..... Công tử..... A..... Như Phong....."

Liễu Như Phong gian nan mà nói nửa ngày, cuối cùng vẫn không gọi ra miệng, sau cùng hai mắt dửt khoát nhắm lại, không lên tiếng nữa, gian nan mà ngậm chịu đựng sự tra tấn vui thích mà thống khổ này, chỉ cực lực co rút lại hậu huyết của bản thân. Nếu như, Nam Cung Thiên Mạc quyết tâm không đồng ý để cho mình đạt được cao trào, như vậy, ít nhất, cũng phải làm cho nam nhân trên người có thể thoải mái khoái hoạt.....

Co rút mạnh mẽ thành linh xảy ra, khiến Nam Cung Thiên Mạc trù tố nhanh chóng mãnh liệt như vậy rốt cuộc không thể nhẫn nại, nhíu mi, cắn chặt răng, không dám tiếp tục nắm phân thân nam nhân dưới thân không tha, nếu trong cao trào tình dục nhất thời không khống chế được, chỉ sợ sẽ làm bị thương đến nam nhân dưới thân.....

Hai tay Nam Cung Thiên Mạc nắm chặt thắt lưng căng chặt của Liễu Như Phong, dùng hết khí lực toàn thân mà đột nhiên đẩy lên.....

Dịch thể nóng bỏng mạnh mẽ hữu lực mà đánh vào nội vách mỏng manh non mịn, giống như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, thiêu đốt tại sâu bên trong thân thể, ngón tay trước kia lấp kín tại miệng xuất ra rốt cuộc cũng rời đi, Liễu Như Phong gần như mất đi năng lực tự điều khiển, dùng hết khí lực toàn thân xé thanh kêu to, tứ chi gắt gao mà quăn quanh Nam Cung Thiên Mạc, toàn thân đột nhiên căng thẳng, thắt lưng cong lên, cơ da toàn thân đột nhiên di động lên, gắt gao dán lên ngực bụng Nam Cung Thiên Mạc, đầu cực lực ngửa ra sau, khoảng cách gần sát, khiến chiếc cổ yếu ớt mà mất cảm, bị Liễu Như Phong tự mình đưa đến trước mắt Nam Cung Thiên Mạc.....

Đương nhiên Nam Cung Thiên Mạc sẽ không khách khí, trong lòng biết nam nhân cường hãn như Liễu Như Phong, những ôn nhu âu yếm, thua xa sự thô dã khi thỏa thích kích thích, hung hăng mà cắn một ngụm lên hầu kết trượt lên xuống dòn dập, làm cho tiếng kinh hô thất thanh của y bị đứt đoạn tại cổ họng, chỉ còn lại tiếng thở dốc ồ ồ mà gian nan, tràn ra từ đỉnh đầu.....

Quả nhiên, nội vách non mềm kịch liệt mà dây dưa, cường lực mà nhanh chóng co rút khiến tinh khí Nam Cung Thiên Mạc đã tiết ra dục dịch, giống như lại một lần nữa trải qua cao trào, nhất thời phân không rõ bản thân đang ở trên trời, hay là tại địa ngục.....

※※※

Ngày thứ hai, Nam Cung Thiên Mạc thần thanh khí爽 thức dậy, dưới sự hầu hạ của Liễu Như Phong, mặc chỉnh tề, mới bước ra khỏi phòng.

Hôm qua chưa từng lưu ý, hôm nay mới phát hiện trong viện này, trúc ảnh thành rừng, xanh tươi rậm rạp, gió nhẹ thổi qua, lá trúc lay động, vài con chim bói cá bay tới, đứng phía trên cành trúc non mơn xanh biếc, líu ríu mà náo nhiệt, làm cho viện lạc trống rỗng nhuộm đầy chất sinh cơ này thêm vài phần tươi đẹp!

"Cốc chủ, thủ hạ đi nấu chút nước ấm, để cho cốc chủ sơ tẩy?!" Liễu Như Phong đứng phía sau Nam Cung Thiên Mạc, cung thanh nói.

Nam Cung Thiên Mạc từ trong cảnh đẹp sáng sớm của Trúc viện này phục hồi tinh thần lại, không khỏi liếc nhìn Liễu Như Phong một cái, nói: "Trên đường vẫn là gọi ta công tử đi! Để tránh làm cho người có tâm nghe thấy."

"Vâng, công tử!" Liễu Như Phong lập tức sửa miệng, kêu.

"Như Phong, không cần lo lắng như thế, ngươi không cảm thấy cảnh sắc của viện này, phi thường không tồi sao?" Nam Cung Thiên Mạc cười cười, đảo mắt đảo qua cửa sườn phòng đóng chặt, trời đã sáng lớn, Đỗ Như Phụng còn chưa thức dậy sao? Nói như thế nào, nàng coi như cũng là xuất thân võ lâm thế gia, sáng sớm mỗi ngày luyện võ, hẳn là cũng thành thói quen.....

Liễu Như Phong cười nói: "Nếu công tử thích, sau khi trở về, đem chỗ ở của công tử đổi thành như vậy, có cái gì không được?"

Nam Cung Thiên Mạc chấp nhận mà gật gù đầu, đang định nói cái gì, lại nghe của viện nhẹ vang, hai người quay đầu nhìn lại.

Cửa viện bị người đẩy ra từ phía ngoài, hai gã điểm tiểu nhị bụng nước ấm, đang thật cẩn thận mà chậm rãi đi vào, ngoài cửa viện chuyển ra một người, một thân tố y,

khuôn mặt tròn tròn, dáng người hơi béo, bộ dạng bình thường, khoe môi có một nốt ruồi đen, không phải Đỗ Như Phụng đã qua dịch dung, còn có thể là ai?

Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi ngẩn ra, không nghĩ tới Đỗ Như Phụng cư nhiên đã sớm thức dậy, còn đi nấu nước ấm, cùng vị đại tiểu thư ngày thơ tùy tính ngày xưa, lại có cách biệt một vùng trời! Nam Cung Thiên Mạc không khỏi một lần nữa đánh giá Đỗ Như Phụng đang chỉ huy hai gã điểm tiêu nhị kia, đem nước ấm bung vào trong phòng Nam Cung Thiên Mạc.....

Nhưng dịch dung hoàn mỹ, không những che lấp được mỹ mạo nguyên bản, cũng che lấp đi sắc mặt hiện giờ của Đỗ Như Phụng! Nam Cung Thiên Mạc đánh giá sau một lúc lâu, cái gì cũng không thể nhìn ra được.

Đỗ Như Phụng quay đầu, nhẹ nhàng mà đi đến trước mặt hai người, trước nhìn nhìn Liễu Như Phong, chuyển hướng Nam Cung Thiên Mạc, chợt, cúi đầu xuống, hạ thấp người thi lễ, nói: "Công tử, tỷ nữ tính toán lúc này công tử cũng nên tỉnh, liền đi kêu nước ấm, thỉnh công tử sơ tẩy!"

Thái độ cung kính, ngữ khí khiêm tốn! Đỗ Như Phụng lúc này, tựa như thật sự là thị nữ của Nam Cung Thiên Mạc, nho nhã lễ độ, tiến thoái có phép!

Nhân thân Nam Cung Thiên Mạc là lạnh lẽo, mà Liễu Như Phong là nhíu chặt!

Vừa rồi cách khá xa, Đỗ Như Phụng lại vội vàng chỉ huy hai gã điểm tiêu nhị, vẫn chưa hướng bên này nhìn lên một cái. Nhưng khi ánh mắt Đỗ Như Phụng nhìn về phía Liễu Như Phong, trong bi thống mang theo hối hận! Mà ánh mắt khi nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc, là trong chán ghét xen lẫn hận ý nồng đậm!

Tuy rằng ánh mắt Đỗ Như Phụng, thời gian dừng lại trên mặt hai người, phi thường ngắn, lập tức liền cúi đầu. Đối thành người khác, chỉ sợ căn bản không kịp phát hiện tình tự tiết lộ trong mắt nàng. Nhưng Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong lại là dạng nhân vật, chỉ một cái chớp mắt này, liền đã thấy thanh thanh sở sở!

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Đỗ Như Phụng cúi đầu trước người, mỉm cười, nói: "Làm không tồi!"

Nam Cung Thiên Mạc nói xong, xoay người hướng trong phòng mà đi, mắt thấy hai gã điểm tiêu nhị khom người hướng về mình thi lễ, Nam Cung Thiên Mạc gật đầu mỉm cười, nhìn hai gã điểm tiêu nhị xoay người, đi ra khỏi viện.

Trên mặt Nam Cung Thiên Mạc vẫn mang theo mỉm cười, bước hướng vào phòng, chỉ là ánh mắt khi đưa lưng về phía Liễu Như Phong cùng Đỗ Như Phụng, đã hơi hơi neho lại, vui vẻ trong mắt trở thành hư không, âm u nhìn phía trước!

Đỗ Như Phượng đột nhiên chuyển biến, khiến trong lòng Nam Cung Thiên Mạc kỳ quái, nhớ tới Đỗ Như Phượng hôm qua còn có vẻ vô tâm không phé, ngày thơ bốc đồng, hôm nay lại hiển nhiên đã động tâm cơ. Cũng đúng, dù là đại tiểu thư của Thương Khung sơn trang, nhưng không phải là thân sinh nữ nhi của Đỗ Thương Sơn, nàng có thể vững vàng mà ngồi vững trên vị trí đại tiểu thư này, như thế nào là một tiểu thư ngu ngốc cái gì cũng không hiểu?!

Chỉ là vừa rồi khi Đỗ Như Phượng nhìn về phía mình, chán ghét cùng phần hận trong mắt không thể nhìn sai kia, là vì cái gì? Chẳng lẽ, đêm qua nàng nghe được cái gì? Nghĩ đến Liễu Như Phong từng nói qua tình huống của Đỗ Như Phượng, trong lòng Nam Cung Thiên Mạc thoải mái, lần sau cùng của tình sự đêm qua, Liễu Như Phong thất thanh kêu lên kinh hoàng, cùng với bản thân không cố ý áp lực tiếng vang, có lẽ tường ngăn hơi mỏng này, cũng khó ngăn trở thanh âm bên này.....

Là bởi vì quan hệ của hai huynh đệ Đỗ gia kia? Khiến cho Đỗ Như Phượng cực kỳ phản cảm chán ghét chuyện như vậy? Nam Cung Thiên Mạc không tiếng động mà cười lạnh, nếu Đỗ Như Phượng dám can đảm bởi vậy mà làm ra chuyện gì, tự nhiên đâm ngang giữa mình cùng Liễu Như Phong, không nên trách mình không niệm tình quan hệ của nàng cùng Liễu Như Phong! Muốn cho nàng chết hợp tình hợp lý, khiến Liễu Như Phong nửa phần cũng tra không ra, Nam Cung Thiên Mạc tự tin đó không phải việc khó gì.....

Nam Cung Thiên Mạc đi vào trong phòng, nghe thấy tiếng bước chân nhẹ vang phía sau, mỉm cười, thu liễm thần sắc âm trầm, quay lại hướng Liễu Như Phong đi theo phía sau cười nói: "Ta tự mình làm, người cũng đi sơ tẩy một chút!"

Nam Cung Thiên Mạc nói xong, hơi nâng nâng cằm khó có thể nhận thấy, chỉ hướng Đỗ Như Phượng trong viện đang hướng về trong phòng nhìn xung quanh.

Liễu Như Phong hơi do dự, khom người đáp: "Vâng"

Nhìn Đỗ Như Phượng trong viện, cùng bóng dáng Liễu Như Phong, thần tình trên mặt Nam Cung Thiên Mạc tự nhiên, trong lòng lại nhin không được nghĩ lại: Đỗ Như Phượng, hy vọng người có thể nhận biết tốt xấu! Ngàn vạn lần đừng vượt qua giới hạn ta có thể dễ dàng tha thứ! Hừ! Nếu không phải nhìn trên phần tình ở trong lòng Như Phong, cực kỳ coi trọng người, làm sao lại dung túng người như thế?

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ, cúi đầu, đến gần nước ấm trong bồn, hất lên khuôn mặt.....

※※※

Liễu Như Phong đi đến trong viện, Đỗ Như Phượng lại cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì, hoàn toàn không phát hiện Liễu Như Phong đã đi tới bên cạnh!

"Phượng nhi!" Liễu Như Phong đến gần, mắt thấy Đỗ Như Phượng đang mặt nhăn mày nhíu, gương mặt tròn đã qua dịch dung, nhìn không ra sắc mặt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy thần sắc hồi hận cùng thống khổ trên mặt nàng!

Tuyệt kiếm lộ phong 105: ← Trở lại

Thanh âm thình lình xảy ra, vang bên tai, Đỗ Như Phượng kinh hoảng mà ngẩng đầu, thấy là Liễu Như Phong, mới nhẹ nhàng thở ra.

Liễu Như Phong nhíu nhíu mày, càng khẳng định muội muội Đỗ Như Phượng có chút không ổn, hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Phượng nhi, ngươi suy nghĩ cái gì?"

Đỗ Như Phượng nghe vậy, trong mắt lại toát ra thần sắc khổ sở.

Đỗ Như Phượng giương mắt vọng nhìn Nam Cung Thiên Mạc đang ở trong phòng, trông trông Liễu Như Phong, duỗi tay kéo Liễu Như Phong lại, như sợ bị người phát giác, lén lút lôi kéo Liễu Như Phong, đi hướng sườn phòng của mình!

Liễu Như Phong thấy động tác muội muội như vậy, trong lòng dần dần dâng lên bất an, sẽ không phải là muội muội Đỗ Như Phượng đêm qua phát hiện cái gì chứ? Nhớ tới thương tổn huynh đệ Đỗ thị kia gây cho muội muội, trong lòng Liễu Như Phong trầm xuống, nhưng không nói lời nào, liền tùy ý Đỗ Như Phượng đem mình kéo vào sườn phòng, đặt tại bên cạnh bàn ngồi xuống. Nhìn nàng, xoay người rất nhanh đóng lại cửa phòng, trở lại trước mặt mình.

※※※

Tiếng nhẹ vang đóng cửa của cửa phòng cách vách, truyền vào trong tai.

Động tác trong tay Nam Cung Thiên Mạc dừng lại, lộ ra một nụ cười lạnh, ống tay áo vung lên, cửa phòng mở rộng không tiếng động mà khép lại.

Thân hình Nam Cung Thiên Mạc nhoáng lên một cái, người đã đứng tại bên tường cách giữa hai phòng, thở sâu, vận chuyển nội lực, đưa tai áp lên, lắng lắng mà nghe động tĩnh tại căn phòng cách vách!

※※※

Đỗ Như Phượng nhú nhú mày, vặn vẹo ngón tay, nhìn Liễu Như Phong, muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, vẫn không phun ra một chữ!

Liễu Như Phong thở dài, nói: "Phượng nhi, ngươi muốn nói gì? Không cần lo lắng, cứ việc nói ra!"

Đỗ Như Phượng được cổ vũ, nhìn nhìn Liễu Như Phong, cúi đầu, thấp giọng hỏi nói: "Ca ca, ngươi..... ngươi cùng cốc chủ Tuyệt Cốc..... rốt cuộc là quan hệ gì?"

Trong lòng Liễu Như Phong trầm xuống, quả nhiên!

Đỗ Như Phượng thấy sắc mặt Liễu Như Phong hơi trầm xuống, cũng không trả lời mình, trong mắt càng thấy thê lương.....

"Ca ca! Ngươi..... ngươi đem qua....." Đỗ Như Phượng ấp a ấp úng, đã không còn biết nên hỏi tiếp như thế nào.

Liễu Như Phong thở dài, kéo Đỗ Như Phượng qua, ôm vào trong lòng, nói: "Hắn là chủ nhân của ta! Ta là hạ cấp của hắn, cũng là thị cơ của hắn! Phượng nhi, ngươi chán ghét ca ca sao?"

"Không! Phượng nhi như thế nào lại chán ghét ca ca?! Phượng nhi nguyên bản thấy kỳ quái, cốc chủ Tuyệt Cốc này như thế nào lại vì một thanh đao rách, liền đáp ứng cứu cả Thương Khung sơn trang! Mặc dù đó là Vãn Thiên bảo đao, nhưng mất đao pháp, Vãn Thiên bảo đao bất quá cũng chỉ là thanh binh khí sắc bén một chút! Binh khí của cốc chủ Tuyệt Cốc là kiếm, đối thanh bảo đao này, hắn là sẽ không có hứng thú, cho dù hắn có, hắn là sẽ dùng vũ lực cướp đoạt!" Hai tay Đỗ Như Phượng bám trên lưng Liễu Như Phong căng thẳng, thống khổ mà chôn đầu xuống, đem nước mắt không thể kiềm được trong mắt, giấu ở trước ngực Liễu Như Phong, thê thanh khóc nói: "Nguyên lai lại..... ca ca lại..... Nguyên lai..... ca ca lấy thân thể bản thân đổi..... Phượng nhi vô dụng! Mười ba năm trước, là ca ca dùng bản thân đổi lấy mạng sống của mẫu thân cùng Phượng nhi! Hiện giờ lại là ca ca dùng bản thân đổi lấy mạng sống cao thấp trong Thương Khung sơn trang..... Phượng nhi..... Phượng nhi vô dụng..... Phượng nhi thực xin lỗi ca ca....."

"Phượng nhi nguyên tưởng rằng, dựa vào Thương Khung sơn trang, sớm muộn gì

cũng có thể đem ca ca chuộc về, cho nên Phụng nhi nhần nhin những xem thường cùng miệt thị. Phụng nhi liều mạng luyện võ, chẳng qua cầu ngày sau có thể bảo hộ ca ca không chịu khổ....." Đỗ Như Phụng ôm chặt Liễu Như Phong, nghẹn ngào khóc nói: "Nhưng, nhưng Phụng nhi vẫn là cái gì cũng làm không được! Phụng nhi liều mạng mà luyện công như vậy, vẫn so không bằng..... nhất cung, song cốc, ngũ phái! Liền ngay cả ca ca, so ra Phụng nhi cũng kém hơn! Phụng nhi vô dụng..... Phụng nhi nghĩ đến bản thân đã đủ mạnh..... Phụng nhi nghĩ đến bản thân đã có thể bảo hộ ca ca..... Nhưng..... Phụng nhi thật sự vô dụng..... Phụng nhi cuối cùng vẫn là dựa vào ca ca bảo hộ..... Ca ca..... Ô ô ô..... Ca ca....."

Liễu Như Phong ngẩn người, vạn không nghĩ tới, phía sau muối muối Đỗ Như Phụng vẫn hi hi cười bóc đồng, lại chịu phải đả kích trầm trọng như vậy, mà bản thân, lại vẫn nhìn không ra.....

"Phụng nhi....." Liễu Như Phong nhắm mắt, duỗi tay nâng lên khuôn mặt Đỗ Như Phụng roi lệ đầy mặt, thở dài, nói: "Phụng nhi! Ta là ca ca ngươi! Ca ca bảo hộ muối muối, là sự tình thiên kinh địa nghĩa (lý lẽ chính đáng, hiển nhiên), cho nên, ngươi không cần khổ sở, không cần áy náy, cũng không nhất định oán hận bản thân!"

"Năm đó cốc chủ đem một nhà chúng ta từ địa phương địa ngục kia cứu ra, ta liền đã hạ quyết tâm, suốt cả đời này, làm nô làm phò, mặc hấn sử dụng!" Liễu Như Phong giương mắt nhìn phía ngoài xa, nhần thần dần dần không rõ, nói: "Kỳ thật chủ nhân cũng thực vất vả! Bị mẫu thân của chính mình làm hại, bên cạnh không có một người có thể tin cậy, cho dù là những ảnh vệ ngươi đã gặp, lúc trước, bất quá vẫn là tai mắt của tiền nhiệm cốc chủ..... Phụng nhi, ta ở Tuyệt Cốc học nghệ mười năm, mới tới được bên cạnh chủ nhân, ngươi cũng biết, trừ bỏ ta, không có một người là thật tâm trợ giúp chủ nhân! Mà năm ấy, chủ nhân bất quá chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi..... Phụng nhi, ngươi có tưởng tượng được tình cảnh, ở bốn phía đều là những kẻ lòng dạ khó lường, muốn cướp đi tánh mạng chủ nhân, ngay cả phụ mẫu của chính mình cũng không dám tin tưởng không? Chủ nhân lại vẫn đấu tranh, còn sống! Chủ nhân không thể tin được bất luận kẻ nào, chỉ trừ bỏ ta..... Hấn tin ta! Đối đãi vô cùng tốt, mà ta....."

Liễu Như Phong thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn nhìn Đỗ Như Phụng nghe đến nhập thần, ngay cả khóc cũng đều quên, ôn nhu cười, ôn nhu nói: "Mà ta..... Không biết từ khi nào, trung tâm nguyên bản dần dần biến đổi, ta yêu chủ nhân của ta..... Ta yêu hấn, yêu chủ nhân đã cứu cả nhà chúng ta, lại tín nhiệm ta như thế....."

"Nhưng mà! Các ngươi đều là nam tử a....." Đỗ Như Phụng kinh ngạc há to miệng, tình ý trong giọng nói của Liễu Như Phong không thể nhìn sai! Chẳng lẽ thật sự là như vậy? Trong nước mắt mơ hồ nàng nhìn phía tầm mắt Liễu Như Phong, nàng bên trong tình thế cấp bách, bất chấp dịch dung trên mặt, lấy tay áo dùng sức xoa xoa.

"Phượng nhi!" Liễu Như Phong thờ dãi, nhìn thấy vật dịch dung bị nước mắt cùng ống tay áo biến thành một đoàn hình dạng nhão nhão, lấy ra hương khăn của Đỗ Như Phượng trên bàn, cẩn thận mà thay nàng chà lau dịch dung trên mặt, nhẹ giọng nói: "Không sai, chúng ta đều là nam tử, hấn còn là chủ nhân của ta! Nhưng ta yêu hấn!"

"Vậy, vậy ca ca không phải chỉ là vì mẫu thân cùng Phượng nhi, mới..... mới....." Đỗ Như Phượng đỏ mặt, dù sao nàng vẫn là một cô nương chưa xuất giá, cho dù võ lâm thế gia không bảo thủ như dân chúng bình thường, muốn nói, nàng cũng nói không nên lời.....

"Đương nhiên không phải! Phượng nhi, ngươi khinh thường ca ca sao?" Liễu Như Phong nhẹ giọng hỏi, hơi có chút lo lắng mà nhìn hai mắt muối muối Đỗ Như Phượng trong lòng!

Trải qua sự tình của huynh đệ Đỗ thị như vậy, nếu muối muối Đỗ Như Phượng không thể tiếp nhận mình, lại chạy đi..... Mình lại phải hướng cốc chủ giao phó như thế nào? Trở lại Tuyệt Cốc, lại nên hướng mẫu thân giao phó như thế nào?!

"Như thế nào như vậy?" Đỗ Như Phượng kinh ngạc mà mở to hai mắt, nói: "Ca ca trả giá vì chúng ta nhiều như vậy, trong lòng Phượng nhi chỉ có cảm kích cùng ấy vậy! Chỉ hận không thể lấy thân thay thế! Ca ca vĩnh viễn là ca ca Phượng nhi tôn kính nhất! Chỉ là..... Ca ca, Nam Cung cốc chủ đối với ngươi....."

Một khúc mắc của Đỗ Như Phượng mới được cởi bỏ, lại đề cập thêm một khúc mắc khác.....

"Phượng nhi, ngươi đừng nghĩ hết những điều không có! Chính như ngươi nói, chủ nhân muốn Vân Thiên bảo đao kia, hoàn toàn có thể dùng vũ lực cướp lấy! Nhưng chủ nhân không làm như thế, ngược lại phí sức đánh một vòng lớn, cứu Thương Khung sơn trang, chỉ bởi vì ngươi cùng mẫu thân! Chủ nhân đối ta..... như thế nào..... Tin tưởng Phượng nhi ngươi cũng có thể rõ ràng?" Liễu Như Phong nhìn nhìn Đỗ Như Phượng, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, thờ dãi, nói.

"Ca ca, ngươi là nghiêm túc?" Đỗ Như Phượng trầm mặc thật lâu sau, mới ngưng thần nhìn Liễu Như Phong, hỏi.

"Không sai! Ta chỉ yêu hấn, cuộc đời này cũng sẽ không yêu người nào khác như thế....." Liễu Như Phong khẽ gật đầu.

Đỗ Như Phượng chôn đầu xuống, dựa vào trong lòng Liễu Như Phong, nhẹ giọng nói: "Chuyện như vậy, Phượng nhi không thể lý giải! Bất quá, nếu là lời nói ca ca nhận định, Phượng nhi sẽ thử tiếp nhận! Phượng nhi chỉ hy vọng ca ca có thể hạnh phúc....."

"Phượng nhi....." Liễu Như Phong nhẹ nhàng mà ôm sát muội muội trong lòng, nguyên bản còn có chút lo lắng nàng không thể tiếp nhận chuyện như vậy! Nhưng nghe đến lời nói của Đỗ Như Phượng, Liễu Như Phong nhin không được vui mừng cùng hài lòng.....

※※※

"Đúng rồi, Phượng nhi, ngày sau vạn không thể lại tùy hứng hồ nháo! Tuyệt Cốc không thể so với Thương Khung sơn trang, ngươi cũng không còn là đại tiểu thư của Thương Khung sơn trang! Động thủ làm việc, cần phải suy nghĩ rõ ràng, để tránh phạm cốc quy, ca ca cũng khó bảo hộ được ngươi!" Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, không bằng hôm nay đem hết thầy nói ra, miễn cho muội muội gặp phải tai họa.

"Phượng nhi cho tới bây giờ đều không phải cái gì thiên kim tiểu thư! Ca ca yên tâm, Phượng nhi làm việc, luôn luôn tránh được hậu quả!" Đỗ Như Phượng thè lưỡi, làm nũng, lại vẫn ở trong lòng Liễu Như Phong, không chịu đứng lên!

"Cốc cốc cốc....." Trong viện truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Liễu Như Phong cả kinh, Đỗ Như Phượng trong lòng, đã nhảy ra, xóa đi nước mắt trên mặt, cười nói: "Hắn là tiểu nhị trong điểm đưa điểm tâm tới, ca ca, dịch dung trên mặt ta không còn, không thể đi mở cửa....."

Liễu Như Phong hiểu ý, cười nói: "Phượng nhi, ngươi ở trong phòng nghỉ ngơi, cũng tẩy rửa mặt, vừa rồi đều thành tiểu hoa miêu!"

"Ca ca!" Đỗ Như Phượng đại quần, không thuận theo mà dậm chân nhẹ kêu, rồi lại xoay người vội vàng bỏ nhào về phía thủy bồn trong phòng.

Liễu Như Phong cười to, đứng dậy ra khỏi cửa phòng, cẩn thận đóng cửa, mới xoay người đi tới cửa viện.

Mở ra cửa viện, Liễu Như Phong không khỏi ngần ra.

Ngoài cửa viện, bốn người đoan đoan đứng, điểm tiểu nhị thần tình xấu hổ xoa xoa tay, đứng ở một bên, ba thanh niên áo xanh tay không đứng chính giữa.

Một người chính giữa, Liễu Như Phong nhận ra được!

Không Động Vô Thanh Tử?! Liễu Như Phong cười lạnh trong lòng, ánh mắt đảo qua hai người phía sau Không Động Vô Thanh Tử, đều là thân áo xanh, xem ra cũng là môn nhân trong phái Không Động! Nhìn biểu tình trên mặt Không Động Vô Thanh Tử, hiển nhiên hắn cũng không biết đám người Liễu Như Phong ở nơi này, chỉ là không biết hắn đang tìm tìm ai, cuối cùng lại tìm được nơi này.....

Không Động Vô Thanh Tử thấy Liễu Như Phong tiến đến mở cửa, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó đảo mắt nhìn trong viện không một bóng người, vẻ mặt vừa giận vừa vui.

"Tuyệt Cốc Liễu Như Phong?! Ngày đó ngươi dâm tiện vô sỉ, đánh lén ám toán, giết Thanh Thành Minh Kiếm đạo trưởng, lại không thể tưởng được hôm nay bị ta vừa vặn bắt được! Để mạng lại!" Không Động Vô Thanh Tử kinh hỉ đan xen, cao giọng gầm lên, song chương khẽ động, liền hướng về ngực Liễu Như Phong đánh tới!

Lúc này chỉ có một mình Liễu Như Phong, nếu gọi người trong sư môn, đánh chết người này, sau này có thể báo cáo thỏa đáng chuyện xấu hổ trước đây đám người mình lấy hai địch một, mà lại dẫn đến kết cục một chết một bị thương!

Liễu Như Phong cười lạnh một tiếng, hơi lui một bước, tránh đi một chương đột nhiên tới của Không Động Vô Thanh Tử, dư quang khóe mắt, lại liếc thấy điểm tiểu nhị kia, đang tiếp nhận ngân phiếu của một người đi theo Không Động Vô Thanh Tử đưa cho! Mà bên trong khách điểm, bốn phương tám hướng, phía trước phía sau, chuyển ra hơn mười người áo xanh, đều là vội vàng chạy đến, hướng về nơi này đánh tới!

Liễu Như Phong hừ lạnh một tiếng, hô mà đánh ra một chương, cùng bàn tay lần thứ hai đánh ra của Không Động Vô Thanh Tử chạm nhau.

"Phanh" một tiếng.

Thân hình Liễu Như Phong nhoáng lên một cái, ổn định, Không Động Vô Thanh

Tử lại lui về phía sau mấy bước, được hai người áo xanh đang chạy tới đỡ lấy!

Điểm tiểu nhị tiếp nhận ngân phiếu kia, thấy tình huống như vậy, biến sắc, vội vàng xoay người hướng ra phía ngoài mà chạy đi.

Liễu Như Phong lãnh nhãn nhìn những người áo xanh bốn phía đang tụ tập lại, lại tự đứng ở cửa viện, thản nhiên bất động!

"Buông, ta không sao!" Làm trò trước mặt nhiều đồng môn như vậy, mình trong cùng thế hệ là võ công tốt nhất lại bị Liễu Như Phong một chương đánh lui? Không Động Vô Thanh Tử chỉ cảm thấy trên mặt vô quang, nổi giận gầm lên một tiếng, tránh khai hai người đỡ hấn, liền bỏ nhào tiến lên!

"Vô Thanh Tử quay lại! Người không phải đối thủ của hấn!" Một lão giả áo xanh chậm rãi đi ra, nhẹ gọi một tiếng.

Không Động Vô Thanh Tử nghe tiếng, trên mặt nổi lên vẻ không cam lòng, nhưng vẫn theo lời dừng cước bộ.

Ánh mắt Liễu Như Phong trầm xuống, lão giả này bất quá chỉ nói một câu, nhưng thanh âm trầm thấp hồn hậu, hiển nhiên là cao thủ trong phái Không Động!

Lại thấy Không Động Vô Thanh Tử xoay người, cung kính mà thi lễ, kêu: "Kính tuân chỉ lệnh của chương môn!"

Liễu Như Phong nhướn mày, đang muốn mở miệng, lại nghe tiếng gió nhẹ vang phía sau, trong lòng Liễu Như Phong khẽ động, bước xéo lên một bước, tránh khai cửa viện.

"Chương môn Không Động? Ha ha ha! Đây là có chuyện gì? Nhiều người phái Không Động vây quanh nơi này như vậy, vì chuyện gì?" Nam Cung Thiên Mạc cười lớn, chậm rãi đi tới cửa viện, nghiêng đầu thoáng nhìn Liễu Như Phong, mi hơi nhếch lên, lộ ra ý cười giấu cũng giấu không được.....

Liễu Như Phong hơi hơi ngẩn ta, tâm niệm hơi chuyển, hiểu được, võ công của Đồ Như Phượng như vậy, đêm qua cũng có thể nghe thấy động tĩnh trong phòng Nam Cung Thiên Mạc, như vậy vừa rồi, bản thân nóng lòng giải thích, cùng muội muội Đồ Như

Phượng nói chuyện, lấy võ công của Nam Cung Thiên Mạc, như thế nào không nghe thấy?!

Nhớ tới lời nói của mình vừa rồi, Liễu Như Phong không khỏi lúng túng chột dạ một trận, cúi đầu, không dám đối diện cùng Nam Cung Thiên Mạc!

Lão giả áo xanh đánh giá Nam Cung Thiên Mạc, vượt vượt chòm râu, thanh âm thâm thâm nói: "Khinh công của người thanh niên không tồi!"

"Chương môn! Hẳn chính là cốc chủ Tuyệt Cốc!" Thần sắc Không Động Vô Thanh Tử biến đổi, nguyên tưởng rằng hôm nay nơi này chỉ có một mình Liễu Như Phong, mới lớn tiếng hô quát, dẫn chương môn tới, không nghĩ tới tên sát tinh này cứ nhiên cũng ở đây!

"Cốc chủ Tuyệt Cốc?!" Nhân đồng lão giả áo xanh co rút lại! Ôm quyền thi lễ, nói: "Lão phu chương môn Không Động Vô Nhai Tử! Chưa thỉnh giáo đại danh của cốc chủ?"

"Nguyên lai là Vô Nhai chương môn! Bồn tọa họ Nam Cung!" Nam Cung Thiên Mạc chấp tay đáp lễ, nói: "Không biết Vô Nhai chương môn sáng sớm đến khách điểm hương thôn này, có chuyện gì quan trọng? Nếu bồn tọa có thể giúp được, cứ nói đừng ngại!" Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nhìn nhìn mười tên môn nhân phái Không Động phía sau lão giả áo xanh.

Chương môn Không Động Vô Nhai Tử nhìn nhìn trong viện, cốc chủ Tuyệt Cốc đi ra hồi lâu như vậy, trong viện vẫn không thấy nửa nhân ảnh, xem ra thật sự là trời giúp Không Động! Nếu có thể ở nơi này đánh chết cốc chủ Tuyệt Cốc, trong năm phái, Không Động có thể lấy lại được thể diện cực lớn.....

Chương môn Không Động Vô Nhai Tử nghĩ đến đây, không khỏi lộ ra một nụ cười ác độc.....

Vô Thanh Tử lại nhớ tới cái gì, thần sắc căng thẳng, nhìn xung quanh một phen, tới gần bên tai chương môn Không Động, nói nhỏ: "Chương môn, nếu cốc chủ Tuyệt Cốc ở đây, có lẽ ảnh vệ Tuyệt Cốc cực thiện che giấu hành tung kia cũng ở phụ cận! Lần trước hẳn hiện thân tại Thương Khung sơn trang, là mười mấy tên thủ hạ ảnh vệ Tuyệt Cốc ra tay, mới khiến các đệ tử sắp thành lại bại, bắt buộc dĩ tránh lui!"

Chương môn Không Động Vô Nhai Tử biến sắc, đảo mắt nhìn Vô Thanh Tử liếc mắt một cái, có chút tức giận! Sự tình cỡ này, sao không nói sớm? Đám người mình, không quá mười người, lại hoàn toàn không phát giác dấu vết bốn phía có người che giấu, nếu bắt đầu động thủ, lại phải làm như thế nào cho tốt?

Chương môn Không Động Vô Nhai Tử quay đầu, miễn cưỡng bài trừ ra tia tươi cười, nói: "Nam Cung cốc chủ đại giá ở đây, chúng ta không cừu không oán, nguyên bản cũng không nên đánh nhiều! Nhưng hôm qua Thương Khung sơn trang bị hủy bởi một hồi đại hỏa, lão phu thân là chương môn Không Động, đương nhiên nên vì Thương Khung sơn trang đều là nhất mạch võ lâm tận một phần tâm lực! Năm đại môn phái võ lâm đều đang tự phái ra môn nhân đệ tử, điều tra tìm hiểu chung quanh hung thủ hủy diệt Thương Khung sơn trang! Nghe Vô Thanh Tử nói, bốn ngày trước Nam Cung cốc chủ từng giá lâm Thương Khung sơn trang, không biết Nam Cung cốc chủ có từng nhìn thấy người trong Thương Khung sơn trang?"

Tuyệt kiếm lộng phong tiểu phiến ngoại

Gần đây Nam Cung Thiên Mạc thực phiền não, thực sinh khí, thực bất mãn, thực.....

"Ca ca!" Tiếng gọi thanh thúy truyền đến từ ngoài viện.

Trong lòng là khoảng không, thân thể ấm áp trong lòng kia đã nhảy mắt nhảy ra, hạ xuống.

Nam Cung Thiên Mạc đảo một cái bạch nhãn, một đầu ngã vào trong đệm chăn, vô lực mà nghe tiếng cười vui của thiếu nữ giống như một con tiểu dã miêu giương vuốt vọt vào phòng kia.

"Ca ca! Người đang làm gì?" Ngoài màn, thanh âm như chim sẻ líu ríu vang lên không ngừng kia, từ cao tới thấp..... Hẳn là Liễu Như Phong khiến nàng nhỏ giọng?

Cái mũi Nam Cung Thiên Mạc chôn trong chăn hừ hừ, nếu không phải xem nàng là muội muội của Liễu Như Phong, tám trăm năm trước đã một chương đánh chết nàng..... Làm sao còn dung nàng thường thường đến đánh nhiều chuyện tốt của mình?!

Hai người huynh muội trong phòng, nói nhỏ sau một lúc lâu, cửa phòng mở ra lại khép chặt, hẳn là con tiểu dã miêu giương vuốt kia đã ly khai.....

Hương vị thân thể quen thuộc dần dần tới gần, Nam Cung Thiên Mạc một phen xốc lên toàn bộ chấn tơ che bản thân, nhìn thấy trước mắt rõ ràng là con người đen bị kinh hách, không quan tâm mà đem người nọ nhấc lên giường, một tay trực tiếp ấn lên trung tâm đã gần như mềm mại xuống kia, một tay kéo kéo cổ áo chỉnh tề kia.

Con tức trong lòng Nam Cung Thiên Mạc xông lên, ở Tuyệt Cốc của mình, ở trong viện của mình, cư nhiên còn phải lén lút? ? ?

"Ta nhất định phải hạ lệnh, không được sự chấp thuận, nữ tử cùng mèo không được tiến vào viện này!" Nam Cung Thiên Mạc thấp giọng oán giận, răng nanh cắn lên làn da trơn bóng trên cần cổ Liễu Như Phong, mãi mãi.

Liễu Như Phong đương nhiên hiểu tâm tình lúc này của Nam Cung Thiên Mạc, bất luận người nam nhân nào khi ở trong tình dục, bị người cắt ngang, hẳn là đều sẽ nổi trận lôi đình?! Lại nói tiếp, lấy tính tình của Nam Cung Thiên Mạc, muội muội đến bây giờ vẫn có thể sống vui vẻ, không thể không nói Nam Cung Thiên Mạc vì mình mà cải biến rất nhiều.....

Trong lòng Liễu Như Phong vừa là áy náy, vừa là cảm kích, cong lên hai chân, quần lên thắt lưng Nam Cung Thiên Mạc, vươn hai tay, vây quanh lưng Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ nhàng ấn xuống hướng bản thân.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn người, mời gọi rõ ràng như thế, ngày thường nam nhân dưới thân này tuyệt đối sẽ không làm! Tựa hồ cũng chỉ có loại thời điểm này, mới có thể hưởng thụ?! Cũng không uổng mình chịu đựng con tiểu dã miêu giương vuốt kia lâu như vậy!

Nam Cung Thiên Mạc nhất thời đem không hài lòng vừa rồi toàn bộ ném ra ngoài chín tầng mây, chống đứng dậy, trút đi y phục của hai người, đang định động thân một cái, tiến vào trong cơ thể ôn nhu kia.....

"Ca ca! Phượng nhi vừa rồi đã quên....." Tiếng kêu cao của tiểu dã miêu, truyền đến từ ngoài phòng, đảo mắt đã đến ngoài phòng.....

Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, trên giường làm sao còn có nửa phần bóng dáng của nam nhân?

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu nhìn nhìn dục vọng vẫn đang ngẩng cao của bản thân, đảo mắt nhìn nhìn Liễu Như Phong đã mặc y phục, đứng trên mặt đất, sau một lúc lâu —— vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.....

Cửa phòng mở ra, Liễu Như Phong đã đi ra khỏi cửa phòng.

"Chuyện gì?" Thanh âm của Liễu Như Phong, cùng tiếng vang của phòng đóng lại, truyền vào.

Nam Cung Thiên Mạc đại ra sau một lúc lâu, mới vô lực mà ngã vào trong giường.....

Chết tiệt tiểu dã miêu! Ngày mai nhất định phải ăn thịt mèo! Nam Cung Thiên Mạc nghiêng răng nghiêng lợi! Không tiếng động mà oán giận.....

"Ca ca, nương bị bệnh, để cho Phượng nhi tới tìm người, người mau đi xem một chút đi!" Thanh âm ưu sầu của Đỗ Như Phượng truyền đến.

"Cái gì? Loại sự tình này người như thế nào có thể quên?" Hồn hên trong tiếng hô quát, thanh âm Liễu Như Phong dần dần đi xa.....

Nam Cung Thiên Mạc bị ai mà đem chính mình chôn vào trong đệm chăn.....

Cửa phòng khẽ vang.

Nam Cung Thiên Mạc kinh hãi mà quay đầu nhìn lại.

Một đạo bóng người chậm chậm đi tới, tuyệt đối không phải Liễu Như Phong!

Nam Cung Thiên Mạc vội vàng kéo mền qua, che lấp thân thể xích lỏa của mình.....

Màn được vén lên, quả nhiên! Đứng bên giường là ma nữ vẻ mặt đắc ý, tựa tiểu phi tiếu —— Đỗ Như Phượng!

Tại bên trong Tuyệt Cốc này, trừ bỏ tiểu dã miêu giường vuốt này, còn có ai có lá

gan này, dám ở trong phòng Liễu Như Phong làm ra chuyện như vậy? Hay là biết rõ Nam Cung Thiên Mạc đang ở trên giường.....

Nam Cung Thiên Mạc rên rỉ một tiếng, tức giận mà trừng mắt nhìn Đỗ Như Phụng, nói: "Cô nam quả nữ, chẳng lẽ người không biết cái gì kêu là hổ thẹn sao?"

Đỗ Như Phụng đắc ý dào dạt, sờ sờ cái bụng nhỏ vì có thai năm tháng, mà dần dần nổi lên, nói: "Cốc chủ, ngài như thế nào có thể nói như vậy a? Ngài luôn đem ca ca mang theo bên người, ngày đêm (*đọc nhẩm âm*) không rời! Mẫu thân tưởng niệm ca ca, Phụng nhi thân là nữ nhi của người, đương nhiên nên vì mẫu thân nghĩ phương pháp!"

Nam Cung Thiên Mạc bỗng nhiên ngồi dậy, cũng không để ý đệm chăn trượt xuống, lộ ra thân trên xích lõa của mình, nửa híp mắt, âm lãnh mà nhìn chằm chằm Đỗ Như Phụng trước mắt, nói: "Đỗ phu nhân không sinh bệnh?"

Đỗ Như Phụng không chút nào áy náy mà gật đầu, giọng nói: "Đương nhiên!"

Toàn thân Nam Cung Thiên Mạc bắt đầu tản mát ra sát khí lạnh lẽo, nói: "Người có ý?"

Không phải là vì lần trước xuất cốc, không đáp ứng Đỗ Như Phụng mang về điểm tâm hoa quế Nam Dương chứ?! Cự nhiên.....

Đỗ Như Phụng đổi độ ẩm đã giảm xuống thấp bốn phía, như chưa có cảm giác! Uỡn uỡn cái bụng, nói: "Phụng nhi nào dám a? Cốc chủ, người muốn đánh ta? Đến a, hướng nơi này đánh!"

Nam Cung Thiên Mạc trông trông cái bụng cao ngất kia, nhụt chí mà thật sự quay về trong giường, nghiêng răng nghiêng lợi, nửa câu cũng nói không ra.....

Mình cùng Liễu Như Phong đều là nam tử, đương nhiên sẽ không có khả năng sinh ra hậu thế, từ lúc Đỗ Như Phụng mới mang thai, Liễu Như Phong liền ngàn cầu vạn cầu, muốn đứa nhỏ chưa xuất thế này, làm con nuôi của hai người mình.....

Đứa nhỏ này, chính là đứa nhỏ của mình a..... Làm sao dám xuống tay?

Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên vô cùng hối hận, lúc trước vì cái gì vì ném đi con tiểu dã miêu này, mà thúc đẩy hôn sự của nàng?

Chỉ là —— nếu không như thế, chỉ sợ mình càng khó được thanh tĩnh? Lấy cá tính vô cùng kẻ cận Liễu Như Phong của con tiểu dã miêu này.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn thoáng qua Đỗ Như Phụng cái mũi đã hếch lên trời, vô lực mà rên rỉ một tiếng, nói: "Phụng nhi, người hiện tại càng ngày càng không đáng yêu! Hôm nay tướng công dân đánh người của người kia, như thế nào thả người đi?"

Đỗ Như Phụng khẽ cười một tiếng, nói: "Không nói cho người! Được rồi, thời gian cũng không sớm, Phụng nhi trở về, cốc chủ hảo hảo (*đọc nhấn âm*) nghỉ ngơi!"

Nam Cung Thiên Mạc đã gần như ngay cả khí lực rên rỉ cũng đều không có, phỏng chừng con tiểu dã miêu này, hẳn là sợ Liễu Như Phong trở về tìm nàng tính toán?!

Tuyệt kiểm lộ phong 106: ← [Trở lại](#)

Điều tra hung phạm? Liễu Như Phong cúi đầu, liếc mắt nhìn chương môn Không Động Vô Nhai Tử một cái, chỉ sợ là điều tra người của Thương Khung sơn trang a?!

Hiển nhiên tâm tình Nam Cung Thiên Mạc vô cùng tốt, biết rõ ngôn ngữ của chương môn Không Động Vô Nhai Tử này không chân không thực, cũng không đi chọc phá, ôn hòa mà cười cười, nói: "Chưa thấy qua!"

Trước mắt cốc chủ Tuyệt Cốc này tựa hồ tâm tình vô cùng tốt, không có ý tứ muốn cùng đám người mình động thủ?! Chương môn Không Động Vô Nhai Tử trầm ngâm một trận, lại nói: "Không biết lần này Nam Cung cốc chủ hiện thân giang hồ, là vì chuyện gì?"

Khóe mắt Nam Cung Thiên Mạc khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn chương môn Không Động Vô Nhai Tử, nói: "Bất quá chỉ là hứng thú đi chơi đây đó, đi chung quanh một chút! Như thế nào? Vô Nhai chương môn còn muốn tra hỏi bốn tọa đã đi qua nơi nào, đi tới phương nào sao?"

Ngũ phái cùng nhất cung, song cốc từ trước đến nay không hợp, ngũ phái đem nhất cung, song cốc xem như tà ma ngoại đạo; mà nhất cung, song cốc lại cho rằng ngũ phái là giả làm quân tử, thực chất là tiểu nhân.....

Cơ thịt trên mặt chương môn Không Động Vô Nhai Tử giật giật, trong lòng biết nói đến đây, cũng nên chấm dứt, trừ phi thực lực của bản thân đủ, có thể nuốt trôi cốc chủ Tuyệt Cốc này!

Chương môn Không Động Vô Nhai Tử cười nói: "Lão phu bắt quá chỉ là thuận miệng hỏi một chút, Nam Cung cốc chủ vạn lần chớ đa tâm! Một khi đã như vậy, chúng ta không đánh nhiều nhả hứng của cốc chủ nữa, cáo từ!"

"Đi thông thả, không tiễn!" Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nhìn theo chương môn Không Động Vô Nhai Tử rời đi! Nếu là ngày hôm qua, mười mấy người phái Không Động này tới khách điểm, chỉ sợ đều sẽ chết ở nơi đây, chỉ là lúc này Nam Cung Thiên Mạc một là tâm tình thật sự rất tốt; hai là một khi động thủ, nếu bị người phát giác ảnh vệ Tuyệt Cốc không ở bên người, chỉ sợ sẽ khiến người sinh nghi! Nếu chương môn Không Động Vô Nhai Tử này thức thời như thế, cũng nhẹ nhàng thả đi.

Liễu Như Phong nhíu nhíu mày, nhìn đám người phái Không Động chuyển qua tường viện, biến mất không thấy, thấp giọng nói: "Cốc chủ, buông tha bọn họ như vậy? Nếu bọn họ nói cho bốn phái khác, hành tung của chúng ta, chỉ sợ....."

"Không sao! Lúc này ngũ phái đang vội vàng tìm kiếm người của Thương Khung sơn trang, hỏi ra Vấn Thiên bảo đao nơi đâu! Làm sao còn có thể lo lắng chúng ta?!" Nam Cung Thiên Mạc duỗi tay, kéo cổ tay Liễu Như Phong lại, xoay người liền hướng trở về, ống tay áo phát một cái, cửa viện rền vang đóng lại!

Liễu Như Phong chợt dạ mà nhìn trái phải, vội nói: "Cốc chủ, vừa rồi là điểm tiêu nhị dẫn theo bọn họ lại đây, thuộc hạ còn thấy môn nhân phái Không Động kia, cho điểm tiêu nhị tờ ngân phiếu một trăm lượng....."

Liễu Như Phong đang nói, đã bị Nam Cung Thiên Mạc kéo vào trong phòng, cửa phòng đóng lại, cả người, liền đã đến trong lòng Nam Cung Thiên Mạc!

"Như Phong, Như Phong....." Nam Cung Thiên Mạc gắt gao ôm Liễu Như Phong, tựa đầu trên cổ y cọ cọ, chợt, nụ hôn nóng rực đổ xuống từ đầu đến mặt.....

"Chủ nhân....." Liễu Như Phong thấp giọng rên rỉ, muốn đẩy ra, rồi lại không dám.

"Như Phong, lời nói vừa rồi, nói lại cho ta!" Nam Cung Thiên Mạc kích động mà khẽ hôn đôi môi mỏng ấm áp kia, nửa là mệnh lệnh, nửa là thỉnh cầu, nhẹ giọng nói.

Liễu Như Phong ngẩn ra, quả nhiên! Lời nói đôi muội muội, đã bị Nam Cung Thiên Mạc nghe thấy! Trong khoảng thời gian ngắn, Liễu Như Phong cũng không biết trên mặt mình là biểu tình gì, xấu hổ không chịu nổi thối quết mà đến.....

"Thuộc hạ tự tiện nhắc tới chủ nhân, thỉnh chủ nhân thứ tội!" Liễu Như Phong muốn quỳ xuống thỉnh tội, lại bị Nam Cung Thiên Mạc ôm chặt chết, chỉ đành căng cứng thân mình, đứng áp sát vào Nam Cung Thiên Mạc.

"Không phải việc này! Nói mau!" Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, ở trên cổ y nhẹ nhàng cắn.....

"Ách..... Chủ nhân..... Vậy là chuyện gì?" Thân mình Liễu Như Phong hơi hơi run rẩy, cố nén cảm giác ngứa ngứa, trong đầu có chút chỗ trống.

"Như Phong, ngươi đôi muội muội ngươi nói, ngươi đôi ta....." Nam Cung Thiên Mạc thờ dãi, gợi ý nói. Vì sao nam nhân trong lòng lại chậm hiểu như vậy?! Hay là, là cố ý trêu chọc mình?

Trên mặt Liễu Như Phong nóng lên, như hỏa thiêu, há miệng thờ dốc, chỉ cảm thấy lời nói ở trước mặt muội muội Đỗ Như Phượng, nguyên bản thực thông thuận, đột nhiên lại trở nên gian nan vô cùng!

"Như Phong! Nói cho ta nghe! Bằng không hôm nay ngươi không cần phải đi ra ngoài!" Tay Nam Cung Thiên Mạc vòng qua bên hông nam nhân trong ngực, trượt xuống mông, cách y phục, nhẹ nhàng vuốt ve cánh mông tròn trịa căng chặt, năm ngón tay cố ý như vô tình mà vẽ hướng đường may tinh tế chính giữa

Thân mình Liễu Như Phong nhất thời cứng lại, Nam Cung Thiên Mạc sẽ không tại lúc này mà muốn mình chứ? Đám người phái Không Động mới rời đi, điểm tiêu nhị của khách điểm báo tin, khách điểm này, thật sự là không thể ở lâu a.....

Đang nghĩ ngợi, giữa hai chân căng thẳng, là Nam Cung Thiên Mạc nâng một chân, xâm nhập vào giữa hai chân khép lại của Liễu Như Phong, dán vào trong sườn đùi của y, hướng về phía trước mà di động. Mà bàn tay đặt tại mông, cũng có mối nguy hiểm hướng vào chính giữa chậm rãi mà trượt đi.....

"Thuộc hạ..... Thuộc hạ..... Không phải cốc chủ đều đã nghe thấy rồi sao?" Liễu Như Phong thật sự nói không nên lời, chỉ có thể khẩn cầu mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, lại không lên tiếng, chân trái khẽ nhấc, đã để tại giữa khó của Liễu Như Phong.....

Toàn thân Liễu Như Phong mạnh run lên, Nam Cung Thiên Mạc vẫn chưa dùng sức, nhưng cái chân lớn cách vài dẹt để ở chỗ tư mật, lộ ra nhiệt khí nhè nhẹ, dường như cố ý, lại giống như vô tình, ma sát, cọ động hoặc nặng hoặc nhẹ, hoặc vội hoặc chậm, khiến tình hình lúc này, thật sự có chút mờ ám không chịu nổi, Liễu Như Phong không dám tiếp tục kéo dài, nhắm mắt, nhẹ giọng nói: "Thuộc hạ yêu ngài! Trong lòng thuộc hạ, chỉ yêu một mình chủ nhân....."

Nam Cung Thiên Mạc dừng lại động tác, dừng một chút, hai tay mạnh dùng sức, đem Liễu Như Phong thật sâu mà ôm vào lòng, như thể muốn khảm y vào thân thể mình!

Cúi đầu, khẽ hôn, Nam Cung Thiên Mạc thấp giọng nói: "Nói lại lần nữa!"

"Thuộc hạ yêu ngài!" Liễu Như Phong lên tiếng trả lời, hơi thở ẩm áp phả vào mặt mà đến, môi lưỡi quen thuộc dừng trên môi, Liễu Như Phong hơi giương môi, phiến lưỡi linh hoạt kia trượt vào, kịch liệt mà bá đạo chiếm lĩnh hết thảy trong miệng.....

※※※

"Ta đi tra khách điểm này trước, nhìn xem là ai có lá gan lớn như vậy, cư nhiên dám đem ta đi lĩnh tiền thưởng! Người đi giúp Như Phụng dịch dung, xong tới tìm ta! Lát nữa liền rời khỏi nơi này!" Nam Cung Thiên Mạc lưu luyến mà ngẩng đầu lên, buông lỏng hai tay, nhìn Liễu Như Phong thở dốc chưa định, chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi, nói: "Trước mắt tạm thời buông tha người! Đêm nay, ta sẽ đem cả vốn lẫn lãi đòi về!"

Liễu Như Phong đỏ mặt, rử mắt, không dám nhìn hướng khuôn mặt tà mị của Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ giọng đáp: "Vâng"

Liễu Như Phong cúi đầu, bước nhanh như trốn chạy mà bước vào sườn phòng cách vách, mới nhẹ nhàng thở ra.

"Ca ca!" Đỗ Như Phụng đi lên tiếp đón, thần sắc trên mặt cổ quái, ánh mắt dừng tại trên môi hơi sưng đỏ của Liễu Như Phong, cùng đi động qua lại trên y phục hỗn loạn giữa cổ.....

Liễu Như Phong ngẩn ra, hơi cúi đầu, mới phát hiện bản thân vội vã trốn đi, lại quên sửa sang lại cổ áo bị kéo loạn lúc trước.....

Vội vàng đuổi tay, sửa sang lại y phục. Tuy rằng muội muội Đỗ Như Phụng đã biết chuyện của mình cùng cốc chủ, nhưng cũng có chút thẹn quá thành giận, nghiêm mặt, nói: "Phụng nhi, vừa rồi người ở lại trong phòng, không đi ra, rất tốt! Cốc chủ đi điều tra khách điểm này, ca ca dịch dung cho người trước, lại ra ngoài hội họp cùng cốc chủ....."

Rõ ràng là lời giáo huấn nghiêm túc, lại ở trong tầm mắt muốn cười lại không dám cười kia của Đỗ Như Phụng, chợt dạ mà thấp dần xuống, hoàn toàn đã không còn nửa phần khí thế!

※※※

Mất thấy Liễu Như Phong ra khỏi cửa phòng, Nam Cung Thiên Mạc mới sửa sang lại y phục, ra khỏi viện, đi hướng đại đường.

Dọc theo đường đi, trong khách điểm, trống rỗng, không thấy một bóng người, ngay cả khách nhân trong khách điểm này, tất cả đều biến mất không thấy!

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc trầm xuống! Hôm qua đến đây, chuông quây, tiểu nhị kia, đều là nửa điểm võ công cũng không biết, mình mới có thể yên tâm lớn mật ở lại! Nhưng trước mắt khách điểm không có một bóng người này, lại là xảy ra chuyện gì? Những người thường không biết võ công đó, sao có thể rời khỏi nhanh như vậy?

Nam Cung Thiên Mạc dạo qua một vòng trong khách điểm, đại đường, phòng bếp, khách phòng, đều không có một bóng người!

Nam Cung Thiên Mạc đến gần quầy bàn tại đại đường, chỉ thấy trên quầy bàn bằng gỗ, bày một tờ giấy Tuyên Thành, đè bên cạnh là tờ ngân phiếu một trăm lượng.

Nam Cung Thiên Mạc không động thủ, liền tiến gần quầy, hướng trên tờ giấy kia nhìn qua.

※※※

Nam Cung cốc chủ thứ lỗi:

Chúng ta không biết cốc chủ Tuyệt Cốc đích thân tới, ngũ đại môn phái phát ra treo thưởng, những người xa lạ có hình dạng khả nghi trong vùng Hà Nam, liền báo cho ngũ đại môn phái, nếu là hung thủ huyết tủy Thương Khung sơn trang, sẽ được thưởng năm nghìn lượng bạc!

Chúng ta thấy Nam Cung cốc chủ một mình mang một thị phó, một nha hoàn, không giống như là công tử bình thường xuất môn du ngoạn, mới báo cho ngũ đại môn phái, không nghĩ tới lại kinh nhiều Nam Cung cốc chủ!

Mong rằng Nam Cung cốc chủ đại nhân đại lượng, chớ so đo cùng nhóm tiểu nhân! Ngân phiếu một trăm này, chính là vừa rồi môn nhân Không Động cấp cho, nhóm tiểu nhân tự biết mạo phạm, không dám thu lưu, đặc biệt để lại nơi này!

Thanh Thủy khách điểm

Ngày hai mươi tám tháng tư

※※※

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh một tiếng, thôi động nội lực, nhẹ nhàng gõ ngón tay!

"Rầm" một tiếng, cả trang giấy, ngân phiếu, cùng quầy bàn bằng gỗ, nháy mắt hóa thành mảnh vụn, rơi xuống đất.

Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt nhìn nhìn bốn phía, hơi nhíu mày, vài người thường, muốn chạy, là chạy không thoát khỏi sự đuổi giết của mình, Thanh Thủy khách điểm này, nếu phản ứng nhanh như vậy, có lẽ cũng sẽ không làm chuyện vô công này!

Dân chúng phổ thông tầm thường, như thế nào đúc kết được chuyện tình trên giang hồ? Nếu Thanh Thủy khách điểm này dám làm, sẽ không phải là khách điểm bình thường! Huống chi, tuy rằng mình trì hoãn một chút thời gian, nhưng cả khách điểm, cư nhiên có thể nhanh như vậy, liền trống rỗng.....

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu, nhìn vụn gỗ cùng vụn giấy trên mặt đất, ngược lại đối khách điểm này càng thêm có hứng thú!

"Công tử." Tiếng nói trong sáng cùng thanh âm xinh đẹp thanh thúy nhất tề kêu lên.

Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt nhìn lại, cạnh cửa sau của đại đường, Liễu Như Phong cùng Đỗ Như Phượng một lần nữa đã được dịch dung đi đến.

"Công tử, khi thuộc hạ đến, phát hiện trong khách điểm này, đã không còn một bóng người!" Liễu Như Phong nhíu mày, nói.

Nam Cung Thiên Mạc ân một tiếng, nhìn nhìn Đỗ Như Phượng cúi đầu, nhu thuận mà đứng bên cạnh mình, cười nói: "Xem ra thật sự đã xem thường Thanh Thủy khách điểm này! Bất quá..... Không ai có thể sau khi đem bốn tọa đùa giỡn, còn có thể toàn thân mà thoát đi!"

Liễu Như Phong ngẩng đầu, nghiêm túc chột lóe trong mắt, hỏi: "Ý tứ của công tử?"

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ giọng cười nói: "Thời gian quá ngắn, bọn họ không biết võ công, đương nhiên sẽ không rời khỏi khách điểm! Có lẽ là có mật thất ẩn thân, Như Phong, đem toàn bộ rượu trong khách điểm này ra, phóng hỏa cho ta! Bốn tọa thật muốn nhìn, bọn họ ra hay không ra!"

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, thân hình khẽ động, vận khinh công, lướt vào hầm rượu tại phòng bếp phía sau đại đường.

Đỗ Như Phượng cả kinh, ngẩng đầu nhìn nhìn thần sắc điên cuồng bá đạo của Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng rung mình, nhớ tới đêm đó, trước Thương Khung sơn trang, Nam Cung Thiên Mạc một mình độc đấu ba cao thủ của ngũ đại môn phái!

Đỗ Như Phượng nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: "Công tử, Phượng nhi cũng đi?"

Nam Cung Thiên Mạc nghe vậy, quay đầu lại nhìn nhìn nàng, hơi gật đầu.

Đỗ Như Phượng bước nhanh chạy đi.

Không bao lâu, Liễu Như Phong cùng Đỗ Như Phụng đã đem rượu cất trữ trong hầm rượu, đều chuyển đến trong đại đường.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn bốn phía, khách điểm vẫn không một bóng người, cười lạnh mấy tiếng, vung ống tay áo, xoay người nhanh chóng rời đi!

Liễu Như Phong hơi chần chừ, chuyển cho Đỗ Như Phụng một ánh mắt, đi theo lên, thấp giọng nói: "Công tử, thuộc hạ tại trong hầm rượu phòng bếp, phát hiện một mật thất, ở giữa có đường hầm, không biết thông đi nơi nào! Có lẽ người trong khách điểm này, chính là từ đường này rời đi."

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại, nhìn nhìn Đỗ Như Phụng trong đại đường đang nhìn bên này, lại nhìn nhìn Liễu Như Phong.

Không biết là Đỗ Như Phụng đã nghĩ thông suốt, hay là thật sự nghe lời nói của Liễu Như Phong! Đã xảy ra sự tình đêm qua như vậy, lại dường như thay đổi thành người khác, nhu thuận hiểu chuyện hơn rất nhiều!

Nam Cung Thiên Mạc trầm ngâm trong nháy mắt, nói: "Như thế, đi đường hầm trước, ta không tin, vài người thường không biết võ công, có thể chạy đi đâu!"

Liễu Như Phong ứng thanh, gọi Đỗ Như Phụng qua, không đi quản những vò rượu chông chất như núi trong đại đường, rời khỏi đại đường, đi vào hầm rượu tại phòng bếp.

Liễu Như Phong nâng lên giá gỗ đặt vò rượu tại sâu bên trong hầm rượu, nhẹ nhàng sờ góc tường một bên, tường đất ẩm ẩm trượt ra, lộ ra một mật thất rộng bằng hai người.

Liễu Như Phong quay đầu lại, nhìn Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu.

Liễu Như Phong liền bước vào mật thất, Nam Cung Thiên Mạc theo sát phía sau, Đỗ Như Phụng ở sau cùng.

Mật thất hắc ám, duỗi tay không thấy năm ngón, Nam Cung Thiên Mạc nhắm mắt, một lát sau, đợi đến khi thích ứng được sự hắc ám này, mới mở mắt ra.

Trong mật thất nhỏ hẹp, đặt một hương án, bên trên lư hương, hẳn là vật được tiến cống, trống trơn, có lẽ đã bị người lấy đi.

Nam Cung Thiên Mạc không khỏi nhú mày, khách điểm này, đến tốt cùng là có lai lịch gì? Đang nghĩ ngợi, đã thấy Liễu Như Phong ở trong mật thất, không biết khởi động cơ quan gì, vách tường bên trong đột nhiên lui lại, lộ ra một đường ngầm vừa vặn vận cho một người đi qua.

Ba người thả nhẹ cước bộ, nối tiếp nhau mà vào.

Không biết đường ngầm thông hướng phương nào, nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc đi được nửa canh giờ, mới thấy được cửa ra bị che lấp, ần ần có ánh sáng xuyên qua!

Liễu Như Phong ngừng lại, quay đầu lại thấp giọng nói: "Công tử, thuộc hạ đi ra ngoài nhìn xem trước, nếu vô sự, công tử trở ra không muộn!"

Nam Cung Thiên Mạc hơi gật đầu.

Liễu Như Phong phi thân nhảy tiến lên, nhắm lại hai mắt, một chưởng đánh ra, kinh phong chợt dâng lên, chưởng lực mạnh mẽ lẫm lẫm không đánh lên trên những nhánh cây cỏ dại che lấp, nhất thời cỏ dại bay ngang, nhánh cây bay tứ tung, dương quang cường liệt chiếu xạ vào!

Đi nửa canh giờ trong đường ngầm tối đen, ánh dương quang cường liệt thỉnh thoảng xuất hiện, khiến người ta không thể thích ứng.

Nam Cung Thiên Mạc sớm có chuẩn bị, nhắm mắt, chờ đợi trong chớp mắt, lại nghe thấy vài tiếng kinh hô ngoài động!

Nam Cung Thiên Mạc mở to mắt, vội vàng nhìn phía ngoài động.

Liễu Như Phong đang đứng tại cửa động, dưới tàng cây phía trước, bảy, tám điểm tiểu nhị cùng trung niên chương quầy của Thanh Thủy khách điểm, đang đứng dưới tàng cây, đang muốn chạy trốn!

Liễu Như Phong thả người một cái, rơi xuống phía trước mọi người, lãnh nhãn đảo qua, quát: "Đứng lại! Ai còn dám trốn?!"

Mọi người Thanh Thủy khách điểm nhất tề chấn động, sắc mặt trắng bệch, dừng cước bộ, nhìn Liễu Như Phong phía trước trường kiếm ra khỏi vỏ.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Đỗ Như Phụng đã bị ánh dương quang kích thích, đang nhắm hai mắt; thấp giọng phân phó, nói: "Người ở lại chỗ này!"

Đỗ Như Phụng nhất thời không mở được mắt, chỉ đành gật gật đầu.

Nam Cung Thiên Mạc mới từ trong động chậm rãi đi ra, nhìn mọi người im lặng đứng yên, nói: "Các vị thật đúng là làm cho bốn tọa khó tìm!"

Trung niên chương quầy kia, trên mặt lộ ra một cái tươi cười chua xót, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nam Cung cốc chủ, chúng ta bất quá chỉ là người kiếm miếng

com ăn, đều không phải là người trong võ lâm, Nam Cung cốc chủ không thể buông tha chúng ta sao?"

Liễu Như Phong nhìn nhìn mấy người, tra lại kiếm vào vỏ, im lặng trở về bên người Nam Cung Thiên Mạc. Không hề sợ bọn họ đào tẩu, đừng nói là mấy người này không có chút võ công, cho dù là cao thủ trong chốn giang hồ, cũng rất khó đào thoát từ trong tay mình cùng Nam Cung Thiên Mạc.

Tuyệt kiếm lộ phong 107: ← [Trở lại](#)

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, hai mắt nhìn chăm chăm trung niên chương quỳ kia, nói: "Nga? Thật sự là như thế? Vậy chuyện này mà nói là xảy ra chuyện gì? Hôm qua Thương Khung sơn trang bị hủy, hôm nay liền có phái Không Động tìm tới cửa, tin tức của các vị, cũng có chút quá mức linh thông a?"

Trung niên chương quỳ quay đầu lại nhìn nhìn vài tên điểm tiểu nhị phía sau, cười khổ, nói: "Nam Cung cốc chủ đề cao chúng ta quá mức! Chúng ta mở khách điểm, kiếm chén cơm ăn, người đến người đi, sự kiện tin tức khắp nơi, đương nhiên có thể biết được một ít."

"Chương quỳ việc gì phải khiêm tốn? Bồn tọa bất quá chỉ muốn hỏi một chút các vị thuộc phương nào mà thôi!" Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày, trung niên chương quỳ này nói chuyện giấu diếm đến không lộ chút giọt nước nào, đáng tiếc —— hẳn quá mức trấn tĩnh!

Trung niên chương quỳ lắc lắc đầu, nói: "Chúng ta đều không phải là thế lực của phương nào, bất quá chỉ là vô tình đắc tội Nam Cung cốc chủ! Nam Cung cốc chủ, ngài lão đại nhân đại lượng, sao không buông tha chúng ta?"

Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói: "Như thế, không dùng chút thủ đoạn, xem ra các người sẽ không nói!"

Liễu Như Phong nghe vậy, không lại rút kiếm, cước bộ khẽ nhấc, liền muốn hướng đám người trước mặt mà đi qua.

Trung niên chương quỳ biến sắc, một gã điểm tiểu nhị phía sau đột nhiên lui về phía sau một bước!

Đám người Thanh Thủy khách điểm đều lùi chân, lấy Nam Cung Thiên Mạc làm trung tâm, mặt đất đột nhiên sụp đổ, một cái hố to sâu mười trượng, đang tạo thành ở dưới chân Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong!

Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong vạn không dự đoán được, mấy người thường không biết võ công này, cư nhiên thiết lập hố bẫy như vậy, nhất thời không đề phòng, hai người nhất tề rơi xuống!

Nam Cung Thiên Mạc khẽ quát một tiếng, đánh ra một chương, chương phong đánh trên vách hố! Nam Cung Thiên Mạc mượn lực phản chấn này, một tay bắt lấy Liễu Như Phong, thân hình giương lên, liền muốn hướng về phía trên mà nhảy lên!

Đám người Thanh Thủy khách điểm bên cạnh hố, không sợ hãi không hoảng hốt, mặt lộ cười lạnh.

Chỉ nghe thấy vài tiếng nhẹ vang từ bốn phương mặt đất, như có cự xà chui vào trong bụi cỏ, thiết võng tứ phía, từ bốn phương đột nhiên xuất hiện, đan xen trùng điệp, chính chính che trên hố!

Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong chấn động, hai người nhất tề xuất chương, đánh lên thiết võng phía trên.

Bốn tầng thiết võng, như bị cái gì cố định, chấn chấn động, liền lại vững vàng mà che trên hố.

Lúc này thế bay lên của hai người đã hết, bắt đắc dĩ mà rơi xuống đáy hố.

Trung niên chương quỳ lộ ra thân mình, nhìn hai người nơi đáy hố cười lạnh, nói: "Nam Cung cốc chủ đã có ý muốn lấy tánh mạng chúng ta, nói không được, cũng chỉ đành đắc tội Nam Cung cốc chủ!"

Nam Cung Thiên Mạc nắm tay Liễu Như Phong chặt chẽ, ngăn lại ý muốn lần thứ hai nhảy lên, hít lại nhẫn nhịn, nhìn trung niên chương quỳ phía trên, nói: "Hiện giờ,

chương quỳ còn muốn nói, chỉ là dân chúng tầm thường?!"

Trung niên chương quỳ hừ lạnh vài tiếng, đảo chuyển nhãn châu, nói: "Nam Cung cốc chủ, người ngay thẳng không nói lời mờ ám! Chỉ cần Nam Cung cốc chủ giao ra Vấn Thiên bảo đao cùng Vấn Thiên đao pháp, chúng ta sẽ lập tức chuyển thân đi, tuyệt không gia hại Nam Cung cốc chủ, vừa vạ?"

"Vấn Thiên bảo đao như thế nào ở trong tay bốn tọa? Chương quỳ nói vậy là ý tứ gì?" Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc khẽ nhảy! Tinh quang chợt lóe trong mắt, Thanh Thủy khách điểm này rốt cuộc là địa phương gì? Cư nhiên có thể đoán được Vấn Thiên bảo đao đang ở trong tay mình? Lại không biết, Vấn Thiên bảo đao này sớm đã bị mình coi như ân huệ, tặng cho Đoạn Hồn Cốc.....

Trung niên chương quỳ đắc ý cười nói: "Nam Cung cốc chủ không nên phủ nhận quá sớm! Chúng ta biết Nam Cung cốc chủ trước hôm qua vẫn ở lại Thương Khung sơn trang, sao Nam Cung cốc chủ vừa đi, Thương Khung sơn trang liền đột nhiên phát đại hỏa? Có lẽ là do Nam Cung cốc chủ giết người đoạt đao! Nguyên bản chúng ta nghĩ dẫn người của ngũ đại môn phái, trước tiên tiêu hao thị tòng, ảnh vệ tùy thân của Nam Cung cốc chủ, không nghĩ tới phái Không Động kia cư nhiên không cùng các người động thủ! Nhưng Nam Cung cốc chủ, người buông tha người của phái Không Động, cũng nói cho chúng ta biết, ảnh vệ bên cạnh người chỉ sợ một tên cũng không có a?!"

Chương quỳ này..... rốt cuộc là ai? Nam Cung Thiên Mạc híp lại mắt, không trả lời, lạnh lùng mà nhìn trung niên chương quỳ phía trên.

"Ngô..... Đúng rồi, Nam Cung cốc chủ còn có một nha hoàn bên người! Ha ha a, đến giờ không thấy hiện thân, có lẽ nếu không phải được Nam Cung cốc chủ phái ra ngoài, liên hệ người của Tuyệt Cốc, cũng là được Nam Cung cốc chủ để ở lại khách điểm?" Trung niên chương quỳ có chút nham hiểm mà cười nói: "Nữ nhân kia muốn tư sắc không tư sắc, muốn đáng người không đáng người, lại có thể được Nam Cung cốc chủ bảo vệ như vậy, xem ra quan hệ cùng Nam Cung cốc chủ không giống bình thường na....."

Mi Liễu Như Phong hơi giương lên, ánh mắt chứa đầy sát khí thẳng hướng trung niên chương quỳ mà đi.

Nam Cung Thiên Mạc lại nhíu mày, vận lực trên tay, đem Liễu Như Phong lại muốn phát tác, chặt chẽ mà kéo về bên người mình.

Trung niên chương quỳ đột nhiên vùng tay lên, đã thấy phía trên thiết võng vùi lấp bốn phía hổ, mấy điểm tiểu nhị không biết võ công kia, mang theo bình gốm, cầm đuốc lửa, xuất hiện bên cạnh hổ!

Một người hưng phấn mà nói: "Chương quỳ, chúng ta còn chưa giết qua chủ của một môn phái nào, nếu giết cóc chủ Tuyệt Cốc này, cũng không biết là tư vị gì!"

Thanh âm trung niên chương quỳ dữ tợn cười nói: "Nam Cung cóc chủ, đợi sau khi ngươi chết, người trong Tín Môn ta, sẽ tự mình cho nha hoàn của ngươi kia chôn cùng ngươi! Ngươi có thể yên tâm! Trước mắt không ai có thể cứu các ngươi, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt! Ngươi đường đường đứng đầu một cốc, nếu chết trong tay chúng ta những kẻ không biết võ công! Thật sự sẽ bị cười đến tám phương! Ngươi cần phải ngẫm lại, là Vân Thiên bảo đao, đao pháp kia trọng yếu, hay là tánh mạng của cóc chủ ngươi trọng yếu!"

Tín Môn? Thì ra là thế! Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, bất quá chỉ là bàng môn tả đạo lấy hời hợt tin tức, bán rẻ tin tức mà sống mà thôi, khó trách lại muốn Vân Thiên bảo đao cùng đao pháp như thế! Nam Cung Thiên Mạc mang vẻ nhìn cũng lười mà nhìn lại trung niên chương quỳ kia liếc mắt một cái.

Chỉ nghe một tiếng quát, một đạo trường tiên đột nhiên thoát ra từ trong thông đạo, cuốn trên cổ một gã điểm tiểu nhị. Chính là người nói chuyện lúc trước.

Sắc mặt điểm tiểu nhị kia nhất thời kinh hoảng, giương miệng, lại bị trường tiên kia ghì đến chặt chết, phát không ra thanh âm. Hai tay điểm tiểu nhị buông lỏng, vút đi bình gốm trong tay, vội vàng ghì lấy trường tiên nơi cần cổ.

Trường tiên vùng lên, đem điểm tiểu nhị kia kéo bay lên, nặng nề mà đập hướng mấy người bên cạnh!

Một thân ảnh nhảy ra từ trong thông đạo, chính là Đỗ Như Phụng bởi vì chưa quen mắt, mà ở lại trong thông đạo!

Bình gốm rơi trên thiết võng, miệng bình đã bị mở ra, lập tức một cổ dầu hỏa tuôn ra từ trong bình, vẩy xuống hổ.

Nam Cung Thiên Mạc vội kéo Liễu Như Phong, lách mình tránh ra, đứng áp sát tường, nhìn dầu hỏa này nhú nhú mày.

Liễu Như Phong thấy thế, vội lớn tiếng kêu: "Phượng nhi, mở thiết võng này ra!"

Trung niên chưởng quầy cả kinh, vội quát: "Mau đưa dầu hỏa ném lên trên thiết võng, chằm!"

Đỗ Như Phượng gầm lên: "Ngươi dám!"

Trường tiên giương lên, một tiên trong vội vàng giận dữ, đem trung niên chưởng quầy kia quát bay ra ngoài, té trên mặt đất, không nhúc nhích, nhất thời không biết hắn đã chết hay còn sống.

"Chưởng quầy!" Vài tên điểm tiểu nhị bị thương rống một tiếng, lập tức cầm bình gốm cùng đuốc lửa trong tay nhất tề ném hướng thiết võng!

Đỗ Như Phượng vội lao lên, quát liên tục, không thèm quản mấy điểm tiểu nhị kia té xuống, một tiên quát bay đuốc hỏa, rút ra tiểu đao tùy thân, chạy tới bên cạnh thiết võng, đem dây thừng thắt thiết võng bốn phía đều chặt đứt, một cước bay lên, đá bay thiết võng.

Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong sớm đã thấy rõ, nhất tề tung người, nhảy ra khỏi hố giếng. Trên người hai người khô ráo sạch sẽ, nửa điểm dầu hỏa cũng không dính!

Dư quang khóe mắt Liễu Như Phong, đang quét thấy vài tên điểm tiểu nhị, đỡ trung niên chưởng quầy kia, đang muốn hướng một bên rừng cây chạy trốn, cười lạnh một tiếng, thân hình chợt lóe, trường kiếm ra khỏi vỏ, nháy mắt nhảy tới phía sau mấy người, kiếm quang chợt hiện, vài tiếng kêu thảm thiết, trên đùi mấy người đang muốn chạy trốn, máu tươi tuôn ra, một đầu ngã quỵ trên mặt đất.

Nam Cung Thiên Mạc mới mang theo Đỗ Như Phượng, tiến lại.

Liễu Như Phong thu kiếm trở lại, cung thanh nói: "Cốc chủ, chưởng quầy kia đã chết."

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại, hướng về phía Đỗ Như Phượng khen ngợi mà cười cười.

Đỗ Như Phụng giật mình, nhân thần phức tạp mà nhìn bóng dáng Nam Cung Thiên Mạc quay đầu đi, thu hồi trường tiên.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn vài tên điểm tiêu nhị đang quay cuồng kêu rên trên mặt đất, nói: "Muốn sống, liền thành thành thật thật trả lời câu hỏi của bản tọa! Nếu không, liền cho các ngươi thưởng thức sự lợi hại của Thất Tuyệt Sư Hồn thủ pháp!"

Vài tên điểm tiêu nhị cả kinh, trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ quyết tuyệt, khớp hàm khẽ cắn, trong miệng phun ra máu đen, chọt đầu khế lệch, té trên mặt đất, không còn nhúc nhích!

Liễu Như Phong cả kinh, bước lên phía trước vài bước, cúi thân xuống, nhìn nhìn, đứng dậy, quay đầu lại nói: "Bọn họ uống thuốc độc tự sát!"

Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú mày, một đám người trong Tín Môn dựa vào bán rẻ tin tức mà sống, cũng có thể có tử sĩ như vậy?

Nam Cung Thiên Mạc xoay người nhìn Đỗ Như Phụng, nói: "Vừa rồi may nhờ Phụng nhi!"

Liễu Như Phong cúi thấp đầu, ngồi quỳ xuống, cẩn thận tra xét vật phẩm trên người chương quỳ, điểm tiêu nhị kia. Tại đây hồ, nguyên bản bốn thiết võng, có lẽ có thể làm cho người bình thường trong giang hồ không thể làm gì được, nhưng không thể làm khó được mình, nhưng lại bị Nam Cung Thiên Mạc ngăn trở động tác, nguyên lai là vì bán cho Phụng nhi một cái nhân tình sao?

Đỗ Như Phụng trông trông Liễu Như Phong, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Phụng nhi bất quá chỉ là làm phần việc của mình! Cốc chủ quá khen, hiện giờ Phụng nhi coi như là hạ cấp của Tuyệt Cốc."

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nói: "Phụng nhi, đây là quy củ của Tuyệt Cốc, thưởng công phạt lỗi. Coi như ngươi đã lập một công, muốn tưởng thưởng gì?"

Đỗ Như Phụng trừng trừng nhân tình, quay đầu đi, thấy Liễu Như Phong đang tra xét mấy cổ thi thể kia, vẫn chưa chú ý bên này.

Lén lút đến gần Nam Cung Thiên Mạc, Đỗ Như Phụng thấp giọng nói: "Phụng

nhi cũng không muốn tưởng thưởng gì! Phượng nhi chỉ hy vọng cốc chủ có thể nghiêm túc trả lời Phượng nhi một câu!"

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc đã biết, trông Liễu Như Phong làm bộ như không biết chút gì, vẫn bận rộn tại nơi mấy cỗ thi thể liếc mắt một cái; cũng dè dặt thanh âm, nói: "Ngươi nói! Ta cam đoan nhất định thực nói thực đáp, tuyệt không nửa phần lừa gạt!"

Đỗ Như Phượng nhìn nhẵn tình của Nam Cung Thiên Mạc, từng chữ từng chữ mà hỏi: "Ồ trong lòng cốc chủ, ca ca ta, tính là cái gì? Là thị vệ? Hay tôi tớ của ngươi?"

Nam Cung Thiên Mạc cười, đã biết cô nàng này là muốn hỏi chuyện này! Nâng nâng thần tình trên mặt, chân thành mà nhìn nhìn Đỗ Như Phượng, thấp giọng nói: "Ngô..... Hẳn là người trọng yếu nhất của ta a!"

Đỗ Như Phượng bắt mắt mà nhú mày, trừng mắt nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Chỉ như vậy?!"

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu.

Đỗ Như Phượng giận dữ nói: "Này tính là trả lời cái gì? Là người trọng yếu nhất nào? Hạ cấp? Thị tòng? nô bộc?"

Nam Cung Thiên Mạc lệch đầu, giả do dự, mắt thấy lửa giận trong mắt Đỗ Như Phượng càng ngày càng thịnh, không đùa nàng nữa, ôn nhu nói: "Là người tâm ái trọng yếu nhất!"

Đỗ Như Phượng ngẩn ra, ánh mắt phức tạp mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, rồi lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng thờ ra, nói: "Các ngươi đều là nam nhân!"

Lời này Đỗ Như Phượng đã nói qua với Liễu Như Phong! Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, khinh miêu đậm tả, nhưng khí phách mười phần, nói: "Thì sao?!"

Đỗ Như Phượng giống như bị Nam Cung Thiên Mạc làm chấn động, cúi đầu, suy nghĩ một hồi, nói: "Hảo! Ta sẽ nhìn nhìn cốc chủ ngươi, hy vọng ngươi có thể như lời nói của ngươi, đừng khiến cho ca ca khổ sở! Nếu không, ta sẽ dẫn ca ca, rời khỏi ngươi, đi một địa phương ai cũng tìm không thấy!"

"Người không có cơ hội như vậy!" Nam Cung Thiên Mạc tự tin mà cười, Liễu Như Phong sẽ rời khỏi mình? Nực cười! Như thế nào có thể?!

Nếu là hôm qua, tuy rằng Nam Cung Thiên Mạc tin tưởng Liễu Như Phong sẽ không phản bội mình, nhưng nếu người muốn y đi, là vị Đỗ cô nương trước mắt này! Chỉ sợ Nam Cung Thiên Mạc thật sự sẽ có vài phần lo lắng.

Nhưng hiện tại..... hai mắt Nam Cung Thiên Mạc, kim lòng không đậu mà liếc về phía trước.....

Thân mình Liễu Như Phong nửa ngồi quỳ, đang cẩn thận mà tra xét mấy cổ thi thể, tựa hồ trên mấy cổ thi thể này, có cái gì thập phần thú vị, trông cũng không trông hướng bên này một cái!

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nếu đã nói ra, cũng không cần tiếp tục giấu diếm, cũng không quản Đỗ Như Phượng bên cạnh, ánh mắt hỏa nhiệt càng không ngừng dao động trên người Liễu Như Phong.....

Vào Tuyệt Cốc, nếu muốn xuất cốc, sẽ không dễ dàng như vậy! Huống chi vị Đỗ cô nương này cùng với Đỗ phu nhân một khi tới Tuyệt Cốc, Nam Cung Thiên Mạc tin tưởng, vô luận xảy ra chuyện gì, mình ngày sau cưới một vị, hoặc vài vị thê thiếp, Liễu Như Phong cũng sẽ tuyệt đối không rời khỏi mình.....

Thê thiếp sao? Nam Cung Thiên Mạc không tự chủ được, quay đầu lại, khẽ chuyển trên mặt Đỗ Như Phượng vừa là thả lỏng, vừa là khấn trương, nhếch chặt đôi mi thanh tú; trong đầu không khỏi hiện lên vài thị cơ trong cốc bị mình đề qua một bên, cùng Mai đại tiểu thư của Đoạn Hồn Cốc, Mai Việt Tâm kia! Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên đánh cái rùng mình.....

Nữ nhân..... Vẫn là quên đi, làm sao có thể xứng tâm vừa ý được như Liễu Như Phong?! Nam Cung Thiên Mạc lắc đầu, đem một đầu mồ hôi lạnh quăng ra ngoài.....

"Hy vọng như thế!" Đỗ Như Phượng nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn, nói.

Nam Cung Thiên Mạc cười cười.

Hai người không nói nữa, quay đầu nhìn về phía Liễu Như Phong.

Hai đạo tầm mắt nóng cay cay, đâm vào trên lưng. Liễu Như Phong đứng dậy, cúi đầu, đi tới.

Nam Cung Thiên Mạc lại mắt sắc phát hiện, bên tai Liễu Như Phong, thoáng có chút ửng đỏ.

"Cốc chủ, trên người những người này cái gì cũng không có!" Liễu Như Phong khom mình hành lễ, nói.

Nam Cung Thiên Mạc trầm ngâm một trận, nói: "Lúc ta ở Nam Dương, chưa từng lưu lại Thương Khung sơn trang! Việc này, bách tính bình dân như thế nào có thể đoán được như vậy? Hẳn là phía sau bọn họ còn có cao nhân! Ha ha a! Tín Môn?! Nếu địch trong tối ta ngoài sáng, cũng chỉ có thể chờ!"

"Chờ?" Đỗ Như Phượng nghi hoặc lên tiếng.

"Không sai! Chờ! Chờ bọn hắc lại ra tay, chờ bọn hắc lộ ra sơ hở! Chúng ta đi!" Nam Cung Thiên Mạc nói xong, tay áo vung lên, dẫn đầu ly khai nơi này.

Lập tức Liễu Như Phong đào một cái hố, đem mấy cỗ thi thể chôn cùng nhau. Ba người cũng không lại quay về Thanh Thủy khách điểm kia.

※※※

Một con bồ câu đưa tin, từ trong thôn xóm bên cạnh Thanh Thủy khách điểm bay ra, đập cánh, không biết bay về phía nào.

Trong một trang viện bình thường không đặc sắc nào đó, một gã thanh niên cầm bồ câu đưa tin trong tay, gỡ xuống ống trúc trên đuôi bồ câu, lấy ra một cuộn giấy, cung kính mà hai tay dâng cho một lão nhân đang thân nhiên phẩm trà bên cạnh.

Lão nhân tiếp nhận cuộn giấy, mở ra, hơi hơi đảo qua, cười cười, nói: "Đám người Thanh Thủy này thật đúng là..... Cốc chủ Tuyệt Cốc là loại dễ đối phó sao? Truyền lệnh xuống, mọi người trong Tín Môn thu liễm tung tích! Truyền ra lời đồn, nói Tuyệt Cốc đã đoạt được Vân Thiên bảo đao cùng Vân Thiên đao pháp từ Thương Khung sơn trang!"

Thanh niên cầm bỏ câu đưa tin trong tay cung thanh ứng thanh, xoay người ra khỏi viện.

Lão nhân nhẹ nhấp một ngụm trà thơm, thoải mái mà thở dài, nhìn bầu trời xanh thẳm, tự nói: "Ngô..... Cốc chủ Tuyệt Cốc đòi người sao? Cũng họ Nam Cung? Không hủy Thanh Thủy khách điểm, bày tỏ không phải là địch của Tín Môn ta?! Rồi lại giết hạ cấp của Tín Môn ta, biểu thị uy hiếp? Ha ha a..... Để cho ta xem xem, thủ đoạn của vị Nam Cung cốc chủ này a!"

Bản raw của ta khúc cuối của đoạn 107 bị thiếu, nên nối tiếp chg 108 ko đc ăn khớp, cho nên mọi người sẽ thấy nó kỳ kỳ!

Tuyệt kiếm lộ phong 108: ← [Trở lại](#)

Đỗ Như Phượng tròn tròn mắt, còn chưa phản ứng lại, cửa phòng kia đã ở trước mặt nàng "Phanh" một tiếng đóng cửa.

Đỗ Như Phượng chỉ cảm thấy ngứa trong cổ họng, muốn rống lớn kêu, để cho ca ca đi ra, nhưng nghĩ đến vừa rồi, Liễu Như Phong tựa hồ không hề giãy dụa, phản kháng. Đỗ Như Phượng phẫn nộ ngẩng cao đầu, lại ử rữ mà cúi thấp xuống.

Suốt một đêm, Đỗ Như Phượng trần trọc, khó có thể đi vào giấc ngủ, chung quy cảm thấy hình như có thanh âm động tĩnh như có như không, từ gian phòng cách vách truyền đến.....

Ngày hôm sau, Đỗ Như Phượng xuất hiện với hai vành mắt đen đen, sớm đã ngồi ở trong viện, đợi nửa ngày, mới thấy Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong đi ra.

"Ca ca, ngươi không có việc gì chứ?" Đỗ Như Phượng nhảy dựng lên, nhảy về phía Liễu Như Phong, nhìn trái nhìn phải, trông lên trông xuống.

Liễu Như Phong giật mình, cười sờ sờ mái tóc dài của Đỗ Như Phụng, nói: "Không có việc gì!"

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nhìn hai người, hai ngày nay ăn uống no đủ, lại được Liễu Như Phong thừa nhận, đương nhiên là nhìn thấy cái gì, cũng cực kỳ thuận mắt!

Đột nhiên, thần sắc Nam Cung Thiên Mạc biến đổi.

Tiếng xé gió nổi lên, một tiền chất lượng kém đầy trời từ ngoài viện bắn đến, lao thẳng tới ba người trong viện.

Liễu Như Phong bắt lấy Đỗ Như Phụng, vận lực quăng, đem nàng ném hướng trong phòng phía sau. Phản thủ rút ra trường kiếm bên hông, chém nát một tiền thô ráp kia, mũi chân khê nhún, người đã rơi tới bên người Nam Cung Thiên Mạc!

"Người nào?" Nam Cung Thiên Mạc hừ lạnh một tiếng, ồng tay áo phát một cái, nội lực xuyên ra, như sao tuôn rơi bắn tới một tiền trước người bị chân động đến dập nát.

Bốn phía không người, cũng không có thanh âm trả lời. Lại một lượt một tiền chất lượng kém, từ hai bên sườn ngoài viện bắn tới!

Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong liếc nhau, những một tiền này chế tác thô ráp, lực cánh tay của người bắn tên cũng không quá mạnh, nhưng cứ bắn như vậy, chung quy cũng là chuyện phiền toái! Hai người một trái một phải, người nhẹ nhàng nhảy lên, trường kiếm xoay chuyển, bảo vệ toàn thân, nhảy ra khỏi tường viện!

Mười mấy người cầm một cung trong tay hoặc già hoặc trẻ, hoặc nam hoặc nữ, xiêm y hỗn loạn, đứng trước tường, mắt thấy Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên nhảy ra, mặt đều mang kinh ngạc, không thể nghĩ đến, địch ta không rõ, một tiền hai bên sườn tường viện nhất tề phát động, cửa viện ở giữa lặng yên không tiếng động, cốc chủ Tuyệt Cốc này cư nhiên không đi cửa viện, lại hướng về nơi rõ ràng có rất nhiều người này mà nhảy ra!

"Các ngươi là ai? Vì sao tập kích bốn tọa?" Nam Cung Thiên Mạc hạ xuống đất, trường kiếm vung lên, đem hai người đang chắn ở phía dưới vì quá mức kinh ngạc mà chưa phản ứng chém làm hai nửa, trầm giọng quát.

Hơn mười người đang xoa tay, đang định cùng xông lên, nhưng lại bị hai kiếm sạch sẽ gọn gàng của Nam Cung Thiên Mạc làm cho kinh sợ tại chỗ!

"Bồn tọa hỏi lại một lần, các người là ai?" Nam Cung Thiên Mạc nhướn mày, những người này lúc lâm địch, cư nhiên ngăn người?! Những người này làm sao tới được đây?

"A a a..... Bang chủ, thiếu bang chủ bị người giết!" Hơn mười người kia dường như bị một câu quát hỏi này của Nam Cung Thiên Mạc làm bùng tỉnh, đám người rồi bời phát ra một tiếng hô, cư nhiên quay đầu hướng cửa viện mà chạy đi.....

Nam Cung Thiên Mạc trợn mắt há hốc mồm nhìn nhìn hơn mười người lộn xộn chạy hướng cửa viện, tuy rằng lúc trước ở trong viện, phát hiện một cái mộc tiễn là từ hai bên sườn mà đến, cửa viện ngay mặt không có một cái mộc tiễn, trong lòng liền biết trước cửa viện chắc chắn có mai phục! Nhưng lúc này những người này cư nhiên không có một chút che giấu, liền tiếp kêu cùng gào, liền trực tiếp chạy hướng cửa viện, chẳng phải là không công tiết lộ mai phục của bên mình.....

Nam Cung Thiên Mạc lắc lắc đầu, nhìn nhìn bóng dáng đám người chạy trốn, thay vì nói, bọn họ là người trong võ lâm, không bằng nói bọn họ bất quá chỉ là bách tính bình dân biết được chút kỹ năng.....

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc có cái gì đó, không thềm nhìn tới hai cỗ thi thể bên chân liếc mắt một cái, liền không hoảng không vội theo sát phía sau những người kia, đi hướng cửa viện.

Đi tới trước cửa viện, đám người kia đang hướng về phía một gã trung niên đại hán râu ria đứng phía sau năm mươi người canh giữ ở trước cửa mà nhào tới, trong miệng kêu la không ngừng. Trong lúc nhất thời, giống như hơn mười con ruồi muỗi, ong ong loạn hưởng, làm cho người ta nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì.

"Câm miệng!" Trung niên đại hán bạo rống một tiếng, nói: "Đều câm miệng! Vương Ngũ, người nói, các người không thủ bên kia, chạy tới nơi này làm gì?"

Xem ra đại hán này ở trong đám người, cực có uy vọng, một tiếng hét to, mọi người quả nhiên đều ngậm miệng lại.

Một thanh niên hán tử cẩn cẩn dục dục mà tiến lên trước một bước, nói: "Bang chủ,

vừa rồi người trong viện bay ra, đem thiêu bang chủ giết chết!"

"Cái gì?" Trung niên đại hán ngậy người ngẩn ngơ, nói: "Người nói Vũ nhi bị giết?"

Trung niên đại hán dường như mới phản ứng lại, túm lấy cổ áo của Vương Ngũ kia, lửa giận tận trời mà rít gào nói: "Tên vương bát đản chán sống nào không giương mắt nhìn? Dám giết con ta?!"

Wương Ngũ kia bị nắm áo, xách lên, cổ bị áo bị ghì, làm sao còn nói ra được lời nào, chỉ đảo chuyển cái bạch nhãn, liều mạng giãy dụa.....

"Khụ! Các người là ai?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn không được, thế nào lại tới một đám dõ hơi?

Trung niên đại hán để ý cũng không để ý Nam Cung Thiên Mạc, xách Vương Ngũ kia, dùng sức lay động, hét to nói: "Là ai? Là ai?"

Wương Ngũ kia run đến điên điên mà duỗi tay, chỉ hướng Nam Cung Thiên Mạc.

Ánh mắt trung niên đại hán rốt cục cũng trông lại, nhìn Nam Cung Thiên Mạc từ trên xuống dưới, nói: "Là hán giết con ta?"

Wương Ngũ đã gần như sắp không thở nổi liều mạng gật đầu.

Trung niên đại hán một phen ném Vương Ngũ ra, kéo một thanh đại đao cán dài năm thước, liền hướng về phía Nam Cung Thiên Mạc vọt lại, miệng quát: "Mụ nội nó, dám giết con ta? Lão tử chém chết ngươi!"

Nam Cung Thiên Mạc thở dài một hơi, người này nói chiêu thức không chiêu thức, nói nội lực không nội lực, tuy rằng một thanh đại đao cán dài huy đến có vẻ uy vũ sinh phong, nhưng toàn bộ đều dựa vào dùng sức nắm!

Tay phải cầm kiếm hơi hơi động, đang muốn bỏ ra một kiếm, đã thấy bóng người chột lóe trước mắt, Liễu Như Phong đã rơi tới trước người, kiếm quang chột lóe, thanh đại đao cán dài đang bỏ tới đầu kia đã đứt thành hai đoạn. Liễu Như Phong bay lên một cước, đá vào giữa ngực bụng của trung niên đại hán, đem đại hán kia đá đến lảo đảo không bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, đánh thẳng tới tường đất phía sau, mới ngừng lại.

Tay chân trung niên đại hán run rẩy vài cái, hạ xuống đất, mềm oặt thành một đoàn, máu tươi ứa ra từ miệng mũi, mắt thấy, là không còn khí tức.....

Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, khí huyết tinh trên người Liễu Như Phong rất nặng, phương hướng đến lại chỉ có một mình hắn, hiển nhiên đám người bên kia, đều đã bị y giải quyết.....

Đám người giữa trận ngậy người ngẩn ngơ, nhất tề phát một tiếng hô to, cứ nhiên xoay người liền trốn chạy hướng ra phía ngoài!

"Còn muốn chạy?" Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh một tiếng, thân hình khẽ động, cũng truy đuổi về phía đám người phía trước.

Nam Cung Thiên Mạc nhảy lên cao cao, trường kiếm vung lên, hướng về phía đại thụ bên cạnh, liền tiếp chém ra tám kiếm!

Ầm ầm một tiếng, đại thụ tứ phân ngũ liệt, nổ ra, một thân ảnh từ giữa cây thoát ra, thân hình chớp lóe, né qua trường kiếm của Nam Cung Thiên Mạc, liền muốn bỏ chạy hướng ra phía ngoài.

Kiếm quang chợt lóe trước mặt, Liễu Như Phong đã đến trước mặt người nọ. Nhân ảnh nọ trốn tránh không được, chỉ đành chém ra cương đao trong tay, "Đương" một tiếng, đao kiếm tương giao, người nọ bị buộc trở về, hạ xuống đất.

Liễu Như Phong mắt thấy người nọ bị bức trở về, lại không dừng lại, quay người đánh về phía đám người đang trốn chạy.

"Các hạ là ai?" Nam Cung Thiên Mạc đánh giá người nọ, một thân trang phục xanh đậm bó sát người, qua tuổi ba mươi, cầm cương đao trong tay, miệng nhọn mắt chuột. Nam Cung Thiên Mạc xác nhận bản thân không hề quen biết người này, không khỏi nhíu mày.

Nhân châu hán tử lăm la lăm lét kia xoay động, nói: "Vị công tử này, tại hạ bất quá chỉ là đi ngang qua nơi này, nhìn thấy những người này tụ lại đây, nhất thời tò mò, theo lại đây, nhìn một cái mà thôi....."

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, nói: "Chẳng lẽ không phải là do các hạ khiến cho

bọn họ đến đây, thử bồn tọa?"

Trong lòng hán tử kia khẽ động, nguyên bản nghĩ Kim Ngân Bang này, tại trong mười thôn tám trấn ở đây, còn có chút danh khí, liền xúi giục bọn họ, tìm đến cốc chủ Tuyết Cốc này gây phiền toái, nhiều ít cũng có thể tiêu hao công lực của hắn, đợi đến khi bọn họ lưỡng bại câu thương, huynh đệ mình chỉ cần ngồi thu cái ngư ông đắc lợi này.....

Tuy rằng bản tính rất tốt, nhưng không nghĩ tới Kim Ngân Bang này lại chỉ là một đám giả áo túi com, một chút võ công cũng không có, không những chết hơn chục người, còn sợ tới mức chạy trốn chết!

Hán tử cười khỏ một tiếng, nói: "Đây là nói thế nào, tại hạ thật sự là trên đường đi qua nơi đây....."

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh một tiếng, trường kiếm nâng nghiêng, chỉ hướng hán tử kia, nói: "Người đã không chịu nói, bồn tọa cũng chỉ có bắt giữ người, rồi mới quyết định!"

Nhân châu dần dần của hán tử loạn chuyển, chân lui về phía sau một bước, cương đao đưa ngang ngực, cẩn thận mà nhìn chằm chằm Nam Cung Thiên Mạc.

"Kẻ nào..... Tặc tử! Cũng dám tới nơi này trộm đồ?! Còn muốn chạy? Lưu lại cho bản cô nương ta!" Chính vào lúc này, một tiếng nổ trong viện, trong tiên thanh (thanh âm của roi) vù vù, tiếng Đỗ Như Phụng quát tháo vang lên.

Hán tử kia biến sắc.

Trong lòng Nam Cung Thiên Mạc khẽ động, nguyên lai mục đích của người này, là kéo mình ra đây, để cho đồng bạn tiến vào trong viện? Thân hình khẽ động, liền nhảy hướng về trong viện.

Võ công của Đỗ Như Phụng không cao, tuy rằng dùng roi, nhưng khó bảo đảm sẽ không bị người nhận ra! Nam Cung Thiên Mạc âm thầm lo lắng, tiếng gió khẽ động sau lưng, Nam Cung Thiên Mạc nghĩ cũng không nghĩ, phản thủ bỏ ra một kiếm.

"Đương" một tiếng, đao kiếm tương giao, thân hình Nam Cung Thiên Mạc ngừng lại.

"Nam Cung cốc chủ, muốn đi đâu?" Hán tử kia kêu lên một tiếng đau đớn, quát to, lại không lùi không tránh, cương đao vung lên, lại bổ nhào đến.

Mi tâm Nam Cung Thiên Mạc nhíu chặt, võ công người này không tồi, nhưng thua xa mình, dây dưa như thế, chỉ sợ là muốn đem mình giữ lại đây, thuận tiện cho đồng bạn hắn hành động.....

Bọn họ muốn trộm thứ gì từ chỗ mình? Thân hình Nam Cung Thiên Mạc chợt lóe, né cương đao của Hán tử kia.

Hán tử kia vẫn không thuận theo không buông tha, lại là một đao bổ về phía sau lưng Nam Cung Thiên Mạc.

Tiên thanh trong viện càng vội, tuy rằng tiếng hô quát của Đỗ Như Phượng trung khí mười phần, nhưng đã có vẻ sốt ruột.

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu đầu mày, mạnh hít một hơi, xoay người một kiếm, đã là vận dụng tám tầng công lực, một kiếm chính chính, chém thẳng vào phía trên thân đao của Hán tử.

Hán tử kia chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến từ trên đao, trong lòng hoảng sợ, tự biết cỗ nội kình này không phải là thứ mình có thể ngăn cản, cước bộ chợt ngừng, phi thân lui về phía sau, thối lui thẳng tới tường đất phía sau, mới miễn cưỡng trút đi được cỗ nội lực mạnh mẽ trên đao!

Thân hình Nam Cung Thiên Mạc chợt lóe, đã nhảy vào trong viện.

Cốc chủ Tuyệt Cốc này tuổi còn trẻ, cư nhiên luyện được nội lực thâm hậu như thế? Hán tử kia kinh hãi mà nhìn tường viện. Hơi do dự, đã nghe thấy sau tường truyền đến tiếng gió rất nhỏ. Hán tử kia giẫm giẫm chân, nhìn viện lạc liếc mắt một cái, thân hình triển khai, nhảy lên hành cây bên cạnh, mấy cái lên xuống, thân ảnh biến mất.

Liễu Như Phong chuyển ra từ tường đất, liếc mắt nhìn thân ảnh đi xa kia một cái, hơi chần chừ, bốn phía không thấy thân ảnh Nam Cung Thiên Mạc, có lẽ người nọ không thể nhanh như vậy liền có thể đối phó được cốc chủ, tiếng động kình phong trong viện truyền vào trong tai, Liễu Như Phong phi thân lướt hướng viện lạc.

Nam Cung Thiên Mạc nhảy về trong viện, đang thấy một gã trung niên áo xám, một người một tay dẫn theo một cây thiết côn, một tay cầm một túi bao không nhỏ, đang một mặt ngăn cản, tránh né trường tiên của Đỗ Như Phụng, một mặt đang hướng hậu viện mà lui.

Nhãn thần Nam Cung Thiên Mạc đảo qua, túi bao kia không phải lễ vật Liễu Như Phong đặt ở trong phòng mình, thì là cái gì?

Nam Cung Thiên Mạc hừ lạnh một tiếng, mũi chân khễ nhấc, xẹt qua viện lạc, rơi xuống phía trước người áo xám kia, trường kiếm khễ nâng, đâm hướng bụng người nọ.

Người áo xám cả kinh, thiết côn khễ nhấc, chặn trường kiếm, tiếng gió sau lưng lại dâng lên, thân hình người áo xám khễ hạ thấp, khom lưng cúi đầu, né qua một đường roi.

Nam Cung Thiên Mạc đã nâng lên một cước, đá vào sườn thắt lưng của người áo xám, đưa hắn đá trở về trong viện.

Người áo xám không kịp đứng dậy, khễ lăn ngay tại chỗ, né qua trường tiên gào thét mà đến, đang định xoay người đứng dậy, chỉ cảm thấy chỗ Ma huyết trên người chột lạnh, cả người liền ngò phịch trên mặt đất, không động dậy.

Nam Cung Thiên Mạc thu hồi ngón tay, đứng bên cạnh người áo xám, nhìn nhìn Liễu Như Phong đang nhảy vào từ trên tường viện, hơi cảm thấy kinh ngạc, nhíu mày, nói: "Những người đó đều giải quyết xong?"

Liễu Như Phong nhìn thoáng qua người áo xám không thể động dậy trên mặt đất, ánh mắt rất nhanh mà đảo qua trên người hai người Nam Cung Thiên Mạc cùng Đỗ Như Phụng, Nam Cung Thiên Mạc khí định thần nhân, Đỗ Như Phụng cũng là một thân sạch sẽ, chỉ trừ bỏ có chút thở dốc. Liễu Như Phong nhẹ nhàng thở ra, đi tới, khom người nói: "Hồi cốc chủ, Dạ Bát dẫn theo người đến, đang ở khách điểm ngăn chặn những người đó, thuộc hạ liền trở về trước."

Dạ Bát? Nam Cung Thiên Mạc nhếch nhếch mi, không phải phân phó hắn ở lại Ảnh Điện sao? Bát quá hiện nay không phải lúc đoán nguyên nhân vì sao Dạ Bát đến đây, dù sao một hồi thu thập xong đám người kia, Dạ Bát sẽ đến bẩm báo!

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nhìn người áo xám trên mặt đất đuổi chân đá

một đá, nhưng không dùng lực, hỏi: "Người đến đây làm gì?"

Người áo xám đóng chặt miệng, không nhìn đến ba người trong viện.

Liễu Như Phong đi qua, xoay người nhặt lên túi bao rơi trên mặt đất, vỗ vỗ bụi, để lên trên bàn đá trong viện, mở ra nhìn nhìn, đón ánh mắt dò hỏi của Nam Cung Thiên Mạc, lắc lắc đầu, ý bảo không thiếu thứ gì.

Đỗ Như Phượng thở dốc một hồi, mới đi tới, nói: "Cốc chủ, vừa rồi người này len lén lẩn mò vào, ta nghe được động tĩnh, mới ra khỏi cửa, liền phát hiện người này cầm túi bao của chúng ta, đang muốn đào tẩu, nhưng mọi người không ở trong viện, vì vậy Phượng nhi mới động thủ....."

Nam Cung Thiên Mạc quay đầu lại, đối Đỗ Như Phượng cười một cái, nói: "Ân, lần này Phượng nhi làm rất tốt!"

Đỗ Như Phượng nháy nháy mắt, quay đầu nhìn Liễu Như Phong vẻ mặt tươi cười, thở ra một ngụm khí, tự đi qua bên bàn đá mà ngồi.

"Người không tính toán trả lời câu nói của bốn tọa sao?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn người áo xám không nói một lời, sắc mặt băng lãnh.

Liễu Như Phong đem túi bao để vào trong phòng, xoay người đi ra, đang thấy Nam Cung Thiên Mạc không hỏi lại, nhẹ nhàng cúi thân xuống, ngón tay chạm rảnh điểm vài cái trước ngực người áo xám, liền không để ý tới nữa, tự đi đến bên cạnh bàn mà ngồi

Liễu Như Phong bưng lên trà nóng, Nam Cung Thiên Mạc thân nhiên tự đắc mà bưng một chén, chậm rãi nhấp một ngụm.

Sắc mặt người áo xám trên mặt đất đã biến thảm, mồ hôi lạnh dày đặc trên trán, nhịn nửa ngày, cuối cùng nhẫn nại không được nữa, há mồm kêu thảm thiết, nhưng Ma huyết của hắn bị khống chế, tuy rằng thân thể đã đau đến phát run, nhưng cũng chỉ có thể cứng ở nơi đó, động cũng động không được.

Không bao lâu, người áo xám kia đã cắn rách môi, lớn tiếng quát mắng: "Nam Cung cốc chủ, ta bắt quá chỉ muốn đến trộm tiền bạc, rơi vào trong tay ngươi, là tiểu nhân không đúng, ngươi, ngươi tha tiểu nhân đi!"

Nam Cung Thiên Mạc cười khẽ, nhìn hai mắt thống khổ của người áo xám trên mặt đất, nói: "Trộm tiền bạc? Biết rõ thân phận của bọn tọ, chạy tới trong phòng bọn tọ trộm tiền bạc? Người nói xem, bọn tọ có thể tin người sao?"

Người áo xám bị thương kêu thảm thiết, nói: "Tiểu nhân thật sự chỉ là..... chỉ là muốn trộm chút tiền bạc....."

Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng thổi đi lá trà trong chén, thở dài một hơi, nói: "Không vội, không vội, khi nào người muốn nói thật, lại đến nói cho bọn tọ! Tuy rằng Đoạn Mạch Nghịch Huyết này rất đau, nhưng muốn chết người, còn cần ba ngày ba đêm! Bọn tọ không vội!"

Nửa ngày, tiếng kêu của người áo xám kia dần dần yếu đi, đến cuối cùng chống đỡ không được, kêu lên: "Nam Cung cốc chủ, người, người cho ta một cái thống khoái đi! Hôm qua hai huynh đệ ta nghe được tin đồn, nói Vãn Thiên bảo đao cùng đao pháp của Thương Khung sơn trang, rơi vào trong tay Nam Cung cốc chủ, lại vừa vặn gặp Nam Cung cốc chủ ở đây, mới nổi lên lòng tham....."

Tay Nam Cung Thiên Mạc bung chén trà, hơi hơi dừng, lãnh mang chợt lóe trong mắt, tay trái khẽ nhắc, ngón tay lẳng không liên tục điểm, hỏi: "Các người là ai?"

Người áo xám chỉ cảm thấy mấy chỗ trước ngực hơi hơi tê, thống khổ nguyên bản do huyết khí đảo lưu trong cơ thể lập tức dừng lại. Người áo xám nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng Ma huyết vẫn chưa được cởi bỏ, nhưng thủ pháp thực hiện trên người mình, hiển nhiên đã được giải khai.

Nhìn Nam Cung Thiên Mạc ngồi bên cạnh bàn đá cách hơn năm bước, trong lòng người áo xám chợt lạnh, chính là Cách không điểm huyết? Võ học của Tuyệt Cốc bí hiểm như thế sao?!

"Hai huynh đệ tại hạ, người trên giang hồ xưng ‘Hán Trung Nhị Nghĩa’, người ngoài viện lúc trước kia, là huynh đệ của tại hạ Du Bộ, tại hạ Phùng Hiếu." Lập tức, người áo xám không dám lại chuyển tâm tư, đừng nói chờ người tới cứu, chỉ sợ đến lúc đó, bất quá chỉ là thêm một người bị bắt mà thôi!

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, nhìn nhìn ánh mắt người áo xám Phùng Hiếu kia, nói: "Phùng Hiếu?! Người nói người hôm qua nghe nói Vãn Thiên bảo đao cùng Vãn Thiên đao pháp ở chỗ bọn tọ?"

Trong lòng Phùng Hiếu biết thoát thân vô vọng, thật cũng thống khoái. Nguyên lai, sáng sớm hôm qua hai người hấn, nghe được một gã thủ hạ báo lại, nói là có người ở tửu quán trong thôn trấn, uống rượu, nói Vắn Thiên bảo đao cùng Vắn Thiên đao pháp đều do cốc chủ Tuyệt Cốc cướp đi, Thương Khung sơn trang cũng đều bị hủy ở trong tay cốc chủ Tuyệt Cốc này, bắt quá, cốc chủ Tuyệt Cốc cũng không chiếm được tiện nghi, hai mươi danh ảnh vệ, năm tên thị vệ tùy thân đều chết ở Thương Khung sơn trang, chỉ có cốc chủ Tuyệt Cốc cùng một danh thị vệ, một thị nữ chạy thoát!

Còn đem dung mạo đáng người của đám người Nam Cung Thiên Mạc nhất nhất miêu tả một phen.

Hai người Hán Trung Nhị Nghĩa này không khỏi động tâm tư, võ học cao thâm, tung hoành giang hồ, ai không muốn? Tuy Tuyệt Cốc danh truyền giang hồ, nhưng nếu ảnh vệ, thị vệ bên người đều chết hết, có lẽ, ba người chạy thoát, thân cũng chịu trọng thương! Hai người trù tính một phen, cảm thấy được đó là một cơ hội vô cùng tốt! Liên xúi giục một cái tiểu bang hội Kim Ngân Bang tại địa phương, trước tiên dẫn dụ nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc, nghĩ dựa vào trăm người của Kim Ngân Bang này, quần chết hai thủ hạ của cốc chủ Tuyệt Cốc không thành vấn đề, lại do Du Bộ cuốn lấy cốc chủ Tuyệt Cốc, mà Phùng Hiếu lại len vào trong viện, trộm lấy Vắn Thiên bảo đao cùng Vắn Thiên đao pháp!

Chủ ý tính rất tốt, không nghĩ tới, Liễu Như Phong xuất viện liền giết hai mươi người bên cạnh, lại giết bang chủ Kim Ngân Bang, kết quả Kim Ngân Bang căn bản không biết võ công, lập tức giải tán tại trận. Mà Phùng Hiếu tiến vào trong viện, lại bị Đỗ Như Phụng ở lại trong viện phát hiện, quần lấy cước bộ.....

Tuyệt kiếm lộ phong 109: ← [Trở lại](#)

"Ba!" Ngón tay Nam Cung Thiên Mạc căng thẳng, chén trà phát ra một tiếng nhẹ vang, vỡ vụn, cổ tay Nam Cung Thiên Mạc khẽ chuyển, một đạo nội lực, mảnh chén nhỏ vụn hỗn loạn, đột nhiên nhắm phía Phùng Hiếu trên mặt đất.

Phùng Hiếu kêu thảm thiết một tiếng, vô số mảnh nhỏ dưới nội lực mạnh mẽ, đánh trúng thân thể không thể nhúc nhích của hấn, đâm phá xiêm y, đâm xuyên qua làn da, đâm vào trong cơ thể, cướp đi tính mạng hấn.....

"Không tôi, không tôi! Tin tức này thật đúng là..... Hừ hừ..... Chẳng những biết rõ

tình huống hiện tại của bốn tọa, cư nhiên khuôn mặt của bốn tọa cũng nhất thanh nhị sở!" Nam Cung Thiên Mạc vươn tay, bưng lên chén trà Liễu Như Phong một lần nữa đặt ở trong tay, nhìn cũng không nhìn tới thi thể huyết nhục mơ hồ trên mặt đất liếc mắt một cái.

Mấy đạo bóng đen chợt lóe trên tường viện, Dạ Bát đáp xuống trong viện, nhìn nhìn thi thể nát vụn trên mặt đất, phát phát tay, hai hắc y nhân ăn mặc bình thường xẹt ra, hướng về Nam Cung Thiên Mạc quỳ hành đại lễ, kéo thi thể, nhảy ra khỏi tường viện.

"Thuộc hạ Dạ Bát, khấu kiến cốc chủ!" Dạ Bát tiến lại, trông Liễu Như Phong liếc mắt một cái, tầm mắt dừng lại trên người Đỗ Như Phụng, cúi đầu, quỳ xuống khấu đầu.

"Dạ Bát, không phải phân phó người hảo hảo đi theo Ảnh Điện điện chủ học cách chấp chương Ảnh Điện như thế nào sao? Như thế nào lại đến đây?" Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, đảo mắt trông trông Liễu Như Phong vì nghe những lời này, mà thoáng có chút giật mình liếc mắt một cái.

"Hôm trước nhận được Dạ Thất truyền tin, nói bên cạnh cốc chủ chỉ có Liễu thị vệ cùng Đỗ Như Phụng cô nương Thương Khung sơn trang đi theo. An nguy của cốc chủ, sự tình trọng đại! Thuộc hạ đã bẩm báo điện chủ, lập tức mang mười ảnh vệ, suốt đêm chạy đi, tiếp ứng cốc chủ." Thanh âm Dạ Bát vẫn cứng nhắc không gợn sóng như cũ, nói: "Trên đường nghe được tin đồn, Vãn Thiên bảo đao cùng Vãn Thiên đao pháp của Thương Khung sơn trang, đều bị cốc chủ đoạt được, hơn nữa hành tung của cốc chủ bị người cố ý lộ ra, trước mắt ngũ đại môn phái, đang triệu tập nhân thủ, đang tụ tập về Phụng Tường Phủ phía trước, có lẽ muốn đối cốc chủ bất lợi!"

Liễu Như Phong giật mình, cúi thấp đầu. Phiền toái lần này, không phải việc nhỏ, vì Vãn Thiên bảo đao cùng đao pháp, phạm là người học võ thủ đoạn gì cũng sẽ xử dụng! Mà Nam Cung Thiên Mạc vì bảo hộ Đỗ Như Phụng cùng Đỗ phu nhân, ngay cả Vãn Thiên bảo đao duy nhất tới tay cũng đưa cho Đoạn Hồn Cốc. Cao thấp Thương Khung sơn trang, có lẽ ở trên giang hồ cũng có thể được cho là danh môn, nhưng võ công, ở trong Tuyệt Cốc, thật sự không đáng để vào mắt..... Hiện giờ trên giang hồ đem đầu mâu chỉ về phía Tuyệt Cốc, Nam Cung Thiên Mạc chống giữ trên lưng một cái túi bao lớn như thế, rốt cuộc, tránh không khỏi liên quan đến mình.....

Sắc mặt Đỗ Như Phụng tái nhợt, sự tình rốt cuộc tới mức độ như thế? Cũng may dịch dung trên mặt khá dày, người khác nhìn không ra được gì.

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, nhìn Dạ Bát trên mặt đất, hỏi: "Tin tức có đáng tin?"

Dạ Bát ngẩng đầu, nói: "Hôm qua nhóm thuộc hạ, chính tai nghe được vài đệ tử môn hạ Võ Đang nói chuyện với nhau!"

Mi tâm Nam Cung Thiên Mạc thất chặt, chuyển động chén trà trong tay, ánh mắt ngẩn ra mà nhìn chăm chăm hình dáng chén trà gốm xanh vẽ hoa, lúc trước nghe lời nói của Phùng Hiếu ‘Hán Trung Nhị Nghĩa’ kia, trong lòng đã biết không tốt, nếu tin tức như vậy truyền ra, chỉ sợ cả võ lâm đều muốn cùng tấn công..... Không nghĩ tới tin tức Dạ Bát mang đến, lại càng thêm hồng hét! Tình huống hiện tại không phải sẽ, mà là đã tới bước này rồi sao? Nguyên bản ngũ đại môn phái cùng nhất cung, song cốc không hợp, cơ hội lần này, chẳng phải là không cần lấy cớ, liền có thể liên thủ đối phó Tuyệt Cốc?

Nam Cung Thiên Mạc trầm mặc không nói, bốn người trong viện đều không nói được một lời.

Ánh mắt sắc bén của Dạ Bát lén lút khoét hướng về phía Liễu Như Phong phía sau Nam Cung Thiên Mạc.

Liễu Như Phong rũ mắt, không đối diện cùng Dạ Bát, tình hình hiện nay như vậy, quả thật là lỗi của mình.....

Đỗ Như Phượng mắt thấy tình hình trong viện như vậy, tâm tình nặng trĩu, không khỏi liếc mắt nhìn hướng ca ca Liễu Như Phong bên cạnh.

Lại nghe thấy một tiếng cười lạnh của Nam Cung Thiên Mạc, ba người trong viện lập tức thu hồi tâm tư thần thái của bản thân, khom người đứng yên.

"Thật không biết là vị nào chán sống, cùng bốn tọa làm ra một trò vui đùa không lớn không nhỏ như vậy! Dạ Bát, truyền lệnh xuống, sai người liên hệ thợ rèn, chế tạo gấp một thanh cương đao tinh luyện dài bảy tấc, rộng ba tấc, cả vật đen nhánh, trên thân đao, cẩn thận dùng thẻ Tống khắc lên hai chữ Ván Thiên cho bốn tọa! Sau đó cho người truyền ra giang hồ. Sai người liên hệ Đoạn Hồn Cốc, không thể để bọn họ lấy được lợi ích, lại muốn đem cái oan này đeo trên lưng bốn tọa! Hừ hừ hừ! Nếu Đoạn Hồn Cốc không có động tĩnh....." Nam Cung Thiên Mạc lạnh lẽo mà cười âm hiểm vài tiếng, sát khí âm hàn từ trên thân tản ra, nói: "Truyền lệnh Dạ Thất, bọn họ mang theo người của Thương Khung sơn trang tức tốc quay về cốc! Kêu bọn họ chú ý, người lòng dạ khó lường, khó có thể an phận, xử lý tốt trên đường cho bốn tọa, không thể dẫn về cốc! Bọn họ muốn chơi, bốn tọa liền ở lại giang hồ này, bởi bọn họ chơi! Bọn họ muốn huyết, bốn tọa liền cho bọn họ huyết tinh!"

Đỗ Như Phụng biến sắc, giả chế một thanh "Vân Thiên bảo đao"? Vậy giang hồ này, còn không náo loạn?

Hơn nữa cái gì kêu 'người lòng dạ khó lường, khó có thể an phận'? Cái gì kêu 'xử lý tốt trên đường cho bốn tọa, không thể dẫn về cốc'? Đôi mi thanh tú của Đỗ Như Phụng nhăn lại, lại trong dư quang khóe mắt, nhìn thấy Liễu Như Phong hơi lắc lắc đầu không thể nhìn rõ đối mình. Đỗ Như Phụng hơi khẽ chuyển ý niệm, cúi đầu. Phiên toái này, quả thật là Thương Khung sơn trang gây cho Tuyệt Cốc, mà tới hiện tại, Đỗ Như Phụng cũng hiểu được hiển nhiên Nam Cung Thiên Mạc không phải vì Vân Thiên bảo đao Đỗ gia kia! Huống chi hiện tại trên người Nam Cung Thiên Mạc tản mát ra sát khí âm lãnh đến xương, tuy rằng Đỗ Như Phụng đứng phía sau, vẫn thấy có chút không khoẻ, làm sao còn dám tiến lên nói cái gì?

Hơn nữa, ngày thường những người đó cũng không coi mình ra gì, tốt nhất là giết chết hai huynh đệ Đỗ gia, sạch sẽ không thấy! Đỗ Như Phụng tưởng tượng như vậy, liền tâm bình khí hòa xuống.

Dạ Bát khấu đầu, ứng thanh, hai tay vỗ nhẹ hai cái, hai hắc y nhân nhảy ra từ trong bụi hoa góc viện, bay lên, nhảy khỏi viện, bóng dáng biến mất.....

"Cốc chủ, thuộc hạ có cần đưa tin về cốc, sai nhân thủ đến hay không?" Dạ Bát dò hỏi.

Nam Cung Thiên Mạc lãnh nhần đao qua Dạ Bát, dậm dậm nói: "Người nói bốn tọa xử lý không được?"

"Thuộc hạ không dám!" Dạ Bát cúi đầu, cúi xuống, hiển nhiên, Nam Cung Thiên Mạc đã thực sự phẫn nộ, làm sao Dạ Bát còn dám nói cái gì nữa, không cần thận một cái, mất, chỉ có tánh mạng mình!

Liễu Như Phong nhú nhú mày, tiến lên một bước, ở bên người Nam Cung Thiên Mạc, quỳ xuống, cung thanh nói: "Cốc chủ, thỉnh bớt giận! Ngũ đại môn phái, bang hội võ lâm, du hiệp giang hồ, mặc dù không là gì, nhưng môn nhân đệ tử bọn họ đông đảo, dù lớn dù nhỏ cũng là phiên toái. Cốc chủ chính là đứng đầu Tuyệt Cốc, thân phận tôn quý! Hiện nay không so được với lúc ở Nam Dương Thương Khung sơn trang, Bích Tâm Cung, Đoạn Hồn Cốc vẫn còn ở đây! Nếu cốc chủ muốn ở lại giang hồ, không bằng chuẩn bị thêm vài nhân thủ, thuận tiện cho kế hoạch của cốc chủ!"

Ý tứ đồng dạng, lời nói bất đồng, người bất đồng, nghe vào trong tai Nam Cung Thiên Mạc, cảm giác cũng không giống nhau.

Sát khí âm hàn kia của Nam Cung Thiên Mạc thu lại, khóe miệng lộ ra mỉm cười, duỗi tay nâng cằm của Liễu Như Phong, nâng lên khuôn mặt tuần dật kia, cười nói: "Đây là nhắc nhở ta, còn có Mộ cung chủ của Bích Tâm Cung, chậm chạp không thấy động tĩnh! Lúc này ngũ đại môn phái, chỉ sợ là mặc kệ là thật hay giả, đều muốn mượn một cơ hội, trừ khử Tuyệt Cốc! Đoạn Hồn Cốc là địch hay bạn, trước mắt vẫn khó phân biệt rõ ràng! Như Phong, đứng lên đi."

Nhìn Liễu Như Phong kính cẩn nghe theo mà đứng dậy, đứng bên cạnh mình. Nam Cung Thiên Mạc chuyển mắt qua, nhìn Dạ Bát, nói: "Dạ Bát, ẩn theo ý tứ của ngươi, đưa tin về cốc, chọn hai mươi thị vệ võ công tốt một chút, trong Ảnh Điện, lưu lại trăm người, toàn thể xuất động! Bồn tọa..... chúng quy cũng phải đề phòng sau lưng, bị người cắn một ngụm đúng không?!"

"Vâng!" Dạ Bát ứng thanh, khấu đầu hành lễ, nhưng không đứng dậy, thân hình quỳ trên mặt đất, bình ổn lui về phía sau bay lên, sau khi đáp xuống một gốc cây, không thấy bóng dáng.....

※※※

Một tháng, thời gian suốt một tháng, trong chốn giang hồ đã đại loạn!

Ngũ đại môn phái cùng vô số người trong võ lâm hoặc sáng hoặc tối, muốn đến nhặt chút tiện nghi, một đám mấy ngàn người, ở Phụng Tường Phủ chờ sau mười ngày, mới phát hiện tung tích của nhóm ba người cốc chủ Tuyệt Cốc đột nhiên biến mất. Cả giang hồ nghe tin lập tức hành động, tìm kiếm người của Tuyệt Cốc chung quanh, nhưng người của Tuyệt Cốc như nước vào biển, không thấy nửa điểm dấu vết. Mà võ lâm Trung Nguyên, lại đột nhiên xuất hiện tung tích của Vân Thiên bảo đao.....

Giang hồ —— rối loạn.....

※※※

Hồ Nam, Thi Nam Phủ.

Mọi người bận rộn một ngày, trong đêm khuya, sớm đã ngủ say. Dưới ánh trăng sáng ngời, vài bóng người ở trên đỉnh mái ngói trùng điệp, không tiếng động mà đi rất nhanh, ngẫu nhiên có vài con mèo trốn trên nóc nhà, bị những người này kinh hách, phát ra nửa tiếng kêu sợ hãi, nhảy xuống khỏi nóc nhà.

Vài bóng người không chút ảnh hưởng, lặng yên không một tiếng động mà di chuyển dưới ánh trăng, đột nhiên, dừng lại.

Đây là một tòa viện lạc không lớn, một nơi ở của một gia đình bình thường trong Thi Nam Phủ.

Tổng cộng bảy bóng người đều là hắc y che mặt, nhìn nhau, cảnh giác mà cười cười, mạnh nhảy lên, nhảy về phía tòa viện lạc im lặng, hoàn toàn không có một ngọn hỏa đăng kia!

Mắt thấy bảy tên hắc y nhân bật mặt sắp đáp xuống đất, dị biến nổi lên!

"Suru suru suru!" Trong tiếng nhẹ vang, mũi tên bắn ra, dưới ánh trăng, bảy tên hắc y nhân bật mặt thấy rõ, hai mươi mũi tên từ trong các phòng của tòa viện lạc bắn ra, lao thẳng tới bảy tên hắc y nhân bật mặt mà đến!

Nhãn châu bảy tên hắc y nhân bật mặt co rút lại, nhưng không lên tiếng, đều tự huy binh khí, đánh khai những mũi tên tới gần người, che chở thân thể, hạ xuống đất.

"Các vị hảo hán tới đây có chuyện gì? Nếu muốn ngân lượng, lão hủ lập tức dâng lên, mong rằng các vị hảo hán không nên quấy nhiễu bên trong!" Có lẽ là nhìn ra được sự lợi hại của bảy tên hắc y nhân bật mặt này, một lão nhân bảy mươi tuổi chuyển ra từ trong phòng, đối bảy người trong viện, chấp tay làm một cái lễ, run rẩy này nói.

Bảy người nhìn nhau, người bên trái thanh âm khàn khàn, vừa nghe liền biết không phải tiếng nói nguyên bản của hắn, nói: "Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông, Phong lão gia tử!"

Về mặt lão nhân kia mờ mịt, vô tội mà nhìn bảy người trong viện, tựa hồ không hiểu lắm ý tứ của lời này.

"Khắc khắc khắc....." Tên hắc y nhân bật mặt lên tiếng đầu tiên kia cười quái dị,

nói: "Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông, ngươi không cần giả ngu! Chỉ cần giao ra Vấn Thiên bảo đao, chúng ta liền rời đi! Tuyệt không dám quấy nhiễu Phong lão gia tử nghỉ ngơi!"

Lão nhân kia kinh hãi, cúi đầu khom lưng nói: "Các vị hảo hán, các vị hảo hán, tiểu lão nhân không biết lời nói của hảo hán có ý tứ gì, tiểu lão nhân....."

Hắc y nhân bật mặt kia cười quái dị một tiếng, cắt ngang lời nói của lão nhân, nói: "Xem ra Phong lão gia tử là thà chết cũng không chịu giao ra?! Cũng đúng, nếu đổi lại là ta..... cũng không đồng ý a!"

Hắc y nhân bật mặt kia hàm hồ nói một câu.

Bảy người liếc nhau, mạnh đánh về phía lão nhân, trong tức khắc, ba song chưởng, một dải trường tiên, ba thanh cương đao bình thường, bổ về phía toàn thân lão nhân!

Lão nhân biến sắc, thắt lưng khẽ uốn, nháy mắt từ một lão nhân bình thường vô lực nhu nhược sợ đầu sợ đuôi, biến thành một lão giả thân cao bảy thước, vẻ mặt uy nghiêm, hai mắt hữu thần!

Lão nhân —— Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông khẽ quát một tiếng, nói: "Quả nhiên là người tới không mang theo ý tốt! Tôi nay các ngươi lưu lại tánh mạng đi!"

Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông lui về phía sau một bước, hai tay vẽ một hình tròn, kinh phong gào thét, y bào bị nội kinh phát động, nứt nứt rung động, Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông nghênh tiếp bảy người, song chưởng mạnh đẩy!

Đã thấy ánh đao chợt lóe trước mắt, ba thanh cương đao, đột nhiên lui lại, song chưởng của Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông, cùng sáu chưởng một tiên gặp nhau.

"Phanh" Một âm thanh trầm đục vang lên. Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông liền tiếp lui vài bước, thẳng dựa vào vách tường phía sau.

Bốn gã hắc y nhân bật mặt vây công cũng đều thôi lui một bước!

Trong miệng Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông hơi ngọt, há mồm phun ra một ngụm máu, chưa kịp điều tức, liền thấy ánh đao lại lóe lên, ba thanh cương đao né qua

chương phong cấp tốc bổ tới, đao phong gào thét, ánh đao như ảnh, so với vừa rồi, nhanh hơn vài phần!

Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông hoảng hốt, công lực bốn người kia không thấp, chỉ một chương, Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông đã bị nội thương, lúc này thấy ba thanh cương đao lại tới, trong lúc cấp thiết cũng biết mình né tránh không được nữa, hai tay vội đưa ra.....

Chỉ nghe "Phập phập phập!" ba tiếng, cương đao vào thịt, Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông nháy mắt bị ba thanh cương đao này chém tới hai tay, bổ vào đầu, huyết quang văng khắp nơi!

Bảy người này biết rõ hẳn là Hồi Thạch Thủ Phong Chính Đông, còn dám đến, chính là đã có chuẩn bị! Nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, phân tán ra, vào trong phòng, không bao lâu, liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía!

Một tiếng gào thét, một gã hắc y nhân bật mặt, đột nhiên tông ra ngoài từ trong cửa sổ thẫm ướt máu tươi, khăn đen che mặt, thấy không rõ gương mặt hẳn, chỉ là hai mắt tinh quang lấp lánh kia, là vui mừng kích động, ôm một túi vải dài, đứng trong viện, hai chân khễ nhẵn, liền nhảy lên nóc nhà.

Sáu gã hắc y nhân bật mặt trong viện chạy ra, theo sát phía sau người kia.

Một hàng bảy người, mới nhảy đi không xa, chỉ thấy nóc nhà trước mắt, dưới ánh trăng, một lão nhân áo xanh, lưng đeo trường kiếm, đứng sừng sững chấp tay sau lưng.

Bảy tên hắc y nhân bật mặt dừng lại, bọn họ không thể không dừng lại!

Lão nhân áo xanh này đưa lưng về phía bảy người, nhìn như nhàn nhã, thực tế khí thế sát khí, toàn bộ đối hướng bảy người!

Bảy người liếc nhau, nháy mắt ra dấu, thân hình hắc y nhân bật mặt ôm túi vải chột lóe, đột nhiên lui về phía sau!

Sáu hắc y nhân bật mặt rút ra binh khí, lao thẳng tới lão nhân mà đi!

Lão nhân cười lạnh một tiếng, thân thể khễ chuyển, nhảy lên không trung, không

thềm nhìn tới sáu người kia, hướng về hắc y nhân bịt mặt ôm túi vải lao thẳng tới.

Hai bên nóc nhà, đột nhiên có mười mấy tên thiếu niên thiếu nữ xuất hiện, bàn tay vung lên, ám khí đầy trời, nháy mắt đem sáu hắc y nhân bịt mặt có ý đồ chặn lại lão nhân áo xanh kia đánh thành tổ ong.....

Hắc y nhân bịt mặt đang chạy trốn kia không nghĩ rằng, sáu đồng bạn của mình bị chết như thế, hoàn toàn không có nửa phần phòng bị, bị một kiếm của lão nhân áo xanh đang lảng không đánh tới kia chém làm hai nửa!

Lão nhân áo xanh một cước đá bay thi thể đứt đoạn trên mặt đất, nhặt lên túi vải kia, run rẩy mở ra nhìn, quả nhiên là một thanh trường đao màu đen dài chừng bảy tấc!

Trên mặt lão nhân áo xanh vui vẻ, ngực chợt lạnh, nửa đoạn mũi thương xuyên ra từ ngực! Sắc mặt vui mừng trên mặt lão nhân áo xanh kia chưa rút đi, đã đoạn khí.

Mười mấy tên thiếu niên thiếu nữ phía sau nổi giận quát một tiếng, ám khí bay ra!

Một đạo bóng đen đã như một trận gió, xẹt qua lão nhân áo xanh, cướp đi trường đao màu đen kia, nhảy xuống nóc nhà, bóng dáng biến mất.....

※※※

Loạn loạn loạn.....

Cả giang hồ loạn thành một đoàn!

Ngũ đại môn phái bất lực ngăn cản trong chốn giang hồ, vì thanh Vãn Thiên bảo đao không biết là thật hay giả kia gây nên chém giết huyết tinh!

Nhưng lúc này, ai còn quan tâm người có phải ngũ đại môn phái? Thái sơn bắc đầu hay không?!

Cướp được đao, phải chạy trốn! Không cướp được đao, phải truy đuổi! Tất cả đều đỏ mắt, quan tâm gì hấn là ai? Ngăn trở mình, rút binh khí liền chém!

Ngũ đại môn phái ‘thân bất do kỷ’, cuốn vào trận chém giết đoạt bảo đao này!

※※※

Bên ngoài loạn thành một đoàn! Hà Nam Nam Dương Phủ lại gió êm sóng lặng!

Nơi khởi nguồn của trận rối loạn trong chốn giang hồ này, vì Thương Khung sơn trang ở trong một hời đại hòa hóa thành tro tàn, mà yên tĩnh —— cơ hồ không có một người trong võ lâm lưu lại đây.....

Dưới ánh dương quang sáng rõ, hải đồng ham chơi đùa giỡn chạy loạn chung quanh! Các nam nhân đi xuyên qua, cố không để ý những tiểu quỷ nghịch ngợm va chạm, vì cuộc sống vội vã, mà bốn ba chung quanh. Các nữ nhân đợi ở nhà, dệt vải quét tước, có người mang theo giỏ thức ăn, hai, ba người thành nhóm, chậm rãi mà đi!

Trong một con hẻm nhỏ, phiến đại môn sơn đồ bong ra từng mảng "Chi nha" một tiếng mở ra một nửa, một lão nhân què một chân chậm rãi đi ra, thận trọng cẩn thận mà đóng lại cửa viện, thắt lưng khom, lưng gù, tập tễnh mà đi hướng chợ bán thức ăn tại đầu hẻm nhỏ!

"Đường lão, hôm nay lại mua thức ăn a?" Một phụ nhân bên cạnh thiện ý chào hỏi.

Đường lão kia nâng đầu, nhìn phụ nhân, trên gương mặt già nua tách ra một nụ cười, tiếng nói khàn khàn, nói: "Tức phụ của nhà Vương a, đúng vậy! Người cũng mua thức ăn?" (tức phụ = vợ, nàng dâu)

"Đúng vậy a! Đường lão, cùng nhau đi đi, ngài tuổi lớn, như thế nào không tìm người trẻ tuổi, tay chân lạnh lẽo chút giúp đỡ ngài a?" Tức phụ nhà Vương kia tiến đến, hảo tâm mà cầm giúp giỏ thức ăn của lão nhân.

"Ha ha a!" Đường lão nở nụ cười, thở dài, nói: "Già rồi, không còn dùng được! Bất quá còn có thể nhúc nhích! Có thể tiết kiệm tiền được chút nào hay chút đó!"

Tức phụ nhà Vương dường như mới phản ứng lại, nói: "A, ta đã quên! Hiện tại cũng không giống trước kia, trước kia đều là....."

Nói xong, tức phụ nhà Vương kia đột nhiên kinh hách mà ngậm miệng, nhìn trái

phải, đều là người quen, mới nhẹ nhàng thở ra, nói: "Đường lão cũng không dễ dàng, hiện giờ..... Aiz!"

Tức phụ nhà Vương thở dài, không nói nữa, liền đi theo Đường lão, mua rau thịt, lại cầm thay hũn, về tới ngõ nhỏ.

Tiến thẳng đến trước cửa viện màu son kia, tức phụ nhà Vương mới đem giỏ thức ăn đưa cho lão nhân, hai người lại hàn huyên vài câu.

Đường lão đẩy cửa vào viện, tức phụ nhà Vương hướng về phía nhà mình mà đi.

※※※

Đường lão đóng chặt cửa viện, xoay người, thất lưng không khom, lưng cũng không gù, chân cũng không què! Bước nhanh chuyển qua tiền viện, rồi đi vào.

"Nư Phong, đã trở lại?!" Nam Cung Thiên Mặc đang đứng ở bên cạnh bàn đá phía sau viện, trong tay cầm một chiếc khăn, chà lau mồ hôi trên trán.

Đường lão —— Liễu Như Phong giương mắt nhìn, chung quanh viện, lá rơi lá tả! Nam Cung Thiên Mặc mặc một thân kinh trang, bên cạnh ấm trà trên bàn, đặt thanh phối kiếm hũn quen dùng! Hiển nhiên là vừa luyện kiếm, mới vừa ngừng.

Tuyệt kiếm lộ phong 110: ← Trở lại

Liễu Như Phong đi qua, đem giỏ thức ăn đặt tại một bên, gỡ xuống điện cụ trên mặt, duỗi tay dò xét độ ấm ấm trà, đổ ra một chén, dâng lên, nhẹ giọng cười nói: "Hôm nay cốc chủ thực hào hứng."

Nam Cung Thiên Mặc nhìn nhìn y, buông khăn trong tay, nhưng không duỗi tay tiếp lấy, cúi thấp đầu, do dự đến gần chén trà, nhấp một ngụm. Ánh mắt Liễu Như Phong

chợt lóe, hơi nâng lên chén trà, thuận tiện cho Nam Cung Thiên Mạc. Ở bên ngoài đầu đá kịch liệt, trên giang hồ tinh phong huyết vũ, nhóm người mình lại ở dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Thiên Mạc, lén lút trở về Nam Dương Phủ, một mặt nhìn những người trong giang hồ chém giết lẫn nhau, một mặt trải qua cuộc sống yên bình gần như hạnh phúc.....

"Được rồi," Nam Cung Thiên Mạc nghiêng đầu qua, đưa lưng về phía ánh dương quang, tóc đen nhẹ bay, khuôn mặt tuấn đạt, nhẹ nhàng sờ lên trường kiếm trên bàn, nói: "Như Phong, theo ta luyện một hồi?"

Vậy cơm trưa phải làm sao? Liễu Như Phong nhìn nhìn đôi mắt mỉm cười của Nam Cung Thiên Mạc, nghĩ nghĩ, hẳn là Phượng nhi sẽ làm?!

"Vâng, cốc chủ." Khom người ứng thanh, Liễu Như Phong xoay người đi qua năm bước, chậm rãi rút trường kiếm, phản thủ cầm lấy, nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc. Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, cổ tay khẽ vung, trường kiếm nhẹ run, phát ra một tiếng kim loại sáng trong vui thích, bóng người chợt lóe, gió mát bỗng dậy lên, trường kiếm đâm thẳng hướng trước ngực Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong nhẹ nhàng mà hô hấp theo, cước bộ khẽ chuyển, toàn thân nghiêng hướng, dưới ánh dương quang, kiếm quang chợt hiện, một tiếng sáng trong, hai kiếm tương giao. Tay trái Liễu Như Phong khẽ lật, đánh về phía đầu vai Nam Cung Thiên Mạc.

Từ trước đến nay võ công Tử Điện ra tay không hề thiếu phần yếu hại, lấy thân thủ của Liễu Như Phong, lại chỉ đánh về phía đầu vai mình?! Là sợ thất thủ đã thương đến mình sao? Mi Nam Cung Thiên Mạc hơi nhếch, tay trái chém ra, không nghiêng không lệch, nghiêng tiếp bàn tay của Liễu Như Phong.

"Phanh" một tiếng, thân mình Nam Cung Thiên Mạc nhoáng lên, duỗi ra một chân, đá hướng hạ phúc của Liễu Như Phong trước người.

Song chương đụng nhau, nội lực tuy mạnh, nhưng ở trong phạm vi mình có thể thừa nhận, Liễu Như Phong tự biết Nam Cung Thiên Mạc đã lưu lại vài phần, đang muốn mở miệng, kinh phong đánh úp tới hạ thể, Liễu Như Phong cả kinh, trường kiếm kéo thành dải kiếm hoa, chống đỡ kiếm quang đang đánh nghiêng đến, mạnh đề khí, thân mình nhẹ nhàng tung lên, né qua một cước nơi hạ phúc.....

Hai người kiếm đến quyền đi, tại bên trong tiểu viện không lớn này, đối luyện hăng hái.....

Trong dương quang loá mắt, thanh niên luôn luôn dụ ngoạn cung kính, thần thái hồng hào, quyền cước kinh đạo thập phần, kiếm thức quý dị khó lường, tuy rằng không có nửa phần đánh hướng phần yếu hại, nhưng khi tiếp chiêu, vẫn là nhanh nhẹn khó lường. Y bào hơi rộng, rung động liệt liệt trong kinh phong, dáng người mạnh mẽ lẫm lẫm không bay lướt, xâm nhiễm quang hoa kim sắc, hai con ngươi sáng ngời loá mắt ẩn tàng hung tàn huyết tinh như chim ưng săn mồi.....

Nhìn Liễu Như Phong lẫm lẫm không đánh tới, Nam Cung Thiên Mạc đột nhiên cảm thấy trong lòng khẽ động, một cỗ nhiệt khí dâng lên từ hạ phúc, giờ này khắc này, dáng người thon dài mạnh mẽ trong không trung kia, lại gợi cảm mê người như thế.....

Không nhìn đến trường kiếm đâm hướng vai trái kia, nhãn thần Nam Cung Thiên Mạc khẽ mờ ám, trường kiếm khẽ tung, nháy mắt chém ra.

Một cỗ kinh lực mạnh mẽ từ trên thân kiếm truyền đến, tay phải cầm kiếm bị kinh lực bất thành linh chấn động đánh khai, Liễu Như Phong cả kinh, nội lực cóc chủ lợi hại như thế? Không biết đây có phải chỉ là vài phần nội lực.....

Đang phỏng đoán, bóng người chợt lóe trước mắt, ánh sáng nơi đỉnh đầu tối sầm lại. Liễu Như Phong ngẩng đầu, Nam Cung Thiên Mạc đã nhảy đến phía trên. Liễu Như Phong nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc cả thân áp sát tới, không khỏi hoảng hốt, võ công như vậy, nếu chân chính đối địch, mình có thể chịu đựng được bao lâu?..... Không kịp nghĩ, cổ tay căng thẳng, nội lực ngưng tụ nơi mạch môn đã bị bắt lấy, đột nhiên tán đi, thân thể trong không trung mất đi sự chống đỡ của nội lực, bị Nam Cung Thiên Mạc áp sát trên người hung hăng mà đặt dưới thân, hạ xuống đất.

Giữa không trung rơi xuống đất, vẫn là lưng phía dưới mặt phía trên, tuy rằng không cao, thân thể Liễu Như Phong lại cường kiện, nhưng mất đi nội lực, vẫn là ngã đến đau đớn khó nhin.

"Cóc chủ?" Nuốt xuống tiếng rên đau, Liễu Như Phong nghi hoặc mà nhìn nam nhân trên người, mở miệng hỏi.

Trên môi đau xót, môi lưỡi quen thuộc, thô bạo mà cạy mở hàng rào tường thành, xâm lược tiến vào. Liễu Như Phong hơi hơi ngẩng ra, cảm giác được giữa bụng hai người kề sát, sự vật to lớn kia, Liễu Như Phong hiểu được.....

Xấu hổ cùng chột dạ mà chuyển động nhãn tình, trông trông bốn phía không người,

nhớ tới những địa phương nhìn không thấy, không biết có bao nhiêu ảnh vệ đang nhìn chăm chăm nơi này, còn có muội muội Đỗ Như Phụng không biết có thể đột nhiên xuất hiện hay không, Liễu Như Phong muốn nói chuyện, nhưng miệng môi bản thân đã bị nam nhân trên người phong kín, mạch môn nơi hai tay bị cầm giữ, áp chế tại bên người. Liễu Như Phong chỉ có thể tận lực ngẩng đầu về phía sau, miễn cưỡng tránh khỏi môi lưỡi đang công thành chiếm đất, thanh âm thô ráp nói: "Chủ nhân, thỉnh không nên....."

Nhìn thấy hai mắt bất mãn mà nheo lại trước mắt, Liễu Như Phong đỏ mặt, thấp giọng nói: "Vào phòng, được không?"

Nam Cung Thiên Mạc thở hắt hắt, nhìn tuấn nhan nhiễm đầy ửng đỏ của Liễu Như Phong, giật mình, phản ứng lại, lãnh nhãn đảo qua bốn phía, tuy rằng không hề để ý ảnh vệ bốn phía, nhưng Nam Cung Thiên Mạc không có hứng thú để cho nhiều người như vậy cùng nhau thưởng thức mị thái khi động tình của nam nhân dưới thân.....

Buông lỏng hai tay, ôm lấy thắt lưng kiên cường dẻo dai của nam nhân, thân hình khẽ động, đã xông vào trong phòng.

Quay người đem nam nhân trong lòng đặt trên cửa phòng, Nam Cung Thiên Mạc nghiêng đầu, vội vàng mà gặm cắn lên đôi môi mỏng gợi cảm trước mắt.

Liễu Như Phong nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, không quá hiểu Nam Cung Thiên Mạc như thế nào đột nhiên lại hưng phấn như thế, nhưng vẫn phối hợp mà mở môi, tùy ý môi lưỡi bá đạo kia chiếm lĩnh mình.

Cuốn động phiến lưỡi lạnh im kia, buộc nó cùng mình cùng múa! Hai tay Nam Cung Thiên Mạc đặt ở bên hông Liễu Như Phong, nhẹ nhàng mà nhu ngắt vài cái, chưa đủ mà chạy loạn chung quanh trên thân hình bóng loáng mê người, xúc cảm cực tốt.

Buông ra đôi môi mỏng bị mình hôn cắn đến đỏ tươi, theo cảm của nam nhân, một đường liếm hôn xuống phía dưới, tại trên cổ mẫn cảm lưu lại đóa đóa anh đào, cùng vài dấu răng. Hai tay xé khai y phục của nam nhân, lộ ra bờ ngực tinh tú, liếm cắn xương quai xanh khiêu gợi của nam nhân trong ngực đang run rẩy không thôi, hôn qua vết sẹo cũ trước ngực, dời về phía nhũ lap một bên, dùng sức mút.....

Nam nhân nhẹ nhàng hít không khí, không tự chủ được mà ưỡn ngực, lại đem nhũ lap đang đứng run rẩy kia hơi hơi đưa sâu vào giữa môi răng.

Nam Cung Thiên Mạc làm sao còn khách khí, vươn đầu lưỡi, quần liếm thực quả trong miệng, phối với hàm răng, khẽ cắn mút hút, một bàn tay, dò xét hướng về phía một khóa nhũ lập khác bị lạnh nhạt, ngón cái cùng ngón trỏ lần lượt xoa nắn, ba ngón tay còn lại, cũng không cam nguyện tịch mịch mà âu yếm bờ ngực tinh tú xúc cảm cực tốt. Nam Cung Thiên Mạc nhìn không được càng thêm tiến gần thân thể bị áp chế trên cửa phòng, hạ thân xâm nhập giữa hai chân đang khép lại của nam nhân, một bên đùa giỡn hai khóa nhũ lập, một bên cọ cọ thân thể dán sát chặt chẽ cùng một chỗ. Tay kia nhẹ vỗ về thắt lưng nhỏ chắt mềm dẻo kia, chuyển ra phía sau, ấn hướng mình, theo bộ vị vênh lên kia, trượt vào giữa hai phần mà..... Tiếng hít không khí tinh tế như rên rỉ, tiết ra từ đỉnh đầu, thân hình trong lòng, dần dần nhiễm lên nhan sắc tình dục, hạ phúc hai người chặt chẽ dán sát, phần kiên gan hạ nhiệt, cách vài dột hơi hơi nổi lên.

Nam Cung Thiên Mạc đã khó có thể nhẫn nại được nữa, mắt thấy Liễu Như Phong đã bị mình khơi mào tình dục, thân thể hơi hơi di chuyển, động tác rất nhanh mà lột đi xiêm y của hai người, lại áp sát thân qua, thỏa mãn mà thờ dài.

Nâng lên một chân của nam nhân, đem nó khoác lên trên vai mình, theo thân thể Nam Cung Thiên Mạc đè phía trước, chân này, cơ hồ là dán lên chính ngực Liễu Như Phong, khoác lên trên vai Nam Cung Thiên Mạc. Bàn tay theo phần đùi trên trơn bóng rắn chắc, phủ hướng nơi tư mật không còn bị ngăn trở, môi Nam Cung Thiên Mạc, lại rơi lên phía trên chiếc cổ thon dài mà miễn cảm kia.

"..... Ách..... Chủ nhân....." Liễu Như Phong có chút không thoải mái, Nam Cung Thiên Mạc sẽ không phải cứ như vậy mà muốn mình chứ? Còn kịp đưa ra kháng nghị, bàn tay nhẹ vỗ về đùi kia, nhẹ nhàng khẽ trượt, chụp xuống hai khóa túi ngọc đang rũ xuống..... "..... Ngô..... Chủ....." Liễu Như Phong hít một ngụm lãnh khí, kích thích quá lớn, làm thân thể y như nhũn ra, lời nói còn chưa nói ra miệng, bị môi lưỡi đột nhiên bao trùm lên của Nam Cung Thiên Mạc nuốt vào.....

Nam Cung Thiên Mạc quần lấy phiến lưỡi muốn kháng nghị kia, đem nó cuốn vào trong môi của bản thân, giống như nhấm nháp một đạo thức ăn mỹ vị, khinh tước tế duyên (nhẹ nhai tỉ mỉ mút). Bàn tay nhẹ nhàng bao lấy hai khóa túi ngọc, một mặt vuốt ve, một mặt đem ngón tay không an phận thăm dò hướng về phía u cốc hậu huyết kia. Từng chút từng chút mà vuốt ve nếp nhăn bên ngoài bí huyết kia, ngón tay ở bên cạnh cửa vào, mờ ám mà nhuấn ấn vẽ vòng. Thân hình trong lòng vô pháp tự ức chế mà run rẩy không ngừng, Nam Cung Thiên Mạc một mặt trêu chọc phần non mềm trong môi, một mặt nhìn tuần nhan trước mắt hồng thành một mảnh, cặp nhãn tiếp nhắm chặt kia, giây dựa mà rung động.

Không thể nói chuyện, không dám tránh khai, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trong cơ thể như có ngàn vạn con kiến, ngứa đau khó nhịn, thân thể tập võ nhiều năm, dưới

dạng trêu cợt này, đứng thẳng cư nhiên có chút bất ổn. Liễu Như Phong đem sức nặng bản thân, toàn bộ dựa vào trên cửa phòng sau lưng, duỗi cánh tay, chân chừ đặt lên phía sau lưng nam nhân trên người, lại dưới sự kích thích đột nhiên do ngón tay đâm vào bí huyết, gắt gao mà ôm.....

Nam Cung Thiên Mạc vừa lòng mà nhếch môi cười khế, Liễu Như Phong nhắm chặt hai mắt nhìn không thấy.

Trong khoảng thời gian này, bí huyết thường xuyên bị mình xâm chiếm không cự tuyệt, gắt gao mút lắt ngón tay xâm nhập, Nam Cung Thiên Mạc hít vào một hơi, một mặt nhanh hơn động tác khai phá trên tay, một mặt buông ra môi lưỡi sắp không thở nổi, cúi đầu, cắn lên chiếc cổ đã xuất hiện hồng ngân khắp nơi..... Rút ra ngón tay, thân thể nam nhân trong lòng đã như nhũn ra, toàn bộ dựa vào chân khoác lên trên vai mình, cùng cửa phòng sau lưng, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, không ngã xuống. Nam Cung Thiên Mạc đem tinh khí của bản thân sớm đã sung đến phát đau, để tại bí huyết bởi vì ngón tay rời đi, mà hé ra hợp lại kia, nhìn Liễu Như Phong có chút hoảng sợ mà mở mắt, chậm rãi, cường ngạnh mà đi vào.....

Khuôn mặt cương nghị lộ ra mị thái nhẹ nhàng, đôi môi mỏng khiêu gợi mím thành một đường thẳng tắp, đôi mắt ôn nhuận ẩn nhẫn thống khổ cùng vui thích.....

Nam Cung Thiên Mạc một mặt tỉnh táo xem xét biểu tình của Liễu Như Phong, một mặt duỗi tay, nhẹ nhàng mà ôm lấy thắt lưng sắp chống đỡ không được.....

Rốt cục, đem bản thân toàn bộ vùi vào nơi bí ẩn mềm mại nóng ẩm kia, hai người đều nhin không được nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này Nam Cung Thiên Mạc lại không sốt ruột, nhẹ nhàng mà di chuyển hạ phúc, tại chỗ sâu bên trong mềm mại chậm rãi tìm kiếm cái gì..... "..... Ách....." Đột nhiên, thân mình Liễu Như Phong run lên, kinh suyền một tiếng, cánh tay ôm Nam Cung Thiên Mạc không tự chủ được mà siết chặt..... Là nơi này..... Nam Cung Thiên Mạc lộ ra một nụ cười tà, hai tay gắt gao khổng lồ chế thắt lưng muốn lui ra sau, đột nhiên rút ra dục vọng của bản thân, hướng về chỗ kia, hung hăng mà đâm vào.....

"A....." Liễu Như Phong ngẩng đầu, thất thanh kinh hô.....

Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu, găm cắn phần yếu ớt tự động đưa lên cửa kia, một mặt không buông tha, nhắm ngay chỗ kia, rất nhanh cùng hung ác mà rút ra đâm vào..... Cửa phòng mỏng yếu, che lại một phòng xuân sắc, lại giấu không được tiếng hít không

khí cùng tiếng rên rỉ đè thấp, cùng với tiếng vang dâm mĩ thân thể va chạm.....

※※※

Đỗ Như Phượng cúi đầu, bài trí thức ăn lên bàn, nhìn Nam Cung Thiên Mạc vẻ mặt tự nhiên, cùng Liễu Như Phong trên cổ che kín dấu vết cắn hôn, có chút mơ hồ mà đi ra ngoài.

"Như Phong, đói bụng chưa? Đến, ngồi xuống ăn cơm!" Nam Cung Thiên Mạc đem một chiếc ghế kéo đến bên cạnh mình, vỗ vỗ, nói.

Ngồi nơi đó? Liễu Như Phong có chút chần chừ, tuy rằng hiện giờ thường xuyên cùng Nam Cung Thiên Mạc ngồi cùng bàn cùng ăn, nhưng ngồi bên cạnh hắn.....

"Thuộc hạ ngồi tại chỗ thủ hạ là được, như vậy không quá hợp quy củ....." Liễu Như Phong cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói.

"Ngồi ở đây! Hay là không muốn nghe mệnh lệnh của ta?" Nam Cung Thiên Mạc thờ dãi, nam nhân này cái gì cũng tốt, chỉ là có chút quá chú trọng quan hệ chủ tớ của hai người, cho dù vừa mới còn động tình như vậy mà bị mình ôm vào trong ngực.....

"Vâng" Liễu Như Phong ứng thanh, cúi đầu, ngồi bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, nhưng chung quy cảm thấy như vậy có chút vượt phép, có chút không được tự nhiên mà giật giật thân thể. Nam Cung Thiên Mạc ăn một hồi, thấy nam nhân bên cạnh vẫn không nhúc nhích, nhíu mày, vươn chiếc đũa, gấp lấy một khối thịt chung, đưa tới bên môi Liễu Như Phong, cười nói: "Không ăn? Chính là muốn ta nuốt như vậy?"

Liễu Như Phong đỏ mặt, có chút xấu hổ nói: "Không, không phải, thuộc hạ tự mình ăn."

Nói xong, cánh tay khẽ nhấc, động tác rất nhanh nhìn không rõ cầm lấy đũa gỗ, gấp chút rau xanh cách mình gần nhất trong bàn cùng cơm nuốt vào trong miệng.

Nam Cung Thiên Mạc bật cười mà nhìn động tác của Liễu Như Phong, trông trông thịt chung còn trên chiếc đũa đang vươn ra, vẻ quỷ dị chột lóe trong mắt, đưa đũa về, đem thịt chung chậm rãi để vào trong miệng, nhìn Liễu Như Phong nuốt thức ăn vào trong miệng, đột nhiên duỗi tay, bắt lấy sau cổ Liễu Như Phong, đưa y quay sang,

ngiên đầu áp lên đôi môi mỏng, đem thịt trong miệng chuyển sang.....

Tiện thể liếm liếm miếng lưỡi mềm kinh hoàng ngốc lảng kia, Nam Cung Thiên Mạc cười đến giống như mèo trộm được thịt.

Liễu Như Phong sừng sốt sau một lúc lâu, nóng đỏ vọt nhảy lên trên mặt, như thiêu đốt. Nhìn ánh mắt trêu tức của Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong cúi thấp đầu, trong lòng lại nảy lên một tia ôn nhu ngọt ngào, tỉ mỉ nhai chậm nuốt xuống miếng thịt trong miệng, đợi đến khi y ngẩng đầu lên, lại phát hiện trong chén mình, các loại thức ăn, chồng chất như núi.....

Liễu Như Phong đảo mắt, trông trông Nam Cung Thiên Mạc giả như không có việc gì mà ăn cơm, trên mặt không tự giác mà nhộn nhạo nở ra một mặt ý cười.....

Bóng đen chợt lóe trước cửa phòng mở rộng, Dạ Bát bay vào trong phòng, có chút kinh ngạc mà nhìn nhìn Liễu Như Phong ngồi ở bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, chỉ là một cái chớp mắt, Dạ Bát thu hồi tầm mắt, quỳ xuống đất hành lễ.

Thân hình Liễu Như Phong khẽ động, người đã đứng phía sau Nam Cung Thiên Mạc. Dạ Bát quỳ bái cốc chủ Nam Cung Thiên Mạc, bởi vậy, đương nhiên Liễu Như Phong không thể tiếp tục ngồi bên cạnh bàn.

Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt, nhìn Liễu Như Phong liếc mắt một cái, vẫn không nói gì.

Dạ Bát ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc đang ngồi, nói: "Cốc chủ, nhận được tin tức trong cốc, nhóm Dạ Thất, đã đem hơn sáu trăm người còn sống của Thương Khung sơn trang đều mang về Tuyệt Cốc. Trong cốc an bài một trăm ảnh vệ, một trăm thị vệ đã theo từng nhóm lên vào Nam Dương, ẩn thân bốn phía, chờ đợi cốc chủ ra lệnh! Còn có..... Trên giang hồ trừ bỏ thanh Vân Thiên bảo đao chúng ta giả chế, lại xuất hiện bốn thanh Vân Thiên bảo đao màu đen giả mạo! Đoạn Hồn Cốc hồi âm cho cốc chủ, Mai Việt Tâm, Mai đại tiểu thư đã dẫn theo hai mươi hảo thủ dụng độc của Đoạn Hồn Cốc, đi Tuyệt Cốc trước." (hảo thủ = tay tốt, tay giỏi, ý chỉ người có tay nghề lão luyện)

Đỗ Như Phượng đang đi tới ngoài phòng nghe vậy, vọt tiến vào, hỏi: "Thương Khung sơn trang như thế nào chỉ còn hơn sáu trăm người? Cha ta bọn họ đâu?"

Dạ Bát nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc, thấy hắn khẽ gật đầu, liền đáp: "Bởi vì

trên đường rất loạn, có rất nhiều người bị cuốn vào giang hồ chém giết mà chết. Dạ Thất một đường, gặp phải vài cao thủ phái Thanh Thành, Đỗ Văn An, Đỗ Văn Lôi không nghe Dạ Thất khuyên, khi ra ngoài bị phái Thanh Thành nhận ra, bắt đi. Tuy rằng nhóm Dạ Thất tận lực nghĩ cách cứu viện, giết chết vài cao thủ phái Thanh Thành kia diệt khẩu, nhưng huynh đệ Đỗ thị đã bị người của phái Thanh Thành dung hình đến chết! Bất quá Đỗ trang chủ cùng Đỗ phu nhân bình an vô sự."

Tuyệt kiếm lộ phong 111: ← [Trở lại](#)

Liễu Như Phong thật sâu mà nhìn bóng dáng Nam Cung Thiên Mạc một cái, Đỗ Văn An, Đỗ Văn Lôi vừa đi liền gặp phải người của phái Thanh Thành? Làm sao có việc trùng hợp như vậy, huống chi bảo hộ bọn họ chính là năm ảnh vệ do Dạ Thất dẫn đầu cùng năm thị vệ Tuyệt Cốc lúc trước Nam Cung Thiên Mạc mang theo! Mặc dù phát hiện, cũng phải là ảnh vệ Tuyệt Cốc phát hiện người của phái Thanh Thành trước chứ..... Ngô, như thế xem ra, huynh đệ Đỗ thị rời khỏi nơi ẩn nấp ra ngoài, cũng là Dạ Thất cố ý an bài? Dù sao, Đỗ Văn An kia, chính là không chịu nổi khích tướng.....

Đỗ Như Phụng giật mình, đảo mắt nhìn Nam Cung Thiên Mạc trong phòng đang mỉm cười nhìn mình, cùng ca ca Liễu Như Phong đang lo lắng mà nhìn mình, Đỗ Như Phụng đột nhiên cười, nói: "May mắn Phụng nhi không cùng phụ thân bọn họ một đường, bằng không cũng bị hai người kia chọc tức chết rồi!"

Đỗ Như Phụng nói xong, tiến lên, bắt đầu thu dọn thức ăn trên bàn.

Liễu Như Phong trông trông vẻ mặt của Nam Cung Thiên Mạc, thấy hắn không phản đối, cũng tiến lên vài bước, đứng bên cạnh bàn, giúp muội muội Đỗ Như Phụng, thu dọn bát đĩa.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn hai người bên cạnh bàn, đột nhiên cảm thấy được tựa hồ có một loại cảm giác gia đình! Thật giống như bách tính bình thường, ăn xong cơm, thê tử cùng muội muội thu dọn bàn, mà bản thân đang ở một bên cười nhìn.

Ý niệm dạo qua một vòng trong đầu, liền biến mất, Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt nhìn về phía Dạ Bát, nói: "Dạ Bát, sau khi Mai đại tiểu thư vào cốc, để cho điện chủ Độc Điện tiếp đãi, phân phó bọn họ chú ý kỹ, tuy rằng là tới hiệp trợ Tuyệt Cốc, nhưng vẫn phải đề phòng một chút!"

"Vâng" Dạ Bát ứng thanh, trên gương mặt cứng nhắc không có biểu tình dư thừa.

"Ngô..... Đi thăm dò xem, bốn thanh 'Vân Thiên bảo đao' kia là xảy ra chuyện gì!" Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nhìn Dạ Bát vẫn quỳ gối trước người, phát phát tay, nói: "Cứ như vậy, đi xuống đi!"

Dạ Bát ứng thanh, thân hình bật lên, nhảy ra ngoài cửa, bóng dáng biến mất.

Đỗ Như Phượng đem bát đĩa trên bàn thu dọn lại cùng một chỗ, đặt trên khay, nhìn Liễu Như Phong chà lau sạch sẽ mặt bàn, một tay đem bố khăn đầy mỡ kia đoạt lại, vứt hướng khay, chống nạnh nói: "Ca ca, đây là việc của nữ nhân chúng ta, người một đại nam nhân, như thế nào lại đoạt việc làm cùng muối muôi?! Phượng nhi tự làm là được, người hảo hảo bồi bồi cốc chủ đi!"

Liễu Như Phong ngẩn ra, đang muốn mở miệng biện giải, lại bị câu nói cuối cùng của Đỗ Như Phượng làm cho tắc nghẹn không phát ra được.

Nam Cung Thiên Mạc buồn cười nhìn Đỗ Như Phượng ở mặt ngoài nói chuyện đối Liễu Như Phong, khước mắt lại liên tiếp liếc về phía mình, nha đầu kia, trưởng thành a..... Cư nhiên ám chỉ mình không nên để Liễu Như Phong làm việc này? Việc này thì sao? Khi ở Trác Tiêu Cung, luôn luôn là Liễu Như Phong phụ trách ăn, mặc, ở, đi lại của mình a.....

Nam Cung Thiên Mạc lắc lắc đầu, cười nói: "Như Phong, ngồi đây bồi ta, Phượng nhi nói đúng, việc này, tất cả đều có Phượng nhi, để cho nàng làm đi!"

Liễu Như Phong nghe vậy, đảo mắt nhìn Nam Cung Thiên Mạc, cốc chủ nói vậy là..... trên cọt Phượng nhi? Liễu Như Phong có chút không xác định mà ngậm miệng.

Đỗ Như Phượng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, cảm tức Nam Cung Thiên Mạc, một tay bưng khay, một tay chỉ vào cái mũi của mình, nói: "Dựa vào cái gì tất cả đều là ta làm?"

Nam Cung Thiên Mạc tao nhã mà lấy bố khăn sạch sẽ đã chuẩn bị tốt trên bàn, lau miệng, nói: "Bởi vì người nhắc nhở ta! Phượng nhi, người hẳn là thị nữ của ta a?"

Đỗ Như Phượng không rõ, như thế nào là mình nhắc nhở Nam Cung Thiên Mạc, đành phải ngây ngốc mà gật đầu.

"Cho nên, việc này, đương nhiên tất cả đều là người làm! Đúng rồi, nhớ rõ chuẩn bị cơm canh cho mười ảnh vệ trong viện....." Nam Cung Thiên Mạc bất mãn mà đem Liễu Như Phong đứng ngốc tại chỗ kéo lại, đặt tại trong ghế bên cạnh mình, nhìn Đỗ Như Phượng, cười tà nói: "Đi thôi, tiểu nha hoàn!"

Tay Đỗ Như Phượng niết khay, tức giận đến cả người phát run, tuy rằng Nam Cung Thiên Mạc nói đúng, quả thật hiện nay mình coi như là thị nữ của hắn, nhưng..... nhưng nghe hai chữ ‘nha hoàn’ này, như thế nào lại thấy vương vếu như vậy?!

Đỗ Như Phượng đứng tại chỗ một hồi, đột nhiên lộ ra một cái tươi cười xinh đẹp, ý vị thâm trường mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc liếc mắt một cái.

Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày, nhưng không để ý, ngồi nhìn xem người còn có thể ngoan ra được mảnh khoe gì! Chung quy hẳn là cũng sẽ không phải đối thủ của mình?!

Ai ngờ tầm mắt Đỗ Như Phụng lập tức chuyển tới trên người Liễu Như Phong bên cạnh, nhìn dấu vết trên cổ Liễu Như Phong, nhẹ giọng cười nói: "Ca ca, vừa rồi người mua thức ăn trở về, có phải bị chó gặm hay không? Như thế nào trên cổ đều là vết thương a? Muốn Phụng nhi thương được cho hay không?"

Thần sắc Liễu Như Phong biến đổi, theo bản năng cúi đầu che đi cổ mình, nghiêm mặt, tựa hồ muốn đối Đỗ Như Phụng cười cười, nhưng lại cười không nổi, chỉ đành quay đầu lại, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc đang chẳng hề để ý, dấu vết trên cổ, cứ nhiên không ai nhắc nhở mình..... Liễu Như Phong muốn hung hăng mà trừng nam nhân bên cạnh một cái, nhưng cuối cùng lại không dám, chỉ đành rũ đầu, như một trận gió, đoạt lấy khay trong tay Đỗ Như Phụng, biến mất khỏi phòng —— ngay cả khinh công cũng dùng đến.....

Nam Cung Thiên Mạc ngẩn ngơ tại chỗ, nhìn bóng dáng Liễu Như Phong như chạy trốn rồi đi, tai đỏ đến có thể rỉ máu; chuyển hướng Đỗ Như Phụng đang đắc ý dào dạt, thở hắt ra, nói: "Như Phong là thẹn thùng?"

Đỗ Như Phụng trừng trừng mắt, vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, chẳng lẽ người này không nghe thấy lời nói của mình?

"Phòng chừng ca ca là bởi vì bị chó gặm cổ, cảm thấy ngứa ngáy!" Đỗ Như Phụng nhìn chằm chằm Nam Cung Thiên Mạc, gần từng tiếng mà nói.

Hắn là thẹn thùng! Nam Cung Thiên Mạc nhin không được gương mặt, nở nụ cười, nam nhân luôn luôn ôn nhu này, thật đúng là hiếm khi nhìn thấy y lộ ra thần sắc như vậy!

"Người biết rõ đó là ta gặm..... Ân, làm ra! Phụng nha đầu, đừng nói lung tung, nếu là trong cốc, sẽ không buông tha người nhẹ nhàng như vậy!" Nam Cung Thiên Mạc chẳng hề để ý mà phát phát tay, đứng dậy.

Lúc này, hẳn là y trốn đến phòng bếp?! Nam Cung Thiên Mạc để ý cũng không để ý Đỗ Như Phụng bị lời nói quá mức trực tiếp của mình dọa, thẳng ra khỏi cửa phòng.

Đỗ Như Phụng trừng mắt há hốc mồm mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, da mặt người này..... thật đúng là dày! Ca ca đi theo hắn, không biết có hại hay không a.....

Về mặt Đỗ Như Phụng buồn bực, lòng tràn đầy lo lắng cúi đầu, liền đi ra phía ngoài, mới vừa đi tới cửa, lại đụng phải người chặn trước cửa.

Đỗ Như Phượng sờ sờ cái trán bị tông đau, giương mắt liền nhìn thấy Nam Cung Thiên Mạc vẽ mặt cẩn thận mà nhìn chăm chăm tường viện!

"Nam Cung cốc chủ, biệt lai vô dạng!" Tử sam chói mắt theo gió phiêu lãng, hôi y thanh niên im lặng trầm mặc mà canh giữ ở một bên!

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, phát tay thối lui hai thanh niên ảnh vệ chưa được cho phép đã hiện ra thân hình, ần ần vây quanh trên tường viện. Cười nói: "Cung chủ Bích Tâm Cung giá lâm, sao lại ở trên tường viện hứng gió? Thỉnh xuống dưới nói chuyện!"

Một đạo thanh ảnh từ trong phòng bếp nơi góc viện xẹt ra, nháy mắt bay vút tới bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, ngừng lại, chính là Liễu Như Phong.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch mỉm cười, dường như không phải đứng trên tường viện, thoải mái mà bước lên một bước, tiêu sái mà hạ xuống đất, mang theo Ly Thương bên cạnh, chậm rãi đi về phía Nam Cung Thiên Mạc.

Nhìn hai người ung dung, tuyệt không có nửa phần sát khí, Liễu Như Phong thu hồi thế đề phòng.

Nam Cung Thiên Mạc cười quay đầu lại, nói: "Phượng nhi, đi chuẩn bị nước trà!"

Đỗ Như Phượng gật đầu, đi ra ngoài.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn Cung chủ Bích Tâm Cung đi tới trước người, tránh thân qua một bên, nói: "Thỉnh Mộ cung chủ!"

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cười cười, nói: "Ngay tại trong viện đi, bàn cung thấy thạch bàn kia không tồi!" (thạch bàn = bàn bằng đá)

Ánh mắt Nam Cung Thiên Mạc chợt lóe, không đồng ý vào phòng, là sợ mình hạ lệnh vây công sao? Cười nói: "Cũng tốt!"

Bốn người đi đến bên cạnh thạch bàn trong viện, khách khí lẫn nhau một phen, Nam Cung Thiên Mạc cùng Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch ngồi xuống đối diện, Liễu Như Phong cùng Ly Thương đều tự đứng phía sau hai người.

Đỗ Như Phượng bung nước trà tới, lấy ra chén trà, rót thay hai người.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch dường như đối Đỗ Như Phượng cực kỳ cảm thấy hứng thú, nhìn không rời, cười nói: "Vị này chính là đại tiểu thư của Thương Khung sơn trang, Nam Dương Phi Phượng Đỗ Như Phượng?"

Đỗ Như Phụng nghe vậy, thần sắc căng thẳng, thân thể đề phòng mà lui hai bước! Tại trong viện này, có mười ảnh vệ Tuyết Cốc bảo hộ, đương nhiên Đỗ Như Phụng sớm đã dịch dung.

"Mộ cung chủ đến chuyện này, sẽ không phải là vì Phụng nhi chứ?!" Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày, huy huy tay, nói: "Phụng nhi, đi xuống đi!"

Đỗ Như Phụng gật đầu, xoay người bước nhanh rời đi.

"Đương nhiên..... không phải!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cười khế, liếm liếm môi, nói: "Bản cung biết Nam Cung cốc chủ thu lưu đám phế vật Thương Khung sơn trang kia, còn đem Vãn Thiên bảo đao đưa cho Đoạn Hồn Cốc! Bản cung chỉ là có chút không hiểu, Nam Cung cốc chủ làm như vậy là có ý gì?"

"Hình như đây là chuyện của bốn tọa a? Khi nào lại phải nhọc công Mộ cung chủ quan tâm?" Nam Cung Thiên Mạc mặt nhăn mày nhíu, trong lòng chấn động, Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch này biết được cũng quá nhiều a? Là Đoạn Hồn Cốc nói cho Bích Tâm Cung? Hay là.....

Huống chi câu hỏi này của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch quá mức trực tiếp, nhưng mình cùng Tuyết Cốc, hình như cùng Bích Tâm Cung hẳn không có giao tình tốt như vậy a?

"Ha ha a..... Nam Cung cốc chủ không cần đa tâm, ngày ấy bản cung cũng ở sau núi Thương Khung sơn trang, nhìn theo Nam Cung cốc chủ rời đi!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cười khế, nhìn từ trên xuống dưới Liễu Như Phong phía sau Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Bên ngoài hỗn loạn, Nam Cung cốc chủ lại trốn ở nơi đây hưởng lạc, chặc chặc! Thật đúng là không tồi!"

Ngày ấy cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cũng ở đó? Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, nhóm người mình cứ nhiên không hề phát giác! Quả nhiên không hổ là đệ nhất cung tiếng tăm giang hồ —— cung chủ Bích Tâm Cung a!

Không đợi Nam Cung Thiên Mạc trả lời, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch đột nhiên phản thủ bắt lấy, nắm vạt áo trước ngực Ly Thương ở phía sau, kéo lại, hung hăng cắn trên cổ y, liếm liếm vết máu bị răng cắn ra, nhíu nhíu mày, cầm lấy tay Ly Thương, lật ngược tay, đánh trên ngực Ly Thương không hề phản kháng, đưa y đánh ra.

Cước bộ Ly Thương lay động lui về phía sau vài bước, dấu răng trên cổ, vẫn còn đỏ máu, nhưng không duỗi tay lau đi, chỉ nghiêm mặt tái nhợt, trở lại phía sau cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, vẫn cung kính mà đứng, không nói lời nào.....

Nam Cung Thiên Mạc lập tức nhíu nhíu mày, không phải hạ cấp của mình, chẳng cần quản hấn đối đãi như thế nào! Nhưng hành động của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ

Bạch này, thật sự có chút tùy tâm sở dục (làm việc theo ý thích bản thân mà không quan tâm đến ánh mắt ng' khác).....

Đương nhiên Liễu Như Phong hiểu được, hành động của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch này, tất nhiên là do thấy dấu vết cắn hôn trên cổ mình, có chút xấu hổ mà hơi cúi thấp đầu, ý đồ che lại cổ mình.

"Hôm nay Mộ cung chủ đến, sẽ không phải chỉ là vì cắn hạ cấp của ngươi chứ?!" Nam Cung Thiên Mạc đậm đậm nói, lại nhìn không được đảo mắt, nhìn Ly Thương đang buông mắt xuống, sắc mặt tái nhợt kia liếc mắt một cái; vừa rồi giữa động tác của Ly Thương, Nam Cung Thiên Mạc tin tưởng, bản thân nghe thấy tiếng động của thiết khí cực nhỏ..... (thiết khí = những vật được làm bằng sắt)

Đó là âm hưởng ma sát của thiết khí được chế tạo cực kỳ tinh tế phát ra, Nam Cung Thiên Mạc đánh giá lại Ly Thương vài lần, xác nhận cao thấp Ly Thương toàn thân đơn y, ngay cả binh khí cũng không mang, lại làm sao có thiết khí? Chẳng lẽ người này dùng chính là ám khí?

Nam Cung Thiên Mạc âm thầm nghĩ, đảo mắt vút cho Liễu Như Phong phía sau một ánh mắt chú ý cẩn thận. Chuyển mắt về, dường như không có việc gì nhìn cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch.

"Ha ha ha..... Nam Cung cốc chủ nói cái gì a? Quên đi, không nói giỡn! Bản cung đến đây, là hướng Nam Cung cốc chủ nhận lỗi!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cười cười, nói.

"Nhận lỗi?" Nam Cung Thiên Mạc không rõ.

"Ngô..... Này....." Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cố tình tiêu sái mà phải phải y phục, trên mặt có chút xấu hổ, nói: "Bản cung nhìn thấy Nam Cung cốc chủ làm thanh hắc đao kia thú vị, có thể dẫn tới nhiều người chém giết tranh đoạt như vậy! Cho nên..... Ngô..... Bản cung nhất thời ngứa tâm, cũng làm bốn thanh! Ai ngờ lại bị người của ngũ đại môn phái nhìn ra sơ hở! Kết quả, hiện tại ngũ đại môn phái đã rời khỏi vòng tranh đoạt, tụ tập năm trăm người, đang tìm kiếm chỗ của Nam Cung cốc chủ....."

"Dù vậy, cũng không đến mức bị nhìn thấu chứ? Chẳng lẽ sẽ không có người đoạt được Vãn Thiên bảo đao, cố ý làm ra bốn thanh đao giả, dòi đi tầm mắt của người ngoài sao?" Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày, nguyên lai bốn thanh đại đao màu đen kia, là cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch làm ra..... Thật không hiểu người này có chủ ý gì! Nếu hắn không nói, ai có thể biết được? Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch này lại cố tình tự mình chạy tới, nói cho mình.....

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch ngẩng đầu nhìn nhìn, nói: "Vốn là vậy, nhưng Tín Môn trong chốn giang hồ chuyên bán rẻ tin tức, lại liên hệ ngũ đại môn phái! Không

biết bọn họ nói như thế nào, liền thuyết phục ngũ đại môn phái, giả vờ tranh đoạt năm thanh Vân Thiên bảo đao giả kia, rồi âm thầm tìm hiểu nơi ở của cốc chủ Tuyệt Cốc!"

Lại là Tín Môn?! Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt, nhìn cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cười nói: "Như vậy vì sao Mộ cung chủ lại tự mình tới tìm bọn tào? Sẽ không phải chỉ là vì nói cho bọn tào tin tức này chứ?"

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch kinh ngạc mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc, chỉ một cái chớp mắt, lại khôi phục biểu tình ôn hòa của hắn, nhẹ giọng nói: "Kỳ thật, bản cung bất quá chỉ là thấy thật sự nhầm chán mà thôi! Mặc dù tên của Tuyệt Cốc cùng Đoạn Hồn Cốc xếp dưới Bích Tâm Cung, nhưng cũng đều là tà ma ngoại đạo trong miệng ngũ đại môn phái kia! Ha ha..... Hôm nay bọn họ tập hợp lực lượng ý đồ giết chết Nam Cung cốc chủ, ai biết ngày nào đó có thể tập hợp lực lượng, tới giết chết bản cung hay không a?! Bản cung không thích có sự uy hiếp nào tồn tại! Cho dù chỉ là một đám kiến, chỉ cần có uy hiếp, cũng không thích!"

Nam Cung Thiên Mạc trầm ngâm một trận, cười cười, nói: "Như thế, đa tạ thịnh tình hảo ý của Mộ cung chủ! Như vậy, không biết Mộ cung chủ nể mặt ở lại, hay là....."

"Nam Cung cốc chủ không cần an bài, đến lúc đó, bản cung sẽ tự xuất hiện!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch làm sao nhìn không ra Nam Cung Thiên Mạc ra vẻ chán chừ? Phất tay cắt ngang lời nói của Nam Cung Thiên Mạc.

Người nghi ngờ bản cung, bản cung cũng không yên tâm người a, bốn phía ở đây đều là người của Tuyệt Cốc người! Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cười lạnh trong lòng, trên mặt lại vẫn tao nhã! Mang theo Ly Thương, nhảy lên tường viện, quay đầu nhìn Nam Cung Thiên Mạc trong viện, mỉm cười nói: "Nam Cung cốc chủ, sau này còn gặp lại!"

"Sau này còn gặp lại!" Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười hướng Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch gật đầu tỏ ý.

Nhìn nhóm hai người cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch biến mất ngoài tường viện, Nam Cung Thiên Mạc lại ngồi một hồi, thu lại tươi cười trên mặt, âm trầm hạ mặt, quát: "Dạ Bát!"

Dạ Bát một thân hắc y nhảy ra từ chỗ tối nơi góc viện, quỳ trước người Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc lạnh lùng mà nhìn Dạ Bát, thấp giọng nói: "Có biết tội?"

Dạ Bát cúi người khấu đầu, đáp: "Để cho người ngoài xâm nhập viện lạc, lại hoàn toàn không phát giác, thuộc hạ biết tội, thỉnh cốc chủ trách phạt!"

Liễu Như Phong nhú nhú mày, cúi đầu xuống ở bên tai Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ giọng nói: "Cốc chủ, xin thứ cho thuộc hạ thất lễ, võ công của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, tả hộ pháp Ly Thương không phải bình thường, trừ bỏ cốc chủ, chúng ta đều không phát hiện được! Huống chi hiện nay đang là lúc dùng người, bởi vậy xử phạt Dạ Bát, là việc không có lợi....."

Tuyệt kiếm lộ phong 112: ← Trở lại

Nam Cung Thiên Mạc có chút kinh ngạc quay đầu lại, đây là lần đầu tiên Liễu Như Phong vì người khác cầu tình, là bởi vì người của Trác Tiêu Cung, chỉ còn lại ba người Liễu Như Phong, Dạ Thất, Dạ Bát nên quan tâm sao?

Môi mềm mại xẹt qua hai má, nhìn nhìn thân thể Liễu Như Phong nháy mắt đứng thẳng, Nam Cung Thiên Mạc liếm liếm môi, cười nói: "Nói cũng đúng, là ta lo lắng không chu toàn!"

Từ khi đi lên vị trí cốc chủ tới nay, Nam Cung Thiên Mạc lãnh khốc vô tình cư nhiên nói ra lời nói ôn nhu như thế? Dạ Bát kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp mà nhìn Liễu Như Phong một cái, sau khi cốc chủ đi lên vị trí cốc chủ, vẫn tự xưng bốn tọa, nhưng một tháng nay, ở cùng Liễu Như Phong nói chuyện, thủy chung chỉ xưng một chữ "ta".....

Dạ Thất, chỉ sợ ngày cốc chủ chán ghét vứt bỏ Liễu Như Phong mà người trông đợi, sẽ không đến..... Dạ Bát cúi thấp đầu, che giấu ưu tư trong mắt.

"Dạ Bát, chuyện lần này cứ như vậy, Bích Tâm Cung được xưng là giang hồ nhất cung, có thể thấy được thực lực không nhỏ, võ công của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch kia cũng tuyệt không dưới bốn tọa!" Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, nói: "Có từng phái ảnh vệ theo dõi cung chủ Bích Tâm Cung?"

"Phái hai người!" Dạ Bát hồi đáp.

"Rút về đi!" Nam Cung Thiên Mạc thở dài, nói: "Sai người nghiêm mật giám thị hướng đi của ngũ đại môn phái! Tìm hiểu chỗ của Tín Môn. Thu dọn đồ đạc chuẩn bị, xem ra chúng ta cũng nên quay về cốc!"

"Vâng" Dạ Bát ứng thanh, hành lễ, thân hình xẹt vào chỗ tối.

"Thật không hiểu, cung chủ Bích Tâm Cung này có chủ ý gì!" Nam Cung Thiên Mạc thở dài, dựa lưng vào Liễu Như Phong phía sau, thả lỏng thân thể.

"Không phải cung chủ Bích Tâm Cung nói nguyện ý giúp đỡ cốc chủ đối phó ngũ đại môn phái sao?" Liễu Như Phong có chút khó hiểu mà hỏi, đồng thời lặng lẽ đến gần Nam Cung Thiên Mạc, để cho hắn có thể dựa vào thoải mái hơn một chút.

Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Liễu Như Phong phía trên, nói: "Không cảm thấy, chuyện mà cung chủ Bích Tâm Cung biết đến, quá nhiều sao?"

"Chẳng lẽ, cung chủ Bích Tâm Cung luôn luôn giám thị chúng ta?" Liễu Như Phong hơi suy nghĩ một hồi, thần sắc không khỏi căng thẳng, trên người đã tản mát ra sát ý nhẹ.

"Như Phong!" Nam Cung Thiên Mạc xoay người lại, ôm lấy thân thể ấm áp trước người, cười nói: "Vị Mộ cung chủ Bích Tâm Cung này, hẳn là chưa nhàm chán đến mức theo dõi giám thị chúng ta..... Nếu như ngày ấy hắn thực ở phía sau núi Thương Khung sơn trang, như vậy hết thấy đều có thể giải đáp!"

Nam Cung Thiên Mạc dứt khoát đem nam nhân kéo xuống, để cho y nửa ngồi nửa nằm trên đùi mình, không để ý đến biểu tình xấu hổ, khó xử của nam nhân, ôm nam nhân, đem cằm cọ cọ trên đầu y, nói: "Huống chi Đỗ Như Phụng ở bên người ta, bộ dáng của Vân Thiên bảo đao trừ bỏ người của Thương Khung sơn trang, không ai thấy qua! Trên giang hồ biết đến, bất quá cũng chỉ là nghe đồn thanh hắc đao bảy tấc, hiện giờ đột nhiên xuất hiện một thanh Vân Thiên bảo đao, Cung chủ Bích Tâm Cung có thể đoán được là ta, cũng không phải việc khó! Nhưng hắn nói cái gì trợ giúp ta..... Ha ha, ta thực không dám trông cậy! Cho dù chỉ dựa vào hai trăm mười hạ cấp trong tay, ta cũng có thể nắm chắc an toàn trở lại Tuyệt Cốc! Chỉ là Tín Môn thật sự quá mức đáng ghét, giống như ruồi bọ bám sau người, chung quy không thể để cho nó bám tới Tuyệt Cốc, mặc dù bản cốc không e ngại gì, nhưng có mấy con ruồi bọ đến, cũng rất phiền!"

"Nhưng nếu cung chủ Bích Tâm Cung đến gây rối....." Liễu Như Phong thấy Nam Cung Thiên Mạc quyết tâm không chịu buông y ra, đành phải đành chỉ sự giãy dụa cực nhỏ..... Lại nói tiếp, thời gian một tháng, Nam Cung Thiên Mạc thực phi thường ôn nhu, nhưng nếu trở lại Tuyệt Cốc, mình tuyệt đối không thể tiếp tục phóng túng bản thân..... Như vậy, liền như vậy đi, dù sao..... nhóm người Dạ Bát còn có ai không biết việc mình thị tẩm.....

Nam Cung Thiên Mạc ôm Liễu Như Phong đang trầm tĩnh lại, nguyên tưởng rằng, bình thường ôm nam nhân cường hãn như Liễu Như Phong, sẽ phi thường vương vãi, nhưng cảm giác hiện tại, lại tốt ngoài dự đoán!

"Như Phong, " Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, há mồm ngậm lấy vành tai của nam nhân, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe rõ, thấp giọng nói: "Trước khi phụ thân tiến vào Cẩm Địa, từng nhắc nhở ta, tuyệt đối không nên đi trêu chọc Bích Tâm Cung! Bích Tâm Cung giống Tuyệt Cốc, cũng là ẩn cư tránh đời, phụ thân nói, là lời nói của lịch đại cốc chủ truyền xuống, không nên tính toán trêu chọc Bích Tâm Cung. Mỗi

một cốc chủ, khi tiến vào cấm địa, đều sẽ để cho cốc chủ tiếp vị phát trọng thệ, mà ta, đương nhiên cũng không ngoại lệ! Ta phát trọng thệ, trừ phi Bích Tâm Cung đối Tuyệt Cốc hạ thủ trước, nếu không tuyệt không chủ động đối địch cùng Bích Tâm Cung!"

"Cốc chủ!" Liễu Như Phong kinh hãi mà ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc, ngay cả khi Nam Cung Thiên Mạc cúi đầu hôn lên đôi môi của mình cũng không có cảm giác.

"Ha ha....." Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng cắn môi dưới của Liễu Như Phong, nói: "Ta cũng không biết là vì sao, bất quá, cùng chúng ta có quan hệ gì? Ta chỉ biết, Bích Tâm Cung cùng Tuyệt Cốc coi như là có tình cảm nhiều đời, xem xét lại không thể tránh được, nhưng có lẽ Mộ cung chủ cũng sẽ không đối Tuyệt Cốc hạ độc thủ a?!"

"Cốc chủ, tin tức chúng ta tự mình tìm hiểu, trên giang hồ còn đang vì năm thanh hắc đao xuất hiện trước sau mà chém giết, ngũ đại môn phái lại không có dị động, cung chủ Bích Tâm Cung lại nói....." Liễu Như Phong nghĩ nghĩ, thấp giọng nói.

"Đợi tin tức ảnh vệ tìm hiểu truyền lại, liền biết chân tướng! Bất quá, bất luận Mộ cung chủ nói là thật hay giả, chúng ta cũng phải làm chút chuẩn bị, Như Phong, chuẩn bị nhiều một chút, chậm nhất sau hai canh giờ, ba người chúng ta dịch dung, ly khai Nam Dương!" Nam Cung Thiên Mạc nghiêng đầu, nhìn nhìn Đỗ Như Phượng đi ra từ một bên, cười nói.

"Vâng" Liễu Như Phong rũ mắt, không dám nhìn tới sắc mặt của muội muội.

Đỗ Như Phượng nhìn Nam Cung Thiên Mạc ôm Liễu Như Phong bên cạnh thạch bàn, giật mình, trên mặt ửng đỏ, cúi thấp đầu, dời bước rời đi. Ít nhất, một đoạn thời gian này, Nam Cung cốc chủ đối ca ca thực sự rất tốt, không phải sao? Tuy rằng, hẳn là bá đạo, là kiêu ngạo. Nhưng đối ca ca, chung quy cũng là ôn nhu..... Huống chi, ca ca cũng nói qua, yêu vị Nam Cung cốc chủ này..... Tuy rằng hai người bọn họ đều là nam nhân..... Ân..... Nhưng nhìn qua, cũng không có gì không ổn..... Trọng yếu nhất chính là, ca ca nhìn qua thực hạnh phúc.....

※※※

Trong khách điểm tại một thôn trang nhỏ cách không xa thành Nam Dương Phủ.

"Cung chủ, thật muốn giúp cốc chủ Tuyệt Cốc kia sao?" Nến đang cháy trên bàn, Ly Thương thật cẩn thận mà nhìn cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, nhẹ giọng dò hỏi.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch lười biếng mà ngẩng đầu, trông Ly Thương liếc mắt một cái, ôn hòa nói: "Sẽ đi, nếu như..... bản cung không ngủ!"

Ly Thương không hỏi lại, xoay người, đem đệm chăn trên giường trải cho tốt, lại sửa sang gối đầu một chút.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nhìn nhìn bóng dáng cước bộ bất ổn của Ly Thương, thân thể thon dài, cặp mông tròn vĩnh, ánh mắt hơi hơi mờ ám.

"Cung chủ, có cần nghỉ ngơi?" Ly Thương xoay người lại, nhìn thấy hai mắt chứa đầy dục vọng của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, hơi hơi ngẩn ra, gục đầu xuống, nhẹ giọng hỏi.

"Cởi y phục, xoay lưng lại, nắm đỉnh giường!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch khàn giọng mệnh lệnh nói.

Quả nhiên! Ly Thương thở dài trong lòng, nhưng không chần chừ, duỗi tay giải khai vạt áo trước ngực, bỏ đi y phục toàn thân, lộ ra thân thể xích lỏa, "Đỉnh giường" trong tiếng vang trong vút, thiết liên tinh xảo xuyên qua nhũ lap trước ngực, đan xen quần quanh thắt lưng, trở lại trước người, mắc vào phân thân nơi hạ phúc, nhục hành hơi cương bị một thiết liên tinh tế trời buộc, một sợi xích màu kim loại thẳng tham nhập vào đỉnh phân thân, bên trong chiếc lỗ thật nhỏ kia, thiết liên phía dưới dường như buộc chặt, quần quanh hai khóa túi ngọc bên cạnh phân thân, làm cho người ta nhìn thấy, có một loại dục vọng tàn bạo. Lại xuống phía dưới, ần ần duỗi hướng phía sau giữa hai chân.....

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch không lên tiếng, vẫn ôn hòa mà cười.

Ly Thương xoay người sang chỗ khác, hai tay giơ lên cao, cầm lấy khối gỗ nơi đỉnh giường, nghĩ nghĩ, hơi hơi tách ra hai chân, lưng quay về phía Bích Tâm Cung Mộ Bạch,

Thiết liên rũ giữa chân, đi tới phía sau, ần vào giữa hai mông.....

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch chậm rãi đứng lên, đi đến phía sau Ly Thương, cười lạnh đánh giá thân hình xích lỏa, nhẹ nhàng mà mở ra cặp mông chặt chẽ, bí huyết đỏ tươi đậm mĩ, huyết khẩu bởi vì khăn trương, mà mở ra hợp lại, dịch thể sáng trong theo thiết liên bên trong bí huyết trượt xuống.....

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nhẹ nhàng kéo thiết liên tinh xảo kia, nhìn nhìn thiết liên ở trong bí huyết một ngày trượt ra, thân thể xích lỏa đưa lưng về phía mình hơi hơi run rẩy, tấm lưng trần nhẵn bóng, chảy ra mồ hôi lạnh tinh mịn dày đặc!

Kéo động thiết liên, lồi theo nhũ lap cùng phân thân phía trước, Ly Thương nhắm mắt, hô hấp thoáng có chút hỗn loạn, trước ngực cùng phân thân nổi lên đau đớn quen thuộc, Ly Thương lại cắn chặt đôi môi, không dám phát ra một tia thanh âm.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch không dừng tay, tinh khí bằng ngọc gắn với thiết liên bị dẫn ra, ngọc khí xanh thắm trắng kiêu mà cực đại, rất khó tưởng tượng ngọc khí như vậy, cư nhiên vẫn đặt trong cơ thể Ly Thương.

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nhìn nhìn ngọc khí ướt át kia, cười lạnh một tiếng, bàn tay lôi kéo thiết liên nhẹ buông lỏng.....

Thân hình trước mắt nháy mắt căng thẳng, cơ bắp trên lưng khối khối nổi lên, nhưng không đột ngột, ngược lại làm cho người ta cảm thấy được một loại mỹ cảm cường hãn.

Ngọc khí thô to không rơi xuống trên mặt đất, bị thiết liên kia treo lại, rũ giữa hai chân Ly Thương, nhẹ nhàng lay động.....

Ly Thương cắn chặt môi, ngọc khí lúc này toàn bộ dựa vào thiết liên trên phân thân, đem phân thân hơi hơi ngẩng lên cũng kéo rũ xuống. Nhũ thủ bị xuyên qua còn chịu nhiều hơn, mà thiết liên trên hai túi ngọc, cũng bởi vì sức nặng của ngọc khí, mà dần dần chặt lại.....

Đau đớn đột nhiên đánh úp lại, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch phía sau đã không còn ý thương hại, đưa tinh khí tráng kiện không chút nào xứng đôi cùng đáng người hơi gầy của hắn kia đâm vào bí huyết đỏ tươi, lập tức, mãnh liệt trừu sáp.....

Thả lỏng..... Trong tâm Ly Thương mệnh lệnh chính mình, mười ngón cầm lấy đỉnh giường đã gắt gao lại, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch không đụng chạm đến thân thể Ly Thương, chỉ là phát tiết không ngừng mà trừu tổng trong bí huyết phía sau y. Ngọc khí treo dưới thân bị động tác va chạm làm cho lắc lư với biên độ lớn. Ly Thương hung hăng mà cắn môi mình, sức nặng của ngọc khí, khiến phân thân cùng nhũ thủ đau đến khó chịu được, thiết liên lắc lư ma sát lại khiến những nơi mẫn cảm toàn thân càng không ngừng bị đụng chạm, kích thích! Ly Thương muốn kêu to, muốn khóc, muốn cầu xin tha thứ.....

Nhưng cuối cùng, y cái gì cũng không làm, chỉ rũ đầu, cắn chặt môi mình, không cho bản thân phát ra một thanh âm nào, bởi vì cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, không thích y tại loại thời điểm này phát ra bất luận thanh âm nào! Vô luận là vui thích, hay là đau đớn.

Ly Thương chịu đựng hơi hơi cong thắt lưng xuống, đem cặp mông của mình nhấc lên cao, tách hai chân ra thêm một chút, thuận tiện cho động tác thô bạo của nam nhân phía sau hưởng thụ.....

※※※

"Đắc đắc đắc....." Tiếng vó ngựa thanh thúy truyền đến.

Ba con tuần mã ngẩng đầu cất vó, như thi đua, tranh nhau trước sau mà lao đến.

Vài người qua đường, quay đầu, chỉ thấy trên con bảo mã toàn thân tuyết trắng đi trước, một thanh niên ăn mặc theo kiểu phú gia công tử đang ngồi, áo trắng đai ngọc, thần thái phi dương.

Trên hai con ngựa nâu nhạt phía sau, một thiếu nữ mặt tròn bình thường, một thanh niên đôn hậu thành thật, đều ăn mặc kiểu tôi tớ, theo sát con ngựa trắng.

Ba con tuấn mã như gió lốc chạy qua, vung lên từng trận bụi đất, chỉ chốc lát sau, liền đi xa.....

"Cốc chủ, phân đà của Tín Môn kia còn bao xa?" Về mặt thiếu nữ mặt tròn bình thường hưng phấn, đánh ngựa chạy nhanh hơn vài bước, nhìn nhìn phú gia công tử trên con ngựa trắng đi đầu mà hỏi.

"Phượng nhi!" Thanh niên đôn hậu thành thật cau mày, kêu.

"Ồ ngay trong thôn phía trước, mặt ngoài là một tửu quán, thực tế là phân đà của Tín Môn!" Phú gia công tử quay đầu lại, nhìn nhìn thanh niên đôn hậu thành thật, lại nhìn nhìn thiếu nữ mặt tròn, cười cười, hồi đáp.

Ba người trên ngựa lúc này, chính là ba người Nam Cung Thiên Mạc, Liễu Như Phong, Đỗ Như Phượng sau khi dịch dung cải trang.

Đỗ Như Phượng có chút kích động mà sờ sờ trường tiên bên hông, hơi chần chừ, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nhưng cốc chủ, hiện tại trên giang hồ không phải còn đang loạn sao? Vì cái gì chúng ta phải ở thời điểm này đối phó Tín Môn?"

Liễu Như Phong nhìn Nam Cung Thiên Mạc, giải thích nói: "Tin tức ảnh vệ truyền lại lúc trước, ngũ đại môn phái đã dần dần rút tay, tuy rằng mặt ngoài, vẫn làm ra vẻ cướp đoạt hắc đạo, nhưng trên thực tế người liêu mạng, chỉ có những bang phái giang hồ không hiểu rõ chân tướng, cùng những du hiệp độc hành! Thoạt nhìn ngũ đại môn phái phân tán chung quanh, hiện giờ lại đều chậm rãi tụ họp hướng về Phượng Tường Phủ. Sau đó, Vân Thiên bảo đao giả mạo, lúc trước không người hoài nghi, bốn thanh đao giả của cung chủ Bích Tâm Cung làm, mới vừa xuất hiện giang hồ, ngay cả chúng ta đều không biết tình hình cụ thể, ngũ đại môn phái liền lập tức bắt đầu rút lui về phía sau, nếu như không có tin tức của Tín Môn, nam thiên bắc địa, bọn họ như thế nào có thể biết được tình hình?"

"Chỉ là, nếu ngũ đại môn phái đã biết đó là Vân Thiên bảo đao giả mạo, vì sao không liên lạc những người khác dừng tay?" Đỗ Như Phượng nghi hoặc hỏi.

"Phượng nhi, " Nam Cung Thiên Mạc xem thường mà nói: "Chỉ cần ngũ đại môn phái bảo toàn thực lực, bọn họ vẫn là thái sơn bắc đẩu trên giang hồ! Về phần những cao thủ bên cạnh, chết thì chết, nếu chết hết, mới không có người uy hiếp đến địa vị của bọn họ!"

Đỗ Như Phụng ngạc nhiên sau một lúc lâu, không nói gì mà nghiêng nghiêng đầu.

Nam Cung Thiên Mạc cười nói: "Nếu ngũ đại môn phái nghĩ bọn họ có thể đối phó được bốn tọa, đương nhiên bốn tọa sẽ hảo hảo cho bọn họ một cái giáo huấn! Bất quá trước đó, tuy rằng Tín Môn chỉ là một ít nông phu tôi tớ, bách tính bình dân, nhưng luôn nhìn chăm chăm bốn tọa, cũng có chút phiền phức, cho nên, Phụng nhi, một lần phải giải quyết xong!"

Đỗ Như Phụng kiêu ngạo mà giương giương đầu, nói: "Cốc chủ yên tâm, không phải là chỉ là gây chuyện sao? Phụng nhi biết nên làm như thế nào!"

※※※

Sắp tới buổi trưa, trong khách điểm, từ điểm náo nhiệt nhất.

Hô quát vung quyền, chén đến bát đi, chương quây mập mạp của từ điểm nhìn nhìn tân khách đầy sảnh đường, cười híp mắt.

Ngoài cửa lớn người đến người đi, một thiếu nữ mặt tròn bình thường bước vào.

Chương quây béo ngấm một cái, không để ý nhiều mà quay đầu đi. Thiếu nữ bình thường như vậy, thật sự rất nhiều, hơn nữa thoát nhìn, thiếu nữ áo vải vấy vấy, không phải là nhà có tiền gì, nhiều nhất là mua rượu cùng thức ăn một ngày mang đi, kiếm được không bao nhiêu tiền bạc! Việc nhỏ như vậy, đương nhiên có tiểu nhị ứng phó. Chương quây béo trong nháy mắt liền đem thiếu nữ vừa mới bước vào cửa, từ trong đầu ném ra ngoài.....

"Cô nương, cô nương! Xin hỏi cô nương muốn gì?" Một tiểu nhị đi lên tiếp đón, đánh giá cao thấp y phục Đỗ Như Phụng một cái, tuy rằng miệng nói lời cung kính, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

Đỗ Như Phụng cười lạnh một tiếng, duỗi tay đẩy nhẹ nhàng trước ngực tiểu nhị.

Tiểu nhị thân bất do kỷ, nghiêng ngả lão đảo mà thối lui vài bước, mắt thấy Đỗ Như Phụng đi tới trước quây, "Ba" một cái, vỗ trên quây.

Tuyệt kiểm lộ phong 113: ← [Trở lại](#)

Chương quây béo kinh hách, quay đầu, thấy Đỗ Như Phụng đang nhìn chăm chăm mình, không khỏi nhú mày, thiếu nữ bình thường này sao lại chạy tới quây? Chương quây béo có chút không vui mà nhìn chăm chăm tiểu nhị kia một cái, chân chỉnh lại tinh

thần, bài trừ ra một khuôn mặt tươi cười, nhìn nhìn Đỗ Như Phụng, nói: "Cô nương, bên kia còn có bàn, cô nương không ngại ngồi xuống gọi món ăn trước! Tiểu nhị, tiểu nhị! Sao lại thế này, còn chưa mang vị cô nương này đi qua?"

"Không cần!" Đỗ Như Phụng đề ý cũng không đề ý mà đi qua bên cạnh tiểu nhị muốn đang thỉnh năng, nhìn nhìn chương quây béo, nói: "Chuẩn bị cho bốn cô nương mười cái bánh màn thầu, mười cái bánh bao, cộng thêm một vò hảo tửu, bốn cô nương mang đi!"

Chương quây béo lộ ra một bộ biểu tình quả nhiên là như thế, lười biếng mà quay đầu, phân phó tiểu nhị bên cạnh đi chuẩn bị, liền chuyển mắt đi.

Đỗ Như Phụng cũng không sốt ruột, dựa vào quây, chậm rãi chờ, một bên tính toán một hồi làm sao sinh sự.

Kia chương quây béo đột nhiên nhớ tới cái gì, mạnh quay đầu lại, nhìn chăm chú Đỗ Như Phụng một cái, lại giả vờ lơ đãng dời mắt đi. Chương quây béo suy nghĩ một hồi, vừa vặn một gã tiểu nhị bụng một bầu rượu, từ cửa nhỏ bên cạnh quây đi ra. Chương quây béo vội làm một cái ánh mắt qua, hơi nâng nâng cằm khó có thể thấy mà hướng Đỗ Như Phụng.

Tiểu nhị kia sừng sốt, ngấm ngấm Đỗ Như Phụng trước quây, cao giọng xướng nói: "Rượu đến đây!" Liền bước nhanh hướng về phía ba gã đại hán đang ngồi trên bàn bên cạnh Đỗ Như Phụng mà đi đến.

Tiểu nhị kia mới đi qua bên cạnh Đỗ Như Phụng, đột nhiên dưới chân khẽ vấp, đứng bất ổn, cả người lẫn rượu ngã về phía người Đỗ Như Phụng.

Sự tình đột nhiên phát sinh, Đỗ Như Phụng không kịp phòng, theo bản năng phản thủ đánh một chương, đem tiểu nhị lẫn rượu sắp đụng tới trên người đẩy ra.

"Rầm!" Một tiếng, tiểu nhị kia ngã vào ba gã đại hán bên cạnh bàn, rồi ngã xuống đất, đương nhiên một bàn rượu cùng thức ăn kia cũng đổ nhào, mà chuyện xấu nhất, là bầu rượu tiểu nhị kia bụng, toàn bộ rót xuống trên đầu đại hán gần quây nhất, đem cái trán của đại hán kia đụng chảy máu, một bầu rượu, đổ lên trên người đại hán kia không sót một giọt!

"Con mẹ nó, đàn bà thôi!" Ba gã đại hán nổi trận lôi đình, lập tức vọt lại, đem Đỗ

Như Phượng vây quanh.

Nháy mắt bốn phía đều im lặng xuống, mỗi người đều nhìn bốn người bên quây, xem diễn, đồng tình, thờ ơ.

Chương quây béo sệt tới mức cả người phát run, nói không ra lời, hai mắt lại không hề nháy mắt mà nhìn chằm chằm Đỗ Như Phượng ở chính giữa.

Đại hán trên trán bị bầu rượu đựng xuất huyết kia sờ sờ đầu, vừa nhìn, đầy tay máu tươi, hung quang chợt lóe trong mắt, duỗi tay liền hướng vạt áo trước ngực Đỗ Như Phượng bắt lại.

"Vô lễ!" Lửa giận chợt lóe trong mắt Đỗ Như Phượng, ông tay áo phát một cái, vươn tay như tia chớp, một phen khéo léo tới cổ tay của đại hán kia, hơi vận lực, cổ tay vung lên, liền đem đại hán kia từ trong điểm ném ra ngoài.

Hán tử trắng kiện nặng một, hai trăm cân, cứ nhiên chỉ dưới một cái ném của Đỗ Như Phượng nhỏ xinh, như một mảnh lá cây, nhẹ phiêu phiêu, toàn bộ không có nửa phần sức nặng mà bay ra khỏi cửa điểm, "Phanh" một tiếng, nặng nề mà rơi trên mặt đất, nhất thời đau đến kêu to thảm thiết.

Mọi người trong điểm, nhìn nhìn đại hán kia, lại nhìn nhìn Đỗ Như Phượng bên quây như vô sự, trợn mắt há hốc mồm, như có chút đăm chiêu, mười mấy thực khách thần sắc khác nhau mà nhìn nhìn Đỗ Như Phượng.

Chương quây trong quây, mặt béo run lên, trong mắt hiện lên một tia sắc mặt vui mừng, nhưng chỉ một cái chớp mắt, lại biến thành vẻ mặt kinh hãi khủng hoảng.

Ba gã hán tử kia, vốn là du côn tại địa phương, làm sao nhận biết tốt xấu, chỉ nhìn đến đồng bạn bị thiếu nữ này đẩy ra ngoài, nhất tề kêu lên một tiếng, nhặt lên chiếc ghế trên mặt đất, liền hướng về phía Đỗ Như Phượng đập lại.

Đỗ Như Phượng ném ra một người, liền biết ba người này bất quá chỉ là hán tử bình thường thân thể cường tráng một chút, trong lòng đã biết, liền buông lỏng tay sờ đến rơi ở bên hông ra, hơi nghiêng đầu, né qua chiếc ghế đột nhiên đánh tới, dưới chân vội động, thân hình khẽ chuyển, đi đến bên cạnh một gã hán tử, tay phải như đao, nhẹ nhàng chém lên cổ tay của hán tử kia, đá lên một cước, đem một hán tử khác vì thấy tình thế không tốt, vội đập bể chiếc ghế làm hai nửa, vừa người tiến lên; tay phải vung lên, cũng ở

trên cổ tay hán tử đó, nhẹ bỏ hai cái.

Hai gã hán tử chỉ cảm thấy cổ tay cực đau, không thể giữ được chiếc ghế làm binh khí trong tay nữa, kêu thảm thiết hai tiếng, chiếc ghế ùng rơi xuống đất, hai hán tử ôm cổ tay, nhảy ra, hoảng sợ vạn phần mà nhìn về phía Đỗ Như Phụng.

Đỗ Như Phụng đắc ý dào dạt, đứng bên cạnh quầy, đảo mắt đảo qua bốn phía, đại bộ phận thực khách trong điểm đều cúi đầu, không dám nhìn, nhưng cũng có vài nam nữ biết võ công, cau mày, nhìn nhìn Đỗ Như Phụng.

"Yêu nữ a!" Hai gã du côn kia, dường như mới phản ứng lại, kêu sợ hãi một tiếng, không tiếp tục tiến lên, chạy ra khỏi cửa điểm, nâng dậy người nửa ngày không đứng dậy nổi ngoài cửa, nhanh như chớp, chạy một cái liền vô tung vô ảnh!

Đỗ Như Phụng ngẩn ra, trên mặt lộ ra biểu tình giống như giận mà không phải giận, giống như hỉ mà không phải hỉ. Cư nhiên kêu nàng là yêu nữ? Đỗ Như Phụng muốn đuổi theo, tiếp tục hảo hảo giáo huấn hai người kia một chút, nhưng lại nghĩ đến trước khi đi, lời giao phó của Nam Cung Thiên Mặc.

"Chưởng quầy, những thứ ta muốn đâu?" Đỗ Như Phụng lắc lắc đầu, quay lại, nhìn nhìn chưởng quầy béo lui ở dưới quầy, chần chừ một trận, chưởng quầy này thật sự là người của Tín Môn?

"A..... Lập tức có....." Chưởng quầy béo kia giống như bị dọa, sợ hãi mà nhìn nhìn Đỗ Như Phụng, run run rẩy rẩy đứng lên.

"Đến, đến đây." Một gã tiểu nhị, tay chân phát run, đem lại một cái túi giấy dầu.

Đỗ Như Phụng mở ra nhìn, vừa đủ, mười cái mìn thầu, mười cái bánh bao, một cái không nhiều, một cái không ít!

"Cô nương, ngài, rượu của ngài....." Chưởng quầy béo run rẩy đem một bầu rượu nhỏ để trên quầy, lập tức liền lùi tay về, giống như Đỗ Như Phụng là cái gì yêu ma quỷ quái.

Điểm này, thật sự là phân đà Tín Môn? Đỗ Như Phụng nghi hoặc trong lòng, nếu không phải, mình tiếp tục gây nháo, chẳng phải là hại khổ từ điểm này?

Đỗ Như Phượng nghĩ nghĩ, giả như lơ đãng, thu thập túi giấy cùng bầu rượu, từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc vụn, nói: "Không cần thôi lại, bồn cô nương đang vội, trở về chậm, cóc chủ lại muốn phạt người....."

Đỗ Như Phượng một mặt vội vàng hướng ra phía ngoài mà đi, một mặt thấp giọng nói thầm, chỉ là thanh âm của nàng, lại lớn đến mức mọi người cả tửu điểm đều có thể nghe thấy!

Một đám nam nữ biết võ trong điểm kia, nghe vậy vẻ mặt liền biến đổi, cẩn thận mà đánh giá Đỗ Như Phượng, liếc nhau, lấy ra tiền bạc, ném trên bàn, chạy ra khỏi tửu điểm, tản ra bốn phía.

Chưởng quầy béo thở ra ngum khí, vội gọi tiểu nhị đi thu tiền, bản thân lại xoay người bước vào cửa nhỏ bên cạnh quầy.

Không bao lâu, một con bồ câu đưa tin, đập cánh, từ hậu viện tửu điểm bay lên, bay ra khỏi thôn nhỏ, hướng về phương tây mà đi.

Phía tây ngoài thôn nhỏ, là một rừng cây không lớn, bồ câu đưa tin nhẹ nhàng mà phe phẩy hai cánh, bay qua từ đỉnh cây.

Đột nhiên, một thân ảnh từ trên cây bay ra, một phen bắt lấy bồ câu đưa tin không hề phòng bị kia, hạ xuống đất.

Nam Cung Thiên nghiêng tựa vào trên thân cây, nhìn nhìn Liễu Như Phong bay xuống trước người, nói: "Như thế nào?"

Liễu Như Phong nhẹ nhàng cầm lấy bồ câu trong tay, trở tay, quả nhiên thấy trên đuôi bồ câu đưa tin, buộc một tờ giấy.

Liễu Như Phong gỡ tờ giấy xuống, đưa cho Nam Cung Thiên Mạc bên cạnh.

Nam Cung Thiên Mạc mở ra nhìn, cười nói: "Quả nhiên là Tín Môn!"

Liễu Như Phong quay đầu qua, thấy trên tờ giấy viết: Phát hiện tung tích cóc chủ

Tuyệt Cốc.

Nam Cung Thiên Mạc đem tờ giấy kia cuốn thành một cuộn, đưa cho Liễu Như Phong, nhìn y cẩn thận mà một lần nữa cột vào trên đuôi bò câu đưa tin, vỗ vỗ tay, kêu: "Người đâu, nhanh đi thông tri thị vệ bốn phía, bò câu đưa tin đã đến, tới đây tập hợp!"

“Vâng” Trên cây bên cạnh truyền ra một tiếng thấp ứng thanh, bốn phía không gió, cây lại đột nhiên hơi động, chợt khôi phục lại im lặng.

Không bao lâu, hoặc mười người, hoặc hơn mười người, từng nhóm từng nhóm, lặng lẽ nhảy vào từ ngoài rừng, đi đến trước người Nam Cung Thiên Mạc, quỳ xuống hành lễ, đứng ở một bên.

Nam Cung Thiên Mạc đợi một hồi, nhìn nhìn bốn phía đã tụ tập được một trăm năm mươi người. Lại chậm chậm không thấy nhóm người của Đỗ Như Phụng cùng Dạ Bát đến, không khỏi nhíu mày.

Lẽ ra nhóm người Dạ Bát canh giữ ở phía đông thôn nhỏ sớm nên tới, Đỗ Như Phụng đi ra từ trong thôn, cũng nên tới! Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Nam Cung Thiên Mạc không khỏi quay đầu lại, nhìn thoáng qua Liễu Như Phong đang cầm bò câu đưa tin phía sau. Liền thấy sắc mặt y lo lắng, liền tiếp nhìn phía ngoài rừng, lại vẫn không lên một tiếng, đứng thẳng ở phía sau mình.

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ nghĩ, hỏi: "Có người nào biết Dạ Bát, Đỗ Như Phụng như thế nào còn chưa đến?"

Hơn trăm người trong rừng đều cúi đầu không nói.

Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày, nói: "Như thế, đi phía đông trước, tiếp ứng Dạ Bát bọn họ!"

Hơn trăm người bốn phía không lên tiếng, chỉ nhất tề hành lễ, xoay người liền muốn hướng phía đông mà đi.

Ngay trong lúc này, tiếng bước chân vang lên trong rừng.

Mọi người cả kinh, quay đầu lại nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú mày, ngưng thần lắng nghe, cười nói: "Không sao, là Dạ Bát bọn họ đến."

Đang khi nói chuyện, trong rừng thoát ra năm mươi đạo thân ảnh, quả nhiên đúng là nhóm người Đỗ Như Phụng, Dạ Bát.

"Cốc chủ." Nhóm người Dạ Bát quỳ xuống hành lễ.

Đỗ Như Phụng cũng đầy mặt hưng phấn, chạy tới, nói: "Cốc chủ, ca ca, Phụng nhi đã trở lại."

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy một khối cự thạch trong lòng, cuối cùng cũng rơi xuống, nhìn nhìn gương mặt tròn của Đỗ Như Phụng sau khi dịch dung, muốn hỏi hỏi như thế nào muộn như vậy mới đến, nhưng trong lòng biết tình huống lúc này, ấn theo quy củ, Nam Cung Thiên Mạc chưa mở miệng, còn chưa tới phiên mình lên tiếng, liền chỉ hướng Đỗ Như Phụng gật gật đầu, lẳng lặng mà nhìn nhìn bỏ câu đưa tin im lặng mà dịu ngoan trong tay.

"Như thế nào lúc này mới quay về?" Nam Cung Thiên Mạc phát phát tay, để cho nhóm người Dạ Bát đứng lên, nhìn nhìn Đỗ Như Phụng, hỏi.

"Phụng nhi từ từ điểm kia đi ra, bị người theo dõi, Phụng nhi liền không trực tiếp lại đây, mang theo đám người phía sau tha một vòng, đụng phải Dạ Bát bọn họ. Cốc chủ, từ điểm kia thật sự là phân đà của Tín Môn?" Đỗ Như Phụng đi đến bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc, nhẹ giọng hỏi.

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, không để ý hành động thất lễ của Đỗ Như Phụng, đảo mắt nhìn về phía Dạ Bát bên cạnh.

Đỗ Như Phụng chưa được trả lời, muốn hỏi lại, đã thấy Liễu Như Phong làm ra cái ánh mắt, có chút bất mãn mà ngậm miệng lại.

Liễu Như Phong cười cười, nâng nâng bỏ câu đưa tin trong tay.

"Thật sự?" Đỗ Như Phụng kinh ngạc mà chạy qua, nhìn nhìn bỏ câu đưa tin trong tay Liễu Như Phong, thấp giọng hỏi.

Liều Như Phong gật gật đầu, nhìn nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Phượng nhi, người vừa rồi đôi cốc chủ rất không cung kính!"

Đỗ Như Phượng chu chu miệng, thấp giọng nói: "Ca ca, tính ra, hẳn là..... Ân, hẳn cũng là người nhà, quá mức khách khí đó là giả dối!"

Liều Như Phong kinh ngạc mà nhìn nhìn Đỗ Như Phượng, đảo mắt nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc đang hỏi Dạ Bát, thấy hẳn vẫn chưa chú ý tới mình bên này, thầm thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng quát: "Phượng nhi! Bất luận nói như thế nào, hẳn là cốc chủ, hiện giờ người cũng là người Tuyệt Cốc, liền phải có bộ dáng của hạ cấp, không thể tiếp tục vô lễ như vậy!"

Đỗ Như Phượng có chút quanh co, nhưng vẫn thấp giọng ứng thanh, nói: "Phượng nhi hiểu được, ca ca yên tâm, về sau thời điểm có người, Phượng nhi sẽ không gây sự cho ca ca, mẩu thân!"

Thời điểm có người? Vậy thời điểm không ai thì sao? Liều Như Phong thờ dãi, không nhắc lại nữa, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ, ngày sau có thể thỉnh cầu cốc chủ đem muội muội Đỗ Như Phượng dời đi Tuyệt Thiên Cung, an bài ở một nơi an toàn khác hay không?!

※※※

"Dạ Bát, xảy ra chuyện gì?" Nam Cung Thiên Mạc thấy Đỗ Như Phượng không dây dưa mình, mới nhìn về phía Dạ Bát, nhẹ giọng hỏi.

"Hồi cốc chủ, khi thuộc hạ nhận được mật lệnh triệu tập, đang thấy năm người theo phía sau Đỗ cô nương, thuộc hạ chờ Đỗ cô nương đi qua, mới đột nhiên phát động tập kích, đánh chết năm người kia, sau lục soát người, phát hiện năm người này nguyên là tặc gia đệ tử của ngũ đại môn phái, thuộc hạ đem thi thể chôn tại chỗ, lúc này mới cùng Đỗ cô nương vội lại đây."

Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, một cái thôn nhỏ vô danh, phân đà Tín Môn, như thế nào có người của ngũ đại môn phái xuất hiện? Vô luận là Tín Môn, hay là ngũ đại môn phái, nếu đúng như lời nói của cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, lúc này hẳn là đang tìm hiểu chung quanh hành tung của nhóm người mình a? Như vậy hẳn là trùng hợp! Cho dù Tín Môn liên thủ cùng ngũ đại môn phái, cũng không thể đem phân đà các

nơi của mình đều bại lộ cho ngũ đại môn phái! Mà có lẽ ngũ đại môn phái sẽ lợi dụng Tín Môn, cũng không có khả năng xem trọng một cái tổ chức dựa vào bán rẻ tin tức mà sống như vậy!

Nam Cung Thiên Mạc ngẩng đầu lên, lãnh nhãn đảo qua mọi người bốn phía, thấp giọng nói: "Đều chuẩn bị tốt?"

Mọi người bốn phía nhất tề hành lễ.

Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, xoay người lại, nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Thả nó!"

Liễu Như Phong nghe vậy, hai tay giương lên, bỏ câu đưa tin trong tay một lần nữa đạt được tự do, giương cánh bay lên không trung, vòng quanh trên không nhóm người Nam Cung Thiên Mạc, xoay quanh một vòng, "Cục cục" kêu to vài tiếng, liền hướng về phương tây bay đi.

"Đi!" Nam Cung Thiên Mạc giương tay, khẽ quát một tiếng.

Liễu Như Phong duỗi tay lôi kéo Đỗ Như Phụng, đi theo phía sau Nam Cung Thiên Mạc, thả người lướt đi.....

※※※

Phượng Tường Phủ, trong một trang viện phía tây, một thanh niên đang cầm chổi trong tay, nghiêm túc quét tước lá rụng trong viện.

Một góc viện, hơn mười con bồ câu tuyết trắng đáng yêu, đang bay đến bồ nhào lẫn nhau chơi đùa. Nhưng không có một con bồ câu nào rời khỏi góc viện ngoài năm thước.

"Cục cục..... Cục cục....." Tiếng bồ câu kêu thanh thúy vang lên, thanh niên dừng lại động tác, ngẩng đầu lên, nhìn phía không trung.

Một con bồ câu đưa tin giống như thấy được người thân, hoan hỉ kêu, bồ nhào xuống.

Trên mặt thanh niên, lay động ra một mặt tươi cười ôn nhu, nâng lên một bàn tay, bồ câu đưa tin kia vòng quanh toàn thân thanh niên, ngoan ngoãn mà dừng ở trên cánh tay.

Trong miệng thanh niên phát ra tiếng bồ câu kêu, đùa giỡn với bồ câu đưa tin này, mới gỡ xuống tờ giấy trên đuôi nó.

Bồ câu đưa tin cục cục mà kêu to, mở ra hai cánh, lại bay lên không trung, lập tức nhào về phía mấy chục con bồ câu đưa tin trong góc viện, trong lúc nhất thời, tiếng động cục cục kêu to nổi lên bốn phía.

Thanh niên cũng không tiếp tục quét tước, bước nhanh đi hướng nội viện.

Tiếng đàn u nhã truyền đến, thanh niên không khỏi thả nhẹ cước bộ, cầm chổi trong tay nhẹ nhàng đặt ở ngoài cửa nội viện, sửa sang lại y phục, tự cảm thấy không có gì không đúng, mới nhẹ nhàng mà đi vào trong viện.

Giả sơn tinh mỹ, nước chảy trong suốt, vài cây thúy trúc vươn thẳng, hoa cỏ xanh đậm đỏ tươi bầu bạn một tòa trúc lâu tinh xảo, đem nội viện nhỏ nhỏ này, điểm xuyên đến thanh u tao nhã!

Sương khói liêu liêu, từ trong lư hương dâng lên, một lão nhân thần thái khoan thai, đang nhắm mắt ngồi trước hương án, mười ngón bay múa, tiếng đàn thanh thúy động lòng người từ nơi đầu ngón tay trên dây đàn cầm thanh thanh tràn ra.....

Thanh niên đi đến bên cạnh hàng trúc, nhìn nhìn lão nhân trong trúc ốc phía trước, đang hết sức chăm chú, đắm chìm trong cầm luật, do dự một hồi, liền dừng bước, khoanh tay đứng bên cạnh hàng trúc, lặng lẽ chờ đợi.

Thật lâu sau, tiếng đàn dần dần dừng lại, lão nhân mỉm cười mở mắt.

Thanh niên bước nhanh đi đến trước trúc án, cung kính mà hai tay dâng lên tờ giấy, nói: "Môn chủ, Địa Tục số mười hai đưa thư tới."

Tầm mắt lão nhân rơi xuống bàn tay của thanh niên, nhìn nhìn tờ giấy kia, cười nói: "Cuối cùng đã tới!"

Tuyệt kiểm lộ phong 114: ← Trở lại

Thanh niên đem tờ giấy kia mở ra, nhẹ nhàng mà đặt bên cạnh cây mộc cầm trên cầm án. (cầm án = bàn đặt đàn cầm)

Lão nhân thở dài, duỗi ngón tay đặt trên dây cầm, dây cầm "Tranh" một tiếng vang lên.

Thanh niên cúi đầu khom mình hành lễ, thu hồi tờ giấy, xoay người hướng về phía cửa viện mà đi.

Lão nhân nhắm hai mắt lại, thân thể đoan chính ngồi trước cầm án, mười ngón chậm rãi lướt qua dây cầm, từ chậm đến nhanh, một khúc nhạc dâng trào kịch liệt, sát ý như tư thế hào hùng trong chiến trường hỗn loạn, vang lên tại trong nội viện tĩnh xảo.

Đột nhiên, kiếm quang chợt lóe trước cửa viện, thanh niên mới bước ra khỏi cửa viện không kịp thấy rõ, đầu đã bay lên cao, máu tươi đầy trời từ phần cổ mất đi đầu phun trào mà ra, xác chết không đầu vẫn tuân theo ý thức cuối cùng, đi về phía trước hai bước, mới ngã xuống đất.

"Tranh!" Tiếng kim loại chói tai, tiếng đàn tắc nghẹn mà dừng, mười ngón đang lướt qua dây cầm dừng giữa không trung, ngón trở tay trái đã bị dây cầm đứt cắt qua, một giọt máu tươi trong nháy mắt tràn ra, rơi trên mộc cầm.....

Lão nhân chậm rãi mở mắt, nhìn nhìn trên cầm án, bên cạnh mộc cầm, chiếc đầu mang vẻ mặt bình tĩnh, dường như không biết đã xảy ra chuyện gì, đầu đã bay khỏi cổ. Lão nhân chậm rãi ngẩng đầu.

Thanh niên tuần mỹ vẻ mặt mang ý cười lãnh ngạo, trù y màu trắng như tuyết, chậm rãi đi vào trong viện, giống như ngoài cửa viện, máu tươi đầy đất kia, bất quá chỉ là ảo giác, thanh niên trù y tuyết trắng, sạch sẽ gọn gàng, ngay cả cặp cằm hài màu trắng kia, cũng toàn bộ không có nửa điểm vết máu!

Một thanh niên tuần lãng, một thiếu nữ mặt tròn bình thường, một trái một phải, bảo vệ xung quanh theo sát phía sau thanh niên tuần mỹ.

Lão nhân lặng im mà đánh giá ba người, thẳng đến khi bọn họ đi đến trước cầm án, dừng lại.

"Ba vị nhìn qua tuổi còn trẻ, tri thư thức lễ, sao giữa ban ngày, không được chủ nhân cho phép, lại xâm nhập nhà người khác, ác ý hành hung? Nếu là vì tài vật, chỉ cần nói, mặc dù lão phu không giàu có, nhưng cũng còn có chút tiền bạc....." Ánh mắt lão nhân xẹt qua thì thể không đầu ngoài cửa viện, trong mắt nháy mắt xẹt qua một tia bi thương.

"Môn chủ Tín Môn?" Thanh niên tuấn mỹ cười nhạo một tiếng, cắt ngang lời nói xem nhóm người mình như cường đạo giết người cướp của của lão nhân, không chút để ý mà chơi đùa thanh trường kiếm chưa rút khỏi vỏ trong tay, hỏi.

Tinh quang chột lóe trong mắt lão nhân, thoáng qua liền biến mất, một bộ tuổi già sức yếu, mê man mà nhìn nhìn thanh niên tuấn mỹ, nói: "Vị công tử này đang nói cái gì? Lão phu nghe không hiểu."

"Môn chủ việc gì phải giả vờ? Bỏ tọa họ Nam Cung, đuổi theo một con bò câu, suốt ba ngày, mới tìm được chỗ của môn chủ," Nam Cung Thiên Mạc thờ dài, tiến lên, duỗi ngón tay nhẹ nhàng lướt qua dây cầm trên án, phát ra một chuỗi huyền âm dễ nghe, nói: "Cũng may dù sao cũng là một con bò câu, cũng cần dừng lại nghỉ ngơi, kiểm thức ăn, nếu không, có lẽ thật đúng là bỏ tọa sẽ không thể theo đến được nơi này!"

Lão nhân bắt đầu dĩ thờ dài, rũ hạ mắt nhìn hai tay của bản thân đặt trên đầu gối, thân nhiên nói: "Nguyên lai là Nam Cung cốc chủ Tuyệt Cốc! Nhóm người lão phu bắt quá chỉ là dựa vào một chút tin tức, kiếm miếng cơm ăn mà thôi. Nhất cung, song cốc, người trong giang hồ ai nghe tin cũng đã sợ mất mật. Nam Cung cốc chủ tôn quý đứng đầu Tuyệt Cốc, tội gì tính toán chi li cùng bình dân bách tính chúng ta?"

"Hảo cho một cái dựa vào chút tin tức, kiếm miếng cơm ăn! Môn chủ Tín Môn quả nhiên là mồm miệng như đao!" Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, lui lại mấy bước, trở lại trước người Liễu Như Phong, Đỗ Như Phụng; nhú mày, đánh giá lão nhân, nói: "Các người đem tin tức hành tung của người khác nói cho người bên ngoài, sống hay chết, đều không quan hệ cùng các người?! Rốt cuộc các người bán là tin tức, hay là tánh mạng của người khác? Các người ăn là thức ăn, hay là máu thịt của những người bị các người bán đứng?"

Lão nhân kinh ngạc mà nâng đầu, nhìn Nam Cung Thiên Mạc đầy mặt lãnh lệ, yên lặng không nói gì, sau một lúc lâu, mới nói: "Đa tạ Nam Cung cốc chủ, lão phu thụ giáo! Thanh Thủy khách điểm vô tình mạo phạm Nam Cung cốc chủ, Nam Cung cốc chủ cũng đã đem cao thấp Thanh Thủy khách điểm tàn sát không còn, chẳng lẽ còn không đủ sao? Hôm nay Nam Cung cốc chủ đi đến nơi này, chính là muốn đuổi tận giết tuyệt? Lấy thân phận của cốc chủ Tuyệt Cốc, giết bách tính tay trái gà không chặt, Nam Cung cốc chủ không cảm thấy không thú vị sao?"

Hai mắt Nam Cung Thiên Mạc như điện, gắt gao mà nhìn chăm chăm lão nhân, nói: "Hảo cho một cái tay trái gà không chặt! Thanh Thủy khách điểm dưới thiết lập mật đạo, ngoài thiết lập hồ bẫy, dầu hỏa đầy đủ! Tuyệt đối sẽ không là chuẩn bị trong lúc hấp

táp! Không biết bách tính bình dân Tín Môn người đã hại bao nhiêu người trong võ lâm! Lại cấu kết cùng ngũ đại môn phái, ngầm tra hành tung của bản tọa, là muốn giết bản tọa, để cho hạ cấp của người ôm lấy cừ oán? Hay là muốn tìm được chỗ của Tuyệt Cốc, một lưới bắt hết?"

Về kinh ngạc chợt lóe trong mắt lão nhân, nhú nhú mày, nói: "Làm sao Nam Cung cốc chủ nghe được tin tức này?"

Nam Cung Thiên Mạc đang định trả lời, đột nhiên nhướn mày, đảo mắt chung quanh, nhìn nhìn lão nhân, chậm rãi nói: "Trang viện của môn chủ thực không tồi, rộng rãi u tĩnh! Chỉ là nói lâu như vậy, sao không thấy người trong trang xuất hiện?"

Thần sắc lão nhân khẽ động, cười nói: "Lão phu thích yên tĩnh! Trong trang chưa từng mời nhiều hạ phò, chỉ có lão phu cùng một nô bộc ở trong viện, chỉ là hôm nay, Nam Cung cốc chủ tiến đến vấn tội, đã lấy đi tánh mạng của nô bộc quét tước duy nhất lão phu lưu lại!"

Lão nhân nói xong, làm như bi thống vạn phần, hai mắt lướt qua nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc, nhìn phía thi thể thanh niên ngoài cửa viện.

Nam Cung Thiên Mạc biến sắc, lời kéo Đỗ Như Phụng, phi thân lui về phía sau, quát: "Môn chủ Tín Môn, người đang kéo dài thời gian?! Như Phong, giết hắn, lập tức chạy!"

Cơ hồ là đồng thời khi Nam Cung Thiên Mạc lên tiếng, thân hình Liễu Như Phong xông tới trước, kiếm quang chợt lóe, trường kiếm ra khỏi vỏ, đi đến trước cầm án, tay phải vung lên, trường kiếm mang theo một đạo hàn quang, thẳng đến giữa cổ lão nhân mà đi.....

Lão nhân cười dài một tiếng, một chưởng đánh lên cầm án, mộc cầm đột nhiên nảy lên, ngăn tại phía trước trường kiếm của Liễu Như Phong.

Dây cầm "Tranh" một tiếng vang lên, dây mộc cầm nhẹ run, Liễu Như Phong chỉ cảm thấy trường kiếm trong tay, như đâm vào giữa sóng dữ biển rộng, nhẹ phiêu phiêu, toàn bộ không có nửa phần nơi vận lực, ngược lại như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, cao thấp trái phải chấn động, từ mũi kiếm truyền vào trong lòng bàn tay, chút sơ ý, trường kiếm trong tay suýt nữa rời tay mà đi.....

Trong lòng Liễu Như Phong biết không tốt, tuy nói bản thân khinh thường, nghĩ đến môn chủ Tín Môn này, bất quá chỉ là một lão nhân bình thường, nhưng có thể làm cho mình chỉ trong một chiêu, liền thiếu chút nữa mất đi binh khí trong tay, nội lực của vị lão nhân này cũng khá cao!

※※※

Nam Cung Thiên Mạc kéo Đỗ Như Phụng, đã lướt tới cửa viện, muốn xuyên qua cửa mà ra.....

"Nam Cung cóc chủ, muốn đi đâu?!" Một tiếng hét lớn đặc ý truyền đến từ ngoài cửa viện.

Nam Cung Thiên Mạc bỗng cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ bức bách lại từ ngoài cửa viện, nhú mào, mũi chân chạm đất, đột nhiên thân thể từ thế vọt tới trước chuyển thành thể bay lên, tuy mang theo một người, nhưng vẫn là trường bào phiêu phiêu, sợi tóc nhẹ giương, động tác tao nhã, đứng phía trên cành trúc cực nhỏ!

Cỗ nội lực kia rền vang thất bại, đánh tại trên mặt đất bên trong cửa viện. Một tiếng nổ, nội lực mạnh mẽ đem cỏ xanh đây mặt đất đánh ra một cái hố to, kinh lực bốn phía, cư nhiên đem bốn phía cửa viện không tính là rộng kia, vặn xoắn vỡ nát, đem cửa nội viện kia mở rộng gấp hai, trong khoảng thời gian ngắn, bụi đất tung bay.....

※※※

Tiếng hô quát, tiếng nổ, truyền đến từ phía sau. Liễu Như Phong đang muốn chém ra một kiếm liên cả kinh, phân tâm, trường kiếm trong tay không khỏi chậm nửa phần!

Lão nhân tung thân lên, một cước đá lên cầm án, mộc án xoay vòng, bay lên trời, đánh thẳng hướng mặt Liễu Như Phong. Hai tay lão nhân song song đan xen, tiếng động lệ phong gào thét, đánh úp về phía ngực Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong không kịp nghĩ, hai chân nhẹ nhún, thân thể giống như một con phi điều, theo thế bay lên đánh lại của cầm án, lảng không nhảy lên, vận đủ nội lực, một chương đánh lên phía trên cầm án!

"Rầm ba!" Mộc án bay nhanh hướng về phía trước, dưới sự giao áp một lên một xuống của hai cỗ nội lực, phát ra một tiếng trầm đục làm cho răng người ta chua xót, nổ vỡ ra, vụn gỗ bốn phía, bị chương phong của Liễu Như Phong bức bách, hướng về phía lão nhân phía dưới mà bay đi.

Liễu Như Phong đánh trúng một chương, vẻ kinh ngạc chợt lóe trong mắt, nội lực của lão nhân này thực thâm hậu! Nếu không phải vận đủ toàn lực, lại chiếm ưu thế từ trên cao xuống, chỉ sợ rất khó đem vụn gỗ bức quay lại.....

Kinh ngạc thì kinh ngạc, thân hình Liễu Như Phong lại không chút do dự, nương thế một chương này, bay nhanh lui về phía sau.

Tinh quang chợt lóe trong mắt lão nhân, Liễu Như Phong phi thân lui về phía sau, trước ngực mở rộng, chỉ cần tiến lên vài bước, song chương ập lên, cho dù người này không chết, đương nhiên cũng sẽ trọng thương! Mắt thấy mảnh nhỏ vụn gỗ bắn đến, lão

nhân bất đắc dĩ mà thu hồi cước bộ muốn vọt tới trước, song chương chấn động, kinh lực bốn phía, mảnh nhỏ vụn gỗ bay vọt tới trước người, vô thanh vô tức, bị chương lực của lão nhân hóa thành phấn, phiêu tán ra.....

Liều Như Phong đáp xuống trong viện, đảo mắt nhìn, liền thấy một cỗ cuồng phong thổi bay, thúy trúc mà Nam Cung Thiên Mạc cùng Đỗ Như Phụng đang đứng, không thể thừa nhận nổi, phát ra một tiếng giòn vang, Nam Cung Thiên Mạc mang theo Đỗ Như Phụng, bay lên cao cao, thúy trúc dưới chân đã nổ ra làm nhiều mảnh, rơi xuống mặt đất. Nam Cung Thiên Mạc mang theo Đỗ Như Phụng nửa phần cũng không tổn thương, y phục nhẹ giương, đáp tới bên cạnh Liều Như Phong.

Tiếng vạt áo phá gió vang lên, bốn phía trên tường của nội viện nho nhỏ, tuôn ra vô số bóng người, tăng, đạo, ni, tục, không phải ngũ đại môn phái thì là ai?!

Trong lòng ba người trong viện không khỏi trầm xuống.

"Hảo! Hảo! Hảo cho một cái Tín Môn, hảo cho một cái ngũ đại môn phái! Nguyên lai là đã thiết lập hồ bẫy, chờ bôn tọa!" Nam Cung Thiên Mạc hơi hơi nheo lại hai mắt, đánh giá đám người bốn phía.

"A di đà phật! Nam Cung cốc chủ, lại gặp mặt!" Một tiếng phật hiệu, Thiếu Lâm Vô Trần cầm hàng ma thiền trượng trong tay, từ cửa viện mở rộng chậm rãi đi vào, phía sau là Võ Đang Thanh Tùng đạo trưởng, Nga Mi Vô Bi sư thái, Thanh Thành Minh Tâm đạo trưởng, Không Động Vô Nhai Tử, một đám hiện ra thân hình!

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh, quay đầu lại nhìn nhìn môn chủ Tín Môn đây người tro bụi, đang đi hướng năm người trước cửa viện; hỏi: "Xem ra chư vị đã sớm có kế hoạch tốt, muốn đem bôn tọa đến chỗ này! Chỉ là không biết, chư vị như thế nào biết được hôm nay bôn tọa sẽ đến?"

"A di đà phật! Nhóm người bàn tăng, bắt quá chỉ là muốn thỉnh Nam Cung cốc chủ đến Thiếu Lâm, phương trượng của tệ tự đối Nam Cung cốc chủ nghe tiếng đã lâu, muốn cùng Nam Cung cốc chủ ngồi thiền luận kinh mà thôi! Về phần nhóm bàn tăng như thế nào biết hôm nay Nam Cung cốc chủ đến....." Thiếu Lâm Vô Trần nói xong, quay đầu, nhìn về phía môn chủ Tín Môn.

Tuy rằng Thiếu Lâm Vô Trần nói khách khí, trên mặt lại đã xem ba người Nam Cung Thiên Mạc như vật trong tay! Bốn phía tường viện, trong viện ngoài viện, có thể nói là ngũ đại môn phái đã ra hết tinh nhuệ, số lượng năm trăm đối phó ba người, đương nhiên là nắm chắc, Thiếu Lâm Vô Trần nói như thế, bắt quá chỉ là hy vọng nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc thức thời, thức thủ chịu trời, nếu động thủ, tuy rằng nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc không thể đào thoát, nhưng võ công Tuyệt Cốc cao thâm quỷ dị, khó tránh khỏi sẽ tử thương môn nhân!

Môn chủ Tín Môn mỉm cười, nhìn nhìn nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Nam Cung cốc chủ, các người đi theo bồ câu đưa tin tới đây, nhưng nhân lực sẽ có khi dùng hết! Các người trên một đường việc phải làm là bắt bồ câu đưa tin, dừng lại nghỉ ngơi, đợi thể lực khôi phục, lại cho phép bồ câu đưa tin bay đi! Không biết lão phu nói có đúng hay không?"

Nam Cung Thiên Mạc nhíu mày, nói: "Môn chủ đoán không sai, nhưng trên tờ giấy bồ câu đưa tin, không có thời gian....."

"Không sai, trên tờ giấy bồ câu đưa tin không có thời gian, nhưng tin tức Tín Môn truyền lại, bình thường sẽ cách mỗi một canh giờ, thả ra một con bồ câu đưa tin, thả liên tục năm con, để ngừa trên đường đi, bồ câu đưa tin bị săn, dù sao đều là loài phi cầm, chim ưng hay đại bàng đều như nhau, thợ săn sẽ không quản nó có phải là một con bồ câu đưa tin hay không!" Lão nhân buông tay, nói.

"Thì ra là thế! Có lẽ trên người bồ câu đưa tin có ám ký, có thể để cho người ta phân rõ đó là con bồ câu đưa tin thứ mấy được thả ra?!" Nam Cung Thiên Mạc gật gật đầu, đáp.

"Không sai, cho nên, khi những con bồ câu đưa tin phía sau đã đến, cùng khi con bồ câu đưa tin thứ nhất chậm chạp không thấy lại tới, lão phu liền phân tán người trong trang, thông tri các vị, chỉ chờ Nam Cung cốc chủ đến!" Lão nhân khẽ mỉm cười, hơi có một tia đắc ý, nhìn nhìn nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Đúng rồi, tựa hồ lão phu còn chưa giới thiệu bản thân, lão phu Không Động Vô Vân Tử, chính là sư đệ của chương môn Vô Nhai Tử. Cái gọi là Tín Môn, bắt quả chỉ là lão phu nhất thời hứng khởi, là một cái tổ chức tình báo một tay thành lập....."

Nam Cung Thiên Mạc như có chút dăm chiêu mà gật đầu, nói: "Nguyên lai Tín Môn là do ngũ đại môn phái thành lập, khó trách vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bốn tọa không tha! Danh tiếng nhất cung, song cốc, đặt phía trên ngũ đại môn phái nhiều năm, tất nhiên ngũ đại môn phái đều không cam lòng! Chỉ là Đoạn Hồn Cốc y độc song tuyệt, người trong võ lâm có người nào mà không có lúc trọng thương khó khăn, Bích Tâm Cung cùng Tuyệt Cốc mờ ảo vô tung, võ học của Bích Tâm Cung nghe đồn càng là ở trên Tuyệt Cốc! Các vị không thể động đến Đoạn Hồn Cốc, đương nhiên là phải xuống tay với Tuyệt Cốc ta trước....."

"A di đà phật!" Thiếu Lâm Vô Trần chau đầu mày, vẻ mặt hiền hậu, nói: "Nam Cung cốc chủ không cần hiểu lầm, cái gọi là danh tiếng, bắt quả chỉ là hư vô mờ ảo, chỉ là thật sự Nam Cung cốc chủ sát nghiệt quá nặng, đầu tiên là hơn ngàn người cao thấp Thương Khung sơn trang, sau lại là nhiều người bách tính vô tội của Thanh Thủy khách điểm, nhóm bạn tăng bắt quả chỉ là muốn thỉnh Nam Cung Thiên Mạc đi giá đến Thiếu Lâm vài ngày, ngã phật từ bi, khổ hải vô biên, quay đầu là bờ! Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật!"

Đỗ Như Phượng kinh ngạc mà mở to hai mắt, hơn ngàn người cao thấp Thương Khung sơn trang bị Tuyệt Cốc giết chết? Thiếu Lâm Vô Trần này, thật quá biết cách chuyển mồm mép.....

Nam Cung Thiên Mạc giương giương mi, khinh thường mà nhìn nhìn sáu người trước viện, nói: "Được rồi, bớt dối trá làm ra vẻ những thứ đó với bọn tọ! Cũng ngậm lại bớt những thứ nước bần đó cho bọn tọ nhờ! Thanh Thủy khách điểm thuộc Tín Môn, bắt quá chỉ là chó săn dưới chỗ ngồi của ngũ đại môn phái các ngươi, nếu dám giám thị bán đứng bọn tọ, đương nhiên phải có chuẩn bị bị bọn tọ huyết tẩy! Thương Khung sơn trang bị bọn tọ tiêu diệt? Dựa vào đâu mà nói? Vô Trần hòa thượng, vu khống, mặc dù bọn tọ không để ý nhiều đến thanh danh của bản thân, nhưng nếu các ngươi muốn tùy ý loạn đổ cái tội danh, bọn tọ cũng tuyệt đối sẽ không chịu để yên!"

Thiếu Lâm Vô Trần giật mình, đánh giá ba người Nam Cung Thiên Mạc, ba người một thân y phục, không mang theo túi bao hành trang, Thiếu Lâm Vô Trần không khỏi nhíu nhíu đầu mày, tụng xướng một tiếng phật hiệu, nói: "Nam Cung cốc chủ, có thể trong một ngày phá hủy Thương Khung sơn trang từng từng trăm năm tại Nam Dương, trên giang hồ, cũng không nhiều, bất quá Bích Tâm Cung cùng Tuyệt Cốc, đều có năng lực này. Mà ngày ấy, nhất cung, song cốc đều xuất hiện tại Thương Khung sơn trang, cung chủ Bích Tâm Cung mang theo năm người, hành tung mơ hồ, đều không phải là đối thủ của Tuyệt Cốc tùy thân mang theo hơn mười ảnh vệ! Nam Cung cốc chủ, mặc dù Vãn Thiên bảo đao tốt, nhưng là vật gia truyền của một nhà Đỗ thị Thương Khung sơn trang Nam Dương, mong rằng Nam Cung cốc chủ có thể giao ra bảo đao, đao pháp, cùng bản tăng lên Thiếu Lâm, trụ lại vài ngày, bản tăng cam đoan, ngũ đại môn phái tuyệt đối sẽ không thương hại đến tánh mạng của Nam Cung cốc chủ cùng thủ hạ!"

Một phen dứt lời, Thiếu Lâm Vô Trần tự thấy là đã tận tình tận nghĩa, năm người phía sau càng là tươi cười đầy mặt, chờ mong mà nhìn Nam Cung Thiên Mạc. Xem ra trong mắt bọn họ, ba người Nam Cung Thiên Mạc, dưới sự vây khốn của hơn năm trăm người ngũ đại môn phái, đã thành cá trong chậu, cơm trong miệng! Vì tánh mạng của bản thân, đương nhiên sẽ đầy miệng đáp ứng!

Đỗ Như Phượng chán ghét nhìn sáu người trước cửa viện một cái, chuyển mắt đi. Những câu trước trong lời nói của Thiếu Lâm Vô Trần, coi như là đường hoàng, nhưng đến sau cùng, bất quá chỉ là vì cướp đoạt Vãn Thiên bảo đao cùng Vãn Thiên đao pháp! Đáng tiếc, bọn họ lại không biết, Vãn Thiên bảo đao, Nam Cung Thiên Mạc sớm đã tặng cho Đoạn Hồn Cốc Mai Việt Tâm, Mai đại tiểu thư, mà Vãn Thiên đao pháp sớm đã thất truyền!

Cư nhiên đem ba người mình làm như thịt trên thớt, cá dưới dao? Mặt Liễu Như Phong trầm như nước, sát khí nhẹ nhẹ hiện ra từ trên thân, tay phải nắm trường kiếm, đã chặt lại thêm chặt, nếu không phải lúc này song phương chưa khai chiến, Nam Cung Thiên Mạc cũng không có chỉ thị, Liễu Như Phong sớm đã tự kiểm chế, mới không xông lên!

Hai mắt Nam Cung Thiên Mạc đã híp lại thành một khe nhỏ, giận dữ phản cười nói: "Cực diệu! Cực diệu! Ngũ đại môn phái thật không hổ là danh môn chính phái trên giang hồ, thái sơn bắc đẩu trong chốn võ lâm! Có thể trong một ngày phá hủy Thương Khung sơn trang sừng sững trăm năm tại Nam Dương, trên giang hồ, quả thật cũng không nhiều, nhưng ngoại trừ Bích Tâm Cung cùng Tuyệt Cốc, hòa thượng ngươi lại ít nói đến bản thân, từ trước đến nay ngũ đại môn phái đồng tiếng liên cảnh, đồng loạt ra tay, Thương Khung sơn trang nhỏ nhỏ sao có khả năng đối phó?"

Đám người Vô Trần trước viện biến sắc.

Nam Cung Thiên Mạc lại nói tiếp: "Muốn thêm tội, sao không soạn trước lời văn? Chỉ sợ là chư vị sớm đã định chủ ý, bất luận Vãn Thiên bảo đao có trong tay bọn tọa hay không, đều sẽ đem cái nồi đen này đeo lên đầu, cùng quả cân nặng mang lên lưng bọn tọa! Bất quá chỉ là các ngươi phát giác bên người bọn tọa ít người, liền thiết lập bẫy, đưa bọn tọa tới. Cái gì mà không thương hại đến tánh mạng bọn tọa? Giao ra bảo đao, đao pháp? Các ngươi hẳn là sợ bọn tọa trong tình thế cấp bách phá hủy chúng nó a? Muốn bọn tọa lên Thiếu Lâm trụ lại? Bất quá chỉ là muốn từ miệng của bọn tọa cậy ra vị trí của Tuyệt Cốc cùng Bích Tâm Cung! Hừ hừ hừ! Các ngươi thực sự đã xem bọn tọa là tù phạm của các ngươi sao? Các ngươi có còn tính toán dùng cơ này, sau khi giết bọn tọa, tiếp tục đi bắt giết cung chủ Bích Tâm Cung hay không a?"

Sáu người trước viện nhất tề biến sắc, hung ác mà trừng mắt nhìn Nam Cung Thiên Mạc một cái, Thiếu Lâm Vô Trần hai tay hợp thành chữ thập, tụng thanh phật hiệu, nói: "Nam Cung cốc chủ đối nhóm bản tăng hiểu lầm quá sâu....."

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh liên tục, cắt đứt lời nói của Thiếu Lâm Vô Trần, cao giọng quát: "Hiểu lầm? Ngày ấy hơn trăm người ngũ đại môn phái vây công Thương Khung sơn trang, đại sư sẽ không phải là muốn nói sớm đã biết được ngày ấy nhất cung, song cốc tụ hợp tới Thương Khung sơn trang chứ? Đại sư luôn mồm nói, muốn bọn tọa giao ra Vãn Thiên bảo đao cùng Vãn Thiên đao pháp, nhưng Thương Khung sơn trang đã bị hủy, đại sư sẽ không phải là muốn đem Vãn Thiên bảo đao cùng Vãn Thiên đao pháp do ngũ đại môn phái thay phiên bảo quản, cho đến khi có người của Thương Khung sơn trang do ngũ đại môn phái 'xác nhận', mới trả lại cho bọn họ chứ? Thời gian trước, trên giang hồ truyền lưu Vãn Thiên bảo đao, ngũ đại môn phái đều nhúng tay, cướp đoạt giết người, đại sư sẽ không phải là muốn nói vì an nguy của võ lâm chứ?"

Tuyệt kiếm lộ phong 115: ← [Trở lại](#)

Liên tiếp ba vấn đề, hỏi đến mức sắc mặt đám người ngũ đại môn phái từ đỏ tới trắng, từ trắng đến xanh!

"Vô Trần đại sư, cùng loại tà ma ngoại đạo này nói làm gì? Bọn họ như thế nào cũng sẽ không thể đo được hảo ý của chúng ta! Không bằng giam giữ lại, sau đó tiếp tục hỏi cũng không muộn!" Thanh Thành Minh Tâm đạo trưởng gầm lên một tiếng, tuy rằng ngũ đại môn phái sớm đã thỏa thuận, sau cùng sẽ đem đám người Nam Cung Thiên Mạc giao cho Thanh Thành xử trí, nhưng nhớ tới sự đệ của mình Minh Kiếm đạo nhân là chết ở trong tay ba người này, lại nghe thấy lời nói châm chọc của Nam Cung Thiên Mạc, làm sao còn nhẫn nại được, trường kiếm vung lên, liền xông lên hướng về phía ba người trong viện!

Đám người Vô Trần liếc nhau, thờ dãi, nắm chặt binh khí trong tay, đi theo phía sau Minh Tâm đạo trưởng, xông lên.

"Sớm như thế, không thuận tiện liền đánh? Cướp đoạt là cướp đoạt, giết người là giết người, lại vẫn nhất mực tìm cho bản thân vô số lý do mượn cớ, biên soạn đến đường đường chính chính, tội gì phải ăn chay?!" Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, thân hình vững chắc ba thước, lẫm không một kiếm, nghênh tiếp Minh Tâm đạo nhân đang bước nhanh chạy tới là một kiếm vào đầu.

Minh Tâm đạo nhân cười lạnh một tiếng, thân hình xông tới trước dừng lại, cánh tay giương lên, trường kiếm đâm thẳng mang theo thể xông tới trước, từ dưới mà lên, chống đỡ thân kiếm đánh xuống đầu của Nam Cung Thiên Mạc.

"Không thể!" Phía sau Minh Tâm đạo nhân; Thiếu Lâm Vô Trần, Võ Đang Thanh Tùng, Nga Mi Vô Bi đã từng cùng Nam Cung Thiên Mạc động thủ thấy Minh Tâm đạo nhân cư nhiên muốn cùng Nam Cung Thiên Mạc liêu mạng, cùng kinh hô kêu lên, vận đủ nội lực, một thanh thiên trượng, một cây phát trần, một thanh tể kiếm vội vã giương lên, ý muốn ngăn trở trường kiếm chém xuống của Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc hít mạnh vào một hơi, nội lực khê chuyển, tốc độ trường kiếm lại nhanh hơn vài phần!

Minh Tâm đạo nhân nghe thấy mọi người phía sau cảnh báo, trong lòng khê ngưng đọng, đột nhiên nhớ tới cốc chủ Tuyệt Cốc tuổi không lớn này, từng ở dưới sự liên thủ của ba người Thiếu Lâm Vô Trần, Võ Đang Thanh Tùng, Nga Mi Vô Bi đánh cho Nga Mi Vô Bi bị thương! Lửa giận trong lòng ngực nháy mắt dập tắt, Minh Tâm đạo nhân đang định thu kiếm né tránh, lại nhìn thấy Thiếu Lâm Vô Trần, Võ Đang Thanh Tùng, Nga Mi Vô Bi đã đi đến bên cạnh, ba thanh binh khí theo sát phía sau trường kiếm của mình, nghênh hướng Nam Cung Thiên Mạc. Trong lòng Minh Tâm đạo nhân trấn định, cho dù võ công của cốc chủ Tuyệt Cốc này cao tới đâu, cũng không đến mức có thể tiếp được sự liên thủ của bốn người mình?! Xác định chủ ý, trường kiếm Minh Tâm đạo nhân triển khai, gia tăng vài phần nội lực, nghênh hướng Nam Cung Thiên Mạc.

Không Động Vô Nhai Tử, Vô Vân Tử thấy thế, liếc nhau, thả người nhảy lên, một trái một phải, song chưởng vung ra, hai đạo chưởng lực hùng hậu, che phủ hướng ngực cùng hạ phúc của Nam Cung Thiên Mạc.

Nói tuy chậm, nhưng trên thực tế lại chỉ trong nháy mắt, trường kiếm chém xuống của Nam Cung Thiên Mạc đã cùng trường kiếm giương lên của Minh Tâm đạo nhân tiếp xúc!

Ý định nguyên bản của Nam Cung Thiên Mạc là muốn trước hết trừ khử Minh Tâm đạo nhân, nhưng binh khí của Thiếu Lâm Vô Trần, Võ Đang Thanh Tùng, Nga Mi Vô Bi lại theo sát ở phía sau trường kiếm của Minh Tâm đạo nhân, nếu vận lên chừng tám tầng công lực, trừ khử Minh Tâm đạo nhân, vẫn có thể tránh được binh khí của ba người phía sau, nhưng bản thân lại vô pháp hoàn toàn tránh khỏi chương kinh của Không Động nhị lão!

Nam Cung Thiên Mạc suy nghĩ trong lòng, nội lực nội liễm trong kiếm khẽ phóng, một cỗ nội kinh hùng hậu từ trên thân kiếm nhìn như nhẹ phiêu phiêu vừa rồi lan ra.

Hồ hập Minh Tâm đạo nhân cứng lại, chỉ cảm thấy trường kiếm lẳng không đánh xuống, đã không còn là một thanh trường kiếm bắn ra hàn khí bốn phía, mà là một con mãnh hổ giương nanh múa vuốt!

"Uông" Một thanh âm trầm đục vang lên, thiền trượng của Thiếu Lâm Vô Trần, phát trần của Võ Đang Thanh Tùng, tề kiếm của Nga Mi Vô Bi, trường kiếm của Thanh Thành Minh Tâm chưa đụng được đến thân kiếm của Nam Cung Thiên Mạc, đã bị nội lực kiếm khí trên thân kiếm làm cho nhất tề lui về phía sau một bước!

Bốn người hoảng sợ, hai mặt nhìn nhau, vạn không nghĩ tới được Nam Cung Thiên Mạc tuổi còn trẻ, cư nhiên lại có nội lực thâm hậu như vậy!

Minh Tâm đạo nhân thâm than trong lòng, cốc chủ Tuyệt Cốc này nội liễm nội lực trên thân kiếm, quả nhiên là thật tàn nhẫn, thầm nghĩ muốn một chiêu làm mình trọng thương! Nếu không phải Thiếu Lâm Vô Trần, Võ Đang Thanh Tùng, Nga Mi Vô Bi liên thủ chi viện, chỉ sợ..... Nếu có thể bắt giữ được người này, bức ra bí tịch võ học của hắn.....

Trong lòng Minh Tâm đạo nhân nóng lên, tinh quang lóe ra trong mắt, nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc đang nương theo thế một kích của bốn người mình, thân hình lần thứ hai cất cao vài thước, chính chính né qua chương kinh của Không Động nhị lão.

※※※

Thân hình Liễu Như Phong khẽ động, đang định theo lên, lại nghe thấy kinh phong khẽ vang bên cạnh người, Liễu Như Phong dừng lại cước bộ, nghiêng người né tránh, một thanh trường kiếm xẹt qua từ bên cạnh, còn có năm thanh trường kiếm, từ phía sau, trái phải, đâm thẳng lại.

Liều Như Phong đảo ngược trường kiếm, toàn thân khê chuyển, ngăn cản năm thanh trường kiếm, chỉ nghe bên cạnh một người lạnh giọng nói: "Tuyệt Cốc Liều Như Phong? Là người giết Minh Kiếm sư huynh? Lưu lại cho Minh Phong ta đi!"

Liều Như Phong vươn người nhảy lên, né qua hai chân tập kích phía dưới thân, đảo mắt quét quanh bốn phía, chính là môn nhân của ngũ đại môn phái đã động thủ, hơn ba, bốn mươi người đánh tới, nếu không phải nội viện này không lớn, chỉ sợ môn nhân của ngũ đại môn phái bóng người bốn phía kia, đều sẽ nhất tề xông lên.

Liều Như Phong mắt thấy Đỗ Như Phụng bị năm người vây quanh, mà Nam Cung Thiên Mạc cũng bị sáu tên đầu lĩnh ở chỗ cửa viện lúc trước vây công.

Mặc dù Nam Cung Thiên Mạc bị sáu người vây công, nhưng vẫn linh động có thừa. Mà võ công của Đỗ Như Phụng, mặc dù ở trên giang hồ cũng coi như không tồi, nhưng dưới sự vây khốn của năm tên cao thủ ngũ đại môn phái, đã là cực kỳ nguy hiểm! Trong lòng Liều Như Phong căng thẳng, thân liền hướng bên cạnh Đỗ Như Phụng mà đánh tới.

Kiếm quang chớp động, bảy, tám thanh trường kiếm ngăn trở trước mặt, Liều Như Phong bắt đắc dĩ, trường kiếm khê nâng, vọt tới trước một chút, hạ xuống đất. Mười người tới bên cạnh, cư nhiên tất cả đều là môn nhân phái Thanh Thành!

Liều Như Phong hừ lạnh một tiếng, trước mắt ba người mình bị vây trong trang viện này, toàn bộ số người bốn phía, ít nhất cũng có mấy trăm người, cũng không biết nhóm người Dạ Bất lưu thủ ở ngoài viện như thế nào. Nếu tiếp tục lưu giữ lực lượng, chỉ sợ nhóm ba người mình sẽ thực sự bị vùi lấp ở nơi này!

Cước bộ Liều Như Phong khê trượt, cả người nhẹ phiêu phiêu mà bước nghiêng ra ba bước, kiếm quang chợt lóe, một gã môn nhân Thanh Thành không kịp phản ứng, đã bị cắt đứt cổ họng, nhất thời máu tươi bốn phía. Chân Liều Như Phong không ngừng, bước một bước nghiêng, trường kiếm đâm vào mi tâm của một môn nhân Thanh Thành huy động binh khí muốn ngăn trở. Kinh phong tập kích đến ngực, thân thể Liều Như Phong khê chuyển, theo kinh phong, chuyển vòng ra, trường kiếm thẳng đứng, ngăn cản binh khí bốn phía, tay trái một trái, chế trụ cổ họng người đánh lên phía sau, năm ngón tay nhẹ nhàng siết chặt, tiếng động xương cốt vỡ vụn khê vang.....

Minh Phong đạo nhân theo sát phía sau Liều Như Phong, mắt thấy Liều Như Phong ra tay liền đã giết chết ba người trong môn phái mình, trong lòng kinh sợ, hét lớn một tiếng, trường kiếm rung lên, phi thân đâm thẳng tới Liều Như Phong.

Giống như bị tiếng quát của Minh Phong đạo nhân kinh động, Liều Như Phong quay đầu lại, lạnh như băng mà nhìn thể bay tiến lên của Minh Phong đạo nhân một cái, nháy mắt tính toán đã định trong lòng, không đón đỡ, quay đầu một kiếm, chống đỡ binh khí của một gã môn nhân Thanh Thành tùy thời đánh lên, thuận tay cắt cổ họng của hắn. Dưới chân Liều Như Phong khê nhún, thân thể đột nhiên xông nghiêng lên, phóng qua

đỉnh đầu mọi người, hai chân vận lực, liên tục giẫm lên ba, năm người, mấy người kia chỉ cảm thấy trong đầu đau xót, một cổ nội lực hung mãnh xuyên vào từ đỉnh đầu, nhất thời máu tươi cuồn cuộn phun từ bên trong miệng mũi, một tiếng chưa lên, đã mềm oặt mà ngã xuống.

Liễu Như Phong phi thân đáp xuống đỡ trái hờ phải, đôi mắt sự vẫy công của năm, sáu người, Đỗ Như Phụng bên người đã rõ ràng sơ hở chồng chất, tay trái duỗi ra, ôm lấy Đỗ Như Phụng, trường kiếm tay phải triển khai, thân hình xoay tròn, "Đương đương đương" Thanh âm liên tiếp giòn vang, các loại binh khí trường kiếm, thiên trọng, phát trần bốn phía bị trường kiếm mang theo nội lực của Liễu Như Phong chặn lại.

Đỗ Như Phụng đầu tiên là cả kinh, đợi đến khi thấy rõ người ôm mình là ca ca Liễu Như Phong, nhất thời trong lòng mừng rỡ, trường tiên lẳng không đánh ra vang vun vút, đem một bụng lửa buồn bực bị làm cho luống cuống tay chân lúc trước biến thành sát khí, cũng không cần nhìn rõ chiều cao địch nhân bốn phía, chỉ đem trường tiên giương lên, nội lực khê chuyển, theo thể xoay tròn của Liễu Như Phong, trường tiên hóa thành một con độc xà, theo sát phía sau trường kiếm của Liễu Như Phong, âm hiểm mà ở phía trên khuôn mặt của những môn nhân đệ tử ngũ đại môn phái bốn phía tránh né không kịp, quất ra đạo đạo huyết hoa!

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu rên thảm thiết nổi lên bốn phía.....

Minh Phong đạo nhân mới chạy tới liền thấy bốn phía năm, sáu gã đệ tử các phái đều là tay ôm mặt, kêu thảm thiết không thôi, giữa khe ngón tay ần ần có máu tươi tràn ra.....

Minh Phong đạo nhân hít một ngụm lãnh khí, nhìn phía trung tâm một vòng trống trải nơi sân, Liễu Như Phong khó khăn dừng lại, đang thật cẩn thận mà buông Đỗ Như Phụng xuống đất. Sát khí chợt lóe trong mắt Minh Phong đạo nhân, bất chấp mọi thứ, quát lớn: "Lui ra phía sau! Lấy ám khí tiếp đón!"

Dứt lời, Minh Phong đạo nhân làm gương trước phóng ra một thanh phi tiêu trúc của Thanh Thành.

Đám người bốn phía nghe tiếng lui về phía sau, đều tự lấy ra ám khí, bắn về phía huynh muội hai người Liễu Như Phong chính giữa, những người ngày thường không mang ám khí, đều cúi người nhặt lên đá vụn trên mặt đất.

"Đê tiện!" Mắt thấy một mảnh các loại phi tiêu, viên sắt, viên đá bốn phương tám hướng, đông nghìn nghịt bắn lại, Đỗ Như Phụng tức giận kêu to.

Liễu Như Phong đảo mắt nhìn Minh Phong đạo nhân một bên, trên mặt tựa tiểu phi tiêu, một phen túm lấy Đỗ Như Phụng bên cạnh, cơ hồ là dán sát xuống mặt đất, xẹt qua ba thước, chui vào bên trong đám người Minh Phong đạo nhân phía đối diện.

Trong phút chốc, phía đám người kia, kêu thảm thiết liên tục, giống như hoa màu trong ruộng lúa vào mùa thu, bị cắt đứt tận gốc, hơn mười người nhìn trời liền ngã nhào, đều bị một thanh trường kiếm sắc bén nhất tề cắt đứt cẳng chân, quay cuồng kêu rên.....

Mắt Minh Phong đạo nhân nhìn muốn nứt ra, Liễu Như Phong vài lần lên xuống, thân pháp nhanh nhẹn, động tác tàn nhẫn, rõ ràng võ công không ở dưới mình, lại vẫn nhất mực không cùng mình ngay mặt đối địch, ngược lại chuyên môn tìm thấp bối đệ tử (thấp bối = ng' có vai vế, đẳng cấp thấp) trong ngũ đại môn phái mà xuống tay!

Minh Phong đạo nhân nổi giận gầm lên một tiếng, vươn thân nhảy lên, trường kiếm vung lên, bay tiến lên hướng về phía hai người Liễu Như Phong, Đỗ Như Phụng trên mặt đất mà đánh xuống.

Liễu Như Phong không quay đầu lại, chỉ cần nghe sát ý nổi giận trong tiếng hô của Minh Phong đạo nhân, tiếng gió liệt liệt vang lên trong không trung, đã đoán ra được động tác lúc này của Minh Phong đạo nhân! Thân hình Liễu Như Phong khẽ nhảy, đột nhiên đứng lên, trường kiếm khê lặt, đâm vào ngực bụng một người bên cạnh, vận lực giương lên, người nọ giữa tiếng kêu gào thê thảm, cả thân thể bị trường kiếm nhấc lên, quăng hướng Minh Phong đạo nhân giữa không trung!

Đỗ Như Phụng cảm giác được từ bàn tay vòng ở bên hông mình, một đạo nội lực xuyên vào, linh quang chợt lóe, dẫn dắt nội lực mà Liễu Như Phong truyền vào trong cơ thể mình, đẩy vào trường tiên, cổ tay run lên, trường tiên gào thét, liền quất ra hướng về môn nhân ngũ đại môn phái bốn phía.

※※※

Nam Cung Thiên Mạc vẫn phân tâm chú ý hai người Liễu Như Phong, Đỗ Như Phụng nhưồn mảy, tuy rằng nhìn như Liễu Như Phong chiếm thượng phong, nhưng lúc này vì tránh ám khí, chủ động tiến vào đám người, mất đi thể linh hoạt bốn phía, kỳ thật là đã đưa bản thân y lâm vào nguy cảnh! Nếu chỉ có một mình Liễu Như Phong, Nam Cung Thiên Mạc thật sự tin tưởng trong khoảng thời gian ngắn, y sẽ không có vấn đề gì. Nhưng võ công của Đỗ Như Phụng, lại thua xa Liễu Như Phong linh hoạt tàn nhẫn! Nếu bị người phát giác nhược điểm này, toàn lực công kích Đỗ Như Phụng..... Như vậy ưu thế trước mắt của Liễu Như Phong, tất nhiên sẽ hóa thành bọt nước.....

Chống đỡ thiên tượng của Thiếu Lâm Vô Trần, đánh lui tể kiếm của Nga Mi Vô Bi, né qua phát trần của Võ Đang Thanh Tùng, Nam Cung Thiên Mạc một chương đẩy lui Không Động Vô Nhai Tử, phản thủ bắt lấy Không Động Vô Vân Tử!

※※※

Bên kia Minh Phong đạo nhân đã nhìn thấu tình hình, cười ác độc một tiếng, quát: "Đệ tử các phái nghe lệnh, trừ bỏ vài vị trưởng lão, đường chủ vây công Liễu Như Phong, những người còn lại, toàn lực đánh giết nữ nhân kia!"

Sắc mặt Đỗ Như Phụng đại biến, đột nhiên áp lực bốn phía tăng gấp bội, trường tiên xoay chuyển, quát bay vài người, nhưng không thể chịu nổi vô số đao kiếm bốn phía!

Trong lòng Liễu Như Phong trầm xuống, lời này của Minh Phong đạo nhân ở giữa phần yếu hại, mắt thấy đám người bên cạnh bỏ qua mình, tất cả đều chém về phía muội muội Đỗ Như Phụng, không khỏi khẩn trương, vài tên cao thủ bên cạnh lôi kéo, không chế được trường kiếm của Liễu Như Phong, làm y không thể quay kiếm về cứu viện.

Đột nhiên một đạo kiếm quang thoát ra, đâm thẳng hướng mi tâm Đỗ Như Phụng.

Hận ý chợt lóe trong mắt Đỗ Như Phụng, trong lòng biết những người này muốn dùng mình để kiềm chế ca ca Liễu Như Phong. Đỗ Như Phụng cắn chặt khớp hàm, hừ cũng không hừ ra một tiếng, gắt gao mà nhìn chăm chăm kiếm quang kia bị trường tiên điên cuồng đánh ra, quát bay hai người, đánh về phía sau đạo kiếm quang kia, trước ngực Minh Phong đạo nhân.....

Liễu Như Phong cực lực bức lui ba thanh binh khí trước người, kiếm quang chợt lóe nơi khóe mắt, mũi kiếm của Minh Phong đạo nhân, đã tiếp cận cách năm tấc nơi mi tâm Đỗ Như Phụng!

Liễu Như Phong không kịp nghĩ nhiều, tay trái bảo vệ Đỗ Như Phụng bên cạnh mãnh lực nhấn một cái, nháy mắt đem Đỗ Như Phụng đặt tại trên mặt đất, vai trái đau xót, là mũi kiếm của Minh Phong đạo nhân, ở phía trên vai trái của Liễu Như Phong tạo ra một đường máu, nháy mắt máu tươi mãnh liệt mà ra, thấm ướt vạt áo.....

Đỗ Như Phụng chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ truyền đến, thân không khỏi đã ngồi xuống đất, trong lòng cũng hiểu được, nhất định là ca ca Liễu Như Phong vì cứu mình, mới đột nhiên dùng lực!

Một giọt máu tươi rơi xuống trên mặt, không cần ngần ngại, theo bản năng biết nhất định là máu tươi của ca ca Liễu Như Phong! Đỗ Như Phụng tê thanh thét dài, không quản không nhìn, vận lên nội lực toàn thân, trường tiên phát tay mà ra, đem vài tên môn nhân của ngũ phái muốn nhân cơ hội mà đi lên kiếm tiện nghi quát bay ra ngoài.....

Minh Phong đạo nhân cười ác độc khi kế hoạch đã thành, trường kiếm khẽ chuyển, vẽ hướng phía sau lưng Liễu Như Phong.

Liễu Như Phong buông lỏng tay trái, thân thể mềm mại không xương, co lại hướng bên phải, tay trái ngăn trở tê kiếm của một người muốn bổ về phía đỉnh đầu Đỗ Như Phụng. Tay phải run lên, trường kiếm xoay chuyển, đem vài thanh binh khí xoắn vào vòng lưới kiếm. Thân thể Liễu Như Phong cong về phía trước, nâng lên một chân đá về

phía sau, ở giữa thân kiếm của Minh Phong đạo nhân, đồng thời, năm ngón tay trái siết chặt, người đánh lên Đỗ Như Phụng kia kêu thảm thiết một tiếng, buông tay lui về phía sau, tay phải cầm kiếm vận vẹo quái dị, đã bị Liễu Như Phong bóp nát xương cổ tay.

※※※

Sắc mặt Vô Vân Tử ngưng trọng, giao thủ mấy chiêu, đã không còn dám tiếp tục coi khinh cốc chủ Tuyệt Cốc này, sáu người mình, không người nào mà không phải là cao thủ khổ luyện võ học bản môn bốn, năm mươi năm, nhưng tại dưới tay tên cốc chủ Tuyệt Cốc chỉ trên dưới hai mươi tuổi này, liên tục qua hơn mười chiêu, cũng vô pháp thương tổn hần mảy may. Lập tức mạnh mẽ vận nội tức, nội lực toàn thân hơn năm mươi năm đều vận lên, song chương chậm rãi đẩy dờ đi, như nâng cự thạch Thái Sơn, gian nan cố sức mà nghiêng hướng Nam Cung Thiên Mạc.

Không Động Vô Nhai Tử kinh hãi, bất chấp kinh lực một chương lúc trước của Nam Cung Thiên Mạc kia chưa tiêu, hét lớn một tiếng, song chương phân chia, đánh về phía ngực, hạ phúc của Nam Cung Thiên Mạc.

Thiên trượng của Thiếu Lâm Vô Trần bị bắn ra hướng sau lưng, tinh quang chột lóe trong mắt Vô Trần, thiên trượng xoay vòng, chân trượng thuận thế tự hạ xuống, tập kích hướng phía đuôi trái của Nam Cung Thiên Mạc.

Tế kiếm của Nga Mi Vô Bi khẽ chuyển, đâm hướng mi tâm Nam Cung Thiên Mạc.

Phát trần của Võ Đang Thanh Tùng vung lên, tinh tế quét về phía bên hông Nam Cung Thiên Mạc.

Hung quang chột lóe trong mắt Thanh Thành Minh Tâm, trường kiếm tung bay, đâm hướng xương bả vai phía vai phải của Nam Cung Thiên Mạc, ý định muốn phé đi cánh tay phải của hắn!

Nam Cung Thiên Mạc cười dài một tiếng, thân thể giữa không trung như đá rơi xuống nước, nháy mắt hạ xuống đất.

Thiên trượng của Thiếu Lâm Vô Trần, tế kiếm của Nga Mi Vô Bi, phát trần của Võ Đang Thanh Tùng, trường kiếm của Thanh Thành Minh Tâm theo sát động tác của Nam Cung Thiên Mạc, biến chiêu áp thức, tập kích lên.

Thân hình Nam Cung Thiên Mạc khẽ chuyển, tạo ra một đạo tàn ảnh, người đã đến phía sau Không Động Vô Vân Tử, trường kiếm tay phải, cách không vung lên, vẽ hướng Không Động Vô Nhai Tử đang vội xoay người lại, chương trái khẽ ra, một đạo chương lực hung ác, nhẹ nhàng mà khắc ở trên vai Không Động Vô Vân Tử đang xoay người.

Tuyệt kiếm lộng phong 116 – Đại kết cục : ← Trờ lại

"Bang bang....." Bốn tiếng nổ mạnh, binh khí của bốn người Thiếu Lâm Vô Trần, Nga Mi Vô Bi, Võ Đang Thanh Tùng, Thanh Thành Minh Tâm đánh lên phần đất trống, làm bay lên một mảnh bụi đất.

Song chương của Không Động Vô Nhai Tử thất bại, trong lòng biết không tốt, vội vàng thu hồi song chương, bảo vệ toàn thân.

"A....." Một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Mọi người kinh hãi, ngẩng đầu nhìn, liền thấy Nam Cung Thiên Mạc bạch y phiêu phiêu, phi thân đáp xuống hướng về trong viện. Mà Không Động Vô Vân Tử đứng ở một bên, máu tươi cuồn cuộn phun trong miệng mũi, lồng ngực nguyên bản coi như tinh tráng đã dập nát lồm xồm xuống — chính là đã bị một chương của Nam Cung Thiên Mạc, đem nội tạng kể cả xương ngực của hắn chấn vỡ.....

"Sur đệ!" Hai mắt Không Động Vô Nhai Tử trừng lớn, tê tâm liệt phế mà thảm gào một tiếng, nhìn thân ảnh Nam Cung Thiên Mạc liền toàn lực bỏ nhào qua.

Nhóm bốn người Thiếu Lâm Vô Trần hai mắt nhìn nhau, không khỏi nuốt nuốt nước miếng vì kinh hách mà ra, cẩn thận dè dặt mà đến gần nhau vài bước. Lúc này nhân số đệ tử của các môn phái trong trang đông đảo, có lẽ, có thể đợi đến lúc Nam Cung Thiên Mạc kiệt sức, lại bắt giữ hắn, chỉ cần ép hỏi ra bí kíp của Tuyệt Cốc, thiên hạ vô lâm, còn có nơi nào không thể đi được? Nhìn bóng dáng Nam Cung Thiên Mạc, trong mắt bốn người vừa là sợ hãi, vừa là kinh hi!

Nam Cung Thiên Mạc mất thấy Liễu Như Phong mang vết thương vẫn tuôn trào máu trên vai, nhưng lại không thể không bảo hộ Đỗ Như Phụng đang kiệt lực, bốn phía hơn mười người luân phiên vây công, cánh tay trái vì miệng vết thương trên vai, dần dần không thể linh hoạt, trên người sau lưng, to to nhỏ nhỏ, đã thêm mấy đạo vết thương.

Về quỹ dị chớp động trong mắt Minh Phong đạo nhân, lén lút đến gần sau lưng Liễu Như Phong, trường kiếm vung lên, thừa lúc Liễu Như Phong một kiếm chống đỡ vài thanh đao kiếm bổ về phía Đỗ Như Phụng, vô lực lo liệu trước tình huống xảy ra; lặng yên không một tiếng động mà đâm hướng ngực Liễu Như Phong!

"Đinh" Một tiếng giòn vang, Minh Phong đạo nhân mắt thấy trường kiếm của mình bị một thanh trường kiếm cắt ngang gạt ra, xúc cảm âm áp bao phủ yết hầu, ngay sau đó cổ họng đau xót, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không còn biết.

Liễu Như Phong một kiếm bức lui vài người trước mặt, đột nhiên cảm thấy lưng phát lạnh, quay đầu vừa nhìn, liền thấy Nam Cung Thiên Mạc không biết từ khi nào đã tới phía sau, một tay buông ra cổ họng của Minh Phong đạo nhân, nhìn Minh Phong đạo nhân mềm oặt mà ngã xuống đất.

Nam Cung Thiên Mạc tiến lên hai bước, duỗi ngón tay liên tục điểm, nháy mắt phong bế vài chỗ đại huyệt trên vai trái Liễu Như Phong, ngăn máu chảy. Quay người một chuyển, đối diện song chuyển bồ ra của Không Động Vô Nhai Tử đang điên cuồng tập kích đến sau lưng!

Tàn khốc chợt lóe trong mắt Nam Cung Thiên Mạc, đề khí vận lực, hai cổ nội lực từ giữa song chuyển của hai người va chạm, một thanh âm trầm đục vang lên, kinh lực bốn phía, trừ bỏ Liễu Như Phong cùng Đỗ Như Phụng phía sau Nam Cung Thiên Mạc, môn nhân đệ tử của ngũ đại môn phái bốn phía đa số đều bị kinh lực chạm nhau của hai người bay tới quét trúng, lập tức phun ra một ngụm máu, nhìn trời liền ngã!

Không Động Vô Nhai Tử kêu lên một tiếng đau đớn, thân bất do kỷ, bay ngược đi vài thước, được Thiếu Lâm Vô Trần tiếp lấy. Một chuyển mang công lực toàn thân, cư nhiên bị cốc chủ Tuyệt Cốc tuổi còn trẻ này tiếp được, còn bản thân lại bị phản chấn trở lại? Điên cuồng trong đầu Không Động Vô Nhai Tử ngưng đọng, bình tĩnh xuống.

"Cốc chủ, thực xin lỗi....." Liễu Như Phong cười khổ một tiếng, nhìn nhìn bộ dáng toàn thân đầm máu của bản thân, nói: "Thuộc hạ vô năng, liên lụy cốc chủ....." Nam Cung Thiên Mạc lãnh nhần đảo qua bốn phía, môn nhân đệ tử của ngũ đại môn phái đều là mất lộ vẻ sợ hãi, chậm rãi lui về phía sau, đem bốn phía Nam Cung Thiên Mạc, tạo ra thành một vòng tròn trống trải.

Nam Cung Thiên Mạc từ trong ngực lấy ra một viên thuốc, đưa cho Liễu Như Phong, nói: "Không trách người! Là bốn tọa không dự đoán được, nghĩ rằng môn chủ Tín Môn là người thường, thế nhưng lại là cao thủ phái Không Động, còn cùng ngũ đại môn phái thiết lập mai phục!"

Liễu Như Phong tiếp nhận viên thuốc, một ngụm ăn vào, hơi có chút áy náy mà nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói đến cùng, bất luận vì sao gặp phải mai phục như

vậy, bản thân là thị vệ lại chẳng những không vì Nam Cung Thiên Mạc chia sẻ nửa điểm áp lực, ngược lại còn khiến cho Nam Cung Thiên Mạc ra tay cứu trợ mình, là như thế nào cũng không thể ăn nói!

"A di đà phật! Nam Cung cốc chủ, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, tuy rằng võ học Tuyệt Cốc cao thâm, nhưng hôm nay trong viện này, ngũ đại môn phái ta đều sở hữu hơn năm trăm môn nhân đệ tử. Sao Nam Cung cốc chủ không giao ra Vấn Thiên bảo đao, đao pháp, theo bản tăng đi Thiếu Lâm làm khách?" Thiếu Lâm Vô Trần mắt thấy nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc đã bị bao vây, hai thị tòng, một người bị thương, một người kiệt lực; liền đứng ở ngoài đoàn người, cao giọng nói.

Nam Cung Thiên Mạc để ý cũng không để ý đám người Vô Trần đứng ở ngoài đoàn người, nhìn nhìn Đồ Như Phượng gian nan mà vẫn muôn đứng dậy, rồi lại ngã ngổ xuống liếc mắt một cái, bên tai nghe thấy tiếng hô hấp của Liễu Như Phong đang thừa cơ hội này, lặng lẽ điều tức. Đánh nhau sau một lúc lâu, nhóm người Dạ Bát ẩn núp ngoài trang cũng có lẽ đã phát giác không đúng? Nếu lúc này đi, chỉ đơn giản nhìn lúc trước Liễu Như Phong bị những người này dùng ám khí đẩy vào đoàn người liền biết, huống chi còn có một Đồ Như Phượng tồn tại! Tuy rằng nếu muốn bỏ không để ý đến nàng, dưới tình hình như vậy, Liễu Như Phong cũng sẽ không nói gì, nhưng thương tâm khổ sở, cũng không thể tránh được. Liễu Như Phong thoát nhìn là người ôn hòa, nhưng chân chính để ở trong lòng, cũng chỉ có ba người, mình cùng mẫu thân, muội muội của y mà thôi.....

Nam Cung Thiên Mạc nghĩ, không khỏi lại trông Đồ Như Phượng liếc mắt một cái, không thể, cũng chỉ có thể kiên trì một trận, chờ đợi nhóm người Dạ Bát từ bên ngoài động thủ, trong ngoài giáp công, đem tất cả đám người trong viện này lưu lại nơi đây, cũng đỡ phải phiền toái cho sau này phải mang theo người, chung quanh đi tìm ngũ đại môn phái!

Nam Cung Thiên Mạc nửa híp mắt, như nhìn người chết, chậm rãi đảo qua đám người bốn phía, nhóm người này, có thể được phái tới nơi đây, nói vậy hẳn cũng là đệ tử tinh nhuệ trong ngũ đại môn phái a?! Nếu toàn bộ chết ở nơi này, chỉ sợ ngũ đại môn phái trong ba, năm mươi năm, là không cần nghĩ đến khôi phục nguyên khí..... Cấp cho ngũ đại môn phái một cái giáo huấn đau thương là tất yếu! Về phần hủy diệt ngũ đại môn phái, Nam Cung Thiên Mạc lại không nghĩ tới! Trước không nói ngũ đại môn phái bắt nguồn từ xa xưa, chỉ nói đến Tuyệt Cốc sáng lập mới được hơn hai trăm năm, liền đã có thiết lập cấm địa, trường lão, tuy nói cấm địa là nơi thanh tu của lịch đại cốc chủ, chung thân không được ra ngoài, nhưng nếu Tuyệt Cốc gặp phải lúc khó khăn diệt cốc, có thể châm ngòi tín hiệu ở ngoài cấm địa, chiêu gọi lịch nhậm cốc chủ còn sống trong cấm địa, theo ra ngoài diệt địch! Có thể nghĩ, ngũ đại môn phái sừng sững ngàn năm có thể tồn lưu đến nay, lại như thế nào không có vài biện pháp sau cùng?!

"Ma đầu! Ngươi suy nghĩ như thế nào? Nếu không đáp ứng, nhóm lão phu sẽ lập tức hạ lệnh, võ công ngươi dù có cường thịnh thế nào, cũng sẽ đến lúc kiệt lực! Đến lúc đó..... Hừ hừ!" Không Động Vô Nhai Tử đau lòng vì cái chết của Vô Vân Tử, lớn tiếng quát.

Ma đầu?! Nam Cung Thiên Mạc đảo mắt, nhìn nhìn Không Động Vô Nhai Tử ngoài đoàn người đang hận không thể ăn tươi mình, lạnh giọng cười nói: "Lời này của Không Động chương môn thật đúng là buồn cười! Đã như thế, Không Động chương môn hà tất phải đứng xa như vậy? Lại đem một đám môn nhân đệ tử này đưa tới tiêu hao nội lực của bọn họ?!"

Lời vừa nói ra, tuy rằng mọi người ngũ đại môn phái bốn phía không có hành động rõ ràng, nhưng cũng nhìn không được mà trộm liếc về phía nhóm năm người Vô Trần.

"A di đà phật! Trừ ma vệ đạo, là mục đích của nhân sĩ chính phái tập võ chúng ta. Nam Cung cốc chủ tuổi còn trẻ, liền đã đầy tay huyết tinh, chúng ta ra hạ sách này, cũng là không có gì đáng tiếc....." Song chương Thiếu Lâm Vô Trần hợp thành chữ thập, chậm rãi nói.

"Vô Trần đại sư, cùng ma đầu này nói những điều này làm gì? Tà ma ngoại đạo, người người đều muốn tiêu diệt! Môn hạ đệ tử các môn phái nghe lệnh....." Minh Tâm đạo nhân cũng là tức giận trong lòng, mắt thấy Minh Phong sư đệ ngã dưới chân Nam Cung Thiên Mạc, tức giận sau một lúc lâu, mới bình khí một chút, làm sao còn nghe được Vô Trần dài dòng không ngừng, một lòng thầm nghĩ muốn lập tức bắt giữ Nam Cung Thiên Mạc, sau đó đem các loại thủ đoạn hình phạt, nhất nhất sử dụng trên người hắn, cùng lúc báo thù cho hai sư đệ!

Lời Minh Tâm đạo nhân còn chưa dứt, lại nghe một tiếng cười khẽ, thanh âm ôn hòa tùy ý, nhưng vẫn có thể khiến vài trăm người trong viện đều nghe được rành mạch. Bốn người áo gai, nâng một chiếc kiệu nhỏ màu xanh, chân không chạm đất, lẳng không mà đến.....

Sắc mặt nhóm năm người Vô Trần đều biến sắc, phần hận mà nhìn chằm chằm chiếc kiệu nhỏ màu xanh từ đỉnh đầu mọi người bay vút mà đến, càng ngày càng gần kia, mảnh kiệu buộc cao, người trong kiệu một thân tử y, thần sắc biếng nhác, hơi rũ mắt, thưởng thức một khối ngọc bội trong tay, một người bên kiệu, trường bào màu xanh —— người tới không phải cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cùng tả hộ pháp Bích Tâm Cung Ly Thương thì còn có thể là ai?

"Cung chủ Bích Tâm Cung?!" Minh Tâm đạo nhân nghiêng răng nghiêng lợi, cảm hận quát: "Người tới làm gì? Khi nào thì Bích Tâm Cung cùng Tuyệt Cốc cũng liền thành một mạch?"

Nam Cung Thiên Mạc nhếch mi, không chỉ Thanh Thành Minh Tâm đạo nhân, ngay cả đám người Thiếu Lâm Vô Trần, Võ Đang Thanh Tùng, Nga Mi Vô Bi, Không Động Vô Nhai Tử, đều là trong vẻ mặt phần hận mang theo sợ hãi, vừa có chút kinh hoảng mà nhìn nhìn chiếc kiệu nhỏ màu xanh phiêu nhiên hạ xuống, vừa nhìn nhìn nhóm ba người Nam Cung Thiên Mạc. Là sợ Tuyệt Cốc cùng Bích Tâm Cung liên tâm, phá hủy ngũ đại môn phái? Hay là thời gian trước đây, lúc tranh đoạt chuỗi Vắn Thiên bảo đao giả, đám người Vô Trần đã từng ăn khá nhiều thua lỗ từ cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch? Nam Cung Thiên Mạc như có chút dăm chiêu.

"Ha ha a....." Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch ôn hòa cười khế, còn mang theo một chút ngưng ngưng, vẻ mặt chân thành, nhìn nhìn đám người Vô Trần, nói: "Bản cung nguyên bản muốn hảo hảo xem diễn, đang thấy náo nhiệt, ai ngờ các người cứ nhiên dùng tay không đánh! Bản cung nghe được có người nói cái gì ‘Tà ma ngoại đạo, người người đều muốn tiêu diệt!’, bản cung tự nhận mình là tà ma ngoại đạo, cho nên..... cũng không cần làm phiền các vị tìm kiếm, liền tự mình đi ra!" Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch nói một cách thoải mái, vẻ mặt nghiêm túc, lại đem mọi người trong viện, đều tức giận đến muốn sặc.....

Cái gì kêu xem diễn a? Mọi người ở chỗ này đều liều chết liều sống, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch cứ nhiên lại toàn cho là xem diễn sao?

Nam Cung Thiên Mạc lãnh nhần đảo qua, đục khoét cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch đang ngồi trong kiệu, thoải mái mà dựa vào nệm y một cái.

Đám người Vô Trần trao đổi ánh mắt lẫn nhau, suy nghĩ có thể đem cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch này cùng một đường ăn luôn hay không.....

Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch vẫn là một bộ dáng lười nhác, nhìn nhìn mọi người, lười biếng mà mở miệng, nói: "Là ai muốn trừ ma vệ đạo a? Đi ra để cho bản cung nhìn một cái!"

Gân xanh trên trán Minh Tâm đạo nhân bạo khởi, đã nghĩ muốn bước ra ngoài, năm trăm môn nhân đệ tử nơi đây còn sợ không lưu giữ được sáu người Bích Tâm Cung này? Huống chi trước mặt nhiều đệ tử như vậy, hẳn cũng không thể co đầu rút cổ không tiến lên, để cho người ta xem thường mình, còn liên lụy đến phái Thanh Thành không phải sao?!

Vô Trần lại gắt gao mà kéo Minh Tâm đạo nhân lại, không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt ý bảo hấn an tâm một chút chớ nóng.

"Đủ rồi!" Nam Cung Thiên Mạc tức giận trong lòng, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch vừa xuất hiện, ngũ đại môn phái rõ ràng kiêng kị cực sâu, so sánh với tụ tập năm trăm môn nhân mai phục mình, Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy trong lòng phi thường khó chịu! Tuyệt Cốc có chỗ nào thua kém Bích Tâm Cung? "Đây là chuyện của Tuyệt Cốc, không cần Mộ cung chủ nhúng tay!"

"Ngô....." Cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch tựa như không ngờ đến Nam Cung Thiên Mạc không chút nào muốn mua ý tốt của hấn, nói đến đây, hơi hơi ngẩn ra, hiểu được, cười cười, nói: "Được thôi, là bản cung không đúng! Tiên lai hậu đáo (ý là ai đến trước xếp trước, ai đến sau xếp sau), Nam Cung cốc chủ xin cứ tự nhiên, bản cung ngồi ở chỗ này. Nếu Nam Cung cốc chủ giết bọn họ, bản cung không nói hai lời, lập tức rời đi! Nếu là..... Hắc hắc! Như vậy bản cung được dịp cùng bọn họ lãnh giáo cái gì kêu trừ ma vệ đạo!"

Mọi người trong viện hai mặt nhìn nhau, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch này ngồi ở chỗ này, làm sao còn có người dám toàn lực ra tay? Vô luận là ngũ đại môn phái, hay là Nam Cung Thiên Mạc, ai mà không lưu vài phần khí lực để ngừa cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch ngư ông đắc lợi, bỏ đá xuống giếng?

Đúng lúc này, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch đột nhiên chau mày, thở dài, nói: "Xem ra là không có gì thú vị! Chúng ta đi thôi!"

Bốn đại hấn áo gai, Ly Thương bên kiệu, một tiếng cũng không lên, nâng chiếc kiệu xanh, lướt lên trên nóc nhà, trong nháy mắt, liền đã đi xa.

"Nam Cung cốc chủ, tương kiến tức là hữu duyên! Ngày sau nếu có gì khó xử, có thể đến Bích Tâm Cung tìm bản cung!" Rất xa, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch, thanh âm như than nhẹ truyền tới.

Mọi người trong viện đều nhú mày khó hiểu, cung chủ Bích Tâm Cung Mộ Bạch này đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên rời đi, thật sự không biết hấn là vì cái gì.....

Nam Cung Thiên Mạc nhếch đầu mi, trên mặt lộ ra một tia ý cười băng lãnh.....

"A a a....." Tiếng kêu thảm, vang lên chung quanh, đầu tiên là ở ngoài tường viện, không qua phút chốc, đã đến phía trên tường viện.

Vô số đệ tử của ngũ đại môn phái đều kêu thảm ngã xuống đất, ảnh vệ, thị vệ Tuyệt Cốc hắc y, xông lên tường viện, cùng môn nhân đệ tử của ngũ đại môn phái chém giết.

Sắc mặt đám người Thiếu Lâm Vô Trần đại biến.

Nam Cung Thiên Mạc lãnh nhần đảo qua, những môn nhân đệ tử đó, tuy rằng còn có chút có thể miễn cưỡng chống cự được thị vệ Tuyệt Cốc, nhưng lại tử thương thảm trọng dưới tay ảnh vệ Tuyệt Cốc..... Nam Cung Thiên Mạc cười dài một tiếng, ngón tay khẽ búng, trường kiếm phát ra một tiếng vang sáng trong, Nam Cung Thiên Mạc không còn gì cô kỵ, thân hình triển khai, thân ảnh như quỷ my, như điện quang hỏa thạch, đạo quanh một vòng bốn phía, nội lực toàn bộ khai hỏa, trường kiếm cắt ngang, khoảng mười tên đệ tử của ngũ đại môn phái đã là máu bắn ra từ cổ họng, ngã xuống đất.....

Đám người Thiếu Lâm Vô Trần chấn động, kinh hãi vạn phần nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc quay lại vòng chiến, mặt không đỏ khí không suyễn, tuy rằng bọn họ đã sớm biết võ công Nam Cung Thiên Mạc cao tuyệt, nhưng không nghĩ rằng, Nam Cung Thiên Mạc lúc trước cùng sáu người bọn họ triển đấu sau một lúc lâu lại là chưa dùng hết toàn lực!

Nam Cung Thiên Mạc cười lạnh trong lòng, lúc trước ba người mình bị nhốt tại nơi này, tuy rằng võ công của đệ tử ngũ đại môn phái bốn phía vẫn chưa được Nam Cung Thiên Mạc nhìn đến trong mắt, nhưng bắt buộc dĩ bọn họ nhân số đông đảo, đương nhiên Nam Cung Thiên Mạc phải lưu lại vài phần nội lực, mới dễ kéo dài tới khi thủ hạ thị vệ tới.....

Ba đạo bóng đen lướt vào trong viện, hạ xuống trước người Nam Cung Thiên Mạc.

Dạ Bát nhìn nhìn vết máu trên người Liễu Như Phong, cúi đầu quỳ xuống, nói: "Cốc chủ, nhóm thuộc hạ phát giác không đúng, đến chậm một bước, thỉnh cốc chủ bớt giận!"

"Không muộn!" Nam Cung Thiên Mạc mỉm cười, nhìn nhìn Dạ Bát, hướng Đỗ Như Phụng đang ngồi dưới đất hơi tỏ ý. Nam Cung Thiên Mạc lại đã thả người lướt hướng về phía đám người Thiếu Lâm Vô Trần.

Dạ Bát đứng dậy, mang theo hai ảnh vệ phía sau, đi đến trước người Liễu Như Phong, Đỗ Như Phụng, đem hai người bảo vệ chặt chẽ.

Liễu Như Phong nhướn mày, nhìn nhìn muối muối trên mặt đất, hướng về Dạ Bát gật gật đầu, vung lên trường kiếm trong tay, hướng về phía Minh Tâm đạo nhân bên cạnh Nam Cung Thiên Mạc giết qua.

Dạ Bát bắt đắc dĩ mà nhìn nhìn Đỗ Như Phụng trên mặt đất mở to đôi mắt, lại ngay cả nói đều nói không được, lại nhìn Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong rõ ràng mang theo nộ khí trút căm phẫn, ra tay chiêu chiêu đoạt mệnh; nhận mệnh mà làm một cái ám hiệu, nháy mắt mười hắc y ảnh vệ đã tiến lại, đem Đỗ Như Phụng trên mặt đất vây quanh, bảo hộ vững chắc.....

※※※

Một hồi huyết chiến, lặng yên không tiếng động mà triển khai trong một chỗ trang viên ngoài Phụng Tường Phủ, một trận chiến, năm trăm môn nhân cao thủ tinh nhuệ của ngũ đại môn phái, đều chết tại nơi này, ngũ đại môn phái âm thầm tuyên bố bế quan, rời khỏi phân tranh giang hồ.

Nhưng năm thanh trường đao màu đen, lại vẫn dẫn tới trên giang hồ chém giết suốt hai năm, mới dần dần ổn định lại, ai cũng không biết cuối cùng ai đoạt được hắc đao, mà Bích Tâm Cung, Tuyệt Cốc lại mai danh ẩn tích, chỉ có Đoạn Hồn Cốc vẫn lúc nào cũng hiện thân giang hồ, nhưng cũng là như thần long kiến thủ bất kiến vĩ, không có nửa phần tung tích.....

※※※

Ba năm sau.....

Tuyệt Cốc, Mạc Tiêu Cung bên cạnh Tuyệt Thiên Cung đều một vẻ vui sướng, vài cảm màu đỏ treo quanh vách tường, mái hiên, đèn lồng đỏ thắm điểm xuyến các nơi trong cung điện. Tươi cười nở rộ trên mặt Nam Cung Thiên Mạc cùng Liễu Như Phong, đứng trong đại sảnh cung điện ồn ào tiếng người. Hết thầy người chủ sự, điện chủ các điện của Tuyệt Cốc đều đến đông đủ.

"Nhất bá thiên địa!"

"Nhị báI cao đường!"

"Phu thê đốI báI!"

"Đưa vào động phòng!"

Được mời làm chủ lễ là Vạn Thiên Sơn, Vạn lão gia tử, cười đến nỗi đều đã không thấy ánh mắt, nhìn nhìn một đôi bích nhân trong sảnh.

Thanh niên có dung mạo tám phần tương tự cùng Nam Cung Thiên Mạc ôn nhu mà nâng dậy Đỗ Như Phụng mang phượng quan hà phí bên cạnh (phượng quan hà phí = mũ phượng cùng khăn choàng vai), hướng về phía mọi người trong sảnh cúi người hành lễ, vẻ mặt hạnh phúc mà đi hướng sảnh đường phụ.....

Ngồi trên cao đường trong sảnh, Đỗ phu nhân vui sướng đến rơi lệ, Đỗ Thương Sơn bởi vì hai nhi tử nhất tề chết mà tinh thần sa sút hồi lâu, cũng không khỏi lộ ra sắc mặt vui mừng. Liễu Như Phong nhìn nhìn một đôi tân nhân dần dần biến mất, trong lòng đột nhiên có chút không đành, thật giống như đôi phụ mẫu Đỗ Thương Sơn trên cao đường, có một loại chua xót khi gả nữ nhi đi. Nam Cung Thiên Mạc lại là cười đến mặt tươi như hoa, rốt cục..... cũng đem tiêu ma nữ này gả đi, ngày sau hẳn là sẽ không lại đến đánh nhiều chuyện tốt của mình a?!

Mọi người ngồi trong sảnh dự yến hội, dần dần náo nhiệt lên.

Nam Cung Thiên Mạc lôi kéo Liễu Như Phong đang lưu luyến không rời, còn đuổi đầu nhìn vào nội sảnh; lén lút quay về Tuyệt Thiên Cung.

Ẩn lên làn môi ôn nhuận, phiến lưỡi linh hoạt trượt vào miệng, Liễu Như Phong giật mình hoàn hồn, mới phát hiện bản thân cư nhiên đã về tới phòng ngủ.....

Nhìn nhìn dung nhan tuấn mỹ phóng đại trước mắt, Liễu Như Phong nhẹ nhàng mà nhắm lại hai mắt.....

Vừa hôn xong, Nam Cung Thiên Mạc ôn nhu mà nhìn nhìn Liễu Như Phong, nói: "Ngươi hôm nay cư nhiên thất thần đến tận giờ?! Ta không thể cho ngươi một hôn lễ giống tam ca cùng Phụng nhi, nhưng ta có thể cam đoan, chỉ cần ngươi không bội phản, cuộc đời này của Nam Cung Thiên Mạc ta, sẽ chỉ có một mình ngươi....."

Liều Như Phong ngẩn ra, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, trong lòng mềm mại, thối lui một bước, quỳ xuống đất, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Thuộc hạ hiểu rõ, Liều Như Phong chỉ nguyện cùng chủ nhân cả đời! Dù cho ngày sau chủ nhân có..... thê thất, chỉ cần chủ nhân không chê bỏ, chán ghét, Như Phong vẫn là người của chủ nhân....."

"Ta biết, ta biết....." Nam Cung Thiên Mạc kéo Liều Như Phong, ôm chặt lấy, sau một lúc lâu, mới buông lỏng tay, cười nói: "Có người là đủ!" Nói xong, Nam Cung Thiên Mạc nâng lên chén rượu trên bàn, đưa qua một ly, nhìn nhìn Liều Như Phong tiếp nhận, mới nói: "Nhìn thấy tam ca cùng Phượng nhi thành thân, cũng coi như xong một tâm sự! Đến, Như Phong, tối nay mượn rượu mừng của bọn họ, chúng ta cũng đến uống một chén rượu giao bôi! Xem như là —— ha ha....."

Liều Như Phong nhìn nhìn bốn phía, rõ ràng là nền đỏ long phượng tân hôn hi vọng, không biết khi nào Nam Cung Thiên Mạc đã trộm cầm về, đặt ở trong phòng. Liều Như Phong đỏ mặt lên, nhưng cũng không nói gì, theo ý tứ của Nam Cung Thiên Mạc, hai khuỷu tay tương giao cùng hân, uống xuống chén rượu mừng này.....

"Như Phong!" Nền đỏ mang theo không khí ngày vui, khắc trên mặt Liều Như Phong, nhuộm lên tầng tầng đỏ ửng, dung mạo ngày thường trang nghiêm mà lãnh khốc, ánh lên ánh nền màu đỏ hỉ sắc, để lộ ra tình sắc khôn cùng. Nam Cung Thiên Mạc không thể kiềm chế được, đem Liều Như Phong kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi diễm lệ.....

※※※

Hậu ký:

Bốn năm sau, theo sự xói mòn của năm tháng, Nam Cung Thiên Mạc càng lộ vẻ trưởng thành uy nghiêm đang ngồi ở thư phòng, phê duyệt công văn trên án.

"Ngũ đại môn phái lần thứ hai xuất hiện giang hồ?" Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn công văn trong tay, lộ ra một nụ cười lạnh mang theo sát khí.

“Vâng” Dạ Bát đứng ở trong phòng cung kính mà đáp.

Nam Cung Thiên Mạc nhìn nhìn Dạ Bát cùng Dạ Thất phía sau hân, sát khí khẽ thu

lại, ôn hòa mà cười nói: "Dạ Bát, hiện giờ ngươi đã là điện chủ Ảnh Điện, việc này, để cho người khác đi làm, không cần tự mình chạy đi một chuyến này!"

Dạ Bát mắt cũng không nâng, vẫn là cứng ngắc nghiêm mặt, thanh âm không chút phập phồng nói: "Vâng, nhưng lần này ảnh vệ mới huấn luyện trong Ảnh Điện, có hai người cực kỳ không tồi, thuộc hạ nghĩ, có lẽ cốc chủ muốn đổi ảnh vệ bên người!"

"Thôi! Để cho bọn họ ở lại đi, hiện tại bọn họ làm việc cũng không tệ lắm!" Nam Cung Thiên Mạc nhíu nhíu mày, thở dài, nói: "Trừ bỏ Đồ Như Phượng, bọn họ cũng không để cho người ngoài tiến vào! Chuyện này không trách bọn họ, ai biểu vị tam tẩu của ta này có chỗ dựa quá vững chắc, ngay cả bốn tọa cũng cực kỳ đau đầu!"

"Phụ thân, phụ thân!" Đồng âm êm dịu truyền đến từ ngoài phòng.

Liễu Như Phong ôm một hài đồng hai tuổi đi vào trong phòng.

"Liễu thống lĩnh!" Dạ Bát, Dạ Thất hướng về phía thống lĩnh thị vệ Tuyệt Thiên Cung Liễu Như Phong hơi hơi gật đầu tỏ ý.

Liễu Như Phong hơi gật đầu, liền không để ý tới nữa.

"Phụ thân, ôm một cái." Nam Cung Hưng Long hai tuổi cao hừng hực mà huy đôi tay nhỏ trắng trắng mập mập, hơn phân nửa thân mình đã lộ ra từ trước ngực Liễu Như Phong, duỗi hướng Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc sủng nịch mà cười, duỗi tay tiếp lấy, trêu đùa khuôn mặt nhỏ nhắn béo dầy của Nam Cung Hưng Long, nói: "Long nhi có ngoan ngoãn nghe lời cha hay không? Không ngoan phụ thân sẽ đánh cái mông nhỏ của ngươi....."

Nam Cung Hưng Long ở trên đùi Nam Cung Thiên Mạc bắt mẫn mà vận vẹo thân mình nhỏ nhỏ, nãi thanh nãi khí nói: "Long nhi thực ngoan, không tin phụ thân hỏi cha đi!"

Liễu Như Phong cười nói: "Hưng Long thực nghe lời, chỉ là quá dính lấy cốc chủ....."

Dạ Bát, Dạ Thất liếc nhau, yên lặng mà hành lễ, lui ra ngoài.

"Đỗ Như Phượng kia ý vào là tam tẩu của cốc chủ, lại đem nhi tử làm con thừa tự cho cốc chủ cùng Liễu thống lĩnh, ảnh vệ nào dám đắc tội nàng? Chỗ dựa vững chắc lớn nhất của nàng, chính là Liễu thống lĩnh cùng cốc chủ a....." Dạ Thất có chút bất mãn mà thấp giọng nói thầm.

"Câm miệng! Chuyện của cốc chủ, làm sao đến phiên chúng ta quan tâm? Thất, người sẽ không phải là còn nhớ thương Liễu thống lĩnh đó chứ?" Dạ Bát khẽ quát một tiếng, như có chút dăm chiêu mà quay đầu lại đánh giá Dạ Thất.

Dạ Thất rùng mình một cái, nhìn nhìn bản mặt rõ ràng không có biến hóa của Dạ Bát, không biết sao, liền cảm thấy được thập phần nguy hiểm, vội thấp giọng nói: "Như thế nào như vậy? Tuy rằng bên ngoài không nói rõ, nhưng trong vòng Tuyệt Cốc, ai không biết cốc chủ phu nhân của chúng ta là thống lĩnh thị vệ Tuyệt Thiên Cung Liễu Như Phong? Cốc chủ đã đem toàn bộ thị cơ trong Tuyệt Thiên Cung đuổi ra ngoài....."

Dạ Bát hừ một tiếng, nói: "Người hiểu được là tốt! Người đã còn có tinh lực nghĩ đến việc này, xem ra đêm qua bản điện cố gắng chưa đủ. Thất, sau khi trở về, bản điện sẽ hảo hảo cố gắng, cho người không còn tinh thần nghĩ bảy nghĩ tám nữa....."

"Không phải chứ....." Dạ Thất dè thấp thanh âm kêu rên, truyền ra rất xa, rất xa.....

Chính văn hoàn.

Tuyệt kiếm lộ phong Phiên ngoại cuối: ← [Trở lại](#)

Sắc trời dần dần tối xuống.

Nam Cung Thiên Mạc thu thập công văn vừa mới phê duyệt xong trên mộc án, động động cánh tay có chút đau nhức.

Bốn phía một mảnh yên lặng.

Những lúc bình thường, khi vào lúc này, Liễu Như Phong sẽ luôn luôn cẩn thận mà vì mình nhu ẩn cả vai đau nhức, giờ lại không một chút động tĩnh, Nam Cung Thiên Mạc

kinh ngạc quay đầu lại, Liễu Như Phong đang lẳng lẳng mà ngồi ở phía sau cách đó không xa, hai mắt đại ra mà nhìn ngoài cửa mở rộng, biểu tình trên mặt như ưu mà lại như hi, tựa hồ đang nghĩ ngợi cái gì, hoàn toàn không phát giác Nam Cung Thiên Mạc đã phê xong công văn!

Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú mày, Liễu Như Phong ngồi ở chỗ này dường như chỉ còn lại thể xác, một lòng chỉ sợ đã sớm bay đến Mạc Tiêu Cung! Là bởi vì lo lắng Đỗ Như Phụng sắp sinh sao? Nam Cung Thiên Mạc lộ ra một nét tươi cười quý dị, nháy mắt liền biến mất.

"Như Phong, trở về phòng đi!" Nam Cung Thiên Mạc dường như không có việc gì mà đi đến bên người Liễu Như Phong, ôn tồn nói.

Liễu Như Phong theo phản xạ thu hồi ánh mắt, nhìn Nam Cung Thiên Mạc trước người, chớp chớp mắt, tựa hồ đã tỉnh táo lại, mang theo một tia chột dạ, đứng dậy, nói: "Cốc chủ đã xử lý xong?"

"Ân." Nam Cung Thiên Mạc nhẹ nhàng lên tiếng, duỗi tay kéo lại bàn tay bởi vì ngồi lâu bất động, mà hơi có một chút lạnh kia, nhìn nhìn nam nhân trước người có chút chột dạ, đang xấu hổ mà nhìn sang chung quanh, mắt thấy bốn phía không người, mới dịu ngoan mà tùy ý bàn tay của mình nắm lấy, đi ra khỏi thư phòng.

Khóe miệng Nam Cung Thiên Mạc khơi lên một tia cười khế, đã qua lâu như vậy, nam nhân này vẫn là mặt mỏng như vậy.

Nam Cung Thiên Mạc một đường cố ý chọn đề tài có chút thoải mái, cùng nam nhân có chút khân trương bên cạnh bên tán gẫu bên đi, xuyên qua một con đường đá nhỏ có trúc ảnh lay động, về tới phòng mình.

Đẩy ra cửa phòng, ánh nến xuyên thấu qua đèn lụa trắng, đem phòng của Nam Cung Thiên Mạc chiếu thành một mảnh sáng rực.....

Giữa phòng ốc, trên chiếc bàn gỗ có thể chứa được bảy, tám người an vị, bày đầy bàn thức ăn cùng rượu ngon tinh xảo.

"Đói bụng rồi? Ta đặc biệt sai người chuẩn bị nhiều một chút." Nam Cung Thiên Mạc cười, đem Liễu Như Phong kéo đến bên cạnh bàn, ngồi xuống.

Liễu Như Phong có chút kinh ngạc ngẩng người mà nhìn nhìn thức ăn tinh mỹ vẫn nóng hôi hổi trên bàn, thế này cũng quá nhiều a? Hai người mình như thế nào có thể ăn hết?

Nam Cung Thiên Mạc cầm lên bầu rượu, rót hai chén, một ly đặt trước mặt mình, một ly chuyển hướng Liễu Như Phong bên cạnh.

Liều Như Phong giật mình, vội tiếp lấy chén rượu, trên mặt hiện lên một chút áy náy, loại việc rót rượu này, là mình phải làm mới đúng, thế nào lại để cho Nam Cung Thiên Mạc tự mình động thủ? Nhớ tới cả ngày hôm nay bản thân đi theo phía sau Nam Cung Thiên Mạc, lại không biết khi nào thì hẳn phân phó người chuẩn bị tiệc rượu, không khỏi âm thầm tự trách, bản thân hôm nay thật đúng là thất thần đến lợi hại!

Ổn định lại tâm tình, sắc mặt đoan chính, Liều Như Phong nâng chén, nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc, nói: "Cốc chủ, thuộc hạ kính ngài. Hôm nay thuộc hạ làm việc thiếu sót, tự phạt ba chén, rồi thỉnh cốc chủ xử trí!"

Ngửa đầu uống cạn, Liều Như Phong duỗi tay nhẹ nhàng nâng lên bầu rượu, lần thứ hai rót đầy, đang định uống một hơi, lại nghe Nam Cung Thiên Mạc cười khẽ nói: "Được rồi, ta nhớ kỹ, nhưng hôm nay uống rượu, không cho người dùng nội lực bức ra!"

Liều Như Phong thoáng nghĩ, nơi này là phòng của Nam Cung Thiên Mạc tại Tuyệt Thiên Cung, thủ vệ Tuyệt Thiên Cung sâm nghiêm, bốn phía cũng có mười mấy ánh vệ ẩn núp cảnh giới, huống chi chỗ của Tuyệt Cốc bí ẩn, ngoại nhân muốn vào cốc đều khó, càng đừng nói có thể tìm đến Tuyệt Thiên Cung! Lập tức ứng thanh một tiếng, uống xong ba chén rượu tự phạt, nhẹ nhàng buông chén xuống, im lặng mà nhìn về phía Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc lại mỉm cười, tùy tay gấp một đĩa thức ăn, để vào trong bát trước mặt Liều Như Phong, nói: "Ăn trước, lo lắng xong cái bụng, chỉ uống rượu sẽ có hại đến sức khỏe....."

Liều Như Phong gật đầu, gấp thức ăn trong bát, tinh tế nhai chậm rãi nuốt. Toàn bộ không chú ý tới vẻ mặt quý dị của Nam Cung Thiên Mạc bên cạnh.....

.....

Ánh nến bạo xuất một chuỗi hỏa hoa, bên ngoài tựa hồ lại tối hơn một chút, Nam Cung Thiên Mạc lắc lắc đầu có chút choáng váng, hơi vận khí, ngón tay rữ bên sườn trái chảy xuống một dòng rượu, không tiếng động mà thấm vào khe hở giữa tấm ván gỗ, biến mất tung tích!

Nhìn nhìn gần mười bầu rượu bên cạnh bàn, Nam Cung Thiên Mạc thoả mãn mà nhìn nhìn Liều Như Phong dĩ nhiên đã hỗn loạn, bung lên bầu rượu, ngồi đến bên cạnh Liều Như Phong, nhẹ nhàng ôm lấy nam nhân đã có bảy, tám phần men say, nhìn nhìn hai má y bị hương rượu làm ửng đỏ, hai mắt vì say rượu mà mất đi vẻ sắc bén, có vẻ ướt át, mê man, Nam Cung Thiên Mạc nuốt nuốt nước miếng.

Mắt thấy sản kì của Đỗ Như Phụng đã đến, đã nhiều ngày Liều Như Phong đều mất hồn mất vía, liên tục mất ngủ, so với tam ca của mình, phu quân của Đỗ Như Phụng còn sót ruột hơn! Đêm nay Nam Cung Thiên Mạc vốn nhất thời nảy ra một ý, muốn dùng rượu chuốc say Liều Như Phong, để cho y hảo hảo nghỉ ngơi. Dù sao người tập võ, cũng

là người, tuy rằng có thể vài ngày liên tục không ngủ, nhưng sẽ làm thân thể bản thân suy nhược!

Chỉ là lại không ngờ, Liễu Như Phong uống rượu cứ nhiên lại toát ra tình sắc như vậy..... *(Yên: Người xác nhận là tình sắc? Mà không phải là bộ dáng chỉ vì uống say? Nam Cung Thiên Mạc: Bỏ tóa nói là cái gì chính là cái đó! Người không phục? Như Phong, làm thật nằng!)*

"Đến, Như Phong, uống thêm một chén!" Nam Cung Thiên Mạc âm hiểm mà cười, không biết uống nhiều thêm một chút, nam nhân sẽ lộ ra tình thái như thế nào?! Nam Cung Thiên Mạc chứa đầy chờ mong mà cầm bầu rượu trong tay đưa đến bên môi nam nhân.

Liễu Như Phong nhú nhú mày, mùi rượu bốc lên trong bụng, tuy rằng không có cảm giác nôn mửa, nhưng Liễu Như Phong lại rõ ràng biết bản thân đã say, hơi nghiêng đầu, muốn tránh đi sự vật tán ra hương rượu trên môi.

"Ta tự tay uy người rượu, cũng không muốn uống sao?" Nam Cung Thiên Mạc giả vờ nhú mày, nhưng lại đang mở cờ trong bụng, Liễu Như Phong bình thường âm áp, cung kính lại nghiêm cẩn, cho dù hai người khuynh tâm tương hứa (nghĩa cũng như câu 'lưỡng tình tương duyệt'), tâm ý tương thông, qua nhiều năm như vậy, Liễu Như Phong vẫn thận trọng từ lời nói đến việc làm, tuân thủ nghiêm ngặt thân phận chủ tớ, chưa bao giờ từng có hành động tùy hứng như vậy. Tùy hứng, lại thân cận.....

Liễu Như Phong quay đầu lại, nhìn nhìn thần sắc trên mặt Nam Cung Thiên Mạc gần ngay trước mắt, trong đầu bị hơi rượu hấp hơi trống rỗng gian nan mà nghĩ nghĩ, nói: "Không, không phải, chủ nhân! Thuộc hạ..... Thuộc hạ uống....."

Nói xong, Liễu Như Phong hé miệng, liền muốn ngậm hướng miệng bầu rượu không biết còn bao nhiêu kia.

Bầu rượu trước mắt nhoáng lên một cái, đột nhiên rời xa, Liễu Như Phong ngậm phải khoảng không, không khỏi mê man mà nhìn phía Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc lại làm bộ như không nhìn thấy động tác của Liễu Như Phong, tự nhủ nói: "Ngô..... Xem ra người muốn đổi một loại phương thức uống a!"

Đổi một loại phương thức? Liễu Như Phong ngờ ngác mà nhìn nhìn Nam Cung Thiên Mạc không chút do dự giơ lên bầu rượu, đem dịch rượu sáng trong kia tự rót vào trong miệng hần, trong đầu trống rỗng nghĩ không rõ, vì cái gì Nam Cung Thiên Mạc mới vừa rồi còn muốn mình uống rượu, giờ lại đem rượu uống xuống.

Ngay sau đó, dung nhan tuấn mỹ kia đột nhiên phóng đại, trên môi truyền đến xúc cảm ôn nhuận, một cổ chất lỏng hơi lạnh từ giữa môi đối phương chuyển qua.

Liều Như Phong theo bản năng mà nuốt lấy dịch rượu chảy vào trong miệng, lại đột nhiên phát hiện một chiếc lưỡi rắn linh hoạt theo dịch rượu kia chui vào trong miệng, một mặt cùng mình cướp đoạt rượu ngon, một mặt hưng phấn mà cuốn động phiến lưỡi của mình.....

Có lẽ là do rượu ngon thuần hương, cũng có lẽ là do say rượu không khống chế được, phiến lưỡi yên lặng mềm mại ngày xưa kia, lúc này lại tự động cùng mình dây dưa, mang theo cường thế cùng phản kích chưa từng có khi bình thường tỉnh táo, từ giữa môi hàm mật hợp của hai người, chui vào trong miệng Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc cười híp mắt, dứt khoát lùi phiến lưỡi về, nhẹ nhàng ngậm lấy phiến lưỡi mềm tự mình đưa lên cửa kia, khẽ liếm tỉ mỉ mút, thỉnh thoảng duỗi lưỡi thăm dò vào trong miệng nam nhân, tuần tra một phen lãnh địa bị mình xâm chiếm. Hai tay không biết khi nào đã dán lên thân nam nhân, lén lút thăm dò vào trong vạt áo bao trên thân hình thon dài hoàn mỹ kia, vuốt ve cảm giác thật tốt, cơ thể tràn ngập lực lượng.....

Cơ da tinh tế, thắt lưng nhỏ dẻo dai, lưng hơi hơi cong lên, hai điểm anh hồng trước ngực không biết khi nào đã lặng lẽ mà đứng lên. Hai tay Nam Cung Thiên Mạc bị hấp dẫn đi tới, áp sát vào da thịt rắn chắc trước ngực, đem hai khóa trái cây kia giấu ở lòng bàn tay, yêu thích không buông tay mà xoa nắn đề ấn.....

"Ồ..... Ân....." Đầu lưỡi bị ngậm phát không ra câu nói đầy đủ, giữa làn môi khẽ nhếch chỉ có thể tràn ra tiếng rên rỉ mơ hồ không ý nghĩa, thân thể Liều Như Phong đột nhiên chấn động, một đầu gối không biết từ khi nào đã chen vào giữa hai chân, áp lên nơi yếu hại giữa hai chân, đang cọ xát mình từ trên xuống dưới. Thân thể giống như bị một ngọn lửa nhen nhóm, đốt cháy lên, dục vọng giữa hai chân lặng yên thức tỉnh, dần dần lớn lên.....

Cảm giác phiến lưỡi mềm phản kháng trong miệng dần dần vô lực, cuối cùng bại trận, Nam Cung Thiên Mạc khẽ cắn chiến lợi phẩm trong miệng, không cho nó lùi bước trở về. Tuần nhan trước mắt nhuộm lên mặt đỏ ửng vì say rượu, dung mạo ngày thường cương nghị không tự giác mà nhu hòa xuống, hô hấp dồn dập mà nồng đậm mang theo hương vị thân thể mát trong của nam nhân, phun lên mũi, Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy được ngọn lửa giữa hạ phúc lặng yên bốc cháy bị vẻ tình sắc gần như mị hoặc kia đốt cháy thành đại hỏa hùng hục.....

Ước chừng thời gian khoảng một nén hương, một ngụm rượu này cuối cùng mới "uống xong". Nam Cung Thiên Mạc cảm thấy mỹ mãn mà buông ra phiến lưỡi mềm bại trận tan tác kia, tùy ý nó chạy thoát quay về.

Nhìn nhìn nam nhân trên ghế thần sắc mê man, lại vẫn kiên trì mà ngồi, Nam Cung Thiên Mạc không khỏi liếm liếm môi, nếm lại tư vị tuyệt vời vừa rồi, cười tà khí, không biết, sau khi nam nhân trước người hoàn toàn say, sẽ là mỹ cảnh như thế nào?!

"Nhu Phong, đến, há miệng!" Chuyển bầu rượu qua, Nam Cung Thiên Mạc dùng ngữ điệu như mê hoặc, dán tai bên tai Liễu Như Phong, nhẹ giọng nói.

Ánh mắt Liễu Như Phong động động, theo thanh âm Nam Cung Thiên Mạc rơi xuống trên mặt, nhìn nhìn bầu rượu đang lơ lửng trên môi mình, tựa hồ mới phản ứng lại, Liễu Như Phong vươn hai tay, tiếp lấy bầu rượu kia.

Tay Nam Cung Thiên Mạc cầm bầu rượu lui lại, tránh được hai tay đang muốn tiếp nhận, cúi người tựa đầu lên trên vai Liễu Như Phong, ôn nhu lừa gạt rõ ràng nam nhân thần trí có chút không rõ.

Nhiệt khí phun ở cổ mẫn cảm, Liễu Như Phong nhìn không được nghiêng đầu trốn tránh, lại bị nam nhân không hề có kiên nhẫn kia như trừng phạt mà cắn một ngụm ở vành tai. Một kích đau đớn, Liễu Như Phong thanh tỉnh một chút, vội vàng ngồi ngoan ngoãn, hai tay đặt phía trên tay vịn của ghế mộc.

"Đúng rồi, chính là như vậy, há miệng, a....." Nam Cung Thiên Mạc cười nhẹ, ly khai phần cổ ấm áp kia, cầm bầu rượu trong tay nghiêng đi, trong hương rượu nồng đậm, dịch rượu tinh khiết trong suốt từ trong miệng bầu chảy ra, nhờ độ cao, rơi vào trong đôi môi khẽ gương của Liễu Như Phong.....

Ánh nền hơi hơi lay động, ánh sáng trong phòng cũng lúc sáng lúc tối, Liễu Như Phong ngay cả cổ đều nhiễm lên rượu hồng, không thể không liếc mắt mà nuốt dịch rượu càng ngày càng ít trong miệng, bởi vì sợ dịch rượu tràn ra, mà ngẩng cao mặt, bại lộ chiếc cổ thon dài ở dưới tầm mắt của Nam Cung Thiên Mạc, theo động tác nuốt, hầu kết trượt lên xuống.....

Nam Cung Thiên Mạc nhìn thẳng, nhìn không được cúi đầu, dùng môi lưỡi cùng răng nhọn truy đuổi phần nổi lên xinh xắn đáng yêu kia, sau đó đem nó chặt chẽ mà vây ở trong môi răng của mình.

Nam nhân dưới thân hơi hơi run rẩy, dịch thể tản ra hương nồng theo chiếc cổ trơn bóng chảy đến môi Nam Cung Thiên Mạc. Nam Cung Thiên Mạc kinh ngạc ngậm lấy chiến lợi phẩm trong miệng, gương mặt nhìn, là do mình chỉ lo nhắm nhắm mắt vị bên miệng, dịch rượu trong bầu sớm đã lệch khỏi phương vị chính xác, rơi trên cằm của nam nhân đang ngẩng đầu, cũng theo cằm, chảy xuống, vượt qua cổ, chảy vào trong áo có chút hỗn độn của nam nhân.....

Hương rượu trong miệng, hỗn hợp cùng vị đạo trong mát ấm áp độc hữu của nam nhân lại tuyệt vời không ngờ. Nam Cung Thiên Mạc hứng thú, như tìm được một sự vật hảo ngoạn, di động bầu rượu, đem dịch rượu thuần hương kia vẩy lên trên cổ nam nhân, ánh nền lấp lánh, đem chiếc cổ trơn bóng che kín bởi dịch rượu in lại một tầng vàng sáng mờ mờ, vàng sáng mê người từ ven cằm duỗi đến xương quai xanh hơi lộ ra, sau đó liền bị y phục thanh sắc che lại tầm mắt của Nam Cung Thiên Mạc.

Nam Cung Thiên Mạc bất mãn mà đem thanh y vương bạn kia xé đi, trong tiếng vang giòn "Xuy lạp", vải dệt rắn chắc nát thành ngàn vụn mảnh vải, rốt cuộc không thể che lấp được da thịt màu lúa mạch dưới y phục.

Thân thể dương cương mà cường hãn, vết sẹo bị rượu khí chưng thành màu thâm, chu quả đỏ tươi, lồng ngực dày hơi hơi phập phồng, thắt lưng nhỏ căng chặt, cái rốn xinh đẹp, giữa bụi cỏ đen đặc, phân thân trắng kiện hoàn toàn thành thực đang ngẩng đầu hơi hơi run rẩy. Dịch rượu sáng trong theo tầm mắt của Nam Cung Thiên Mạc, từng chút từng chút mà di động, chảy xuống các nơi tứ tán trên thân thể một người. Nam Cung Thiên Mạc miệng khô lưỡi khô mà liếm liếm môi.

Tầm mắt nóng rực cùng dịch rượu lạnh lẽo âu yếm các nơi trên thân thể, rõ ràng lúc này Nam Cung Thiên Mạc không đụng chạm mình, Liễu Như Phong lại đã cảm thấy dục hỏa trong cơ thể giống như muốn đốt sạch bản thân.

"Chủ nhân..... Tỉnh..... không nên..... như vậy....." Khó nhịn lại vừa khó chịu mà động động thân thể, Liễu Như Phong mở miệng phát ra thanh âm dọa chính mình nhảy dựng, thanh âm khàn khàn khô khốc xen lẫn tình dục nồng đậm, Liễu Như Phong xấu hổ quay đầu đi chỗ khác.

Giống như ma ám hấp dẫn, cắt qua sự yên lặng tĩnh xảo. Nam Cung Thiên Mạc một tay ném đi bầu rượu trong tay, giống như một con sói hoang đói khát, ngoan độc hung hăng mà đánh về phía Liễu Như Phong trên ghế.

"Phanh" một tiếng, chiếc ghế vô tội không chịu nổi thể tới hung mãnh của Nam Cung Thiên Mạc, cả ghế lẫn người, ngảng mặt ngã xuống đất.

Nam Cung Thiên Mạc thuận thế một cước dứt khoát, đá bay chiếc ghế, đem Liễu Như Phong chặt chẽ mà vây giữa ván gỗ mặt đất cùng trong lòng mình.

"Như Phong, Như Phong....." Nam Cung Thiên Mạc một mặt thấp giọng khẽ gọi tên nam nhân dưới thân, một mặt vội vàng mà vùi đầu găm cắn cổ, ngực của nam nhân, đầu gối xâm nhập vào giữa hai chân nam nhân, lại không cam lòng lạc hậu mà tách ra hai đùi của nam nhân về hai bên sườn.....

Nam Cung Thiên Mạc vội vàng chưa từng có, khiến Liễu Như Phong có chút không biết làm sao, môi răng rơi xuống trên người, cùng với nói là hôn, không bằng nói là cắn, rõ ràng là cảm giác đau đớn, nhưng thân thể sớm đã bị đẩy lên tình dục lại tự nhiên mà nổi lên từng trận dòng nước xiết ngứa xộp mềm.....

Sau lưng là mặt gỗ lạnh như băng, trên người là thân hình nóng cháy, khiến Liễu Như Phong có chút không thoải mái mà đẩy đẩy nam nhân trên người, muốn đứng dậy rời đi, lại bị nam nhân trong kích động một tay bắt lấy cổ tay, đưa hai tay y chặt chẽ mà cố định lên trên đỉnh đầu.

Môi lưỡi tàn sát bừa bãi trước ngực dần dần di chuyển xuống, Nam Cung Thiên Mạc tựa hồ như đang thưởng thức rượu ngon trên da thịt, áp sát lên da thịt mẫn cảm trong tình dục, từng chút từng chút mà gặm cắn mút hút, dường như dịch rượu kia đã thấm vào làn da, dường như muốn đem dịch rượu kia hút ra từ trong cơ thể nam nhân, dần dần mà tăng thêm lực đạo.....

"Chủ, chủ nhân..... Không, không cần..... như vậy..... A....." Toàn thân Liễu Như Phong không thể tự ức chế mà run rẩy, hỏa nhiệt trên người hợp với khô nóng trong cơ thể, sàn nhà bằng gỗ phía dưới lại truyền đến lạnh lẽo, càng thêm kích thích tình dục mãnh liệt, trong óc mê man đã bị hơi rượu cùng tình dục chiếm giữ, trên người đau đớn tê ngứa khó nhin làm y muốn thoát đi, dục vọng không thể thư giải lại làm y nhin không được cong lên thân thể, càng thêm gặm sát nam nhân trên người.....

"Không cần? Nơi này của ngươi đều đã cứng thành như vậy, còn nói không cần?" Nam Cung Thiên Mạc khẽ cắn cơ bụng dẻo dai căng chặt, tà ác cười khê, một bàn tay theo đường thắt lưng, trượt vào giữa hai chân bị ép mở ra thật to, đột nhiên cầm lấy vật ngẩng cao đã thành tím hồng kia.

"..... Ách..... A....." Rên rỉ biến điệu đột nhiên cất cao, hai tay bị gắt gao đặt ở đỉnh đầu, tư thế yếu nhược bị người quân chế như vậy khiến Liễu Như Phong khó có thể chịu được, thân thể nhin không được vận vẹo.....

Nhưng kháng nghị mỏng manh như vậy rơi vào trong mắt Nam Cung Thiên Mạc, lại thành một loại hấp dẫn không cách nào nói thành lời!

"Như Phong, Như Phong..... Ngươi đang hấp dẫn ta sao?" Nam Cung Thiên Mạc hôn lên phần da thịt trên bụng, đi tới phần rốn, duỗi lưỡi liếm lộng cái rốn nho nhỏ kia, bàn tay nắm trên nhục hành nộ trướng kia lại cử động cao thấp kịch liệt.

Liễu Như Phong làm sao còn đáp ra lời, toàn thân tựa hồ đều đã theo động tác của bàn tay kia mà nhấp nhô, hơi rượu thúc đẩy tình dục, tình dục bốc lên hơi rượu, trong mờ mịt, sớm đã không còn biết đang ở nơi nào.....

Theo cánh tay Nam Cung Thiên Mạc dần dần di chuyển xuống, cánh tay áp chế hai tay Liễu Như Phong đã dần dần có hết sức, Nam Cung Thiên Mạc dứt khoát buông lỏng tay ra, chuyên chú vào mỹ cảnh trước mắt.

Ngón tay vừa mới rảnh rồi, vuốt ve đỉnh chóp bóng loáng, bàn tay ban đầu theo hình dáng dục vọng ngẩng cao của nam nhân, lặng lẽ trượt tới túi ngọc phía dưới, bàn tay nhẹ nhàng khép lại, đem hai khóa túi ngọc no đủ bao phủ trong lòng bàn tay, nhẹ nhu ấn chậm rãi chà xát, ngón tay cũng không an phận mà môn trớn u cốc bằng phẳng, điểm lên tâm đóa hoa cúc đang đóng chặt.....

Nam Cung Thiên Mạc một bên rời đi bàn tay, an ủi hỏa nhiệt cứng rắn của nam nhân; một bên say mê trong xúc cảm non mịn như tơ lụa trên đỉnh kia. Rốt cục nhin

không được mà cúi đầu, vươn đầu lưỡi, tại phần đầu bóng loáng non mịn kia nhẹ nhàng liếm.

Ngô! Nam Cung Thiên Mạc thật ngoài ý muốn phát hiện, nơi này của nam nhân không hề có hương vị gì khác thường, mà bản thân cũng không cảm thấy ghê tởm. Xúc cảm non mềm trơn nhẵn, hương vị thân thể sạch sẽ mát trong. Nam Cung Thiên Mạc nhận không được lại liếm liếm, đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dốc giống như ần ần, gian nan, yếu ớt mà sung sướng của nam nhân, Nam Cung Thiên Mạc giống như được cổ vũ, duỗi lưỡi nhẹ quăn lấy phần đỉnh hương vị thật tốt kia, có chút khàn cập mà giương môi, đem dục vọng trắng kiện kia ngậm vào miệng.....

Liễu Như Phong chỉ cảm thấy toàn thân đều giống như muốn nổ banh ra, dục vọng hạ thân bị gắt gao bao bọc hút hút vào một nơi ấm áp..... Một nơi ấm áp.....

Trong đầu trống rỗng dường như có một đạo sấm sét nổ qua, Liễu Như Phong kinh hãi mà nâng dậy thân trên, tận lực nhìn xuống phía dưới.....

Nam Cung Thiên Mạc khép hờ mắt, đầu lưỡi cuộn bọc nhục hành trong miệng, cẩn thận nhắm nháp mỹ vị, tuy rằng đã tận lực đem nhục hành thô lớn này hút vào trong miệng, nhưng chẳng qua cũng chỉ ngậm được vào một nửa.

Quả nhiên không hổ là nam nhân mình coi trọng, ngay cả nơi này, cũng là lợi hại như thế..... Nam Cung Thiên Mạc nghĩ, có chút hưng phấn, lại có chút kiêu ngạo.....

Ngón tay dò xét vào bí huyết vẽ vòng quanh tràng bích non mềm, duỗi cong dò xét nơi sâu bên trong; mà nửa đoạn nhục hành ngoài môi, Nam Cung Thiên Mạc cũng không buông tha, lấy bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve không ngừng.

"Không!" Liễu Như Phong cơ hồ không dám tin tưởng hai mắt của mình, ngẩn ra sau một lúc lâu, vội vàng duỗi tay đẩy đi, thất kinh nói: "Chủ, chủ nhân..... Không, không cần..... Nơi đó, nơi đó....."

Không nghĩ tới ngón tay trong cơ thể ở phía sau lại xẹt qua nơi nào đó tại chỗ sâu bên trong.....

Toàn thân Liễu Như Phong run lên, nửa người trên treo trên không vô lực mà ngã trở về mặt đất, hai tay vừa mới chạm đến trên mặt Nam Cung Thiên Mạc cũng không còn nửa phần khí lực.

Nam Cung Thiên Mạc có chút kinh ngạc mở mắt, một bên mút cắn mỹ vị trong miệng, một bên nhìn thần sắc thất kinh của Liễu Như Phong, nói: "Hế ào (Thế nào)?"

Liễu Như Phong thở dốc xong, mới ngưng tụ một chút khí lực một lần nữa, nhắc lên thân trên, gian nan nói: "Chủ nhân, thỉnh, không cần như vậy..... Nơi đó, nơi đó....."

Gian nan mà nói vài chữ, thanh âm Liễu Như Phong lại càng nói càng thấp, dần dần nói không được nữa.....

Nam Cung Thiên Mạc nhú nhú đầu mày, hiểu được Liễu Như Phong bắn khoăn cái gì, chỉ là nhục hành trong miệng thật sự phi thường hợp khẩu vị, nhất là khi ngậm ở trong miệng, thờ dốc cùng rên rỉ của Liễu Như Phong giống như từ trong linh hồn bức ra kia, khiến Nam Cung Thiên Mạc không tự chủ được mà say mê, mà cả thân thể Liễu Như Phong đều nổi lên tình sắc nóng rực, càng khiến cho Nam Cung Thiên Mạc không muốn nhả ra.

Nhìn nhìn sung sướng cùng xấu hổ còn chưa biến mất trên mặt Liễu Như Phong, do dự muốn khước từ rồi lại không dám, Nam Cung Thiên Mạc thờ dài, nhả ra hỏa nhiệt trong miệng, duỗi đầu qua, hôn lên đôi môi còn đang giãy dụa suy nghĩ muốn nói cái gì đó của nam nhân, đôi thành lấy bàn tay âu yếm nhục hành cứng rắn.

Ngón tay từng chút từng chút vuốt ve nội vách mềm mại, di chuyển tới điểm cực lạc trong cơ thể nam nhân, nhẹ nhàng nhu ần.....

Liễu Như Phong không còn nhớ rõ bản thân muốn cái gì nữa, ngón tay giáp công trước sau, trong ngoài, giống như con rắn nhỏ linh hoạt, ở trung tâm toàn thân, cùng với địa phương hồ thẹn trong cơ thể kia không ngừng cử động chui vào. Rất khó chịu, lại rất khoái nhục; muốn khước từ, lại muốn càng nhiều hơn; tình dục lưu chuyển trong thân thể, tìm không thấy đường ra, cảm thấy trường đau, rồi lại cảm thấy hư không.

Thân thể không thể tự ức chế mà run rẩy, tiếng rên rỉ nát vụn bị môi lưỡi bá đạo kia phủ kín tại cổ họng, Liễu Như Phong chỉ có thể gắt gao ôm chặt nam nhân trên người, ưỡn thân mình, kê sát thân hình hỏa nhiệt trên người, nhẹ nhàng cọ động.....

Đây là khi mỗi lần Liễu Như Phong bị mình bức đến cực hạn sẽ thể hiện, động tác yêu hoan tiêu chuẩn! Nam Cung Thiên Mạc bật cười, buông ra đôi môi bị mình hôn đến sưng đỏ, đang muốn trêu đùa vài câu, không nghĩ tới, thân thể dưới thân đột nhiên cọ tới bộ vị yếu hại nơi hạ phúc.....

Nam Cung Thiên Mạc hít một hơi, đáng tiếc nhiệt độ trong không khí sớm đã bị hai người tiêm nhiễm, ngay cả không khí hít vào, cũng là nóng rực vô cùng. Nam Cung Thiên Mạc không còn để ý gì nữa, rút ngón tay ra, nhanh chóng cởi bỏ y phục toàn thân, đem hai chân thon dài căng chặt kia gác lên hai vai, tinh khí nơi hạ thân đã sớm cứng rắn như sắt vội vàng để tại bí huyết, đột nhiên động thân.....

"A....." Tiếng than dài từ trong ngực hai người tràn ra, xen lẫn thỏa mãn cùng hoan nồng đậm.....

Liễu Như Phong không tự chủ được ôm chặt lấy Nam Cung Thiên Mạc, bí huyết như có ý thức co rút hút mút, đem tinh khí nóng rực cứng rắn kia gắt gao mà dây dưa.....

Nam Cung Thiên Mạc trầm hừ một tiếng, dục hỏa nhần nại sau một lúc lâu như gặp dầu hỏa, rốt cuộc không thể khống chế mà mạnh mẽ trù tổng, Nam Cung Thiên Mạc cúi thân xuống, ôm lấy nam nhân trên mặt đất, một mặt trác hôn gương mặt, môi của nam nhân, một mặt thấp giọng nhẹ gọi tên nam nhân.....

Thân thể dung hợp khăng khít, mềm mại mà ấm áp bao lấy mình, tựa như nam nhân dưới thân luôn luôn ôn nhu mà bao dung hết thảy của mình. (Chỗ này Mạc ca chơi chữ, 2 nghĩa ‘bao lấy’ hay ‘bao dung’ đều là 1 chữ ‘包容’! ^^) Nam Cung Thiên Mạc khó kìm lòng nổi, rõ ràng muốn ôn nhu mà đôi đôi y, nhưng thất lưng lại như tự có ý thức của nó, ngược lại càng thêm hung mãnh mà va chạm thân thể dưới thân.....

Không biết qua bao lâu, Nam Cung Thiên Mạc chỉ cảm thấy thần trí bị khoái cảm vây quanh, như ở trong tầng mây ấm áp mà thoải mái, càng lúc càng nhanh, tích lũy càng ngày càng nhiều khoái hoạt, lên như điều gặp gió.....

Tiếng rên rỉ mê người kia đột nhiên biến điệu, thân thể nam nhân dưới thân đang gắt gao dây dưa cùng mình đột nhiên kéo căng, nguyên bản bí huyết mềm mại bị mình công kích, xâm chiếm đến không còn sức đánh trả, mãnh liệt co rút lại.

Nam Cung Thiên Mạc không kịp phòng, dùng hết khí lực toàn thân mãnh lực đâm vào..... Khi dịch thể nóng rực bắn rơi trên bụng, toàn thân sáng khoái sung sướng, cũng đạt tới đỉnh cực lạc.....

Toàn văn hoàn.

-----oOo-----
